/CR05C0

P Di,p; 3”i
întehvininc- E L

Jan-e; ii a urmat
v ţ j| di i copiere-

a:eˈa :e i «ciie
perdíti eroc-tona

Ha. Ají du

32¿rul££nzualj|
rcnance

'jintii *iii ¡u¡Gw*
şi ceU

Jo. $i¿$ «iii.ii wir i
a¨î «le. $C<!$

io26c! ¿i i^T\
Src Vihnrcnre şi

O.iaziKi untre
dr'CiWfaCT. 0

filo»'«
osndi.-.S :n perte

iii ¿e nnoana da
(f &rpU'z y li 5Î

d€ Iirnbi. Ín2)1S.
Jarnes *a* iudicit

beíTívIfül *Gay,*
puestea « kf

<¡é Jiíihié a1* kií
G'e/

;în ::<!”5::crfv*
lu Cliríl/.n Gríy.

iar Vi 2OI[7].

«onTiroíirc.i wt .'-
í.iíípfu'irc.ir

În *202.* E -
Jamas; tipia”!'?

ista Most Inflt-
entel Paede n tl-e

Vit'íiL" a *wáS*»
7?.i;e >1 3 f-cstni

n-íi'á ■ptríoní' il-

é Vea-' de fl:
¿feí¡É« IV^V.I/.

CñCIJCP (fr
laiífrT .II'O AA
O.-ry s

Bqn »t tim; ḍe l-3
;äptäroni pa Îi;t3
*

reba&elleiuii^W·'
<h&ïïwoj Îi *20'2.*

Cfldzto
dea'tjíií

fecStuşate 3
C'iOM: Ăs/a'â.

İsr'**n 2018,** vi>**.u**

c .¡loSlor â -

éí6fVri3l Cbr.irci

Jrr urnire .»W b¡
(r.r-/ pr rilt

cele n-<> bins
100 dr- r.i-¡i.

11 colacţia

Ercvrcp. 3J

späruli

*Cn:iz£Ci ó**

*¿vrii*re ale .k”
G.'é/. Orç-rea

(íea'KÓreíniün
ecafí. -

Cvtc&o'ife Jiiifcri

dlfóúalu&d!«. Gi-
ty.

M.v í-ifjnrr.ii ii
iMisfrr.

FsiiÉlle care di .-o
vokvjC p-6 rviaj

f.d<ciii¿7¡r şi'-if
crdr.-í

ÛJlVMdiï
L.n fanemen
noita

lÉs^'ipl'l

SfcrizaȚia cart 3

uimr o luire nt-

eaçè f/ire-

Jammcr*

l'kci.ly

Adobcrăl
l¿¿-.*n¿Or::ürlá
vá uiti.

Oiiiy E.<i.ver>

E'rctM ÄVipra
foirai <:r;

^ñrno.jf^ pïiiLfii
şi **dûinli Jlt3l6.**

Dr :co dr mi r:!
fl>urA jcxi.vJS

n-? n-ai cu-

ioiculon assnenü
¿vi»..

F? buAxi!
í^aau

ÉD

FS

ᑕᐄ

TII

SAT

F I

IAM

FS

Traducere din
limba engleză de

Oana
Duşmănescu

/EROSCOP
TRe

iEditori:
Silviu Dragomir Vasile
Dem. Zamfirescu
Director editorial:

Magdalena Mărculescu
Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: @
2021 Sourcebooks Erika
Mitchell ți Brittany
Wbbert /©Sourcebooks

Foto copertă: eErika Mitchell **Foto copertă (inimioare):** Andrew Melzer/eSourcebooks

Director Producţie:
Cristian daudiu Coban
DTP:

GabrielaAnghel

Corectură:

Andreea-Lavinia Dădârtat
DanaAnghelescu
Descrierea CIP a Bibliotecii

Naționale a României JAMES, LL.

Descătuşat / E. L. James; trad. din lb. engleză de Oana Duşmănescu. - Bucureşti:

Editura Trei, 2022 ISBN
978-606-40-1264-7
I. Duşmănescu, Oana
(trad.)

821.n1
Titlul original: Freed
Autor E L James

Copyright 6 Copyright 6
2012,2021 by Fifty Shades
Ltd

Copyright © Editura Trei,
2022 pentru prezenta
ediţie

OP. 16, Ghişeul 1, CP.
0490, Bucureşti Tel: >4
021300 60 90; Fax: >4

0372 25 20 20 E-mail:
comenzi@edituratrei.ro

www.tdrtu
ratm.r

*o**Pentru Eva*
şi Sue.

Mulţumesc,
mulţumesc,

mulţumesc

pentru tot
ceea ce faceţi.

Şi pentru
Catherine.

Am rămas
mai puţine

.Dumi
nică, îg

iunie
2011

Stăm
relaxaţi şi

fericiţi după
ce am făcut

sex, sub
lampioanele

roz de hârtie,
florile de

câmp şi
luminile

feerice care
sclipesc pe

grindă. O ţin
strâns pe

Anastasia în
braţe cât mi

se mai
domoleşte

răsuflarea.
Stă întinsă

peste mine, cu
obrazul lipit

de pieptul
meu şi cu

mâna
deasupra

inimii mele,
care a luat-o

la goană.
întunericul a

dispărut,
alungat de

talismanul
meu care

prinde vise...
de logodnica

mea. Iubirea

mea. Lumina
mea.

Oare aş
putea fi mai

fericit decât
sunt acum?

îmi
întipăresc

scena în
memorie:

hangarul
pentru bărci,

ritmul cal-
mant al

valurilor care
se izbesc de

mal, florile,
luminile.

închid ochii şi
memorez

atingerea
acestei femei

din braţele
mele,

greutatea ei
peste trupul

meu,
mişcările

spatelui când
respiră încet,

picioarele
împletite cu

ale mele.
Parfumul

părului ei îmi
umple nările,

netezindu-mi
toate

asperităţile şi
ci- catricile.

Aceasta este
fericirea mea.

Dr. Flynn ar fi
mândru.

Această
femeie

frumoasă a
consimţit să

fie a mea. în
toate

sensurile. Din
nou.

— Putem să ne

căsătorim
mâine? îi

şoptesc la
ureche.

— Hmm.

Sunetul se
răsfrânge cu

un mic ecou
pe pielea mea.

— Asta
înseamnă da?

— Hmm.

— înseam
nă nu?

— Hmm.

Zâmbesc.
E epuizată.

— Domniş
oară Steele,

eşti cumva
confuză?

îi iau
zâmbetul

drept răspuns
şi explodez

bucuros într-
un hohot de

râs. O strâng

în braţe şi o
sărut pe păr.

— Atunci
mâine, în

Vegas.

îşi înalţă
capul, cu ochii

pe jumătate
închişi în

lumina blândă
a lam-

pioanelor —
pare

somnoroasă,

dar
mulţumită.

— Nu cred că

părinţii mei ar

fi prea
bucuroşi.

îşi lasă
privirea în jos,

iar eu îmi trec
vârfurile

degetelor
peste spatele

ei dezgolit,
bucurându-mă

de căldura

pielii
transpirate.

— Tu ce-ţi doreşti,

Anastasia?
Vegas? O

nuntă mare cu
toate aranja-

mentele?
Spune-mi.

— Nu
mare. Doar

prietenii şi
familia.

— OK.
Unde?

Ridică din
umeri, iar eu

îmi dau seama

că nu s-a
gândit la asta.

— Am
putea s-o

ţinem aici?
întreb.

— Acasă
la părinţii tăi?

Nu s-ar
supăra?

Izbucnesc
în râs. Grace

ar leşina de
bucurie.

— Mama
ar ii în al

nouălea cer.

— OK,
aici. Sunt

sigură că

părinţii mei ar
prefera asta.

Şi eu la fel.

în sfârşit
suntem de

acord cu ceva.
Nu ne certăm.

Este o
premieră?

O mângâi
uşor pe părul

puţin ciufulit
după partida

de amor
pasional.

— Deci am stabilit unde,

acum să
stabilim când.

— Cred că
ar trebui s-o

întrebi pe
mama ta.

— Hmm.
Cred că poate

aranja într-o
lună. Te

doresc prea
tare ca să

aştept mai
mult.

— Christia
n, dar mă ai

deja. Mă ai de
ceva vreme.

Dar OK, o
lună să fie.

Mă sărută
cu tandreţe

pe piept şi mă
bucur că

întunericul nu
iese la

suprafaţă.
Prezenţa ei îl

ţine la
distanţă.

— Hai să
ne întoarcem.

Nu vreau să
ne întrerupă

Mia, aşa cum
a făcut atunci.

Ana râde.

— A, da. A
fost cât pe ce.

Prima mea

partidă de sex
de pedeapsă.

îşi trece
degetele

peste obrazul
meu, iar eu

mă

rostogolesc
odată cu

ea, lipind-o cu
spatele de

covorul gros
de pe podea.

— Nu-mi
reaminti. Nu a

fost unul
dintre

momentele

mele de
glorie.

Zâmbeşte
timid,

amuzată şi cu

o strălucire în
ochi.

— A fost
OK, dacă vine

vorba de
partide de sex

de pedeapsă.
Şi mi-am

recâştigat
chiloţii.

— Aşa e.
Meritai.

Chicotesc
când îmi aduc

aminte, o

sărut iute şi
mă ridic.

— Vino,
pune-ţi chiloţii

pe tine şi hai
să mergem la

ce a mai
rămas din

petrecerea
asta.

ÎI ÎNCHID
FERMOARUL

rochiei de
culoarea

smaraldului şi
îi petrec

sacoul meu
peste umeri.

— Gata?

Urcăm
treptele

hangarului
ţinându-ne de

mâini. Se
opreşte şi se

uită la
refugiul

nostru plin de
flori de parcă

vrea să
păstreze în

minte acest
aranjament.

— Ce
facem cu

toate luminile

şi florile
astea?

— E OK.

Florarul se

întoarce
mâine să

dezasambleze
umbrarul. A

făcut treabă
bună. Şi

florile vor
ajunge la un

cămin de

bătrâni din
apropiere.

Mă
strânge de

mână.

— Eşti un om bun,

Christian
Grey.

Sper că
sunt destul de

bun pentru
tine.

FAMILIA
MEA E ÎN

living,
abuzând de

aparatul de
karaoke. Kate

şi Mia
dansează şi

cântă „We Are
Family” în

faţa
publicului,

adică a
părinţilor mei.

Cred că toţi s-
au cam pilit.

Elliot e trântit
pe canapea,

sorbind din
bere şi

fredonând în
şoaptă.

Kate o
observă pe

Ana şi-i face

semn să vină
la microfon.

— Doamn
e! chiţăie Mia,

uitând de
cântec. Uitaţi-

vă la
diamantul

ăsta!

O prinde
pe Ana de

mână şi
fluieră.

— Christian Grey, ai

comis-o.

Ana
zâmbeşte

sfios, în timp
ce Kate şi

mama se
strâng în jurul

ei ca să
studieze

inelul,
scoţând tot

felul de
sunete de

admiraţie. Iar
eu simt că nu-

mi mai încap
în piele.

Da. îi
place. Tuturor

le place.

Te-ai
descurcat de

minune, Grey.

— Christian, pot să

vorbesc ceva
cu tine?

întreabă
Carrick ridi-

cându-se în
picioare, cu o

mutră
sumbră.

Acum?

Mă
priveşte fix,

foarte hotărât.
îmi face semn

să ies din
încăpere.

— Ăăă.

Desigur.

Mă uit la
Grace, dar ea

îmi evită cu

bună ştiinţă
privirea.

Oare i-a
spus despre

Elena?

La naiba.

Sper că nu.

îl urmez
în biroul său,

iar el închide

uşa în urma
lui.

— Mama
ta mi-a spus

tot, spune el,

fără nicio
introducere.

Mă uit la ceas — e

12:28. E prea
târziu pentru

această
discuţie... în

toate

sensurile
posibile.

— Tată,
sunt obosit...

— Nu. Nu
mai ai voie să

eviţi această
discuţie.

Are un ton
dur şi mijeşte

ochii,
privindu-mă

peste rama
ochelarilor. E

furios. Foarte
furios.

— Tată...

— Taci,
fiule. Acum

trebuie să
asculţi.

Se aşază
pe marginea

biroului, îşi ia
ochelarii şi

începe să-i
şteargă cu o

batistă pe
care o scoate

din buzunar.
Stând aşa în

faţa lui, mă
simt ca la 14

ani, după ce
am fost din

nou
exmatriculat.

Resemnat,
inspir profund

şi, oftând cât
pot de

zgomotos, îmi
pun mâinile în

şold şi aştept
asediul.

— Ar fi
prea puţin să-

ţi spun că
sunt

dezamăgit.
Ceea ce a

făcut Elena

este o
infracţiune...

— Tată...

— Nu,
Christian. Nu

ai dreptul să

vorbeşti
acum.

Se uită
urât la mine.

— Merită
să fie închisă.

Tată!

Face o
pauză şi-şi

pune ochelarii
la loc.

— Dar
cred că tu eşti

cea mai mare
dezamăgire.

De câte ori
plecai de-

acasă minţeai
că te duci să

înveţi la nişte
prieteni — cu

care nu te în-
tâlneai

niciodată. în
schimb, ţi-o

trăgeai cu
femeia aceea.

Doamne!

— Cum să
mai cred ceva

din tot ceea
ce ne-ai spus

vreodată?
continuă el.

Ah,
pentru

numele lui
Dumnezeu.

Asta e o

reacţie total
exagerată.

— Acum pot vorbi?

— Nu. Nu
poţi. Desigur,

e vina mea.
Credeam că

ţi-am oferit un
model de

moralitate. Iar
acum mă

întreb dacă
te-am învăţat

vreodată ceva
valoros.

— îţi pui o
întrebare

retorică?

Mă
ignoră.

—Era femeie

măritată, iar
tu nu ai avut

niciun respect
faţă de lucrul

acesta. Şi în
scurt timp te

vei căsători şi
tu...

— Asta nu are nicio

legătură cu
Anastasia!

Să nu
îndrăzneşti

să ţipi la
mine,

spune el,
cu atâta

venin
înăbuşit în

glas, încât

amuţesc
imediat

.Nu cred că l-am văzut vreodată atât de mânios. E de-a dreptul şocant.

— Ba are toate legăturile din lume. Eşti pe punctul de a-ţi asuma o imensă responsabilitate faţă de o tânără.

Coboară uşor tonul.

— E o surpriză pentru noi toţi. Şi mă bucur pentru tine. Dar aici vorbim despre cât de sfântă este căsătoria. Şi dacă nu ai respect pentru asta, nu ai de ce să te însori.

— Tată…

— Şi dacă ţii la aceste jurăminte sfinte după cum susţii, ar trebui să iei în considerare un contract prenupţial.

Poftim? Ridic mâinile ca să-l opresc. A mers prea departe. Sunt om în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu.

— N-o amesteca pe Ana în discuţia asta. Nu vânează averi.

— Nu despre ea e vorba.

Se ridică în picioare şi vine spre mine.

— Ci despre tine. Trebuie să fii la nivelul responsabilităţilor tale. Să devii un om corect, în care poţi avea încredere. Să fii un soţ bun!

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, aveam 15 ani! strig în timp ce stăm faţă în faţă, cu nasurile apropiate, aruncându-ne flăcări din priviri.

De ce reacţionează atât de urât la vestea asta? Ştiu că am fost dintot- deauna o mare dezamăgire pentru el, dar nu mi-a spus-o niciodată atât de deschis.

închide ochii şi se ciupeşte de nas. îmi dau seama că, atunci când sunt stresat, fac la fel. Am luat obiceiul ăsta de la el, dar, în cazul meu, aşchia a sărit tare departe de copac.

— Ai dreptate. Erai un copil vulnerabil. Dar refuzi să vezi că a greşit şi e clar că nu vezi asta pentru că aţi continuat prietenia şi te-ai şi asociat cu ea în afaceri. Amândoi ne-aţi minţit în toţi aceşti ani. Şi asta doare cel mai mult.

Coboară glasul.

— Era prietena mamei tale. Am considerat-o o prietenă bună. Dar este taman opusul. *Vei tăia* orice legătură financiară cu ea.

Du-te dracului, Carrick.

Aş vrea să-i spun că Elena a fost un lucru bun în viaţa mea şi că n-aş fi continuat colaborarea cu ea dacă aş fi crezut

altceva. Dar ştiu că nu va avea urechi pentru asta. Nu voia să asculte când aveam 14 ani şi mă chinuiam cu şcoala şi se pare că nu vrea să asculte nici acum.

— Ai terminat?

Cuvintele lui şuieră amar printre dinţii încleştaţi.

— Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus.

Mă răsucesc pe călcâie, intenţionând să plec. Am auzit destule.

— Gândeşte-te la contractul prenupţial. Te va salva de multă suferinţă în viitor.

îl ignor, ies din biroul lui şi trântesc uşa.

Naiba să-l ia!

Grace e pe coridor.

— De ce i-ai spus? mă răstesc la ea, dar Carrick e în spatele meu, aşa că mama nu-mi răspunde.

îi aruncă tatei o privire glacială.

Mă duc s-o iau pe Ana. Mergem acasă.

Sunt de-a dreptul turbat. Mă îndrept spre locul de unde se aud mior- lăieli şi-i găsesc pe Elliot şi pe Ana la microfon, ucigând melodia „Ain't No Mountain High Enough”. Dacă n-aş fi atât de furios, aş izbucni în râs. Schelălăitul afon al lui Elliot nu poate fi catalogat drept cântat. în plus, acoperă vocea drăgălaşă a Anei. Din fericire, melodia e pe sfârşite, aşa că sunt scutit de ce a fost mai rău.

— Cred că Marvin Gaye şi Tammi Terrell se răsucesc în mormânt, spun sec când se isprăveşte.

— Eu credeam că e o interpretare destul de bună.

Elliot se înclină teatral spre Mia şi Kate, care râd şi aplaudă cu entuziasm exagerat. Categoric, toţi sunt pe ulei. Ana chicoteşte, roşie la faţă şi e adorabilă.

— Mergem acasă, îi spun.

Rămâne surprinsă.

— I-am spus mamei tale că rămânem aici.

— Aşa i-ai spus? Acum?

— Da. Ne-a adus haine de schimb de la etaj. De-abia aşteptam să dorm în camera ta.

— Dragule, speram din totul sufletul să rămâneţi aici.

E o rugăminte din partea mamei, care stă în prag, cu Carrick în spatele ei.

— Kate şi Elliot rămân şi ei. îmi place să am toţi puii sub acelaşi acoperiş.

Se întinde şi mă prinde de mână.

— Şi am crezut că te-am pierdut săptămâna aceasta.

Mă stăpânesc şi mormăi o înjurătură printre dinţi. Fraţii mei par total nepăsători la drama care se desfăşoară chiar sub ochii lor. Mă aştept la acest grad de nepăsare din partea lui Elliot, dar nu şi din a Miei.

— Rămâi, fiule. Te rog.

Tata mă priveşte fix în ochi şi pare sincer. Ca şi cum nu tocmai mi-ar fi spus că sunt o mare şi eternă dezamăgire.

Din nou.

îl ignor şi-i răspund mamei.

— OK.

Dar numai pentru că Ana mă imploră din priviri. Şi ştiu că, dacă plec în starea în care mă aflu acum, voi strica toată ziua asta care a fost minunată.

Ana mă cuprinde în braţe.

— Mulţumesc, şopteşte.

îi zâmbesc şi norul negru de deasupra capului meu începe să se dezintegreze.

— Haide, tată.

Mia îi pune microfonul în mână şi-l trage în faţa ecranului.

— Ultimul cântec! spune ea.

— Hai în pat.

Nu e o rugăminte pentru Ana. Mi-a ajuns de familia asta a mea pentru o singură seară. Ana încuviinţează şi mă prinde de mână.

— Noapte bună tuturor. Mulţumim pentru petrecere, mamă.

Grace mă îmbrăţişează.

— Ştii bine că te iubim. îţi dorim tot binele din lume. Mă bucur de veştile pe care ni le-ai dat. Şi mă bucur că sunteţi aici.

— Da, mamă. îţi mulţumesc.

O sărut repede pe obraz.

— Suntem obosiţi. Ne ducem la culcare. Noapte bună.

— Noapte bună, Ana. Mulţumim, spune ea, îmbrăţişând-o.

O trag pe Ana de mână ca să plecăm mai repede în timp ce Mia pune „Wild Thing” ca să cânte Carrick.

Acesta e un lucru pe care nu vreau să-l văd.

APRIND LUMINA, închid uşa camerei mele şi o trag pe Ana în braţe. îi caut căldura şi încerc să-mi scot din minte cuvintele usturătoare ale lui Carrick.

— Hei, eşti OK? murmură ea. Te-ai bosumflat.

— Sunt doar furios pe tata. Dar nu e nimic nou. încă mă tratează de parcă aş ii adolescent.

Ana mă îmbrăţişează şi mai tare.

— Tatăl tău te iubeşte.

— Ei bine, în seara asta e foarte dezamăgit de mine. Din nou. Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

O sărut pe creştetul capului, iar ea îşi înalţă faţa către mine, pri- vindu-mă cu atenţie, compasiune şi înţelegere în ochii ei sclipitori. Ştiu că niciunul dintre noi nu vrea să deschidă subiectul Elena… *Doamna Robinson.*

Mă gândesc la ce s-a întâmplat în seara asta, mai devreme, când Grace, cu toată gloria ei răzbunătoare, a dat-o pe Elena afară din casă. Mă întreb ce ar fi spus mama dacă m-ar fi prins cu o fată la mine în cameră pe când eram un adolescent. Brusc, mă las cuprins de acelaşi fior plin de energie adolescentină pe care l-am simţit când m-am furişat aici cu Ana weekendul trecut, în timpul balului mascat.

— E o fată la mine în cameră, spun rânjind.

— Şi ce ai de gând să faci cu ea?

Ana zâmbeşte seducător.

— Hmm. Toate lucrurile pe care voiam să le fac cu fetele când eram adolescent.

Dar nu puteam. Pentru că nu suportam să fiu atins.

— Doar dacă nu eşti prea obosită.

O mângâi uşor pe obraz.

— Christian. Sunt epuizată. Dar şi emoţionată.

Ah, iubito. O sărut şi îmi pare rău.

— Poate că ar trebui să dormim. A fost o zi grea. Haide. Te ajut să te bagi la culcare. întoarce-te.

Ea se supune, iar eu îi desfac fermoarul rochiei.

ÎN TIMP CE LOGODNICA MEA DOARME lângă mine, îi trimit lui Taylor un mesaj şi-l rog să ne aducă un schimb de haine, mâine dimineaţă, de la Escala. Mă cuibăresc apoi

lângă Ana şi îi admir profilul, minunându-mă că a adormit deja... şi că a acceptat să fie a mea.

Voi fi vreodată suficient de bun pentru ea?

Am stofă de soţ?

Tata pare să se îndoiască de asta.

Oftez şi mă întind pe spate, holbându-mă la tavan.

îi voi dovedi că se înşală.

întotdeauna a fost sever cu mine. Mai sever decât cu Elliot sau Mia. *Nenorocitul.* Ştie că-s soi rău. îmi răsună în minte din nou tirada de mai devreme, apoi, într-un final, adorm şi eu.

Braţele sus, Christian. Tati are o expresie serioasă. Ne învaţă să ne scufundăm în piscină. *Aşa, bravo. Acum îndoaie degetele de la picioare peste marginea piscinei. Bravo. Arcuieşte-ţi spatele. Aşa. Acum împinge.* Cad. Şi tot cad. Şi tot cad. Pleosc. în apa rece şi cristalină. în întinderea aceea albastră. Calmă. Liniştită. Dar aripioarele de înot mă împing din nou la suprafaţă, la aer. Şi-l caut din priviri pe tati. *Uită-te, tati, uită-te.* Dar Elliot sare pe el. Şi amândoi cad la pământ. Tati îl gâdilă pe Elliot. Elliot râde. Şi râde. Şi râde. Şi tati îi pupă burtica. Tati nu-mi face şi mie aşa. Mie nu-mi place. Sunt în apă. Vreau să fiu acolo, sus. Cu ei. Cu tati. Şi acum stau cocoţat într-un copac. Mă uit la tati şi la Mia. Ea chiţăie de bucurie când el o gâdilă. Iar tati râde. Iar ea se zbate, se eliberează şi sare pe el. El o aruncă şi o prinde. Iar eu stau singur în copac. îi privesc. îmi doresc să fiu cu ei. E un miros frumos în aer. A mere.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, şopteşte Ana când deschid ochii. Soarele dimineţii sclipeşte intrând prin ferestre, iar eu sunt încolăcit peste trupul ei ca o viţă de vie. Acel nod greu al dorului de casă şi al suferinţei — trezit la viaţă cu siguranţă de acel vis — dispare la vederea ei. Sunt fascinat şi excitat şi întregul meu trup se trezeşte ca s-o întâmpine.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele.

E incredibil de sexy, deşi e îmbrăcată în tricoul Miei pe care scrie I ▼ Paris. îmi cuprinde faţa, şi mă priveşte cu ochi scânteietori, are părul ciufulit şi lucios în lumina dimineţii. îşi trece un deget peste bărbia mea, gâdilându-mi barba de-abia crescută.

— Te priveam cum dormi.

— Serios?

— Şi mă uitam şi la splendidul meu inel de logodnă.

îşi întinde mâna şi mişcă degetele. Diamantul captează lumina şi aruncă mici curcubeie peste vechile mele afişe de pe pereţi, cu filme şi kickboxing.

— Uuh! face ea. E un semn. *Un semn bun, Grey. Să sperăm.*

— N-o să-l scot niciodată.

— Perfect!

Mă mişc în aşa fel încât mă urc peste ea.

— De cât timp mă priveşti?

îmi frec nasul de nasul ei şi-mi lipesc buzele de ale sale.

— O, nu.

Mă împinge de umeri şi pentru moment sunt chiar dezamăgit, însă apoi mă rostogoleşte pe spate şi se urcă deasupra mea. Se ridică, îşi scoate rapid tricoul şi-l aruncă pe jos.

— Mă gândeam să-ţi dau trezirea.

— Da?

Şi eu, şi penisul meu ne bucurăm.

înainte să mă pierd în atingerile ei, Ana se apleacă şi mă sărută tandru pe piept. Părul i se revarsă peste amândoi, formând un fel de baldachin castaniu. îşi ridică spre mine ochii de un albastru strălucitor.

— începând de aici.

Mă sărută din nou. Inspir profund.

— Apoi mă mut mai jos.

îşi trece limba peste pieptul meu.

Da.

întunericul rămâne mut, subjugat de zeiţa de deasupra mea sau de libidoul meu ridicat. Nu ştiu exact de care.

— Ai un gust foarte bun, domnule Grey, spune ea, şi îi simt respiraţia pe piele.

— Mă bucur să aud asta, spun cu un glas răguşit.

Ana mă linge şi mă muşcă uşor, iar sânii ei îmi ating abdomenul. *Ah!*

O dată, de două ori, de trei ori.

— Ana!

O prind de genunchi în timp ce respiraţia mi se iuţeşte şi o strâng. Dar ea se zbate deasupra abdomenului meu, aşa că-i dau drumul. Se ridică, iar eu sunt dornic şi nerăbdător. Cred că e gata să mă primească. E gata.

Şi eu sunt gata.

La naiba, sunt foarte pregătit.

Dar ea coboară, sărutându-mi abdomenul. îşi strecoară limba în buricul meu, apoi coboară şi mai mult. Mă mai sărută o dată şi simt o muşcătură uşoară prin tot penisul.

— Ah!

— Aici erai, şopteşte şi se uită lacomă la scula mea dornică de nebunii.

Apoi ridică privirea spre mine zâmbind şmechereşte.

încet, privindu-mă în ochi, îmi ia penisul în gură.

Sfinte Iisuse Hristoase!

Capul i se ridică şi îi coboară, evitând să mă atingă cu dinţii şi de fiecare dată scula mea îi intră şi mai adânc în gură. îi dau părul la o parte ca să mă bucur nestânjenit de priveliştea viitoarei mele neveste care are buzele în jurul penisului meu. îmi încordez fesele, îmi ridic şoldurile, căutând s-o pătrund mai adânc. Iar ea îmi întâmpină penisul strângâdu-şi buzele în jurul său.

Mai tare.

Şi mai tare.

Ah. Ana. Ce zeiţă eşti.

Ea stabileşte ritmul. Şi, închizând ochii, îmi înfig mâna în părul ei.

Ştie să facă asta atât de bine.

— Da, şuier printre dinţi şi mă pierd în mişcările desăvârşite ale gurii sale frumoase.

O să-mi dau drumul.

Brusc, se opreşte.

La naiba. Nu! Deschid ochii şi o văd cum se mişcă deasupra mea, apoi se lasă uşor penetrată de penisul meu care mai are puţin şi explodează. Gem de plăcere, bucurându-mă de fiecare centimetru preţios care o savurează. Părul i se revarsă peste sânii dezgoliţi şi eu îi mângâi pe rând, trecându-mi degetele mari peste sfârcurile întărite, iar şi iar.

Scoate un geamăt prelung, lipindu-şi sânii de palmele mele.

Ah, iubito.

Apoi se apleacă, sărutându-mă. Limba ei îmi invadează gura, iar eu gust şi savurez aroma mea sărată de pe buzele ei dulci.

Ana.

îmi aşez mâinile pe şoldurile ei. O dau la o parte, apoi o împing, pătrunzând-o.

Ea ţipă, prinzându-mă de încheieturi.

O fac din nou.

Şi din nou.

— Christian, şopteşte ea spre tavan, ca o rugăciune tăcută.

Intră în ritm şi ne mişcăm împreună.

în acelaşi timp. Ca o singură fiinţă. Până când se dezlănţuie, luân- du-mă cu ea şi provocându-mi orgasmul. ÎI CIUFULESC PĂRUL şi îmi plimb degetele pe spatele ei. Femeia aceasta îmi taie respiraţia.

încă o descopăr. Ana la putere. Ana luând iniţiativa. îmi place.

— Asta e ideea mea despre o slujbă reuşită de duminică, şoptesc.

— Christian!

Mă priveşte dezaprobator, cu ochi mari. Izbucnesc în râs. *Oare va dispărea asta? S-o şochez pe domnişoara Steele?* O îmbrăţişez cu putere şi ne rostogolim, urcându-mă peste ea.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele. E mereu o plăcere să mă trezesc alături de tine.

îmi mângâie obrazul.

— Şi eu alături de tine, domnule Grey. Are un glas blând.

— Trebuie să ne trezim? îmi place aici, în camera ta.

— Nu trebuie.

Mă uit la ceasul meu de pe noptieră. E 9:15.

— Părinţii mei vor fi la slujbă, spun, dându-mă într-o parte.

— Nu ştiam că se duc la biserică. Mă strâmb.

— Da. Se duc. Catolici.

— Şi tu te duci?

— Nu, Anastasia.

Dumnezeu şi cu mine am luat-o pe drumuri diferite cu mult timp în urmă.

— Dar tu? o întreb, amintindu-mi că Welch nu a găsit nimic referitor la religie în timpul investigaţiilor sale.

Clatină din cap.

— Nu. Părinţii mei nu sunt credincioşi. Dar aş vrea să merg azi la biserică. Trebuie să mulţumesc... cuiva pentru că te-ai întors viu după accidentul de elicopter.

Oftez, închipuindu-mi un fulger care mă transformă în cenuşă dacă intru în lăcaşul sfânt al unei biserici, dar, de dragul ei, o să merg.

— OK, să vedem cum facem. O sărut rapid.

Hai să facem duş împreună.LÂNGĂ UŞA CAMEREI MELE e o mică geantă de voiaj din piele — Taylor ne-a adus haine curate. Iau geanta şi închid uşa. Ana e înfăşurată într-un prosop şi picăturile de apă îi lucesc pe umeri. Se uită la tăbliţa mea de plută şi privirea întârzie asupra fotografiei cu târfa drogată. îşi întoarce capul spre mine, cu ditai mirarea întipărită pe chipul ei frumos... cu o întrebare la care nu vreau să răspund.

— încă o ai, spune ea.

Da. încă am fotografia. Şi ce dacă?

întrebarea ei pluteşte în aer, iar ochii ei devin şi mai luminoşi în lumina dimineţii, absorbindu-mă, implorându-mă să spun ceva. însă nu pot. Nu vreau să-mi amintesc de asta. Preţ de o clipă, îmi aduc aminte de lovitura pe care am simţit-o când Carrick mi-a dat fotografia, cu mulţi ani în urmă.

La naiba. Nu te mai gândi, Grey.

— Taylor ne-a adus haine de schimb, şoptesc şi arunc geanta pe pat.

Urmează o tăcere imposibil de lungă, apoi răspunde:

— OK.

Se duce spre pat şi deschide geanta.

AM MÂNCAT EXTREM DE MULT. Părinţii mei s-au întors de la slujbă şi mama a pregătit micul ei dejun tradiţional: un platou delicios, primejdios pentru inimă, cu bacon, cârnaţi, cartofi, ouă şi brioşe englezeşti. Grace e cam tăcută şi bănuiesc că e mahmură.

L-am evitat pe tata toată dimineaţa.

Nu l-am iertat pentru aseară.

Ana, Elliot şi Kate dezbat aprins — despre bacon, în special — şi se tot invită una pe alta să ia ultimul cârnăcior. Ascult oarecum amuzat în timp ce citesc un articol despre rata de eşec a băncilor locale, din ediţia de duminică a ziarului *The Seattle Times.*

Mia chiuie şi-şi revendică locul la masă, cu laptopul în mână.

— Uită-te la asta. E un articol de scandal pe site-ul *Seattle Nooz* despre tine, Christian, şi despre faptul că te-ai logodit.

— Deja? spune mama, surprinsă.

Idioţii ăştia nu au altceva mai bun de făcut?

Mia citeşte articolul cu voce tare.

— „Se zvoneşte pe la noi, pe la *Nooz,* că burlacul cel mai râvnit din Seattle, *acel* Christian Grey, a cedat în cele din urmă şi se aud clopote de nuntă.”

îi arunc o privire Anei, care păleşte imediat, uitându-se ba la Mia, ba la mine.

— „Dar cine e supernorocoasa doamnă?” continuă Mia. *„Nooz* încearcă să afle. Facem pariu că a primit deja un contract prenupţial dat dracului.”

Mia începe să chicotească.

Mă uit urât la ea. *Taci dracului, Mia.*

Se opreşte şi strânge din buze. O ignor pe ea şi toate privirile neliniştite schimbate în jurul mesei. Mă uit spre Ana, care se albeşte şi mai tare la faţă.

— Nu, şoptesc eu, încercând s-o liniştesc.

— Christian, spune tata.

— Nu reiau discuţia aceasta din nou, mă răstesc la el.

Dă să spună ceva.

— Fără contract prenupţial! mă răstesc cu atâta vehemenţă, încât tata închide gura şi nu mai zice nimic.

7ine-ţigura, Carrick!

Iau din nou ziarul. Mă trezesc citind încontinuu aceeaşi frază în timp ce spumeg de nervi.

— Christian, murmură Ana, voi semna tot ceea ce doriţi tu şi domnul Grey.

Ridic privirea şi observ că se uită la mine, cu nişte lacrimi neplânse ce i se reflectă în ochi.

Ana. Opreşte-te.

— Nu! exclam, implorând-o să lase baltă acest subiect.

— E pentru protecţia ta.

— Christian, Ana…/ Cred că ar trebui să discutaţi despre asta între patru ochi, ne dojeneşte Grace, încruntându-se spre Carrick şi Mia.

— Ana, nu e vorba despre tine, mormăie tata. Şi, te rog, spune-mi Carrick.

Nu încerca s-o dregi şi s-o împaci acum pe Ana. Fierb în mine. Brusc lumea se agită. Kate şi Mia se ridică şi curăţă masa, iar Elliot îşi înfige furculiţa în ultimul cârnăcior rămas.

— Cârnaţii sunt categoric preferaţii mei, zice el cu o bucurie forţată.

Ana îşi priveşte propriile mâini. Pare descumpănită.

Iisuse. Tată. Uite ce-ai făcut.

Mă duc şi-i iau mâinile într-ale mele. Şoptesc ca să mă audă numai
ea:

— încetează. Ignoră-l pe tata. E supărat rău din cauza Elenei. Eu sunt ţinta tuturor acestor săgeţi. Mi-aş dori ca mama să-şi fi ţinut gura.

— Tatăl tău are dreptate, Christian. Eşti foarte bogat, iar eu nu aduc nimic în căsnicia noastră, în afara împrumuturilor mele pentru facultate.

Iubito, vreau să fii a mea oricum ai fi. Ştii bine asta!

— Anastasia, dacă mă părăseşti, poţi oricum să iei totul. M-ai mai părăsit o dată. Ştiu cum e.

— Atunci era altceva, mormăie, încruntându-se din nou. Şi poate o să vrei să mă părăseşti tu.

Acum e de-a dreptul caraghioasă.

— Christian, ştii că e posibil să fac ceva extrem de stupid — şi tu...

Se opreşte.

Ana, cred că aşa ceva e aproape imposibil.

— Opreşte-te. Opreşte-te imediat. Am încheiat acest subiect. Nu mai discutăm despre asta. Niciun contract prenupţial. Nici acum, nici altă dată.

Scormonesc prin gânduri, încercând să găsesc un subiect care să-mi ofere un teren sigur şi iată că-mi vine. Mă întorc spre Grace, care-şi frânge mâinile şi se uită neliniştită la mine, şi întreb:

— Mamă, putem să ţinem nunta aici?

Expresia ei se transformă, din panică, în bucurie şi recunoştinţă.

— Dragul meu, ar fi nemaipomenit, spune ea şi adaugă apoi: Nu vreţi o nuntă la biserică?

îi arunc o privire piezişă, iar ea capitulează imediat.

— Ne-ar plăcea la nebunie să fim gazdele nunţii voastre. Nu-i aşa, Cary?

— Da. Da, desigur.

Tata zâmbeşte cu bonomie spre mine şi spre Ana, dar nu mă pot uita la el.

— V-aţi gândit la o dată anume? întreabă Grace.

— De-acum peste patru săptămâni.

— Christian, nu e suficient timp!

— E timp berechet.

— Am nevoie de cel puţin opt săptămâni!

— Mamă, te rog.

— Şase? ne imploră ea.

— Ar fi minunat. Mulţumim, doamnă Grey, se bagă Ana şi-mi aruncă o privire ameninţătoare, neîndrăznind s-o contrazic.

— Atunci şase săptămâni, zic eu. Mulţumim, mamă.

ANA NU SCOATE O VORBĂ pe drum înapoi spre Seattle. Probabil se gândeşte la izbucnirea mea de azi-dimineaţă, faţă de Carrick. Cearta noastră de aseară încă mă irită — criticile lui mă înţeapă precum nişte scaieţi. în adâncul sufletului meu, mă tem că are dreptate; poate că nu sunt bun de soţ.

La naiba, o să-i dovedesc contrariul.

Nu sunt adolescentul care crede el că sunt.

Mă uit descumpănit la drumul din faţa mea. O am pe iubita mea lângă mine, am stabilit data nunţii şi ar trebui să mă simt în al nouălea cer, dar eu mă tot gândesc la tirada furioasă a tatei despre Elena şi despre contractul prenupţial. Privind partea plină a paharului, cred că ştie că a dat-o în bară. A încercat s-o dreagă când ne-am despărţit mai devreme, însă încercarea lui stângace şi nepotrivită de a-şi cere scuze încă mă doare.

Christian, am făcut întotdeauna tot ceea ce mi-a stat în puteri pentru a te proteja. Şi n-am reuşit. Ar fi trebuit să te susţin.

Dar nu voiam să-l ascult. Ar fi trebuit să-mi spună asta aseară. Dar nu a facut-o.

Clatin din cap. Nu vreau să mă mai gândesc la nebunia asta.

— Hei, am o idee, spun, întinzându-mă şi punând o mână pe genunchiul Anei.

POATE CĂ NOROCUL mi se schimbă — găsesc loc de parcare lângă catedrala St. James. Ana trage cu ochiul la clădirea impunătoare care domină Ninth Avenue. Apoi se răsuceşte spre mine, cu ochi întrebători.

— Biserică, îi zic, ca un fel de explicaţie.

— Este o biserică imensă, Christian.

— Adevărat.

Zâmbeşte.

— E perfectă.

Ne îndreptăm ţinându-ne de mână spre una dintre uşile de intrare în pronaos. Apoi intrăm în naos. Din instinct, mă întind după recipientul cu apă sfinţită ca să mă binecuvântez, dar mă opresc la timp, ştiind că dacă un fulger ar putea lovi din senin, acum ar fi momentul. O surprind pe Ana privind uluită, căzută în admiraţie, tavanul impresionant, în timp ce eu aştept judecata lui Dumnezeu.

Nu. Azi nu cade niciun fulger.

— Obiceiuri vechi, mormăi, puţin stânjenit, dar şi uşurat că nu m-am transformat într-o grămăjoară de cenuşă pe pragul bisericii.

Ana îşi îndreaptă atenţia spre interiorul magnific: tavanele înalte şi superb decorate, coloanele de marmură ruginie, vitraliile sofisticate. Razele soarelui intră printr-o fereastră circulară prin cupola transeptu- lui, ca şi cum Dumnezeu ar zâmbi spre acest loc. Şoaptele cuprind naosul, înconjurându-ne într-un calm spiritual, care e tulburat din când în când doar de tusetul vreunuia dintre puţinii vizitatori. E linişte, un refugiu departe de viaţa nebună din Seattle. Uitasem câtă linişte şi frumuseţe e aici, dar e adevărat că nu am mai călcat pragul de ani întregi. întotdeauna mi-a plăcut fastul şi ceremonia liturghiei catolice. Ritualul. Reacţiile. Mirosul tămâii aprinse. Grace s-a asigurat că odraslele ei cunosc bine obiceiurile catolice şi a fost o vreme când aş fi făcut orice ca s-o mulţumesc pe mama.

Apoi a sosit pubertatea şi totul s-a dus dracului. Relaţia mea cu Dumnezeu nu s-a refăcut niciodată şi a schimbat relaţia cu familia mea, mai ales cu tata. De când am împlinit 13 ani am fost într-un permanent conflict cu el. Alung această amintire. E prea dureroasă.

Stau în această splendoare tăcută a naosului şi mă simt copleşit de o senzaţie familiară de linişte.

— Haide. Vreau să-ţi arăt ceva.

Mergem pe culoarul de pe margine, iar tocurile Anei răsună pe dalele de piatră. Ajungem la o capelă micuţă. Pereţii ei aurii şi podeaua de culoare închisă sunt fundalul

perfect pentru statuia formidabilă a Fecioarei Maria, înconjurată de lumânări aprinse.

Ana scoate un geamăt când o zăreşte.

Fără îndoială, este unul dintre cele mai frumoase altare pe care le-am văzut vreodată. Fecioara, cu ochii lăsaţi în jos, pioasă, îşi ţine pruncul în braţe. Straiele ei, albastru cu auriu, sclipesc în lumina lumânărilor.

Este uluitoare.

— Mama mă aducea uneori la liturghie. Acesta era locul meu preferat. Altarul Fecioarei Maria cea Binecuvântată, şoptesc.

Ana priveşte şi se bucură de întreaga scenă: statuia, zidurile, tavanul întunecat, pictat cu stele aurii.

— De-aici te-ai inspirat cu colecţia ta? Madonele tale? întreabă cu glas şovăitor.

— Da.

— Maternitatea, murmură ea, trăgând cu ochiul spre mine.

Ridic din umeri.

— Am văzut ce înseamnă şi mamă bună, şi mamă rea.

— Mama ta biologică? spune ea.

Dau din cap, şi ea mă priveşte cu ochi incredibil de mari, care transmit o emoţie profundă, pe care nu vreau s-o recunosc.

Mă uit în altă parte. E prea greu.

Las o bancnotă de 50 de dolari în cutia milei şi îi întind Anei o lumânare. Mă strânge repede de mână, cu recunoştinţă, apoi aprinde fitilul şi aşază lumânarea într-un sfeşnic metalic prins de perete. Lumânarea ei scânteiază printre celelalte.

— Mulţumesc, şopteşte către statuia Fecioarei Maria şi mă cuprinde cu braţul în jurul mijlocului, aşezându-şi capul pe umărul meu.

Rămânem într-o stare de contemplare mută, în cel mai frumos dintre sanctuarele din inima oraşului.

Calmul, frumuseţea şi faptul că sunt cu Ana îmi redau buna dispoziţie. La naiba cu munca în după-amiaza asta. E duminică. Vreau să mă distrez cu iubita mea.

— Vrei să mergem la meci? întreb.

— La meci?

— Phillies joacă cu Mets pe Safeco Field. GEH are o lojă acolo.

— Sigur. Cred că o să ne distrăm. Hai să mergem, spune Ana zâmbind.

Ne întoarcem ţinându-ne de mână spre maşina mea Audi R8.Luni, 20 iunie 2011

Dimineaţa a fost teribil de enervantă şi sunt gata să sfâşii pe cineva bucată cu bucată. Grupuri de reporteri, inclusiv de la TV, erau în faţă la Escala şi la Seattle Independent Publishing.

Oamenii ăştia nu au altceva mai bun de făcut?

A fost uşor să-i evit acasă pentru că am venit şi am plecat prin garajul subteran. La SIP e o altă mâncare de peşte. Sunt derutat şi şocat că aceşti vulturi au reuşit să-i dea atât de iute de urmă Anei.

Cum?

I-am fentat ocolind clădirea SIP şi intrând prin spate, pe unde are acces marfa. Dar acum Ana e prizonieră la ea în birou, iar eu nu ştiu ce să mai cred. Cel puţin, acolo e în siguranţă, dar nu sunt convins că va suporta izolarea pentru prea mult timp.

Inima mi se opreşte pentru o clipă. Normal că presa din Seattle e curioasă în privinţa logodnicei mele. E o parte din *bonusul* numit Christian Grey. Mă rog însă la Dumnezeu ca această atenţie să n-o alunge de lângă mine.

Sawyer opreşte lângă Grey House, unde pândesc alţi doi reporteri. Dar cu Taylor alături de mine trec ca vântul pe lângă ei, ignorându-le întrebările şi strigătele.

Halal început de zi!

Aştept liftul, încă nervos. Am o listă cu lucruri pe care trebuie să le fac mai lungă decât penisul meu şi trebuie să gestionez consecinţele weekendului: apeluri ratate de la tata, de la mama şi de la Elena Lincoln.

Nu ştiu de ce mama dracului mă sună Elena. Am terminat-o cu ea. Am vorbit foarte clar sâmbătă noapte.

Prefer să fiu acasă cu iubita mea.

în lift mă uit la telefon. Am un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Logodnica ta s-a distrat de minune

Data: 20 iunie 2011,09:25 Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soţ

Simt că ar fi o nepăsare din partea mea să nu-ţi mulţumesc pentru

a) că ai supravieţuit accidentului de elicopter

b) cererea în căsătorie extraordinară, cu inimioare şi floricele
c) unweekend minunat
d) revenirea în Camera Roşie
e) un inel senzaţional, pe care l-a remarcat toată lumea!
f) trezirea din această dimineaţă (mai ales pentru asta!;)) Ax
Anastasia Steele Editor interimar, Ficţiune, SIP
PS: Ai vreo strategie pentru presă?
De la: Christian Grey
Despre: Bărbatul tău s-a distrat de minune Data: 20 iunie 2011,09:36
Către: Anastasia Steele
Draga mea Ana
Cu toată plăcerea, la toate capitolele, îţi mulţumesc pentru weekendul senzaţional. Te iubesc.

O să revin când o să găsesc o strategie pentru presa asta m*****.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
PS: Cred că trezirile acestea sunt subestimate. PPS:
BLACKBERRYF4”„*!!!!!!!!!!!
De câte ori mai trebuie să-ţi spun, femeie!

Amuzat şi calmat de schimbul nostru de e-mail-uri, ies din lift. Andrea stă la masa ei de lucru din anticamera biroului meu.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, zice ea. Eu... ăăă... mă bucur că sunteţi alături de noi în continuare.

— Mulţumesc, Andrea. Apreciez. Şi-ţi mulţumesc pentru ajutorul de vineri seară. A fost nepreţuit.

Ea se înroşeşte, stânjenită cred de mulţumirile mele.

— Unde e fata cea nouă? întreb.

— Sarah? Are de făcut un comision. Cafea?

— Te rog. Neagră. Tare. Am multe de făcut astăzi. Se ridică de pe scaun.

— Dacă mă sună tata, mama sau doamna Lincoln, preia mesajele. Trimite-i lui Sam toate întrebările de la presă. Dar dacă sună FAA, Eurocopter sau Welch, fa-mi legătura.

— Da, domnule.

— Şi, desigur, Anastasia Steele.

Chipul secretarei mele se luminează cu unul dintre rarele ei zâmbete.

— Felicitări, domnule Grey.

— Ştii deja?

— Toată lumea ştie, domnule. Izbucnesc în râs.

— Mulţumesc, Andrea.

— Vă aduc cafeaua.

— Grozav, mulţumesc.

Mă aşez şi-mi pornesc iMac-ul. Găsesc un alt e-mail din partea Anei.

De la: Anastasia Steele Despre: Limitele limbajului Data: 20 iunie 2011,09:38 Către: Christian Grey

1

Ax

Râd din toată inima, deşi habar nu am ce a scris acolo. Andrea vine aducând cafeaua şi ia loc, ca să parcurgem programul zilei înainte de prima teleconferinţă.

AM VORBIT LA telefon vreo trei ore sau cel puţin aşa mi se pare. Când, în cele din urmă, închid telefonul şi mă ridic în picioare şi mă dezmorţesc, e ora 13:15. *Charlie Tango* este recuperat în cursul zilei de azi şi ar trebui să fie adus la Boeing Field diseară. Administraţia Aviatică Federală a lăsat ancheta în privinţa aterizării de urgenţă Comisiei Naţionale pentru Siguranţa Transporturilor. Inginerul de la Eurocopter care a ajuns printre primii la faţa locului spune că a fost un noroc incredibil că am reuşit să stingem incendiul cu extinctoarele. Asta îi va ajuta să grăbească şi investigaţia lor, şi pe cea a Comisiei. Sper să primesc raportul lor preliminar chiar mâine.

Welch m-a informat că, drept măsură de prevedere, a securizat toate filmările de săptămâna trecută de pe camerele de supraveghere de la he- liportul din Portland şi din împrejurimile hangarului privat de la Boeing Field, unde stătea *Charlie Tango.* Simt cum un fior rece îmi trece pe spinare. Welch crede că ar putea fi vorba despre sabotaj şi trebuie să recunosc că şi mie mi-a trecut prin cap această posibilitate, de vreme ce *ambele* motoare au luat foc.

Sabotaj.

Dar de ce?

L-am rugat să-şi pună echipa să caute prin toate înregistrările şi să vadă dacă găsesc ceva suspect.

După ce Sam, vicepreşedintele responsabil de publicitate, m-a bătut foarte mult la cap, am acceptat să susţin o scurtă conferinţă de presă mai târziu, în cursul după-amiezii. Vocea

enervantă a lui Sam îmi răsună în cap. *„Trebuie să spui ceva, Christian. Salvarea ta miraculoasă e în continuare peste tot la ştiri. Presa are filmarea din aer a operaţiunii de recuperare.”*

Sincer, eu cred că pur şi simplu lui Sam îi place drama. Sper că o scurtă conferinţă de presă îi va opri pe ziarişti să ne mai vâneze pe Ana şi pe mine.

Andrea mă sună pe interior.

— Ce e?

— Dr. Grey e din nou la telefon.

— La dracu', şoptesc printre dinţi.

Presupun că n-o pot evita la nesfârşit.

— OK, fa-mi legătura.

Mă sprijin de birou şi aştept glasul ei melodios.

— Christian. Ştiu că eşti ocupat, dar trebuie să-ţi spun două lucruri.

— Da, mamă.

— Am găsit o organizatoare de nunţi care aş vrea să mă ajute. O cheamă Alondra Gutierrez. A organizat balul Coping Together[3] de anul acesta. Cred că tu şi Ana ar trebui să vă întâlniţi cu ea.

îmi dau ochii peste cap.

— Sigur.

— Bine. O să aranjez o întâlnire spre final de săptămână. în al doilea rând, tatăl tău vrea să discute cu tine.

— Am vorbit cu tata pe îndelete în seara în care mi-am anunţat logodna. Sărbătoream şi cei 28 de ani ai mei pe lumea asta şi, după cum ştii, nu-mi place deloc să marchez aceste borne.

Sunt pornit rău de tot.

— Şi tocmai am supravieţuit unei aterizări forţate înspăimântătoare. Ridic glasul.

— Tata a avut grijă să-mi strice tot cheful. Cred că a spus destule lucruri atunci. Nu vreau să discut cu el acum.

E un bou infatuat.

— Christian. Nu mai fi îmbufnat. Vorbeşte cu tatăl tău.

îmbufnat! Sunt furios la culme, Grace.

Tăcerea mamei face un pod între noi, iar dojana ei se subînţelege. Oftez.

3 ONG care ajută persoanele cu dizabilităţi să primească tratament pentru provocările emoţionale, psihologice şi de comportament. (N.r:)

— OK, mă mai gândesc.

Beculeţul de la cealaltă linie telefonică începe să clipească.

— Trebuie să închid.

— Prea bine, dragule. O să te anunţ în privinţa întâlnirii cu Alondra.

— La revedere, mamă. Telefonul îmi sună din nou.

— Domnule Grey, vă caută Anastasia Steele. Nervii se risipesc.

— Grozav. Mulţumesc, Andrea.

— Christian?

Are vocea joasă şi neregulată. Pare speriată. Mi se pune un nod în gât.

— Ana, e totul în regulă?

— Ăăă... am ieşit să iau o gură de aer curat. Credeam că au plecat. Şi de fapt...

— Reporterii şi fotografii?

— Da.

Nenorociţii.

— N-am dat nicio declaraţie. M-am întors şi am fugit înapoi în clădire.

La naiba. Ar fi trebuit să-l trimit pe Sawyer s-o supravegheze şi încă o dată sunt bucuros că Taylor m-a convins să nu renunţ la el după incidentul cu Leila Williams.

— Ana, totul va fi bine. Voiam să te sun. Tocmai am fost de acord să susţin o conferinţă de presă despre *Charlie Tango* mai târziu, după-amiază. O să întrebe şi despre logodna noastră. O să le dau cât mai puţine detalii cu putinţă. Să sperăm că le vor fi de ajuns.

— Bravo.

îmi încerc norocul.

— Vrei să-l trimit pe Sawyer să te păzească?

— Da, răspunde ea imediat.

Uau. Ce uşor a fost. Cred că a fost mai şocată decât îmi închipuiam.

— Eşti sigură că te simţi bine? De obicei nu eşti atât de receptivă.

— Am momentele mele, domnule Grey. De obicei ele apar după ce sunt hăituită de presă pe străzile din Seattle. Am

făcut sport, nu glumă. Când m-am întors la birou nu mai puteam să respir.

Face mişto de întreaga situaţie.

— Serios, domnişoară Steele? De obicei eşti tare rezistentă.

— Vai, domnule, Grey, la ce Dumnezeu te referi?

îi simt zâmbetul în glas.

— Cred că ştii, şoptesc.

îi aud respiraţia întretăiată şi sunetul acesta mi se duce drept în penis.

— Oare flirtezi cu mine? întreabă ea.

— Aşa sper.

— O să-mi testezi rezistenţa ceva mai târziu?

Are o voce joasă şi insinuantă.

Ah, Ana. Dorinţa îmi străbate întregul corp ca un fulger.

— Nimic în lume nu m-ar bucura mai mult.

— Mă bucur să aud asta, Christian Grey.

Se pricepe foarte bine la jocul acesta.

— Sunt atât de fericit că m-ai sunat, îi spun. Mi-ai făcut ziua mai frumoasă.

— Scopul meu e să-ţi aduc plăcere, chicoteşte ea. Trebuie să apelez la instructorul tău personal ca să pot ţine pasul cu tine!

Izbucnesc în râs.

— Bastille va fi încântat. Ana tace preţ de o clipă.

— Mulţumesc că m-ai făcut să mă simt mai bine.

— Păi nu asta trebuie să fac?

— Ba da. Şi o faci foarte bine.

îi savurez vorbele pline de dragoste. *Ana, tu mă faci să mă simt întreg.* Cineva bate la uşă. Ştiu că e fie Andrea, fie Sarah cu prânzul meu.

— Trebuie să te las.

— Mulţumesc, Christian, zice ea.

— Pentru...?

— Pentru că eşti tu. A, şi încă ceva. Ştirea potrivit căreia cumperi SIP este încă sub embargo, nu-i aşa?

— Da, încă trei săptămâni.

— OK. O să-ncerc să ţin minte.

— Aşa să faci. Ne vedem mai târziu, iubito.

— OK. Ne vedem mai târziu, Christian.

ANDREA ŞI SARAH AU FOST plecate toată ziua. Mănânc sendvişul meu preferat — cu curcan şi cu murături alături — puţină salată şi câţiva cartofi, toate servite pe o tavă cu şervet GEH, un pahar rotund cu apă minerală şi o vază, tot de cristal, cu un trandafir roz vioi.

— Mulţumesc, mormăi buimac, în timp ce amândouă se agită cu tava.

— Cu plăcere, domnule Grey, zice Andrea cu un zâmbet care îşi face apariţia din ce în ce mai des.

Amândouă par astăzi ciudat de distrase şi puţin agitate.

Oare ce anume pun la cale?

încep să mănânc şi-mi verific mesajele. încă unul de la Elena.

La naiba.

ELENA

Sună-mă.Terog. ELENA

Sună-mă. înnebunesc.

ELENA

Nu ştiu ce să spun. M-am gândit tot weekendul la ce s-a întâmplat. Şi nu ştiu de ce lucrurile au scăpat în halul ăsta de sub control. îmi pare rău. Sună-mă.

ELENA

Te rog, răspunde la telefon.

Trebuie să rezolv situaţia cu ea. Părinţii mei vor să tai orice legătură cu doamna Lincoln şi, sincer, nu ştiu cum mai putem repara lucrurile după tot ce ne-am spus sâmbătă seară.

Am spus nişte chestii oribile.

Şi ea la fel.

E timpul să punem capăt acestei relaţii.

I-am spus Anei că-i voi dărui Elenei compania.

Caut printre contactele din telefon şi găsesc numărul avocatului meu personal. în mod ironic, Elena a fost cea care ne-a făcut cunoştinţă. Debra Kingston este avocat specializat în drept comercial şi se întâmplă să-i placă acelaşi stil de viaţă pe care îl duc eu. Ea mi-a conceput toate contractele de confidenţialitate şi s-a ocupat de afacerile comune ale mele şi ale doamnei Lincoln.

O sun.

— Bună ziua, Christian. Nu te-am auzit de mult timp. Să înţeleg că trebuie să te felicit.

— Mulţumesc, Debra.

Iisuse! Şi ea ştie.

— Cu ce pot să te ajut?

— Vreau să-i dăruiesc salonul Elenei Lincoln.

— Poftim? spune ea, nevenindu-i să creadă.

— M-ai auzit bine. Vreau să-i dăruiesc afacerea Elenei. Vreau să faci un contract. Cu tot ce trebuie. împrumuturi. Proprietăţi. Bunuri. Totul, îi aparţine în întregime.

— Eşti sigur?

— Da.

— Tai orice legătură?

— Da. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu asta. Nicio responsabilitate.

— Christian, pentru că sunt avocatul tău trebuie să te întreb, eşti sigur că vrei asta? E un cadou incredibil de generos. Vei pierde sute de mii de dolari.

— Debra, sunt foarte conştient de lucrul acesta.

Oftează în telefon.

— OK, dacă insişti. O să-ţi trimit o schiţă de contract în următoarele zile.

— Mulţumesc. Şi vreau să te ocupi şi de toată corespondenţa mea cu ea.

— Voi doi chiar v-aţi certat urât.

N-am de gând să discut despre viaţa mea privată cu Debra. Mă rog, nu acest aspect al vieţii mele private.

— înţeleg, adaugă ea. A pus piciorul în prag logodnica şi nu vrei s-o superi?

Ce. Mama. Dracului?

— Debra, fă nenorocitul ăla de contract şi gata.

Răspunde înţepată:

— Prea bine, Christian. O s-o anunţ şi pe doamna Lincoln.

— Bine. Mulţumesc.

Chestia asta ar trebui să mă ajute să mă descotorosesc de Elena.

închid telefonul.

Pfjf. Am făcut-o şipe-asta.

Şi mă simt foarte bine. Mă simt uşurat. Tocmai am aruncat pe geam o mică avere, după standardele GEH, dar măcar atât îi datorez. Fără Elena, nu ar fi existat niciun GEH.

— *M-am gândit la ultima noastră discuţie, Christian.*

— Da, doamnă?

— Ai plecat de la Harvard. îţi voi împrumuta 100 ooo de dolari ca să-ţi pui afacerea pe picioare.

— Ai face tu asta?

— Christian, am mare încredere în tine. Eşti menit să devii unul dintre stăpânii universului. Va fi un împrumut şi mi-l poţi returna.

— Elena... eu...

— îmi poţi mulţumi arătându-mi ce ai învăţat azi. Tu deasupra. Eu dedesubt. Nu-ţi da drumul pe mine.

Clatin din cap; aşa a început pregătirea mea ca Dominator. Succesul meu ca om de afaceri e legat de alegerea stilului meu de viaţă. Zâmbesc şi apoi mă încrunt. Nu-mi vine să cred că până acum nu am făcut această conexiune la modul conştient.

La naiba. Nu mă pot ascunde la nesfârşit în spatele biroului. îi datorez un telefon.

Fă spectacol, Grey.

O sun, apăsând reticent pe buton.

Răspunde la primul apel.

— Christian, de ce nu m-ai sunat?

— Te sun acum.

— Ce mama dracului se întâmplă cu mama ta şi cu... logodnica ta? mârâie ea.

— Elena, te-am sunat ca să fiu politicos. îţi dăruiesc afacerea. Am luat legătura cu Debra Kingston; se va ocupa ea de acte. S-a terminat. Nu mai putem continua aşa.

— Poftim? Ce tot spui acolo?

— Vorbesc serios. Nu mai am energie pentru tâmpeniile tale. Te-am rugat s-o laşi în pace pe Ana, iar tu m-ai ignorat. Culegem ce-am semănat, doamnă Lincoln. S-a terminat. Nu mă mai suna.

— Chris...

închid, simţindu-i panica din glas.

Telefonul meu sună imediat, cu numele ei apărând intermitent pe ecran. îi închid şi mă uit peste ce mai am de făcut azi.

Mai am vreo oră până la conferinţa de presă. Ca să nu mă mai gândesc la Elena, iau telefonul de pe birou şi-l sun pe fratele meu.

— Hei, şmechere. Te-ai răzgândit?

— Du-te-n mă-ta, Elliot.

— *Ea* s-a răzgândit? râde el.

— Poţi să taci două minute, dobitoc ce eşti?

— Atât de mult? Dubios.

— Cumpăr o casă.

— Uau. Pentru tine şi pentru viitoarea doamnă Grey? Te-ai mişcat rapid. Ai lăsat-o borţoasă?

— Nu!

Pentru numele lui Dumnezeu.

îl aud cum chicoteşte.

— Nu-mi spune. E în Denny-Blaine sau în Laurelhurst?

Ah, suburbiile preferate de milionarii din industria tech.

— Nu.

— Medina?

Izbucnesc în râs.

— Ar fi prea aproape de mama şi de tata. E pe apă, puţin mai la nord de Broadview.

— Glumeşti.

— Nu. Vreau să văd cum apune soarele în strâmtoare, nu cum răsare deasupra unui lac.

Elliot râde.

— Frate, cine ar fi spus că eşti atât de romantic? Oftez. Eu în niciun caz.

— Are nevoie de ţevi.

— Serios?

Aşa îi captez interesul lui Elliot.

— Vrei să-ţi recomand pe cineva?

— Nu, frate. Vreau să te ocupi tu. Vreau ceva sustenabil şi ecologic. Ştii tu, toate chestiile cu care te lauzi la mesele în familie.

— A. Uau. Pare surprins.

— Pot să văd casa?

— Da, normal. Nu am făcut contractul deocamdată, dar vom continua cu studiile în săptămâna care urmează.

— Sigur. E super. Dar o să ai nevoie de un arhitect. Măcar asta pot să-ţi recomand.

— Cum o chema pe tipa care a supravegheat renovările de la Aspen?

— Ăăă... Gia Matteo. E mişto. Acum lucrează la o firmă de fiţe din centru.

— A făcut o treabă grozavă la casa din Aspen. Şi din câte îmi amintesc are un portofoliu impresionant şi creativ. O recomanzi?

— Mda. Ăăă... Sigur.

— Eziţi.

— E, ştii tu. E genul de femeie care nu acceptă să fie refuzată.

— Ce vrei să spui?

— E... ambiţioasă. Lacomă. Hotărâtă să obţină ceea ce-şi doreşte.

— N-am nicio problemă cu asta.

— Nici eu, spune Elliot. De fapt, îmi plac femeile cu instinct de prădător.

— Pe bune?

Ei bine, Kavanagh se potriveşte descrierii.

— Ea şi cu mine... spune Elliot, neisprăvindu-şi fraza. îmi dau ochii peste cap. Fratele meu nu se poate abţine de la sex.

— O să fie stânjenitor?

— Nu. Sigur că nu. E o profesionistă.

— O s-o sun. Şi o să mă uit la portofoliul ei actualizat, îi notez numele.

— Super. Anunţă-mă când putem vedea locul.

— Sigur. Pa.

— Pa, frate.

închid, întrebându-mă cu câte femei şi-o fi tras-o. Clatin din cap. Oare ştie că Katherine Kavanagh îşi face planuri cu el? N-a remarcat asta în weekend? Sper să nu rămână cu ea. Cred că e cea mai enervantă femeie pe care o cunosc.

Sam mi-a trimis declaraţia pentru conferinţa de presă, care va avea loc peste o jumătate de oră. O citesc şi fac câteva modificări; ca de obicei, stilul lui de a scrie e prea pompos şi pretenţios. Mă întreb uneori de ce l-am angajat.

îmi bate la uşă, 20 de minute mai târziu.

— Christian, eşti pregătit?

— DECI, DOMNULE GREY, sugeraţi că ar putea fi vorba despre sabotaj? întreabă jurnalista de la *The Seattle Times.*

— Nu spun asta deloc. Luăm în considerare toate posibilităţile şi aşteptăm raportul despre accident.

— Felicitări pentru logodnă, domnule Grey. Cum aţi cunoscut-o pe Anastasia Steele?

Cred că tipa asta e de la *Seattle Metropolitan.*

— Nu răspund întrebărilor despre viaţa mea personală. Repet doar că mă bucur enorm că a acceptat să-mi devină soţie.

— Aceasta e ultima întrebare, vă mulţumim, doamnelor şi domnilor.

Sam îmi vine în ajutor şi mă scoate din sala de şedinţe de la GEH.

Slavă Cerului că s-a terminat.

— Te-ai descurcat minunat, spune Sam, de parcă aş avea nevoie de aprobarea lui. Sunt sigur că presa o să vrea o fotografie cu tine împreună cu Anastasia. Nu cred că te vor lăsa în pace până nu vor căpăta aşa ceva.

— Mă mai gândesc. Acum vreau doar să mă întorc la mine în birou.

Sam rânjeşte.

— Desigur, Christian. O să-ţi trimit monitorizarea conferinţei de presă când o primesc.

— Mulţumesc.

De ce rânjeşte?

Intru în lift şi mă bucur că sunt singur. Mă uit la telefon. Am apeluri ratate de la Elena.

Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Lincoln. Totul s-a terminat între noi.

Am şi un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele **Despre:** Ştirile! **Data:** 20 iunie 2011.16:55
Către: Christian Grey

Domnule Grey

Te-ai prezentat bine la conferinţa de presă. Oare de ce nu mă surprinde?

Arăţi sexy.

îmi place la nebunie cravata ta. Ax

PS: Sabotaj?

Din reflex, duc mâna la cravată. *Acea cravată Brioni. Preferata mea. Eram sexy.* Aceste cuvinte îmi oferă mai multă plăcere decât ar fi cazul. îmi place să arăt sexy pentru Ana, iar e-mailul ei îmi dă o idee.

De la: Christian Grey

Despre: 0 să-ţi arăt eu cât de sexy sunt
Data: 20 iunie 2011,17:08
To: Anastasia Steele
Iubita mea viitoare soţie

Poate voi folosi cravata aceasta diseară, când îţi voi testa rezistenţa fizică.

Christian Grey
CEO Nerăbdător, Grey Enterprises Holdings, Inc.
PS: Sabotajul e doar o supoziţie. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Şi asta nu e o rugăminte.
Uşile liftului se deschid.

— La mulţi ani, domnule Grey! explodează numeroase voci, pe toate tonurile.Andrea stă lângă uşi, cu un tort mare în mâini, pe care scrie cu glazură albastră *La Mulţi Ani şi Felicitări, domnule Grey.* Tortul are pe el o singură lumânare aurie, aprinsă.

Ce mama dracului.

Asta nu s-a mai întâmplat.

Niciodată.

Mulţimea — care-i include pe Ros, Barney, Fred, Marco, Vanessa şi toţi şefii de departamente — începe să cânte „Mulţi ani trăiască" în cor. îmi pun un zâmbet pe faţă şi, când ei termină de cântat, suflu în lumânare. Cu toţii ovaţionează şi aplaudă, ca şi cum aş fi făcut ceva ce trebuie neapărat sărbătorit.

Sarah îmi oferă un pahar cu şampanie.

Se aud câteva voci strigând: „Discurs. Discurs".

— Ei bine, aceasta e o mare surpriză.

Mă-ntorc spre Andrea, care ridică uşor din umeri.

— Dar vă mulţumesc.

Ros intervine:

— Ne bucurăm cu toţii că încă eşti cu noi, Christian, mai ales eu, pentru că asta înseamnă că şi eu sunt încă aici.

Se aud câteva râsete politicoase şi aplauze.

— Aşa că voiam să ne exprimăm bucuria într-un fel. Cu toţii.

întinde un braţ spre colegii noştri.

— De asemenea, vrem să îţi urăm La mulţi ani şi felicitări pentru vestea cea bună. Să ridicăm paharul.

E prima care-l ridică.

— Pentru Christian Grey.

Numele meu răsună în tot biroul.

Ridic paharul ca să-i mulţumesc şi iau o înghiţitură mare.

Se aud şi mai multe aplauze.

Nu prea înţeleg ce i-a apucat pe angajaţii mei. De ce acum? Care e faza?

— A fost ideea ta? o întreb pe Andrea când îmi oferă o felie de tort.

— Nu, domnule. A lui Ros.

— Dar aţi pus asta la cale împreună.

— Sarah şi cu mine, domnule.

— Vă mulţumesc. Apreciez gestul.

— Cu plăcere, domnule Grey.

Ros îmi aruncă un zâmbet cordial şi ridică paharul spre mine, iar eu îmi amintesc că-i datorez o pereche de pantofi bleumarin Manolo Blahnik.

AM NEVOIE DE 35 DE MINUTE ca să mă pot extrage din mica reuniune din biroul meu. Sunt mişcat şi mă surprinde faptul că sunt mişcat. Cred că încep să mă înmoi pe măsură ce îmbătrânesc. Dar ca întotdeauna de-abia aştept să ajung acasă... de-abia aştept s-o văd pe Ana.

O văd ieşind în goană pe uşa din spate de la SIP şi inima îmi tresare când o zăresc. Sawyer e lângă ea; deschide portiera maşinii şi se strecoară înăuntru lângă mine, în timp ce Sawyer urcă în faţă, alături de Taylor.

— Bună, spune ea, zâmbind ameţitor.

Bună, răspund, luând-o de mână şi sărutându-i degetele. Cum ţi-a mers astăzi?Marţi, 21 iunie 2011

Ochii Elenei sunt precum cremenea. Reci. Neîndurători. Stă chiar în faţa mea. Furioasă. *Am fost cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată. Uită-te la tine acum. Unul dintre cei mai bogaţi şi mai de succes antreprenori din Statele Unite. Stăpân pe sine, ambiţios, nu mai ai nevoie de nimic. Eşti stăpânul propriului tău univers.* Acum e în genunchi. în faţa mea. Supusă. Despuiată. Cu fruntea lipită de podeaua subsolului. Cu părul ca o coroniţă strălucitoare pe duşumelele de lemn închis la culoare. Cu mâna întinsă. Cu degetele răsfirate. Cu unghii purpurii. Mă imploră. *Ţine-ţi capul lipit de podea.* Glasul îmi reverberează, lovindu-se de pereţii de beton. Vrea să mă opresc. A suportat destul. Strâng biciuşca în mână. *Destul, Grey.* îmi cuprind penisul în mână, deja întărit de la buzele ei, acoperit cu dâre roşii de ruj. îl frec. Mai repede. Mai repede. Mai repede. *Da.* îmi dau drumul nestăvilit. Cu un strigăt zgomotos şi gutural. îi mânjesc spatele cu sperma mea. Stau deasupra ei. Gâfâind. Ameţit. Satisfăcut. Apoi se aude un pocnet. Uşa se deschide brusc. Silueta lui apare în prag. Scoate un muget sălbatic plin de furie care umple încăperea. *Nu.* Elena ţipă. *La naiba. Nu. Nu. Nu.* E aici. Ştie. Elena stă între mine şi el. *Nu,* spune plângând, iar el o loveşte atât de tare, încât Elena cade la

podea. Ţipă. Şi tot ţipă. *Lasă-l. Lasă-l.* Eu sunt în stare de şoc. Apoi el mă loveşte. Un croşeu de dreapta în bărbie. Cad. Şi sunt tot în cădere. Mi se învârte capul. Sunt moale. *Nu. Nu mai urla. Opreşte-te.* Şi continuă. La nesfârşit. Mă ascund sub masa din bucătărie. Cu mâinile peste urechi. Dar asta nu alungă zgomotul. El e aici. îi aud cizmele. Nişte cizme mari. Cu catarame. Elena ţipă. La infinit. Ce îi face? Unde e ea? îi simt duhoarea înainte să-l văd. Trage cu ochiul sub masă, cu o ţigară aprinsă în mână. *Aici erai, rahat cu ochi.*

Mă trezesc instantaneu, gâfâind, într-o baltă de sudoare. Frica îmi curge prin vene.

Unde mă aflu?

Ochii mi se obişnuiesc cu lumina. Sunt acasă. La Escala. Zorii care se apropie aruncă o strălucire roz pal asupra siluetei adormite a Anei. Simt uşurarea ca o briză răcoroasă, de toamnă.

Slavă Cerului.

E aici. Cu mine.

Expir prelung şi constant şi încerc să-mi limpezesc mintea.

Ce mama naibii a fost asta?

Rareori o visez pe Elena şi cu atât mai rar *acel* moment îngrozitor din trecutul nostru comun. Mă trec fiori pe spate zăcând în pat şi uitându-mă în tavan, şi ştiu că sunt prea agitat ca să mai adorm. Mă gândesc s-o trezesc pe Ana — pentru că vreau din nou să mă pierd în ea —, dar ştiu că nu-i corect. Şi-a dovedit din plin rezistenţa fizică noaptea trecută; are de lucru mai târziu şi trebuie să doarmă. în plus, mă simt puţin aiurea, am pielea zbârlită şi coşmarul mi-a lăsat un gust acru în gură. Cred că mintea mi-e bântuită de faptul că am pus capăt prieteniei şi relaţiei mele de afaceri cu Elena. La urma urmelor, doamna Lincoln a fost steaua mea călăuzitoare mai mult de zece ani.

La naiba.

Trebuia s-o fac.

S-a terminat. *Toată povestea asta s-a terminat.*

Mă ridic în capul oaselor şi-mi trec mâna prin păr, atent să n-o deranjez pe Ana. E devreme — 5:05 — şi chiar în momentul ăsta am nevoie de un pahar cu apă.

Mă dau jos din pat şi mă trezesc că stau pe cravata pe care am aruncat-o cât colo după prostioarele făcute azi-noapte. O amintire delicioasă a Anei îmi inundă simţurile. Cu mâinile legate deasupra capului, cu trupul încordat, cu capul dat pe spate în extaz, ţinându-se de barele gri deschis ale tăbliei, în timp ce eu îi ating clitorisul cu limba. E o amintire mult mai plăcută decât rămăşiţele coşmarului meu. Iau cravata, o împăturesc şi o aşez pe noptieră.

De obicei nu am coşmaruri când Ana doarme cu mine. Sper să nu se mai întâmple. Sunt bucuros că azi mă întâlnesc cu Flynn, ca să pot analiza cu el această întorsătură pe care au luat-o lucrurile.

îmi trag pantalonii de pijama, iau telefonul şi ies din dormitor. Poate că nişte Chopin sau Bach mă vor alina.

Mă aşez la pian, îmi verific mesajele şi găsesc unul care-mi atrage atenţia. E de la Welch, lăsat la miezul nopţii.

WELCH
Se suspectează sabotaj. Raportul preliminar, la prima oră a dimineţii.

La naiba. Mă trec toţi fiorii, în timp ce simt cum mi se goleşte creierul de sânge.

Temerile mele s-au confirmat. Cineva vrea să mă vadă mort.

Cine?

Mă gândesc la puţinii parteneri de afaceri pe care i-am depăşit de-a lungul anilor.

Woods? Stevens? Carver? Cine altcineva? Waring?

S-ar coborî până aici?

Cu toţii au făcut bani; căruţe de bani. Doar că apoi şi-au pierdut companiile. Nu-mi vine să cred că întâmplarea aceasta poate avea legătură cu afacerile mele.

Poate că e ceva personal?

O singură persoană ar putea fi de departe şi aceea este Line. Dar fostul soţ al Elenei s-a răzbunat deja pe ea şi asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. De ce ar acţiona tocmai acum?

Poate că e altcineva. Un angajat nemulţumit? O fostă iubită? Nu mă pot gândi la nimeni care să fie capabil de aşa ceva. în afară de Leila, toate sunt bine-mersi.

Trebuie să mă gândesc foarte bine la problema aceasta.

Ana! La naiba!

Dacă pe mine mă vânează cineva, i-ar putea face rău şi ei. Teama mă străbate ca o stafie, lăsându-mi pielea zbârlită. Trebuie s-o protejez pe Ana cu orice preţ. îi scriu lui Welch.

Ne vedem în dimineaţa asta. La 8, laGreyHouse

WELCH Am înţeles

îi scriu Andreei ca să-mi amâne toate întâlnirile pe care le am, apoi îi trimit un e-mail lui Taylor.

De la: Christian Grey Despre: Sabota

jData: zi iunie 2011,0518 Către: J. B.Taylor
Welch m-a informat că e posibil ca **Charlie Tango** să fi fost sabotat. Raportul preliminar ne va parveni în cursul dimineţii. Ne întâlnim la Grey House, la ora 8.
Repune-i în funcţie pe Reynolds şi pe Ryan dacă sunt încă disponibili. Vreau ca Ana să fie însoţită tot timpul. Sawyer poate sta astăzi cu ea. Mulţumesc.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vreau să scap de toată încordarea asta şi mă hotărăsc că am nevoie să fac puţin sport. Mă strecor în dressing, mă schimb repede în linişte, nedorind s-o trezesc pe Ana.

în timp ce alerg pe bandă, mă uit la televizor la bursă, ascult Foo Fighters şi mă tot întreb cine naiba vrea să mă omoare.

ANA MIROASE A SOMN şi a sex şi a livadă parfumată toamna. Preţ de o clipă mă transpun într-o perioadă mai fericită, unde sunt liber şi unde existăm doar eu şi iubita mea.

— Hei, iubito, deşteptarea, îi spun, sărutând-o pe ureche. Deschide ochii, iar chipul ei, deja îmblânzit de somn, străluceşte ca
o dimineaţă aurie.

— Bună dimineaţa, spune ea şi-şi trece degetul mare peste buzele mele, sărutându-mă apoi nevinovat.

— Ai dormit bine? o-ntreb.

— Hmm... ce bine miroşi. Ce bine arăţi. Zâmbesc larg. E doar un costum făcut la comandă.

— Trebuie să ajung devreme la serviciu. Ana se ridică în capul oaselor.

— Deja?

Se uită în treacăt la alarma radioului. E 7:08.

— A intervenit ceva. Sawyer va sta cu tine azi şi va ţine presa la distanţă. Eşti de acord?

încuviinţează.
Bravo. Nu vreau s-o sperii cu veştile despre *Charlie Tango.*— Ne vedem mai târziu.

O sărut pe frunte şi plec înainte de a fi ispitit să rămân.

RAPORTUL E SCURT. Raport FAA pentru Accidente şi

Incidente INFORMAŢII GENERALE

Sursa de date: BAZA DE DATE PRIVIND ACCIDENTELE ŞI INCIDENTELE
Raport Nr.: 20110453923
Data locală: 17-IUN-11
Oraş: CASTLE ROCK Stat: WASHINGTON
Numele aeroportului: HELIPORTUL PORTLAND
Tipul evenimentului: INCIDENT
Coliziune în aer: NU EXISTĂ INFORMAŢII DESPRE O COLIZIUNE ÎN AER
Daunele aeronavei: SUBSTANŢIALE
Firma aeronavei: EURCPT Modelul aeronavei: EC-135
Seria aeronavei: EC-135-P2
Ore la bord: 1470
Operator: GEH INC
Tipul operaţiunii: TAXI AERIAN/NAVETĂ Nr. de înregistrare: N124CT Oameni la bord: 2 Decedaţi: o Răniţi: o Categoria de greutate a aeronavei: SUB 5 760 KG Numărul motoarelor: 2
Firma motorului: TURBOM Modelul motorului: ARRIUS 2B2
INFORMAŢII AMBIENTALE/OPERAŢIONALE Condiţii primare de zbor: ZBOR LA VEDERE Condiţii secundare de zbor: VREMEA NU A INFLUENŢAT ZBORUL

Planul de zbor urmat: DA PILOTUL
Certificat de pilot: PILOT COMERCIAL
Categorie pilotaj: AERONAVĂ CU PROPULSIE VERTICALĂ/ ELICOPTER
Calificarea pilotului: CALIFICAT Ore totale de zbor: 1180
Ore totale pe această marcă/acest model: 860 ore Total în ultimele 90 de zile: 28

DESCRIEREA EVENIMENTULUI

LA 17 IUNIE 2oii, LA ORA LOCALĂ APROXIMATIVĂ 14:20, UN EC-135. N124CT, DEŢINUT ŞI GESTIONAT DE GREY ENTERPRISES HOLDINGS INC, A FOST IMPLICAT ÎNTR-UN INCIDENT MAJOR. AERONAVA ERA STABILĂ, DAR S-A

ÎNCLINAT ŞI MOTORUL NR. 1 A LUAT FOC. PILOTUL A ASIGURAT MOTORUL NR. 1 CU EXTINCTORUL ŞI A ÎNCERCAT SĂ REVINĂ PE SEA-TAC CU MOTORUL RĂMAS ÎN FUNCŢIUNE. MOTORUL NR. 2 A LUAT FOC ŞI EL. PILOTUL A EXECUTAT O ATERIZARE DE URGENŢĂ ÎN COLŢUL DE SUD-EST AL LACULUI SILVER. LA ATERIZARE, PILOTUL A FOLOSIT ŞI AL DOILEA EXTINCTOR, A OPRIT ŞI A EVACUAT AERONAVA. NU AU FOST RAPORTAŢI RĂNIŢI. PILOTUL A ACŢIONAT EXTINCTORUL PORTABIL. PRODUCĂTORUL AERONAVEI EXAMINEAZĂ MOTOARELE. PRESUPUNEREA PRELIMINARĂ ESTE CĂ DAUNA ESTE SUSPECTĂ ŞI POATE FI REZULTATUL UNUI ACT RĂU-INTENŢIONAT. COMISIA DE TRANSPORT VA SOLICITA INVESTIGAŢII SUPLIMENTARE.

Welch, Taylor şi cu mine suntem prinşi cu raportul, la mine în birou. Chipul îmbătrânit al lui Welch e mai aspru ca niciodată în lumina tăioasă a dimineţii. Are o expresie teribil de sumbră.

— în prezent, comisia care supervizează transporturile suspectează doar sabotajul, dar ar trebui să cercetăm noi dacă a fost la mijloc o mână criminală. Aşa că am verificat toate filmările de pe camerele de supraveghere de la heliportul din Portland şi nu am observat nimic suspect.

Se foieşte pe scaun şi-şi drege glasul.

— Totuşi, e o problemă la hangarul GEH de la Boeing Field.

Ce?

— Două dintre camere nu funcţionau, aşa că nu avem filmările complete.

— Poftim! Cum s-a întâmplat aşa ceva?

Pentru ce mama dracului îi plătesc pe oamenii ăştia?

— Ne vom strădui să aflăm, răspunde Welch, cu glas grav şi răguşit, ca o ţeavă veche de eşapament. E o breşă majoră.

Pe bune, Sherlock?

— Cine e responsabil?

— E un sistem de schimburi prin rotaţie. Ar fi cam patru sau cinci oameni.

— Dacă vor fi găsiţi vinovaţi de neglijenţă, vor fi daţi afară. Toţi.

— Domnule, zice Welch, aruncându-i o privire lui Taylor.

— Deocamdată nu avem niciun indiciu despre cine ar putea fi în spatele acestui act, zice acesta.

— Criminaliştii vor analiza aeronava, adaugă Welch. Sper să descopere ceva.

— Vreau ceva mai mult decât să sperăm! spun, ridicând glasul.

— Da, domnule, zic amândoi, în acelaşi timp, apoi se uită unul la altul contrariaţi.

La naiba. Nu e vina lor. *Grey. Stăpâneşte-te.*

Continui pe un ton mai calm.

— Aflaţi cine a dat-o în bară la hangar. Să fie concediat. Şi imediat după ce avem o idee despre ceea ce s-a întâmplat, vreau să aflu. între timp, asiguraţi-vă că avionul e în siguranţă.

— Da, domnule, zice Taylor.

— Ne ocupăm, mârâie Welch.

E ofticat. Aşa şi trebuie, chestia asta s-a întâmplat pe tura lui.

— Comisia e foarte implicată şi mă aştept să informeze autorităţile pe măsură ce ancheta avansează şi, dacă e cazul, le va cere să deschidă o investigaţie paralelă. Voi cere informaţii suplimentare comisiei.

— Poliţia? întreb.

— Nu. FBI.

— OK. Poate ei vor găsi ceva. Cum stăm cu bodyguarzii? îl întreb pe Taylor.

Şi Reynolds, şi Ryan sunt disponibili şi vor începe de astăzi

— .Vreau s-o ţin pe Anastasia departe de povestea asta. Nu trebuie să se îngrijoreze. Şi vreau să văd lista cu cei care ar putea fi responsabili. Trebuie să recunosc că sunt cam derutat.

— Echipa mea face o listă cu posibilii suspecţi, spune Welch.

— Voi face şi eu una.

— Domnule, acum, că toată povestea este pe site-ul FAA, presa o poate prelua şi poate începe să pună întrebări, zice Taylor.

Rahat.

— Ai dreptate. Poţi să-l anunţi pe Sam. îl chem chiar acum.

— Aşa voi face, răspunde el.

Dacă totul va deveni public, va trebui să-i spun şi Anei.

Cum mama dracului am ajuns aici?

Sabotaj!

Nu am nevoie de mizeria asta acum.

îi las pe cei doi să discute despre potenţialii suspecţi şi scot capul pe uşă. Andrea ridică privirea din computer.

— Domnule Grey?

— Roagă-i pe Sam şi pe Ros să vină şi ei.

— Sigur că da.

CINEVA BATE la uşa biroului. E Andrea.

— Mai doriţi cafea? întreabă.

— Te rog.

Pe ecranul computerului e o listă a tuturor achiziţiilor pe care le-am făcut de când am pus bazele companiei. Mă uit peste toate ca să văd dacă pot descoperi vreun posibil suspect. Până acum nu am găsit nimic; e de-a dreptul deprimant. în adâncul sufletului îmi fac griji pentru Ana — dacă e cineva care vrea să-mi facă mie rău, ea ar putea deveni victimă colaterală. Cum aş mai putea trăi dacă s-ar întâmpla una ca asta?

— Cu lapte?

— Nu. Neagră. Tare.

— Da, domnule.

închide uşa. Imediat primesc un e-mail de la iubita mea.

De la: Anastasia Steele

Despre: Liniştea de dinainte/după furtună?

Data: zi iunie 2011,1418
Către: Christian Grey
Dragul meu domn Grey
Astăzi eşti foarte tăcut. Asta măîngrijorează.
Sper că e totul bine în lumea finanţelor şi a afacerilor de elită.
Mulţumesc pentru azi-noapte. Nu e uşor cu tine.;)
Axx
PS: în după-amiaza aceasta mă întâlnesc cu domnul Bastille.

Ana! Simt cum mă cuprinde un val de căldură şi-mi lărgesc cravata. E o mare ispită, cu vorbele sale. îi răspund.

De la: Christian Grey Despre: Furtuna a sosit Data: zi iunie 2011,14:25
Către: Anastasia Steele
Draga mea logodnică
Vreau să te felicit că ţi-ai amintit de BlackBerry. Norii de furtună se strâng aici şi te voi ţine la curent cu datele meteo şi cu potopul care urmează, când voi veni acasă. Între timp, sper ca Bastille să nu fie nemilos cu tine. Asta e treaba mea.;) Eu îţi mulţumesc ŢIE pentru noaptea trecută. Energia şi buzele tale continuă să mă uimească în cele mai plăcute moduri.;);):)
Christian Grey
Meteorolog £ CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
PS: Mi-ar plăcea să-ţi iei şi restul lucrurilor din apartamentul tău săptămâna aceasta. Nu stai acolo niciodată...

De la: Anastasia Steele Despre: Prognoza meteo Data: 21 iunie 2011,14:29 Către: Christian Grey
E-mailul tău nu mi-a potolitîngrijorarea. Mă consolează gândul că, dacă e nevoie, deţii un şantier naval şi poţi, fără îndoială, să construieşti o arcă. La urma urmelor, eşti cel mai competent om pe care-l cunosc.
A ta iubitoare, Ana xxx
PS: Hai să vorbim diseară despre mutatul meu definitiv la tine. PPS: Chiar eşti pasionat de meteorologie?

E-mailul ei mă face să zâmbesc. îmi trec degetul arătător peste cele trei x-uri.

De la: Christian Grey
Despre: Am făcut o pasiune pentru tine
Data: 21 iunie 2011,14:32
Către: Anastasia Steele
întotdeauna. Christian Grey
CEO îndrăgostit Nebuneşte, Grey Enterprises Holdings, Inc.

E 17:30 CÂND DR. FLYNN îmi face semn să intru la el în cabinet.

— Bună ziua, Christian.

— John.

Mă îndrept spre canapea, mă aşez şi-l aştept să ia loc.

— Deci, weekend important pentru tine, zice el cu amabilitate. Mă uit în altă parte. Habar nu am de unde să încep.

— Ce ai păţit? întreabă.

— Cineva încearcă să mă omoare. Flynn păleşte — pentru prima oară, cred.

— Accidentul? încuviinţez.

— îmi pare rău să aud asta, zice încruntându-se.

— Oamenii mei se ocupă de asta. însă eu habar nu am cine ar putea fi.

— Nu ai niciun indiciu? Clatin din cap.

— Păi, spune el, sper că s-a implicat şi poliţia şi că-l veţi găsi pe vinovat.

— FBI se va ocupa de caz. Dar principala mea grijă este Ana. John dă din cap.

— Te referi la siguranţa ei?

— Da. Am suplimentat paza, dar nu ştiu dacă va fi suficient.

îmi înăbuş neliniştea crescândă.

— Am vorbit despre asta, replică el. Ştiu că nu poţi suporta să nu deţii controlul. Ştiu că eşti panicat în privinţa Anei şi înţeleg de ce simţi asta. Dar ai resursele necesare şi ai făcut ce trebuia pentru a o proteja. Asta e tot ce poţi face.

Mă priveşte cu sinceritate în ochi, iar vorbele sale mă liniştesc. Zâmbeşte şi adaugă:

— Nu poţi s-o închizi undeva.

Râd dezlănţuit.

— Ştiu.

— Sunt convins că ţi-ar plăcea asta, dar pune-te în locul ei.

— Da. Ştiu. înţeleg. Nu vreau s-o alung.

— Exact. Bravo.

— Nu doar despre asta vreau să vorbesc.

— Mai e ceva?

Oftez prelung şi îi povestesc pe scurt scandalul cu Elena de la ziua mea de naştere şi certurile care au urmat, cu fiecare dintre părinţii mei.

— Trebuie să recunosc, Christian, cu tine nu mă plictisesc niciodată.

Flynn îşi freacă bărbia, iar eu surâd resemnat.

— Avem doar o oră. Despre ce anume vrei să discutăm?

— Am avut un coşmar azi-noapte. Despre Elena.

— Aşa.

— Am tăiat orice legătură cu ea, la rugămintea părinţilor mei. I-am făcut cadou afacerea.

— Foarte generos din partea ta.

Ridic din umeri.

— O fi. Şi cred că îmi şi convine. Desigur, ea încă mă mai sună, dar astăzi, doar de două ori.

— A avut o mare influenţă asupra ta.

— Aşa e. Dar a venit momentul să mergem mai departe.

Pare căzut pe gânduri.

— Ce te-a supărat mai mult, cearta cu Elena sau cea cu părinţii tăi?

— Cu Elena a fost stânjenitor, pentru că era şi Ana de faţă. Ne-am aruncat vorbe grele.

— în glas mi se citeşte regretul şi, în adâncul sufletului, mi-aş fi dorit să ne despărţim în termeni mai buni.Iar Grace s-a supărat rău de tot pe mine. Nu am mai auzit-o înjurând până acum. Dar cearta cu tata a fost cea mai nasoală. A fost un dobitoc.

— S-a înfuriat?

— Foarte tare.

Ignor sentimentul de vinovăţie care mă loveşte pentru că nu-i sunt loial lui Carrick.

— Mă-ntreb dacă nu cumva îşi proiectează asupra ta furia îndreptată spre sine. Poţi înţelege de ce a simţit aşa, nu-i aşa?

Nu. Da. Poate.

Flynn continuă:

— Indiferent dacă eşti de acord sau nu, tatăl tău crede că Elena a profitat de un adolescent vulnerabil. Era treaba lui să te protejeze. N-a reuşit. Probabil că aşa vede el situaţia.

— Nu a profitat. Eram mai mult decât dornic.

Frustrarea se simte cu fiecare cuvânt pe care-l pronunţ.

M-am săturat de această ceartă.

John oftează.

— Am discutat asta de multe ori şi nu vreau să intru din nou în contradicţie cu tine, dar ar trebui să-ncerci să priveşti situaţia din punctul de vedere al tatălui tău.

— Mi-a spus că nu voi fi bun de soţ.

Flynn pare luat prin surprindere.

— A. Şi cum te-ai simţit când a zis asta?

— Furios. îngrijorat că poate are dreptate.

Ruşinat.

— în ce context a spus-o?

Flutur dispreţuitor din mână.

— Mi-a ţinut predici despre cât de sacră e căsnicia. A zis că dacă nu am respect faţă de căsătorie, nu ar trebui să mă însor.

John se încruntă.

— Pentru că Elena era măritată, lămuresc eu lucrurile.

— înţeleg, spune Flynn, ţuguindu-şi buzele. Christian, spune el încet, poate că tatăl tău are dreptate.

Poftim?

— Fie ai intrat de bunăvoie într-o relaţie cu o femeie măritată, o relaţie care pe ea a costat-o căsnicia — şi mult

mai mult, având în vedere ce i s-a întâmplat —, fie ai fost un adolescent vulnerabil de care cineva a profitat. Care e adevărul? Nu pot fi amândouă.

Mă uit urât la el. *Ce. Mama. Dracului?*

— Căsnicia e o chestie serioasă, zice el.

— Futu-i mama mă-sii, John, ştiu asta. Vorbeşti fi* ca el!

— Serios? Nu asta e intenţia mea. Eu sunt aici ca să te fac să priveşti situaţia în ansamblu.

în ansamblu? La naiba.

Mă uit urât la el, apoi cobor privirea la mâinile mele, în timp ce între noi se lasă tăcerea.

în ansamblu, pe dracu.

— Cred că taică-miu greşeşte, mormăi în cele din urmă şi-mi dau seama că vorbesc ca adolescentul morocănos care crede Carrick că sunt.

— Sigur că greşeşte. Indiferent de ce cred eu despre relaţia ta cu doamna Lincoln, de-a lungul anilor ai demonstrat o implicare constantă în relaţia cu ea. Cred că regretul că ai tăiat orice legătură cu ea îţi macină conştiinţa.

— Nu e niciun regret! mă răstesc. Am făcut asta de bunăvoie.

— Vinovăţie, atunci?

Oftez.

— Vinovăţie? Nu mă simt vinovat.

Sau mă simt?

John rămâne impasibil.

— De aici coşmarurile? întreb.

— Poate.

îşi loveşte buza de jos cu arătătorul.

— Renunţi la o relaţie de lungă durată, esenţială pentru tine, pentru a le face pe plac părinţilor tăi.

— Nu de-asta am facut-o. Ci pentru Ana.

Dă din cap.

— Respingi tot ceea ce cunoşti de dragul Anastasiei, femeia pe care o iubeşti. E un pas uriaş.

îmi zâmbeşte din nou.

— în direcţia care trebuie, dacă mă-ntrebi pe mine.

Mă uit la el, neştiind ce să zic.

— Gândeşte-te la tot ce am spus. Timpul s-a terminat, zice el. Putem vorbi despre asta în continuare când ne vedem data viitoare.

Mă ridic, oarecum derutat. Ca întotdeauna, Flynn m-a pus din nou pe gânduri. Dar pentru moment, am o mare întrebare.

— Ce mai face Leila?

— Face progrese importante.

— Asta e o uşurare.

— Este. Ne vedem săptămâna viitoare.

TAYLOR AŞTEAPTĂ AFARĂ, în Q7.

— Mă duc pe jos acasă, îl anunţ. Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Ne vedem la Escala, continui. Mă priveşte mâhnit.

-Ce e?

— Domnule, m-aş simţi mult mai bine dacă aţi urca în maşină. *A, da. Cineva încearcă să mă ucidă.*

Mă strâmb când Taylor deschide portiera din spate, dar urc resemnat în Audi.

Nu mai sunt stăpânul propriului meu univers? Dispoziţia mea şi aşa întunecată se înrăutăţeşte.

— UNDE E ANA? o întreb pe doamna Jones când intru în living.

— Bună seara, domnule Grey. Cred că este la duş.

— Mulţumesc.

— Cina în 20 de minute? întreabă, amestecând într-o oală de pe aragaz.

Mirosul este înnebunitor.

— Mai bine peste 30.

Ana la duş înseamnă multe posibilităţi. Doamna Jones încearcă să-şi ascundă zâmbetul, dar îl zăresc şi-l ignor. Mă duc să-mi caut iubita. Nu e în baie, ci în dormitor, lângă fereastră, înfăşurată într-un prosop şi udă după duş.

— Bună, spune ea, cu un zâmbet larg, care se evaporă când mă apropii. Ce s-a întâmplat?

înainte să-i răspund, o iau în braţe şi o strâng cu putere, inhalându-i parfumul dulce şi proaspăt. îmi alină sufletul.

— Christian. Ce ai păţit?

îşi trece mâinile peste spatele meu, apăsându-mă tare.

— Vreau doar să te strâng în braţe.

îmi ascund faţa în părul ei prins într-un coc dezordonat în creştetul capului.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri.

I se simte tensiunea din glas. Nu-mi place deloc când e neliniştită. îi cuprind obrajii în palme, o las pe spate şi o sărut prelung, revărsându-mi anxietatea în acest sărut. îmi răspunde imediat, mângâindu-mi faţa, deschizând gura pentru mine. Limba i se împleteşte cu a mea. *Ah, Ana.*

Când se desprinde de mine, amândoi avem respiraţia întretăiată, iar mie mi s-a sculat.

Mi s-a sculat tare de tot. Pentru ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, cu o voce liniştitoare şi cerce- tându-mi chipul după indicii.

— îţi zic mai târziu, murmur lipit de buzele ei şi o duc cu spatele spre pat.

Mă prinde de reverele sacoului şi încearcă să mi-l scoată. Prosopul îi cade la picioare pe podea, lăsând-o goală în braţele mele.

îi desfac cocul lejer, iar părul i se revarsă peste umeri şi peste sâni. Mâinile mele o mângâie pe spate, trăgând-o spre mine.

— Te doresc.

— îmi dau seama.

Se freacă de erecţia mea.

La naiba. Rânjesc şi o împing pe pat. Ea se întinde goală, în toată splendoarea ei. Eu stau deasupra ei, cu picioarele între genunchii ei.

— E mult mai bine aşa, şoptesc, uitând de furia mea de mai devreme.

— Domnule Grey, oricât de mult te plac în costum, pari cam îmbrăcat. Şi neliniştea ei a dispărut — mă priveşte cu ochi strălucitori, plini de
dorinţă şi de nerăbdare. E foarte excitant.

— Ei bine, stai să văd ce pot face în privinţa asta, domnişoară Steele. îşi muşcă buza de jos şi-şi trece degetele peste sâni. Sfârcurile rozalii
i s-au întărit şi sunt pregătite. Pentru gura mea.

Mă abţin din răsputeri să nu-mi sfâşii hainele de pe mine şi să mă adâncesc în ea. Prefer să-mi lărgesc încet nodul cravatei până când o desfac. După aceea, o arunc pe podea şi-

mi desfac nasturele de sus al cămăşii. Ana deschide gura, cu un geamăt sexy şi admirativ. Apoi îmi scot sacoul şi-l las să cadă la podea. Aterizează cu o bufnitură. Cred că acela e telefonul meu. Ignor zgomotul şi-mi scot cămaşa din pantaloni.

— O las pe mine sau mă dezbrac? întreb.

— Dezbracă-te. Acum. Te rog.

Ana nu şovăie. Zâmbesc cu subînţeles şi-mi desfac butonul stâng, apoi, pe cel drept.

Ana se foieşte pe pat.

— Stai cuminte, iubito, şoptesc în timp ce-mi desfac toţi nasturii, fără să-mi desprind privirea de la ea.

Cămaşa aterizează pe podea, pe urmele sacoului, şi apoi pun mâna pe curea. Ana măreşte ochii şi ne sorbim unul pe celălalt din priviri. Trag de capăt prin gaică şi desfac catarama, scoţând foarte lent cureaua.

Ana înclină uşor capul, privindu-mă, iar eu observ cum i se accelerează ritmul respiraţiei şi îi urmăresc mişcările pieptului.

îndoi cureaua în jumătate şi las să-mi alunece printre degete.

Ah, Ana... ce mi-ar plăcea să fac cu asta.

Şoldurile i se ridică şi ele, coborând la loc.

Trag de ambele capete ale curelei, iar aceasta plesneşte zgomotos. Ana nu tresare, dar ştiu că nu e de acord cu aşa ceva, aşa că arunc cureaua pe jos. Respiră uşor, părând uşurată şi în acelaşi timp puţin dezamăgită — nu ştiu exact. Dar acum nu e momentul potrivit să ne gândim la asta. Mă descalţ şi scot şi şosetele, apoi îmi desfac nasturele pantalonilor şi cobor fermoarul.

— Eşti pregătită? întreb.

— Şi nerăbdătoare, spune ea, cu glas răguşit şi dornic. Dar savurez spectacolul de pe podea.

Rânjesc şi las în jos pantalonii şi boxerii, eliberându-mi penisul, îngenunchez pe podea şi o sărut pe partea interioară a gambei, apoi urc spre coapsă, pe lângă părul pubian, apoi, spre buric până la sâni, pe rând. Apoi mă aşez peste ea, gata de acţiune.

— Te iubesc, îi şoptesc, în timp ce o pătrund, sărutând-o.

Geme.

— Christian.

Şi încep să mă mişc. încet. Savurând-o. Dulcea mea Ana. Dragostea mea.

îşi încolăceşte picioarele în jurul trupului meu. îşi înfige degetele în părul meu şi trage cu putere.

— Şi eu te iubesc, îmi toarce la ureche şi se mişcă odată cu mine, sincronizat.

împreună.

Noi. Ca unul.

Şi când are orgasm, mă ia cu ea.

— Ana!

MĂ MÂNGÂIE PE PIEPT, iar eu mă încordez, aşteptând întunericul. Ana se opreşte şi-şi înalţă capul.

— Oricât de mult mi-a plăcut acest striptease improvizat şi ce a urmat după, o să-mi aduci veştile despre vreme, aşa cum ai pomenit în misivele tale, ca să-mi spui ce s-a întâmplat?

îmi plimb degetele în sus şi-n jos pe spatele ei.

— Putem mânca întâi? Zâmbeşte.

— Da. Mi-e foame. Şi cred că trebuie să mai fac un duş. Zâmbesc şi eu.

— îmi place să te murdăresc.

Mă ridic în capul oaselor şi o plesnesc peste fund.

— Sus! I-am spus lui Gail că venim la cină într-o jumătate de oră.

— Aşa i-ai spus? întreabă scandalizată Ana.

— Da, zic, rânjind cu toată gura.

CURRY-UL VERDE THAI AL DOAMNEI JONES e delicios, la fel ca paharul de Chablis pe care-l savurăm la mâncare.

— Deci, a sosit raportul preliminar de la FAA şi o să fie dat publicităţii.

— Da? face Ana, ridicând privirea din farfurie.

— Se pare că s-a jucat cineva cu *Charlie Tango.*

— Sabotaj?

— Exact. Am întărit măsurile de securitate până când aflăm cine e responsabil de asta. Şi cred că e mai bine dacă stai aici deocamdată.

Dă din cap destul de înspăimântată.

— Trebuie să fim vigilenţi.

— OK.

Ridic o sprânceană.

— Pot face asta, adaugă ea în grabă. *Bravo. Ce uşor a fost.*

însă pare afectată.

— Hei, nu te îngrijora, murmur eu. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să te protejez.

— Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru tine.

— Taylor şi oamenii lui se ocupă de asta. Nu-ţi bate capul.

Se încruntă şi-şi pune furculiţa pe farfurie.

— Şi nu te opri din mâncat.

Ana îşi muşcă buza de jos, iar eu o prind de mână.

— Ana, va fi totul OK. Crede-mă. Nu voi permite să ţi se întâmple ceva rău.

Schimb subiectul cu unul mai relaxat.

— Cum a fost Bastille?

Expresia i se luminează. Zâmbeşte afectuos.

— A fost în regulă. Meticulos. Cred c-o să-mi placă şedinţele cu el.

— De-abia aştept să facem un antrenament împreună.

Cred că am făcut asta deja, Christian. Izbucnesc în râs. *Ah, touché, Anastasia... touché.*

Joi, 23 iunie 2011

Soarele dimineţii pătrunde prin fereastra biroului meu. Ros îşi face apariţia şi ne aşezăm la mica mea masă de şedinţe.

— Cum te simţi? întreb.

— Mulţumesc, bine, Christian. Cred că mi-am revenit în totalitate după accidentul de elicopter de săptămâna trecută.

— Picioarele ce-ţi fac?

Râde.

— Bine. Băşicile sunt sub control. Tu eşti bine?

— Da, mulţumesc. Cred că da. Deşi e nasol să ştiu că a fost vorba de sabotaj.

— Cine ar face aşa ceva?

— Habar nu am.

— Te-ai gândit la vreun angajat nemulţumit?

— Echipa lui Welch analizează toate dosarele angajaţilor şi foştilor angajaţi ca să vedem dacă apare vreun suspect. L-am identificat doar pe Jack Hyde, tipul pe care l-am concediat de la SIP.

— Editorul de carte?

Lui Ros nu-i vine a crede. Mutra ei şocată aproape că mă face să izbucnesc în râs.

— Da.

— Pare incredibil.

— Aşa e. Welch încearcă să-l găsească, căci se pare că nu a mai fost pe-acasă de când l-am concediat. Urmăreşte pista aceasta.

— Woods? spune ea, dintr-odată inspirată.

— Şi el e categoric suspect. Welch îl investighează.

— Oricine ar fi, sper să-l prindeţi pe nenorocit.

— Şi eu sper.

Cât mai repede.

— Care e primul lucru din agenda noastră din dimineaţa aceasta?

— Kavanagh Media. Trebuie să încheiem afacerea. Ai aprobat costurile?

— Ştiu. Ştiu. Am câteva nelămuriri, pe care le voi discuta cu Fred. Dar după ce fac asta le putem trimite propunerea noastră finală. Dacă oamenii lor aprobă costul pe metru, putem începe studiile.pentru fibra optică.

— OK. O să aştept până vorbeşti cu Fred.

— Mă văd cu el mai târziu. O să discutăm despre asta atunci. îmi arată cea mai recentă variantă a tabletei. Cred că suntem gata pentru următorul prototip.

— Asta e o veste bună. Te-ai gândit la următorul pas în privinţa Tai wan ului?

— Am citit rapoartele. Sunt interesante. E evident că şantierul lor naval prosperă şi înţeleg de ce vor să se extindă. Ce nu pricep e motivul pentru care caută investiţii în Statele Unite.

— Guvernul american e de partea noastră, susţine Ros.

— Adevărat. Sunt convins că vor exista avantaje fiscale, dar ar fi un pas important să mutăm afacerea în afara oraşului. Trebuie să ştiu dacă sunt de încredere şi că o să fie bine pentru GEH.

— Christian, va fi mai ieftin pe termen lung. Ştii asta.

— Fără îndoială. Mai ales că preţul oţelului creşte acum, s-ar putea să fie singura cale prin care putem păstra şantierul

naval GEH deschis pe termen lung şi să menţinem locurile de muncă de-aici.

— Cred că ar trebui să facem o evaluare a impactului pe care această afacere o va avea asupra şantierului nostru naval şi a forţei de muncă.

— Da, răspund eu. E o idee bună.

— OK. O să discut cu Marco şi o să-i pun echipa la treabă. Dar nu cred că putem trage prea mult de timp. Se vor duce în altă parte.

— Am priceput. Ce urmează?

— Fabrica. Detroit. Bill a identificat trei terenuri industriale abandonate şi aşteptăm să iei o decizie.

Mă priveşte cu subînţeles; ştie că am tot amânat să iau o hotărâre.

De ce mama dracului trebuie să fie Detroit?

Oftez.

— OK. Ştiu că oraşul Detroit oferă cele mai bune stimulente. Hai să facem o analiză comparativă de costuri, apoi să vorbim despre avantajele şi dezavantajele fiecărui loc. Hai să ne străduim şi să fie gata până săptămâna viitoare.

— Bine. Aşa facem.

Apoi discutăm din nou despre Woods şi despre ce măsuri legale vom lua, dacă vom lua, referitor la faptul că a încălcat contractul de confidenţialitate.

— Cred că şi-a facut-o cu mâna lui, mormăi eu cu dispreţ. Presa nu a fost deloc blândă cu el.

— Am schiţat o scrisoare şi l-am ameninţat cu acţionarea în justiţie.

— Şi în care ne-am exprimat dezamăgirea?

Izbucneşte în râs.

— Da.

— Hai să vedem dacă aşa îi închidem gura. Imbecilul! mormăi eu aproape în şoaptă, dar Ros se încruntă dezaprobatoare auzindu-mă. *E* un imbecil! exclam defensiv. Şi e şi suspect pe deasupra.

Pentru că e o profesionistă desăvârşită, Ros îmi ignoră nesimţirea.

— Pe plan personal, suntem în linie dreaptă pentru achiziţionarea casei tale. Va trebui să depui garanţia. îţi voi trimite detaliile şi putem începe evaluările.

— I-am spus constructorului că le vom începe săptămâna viitoare, deşi nu sunt sigur că ne trebuie. Voi face schimbări în casă.

— Nu strică să le facem. îi va prinde bine constructorului să ştie cu ce are de-a face.

încuviinţez.

— Ai dreptate.

Ros se încruntă din nou.

— Ştii, m-am tot gândit, zice, apoi se opreşte.

— La ce anume?

— Având în vedere ameninţarea la adresa vieţii tale, te-ai gândit să-ţi faci o cameră de refugiu în apartament?

Sunt absolut surprins.

— Nu, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Locuiesc într-un penthouse. Dar ai dreptate, poate că ar fi cazul.

Surâde sumbru.

— Cam asta a fost tot.

— Nu chiar.

Scot de sub masă o pungă de la Nordstrom, pe care mi-a adus-o Taylor mai devreme de dimineaţă.

— Ăştia sunt pentru tine. Cum ţi-am promis.

— Ce anume?

Ros se încruntă uimită, apoi ia punga şi se uită înăuntru.

60 Descătuşat

— Pantofii de la Manolo Blahnik, spun. Măsura ta, sper.

— Christian, nu trebuia... protestează ea.

Ridic mâinile.

— Ţi-am promis. Sper că ţi se potrivesc.

înclină capul şi mă priveşte cu afecţiune. E enervant.

— Mulţumesc, spune. Şi, ca să ştii, în ciuda celor întâmplate, aş zbura cu tine oricând din nou.

Uau. Acesta este cel mai frumos compliment.

DUPĂ CE PLEACĂ ROS, mă aşez la birou şi o chem pe Vanessa Conway de la Achiziţii. Voiam să fac asta de câteva zile.

— Domnule Grey, răspunde ea.

— Bună, Vanessa, e ceva mai complicat, dar fii atentă: după ce ne-am prăbuşit cu elicopterul, Ros şi cu mine am fost salvaţi de un tip pe nume Seb, care conduce o remorcă. Se

descurcă de minune. Le face singur pe toate. Nu ştiu dacă-l putem folosi la ceva — conduce un camion imens.

— Vreţi să-l contactez?

— Da. Dar va trebui ca mai întâi să-l găseşti. Nu ştiu nimic despre el.

— Hmm. Să văd ce pot face.

— Face curse în special între Portland şi Seattle. Cred.

— OK. Mă ocup eu.

— Mulţumesc, Vanessa.

închid. Mi-aş fi dorit ca Seb să-mi fi dat o carte de vizită. Cel puţin el o are pe a mea, dacă n-o fi aruncat-o. Mi-ar plăcea să-l răsplătesc cumva.

Mă-ntorc spre computer şi-mi verific e-mailurile. Am unul de la Ana.

De la: Anastasia Steele Despre: Mi-e dor de tine Data: 23 iunie 20ii, 11:03
Către: Christian Grey
Asta e tot. Axx

De la: Christian Grey
Despre: Ba mie mi-e dor de tine mai mult
Data: 23 iunie 2011,11:33
Către: Anastasia Steel

eMi-ar plăcea să-ţi schimbi părerea şi să-ţi muţi restul lucrurilor la Escala weekendul acesta.
Oricum eşti cu mine în fiecare noapte şi oare mai are vreun sens să plăteşti chirie într-un loc în care nu stai niciodată?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Am tot încercat subtil s-o conving pe Ana să se mute cu mine definitiv. însă deocamdată mă refuză. De ce ezită? De când a ajuns în Seattle, nu prea a stat în apartamentul ei. A acceptat să se mărite cu mine... dar nu acceptă asta? Nu înţeleg. E foarte enervant.

Mută-te cu mine, Ana.

De la: Anastasia Steele Despre: Stai cu mine Data: 23 iunie 2011,11:39
Către: Christian Grey

Frumoasă încercare, Grey.

Am câteva amintiri minunate cu tine în apartamentul meu.

Ţi-am spus. îmi doresc mai multe.

întotdeauna îmi doresc mai mult.

Stai cu mine acolo.

Axx

Ah, Ana, Ana, Ana. Tu întotdeauna îţi doreşti mai mult. Şi m-aş muta, dacă am fi în siguranţă.

De la: Christian Grey Despre: Siguranţa ta Data: 23 iunie 2011,11:42
Către: Anastasia Steele

Înseamnă pentru mine mai mult decât nişte amintiri noi. Eu pot să am grijă de tineîn turnul meu de fildeş. Te rog, mai gândeşte-te.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
PS: sper c-o să-ţi placă tipa care organizează nunţi.

Diseară ne întâlnim la Escala cu mama şi cu organizatoarea de nunţi. N-aş vrea să-mi petrec seara aşa. De ce nu putem pur şi simplu să mergem în Vegas şi să ne căsătorim? Până acum am fi fost deja soţ şi soţie. M-aş simţi mult mai bine dacă Ana n-ar mai amâna atât de mult mutarea cu mine.

De ce ezită?

Are nevoie de apartamentul ei ca de un refugiu, în caz că se răzgândeşte?

La naiba.

îndoiala e un cuvânt urât pentru un sentiment şi mai urât.

De ce nu vrea să mi se dedice cu totul?

Destul, Grey.

A fost de acord să se mărite cu tine!

Ca să-mi abat atenţia de la aceste gânduri tulburătoare, iau telefonul şi-l sun pe Welch, şi-l întreb despre investigaţia accidentului, dacă l-a localizat pe Jack Hyde şi ce poate să-mi spună despre camerele de refugiu.

TAYLOR NU MĂ LASĂ să merg pe jos de la primărie. Aşa că după un prânz prelungit cu primarul, mă urc reticent pe bancheta din spate a Audi-ul şi ne întoarcem la Grey House. Nu sunt convins că-mi place să mă cocoloşească precum o cloşcă. Mă sufocă. Expir lung şi lent, amin- tindu-mi că Ana mă acuză că fac exact acelaşi lucru.

La naiba. Sper că-l tolerează pe Sawyer şi ochiul lui vigilent.

în plus, Taylor m-a sfătuit să nu mai joc golf. Se pare că sunt prea mulţi copaci în jurul terenului de golf, iar un asasin s-ar putea camufla lesne printre ei. Nu sunt un fan al acestui sport, aşa că nu mi-e greu să renunţ la el, însă cred că Taylor exagerează.

Privesc prin geamul trapei şi zăresc albastrul strălucitor al cerului de vară deasupra construcţiilor de oţel şi sticlă ale oraşului Seattle. îmi doresc pentru o clipă să fiu acolo sus.

Libertatea de a zbura.

Trebuie să revin acolo sus cu Ana. Am fi în siguranţă într-un aeroplan, plutind pe cer. Nu ne-am mai afla sub ochii mereu vigilenţi ai bodyguarzilor noştri. Ideea este extrem de atrăgătoare. Singura problemă e că, dacă vreau s-o plimb pe Ana, am nevoie de un planor nou, un model pentru două persoane. îmi frec mâinile de bucurie, pentru că acestea sunt cumpărăturile mele preferate. îmi scot telefonul din buzunar şi încep să caut pe site-ul Alexander Schleicher ultimele modele de aeroplane.

— VÂ MULŢUMESC MULT, Christian, Ana. Mă bucur că v-am cunoscut şi vă asigur că veţi avea o nuntă ca-n poveşti.

— îţi mulţumim, Alondra, cotcodăceşte Grace. îmi plac la nebunie ideile tale.

Mama bate din palme cu un entuziasm atipic, iar eu fac un efort teribil să zâmbesc şi să nu-mi dau ochii peste cap. Mă comport cât se poate de bine. Ideile domnişoarei Gutierrez sunt grozave. Le vreau puse iute în practică, astfel încât să ne putem căsători.

— Te conduc eu, spune Ana şi o conduce spre foaier.

— Ce părere ai? întreabă Grace.

— E OK.

— Ah, Christian, spune mama iritată. E mai mult decât OK.

— Bine. E darul lui Dumnezeu pentru o nuntă.

Cuvintele mele sunt pline de sarcasm. Grace îşi subţiază buzele şi cred că se pregăteşte să mă certe, dar tocmai atunci Ana revine în încăpere.

— Ce părere ai? întreabă Ana, căutându-mi răspunsul în ochi.

— Mi s-a părut OK. Ţie ţi-a plăcut de ea?

Asta e cel mai important.

— Sigur că da. Mi s-a părut că are o mulţime de idei creative. Dr. Gre...

— Ana, *te rog.* Spune-mi Grace.

— Grace, spune Ana, zâmbind stânjenită, trebuie să le trimitem o scrisoare tuturor invitaţilor, ca să reţină ziua nunţii?

Ana clipeşte rapid, părând dintr-odată şocată.

— Nici măcar nu avem listă de invitaţi, şopteşte ea.

— E uşor de făcut, o asigur.

în afara membrilor familiei, cred că am doi oaspeţi: Ros şi dr. Flynn cu partenerii lor. Poate Bastille... şi Mac.

— Mai e ceva, zice Grace.

— Ce anume?

— Ştiu că nu vreţi o ceremonie catolică, dar ai vrea să oficieze reverendul Michael Walsh?

Reverendul Walsh. Numele lui îmi spune ceva.

— E capelanul de la spitalul meu. E un prieten foarte drag şi ştiu că nu ţi-a plăcut niciunul dintre preoţii pe care îi cunoaştem.

— A, da. Mi-l amintesc. Mereu s-a purtat frumos cu mine. Nu vreau o ceremonie religioasă, dar mi-ar plăcea s-o oficieze el, dacă îi convine şi Anei.

Ana încuviinţeează, puţin palidă la faţă; pare copleşită.

— Grozav. O să vorbesc cu el mâine. între timp vă las să faceţi lista.

Grace se ridică în vârful picioarelor spre mine, iar eu o sărut scurt
pe obraz.

— La revedere, dragule, spune ea. Ana, la revedere. Te sun.

— Minunat, răspunde Ana, deşi mi se pare că nu e deloc convingătoare.

Nu-i place organizatoarea de nunţi? E la fel de dezorientată ca mine? O strâng de mână ca s-o liniştesc şi amândoi o conducem pe mama spre ieşire. Grace se întoarce către mine cât timp aşteptăm liftul.

— Te rog, sună-l pe tatăl tău, Christian.

Oftez.

— Mă mai gândesc.

— Nu te mai îmbufna, mă atenţionează ea, cu calm.

— Grace!

Lasă-mă-n pace.

Ana se uită ba la unul, ba la celălalt, dar înţeleaptă, tace. Mă salvează clinchetul liftului şi uşile care se deschid. O iau pe Ana de mână, iar Grace intră în lift.

— Noapte bună, spune ea, apoi uşile se închid.

— Tu nu vorbeşti cu tatăl tău? întreabă Ana.

Ridic din umeri.

— N-aş spune asta.

— E din cauza weekendului trecut? Din cauză că v-aţi certat?

îi întorc privirea curioasă, dar nu zic nimic. Asta e între mine şi el.

— Christian, e tatăl tău. Pur şi simplu încearcă să te protejeze.

Ridic mâna, sperând că se va opri.

— Nu vreau să discut despre asta.

îşi împreunează braţele şi ridică bărbia, încăpăţânată, tipic ei.

— Anastasia, las-o baltă.

Ochii ei albaştri mă străfulgeră. Apoi însă oftează şi-şi coboară braţele, privindu-mă nervoasă, dar şi cu compasiune.

Cincizeci de umbre, iubito.

— Avem o altă problemă, spune. Tata vrea să plătească el pentru nuntă.

— Pe bune?

Nici gând. Va costa o avere, iar el nu are banii ăştia. N-am de gând să-mi falimentez socrul.

— Nici nu se pune problema.

— Poftim? De ce? Ana se zbârleşte toată.

— Iubire, ştii bine de ce.

Nu vreau să mă cert în privinţa asta.

— Răspunsul e nu.

— Dar..

— Nu.

îşi strânge buzele cu încăpăţânarea pe care o cunosc atât de bine.

— Ana, ai mână liberă cu nunta asta. Faci ce vrei tu. Dar nu asta. Ştii că nu e corect faţă de tatăl tău. Suntem în 2011, nu în 1911.

Oftează.

— Nu ştiu ce-i voi spune.

— Spune-i că eu îmi doresc din suflet să mă ocup eu de tot ce trebuie la nunta asta. Spune-i că e o dorinţă profundă de-ale mele.

Pentru că acesta e adevărul. Oftează din nou, resemnată, cred.

— Acum vrei să facem lista cu invitaţi? întreb, sperând că asta îi va alunga neliniştea şi îi va distrage gândul de la Ray.

— Sigur, spune ea, iar eu ştiu că tocmai am evitat o ceartă.

ÎI SĂRUT URECHEA, în timp ce ea respiră sacadat, imediat după orgasm. Are broboane de sudoare pe frunte şi degetele înfipte în părul meu.

— Cum a fost, Anastasia?

îmi şopteşte numele şi cred că adaugă „fantastic”. Zâmbesc larg.

— Te rog, mută-te cu mine.

— Da. Dar nu în acest weekend. Te rog, Christian.

Are răsuflarea întretăiată. Deschide ochii şi mă imploră.

— Te rog, murmură ea. *La naiba.*

— OK, şoptesc. E rândul meu acum.

O muşc uşor de lobul urechii şi apoi o răsucesc pe burtă.Marti, 28 iunie 2011 * ■

— Leila vrea să discute cu tine, spune Flynn şi ştiu după ochii săi mijiţi că încearcă să-mi surprindă reacţia.

Cred că acesta e un test, dar nu sunt sigur.

— Despre ce anume? întreb precaut.

— Presupun că vrea să-ţi mulţumească.

— Ar trebui?

John se lasă pe spătarul scaunului.

— Să vorbeşti cu ea? Nu cred că e o idee bună.

— De ce?

— Christian, are sentimente foarte puternice pentru tine. Toate sentimentele pe care le avea pentru răposatul ei iubit le-a îndreptat spre tine. Crede că e îndrăgostită de tine.

Mi se zbârleşte pielea şi inima îmi bate a nelinişte.

Nu! Cum mă poate iubi?

Gândul acesta este insuportabil.

Va fi Ana pentru totdeauna. Soarele, luna, stelele — toate răsar şi apun cu ea.

— Cred că, de dragul Leilei, va trebui să stabileşti nişte limite, dacă ai de gând să vorbeşti cu ea, zice Flynn.

Probabil că şi de dragul meu.

— Pot oare să comunic cu ea prin intermediul tău? Are adresa mea de e-mail, dar nu m-a contactat.

— Presupun că se teme că nu-i vei răspunde.

— Are dreptate. N-o voi ierta niciodată că a îndreptat o armă spre Ana.

— Dacă te consolează în vreun fel, să ştii că e copleşită de remuşcări.

Expir exasperat; nu mă interesează remuşcările ei. Vreau să se vindece şi să dispară.

— Dar se simte bine? întreb.

— Da. Foarte bine. Terapia prin artă face minuni; cred că vrea să revină în oraşul ei natal şi să urmeze nişte cursuri de arte plastice.

— A găsit o şcoală?

— A găsit.

— Dacă stă la distanţă de Ana — şi de mine, de fapt —, îi voi plăti studiile.

— E foarte generos din partea ta.

Flynn se încruntă şi cred că e pe punctul de a protesta.

— îmi pot permite să fiu generos. Mă bucur doar că-şi revine, adaug
iute.

— Va ieşi din spital săptămâna aceasta. Se întoarce la părinţii ei.

— în Connecticut?

Aprobă dând din cap.

— Foarte bine.

Va fi în celălalt capăt de ţară.

— I-am recomandat un psihiatru în New Haven, ca să nu fie obligată să facă drumuri lungi. Va avea grijă de ea cum se cuvine.

Face o pauză, apoi schimbă subiectul.

— Au încetat coşmarurile?

— Deocamdată.

— Şi Elena?

— Am evitat orice contact, dar ieri am semnat contractele. Gata. Grupul Esdava îi aparţine de-acum.

Numele pe care Elena l-a ales pentru saloanele ei şi pentru grupul de firme m-a făcut întotdeauna să zâmbesc. Chiar şi acum.

— Cum te face asta să te simţi?

— Nu prea m-am gândit.

Mintea mea e preocupată de alte probleme.

— Sunt doar uşurat că s-a terminat.

Flynn mă priveşte preţ de o clipă şi mi se pare că va continua în această direcţie, dar se răzgândeşte.

— Şi cum te simţi în general?

Fac o pauză ca să mă gândesc la întrebarea lui şi adevărul e că, în afara fazei cu sabotarea iubitului meu *Charlie Tango* şi a faptului că mă vrea cineva mort, mă simt... bine. Sunt neliniştit, desigur, şi mă enervează faptul că Ana nu vrea deocamdată să se mute la Escala, dar înţeleg că mai vrea o noapte cu mine în vechiul ei apartament şi asta s-ar putea întâmpla în acest weekend. în penthouse vor fi instalate camerele de refugiu şi trebuie să plecăm de-acolo. Fie la hotel, fie *pe The Grace,* fie acasă la Ana.

— Mă simt bine.

— Vad asta. Sunt surprins. Flynn mă priveşte gânditor.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întreb.

— Mă bucur să te văd că îţi exteriorizezi anxietatea şi că nu o mai ţii în tine.

Mă-ncrunt.

— Cred că ameninţarea la adresa vieţii mele vine din exterior, încuviinţează.

— Da. Aşa e. Dar nu te mai lasă să-ţi faci griji în alte privinţe.

— Nu am privit lucrurile în felul acesta.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— Nu.

Flynn rămâne impasibil, deşi strânge imperceptibil din buze. Oftez.

— O să vorbesc. Se uită la ceas.

S-a terminat timpul.Vineri, 1 iulie 2011

Andrea bate în uşa biroului meu şi intră, în timp ce mă uit la selecţia de obiecte de decor pentru nuntă pe care mi-a trimis-o Ana.

— Da? spun, surprins de intruziunea ei.

— Tatăl dumneavoastră e aici.

Poftim?

— La birou?

— Chiar acum urcă.

La naiba!

— îmi pare rău, domnule Grey, continuă Andrea. Nu voiam să-l las să aştepte la recepţie.

Ridică din umeri, cerându-şi parcă scuze.

— E tatăl dumneavoastră.

Pentru numele lui Dumnezeu. Mă uit la ceas. E 17:15 şi la 17:30 trebuie să plec în weekendul prelungit.

— Roagă-l să aştepte.

— Da, domnule, spune ea, plecând şi închizând uşa în urma ei.

Ce mama dracului.

Nu mai vreau încă o discuţie cu dragul de taică-meu. Ultima a decurs ca naiba. Dar graţie asistentei mele personale, nu am de ales.

Să mă ia dracii.

Nu apare niciodată neanunţat... spre deosebire de mama. Inspir profund, mă ridic şi mă întind. îmi trag mânecile şi-mi prind butonii, care stăteau pe birou. îmi iau sacoul de pe

spătarul scaunului, îl îmbrac şi închid un nasture. îmi trag manşetele, apoi îmi îndrept cravata şi-mi trec mâinile prin păr.

începe spectacolul, Grey.

Carrick stă la uşă, cu servieta lui ponosită în braţe.

— Tată, zic pe un ton neutru.

Zâmbeşte cu căldură, un surâs care dezvăluie 24 de ani de iubire şi mândrie paternă

.*Uau.* Mă înmoaie de tot.

— Fiule!

— Intră. Vrei să te servesc cu ceva? întreb, încercând să-mi stăpânesc pornirile belicoase.

Vrea să ne certăm? Să ne împăcăm? Ce vrea oare?

— Andrea mi-a oferit deja ceva de băut. E-n regulă, zice el. Nu voi sta prea mult.

Intră la mine-n birou şi se uită iute în jurul său în timp ce eu închid
uşa.

— A trecut ceva de când am fost pe-aici ultima oară.

— Da, mormăi eu.

— Ce portret superb al Anei!

Pe peretele din faţa biroului, Ana ne priveşte dintr-o captivantă fotografie alb-negru, cu un surâs dulce şi sfios, care-i trădează amuzamentul şi totodată puterea lăuntrică. îmi place să cred că îmi zâmbeşte mie în acel fel special, care mă face să râd de mine însumi.

— Un portret pe care l-am cumpărat de curând. Prietenul ei de la WSU, José Rodriguez, a făcut fotografia. A avut o expoziţie în Portland. L-ai cunoscut la mine acasă. în seara în care s-a prăbuşit *Charlie Tango.* E o serie de fotografii. Şapte în total. Pe asta am pus-o pe perete săptămâna trecută. Are un zâmbet atât de frumos.

Bat câmpii.

Carrick mă priveşte cu căldură, dar reţinut. îşi trece mâna prin păr.

— Christian, eu...

Se opreşte, ca şi cum l-ar străbate un gând dureros.

— Ce e? întreb.

— Am venit să-mi cer scuze.

Şi într-o clipă tot vântul din pânze se domoleşte, iar eu sunt calm şi pierdut în largul mării.

— Ceea ce am spus e greşit. Eram furios. Pe mine însumi. Privirile ni se întâlnesc, iar tata strânge cu putere mânerul servietei
pe care o are de ani întregi. Mi se pune un nod în gât şi mă fâstâcesc căutând să spun ceva. îmi amintesc că servieta aia stătea mereu pe un scaun jerpelit din biroul său.

— *Christian, asta a fost a doua şcoală nevoită să te exmatriculeze din cauza comportamentului tău agresiv.*

Tata şi-a ieşit din pepeni. E în dispoziţia aia de dobitoc absolut.

— E ceva total inacceptabil. Mama ta şi cu mine am ajuns la capătul puterilor.

Se plimbă prin dreptul biroului său, cu mâinile la spate.

Stau în faţa lui, cu încheieturile degetelor rănite şi zvâcnind de durere. Coastele mă dor de la toate şuturile pe care le-am încasat. Dar mie nu-mi pasă. Wilde şi-a meritat-o. Nemernic prost şi bătăuş. îi place să se ia de copiii mai mici decât el. Mai sărăci decât el. E un gunoi. Nenorocitul a fost şi el exmatriculat.

— Fiule, n-or să mai fie şcoli care să te primească.

Tata şi mama au relaţii. Ştiu că pot găsi altă şcoală. La naiba, n-am nevoie să-mi continui educaţia.

— Am discutat chiar şi despre şcoala militară.

îşi scoate ochelarii de parcă ar juca într-un film şi se holbează la mine, aşteptând şi dorindu-şi o reacţie. Naiba să-l ia. La dracu'cu şcoala militară. Dacă asta vor să facă pentru a se descotorosi de mine, naiba să-i ia. N-au decât. îmi cobor privirea şi mă holbez la servieta aia stupidă pe care o cară peste tot. încerc să nu iau în seamă flacăra care mă arde pe gât.

De ce nu-mi ia partea?

Niciodată.

Tipul ăla a sărit la mine.

Eu doar m-am apărat.

Naiba să-l ia.

Ridurile din jurul ochilor săi sunt mai adânci acum şi lentilele ochelarilor au devenit mai groase. Mă priveşte lung, aşteptând un răspuns la scuzele pe care mi le-a cerut, în felul său calm şi răbdător.

Tata.

Dau din cap.

— Şi eu, murmur.

— Bine.

îşi drege glasul şi aruncă încă o privire spre portretul Anei de pe perete.

— E o fată tare frumoasă.

— Este. în toate sensurile posibile.

Ochii i se îmblânzesc.

— Bine, nu te mai ţin.

— OK.

îmi zâmbeşte scurt şi iese înainte să apuc să respir din nou, uşa în- chizându-se în urma sa.

Expir şi nodul din gâtlej se măreşte şi-mi ajunge în inimă.

La naiba. Scuze. Din partea tatei. E o premieră. Aproape că nu-mi vine a crede. Mă uit la Ana şi la zâmbetul ei ascuns. De parcă ştia că asta o să urmeze. *Christian, este tatăl tău. Are grijă de tine, asta e tot.* îi aud glasul în minte şi-mi dau seama că trebuie s-o aud în realitate. Acum.

Mă întorc la birou şi-mi iau telefonul. Ana răspunde după primul apel, ca şi cum ar fi aşteptat s-o sun.

— Bună.

Are glasul blând şi o aud cum respiră, un balsam pentru sufletul meu tulburat.

— Bună, şoptesc. Mi-a fost dor de tine.

Aproape că-i pot auzi zâmbetul.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Christian.

— Eşti pregătită pentru diseară?

— Da.

— Pentru consiliul de război?

— Da, chicoteşte Ana.

Diseară. Discutăm despre nuntă. Acasă la ea.

ANA DESCHIDE UŞA apartamentului şi silueta i se conturează în lumina de la bucătărie. E îmbrăcată într-o rochie fluidă, cu motive florale, cu care n-am mai văzut-o niciodată şi care e străvezie în lumină. Toate liniile, planurile şi curbele sale se îmbină ca într-o sculptură perfectă, creată doar pentru mine. E superbă.

— Bună, spune ea.

— Bună. Frumoasă rochie.

— Vechitura asta?

Face o piruetă rapidă şi rochia i se lipeşte apoi de picioare. Ştiu că o poartă special pentru mine.

— De-abia aştept s-o scot mai târziu de pe tine.

îi întind un buchet de bujori roşii pe care i-am cumpărat de la Pike Place Market.

— Flori?

Faţa îi radiază când ia florile şi-şi îngroapă nasul în petalele lor.

— Nu pot să-i cumpăr flori logodnicei mele?

— Ba poţi şi chiar o faci. Deşi cred că e pentru prima oară când le livrezi personal.

Cred că ai dreptate. Pot să intru?Râde deschizându-şi braţele, iar eu mă pierd în îmbrăţişarea ei şi o strâng la piept. O sărut pe păr, inspirându-i parfumul ameţitor.

Acasă. înseamnă. Ana.

Ea este viaţa mea.

— Te simţi bine?

îmi ia obrazul în palmă şi mă cercetează cu privirea ei vie şi albastră.

— Acum da.

Mă înclin ca s-o sărut în grabă. Buzele ni se ating şi ceea ce voiam să fie un sărut pentru bucuria revederii... devine ceva mai mult. Mult mai mult. îmi cuprinde ceafa cu o mână şi se deschide pentru mine ca o floare exotică, cu buze calde şi primitoare. Inspiră adânc, iar mâna mea coboară peste materialul moale ce i se lipeşte de corp şi se strânge pe spate. Limbile ni se împletesc, într-o respiraţie sacadată la unison. Dorinţa îmi străbate venele în viteză, căutând o eliberare.

Gem şi mă retrag, privindu-i chipul frumos şi confuz.

— OK, Taylor, poţi pleca, zic.

— Mulţumesc, domnule.

în spatele meu, Taylor iese din umbra scării, îmi lasă geanta cu schimburi lângă uşă, mă salută dând din cap şi coboară treptele.

Ana se hlizeşte.

— Nu ştiam că e aici.

— Şi eu am uitat, spun, zâmbind larg.

Spre marea mea dezamăgire, Ana se desprinde de mine.

— Trebuie să pun florile astea superbe în apă.

O privesc în timp ce se îndreaptă spre masa din bucătărie şi-mi reamintesc că ultima oară când am fost aici Ana se afla faţă în faţă cu Leila, care era înarmată şi destabilizată mintal. Mă trece un fior pe şira spinării. întâlnirea aceea putea să se termine tragic. Nu e de mirare că Ana m-a tot bătut la cap să mai petrecem o noapte aici. Sunt convins că i-ar plăcea să înlocuiască ultima amintire pe care o are cu noi din acest loc. Din fericire, Leila şi-a revenit şi e departe, în celălalt capăt de ţară, în Connecticut, acasă la părinţii ei.

— Unde e Kate? întreb, amintindu-mi că Ana nu locuieşte singură.

— E în oraş cu fratele tău.

Umple o vază cu apă.

— Deci avem tot apartamentul pentru noi.

îmi scot sacoul şi cravata şi-mi desfac primii doi nasturi ai cămăşii.

— Aşa e.

Ana ridică un carneţel. 74 Descătuşat

— Şi am făcut o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le discutăm în privinţa nunţii.

— Putem să amânăm puţin?

— Nu. Ştiu prea bine ce implică amânarea asta a ta. Şi trebuie să facem asta, Christian. Consiliul de război, ţii minte?

Flutură caietul spre mine, ridicând bărbia, hotărâtă, aşa cum numai ea face.

O atitudine care i se potriveşte Anei.

Ştiu că se tot stresează în privinţa nunţii, deşi nu ştiu de ce. Domnişoara Gutierrez pare competentă şi se ocupă de toate aranjamentele într-o manieră eficientă şi fără a se lăsa tulburată de ceva; discuţia asta nu ar trebui să ne ia prea mult timp.

— Nu te îmbufna, adaugă ea, cu acelaşi zâmbet amuzat bine-cunoscut.

Izbucnesc în râs.

— OK, hai s-o facem şi pe asta.

O ORĂ MAI TÂRZIU, stăm pe taburetele de la bar în bucătărie şi am completat deja cererea pentru certificatul de căsătorie. Am ales accesoriile. Cromatica. Meniurile. Tortul. Şi suvenirurile pentru oaspeţi.

Cadouri pentru oaspeţi!

— Christian, nu cred că ne trebuie catalog.

— Catalog?

— Pentru darurile de nuntă.

— Doamne, sigur că nu.

— Dar dacă oamenii vor să ne ofere ceva, poate că ar trebuie să contribuie la organizaţia caritabilă a părinţilor tăi, *Coping Together?*

Mă uit la ea, uimit şi smerit în acelaşi timp.

— O idee genială.

Ana dă din cap.

— Mă bucur că-ţi place.

Mă înclin şi o sărut.

— De-asta mă însor cu tine.

— Credeam că pentru felul cum gătesc.

încuviinţez.

— Şi pentru asta.

Râde veselă.

— OK, i-am cerut lui Kate să fie principala domnişoară de onoare, spune Ana.

— Logic.

Ignor senzaţia de cădere în gol; Katherine e cea mai enervantă femeie din lume. Dar e cea mai bună prietenă a Anei... aşa că... *Asta e, Grey.*

— O s-o rog şi pe Mia să-mi fie domnişoară de onoare.

— Miei o să-i placă asta la nebunie, sunt convins.

— Trebuie să-ţi găseşti şi tu un cavaler de onoare.

— Cavaler de onoare?

— Da.

Păi, nu poate fi decât Elliot. Va trebui să-l întreb şi el îşi va bate joc de mine.

— Nu-ţi prea place povestea asta, nu-i aşa? întreabă Ana, ţintu- indu-mă cu privirea.

— O să-mi placă să fiu însurat cu tine.

îşi înclină capul într-o parte şi ştiu că e nemulţumită de răspunsul meu. Oftez.

— Nu. Nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu în centrul atenţiei, iar acesta este unul dintre motivele pentru care mă căsătoresc cu tine.

Ana se încruntă, iar eu îmi trec degetul peste obrazul ei, pentru că nu am atins-o de minute întregi.

— T\i vei fi în centrul atenţiei.

îşi dă ochii peste cap.

— Mai vedem. Sunt sigur c-o să arăţi splendid în costumul de mire, domnule Grey.

— Tu ai rochie?

— Mama lui Kate îmi face rochia.

Lasă privirea în jos şi adaugă:

— L-am rugat pe tata s-o plătească.

— A fost mulţumit aşa?

încuviinţează.

— Cred că se simte uşurat că nu suportă tot costul nunţii, dar e şi încântat că poate contribui cumva.

Zâmbesc larg.

— Anastasia Steele, eşti genială. Ştiam eu că vei ajunge la un compromis. Eşti o negociatoare perfectă.

Mă înclin şi o sărut pe buze.
— Ţi-e foame? întreabă.

— Da.O să fac friptură.

— DECI, CUM VOR FUNCŢIONA camerele de refugiu? întreabă Ana, tăindu-şi porţia de filet mignon.

— Una va fi în biroul lui Taylor, iar dressingul din dormitorul nostru va deveni a doua. Apeşi un buton şi uşile se vor închide. Sunt impenetrabile. Va fi suficient timp ca să sosească ajutoarele. în orice caz, acesta e planul.

— O.

Ana se albeşte la faţă. O strâng de mână.

— E o simplă măsură de precauţie. Să sperăm că nu vom fi niciodată obligaţi să le folosim.

Ridic paharul de pinot noir şi îi eliberez mâna.

— Beau pentru asta.

Ciocneşte cu mine.

— Nu mai fi atât de îngrijorată. Voi face tot ceea ce-mi stă în puteri să te protejez.

— Nu pentru mine îmi fac griji, Christian. Ştii bine. Cum... cum merge investigaţia?

— Nu suficient de repede, ceea ce e destul de enervant. Dar nu te mai gândi la asta. Se ocupă echipa mea.

Nu vreau s-o tulbur pe Ana cu ancheta care stagnează.

— Friptura a fost delicioasă.

Las jos cuţitul şi furculiţa.

— Mulţumesc, spune ea şi-şi împinge deoparte farfuria goală.

— Oare ce să facem acum? întreb pe un ton coborât, în speranţa că intenţia mea e clară.

Avem întregul apartament la dispoziţie, lucru care nu e valabil şi la mine acasă.

Ana mijeşte ochii şi mă priveşte printre gene.

— Am eu o idee.

Are glasul blând şi insinuant, de-a dreptul excitant. îşi trece limba peste buza de sus şi-şi pune mâna pe genunchiul meu. Dorinţa mea fizică face să se simtă o vibraţie puternică între noi.

Ana.

Se înclină, oferindu-mi o privelişte superbă a decolteului său, şi-mi murmură la ureche:

— Va trebui să ne udăm.

Ah. îşi trece degetul mare pe interiorul pulpei mele.

La naiba.

— Da.

Se apleacă şi mai mult, iar răsuflarea sa îmi gâdilă urechea.
— Am putea... spăla farfuriile. *Poftim!*
Ce ispită!
Ei bine, nu mă aşteptam la asta. Nici la provocare. îmi înăbuş un zâmbet şi, fără să-mi iau ochii de la ea, îmi cobor arătătorul de pe obrazul ei pe bărbie, apoi, şi mai jos, pe gât, pe piept, până în decolteul rochiei ei. Buzele i se despart şi răsuflarea i se înteţeşte. Prind materialul moale între degetul mare şi arătător şi o trag spre mine.
— Am o idee mai bună. Ea geme scurt.
— O idee mult mai bună, continui eu.
— Care?
— Am putea să ne futem.
— Christian Grey!
Zâmbesc larg. îmi place la nebunie s-o şochez pe Ana.
— Sau am putea să facem dragoste, adaug. *Frumos, Grey. Elegant.*
— îmi plac ideile tale mai mult decât ale mele.
Are glasul grav şi răguşit de-adevăratelea de data asta.
— Chiar aşa?
— Mm-hmm. O să aleg prima opţiune. Are o privire tulbure.
Ana, ce zeiţă eşti.
— O alegere bună. Acum scoate-ţi rochia asta de pe tine. încetişor. Se aşază între coapsele mele. Iniţial am crezut că o să facă întocmai
cum i-am spus, dar ea îşi înclină capul şi-şi pune mâinile pe pulpele mele, apoi îmi mângâie colţul gurii cu buzele ei.
— Scoate-o tu, şopteşte lipită de mine şi mi se zbârleşte tot părul într-un fior, în timp ce dorinţa mi se scurge în sânge.
— Cum doreşti, domnişoară Steele.
Duc mâna spre cordonul care-i ţine rochia şi desfac blând funda. Rochia se desface dintr-odată.
Ana nu poartă sutien. *Ce bucurie.*
O mângâi pe spate, iar ea îmi cuprinde faţa şi începe să mă sărute. Buzele ei sunt insistente, iar limba ei mă domină. Gem şi închid ochii.
Ne desfatăm amândoi cu acest sărut. îi simt pielea catifelată sub atingerea mea şi o trag mai aproape, lipind-o de pieptul

meu. îşi răsuceşte mâna în părul meu şi trage, forţându-mă să ridic capul.

Să-mi bag.

Mă muşcă de buza de jos şi trage uşor.

Au.

Ana!

îmi eliberez capul şi o apuc de încheieturi.

— Eşti cam sălbatică, şoptesc uimit.

Se agită între picioarele mele, iar sfârcurile ei îmi ating uşor cămaşa şi se întăresc sub privirile mele. Părul i se revarsă peste umeri şi-i acoperă sânii. îmi simt erecţia umflându-se cu fiecare secundă care trece.

Ce-o fi apucat-o?

E încinsă. Provocatoare.

— Mă tachinezi? întreb.

— Da. Fă ce vrei cu mine.

— Ah, aşa o să fac. Chiar aici. Când voi fi pregătit.

Geme, cu o privire insinuantă şi senzuală, iar mie mi se pare că a băut mai mult pinot decât credeam. O întorc uşurel cu spatele şi-i eliberez mâinile, ridicându-mă de pe scaun. Mă uit la ea, în timp ce mă cercetează pe sub genele ei lungi.

— Ce-ar fi s-o facem chiar aici?

Bat uşor taburetul Clipeşte de câteva ori şi buzele i se întredeschid uimite.

— Apleacă-te, şoptesc.

îşi muşcă zdravăn buza plină, de jos, lăsând o urmă vagă, iar eu ştiu că face asta intenţionat.

— Cred că ai solicitat opţiunea numărul unu, îi reamintesc.

— Aşa este.

— Nu te mai întreb o dată.

îmi desfac nasturii pantalonilor şi trag uşor fermoarul în jos, elibe- rându-mi erecţia.

Ana se uită fix la mine, adorabilă şi sexy, acoperită doar de drăgălaşa ei rochie desfăcută, o pereche de bikini albi şi sandalele cu tocuri înalte în picioare. Ridică mâinile şi cred că vrea să-şi scoată rochia.

— Las-o pe tine, insist, apoi îmi vâr mâna în boxeri şi-mi eliberez penisul. Eşti gata? întreb şi încep să mă masturbez.

Privirea ei misterioasă se mută de pe mână pe faţa mea şi, zâmbind cu subînţeles, se întoarce şi se apleacă peste taburet.

— Prinde-te de scaun, o îndemn, iar ea mă ascultă, apucându-se de picioarele de fier ale taburetului.

Părul îi atinge podeaua. îi dau rochia în partea stângă, lăsând la vedere fundul ei splendid.

— Hai să scăpăm de ăştia, murmur şi-mi trec degetul peste pielea ei, pe sub elasticul chiloţilor.

îngenunchez şi îi dau lenjeria jos, aruncând-o cât colo. Apoi îi cuprind fesele în mâini şi strâng.

— Arăţi foarte bine din acest unghi, domnişoară Steele, şoptesc, să- rutându-i fundul.

Se zvârcoleşte lângă mine şi nu mă mai pot abţine. O plesnesc cu putere, iar ea ţipă. Apoi îmi vâr un deget înăuntrul ei. Scoate un geamăt zgomotos şi trupul i se încordează, împingându-se în mâna mea.

îşi doreşte asta.

Eudă.

Foarte udă.

Ana. Nu mă dezamăgeşti niciodată.

îi sărut fundul încă o dată şi mă ridic, mişcându-mi degetul dinăuntrul ei.

Afară. înăuntru. Afară.

— Depărtează picioarele, îi poruncesc în timp ce-i mângâi spatele, iar ea se conformează. Mai mult.

Le desface până când sunt mulţumit.

Perfect.

— Ţine-te bine, iubito, zic, apoi îmi retrag mâna şi o pătrund încet, foarte atent.

Ea geme.

Naiba să mă ia. Ana este divină.

îi aşez o mână pe spate şi cu cealaltă mă prind de marginea blatului de la bucătărie. Nu vreau să cădem amândoi.

— Ţine-te bine, îi repet şi ies din ea, apoi intru din nou, cu putere.

— Ah! ţipă.

— Prea mult?

— Nu. Continuă! scânceşte.

Dorinţa ei e poruncă pentru mine. încep să i-o trag. Tare. Fiecare izbitură. Fiecare intrare. Toate astea mă rup de realitate, de tot chinul, de toate grijile mele. Nu există decât Ana. Iubita mea. Amanta mea. Lumina mea.Ana ţipă. O dată, de două ori, de trei ori. Cere mai mult. Iar eu i-o trag mai departe, luând-o cu mine. Ducând-o într-al nouălea cer. Iar şi iar până când îmi strigă tare numele. Şi îşi dă drumul, cu forţa unei maree puternice.

— Ana! strig şi îmi dau şi eu drumul.

Mă prăbuşesc peste ea, apoi mă las pe podea odată cu ea, strângând-o în braţe. îi sărut pleoapele, nasul, gura, iar ea mă cuprinde cu braţele de gât.

— Cum a fost opţiunea numărul unu? întreb.

— Hmm... mârâie ea cu un zâmbet confuz.

Zâmbesc larg, cu subînţeles.

— Şi pentru mine la fel.

— Aş mai vrea.

— încă? Doamne, Ana.

Mă sărută pe piept, acolo unde cămaşa e deschisă, şi-mi dau seama că încă sunt complet îmbrăcat.

— Hai să încercăm în pat de data asta, îi şoptesc la urechea acoperită de şuviţe de păr.

ANA GEME.

— Te rog!

Are mâinile legate cu cordonul de la halat de gratiile tăbliei patului. E goală, cu sfârcurile întărite şi mândre, graţie buzelor şi limbii mele. îi ţin picioarele cu o mână, ridicate, astfel încât să stea depărtate, iar ea să se lupte pentru a se elibera. Foarte încet, o pătrund cu un deget, înainte şi afară, în timp ce degetul mare descrie cercuri peste clitoris.

Nu se poate mişca.

— Cum e? întreb.

— Te rog! spune ea răguşit.

— îţi place să te chinui?

— Da, urlă ea.

— Ţie îţi place să mă chinui?

— Da.

— Şi mie îmi place.

Mă opresc, cu degetul încă înlăuntrul ei.

— Christian! Nu te opri!

— îţi plătesc cu aceeaşi monedă, Anastasia.

încearcă să-şi împingă şoldurile în mâna mea ca să ajungă la orgasm.

— Cuminte, şoptesc. Stai cuminte.

Are gura întredeschisă, ochii întunecaţi şi plini de dorinţă. E tot ce-şi poate dori un bărbat.

—Te rog, şopteşte ea, iar eu simt că n-o mai pot tortura.

îi eliberez picioarele şi-mi retrag mâna. Apoi o prind de genunchi şi trec nasul şi buzele peste coapsa ei, spre ţinta finală.

— Ah! ţipă când limba mea se roteşte peste clitorisul ei excitat.

Vâr două degete înăuntrul ei, împingând o dată, de două ori, iar ea
scoate un ţipăt violent şi orgasmul ei mă copleşeşte. îi sărut abdomenul, sânii, apoi mă cufund lent în ea, în timp ce se domoleşte.

— Te iubesc, Ana, şoptesc şi încep să mă mişc.

ANA DOARME LÂNGĂ MINE. Deasupra capului meu, cordonul halatului ei e încă legat de tăblia patului. Mă gândesc s-o trezesc şi să ne facem de cap pentru a treia oară, mirându-mă că-mi doresc din ce în ce mai mult. O să mă satur oare vreodată de Anastasia Steele? Dar are nevoie de somn. Mâine ieşim cu iahtul. Doar noi doi şi *The Grace.* Va avea nevoie de energie, ca să mă ajute la bordul bărcii. Vom fi departe de toată lumea pentru următoarele trei zile, bucurându-ne de propria sărbătoare de 4 Iulie. Sper să mă pot relaxa, în cele din urmă, măcar pentru câteva zile.

Mintea îmi zboară la tata şi la scuzele lui surprinzătoare, la meniuri şi suveniruri pentru oaspeţi, la accident şi la sabotorul necunoscut. Sper că Reynolds şi Ryan sunt afară.

Că ne păzesc.

Că Ana e în siguranţă. Că amândoi suntem.

Marţi, 5 iulie 2011

Stau la birou şi privesc la canalul din depărtare. Nu pot să nu observ că pielea mea radiază o strălucire caldă. Pielea sau un loc mai profund din piept. Poate fi marea, soarele şi vântul la un loc pentru că ne-am aflat tot weekendul prelungit la bordul iahtului *The Grace* sau poate fi de la cele trei zile neîntrerupte pe care le-am petrecut cu Anastasia. în ciuda tuturor problemelor cu care am avut de-a face în ultimele câteva săptămâni, nu m-am simţit vreodată mai relaxat aşa

cum m-am simţit cu ea, la bordul catamaranului meu. Ana este hrană pentru sufletul meu.

Anastasia doarme buştean. Razele zorilor pătrund prin hublouri, ju- cându-se în părul ei ciufulit care scânteiază, splendid şi lucios. Mă aşez pe marginea patului şi pun o ceaşcă de ceai pe noptieră, în timp ce The Grace *se leagănă uşor în apele din golful Bowman. Mă aplec şi o sărut tandru pe obraz.*

— Trezeşte-te, somnorilă. Mă simt singur.

Geme, dar expresia i se îmblânzeşte. O sărut din nou, iar ea deschide ochii. Chipul i se luminează cu un zâmbet. întinde mâna şi mă mângâie pe obraz.

— Bună dimineaţa, viitorul meu soţ.

— Bună dimineaţa, viitoarea mea soţie. Ţi-am făcut ceai.

Chicoteşte, probabil nevenindu-i să creadă.

— Dragule, spune ea, chestia asta trebuie trecută pe lista premierelor!

— Aşa cred şi eu.

— Şi îmi dau seama că eşti foarte mândru de tine însuţi.

Zâmbim amândoi.

— Domnişoară Steele, chiar sunt mândru. Fac un ceai excelent.

Se ridică în capul oaselor şi, spre dezamăgirea mea, îşi trage cearşaful ca să-şi ascundă sânii dezgoliţi. Pare că nu-şi poate stăpâni zâmbetul.

— Sunt foarte impresionată. Chiar e foarte complicat.

— Chiar e, răspund. A trebuit să fierb apa şi aşa mai departe.

— Şi să scufunzi în ea săculeţul cu ceai. Domnule Grey, eşti atât de competent.

Râd.

— Crezi că nu mă pricep să fac un ceai?

Râde de mine şi se preface că se strânge de gât.

— N-aş îndrăzni să spun asta, zice, apoi se întinde şi ia ceaşca. Doar verificam...

O bătaie în uşa biroului mă readuce la realitate. Andrea îşi vâră capul pe uşă.

— Domnule Grey, a sosit croitorul dumneavoastră.

— Ah, grozav. Condu-l înăuntru.

Am nevoie de un costum nou pentru nuntă.

MARCO SE OCUPĂ DE PORTOFOLIUL companiei, dar şi de Fuziuni şi Achiziţii. în această dimineaţă are o şedinţă cu echipa sa, explicând ultimele cumpărări de acţiuni.

— Deţinem 25 la sută din Blue Cee Tech, 35 la sută din FifteenGenFour şi 66 la sută din Lincoln Timber.

Am ascultat cu jumătate de ureche, dar îmi atrage atenţia ultima parte a informaţiilor. Este un proiect de-ale mele pe termen lung şi mă bucur că acum deţinem majoritatea acţiunilor de la Timber prin intermediul uneia dintre companiile noastre fantomă. Presupun că Line are nevoie de bani. Interesant.

Răzbunarea e un fel de mâncare...

Destul, Grey. Concentrează-te.

Marco trece la cea mai recentă listă de posibile achiziţii. Sunt două companii pe care vrea să le cumpere cu orice preţ. Trece în revistă avantajele în timp ce mintea îmi zboară la weekendul care tocmai a trecut şi la Ana.

Ana e la cârma catamaranului şi plutim pe oceanul scânteietor, pe lângă farul de pe insula Whidbey. Părul îi flutură în vânt şi sclipeşte în soare. Zâmbetul ei ar putea topi şi cea mai rece dintre inimi.

Pe a mea a topit-o.

Arată minunat. Relaxată. Liberă.

— Păstrează cursul, strig ca să mă fac auzit peste freamătul oceanului.

Sigur, căpitane. Adică, domnule.Ana îşi muşcă buza, iar eu ştiu că mă tachinează, ca de obicei. Mă salută când mă încrunt la ea în glumă, iar eu mă duc să strâng nodurile, incapabil să-mi ascund un surâs.

Marco vorbeşte despre o companie de energie solară care se chinuieşte să găsească investitori.

O aromă ispititoare de aluat şi bacon mă întâmpină când intru în cambuză. Iubita mea face clătite. E îmbrăcată într-un tricou şi într-un şort foarte scurt. Are părul prins în codiţe.

— Bună dimineaţa.

O cuprind în braţe, lipindu-mă de spatele ei, şi-mi trec buzele în jos peste gâtul ei. Miroase atât de bine, a săpun, a căldură, a Ana mea cea dulce.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

înclină capul, iar eu ajung mai lesne la gâtul ei.

— Chestia asta mă duce înapoi în timp, îi murmur la ureche şi o trag de o codiţă.

Ea chicoteşte.

— Parcă a fost în altă viaţă. însă astea nu sunt clătite de dezvirginare. Astea sunt clătite de Ziua Independenţei. La mulţi ani de 4 Iulie!

— Nu vreau să sărbătoresc decât cu clătite.

îi sărut lobul urechii.

— Mă rog, mă pot gândi şi la un altfel de a sărbători.

O trag uşor de codiţă.

— Mereu iei nota 10.

— Christian, spune Ros, pe un ton răstit.

Şapte perechi de ochi sunt îndreptate spre mine. *La naiba.* O privesc fără nicio expresie, ignorând pe oricine altcineva, şi-mi înclin capul într-o parte.

— Tu ce părere ai?

îşi ascunde cu greu iritarea şi presupun că aceasta nu e prima oară când îmi pune această întrebare.

Fii sincer, Grey.

— Scuze, mă gândeam la altceva.

Ea îţi ţuguie buzele şi se uită spre Marco, care-mi zâmbeşte înţelegător şi începe să-mi facă un rezumat pentru cele discutate deja.

— OK, spun când termină. Hai să cumpărăm Geolumara. Ar putea deveni o achiziţie preţioasă pentru divizia de energie. Trebuie să ne extindem în domeniul industriei verzi.

— Şi celelalte? Clatin din cap.

— Ar trebui să consolidăm ce avem. Hai să ne concentrăm pe Geolumara. Trimite-mi toate detaliile.

— Aşa voi face.

— Trebuie să luăm o decizie în privinţa şantierului naval din Taiwan. Aşteaptă cu nerăbdare răspunsul din partea noastră.

Ros se uită la mine cu subînţeles.

— Am citit evaluarea. -Şi?

— E o loterie.

— Este, recunoaşte ea.

— Dar în viaţă totul e o loterie şi cel puţin ca parteneri vom împărţi riscul şi poate vom asigura viitorul şantierului naval de aici.

Ros şi Marco aprobă.

— Hai să facem pasul ăsta.

— O să-mi pun echipa să se ocupe de asta, spune Marco.

— Bravo. Cred că asta e tot. Mulţumesc tuturor. Se ridică toţi, în afară de Ros.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? întreabă.

— Sigur.

Ros aşteaptă să plece toată lumea.

— Da?

Mă aştept să mă dojenească pentru că visam cu ochii deschişi.

— Woods şi-a retras plângerea. E totul bine.

— Nu asta mă aşteptam să zici.

— Ştiu. Pe bune, Christian, parcă eşti deja în luna de miere.

— Luna de miere? Nici nu m-am gândit la luna de miere. *La naiba. încă un lucru de organizat.*

Ros pufneşte dispreţuitor.

— Ocupă-te repede de asta. Clatină din cap.

— Eu aş duce-o pe Gwen în Europa.

Sunt uimit de sinceritatea lui Ros — nu discută des despre viaţa ei personală, deşi ştiu că trăieşte într-un parteneriat domestic cu Gwen.

încercările frecvente de a legaliza căsătoria gay în statul Washington au fost spulberate. îmi propun să discut despre asta cu doamna senator Blandino cu prima ocazie când ne întâlnim; poate că ea va pune presiune pe guvernator şi subiectul acesta va fi pe ordinea de zi.

— Mă gândeam să stau cu Ana în noaptea aia undeva aproape de Bellevue. Amândoi lucrăm.

— Grey, poţi veni cu o idee mai bună decât asta.

Ros se strâmbă cu fals dezgust şi începem să strângem amândoi hârtiile. Izbucnesc în râs.

— Da, pot. Şi, în plus, o să mă şi distrez în timp ce o să-mi dau seama ce am de făcut. Europa, ziceai.

Ana şi-a dorit mereu să vadă Europa. Anglia în special.

Ros surâde amabil şi se ridică în picioare.

— Baftă!

Cuvintele ei răsună în încăperea goală, lăsându-mă să mă gândesc unde dracului o voi duce pe viitoarea doamnă Grey în luna de miere.

Sper că are paşaport.

CÂND REVIN ÎN BIROUL MEU, găsesc un e-mail de la Ana, trimis acum o oră.

De la: Anastasia Steele Despre: Trinca ţi vela. Noduri ţi frânghii. Data: 5 iulie 2011,9:54 Către: Christian Grey

Dragul meu domn Grey

Ce weekend spectaculos! Cel mai tare 4 Iulie din viaţa mea. Îţi mulţumesc. Totodată te anunţ de pe-acum că vineri voi rămâne cu Kate la mineîn apartament. îmi voi face bagajele ca să mă mut cu tine sâmbătă. Dar te avertizez că asta e o seară între fete, aşa că prezenţa ta nu e dorită, dar îţi voi duce dorul. Poate c-o să-ţi scrii jurămintele? Doar o idee. Pe mai târziu, iubitule. Am

De la: Christian Grey Despre: Abandonăm corabia

Data: 5 iulie 2011,11:03 Către: Anastasia Steele

Draga mea logodnică

Eu îti mulţumesc pentru cel mai relaxat 4 Iulie pe care l-am trăit vreodată.

O să-mi fie dor de tine vineri.

Dar sâmbătă te ajut să te muţi la mine.

îmi faci visele să se transformeîn realitate.

Cred c-o să-mi scriu jurămintele, se poate...

Nu voiam să scriu în rime!

Christian Grey

CEO L poet, Grey Enterprises Holdings, Inc. PS: Ai paşaport?

De la: Anastasia Steele Despre: Cetăţean SUA Data: 5 iulie 2011,11.14
Către: Christian Grey

Dragul meu poet

Dacă-mă-ntrebi, aş rămâne la treaba ta. Mă bucur că visele viaţa-ţi vor schimba. Să-ţi raportez sunt încântată şi onorată Că am paşaport nou, pe dată. Acum îmi spui de ce m-ai întrebat? Mai avem undeva de zburat? Mi-ar plăcea să cutreier lumea cu tine. Să nu fii singur, să fii cu mine.

Curioasa din Seattle xxx
(Care nu e poetă, după cum ţi-ai dat seama!)

Viitoarea mea soţie e o poetă îngrozitoare! Zâmbesc când îi citesc răspunsul, apoi îmi iau geanta cu echipamentul sportiv şi ies din birou. Mă duc în subsol să dau piept cu Bastille.DUPĂ ORA DE SALĂ, îmi termin sendvişul cu salată de pui la birou şi iau telefonul. E momentul să-l sun pe Elliot. Am tot amânat asta pentru că ştiu c-o să mă ia peste picior.

— Şmechere. Ce mai zici?

— Salutare, Elliot. Ce mai faci?

Râde.

— Doamne, frate, ce plictisit pari!

De ce mi-e atât de greu?

— Nu sunt plictisit. Muncesc. Şi mi-am rupt puţin timp să discut cu tine.

— Acum pari iritat.

— Sunt.

— Am spus eu ceva?

Se hlizeşte la telefon, iar eu sunt tentat să închid şi să-ncerc mai târziu. Inspir profund.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Despre casa cea nouă?

— Nu.

Curaj, Grey. întreabă-l.

— Zi odată, frate, spune văzând că nu-i răspund. Parcă aştept cimentul să se întărească.

— Vrei să-mi fii cavaler de onoare?

Gata. Am zis-o. La capătul celălalt al telefonului e o tăcere asurzitoare, cu excepţia unui oftat scurt. *La naiba.* Oare mă refuză?

— Elliot?

— Sigur, spune neaşteptat de concis. Ăăă... aş fi onorat.

Pare uluit. De ce? Cred că se aştepta la asta, nu-i aşa?

— Bine. îţi mulţumesc.

în glas mi se citeşte uşurarea. Râde şi ştiu că fratele meu şi-a recuperat umorul de dobitoc.

— Bineînţeles, asta înseamnă că trebuie să-ţi organizez o petrecere a burlacilor, naiba să te ia!

Urlă ca o gorilă dementă.

Petrecerea burlacilor? Cred că glumeşte.

— Cum zici tu, Elliot.

îmi trece prin cap o idee.

— Treci pe aici vineri. Putem juca biliard. Ana îşi petrece seara cu Kate.

— Da, am auzit. Sigur. Putem chema nişte striperiţe şi noi o să te lăsăm încătuşat la finalul unei nopţi de beţie!

Râd, pentru că nici prin cap nu-i trece.

—"Noi?" întreb.

— Ştiu că tu nu ai prieteni, singuratic nenorocit. O să fac o gaşcă de oameni care ştiu să petreacă.

Ah, nu.

— Hai să vorbim vineri, zic.

— De-abia aştept. Apropo, ai luat legătura cu Gia?

— Da. M-am uitat cu Ana peste portofoliul ei online. Ne-a plăcut ce am văzut. Domnişoara Matteo se ducea cu agentul imobiliar să vadă proprietatea pentru ca, atunci când ne întâlnim, să ştie despre ce anume e vorba.

— Trebuie să văd şi eu locul, şmecherule.

— Ştiu. Hai să mergem vineri. După serviciu.

— Excelent. Sună bine.

— OK. Mai vorbim, Elliot.

Un val de căldură neaşteptată îmi umflă pieptul.

— Şi, ăăă... mulţumesc.

— La ce simt buni fraţii?

— Deci, ăsta e noul tău birou, şmechere.

Elliot intră pe uşă, la fel de relaxat ca tonul pe care vorbeşte.

— Chiar trebuie să-mi spui aşa, Lelliot?

îi accentuez porecla şi-ifac semn să se aşeze pe canapeaua de piele albă.

— Păi asta eşti. Uită-te la locul ăsta.

Flutură din mână spre biroul meu exterior. îmbrăcat înjeanşi, tricou şi o jachetă cu model aztec de la San Diego State, nu se încadrează deloc în peisaj.

Iau loc în faţa lui şi observ că genunchiul îi tremură într-un ritm dement şi că evită contactul vizual.

Ce mama naibii? Are emoţii.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată aşa.

— Ce ai păţit? întreb.

Sefoieşte frăngându-şi mâinile.

— Vreau să-mi pornesc propria firmă de construcţii. Rosteşte aceste cuvinte fără niciunfel de introducere. Ah!

— Cauţi un investitor.

Ochii lui de un albastru aprins îi întâlnesc, în cele din urmă, pe ai mei.

— Da, zice el cu o hotărâre care mă uimeşte.

— De câţi bani ai nevoie?

— Vreo sută de mii.

Zâmbesc ironic. Cu banii ăştia mi-am început şi eu afacerea.

— Sunt ai tăi.

Elliot se miră.

— Nu mă întrebi despre planul de afaceri? Nu-mi ceri o prezentare?

— Nu. Uneori eşti un dobitoc desăvârşit, dar munceşti mult. Ştiu asta. Faci ceea ce faci cu pasiune. Acesta e visul tău. Şi cred şi eu în el. Cu toţii ar trebui să ne luptăm pentru un trai la un anumit nivel. în plus, eşti fratele meu şi la ce sunt buni fraţii?

Când zâmbeşte, Elliot luminează încăperea.

Sentimentele frumoase pe care le am faţă de fratele meu mă fac să mă simt uşor incomod. Aşa că mai bine îl sun pe Welch ca să văd dacă a făcut progrese cu investigaţia.

STUDIEZ ACTE LA ESCALA până se lasă seara. Am analizat documentele privind Geolumara, pe care mi le-a trimis Marco. Cu sediul în Nevada, fermele lor solare produc deja suficientă energie cât să alimenteze două oraşe învecinate. Au experienţa necesară să implementeze energia regenerabilă mai ieftină şi în alte părţi ale Statelor Unite. Cred că au un potenţial serios. Mă bucur că voi achiziţiona această companie şi voi vedea ce pot aduce în plus modelului lor de afacere. îi scriu lui Marco un e-mail pentru a-i confirma că sunt entuziasmat şi interesat, apoi mă duc s-o caut pe Ana.

E în bibliotecă, ghemuită într-un fotoliu, cu laptopul pe genunchi şi cu Snow Patrol cântând încet în boxe. Presupun că lucrează la o carte ce urmează să apară şi-mi trece prin cap să-i aduc aici un birou şi un scaun.

— Bună, zic când ea ridică privirea.

— Bună, spune zâmbind.

— Citeşti un alt manuscris?

— Scriu prima formă a jurămintelor.

— înţeleg.

Fac câţiva paşi prin încăpere.

— Şi cum merge?

— E intimidant, domnule Grey. Puţin aşa, ca tine.

— Intimidant? Mof?

îmi duc mâna la piept, prefacându-mă surprins. Ea strânge din buze ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Eşti talentat la asta.

Mă aşez în fotoliul de lângă cel al Anei şi mă-ndin spre ea, cu coatele rezemate de genunchi.

— Ah. Credeam că la altceva sunt talentat...

în ciuda distanţei, îmi ajunge la nas o undă din parfumul ei.

Pur şi simplu Ana. E ameţitor.

Obrajii îi capătă o uşoară nuanţă de roz.

— Păi da. Eşti binecuvântat şi cu alte talente. E adevărat.

îşi închide laptopul, îşi vâră picioarele sub ea şi ridică bărbia, cu aerul unei profesoare sofisticate, de modă veche.

Izbucnesc în râs. Ştiam eu. Ana e o ciudăţică.

— Cât timp promiţi c-o să mă iubeşti, o să mă cinsteşti şi o să mi te supui, sunt sigur că jurămintele tale vor fi perfecte.

Ana râde.

— Christian, nu promit c-o să mă supun ţie.

— Poftim?

Ea crede că glumesc?

— Nici gând, spune ea direct.

— Cum adică n-o să mi te supui?

Simt că mi se face un mare gol în stomac. Voiam ca replica mea să fie amuzantă, dar sunt absolut uluit de răspunsul ei. Ana îşi dă părul peste umăr, iar acesta reflectă lumina veiozei, scoţând în evidenţă şuviţele ei roşcate şi blonde; e o imagine superbă, care mă distrage. însă atenţia mea se îndreaptă spre gura ei. Buzele i se transformă într-o linie dreaptă şi încăpăţânată. îşi încrucişează braţele şi-şi îndreaptă umerii aşa cum face când se pregăteşte de o ceartă.

La naiba. Are de gând să se certe cu mine?

— Glumeşti! Te voi iubi şi te voi cinsti mereu, Christian. Dar să mă supun ţie? Nu prea cred.

— De ce nu? întreb, foarte serios.

— Pentru că suntem în secolul XXI! -Şi?

Cum mi se poate împotrivi în privinţa asta? Discuţia aceasta nu decurge aşa cum mă aşteptam eu.

— Mă rog, sper să putem ajunge la un consens în privinţa problemelor din căsnicia noastră discutând. Ştii ce vreau să spun... să comunicăm, continuă ea.

— Şi eu sper asta. Dar dacă nu putem şi ajungem într-un impas, iar tu te pui inutil în primejdie...

Tot felul de scenarii îngrozitoare îmi trec prin minte şi neliniştea îmi creşte pe interior. Chipul ei se îmblânzeşte. Ana se relaxează şi ochii îi sclipesc, înţelegători.

— Christian, mereu te gândeşti la ce e mai rău. îţi faci prea multe
gnji-

Se întinde să-mi mângâie chipul, cu degete delicate şi fine.

— Ana. Am nevoie de asta, şoptesc.

Cu un oftat greoi, ea îşi retrage mâna şi se uită fix la mine, ca şi cum ar încerca să-mi trimită un mesaj în mod telepatic.

— Christian, eu nu sunt religioasă, dar jurămintele noastre de nuntă vor fi sacre. Iar eu nu sunt pregătită să fac un jurământ pe care l-aş putea încălca.

Răspunsul ei e ca un pumn în stomac, iar vorbele lui Carrick când mi-a ţinut predică despre Elena îmi răsună în minte. *Vorbim despre cât de sfântă este o căsnicie. Dacă nu respecţi asta, atunci nu ar trebui să te însori.*

Mă uit fix la ea, iar neliniştea mea se transformă, fierbând, în iritare.

— Anastasia, fii rezonabilă.

Clatină din cap.

— Christian. *Tu* să fii rezonabil. Ştii că ai tendinţa să reacţionezi exagerat. Răspunsul e nu.

Eu? Reacţionez exagerat?

îi arunc o privire urâtă şi, pentru prima oară după multă vreme, nu ştiu ce să spun.

— Eşti doar tensionat din cauza nunţii, spune cu blândeţe. Amândoi suntem.

— Sunt mult mai tensionat ştiind că nu ai de gând să mi te supui. Ana, mai gândeşte-te. Te rog.

îmi trec mâna prin păr şi mă uit fix în ochii ei mari şi albaştri, dar nu văd nimic acolo în afară de încăpăţânare şi îndrăzneală. Nici nu se clinteşte.

La naiba.

Aşa nu ajungem nicăieri şi simt că-mi ies din fire. E momentul să dau înapoi înainte de a spune ceva ce voi regreta. Mă ridic în picioare şi mai fac o ultimă încercare.

— Mai gândeşte-te. Dar deocamdată am nişte treburi de terminat.

Şi înainte să mă poată opri, ies din bibliotecă şi mă întorc în biroul meu, încercând să mă gândesc la o metodă pentru a o face să se răzgândească.

Unul dintre noi trebuie să fie şeful, pentru numele lui Dumnezeu.

Mă trântesc în scaunul de la birou, uluit de atitudinea ei şi supărat că de-abia acum aflu şi eu că nu are de gând să mi se supună.

La naiba cu toate astea.

Trebuie s-o fac să raţioneze.

Cum?

Rahat.

Sunt prea iritat ca să gândesc limpede, aşa că îmi las frustrarea deoparte şi pornesc computerul ca să arunc o privire peste e-mailuri.

Vestea bună e că noul meu planor va sosi săptămâna viitoare din Germania. Va fi trimis la hangarul meu din portul Ephrata. îmi permit un moment de bucurie, un planor pentru două persoane. Aş vrea să dau fuga şi să-i dau vestea Anei, dar în acest moment sunt furios pe ea.

La naiba.

E deprimant. Ca să mai uit de supărare citesc din nou specificaţiile tehnice ale noului aparat de zbor şi când termin de citit, revin la rapoartele mele financiare. Mă întrerupe o bătaie timidă în uşă.

— Intră.

Ana îşi vâră capul în cameră.

— E aproape miezul nopţii, zice cu un zâmbet fermecător pe buze.

Deschide uşa şi se postează în prag, îmbrăcată într-una dintre
cămăşile ei de noapte de satin. Materialul moale îi mângâie trupul, con- turându-i fiecare rotunjime şi scobitură, fără să-i mai poată permite imaginaţiei mele să zburde. Mi se usucă gura şi trupul răspunde cum se cuvine, înfierbântat şi plin de dorinţă.

— Vii în pat? şopteşte.

îmi ignor erecţia.

— Mai am câteva lucruri de făcut.

— OK.

Zâmbeşte şi-i zâmbesc şi eu, forţat, pentru că o iubesc.

Dar n-am de gând să cedez. Trebuie să-şi revină la realitate. Ana dă să plece, însă îmi aruncă o privire rapidă şi provocatoare peste umăr, înainte de a închide uşa şi a dispărea.

Rămân din nou singur.

La naiba. O doresc.

Dar nu vrea să mi se supună şi asta m-a enervat. La culme. Revin asupra ultimelor cifre primite de la departamentul lui Barney de la GEH. Nu sunt la fel de seducătoare ca fermecătoarea şi neascultătoarea domnişoară Steele.Miercuri, 6 iulie 2011

Ana doarme adânc când eu mă bag lângă ea, în pat. Mereu atentă, mi-a lăsat veioza de pe noptieră aprinsă ca să nu mă pierd în întuneric. Şi totuşi, exact aşa mă simt. *Pierdut.* Şi, sincer vorbind, descurajat. De ce nu poate înţelege? Nu e mare lucru, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

îi privesc chipul adorabil şi liniştit, şi îi urmăresc răsuflarea constantă în timp ce doarme şi un sentiment urât mi se naşte în piept; este invidia. Eu zac aici, derutat şi nefericit, iar ea doarme ca şi cum n-ar avea nicio grijă pe suflet.

Dar oare mi-aş dori să fie altfel?

Sigur că nu. Vreau să fie fericită şi vreau s-o protejez. Dar cum pot face asta dacă ea nu vrea să mi se supună?

Asta e, Grey.

Oftez, mă aplec şi-i ating părul cu buzele; e cea mai uşoară dintre atingeri, pentru că nu vreau s-o trezesc. Dar în tăcere o implor să se răzgândească.

Te rog, Ana. Dă-mi asta.

Sting lumina şi privesc nemişcat în întuneric şi brusc simt cum tăcerea din încăpere mă asurzeşte şi mă sufocă. Inima îmi bate de două ori mai tare şi mă simt târât în mlaştina disperării. E copleşitor. Poate că totul e o mare greşeală.

Căsnicia noastră nu va funcţiona niciodată dacă ea nu poate face asta.

Unde mi-a fost mintea?

Poate că vreau — nu, poate că *am nevoie* — de cineva mai supus.

Am nevoie să deţin controlul.

întotdeauna.

Fără control, e doar haos. Şi furie. Şi suferinţă, teamă... şi durere.

La naiba. Ce o să mă fac?

E un obstacol imposibil de depăşit.

Nu-i aşa

?Dar să trăiesc fără Ana ar fi ceva de nesuportat. Ştiu cum e să mă scald în lumina ei. Ea e căldură şi viaţă şi acasă. Ea este totul. Vreau să fiu lângă ea. O iubesc.

Cum o pot face să se răzgândească?

îmi trec mâinile peste faţă, încercând să alung gândurile negre. *Stăpâneşte-te, Grey.* O să-şi revină ea.

închid ochii şi încerc să pun în practică exerciţiile de calmare ale dr. Flynn şi să mă domolesc. Mă gândesc poate la un umbrar cu flori la debarcader...

Merg pe aer, înălţându-mă spre cer deasupra oraşului Ephrata. Statul Washington se face din ce în ce mai mic sub mine. Virez şi mă minunez la ţesătura de brun, albastru şi verde, traversată de şosele şi canale de irigaţie. Prind un curent de aer cald şi mă ridic deasupra unei culmi de pe dealurile Beezley. Nu e niciun nor pe cerul de un albastru ameţitor şi sclipitor, iar eu sunt foarte liniştit. Vântul e tovarăşul meu de drum. Constant. Foşnitor. Singurul sunet pe care-l aud. Sunt singur. Singur. Singur. Virez din nou. Lumea mea se întoarce cu fundul în sus. Şi Ana este în cabină, cu mâinile lipite de plafon, ţipând de bucurie. Şi de uimire. îmi creşte inima. Aceasta e fericirea. Aceasta e dragostea. Aşa se simt sentimentele astea. Mă înclin şi cobor brusc. Ana a dispărut. Bat din picior, dar nu mai am direcţie. Mă lupt cu manşa, dar eleroanele nu mai răspund. Nu mai am niciun pic de control. Nu aud decât vâjâitul vântului şi pe cineva urlând. Ne prăbuşim. La naiba. Ne rotim. în jos. în jos. în jos. *La naiba.* O să mă prăbuşesc la pământ. *Nu. Nu!*

Mă trezesc speriat. *La naiba.*

Ana s-a încolăcit peste mine şi îmi trece degetele prin păr. Parfumul ei mă liniştеşte şi îmi umple vidul disperat, atât de profund, din sufletul meu.

— Bună dimineaţa, spune, iar eu mă calmez imediat, înapoi la realitate.

— Bună dimineaţa, şoptesc confuz. De obicei mă trezesc înaintea Anei.

— Aveai un coşmar.

— Cât e ceasul?

— Puţin trecut de şapte şi jumătate.

— La naiba. Am întârziat.

O sărut scurt şi cast, şi sar din pat.

— Christian, strigă ea.

— N-am timp. Am întârziat, mormăi şi intru în baie, amintindu-mi că aseară m-a sfidat.

Şi încă sunt supărat.

LA BIROU, mă uit la planorul machetă pe care mi l-a dăruit Anastasia când a plecat. Mi-a luat o zi întreagă să-l construiesc. Mă cuprinde neliniştea; poate că e ecoul acelui vis sau o amintire a disperării pe care am simţit-o când a plecat. îi ating vârful aripii, ţinând bucata de plastic rece între degetul mare şi arătător; nu mai vreau să mă simt aşa niciodată.

Niciodată.

Alung senzaţia şi iau o gură din cafeaua pe care a pregătit-o Andrea, apoi muşc dintr-un croissant proaspăt. Arunc o privire spre iMac şi văd că am un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele Despre: Mănâncă! Data: 6 iulie 2011,9:22 Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soţ

Nu-ţi stă în fire să sari peste micul dejun. Mi-ai lipsit. Sper că nu ţi-e foame. Ştiu cât de mult îţi displace asta. Sper să ai o zi bună. Am

Mă mai alină numărul de mici x-uri de la sfârşitul mesajului, dar mă uit la portretul ei de pe perete, închid e-mailul şi o chem pe Andrea în birou ca să vedem ce avem de făcut peste zi. *încă sunt ofticat.*

DUPĂ PRÂNZ, SUNT ÎN lift, întorcându-mă de la o întâlnire cu Eamon Kavanagh. îmi verific BlackBerry-ul. încă un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele Despre: Eşti OK? Data: 6 iulie 2011,14:27 Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soţ Nu-ţi stă în fire să nu răspunzi.

Ultima oară când nu mi-ai răspuns, elicopterul tău a fost dat dispărut.

Anunţă-mă dacă eşti OK.

Ana

îngrijorata de la SIP

La naiba. Vinovăţia mă loveşte fix în stomac, mai ales pentru că în mesajul ei nu mai e niciun sărut. Pentru numele lui Dumnezeu. *Sunt supărat pe tine, Anastasia.* Dar nu vreau să-şi facă griji. Scriu repede.

De la: Christian Grey Despre: Eşti OK? Data: 6 iulie 2011,14:32 Către: Anastasia Steele
Sunt bine. Ocupat. Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trimit mesajul şi sper ca răspunsul meu să-i alunge îngrijorarea. Andrea mă priveşte precaută când ies din lift.

— Da? mă răstesc.

— Nimic, domnule Grey. Voiam doar să ştiu dacă mai doriţi cafea.

— Unde e Sarah?

— Face copii după rapoartele pe care le-aţi solicitat.

— Bravo. Şi mulţumesc, nu mai vreau cafea, adaug pe un ton mai blând. *De ce sunt atât de nemernic cu angajaţii mei?*

— Fă-mi legătura cu Welch la telefon.

încuviinţează şi ridică receptorul.

— Mulţumesc, mormăi intrând la mine-n birou.

Mă trântesc pe scaun şi mă holbez în gol pe fereastră. Ziua e senină, spre deosebire de dispoziţia mea. Sună telefonul.

— Grey.

—Anastasia Steele vrea să vorbească la telefon cu dumneavoastră.

La naiba. E-n regulă?

— Fă-mi legătura.

— Bună.

Glasul îi şovăie, grav şi întretăiat. Pare nesigură şi tristă. Un fior rece îmi înţeapă inima.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? întreb.

— Eu sunt bine. Pentru tine îmi fac griji.

Uşurarea mea se transformă în iritare. îngrijorarea mea e prost direcţionată.

— Sunt OK, dar ocupat.

— Hai să discutăm când ajungi acasă.

— OK, răspund, conştient că sunt tăios.

Nu răspunde, dar îi aud respiraţia la celălalt capăt al liniei. Pare neliniştită şi fiorul pe care l-am simţit mai devreme e înlocuit de un dor familiar.

Ce e, Ana? Ce anume vrei să-mi spui? Tăcerea se lasă între noi, plină de reproş şi adevăruri nerostite.

— Christian, spune ea, în cele din urmă.

— Anastasia, am multe de făcut. Trebuie să-nchid.

— Diseară, şopteşte.

— Diseară.

închid şi mă-ncrunt spre telefon.

Nu-ţi cer atât de mult, Anastasia.

— ACASĂ? ÎNTREABĂ TAYLOR, aflat la volanul Audi-ului.

Desigur, murmur cu mintea în altă parte.O parte din mine nu are chef să se ducă acasă. încă nu am un argument coerent care s-o convingă pe Ana să se răzgândească. Iar eu am multe de făcut diseară. Trebuie să citesc două rapoarte groase din partea Departamentului de Ştiinţe ale Mediului de la WSU — rezultatele site-urilor de testare din Africa şi lucrarea doamnei profesoare Gravett despre microorganismele responsabile de fixarea nitrogenului în sol. Se pare că microorganismele sunt esenţiale pentru regenerarea solului, iar regenerarea deţine secretul controlului asupra emisiilor de carbon. Mai târziu, în cursul acestei săptămâni, voi reanaliza propunerea de susţinere financiară a departamentului acesteia.

Poate că ar trebui s-o scot pe Ana în oraş şi am putea discuta despre jurăminte la cină. Poate o pot convinge la un pahar de vin. îmi amintesc cina în care am discutat despre contractul de confidenţialitate.

La naiba. Acea cină nu a mers deloc conform planului.

Am o dispoziţie sumbră. Mă uit pe fereastră la turişti şi navetişti şi mă cuprinde o indignare la care mă simt îndreptăţit. Nu cer atât de mult, pentru numele lui Dumnezeu. E singurul lucru pe care mi-l doresc. Poate avea tot ce-şi doreşte. Dacă aş şti că mi s-ar supune aş avea o senzaţie de siguranţă. Oare nu pricepe asta?

Un tânăr cu ochelari de soare şi cu un şort strident, înflorat, se ceartă pe trotuar cu o femeie îmbrăcată la fel de strident. Cearta lor atrage priviri derutate din partea trecătorilor.

Aşa o să fim eu cu Ana diseară. Ştiu asta. Şi acest gând mă deprimă şi mai mult. Va trebui pur şi simplu să-i spun ce înseamnă asta pentru mine. Trebuie să-i ofer siguranţă.

Da. Va înţelege.

Femeia se întoarce pe călcâie şi, cu un gest dramatic, ridică braţele şi pleacă în grabă, lăsându-l pe bărbat singur şi confuz pe trotuar. Cred că e beat

Ce dobitoc.

Poate că i-aş trage-o Anei ca s-o conving. Ar putea să funcţioneze. Acest gând îmi dă puţină speranţă şi mă relaxez pentru restul drumului către Escala.

— BUNĂ SEARA, DOMNULE GREY, mă salută doamna Jones când intru în living.

Aroma ispititoare mă asigură că pe aragaz e o oală cu deliciosul ei sos bolognez. îmi lasă gura apă.

— Bună, Gail. Ce bine miroase. Unde e Ana?

— Cred că în bibliotecă, domnule.

— Mulţumesc.

— Cina într-o jumătate de oră?

— Perfect. Mulţumesc.

Am timp de o scurtă alergare pe bandă, pentru că nu mi-am făcut antrenamentul de dimineaţă. Mă îndrept spre baie ca să mă schimb, dar evit biblioteca.

THE BOSS ÎMI URLĂ ÎN CĂŞTI, iar eu îmi împing trupul la limită. Alerg cinci kilometri în douăzeci de minute şi, când cobor de pe bandă, sunt transpirat şi gâfâi. Trag aer în plămâni şi-mi şterg sudoarea de pe frunte. Apoi mă aplec ca să-mi recapăt forţa şi să-mi întind tendoanele.

E o senzaţie foarte plăcută.

Când mă ridic, o văd pe Anastasia sprijinită de cadrul uşii, pri- vindu-mă cu ochi mari şi precaută. Poartă o cămaşă gri deschis şi o fustă strâmtă gri. Arată exact ca o directoare de editură, din cap până-n picioare. Dar tânără. Atât de tânără. Şi nefericită.

La naiba.

— Bună, zice ea.

— Bună, răspund, printre gâfâieli.

— N-ai trecut să mă saluţi când ai venit. Mă eviţi?

Nu mă ia pe ocolite. Şi, în acel moment, vreau să-i alung expresia nefericită şi îngrijorată de pe chip.

— Trebuia să fac sport, gâfâi eu. Te pot saluta acum.

Deschid braţele şi mă apropii de ea, ştiind prea bine că sunt leoarcă de transpiraţie. Ana râde strâmbându-se şi ridică mâinile.

— Cred că mai pot aştepta.

Mă reped la ea şi o strâng în braţe înainte să se retragă. Ţipă şi se zbate, dar râde. Şi atunci parcă mi se ia o greutate de pe suflet.

îmi place la nebunie s-o fac să râdă.

— Ah, iubito. Mi-a fost dor de tine.

O sărut, fără să-mi pese că sunt murdar, şi, spre bucuria mea, mă sărută şi ea. Mă cuprinde de umeri şi unghiile i se înfig în carne. Limbile noastre dansează împreună, senzual ca întotdeauna.

Amândoi gâfâim şi tragem aer adânc în piept. îi cuprind faţa în palme şi-mi trec degetul mare peste buzele ei pline, privind-o în ochii aceia miraţi şi minunaţi.

— Ana, şoptesc implorând-o. Schimbă-ţi jurămintele. Supune-te. Nu te certa cu mine. Urăsc când ne certăm. Te rog.

îmi apropii buzele de gura ei, aşteptând un răspuns, dar ea clipeşte de câteva ori ca şi cum ar alunga o pâdă de pe ochi. Apoi se desprinde din îmbrăţişarea mea.

— Nu. Christian, te rog, spune, concentrându-şi iritarea în doar câteva silabe.

îmi las mâinile pe lângă corp, căci cuvintele ei m-au trezit dur la realitate.

— Dacă asta e ceva fără de care nu poţi, te rog, spune-mi, continuă ea, ridicând uşor tonul. Pentru că eu nu-mi doresc asta. Şi nu o să mai organizez nicio nuntă. Pot să mă-ntorc la mine în apartament şi să mă îmbăt cu Kate.

— Ai pleca?

Glasul mi-e ca o şoaptă; vorbele ei mi-au dat lumea peste cap.

— Chiar acum. Da. Te comporţi ca un copil răsfăţat.

— Nu e corect, replic. Am nevoie de asta.

— Nu, nu ai nevoie. Doar crezi că ai nevoie. Trebuie să fim adulţi, pentru numele lui Dumnezeu. O să discutăm despre asta. Aşa cum fac adulţii.

Ne privim în ochi, peste prăpastia dintre noi.

E de neclintit.

La naiba.

— Trebuie să fac un duş, mormăi, iar ea se dă la o parte din calea mea, făcându-mi loc să trec.

CÂND INTRU ÎN LIVING, o văd pe Ana lângă blatul din bucătărie, unde sunt două locuri pregătite pentru cină. Gail roboteşte pe lângă aragaz.

— Nu mi-e foame, anunţ eu. Şi am treabă.

Ana se încruntă şi încearcă să spună ceva, dar renunţă când trec pe lângă ea. Nu-mi scapă schimbul de priviri cu doamna Jones.

Oare conspiră împreună împotriva mea?

Gândul îmi face sângele să fiarbă, aşa că dau buzna în birou şi trântesc uşa.

La naiba.

Zgomotul mă sperie şi e ca o trezire bruscă.

Chiar că mă port ca un adolescent răsfăţat.

Ana are dreptate. *La dracu'.*

Şi mi-e foame.

Urăsc să-mi fie foame.

O amintire întunecată şi perversă despre teama şi foamea mea dinainte să devin Christian Grey iese din nou la suprafaţă, însă o înăbuş.

Nu te gândi la perioada aceea, Grey.

Rapoartele sunt la mine pe birou, acolo unde le-a lăsat Taylor. Mă aşez, îl iau pe primul dintre ele şi mă cufund în lectură.

O BĂTAIE UŞOARĂ ÎN uşă îmi abate atenţia de la multiplele rotaţii de recolte pe care le testăm în Ghana şi inima mi se opreşte în loc.

Ana.

— Intră.

Gail deschide uşa.

Dezamăgirea mea e mare, iar entuziasmul meu de moment devine acum un balon trist şi dezumflat care şi-a pierdut heliul. Avantajul e că doamna Jones duce o tavă pe care este un castron cu paste aburinde. Nu spune nimic şi lasă tava pe birou.

— Mulţumesc.

— Ideea Anei. Ştie că vă plac la nebunie spaghetele bolognese. Are vocea întretăiată şi, înainte să-i pot răspunde, se întoarce şi
pleacă, luându-şi dezaprobarea cu ea. Mă încrunt urmărind-o cum se îndepărtează. Normal că a fost ideea Anei. Şi din nou rămân uimit de grija ei faţă de mine. De ce nu e suficient? Spune că mă iubeşte. Atunci de ce îmi doresc sau am nevoie de supunerea ei?

Mă simt şi mai posomorât şi mă uit la umbrele prelungi şi la nuanţele roz-aurii pictate pe pereţii biroului meu de către soarele care asfinţeşte la orizont.

De ce mă sfidează?

Iau furculiţa şi o adâncesc în mâncare, răsucind pastele până se transformă într-o mare şi binecuvântată înghiţitură. E delicios.

ANA A LĂSAT DIN NOU veioza aprinsă pentru mine. Doarme adânc şi, când mă strecor în pat lângă ea, trupul meu se trezeşte la viaţă. Am poftă de ea.

Mă gândesc la planul meu să i-o trag până va accepta, dar în adâncul sufletului meu ştiu că deja s-a hotărât. M-ar putea refuza şi în acest moment nu cred că aş face faţă unei respingeri.

Mă-ntorc pe o parte, departe de ea, şi sting lumina. Camera se lasă cuprinsă de întuneric, aşa cum sunt şi eu; sunt mai nefericit acum decât eram azi de dimineaţă.

La naiba. De ce am lăsat eu întreaga situaţie să-mi scape din mână? închid ochii.

Mami! Mami! Mami doarme pe jos. Doarme acolo de multă vreme. îi perii părul pentru că-i place asta. Nu se trezeşte. O zgâlţâi. *Mami!* Burtica îmi chiorăie. îi e foame. El nu e aici. Mi-e sete. în bucătărie, trag un scaun lângă chiuvetă şi beau nişte apă. Apa mi se împrăştie pe puloverul albastru. Mami încă doarme

.*Mami, trezeşte-te! Zace* nemişcată. E rece. Aduc păturica şi o învelesc pe mami. Mă întind pe covorul verde şi murdar de lângă ea. Mami doarme în continuare. Am două maşinuţe de jucărie. Se întrec pe podea, acolo unde doarme mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. în lada frigorifică găsesc mazăre. E rece. O mănânc încet. Mă doare burtica. Adorm lângă mami. Mazărea s-a isprăvit. în congelator mai e ceva. Miroase ciudat. îl ling şi limba mi se lipeşte de el. îl mănânc încet. Are gust nasol. Beau nişte apă. Mă joc cu maşinile şi adorm lângă mami. Mami e atât de rece şi nu vrea să se trezească. Uşa se deschide, dată de perete. O acopăr pe mami cu păturica mea. El e aici. *La naiba. Ce puia mea s-a întâmplat aici? Ah, târfa asta nebună şi terminată. Rahat. Dă-te din calea mea, rahat cu ochi ce eşti.* Mă loveşte cu piciorul, iar eu mă izbesc cu capul de podea. Mă doare. Sună pe cineva şi pleacă. încuie uşa. Mă-ntind pe jos, lângă mami. Mă doare capul. Doamna poliţist e aici. Nu. Nu. Nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Eu stau cu mami. Nu. Plecaţi de lângă mine. Doamna poliţist îmi ia păturica, apoi mă trage. Ţip. Mami! Mami! O vreau pe mami. Cuvintele au dispărut. Nu mai pot să le rostesc. Mami nu mă mai aude. Nu am cuvinte.

— Christian! Christian!

Glasul ei disperat mă smulge din ghearele coşmarului.

— Sunt aici. Sunt aici, strigă ea.

Mă trezesc. Ana e aplecată peste mine, ţinându-mă de umeri. Neliniştea i se citeşte pe faţă şi ochii mari îi sunt plini de lacrimi.

— Ana.

Vocea îmi e o şoaptă răguşită, iar gustul fricii îmi amărăşte gura.

— Eşti aici.

— Sigur că sunt aici.

— Am avut un vis.

— Ştiu. Sunt aici, sunt aici.

— Ana.

Numele ei e ca o incantaţie pe buzele mele, un talisman în beznă. Mă cuprinde o panică sufocantă.

— Şşşş, sunt aici.

Se lipeşte de mine. Mă acoperă cu trupul ei, iar căldura pe care o emană mi se scurge în suflet, alungând umbrele, alungând temerile. Ea e soarele, ea e lumina. Şi e a mea.

— Te rog, hai să nu ne certăm, spun, cuprinzând-o în braţe.

— OK.

— Jurămintele. Fără supunere. Pot face asta. O să găsim noi o cale. Cuvintele îmi ţâşnesc din gură într-un iureş de emoţii, confuzie şi anxietate.

Da. O să găsim. Noi găsim mereu o cale, şopteşte Ana şi-şi lipeşte buzele de ale mele, amuţindu-mă şi aducându-mă în prezent.Vineri, 8 iulie 2011

Dr. Flynn îşi mângâie bărbia, iar eu nu ştiu dacă trage de timp sau e intrigat de-adevăratelea.

— A ameninţat că pleacă?

— Da.

— Serios?

— Da.

— Aşa că ai capitulat.

— N-am avut de ales.

— Christian, întotdeauna ai de ales. Crezi că Anastasia a fost iraţională?

îi întâlnesc privirea şi vreau să strig că da, însă în adâncul sufletului meu ştiu că Ana nu e o persoană iraţională.

Tu eşti acela, Grey.

Tu eşti cel iraţional. Cuvintele Anei mă bântuie. Ea a spus asta, cu mult timp în urmă.

Doamne, pesimismul meu e uneori de groază.

— Cum te simţi acum? întreabă Flynn.

— Circumspect, şoptesc şi această revelaţie este ca un pumn în plexul solar, care aproape mă trânteşte la pământ.

M-ar putea părăsi.

— Ah. Sentimentele tale de nesiguranţă şi de abandon revin la suprafaţă.

Rămân mut, distras de dâra de lumină a după-amiezii care se reflectă pe buchetul de miniorhidee de pe măsuţa de cafea. *Ce pot să spun*? Nu vreau să recunosc asta cu voce tare. Temerile mele ar căpăta formă. Mi-e scârbă să mă simt atât de slab. Atât de expus. Ana are puterea de a mă vindeca, dar şi de a-mi da lovitura fatală.

— Te-ai putea răzgândi în privinţa nunţii? întreabă John.

Nu. Poate.

Mi-e teamă că mă va răni.

Aşa cum a maifăcut-o... când a plecat.

— Nu, răspund, pentru că nu vreau s-o pierd.

Dă din cap, ca şi cum asta îşi doreşte să audă.

— Ai renunţat la multe pentru ea.

— Aşa e, spun, înăbuşindu-mi un zâmbet îngăduitor. E un bun negociator.

Flynn îşi mângâie din nou bărbia.

— îi porţi pică pentru asta?

— Da. Parţial. I-am oferit atâtea, iar ea nu-mi oferă asta.

— Pare că ai fi supărat pe ea.

— Sunt.

— Te-ai gândit să-i spui asta?

— Cât de supărat sunt? Nu.

— De ce nu?

— Mi-e teamă c-o să spun ceva ce-o să regret şi ea va pleca. A mai plecat o dată.

— Dar atunci ai rănit-o.

— Aşa e.

Amintirea chipului ei înlăcrimat şi a acelui reproş amar îmi este mereu în minte. *Eşti un ticălos fără inimă.*

Tremur, dar ascund asta de Flynn. De câte ori mă gândesc la acel moment, simt cum mă înghite ruşinea.

— Nu vreau să-i mai fac vreun rău. Niciodată.

— E un scop bun pentru care să lupţi, spune Flynn. Dar trebuie să găseşti o cale sănătoasă de a-ţi exprima şi canaliza furia. Ai direcţionat-o prea mult timp spre interior. Prea mult timp.

Face o pauză.

— Dar tu ştii ce cred despre asta. Nu am de gând să-mi schimb părerea, Christian. Eşti incredibil de rezistent şi de

inventiv. Ai avut soluţia pentru acest impas în tot acest timp; ai capitulat. Problemă rezolvată. Viaţa nu va decurge întotdeauna cum vrei tu. Cheia este să recunoşti acele momente. Uneori e mai bine să cedezi o bătălie ca să câştigi războiul. Comunicare şi compromis — despre asta e vorba într-o căsnicie.

Pufnesc în râs, amintindu-mi de e-mailul Anei de acum o eternitate.

— Ce e atât de hazliu?

— Nimic, spun clătinând din cap.

— Ai puţină încredere în tine şi în ea.

— Căsnicia înseamnă un pas uriaş în privinţa încrederii, mormăi. 108 Descătuşat

— Aşa e. Pentru toată lumea. Dar tu eşti pregătit să-l faci. Concentrează-te pe locul în care vrei să te afli. Cum vrei tu să fii. Cred că asta ai făcut în ultimele câteva săptămâni. Păreai mai fericit.

îl privesc în ochi.

— E un inconvenient minor, spune el.

Aşa sper.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

LA AMURG, STAU ÎMPREUNĂ cu Elliot pe terasa noii case, admirând priveliştea.

— Acum înţeleg de ce ai cumpărat locul acesta.

Elliot fluieră printre dinţi în semn de apreciere. Tăcem amândoi preţ de o clipă, bucurându-ne de măreţia acestui asfinţit de pe Canal: cerul de opal, ceaţa portocalie din depărtare, apele purpurii. Frumuseţea. Calmul.

— Uluitor, nu-i aşa? murmur.

— Da. E un loc grozav pentru un cămin minunat.

— Pe care îl vei reface.

Zâmbesc, iar Elliot mă pocneşte în joacă peste braţ.

— Mă bucur că te pot ajuta. O să fie ceva de muncă şi nu va fi ieftin ca să facem locul acesta mai durabil. Dar, hei, îţi permiţi. O să vorbesc cu Gia săptămâna viitoare şi o să văd ce planuri are şi dacă pot fi puse în practică.

— O să cumpăr terenul cândva, spre finalul lunii iulie. Cred că după asta ar trebui să ne întâlnim aici toţi patru: Ana, tu, Gia şi cu mine.

— Cumpără-l înainte. Nu cred că rezultatele unui studiu te vor împiedica să cumperi acest loc.

— Ai dreptate. O să văd ce program am. Când crezi că ai avea timp?

— Pentru ce anume?

— Pentru construcţie, frate. Pentru construcţie.

— A. Păi, dacă proiectul Spokani Eden nu depăşeşte termenul, poate la începutul toamnei?

Ridică din umeri.

— Merge bine?

— Da.

Elliot pare încântat de sine. Aşa şi trebuie. E un proiect ambiţios şi, după ce va fi terminat, va deveni un model pentru construcţiile sale sus- tenabile. îşi îndeasă şapca cu Seahawks la loc pe cap şi bate din palme.

— Slavă Cerului că e vineri, şmechere. Hai înapoi la tine acasă să bem nişte beri.

îmi dau ochii peste cap şi-l urmez pe fratele meu mai mare spre locul unde am parcat maşina.

— MÂ-NTREB OARE CE FAC FEMEILE noastre, spune Elliot pe drum spre Escala.

— împachetează lucrurile Anei, sper.

Mă uit la Elliot. Şi-a pus nenorocitul ăla de picior pe bordul meu şi priveşte peisajul care se derulează sub ochii lui, ca şi cum nu i-ar păsa de nimic.

Doamne, ce-l mai invidiez.

— Probabil mănâncă pizza, beau prea mult vin şi vorbesc despre noi, spune vesel.

Sper că nu vorbesc despre noi!

— Sau se uită la meci, chicoteşte el.

— Kate e pasionată de baseball?

— Da. îi plac toate sporturile.

Sigur că-i plac. Din nou mă întreb cum de ea şi Ana sunt prietene. Ana nu pare deloc interesată de sporturi. Deşi ne-am distrat amândoi ur- mărindu-i recent pe Mariners.

— Să-nţeleg că o consideri pe Kate femeia ta? întreb de curiozitate.

— Da. Deocamdată.

— Nu e ceva serios între voi?

Ridică din umeri.

— E o tipă mişto. O să vedem. Nici nu mă bate la cap. Ştii?

— Nu ştiu, mulţumesc lui Dumnezeu, mormăi printre dinţi scuturând din cap.

Asta e, probabil, cea mai lungă „relaţie” pe care a avut-o vreodată.

— Hai să ne oprim la un bar, zice el.

— Nu. Nu beau când sunt cu maşina.

— Frate, tu conduci ca tata.

— Du-te naibii, dobitocule.

Apăs pe acceleraţie şi R8-ul scârţâie din roţi pe ieşirea către I-5. Ne îndreptăm cu viteză spre oraş.

— L-ai descoperit pe cretinul care ţi-a mânărit avionul?

Oftez.

— Elicopterul, Elliot. Şi nu, nu l-am descoperit. Şi asta mă calcă pe nervi.

Frate, cine ar vrea să facă aşa ceva?

— tNu ştiu. Echipa mea nu a găsit nimic. Aştept raportul

Comisiei de Transport. Vad că nu se grăbesc. A trebuit să sporesc măsurile de securitate. Sunt doi tipi care păzesc apartamentul Anei şi al lui Kate în seara aceasta.

— Pe bune? Nu te condamn, frate. Sunt mulţi nebuni pe lumea astă.

îi arunc o privire piezişă.

— Ce? Spuneam şi eu ceea ce e evident. Mă bucur că sunt în siguranţă, zice, iar eu încep să cred că începe să ţină de-a binelea la Kavanagh.

— Ce vrei să faci la petrecerea burlacilor? întreabă când ieşim de pe I-5.

— Elliot, nu vreau şi nici nu am nevoie de o petrecere a burlacilor.

— Frate, te însori cu prima fată care ţi-a acordat mai multă atenţie. Normal că ai nevoie de o petrecere a burlacilor.

Izbucnesc în râs. *Frate, nici n-ai tu idee.*

— Credeam că ai lăsat-o borţoasă.

Simt că îngheţ.

— Du-te dracului, frate. Nu sunt atât de nepăsător. Ana e mult prea tânără pentru copii. Avem o viaţă de trăit înainte de treburi de genul ăsta.

Elliot râde.

— Tu cu copii. O să te mai destinzi şi tu.

îl ignor.

— De la Mia ai vreo veste?

— Umblă după pulă.

— Poftim?

— Fratele lui Kate. Dar nu cred că e interesat.

— Nu-mi plac cuvintele *pulă* şi *Mia* în aceeaşi propoziţie.

— Nu mai e copilă, şmechere. Ştii că e doar cu câţiva ani mai tânără decât Ana şi Kate.

Prefer să nu mă gândesc la asta.

— Jucăm biliard sau ne uităm la meci? întreabă, schimbând înţelept subiectul.

— Cum vrei tu, frate, cum vrei tu.

Ajungem în garajul de la Escala în timp ce încerc să nu mă gândesc la Mia şi Ethan Kavanagh.

ELLIOT SFORĂIE ÎN faţa televizorului. Munceşte ca un dement, se distrează ca un dement, dar îi va trece mahmureala după bere dacă adoarme în dormitorul liber. Am avut o seară relaxantă: ne-am uitat la rezumatul meciului Mariners-Angels (Mariners au pierdut), m-a bătut măr la *Căli ofDuty,* dar eu am câştigat la biliard. Mâine dimineaţă, voi ii

la apartamentul Anei ca să ajut la mutarea celorlalte lucruri ale ei. Durează destul de mult. Mă uit la ceas, întrebându-mă oare ce face. îmi vibrează telefonul, de parcă Ana mi-ar fi citit gândurile.

ANA

Am împachetat. Mi-e dor de tine. Să dormi bine. Fără coşmaruri. Nu e o rugăminte. Nu sunt acolo să te ţin în braţe. Te iubesc. T

Vorbele ei îmi încălzesc inima. Flynn a spus că recenta noastră ceartă a fost doar un mic inconvenient; sper să aibă dreptate. îi scriu şi eu.

Să mă visezi. Sper să te visez şi eu. Fără coşmaruri.

ANA

Promiţi?

Fără promisiuni. Doar cu speranţă. Şi vise. Şi dragoste. Pentru tine.

ANA

Nu demult mi-ai spus că nu eşti romantic. Mă bucur că te-ai înşelat. Sunt în extaz! Te iubesc, Christian. Noapte bună xxx.

Noapte bună, Ana. îmi place să te aduc în extaz. Te iubesc. Mereu, xLuni, 11 iulie 2011

Parcurg comunicatul de presă pe care l-am rescris în locul lui Sam.

Pentru publicare imediată GREY ENTERPRISES HOLDINGS INC. ACHIZIŢIONEAZĂ SEATTLE INDEPENDENT PUBLISHING

Seattle, WA, 11 iulie 2011 — Grey Enterprises Holdings, Inc., (GEH) anunţă achiziţionarea firmei Seattle Independent Publishing (SIP) din Seattle, WA, pentru suma de 15 milioane de dolari.

Un purtător de cuvânt din partea GEH a declarat: „GEH se bucură să adauge SIP la portofoliul său de companii locale". CEO Christian Grey a spus: „Mă bucur că ne-am extins în domeniul editorial şi vom folosi experienţa tehnologică a GEH pentru a dezvolta SIP ca să devină o platformă editorială solidă care va oferi o şansă de a se remarca autorilor din zona Pacificului de Nord-Vest.

Seattle Independent Publishing a fost fondată acum 32 de ani de Jeremy Roach, care va rămâne CEO. SIP a obţinut un succes considerabil promovând autori locali, inclusiv pe Bee Edmonston, care are trei bestselleruri *USA Today* şi pe poetul şi artistul Keon Kinger, a cărui cea mai recentă colecţie, *By the Sound,* a fost nominalizată la prestigiosul premiu Arthur Rense în 2010.

SIP va continua să funcţioneze independent şi îşi va păstra toţi cei 32 de angajaţi. Roach a declarat: „Este o ocazie senzaţională pentru tot personalul şi autorii de la SIP şi suntem nerăbdători să vedem unde ne va duce parteneriatul cu GEH în următorul deceniu şi dincolo de el".

Pentru informaţii suplimentare, vă puteţi adresa lui Sam Saster Vicepreşedinte, Director de Publicitate, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cuvintele Anei îmi răsună din nou în minte. *Normal că sunt supărată pe tine. Care om de afaceri responsabil ia decizii bazându-se pe persoana căreia i-o trage în prezent?*

Eu, Ana.

Dar numai pentru că ţi-o trag *ţie.*

Amintiri cu Ana legată de patul ei alb, alunecoasă şi lipicioasă datorită îngheţatei, eu încercând să feliez ardei, ea numindu-mă dobitoc, toate îmi plutesc în minte. Mă uit la planor. Poate că de-aia nu vrea să mi se supună, pentru că are senzaţia că sunt un dobitoc.

Grey. Destul.

îndoiala e un sentiment urât şi inutil.

Aceasta e noua mea mantra. Flynn a zis că cearta noastră a fost un mic inconvenient. Toate relaţiile trec prin asta. S-a mutat cu mine şi ne căsătorim în mai puţin de trei săptămâni. Ce pot să-mi doresc mai mult?

La naiba. Mi-aş dori să ne fi căsătorit deja. Aşteptarea îmi face nervii ferfeniţă. Nu vreau să se răzgândească. A fost foarte tăcută în acest weekend. Am fost ocupaţi cu mutarea lucrurilor la mine acasă şi ea a pus la punct pregătirile de nuntă.

E doar obosită.

Nu mai fi pesimist, Grey.

Concentrează-te pe problemele imediate.

Iau telefonul şi-l sun pe Sam.

— Christian.

Uneori mă calcă pe nervi când îmi spune pe numele mic. îl anunţ pe un ton glacial:

— Ţi-am trimis un comunicat de presă revizuit, mai scurt. Concizia e totul. încearcă să nu uiţi asta.

— Cum doriţi, domnule Grey.

Bravo. Ai înţeles aluzia.

— Şi, Sam, şterge preţul şi scrie „sumă confidenţială”.

— Aşa fac.

închid şi revin la computer. Sper că tachinarea cu logodnica mea via e-mail îmi va îmbunătăţi dispoziţia, dar şi pe a ei.

De la: Christian Grey

Despre: Consumatorul suprem. Care consumă

Data: 11 iulie 20ii, 08:43 Către: Anastasia Steel

eDraga mea Anastasia

îmi amintesc de ziua în care ai aflat că am cumpărat SIP. Cred că m-ai făcut
dobitoc, în timp ce eu nu făceam altceva decât să-mi exercit drepturile de cetăţean al iubitei noastre ţări de a cumpăra orice-mi doresc. Tn calitate de
Consumator Suprem (din nou, epitetul tău) te informez că ştirea despre cea
mai recentă achiziţie a mea nu mai e sub embargou de publicare şi azi va fi
dat un comunicat de presă.
Mă bucur mult că te-ai mutat cu mine.
Am dormit foarte bine noaptea trecută ştiind că eşti acolo.
Te iubesc.
Christian Grey
CEO, Antreprenor, nu dobitoc, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele Despre: Şef sau şef afurisit Data: 11 iulie 2011,08:56 Către: Christian Grey
Dragul meu viitor soţ
Erai un dobitoc (nu mă dezic de apelativ) şi şeful şefului şefului meu. îmi amintesc că am savurat o seară distractivă şi lipicioasă. Poate vrei o porţie de îngheţată şi în seara asta? E atât de cald afară... Şi eu te iubesc. Foarte mult.
Fac o listă pentru întâlnirea noastră de diseară cu Alondra, despre ultimele pregătiri!
Ai vreo solicitare de ultimă oră?
Vrei ca dineul pentru repetiţia dinaintea nunţii să aibă loc tot la Escala?
Anastasia Steele
Editor Interimar, Ficţiune, SIP
De la: Christian Grey Despre: De câte ori! Data: 11 iulie 2011,08:59 Către: Anastasia Steele
Draga mea Anastasia Hai să scurtăm ceremonia.

Sunt nerăbdător să devii a mea.

Da, la Escala. Sunt mai puţin priviri curioase acolo.

Ah, şi BLACKBERRY!!!.

Şl BEN t JERRY'S t ANA.

Desertul meu favorit.

Christian Grey
CEO Autoritar, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele Despre: Megaautoritar Data: 11 iulie 2011,09:02 Către: Christian Grey
Ah, fiddle-dee-dee[4], domnule Grey. Eşi desertul meu favorit. Anax

Zâmbesc. Acum citează din *Pe aripile vântului.* Pare fericită. Clatin din cap şi o chem pe Andrea. Dispoziţia mi s-a înseninat mult. *Mulţumesc, domnişoară Steele.*

4 Ca să vezi. (N.r.)

PUŢIN MAI TÂRZIU, ANDREA ÎMI face legătura cu Darius Jackson, din portul din Ephrata.

— Bună dimineaţa, Christian.

— Darius, mă bucur să te aud. A ajuns?

Brusc parcă am din nou 10 ani şi e ziua de Crăciun. Cu greu îmi pot stăpâni entuziasmul.

— A ajuns, domnule Grey, şi e o frumuseţe.

— L-ai asamblat?

— Cu asta mă ocup acum. O să-ţi trimit nişte fotografii când e gata.

— De-abia aştept să-l văd.

— Actele sunt gata şi mă-ntreb dacă vrei să-l scot eu la un zbor de verificare sau vrei să faci tu asta.

— Nu. Zboară tu. Şi anunţă-mă cum se comportă.

Cu plăcere. Când te aşteptăm pe-aici

— ?O să-ncerc să ajung în acest weekend. Te anunţ.

— OK. Mă-ntorc la muncă, nu se cade să las o frumuseţe ca asta să mă aştepte.

Chicoteşte, închide, iar eu izbucnesc în râs.

Nici eu, Darius, nici eu nu o las să mă aştepte, decât dacă

e obraznică...

Oftez. Poate că Ana şi cu mine vom zbura cu planorul în weekendul acesta.

ANA E TĂCUTĂ ÎN TIMPUL cinei, ciugulind din risotto.

Poate că s-a răzgândit?

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic. Am avut o zi grea.

Neliniştea mă face să fierb. E ceva ce-mi ascunde.

— Sawyer mi-a spus că erau paparazzi la ieşirea din clădire, subliniez.

— Am ieşit prin zona de încărcare. Am reuşit să-i evităm.

Deci nu hărţuirea permanentă din partea celei de-a patra puteri în stat o deranjează. *Atunci ce e?* încerc o abordare diferită.

— Ce ai făcut astăzi?

Pufneşte.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi la telefon cu autorii, încercând să le dau vestea cât mai blând cu putinţă.

Aproape că scuip mâncarea din gură. *Ce mama naibii!*

Râde când îmi vede mutra şi reacţia ei îmi dă o stare bună.

— Da, o mare companie care exploatează strădaniile artistice, lămureşte ea lucrurile.

-Ah.

— Roach a reunit echipa editorială şi ne-a anunţat despre preluare. Desigur, eu ştiam deja, când restul lumii habar n-avea. A fost ciudat. M-a pus într-o altă lumină... înţelegi tu.

— înţeleg.

Cu siguranţă, acesta e un lucru bun — să ştii înseamnă să fii puternic.

— Christian.

Mă priveşte neîncrezătoare şi cuvintele i se revarsă într-un torent curgător.

— Logodnicul meu deţine compania pentru care lucrez. Roach s-a holbat la mine de câteva ori în timpul şedinţei şi habar nu aveam ce-i trecea prin minte. îmi amintesc că a cam luat-o razna când a aflat că ne căsătorim. Toată şedinţa a fost ciudată rău. M-am simţit aiurea, nelalocul meu.

Rahat!

— Nu mi-ai spus că a cam luat-o razna.

Ce dobitoc.

— A trecut ceva timp de când a aflat că ne-am logodit.

— *El* te-a făcut să te simţi aiurea?

îl dau afară dacă a făcut asta.

Mă studiază serioasă, ca şi cum îmi cântăreşte întrebarea.

— Puţin. Poate că da. Poate că nu. Sau poate îmi imaginez eu. Habar nu am. în orice caz, mi-a confirmat postul de editor.

— Astăzi?

— în după-amiaza aceasta.

Hmm. încă nu dădusem undă verde pentru angajarea personalului nou.

Ticălos bătrân şi viclean.

Mă-ntind şi o prind de mână.

— Felicitări. Ar trebui să sărbătorim. Te gândeai cum să-mi spui?

— Credeam că ştii şi nu mi-ai spus nimic.

Face o pauză, iar eu izbucnesc în râs.

— Nu, nu ştiam. Dar e o veste nemapomenită.

Pare uşurată. De-asta era ea atât de tăcută?

— Nu te stresa, Ana. La naiba cu ce cred colegii tăi şi cu ce crede Roach. Sper că toată lumea din companie s-a liniştit după ce a văzut comunicatul de presă. Nu intenţionez să fac nicio schimbare în viitorul apropiat. Şi sunt convins că autorii au fost încântaţi să afle asta de la tine.

— Unii, da. Unii, nu. Mai sunt câţiva care-i duc dorul lui Jack.

— Pe bune? Asta mă uimeşte.

— A riscat cu unii dintre ei. îi sunt loiali. Bănuiesc că vor pleca după el când îşi va găsi un alt loc de muncă.

Nu-şi va mai găsi în veci un loc de muncă dacă îi pun eu o „vorbă bună”.

Mă prinde de degete şi mă strânge.

— în orice caz, îţi mulţumesc, zice Ana.

— Pentru?

— Că m-ai ascultat.

Se încruntă din nou, iar eu mă-ntreb dacă nu cumva vrea să spună mai multe.

Ce e, Ana? Spune-mi.

— Eşti gata pentru întâlnirea cu organizatoarea de nunţi?

întreabă. 118 Descătuşat

— Desigur. Termină ce ai în farfurie.

Mă uit fix la mâncarea ei. Şi, spre uşurarea mea, ia o îmbucătură mare de risotto. Mă relaxez uşor-uşor; voia doar să-mi povestească despre promovarea ei şi se aştepta să ştiu despre asta.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey.

Relaxează-te.

— RĂMÂNE SĂ VĂ hotărâţi ce veţi face după recepţie.

Alondra Gutierrez surâde vag.

— Nu am discutat despre asta încă.

Ana se întoarce spre mine.

— E simplu, îi spun domnişoarei Gutierrez, iar Ana pare surprinsă.

Ah, iubito. Mă ocup eu.

— O să discut eu asta cu tine separat, Alondra.

— Foarte bine, domnule Grey. De-abia aştept să aflu!

— Şi eu la fel, zice Ana.

— Va trebui să aştepţi până-n ziua cea mare.

Zâmbesc.

Sper c-o să-ţi placă ce am pus la cale.

Ana se bosumflă, dar are o mutră amuzată şi încă într-un fel... ceva întunecat, mai senzual, care se adresează direct penisului meu.

La naiba.

Alondra îşi strânge lucrurile, anunţându-ne că încă putem face schimbări de ultimă oră. îi mulţumim pentru tot efortul depus.

Ne ridicăm cu toţii în picioare. Taylor îşi face apariţia la intrarea în living, iar Alondra îşi ia la revedere. O privim amândoi cum se îndepărtează şi, după ce sunt sigur că nu ne mai poate auzi, mă întorc spre Ana.

— Are totul sub control.

— Alondra este o foarte bună profesionistă, spune Ana.

— Aşa e. Acum ce vrei să facem? întreb în şoaptă.

Ana se uită în ochii mei şi buzele i se întredeschid. Ne despart câţiva centimetri. Nu ne atingem. Dar o pot simţi. în întregime. Tăcerea dintre noi devine din ce în ce mai zgomotoasă, umplând spaţiul din jurul nostru, în timp ce ne sorbim reciproc din priviri.

— Brusc, simt că în încăperea aceasta imensă nu mai e oxigen. Suntem doar noi, doar dorinţa noastră, vibrând invizibilă între noi. O citesc în seninul ochilor ei. Pupilele i se dilată. Devin mai întunecate. îmi reflectă pofta. Iubirea mea. Iubirea noastră.Ai fost atât de distant.

Vocea îi e ca o şoaptă.

— Tot weekendul.

— Nu. Nu distant. Mi-a fost teamă.

— Nu! spune ea brusc, într-un iureş de tandreţe.

închide spaţiul dintre noi fără să se mişte din loc. Ridică degetele şi-mi atinge barba scurtă, şi simt mângâierea ei cu fiecare centimetru de carne. închid ochii, în timp ce trupul meu îi răspunde.

Ana.

Degetele ei se ocupă de nasturii cămăşii mele, desfacându-i.

— Nu-ţi fie teamă, şopteşte ea şi mă sărută pe una dintre cicatricile de deasupra inimii mele care bate disperată.

Nu mai pot suporta: îi cuprind faţa în palme şi-i aduc buzele lângă ale mele, sărutând-o cu sete. E ca un festin pentru un om înfometat. Are gust de iubire şi de dorinţă şi de Ana.

— Hai să mergem. Acum. La Vegas. Să ne căsătorim, o implor, lipit de buzele ei înfierbântate. Putem spune tuturor că n-am mai putut aştepta.

Geme, iar eu o sărut din nou, luând tot ceea ce-mi oferă, cufun- dându-mă în dorinţa ei, suferind după ea, disperat după ea.

Când se retrage, tragem amândoi aer în piept, iar ea mă priveşte ameţită.

— Dacă asta îţi doreşti, zice ea, cu răsuflarea întretăiată şi plină de înţelegere.

O lipesc de mine.

Ar face asta pentru mine.

Nu mi s-ar supune... dar ar face asta.

La naiba.

Şi atunci ştiu că trebuie să-i ofer nunta pe care o merită. Nu o ceremonie pe fugă într-o capelă din Vegas. Iubita mea merită ce e mai bun.

— Hai la culcare, îi şoptesc la ureche, iar ea îşi înfige degetele în părul meu când o ridic în braţe.

— Credeam că nu mai spui niciodată vorbele astea, zice, iar eu o duc în braţe în dormitor.

Sâmbătă, 16 iulie 2011

— Trezeşte-te, somnorilă.

Trag uşor cu dinţii de lobul urechii Anei.

— Hram...

Geme şi refuză să deschidă ochii. O muşc din nou de ureche.

— Ah! scânceşte ea şi deschide ochii cu greu.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele.

— Bună dimineaţa.

întinde mâna şi mă mângâie pe obraz. Sunt îmbrăcat din cap până-n picioare şi stau întins lângă ea.

— Ai dormit bine? întreb, sărutându-i podul palmei. Dă

somnoroasă din cap.

— Am o surpriză.

— Da?

— Hai sus, spun, coborând din pat.

— Ce surpriză?

— Dacă ţi-aş spune...

înclină capul într-o parte, deloc impresionată. Vrea un răspuns.

— Vrei să zburăm peste Nord-vestul Pacificului? Se ridică imediat în capul oaselor.

— Cu planorul? întreabă.

— Exact.

— Putem urmări... Se uită pe fereastră.

— ... ploaia? Pare confuză.

— E însorit acolo unde mergem noi.

— Atunci putem urmări soarele amiezii!

— Putem. Dacă te ridici din pat!

Chiţăie de încântare şi îşi coboară grăbită din pat picioarele ei lungi. Se opreşte să mă sărute scurt, apoi se repede la baie.

— Ar trebui să fie cald, strig după ea, zâmbind larg. Cred că e bucuroasă.

ÎN TIMP CE GONIM pe I-90 în R8, fugind de vremea îngrozitoare, îmi permit luxul de a trăi în prezent. Iubita mea e lângă mine, în boxe cântă The Killers şi urmează să zburăm cu noul meu planor. Totul e frumos.

Flynn ar fi mândru.

Desigur, suntem supravegheaţi de Sawyer şi de Reynolds, dar nimeni nu le poate avea pe toate.

— Unde mergem? întreabă Ana, privind afară, la burniţă.

— La Ephrata.

Văd cu coada ochiului că a rămas perplexă.

— E la vreo două ore şi jumătate distanţă. Acolo îmi ţin planoarele.

— Ai mai mult de unul singur?

— Două. Acum.

— Blanik-ul? întreabă ea şi, când mă încrunt, continuă, cu o voce puţin nesigură. L-ai pomenit pilotului când am zburat cu planorul în Georgia.

îşi priveşte degetele şi îşi răsuceşte inelul de logodnă.

— De-asta ţi-am cumpărat macheta.

Vorbeşte atât de încet, încât trebuie să fac un efort ca s-o aud.

— Singurul Blanik pe care-l am e planorul acela mic. Stă la loc de cinste pe biroul meu, la serviciu.

Mă-ntind şi o prind de genunchi, amintindu-mi repede împrejurările în care mi-a dăruit mica machetă.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

— Am făcut cursuri de zbor într-un Blanik. Acum am o operă de artă nou-nouţă, pe numele său ASH 30. Una dintre primele din lume. Va fi primul meu... primul nostru zbor cu el.

Zâmbesc larg. Ana zâmbeşte şi ea şi clatină cu afecţiune din cap.

— Ce e? întreb.

— Tu.

— Eu?

— Da. Tu şi jucăriile tale.

— Bărbaţii trebuie să se relaxeze, Ana.

îi fac cu ochiul, iar ea roşeşte.

— N-o să mă laşi niciodată să uit chestia asta, nu-i aşa?

— Asta şi întrebarea dacă eşti gay.

Ana râde.

— îţi plac urmările complicate.

— Asta nu e o noutate.

îşi înăbuşă un zâmbet şi clatină din nou din cap, iar eu nu ştiu dacă râde de mine sau cu mine.

Plus ţa change, Anastasia.

INTRĂM ÎN PARCAREA aeroportului din Ephrata chiar înainte de ora 11. Soarele promis îşi face apariţia, dispersând norii de ploaie şi lăsând locul unor nori cumulus albi, perfecţi pentru zbor. De-abia aştept să-mi văd noul planor şi să-l ridic de la sol.

— Eşti pregătită? întreb.

— Da!

Ochii Anei sclipesc şi e extrem de entuziasmată. La fel ca mine.

— Soarele străluceşte atât de tare, încât avem nevoie de ochelari.

Din torpedou scot două perechi de ochelari de soare pentru mine şi
pentru Ana. Apoi găsesc şi două şepci cu Mariners.

— Mulţumesc. Mi-am uitat ochelarii de soare.

Ies din maşină. Sawyer soseşte şi el cu Q7 şi parchează lângă R8. Îi fac semn cu mâna şi deschide geamul.

— E un salon unde se odihnesc piloţii, dacă vreţi să aşteptaţi acolo, zic. Veniţi cu noi.

— Domnule Grey, vă rog.

Tonul lui Sawyer mă opreşte în loc. Şi ştiu că vrea să verifice locul înainte ca Ana şi cu mine să intrăm. Mă dau la o parte, lăsându-i să treacă pe el şi pe Reynolds.

Chestia asta devine obositoare.

Inspir profund. N-o să-i las vigilenţa să-mi strice cheful — la urma urmelor, pentru asta îl plătesc. O iau pe Ana de mână şi-i urmez pe cei doi în biroul unde ne aşteaptă Darius Jackson.

— Christian Grey, strigă el şi-mi strânge mâna cu însufleţire.

Mă bucur să-l văd. E un tip masiv, înalt, dar mai dolofan decât ultima oară când ne-am întâlnit.

— Arăţi bine, spune el.

— Şi tu la fel, Darius. Aceasta este logodnica mea, Anastasia Steele.

— Domnişoară Steele.

Darius îi zâmbeşte larg şi cu o expresie luminoasă pe chip.

— Ana, ne corectează ea pe amândoi, dar surâde şi dă mâna cu el.

— Darius a fost instructorul meu de zbor, îi explic Anei.

— Ai fost elevul meu genial, Christian, spune Darius. Are un talent înnăscut.

Ana mă priveşte şi cred că-i citesc mândria întipărită pe chipul ei frumos.

— Felicitări pentru logodnă, zice el.

— Mulţumim. E pregătit? întreb, pentru că mi-e greu să accept mândria Anei şi, desigur, de-abia aştept să-mi văd noul planor.

— Sigur că e. E pregătit pentru tine. Fiul meu, Marlon, vă va conduce.

— Uau! Marlon! exclam.

Marlon, acum adolescent, are părul tuns scurt, iar zâmbetul şi strângerea de mână sunt precum ale tatălui său.

— Ce înalt te-ai făcut!

— Copiii! Cresc.

Ochii întunecaţi ai lui Darius sclipesc de dragoste paternă.

— Mulţumesc pentru ajutor, Marlon.

— Nicio problemă, domnule Grey.

Pe pistă ne aşteaptă N88765CG. Fără îndoială, e cel mai graţios planor din lume: un Schleicher ASH 30, sclipitor de alb, cu o anvergură impresionantă de 26 de metri şi o cabină mare. Chiar şi de la distanţă e evident că e o minune a ingineriei moderne.

E nemaipomenit.

Darius îmi dă raportul după primul zbor cu el, foarte entuziasmat să rememoreze experienţa. Ne îndreptăm toţi trei spre planor, admirându-i frumuseţea şi eleganţa.

— Are tot ce-i trebuie, Christian. Pur şi simplu parcă merge pe aer, spune el şi aprecierea din glasul său e demnă de o asemenea frumuseţe modernă.

— Arată extraordinar, îl aprob.

Deschid cabina şi Darius îmi arată panoul de control.

— Şi am pus mai mult balast în el pentru că o să ai nevoie, spune ui- tându-se la Ana.

— Înţeleg.

— Vă aduc paraşutele.

— Uau, face Ana, privind bordul. Are mai multe cadrane şi alte şmecherii tehnice decât celălalt planor.

— Izbucnesc în râs.Are fata tot ce-i trebuie.

— Fata?

— Fata. Dar e mult mai supusă, adaug zâmbind.

Ana înclină capul şi mijeşte ochii, încercând fără succes să-şi ascundă amuzamentul.

— Supusă, ha?

îi arunc o privire cu subînţeles.

— Uşor de manevrat. Face cum i se spune...

Darius revine şi-mi dă paraşutele, apoi se întoarce în birou. Mă las pe vine ca s-o ajut pe Ana să-şi îmbrace paraşuta, legându-i curelele în jurul coapselor.

— După cum ştii, domnişoară Steele, îmi place ca femeile din viaţa mea să fie supuse.

— Până la un punct, domnule Grey, spune când mă ridic. Uneori îţi place să fii sfidat.

Zâmbesc larg.

— Numai de tine.

îi prind strâns cataramele de la umeri.

— îţi place la nebunie să faci asta, nu-i aşa? şopteşte ea.

— Mai mult decât vei şti tu vreodată.

— Cred că m-am prins. Poate că ar trebui s-o facem mai târziu.

Mă opresc şi o trag mai aproape ca să-i inspir parfumul.

— Poate că ar trebui, murmur. Mi-ar plăcea enorm.

Ana trage cu ochiul la mine printre gene.

— Şi mie.

Vorbele îi sunt ca o briză de vară. Se înclină ca să mă sărute. Răsuflarea mi se întretaie când buzele ei le ating pe ale mele şi dorinţa îmi străbate trupul ca un foc scăpat de sub control. Dar înainte să pot reacţiona, se dă înapoi, lăsându-mi spaţiu să-mi aranjez propria paraşută.

Ticăloasă mică.

Mă urmăreşte cu scântei în priviri în timp ce-mi fixez paraşuta. îmi prind cu atenţie centurile.

— Chestia asta a fost sexy, şopteşte ea chicotind şi, înainte să mă fac total de râs, mai cercetez o dată noul meu avion.

De data asta mă uit cu atenţie să nu fie ceva nelalocul lui; toate astea fac parte din verificările dinaintea zborului. Darius, care m-a învăţat tainele zborului cu planorul, nu s-ar aştepta la mai puţin din partea mea.

Aeroplanul e într-o formă de invidiat.

La fel ca logodnica mea.

Ana încă mă priveşte când îmi trec mâna peste vârful aripii.

— E un planor bun, spun când revin lângă ea.

Ea îşi îndeasă şapca pe cap şi îşi scoate părul prins în coadă prin gaura din spatele acesteia.

— Şi tu arăţi foarte bine, domnişoară Steele, şoptesc, punându-mi ochelarii de soare.

Darius şi Marlon ni se alătură şi împreună împingem

planorul pe pistă.

Odată pregătit în poziţie de plecare, o ajut pe Ana să se aşeze pe locul ei din cabină şi îmi satisfac plăcerea de o lega şi cu centurile de siguranţă.

— Astea ar trebui să te imobilizeze, şoptesc cu un zâmbet diabolic, apoi sar în spatele ei şi închid cabina.

Darius ataşează cablul de tractare şi, făcându-mi semn că totul e OK, se îndreaptă spre avionul monomotor Cessna Skyhawk.

— Eşti pregătită? o-ntreb pe Ana.

— Să fii sigur!

— Să nu atingi nimic.

— Stai.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai mai zburat până acum cu planorul acesta.

Izbucnesc în râs.

— Nu. Nici cu Blanik L23 nu zburasem, dar am supravieţuit.

Tace mâlc.

— Ana, toate sunt la fel. Şi ai paraşută. Nu-ţi face griji.

— OK.

Pare puţin nesigură.

— Pe bune. O să fie totul în regulă. Ai încredere în mine.

Mai verific o dată panoul de bord ca să mă orientez mai bine: ascensiunea, eleroanele, manşa, toate sunt în regulă. Centurile prinse cum trebuie. Frânele bune, acum blocate. Cabina blocată. Instrumentele de zbor în funcţiune — fără geamuri sparte; aşa şi trebuie să fie, e un aparat de zbor nou-nouţ.

Vocea lui Darius se aude întreruptă prin radio şi-l anunţ când suntem gata. Privesc repede în lateral şi-l văd acolo pe Marlon, ţinând planorul de vârful aripii, în timp ce Darius porneşte Skyhawk-ul.

— Pornim! Hai să prindem curenţii calzi şi soarele amiezii, strig ca să acopăr vuietul motorului Cessnei.

Darius porneşte şi începem să rulăm pe pistă. Folosesc pedalele şi manşa şi ne ridicăm în aer înainte ca avionul să părăsească pista.

Se ridică atât de repede de la pământ!

Urcăm din ce în ce mai mult. Clădirea de birouri de la Ephrata devine o jucărie pentru copii, care dispare în depărtare. Darius înclină avionul şi noi plutim spre dealurile Beezley, unde suntem siguri că vom găsi curenţi prielnici.

— Ce simplu a fost, zice Ana, cu o urmă de admiraţie calmă în glas.

— Mai simplu decât cu Blanik-ul, aprob eu.

ASH e senzaţional. E atât de uşor şi de sensibil la manevre.

Ajungem la 1 ooo de metri şi îi comunic lui Darius că sunt gata să desprind cablul. Ne-a dus până în mijlocul unui curent cald şi, în timp ce el se depărtează, eu rămân într-un cerc larg, păstrând zborul constant, în timp ce ne tot ridicăm. Washingtonul se descoperă sub privirile noastre, în toată gloria lui colorată.

— Uau! exclamă Ana.

— Pe partea cu portul o să vezi cascadele.

— Portul?

— în stânga.

— A, da.

încă e un strat fin de zăpadă pe culmile munţilor, deşi e iulie.

— Ce apă e acolo jos?

— Lacul Banks.

— Christian, e foarte frumos.

Suntem la 2100 de metri altitudine şi ştiu că putem urca şi mai mult. Am putea zbura ore în şir şi am putea ateriza pe vreun câmp aflat la leghe întregi depărtare.

Gândul acesta e ispititor — Ana şi cu mine singuri în sălbăticie —, dar cred că nici Sawyer, nici Reynolds, şi nici măcar Ana nu ar aprecia una ca asta.

— Uite! strigă Ana.

Un vârtej mare de praf se roteşte în aer sub noi.

Curentul!

îl prind în linie dreaptă şi urcăm şi mai mult. Şi mai repede.

— Uau! strigă Ana entuziasmată. Fără acrobaţii astăzi? întreabă ea.

— De-abia mă învăţ cu planorul.

La naiba cu asta. îmi place la nebunie s-o fac pe Ana să urle. înclin aparatul de zbor, iar ea ţipă încântată în timp ce plutim deasupra pământului, cu mâinile întinse şi cu codiţa răsucindu-i-se — sub noi se zăresc câmpurile din statul Washington.

— Doamne Dumnezeule! exclamă, iar eu mă lansez din nou în sus.

Iar Ana râde încontinuu. Acest sunet îmi umple sufletul şi îmi face
inima să crească. ASH e minunat de pilotat; ne-a dus deasupra lumii, unde soarele domneşte peste nori; e linişte şi suntem înconjuraţi de o privelişte senzaţională. Iubirea vieţii mele e lângă mine, fericită şi liberă deasupra pământului. Şi pentru prima oară, de mult timp încoace, o senzaţie de linişte mă cuprinde cu totul. Suntem împreună, sus, în cer, iar inima mea e gata să dea pe dinafară de bucurie.

Nu vreau ca această senzaţie să se sfârşească.

Acest iureş. E ameţitor.

Concentrează-te pe locul în care-ţi doreşti să fii.

Cum vrei să fii.

Cred că aşa ai fost în ultimele câteva săptămâni. Păreai mai fericit.

îmi reamintesc cuvintele lui Flynn.

Ana e fericirea mea. Ea deţine cheia.

Acest gând e prea copleşitor, prea greu. Ştiu că m-ar putea înghiţi dacă l-aş lăsa. Ca să-mi distrag atenţia, o întreb pe Ana dacă vrea să încerce şi ea.

— Nu. E primul tău zbor. Bucură-te de el, Christian. Iar eu sunt încântată că iau parte la această călătorie.

Surâd.

— Pentru tine l-am cumpărat.

— Serios?

— Da. Am un planor cu un singur loc, făcut de aceeaşi companie germană, dar e pentru zboruri solo. Planorul acesta e un vis. E fantastic.

— Aşa este.

Ana priveşte în faţă, spre orizont.

— Plutim, spune ea, cu glas dulce şi visător.

— Aşa e, iubito... aşa e.

ATERIZĂM O ORĂ MAI târziu, la fel de lin cum am şi decolat. Sunt încântat de noul meu avion. E tot ceea ce ştiam că e şi ceva în plus. Aş vrea să-l pilotez într-o zi, să văd cât de sus ne poate duce. Poate mai târziu, în această vară.

Darius vine în goană spre noi, în timp ce eu deblochez cabina.

— Cum a fost? întreabă el entuziasmat când ajunge la noi.

— Fenomenal. E un avion de milioane.

Adrenalina încă mi se scurge prin trup.

— Ana? o întreabă Darius, îndreptându-şi atenţia spre ea.

— De acord cu Christian. Este senzaţional.

îmi desfac centurile, mă dau jos şi mă întind. Apoi mă aplec s-o eliberez pe Ana.

— Chestia asta a fost o adevărată inspiraţie, şoptesc, o sărut iute şi-i desprind centura de siguranţă.

întredeschide surprinsă buzele, dar eu mă-ntorc către Darius, care e încă lângă de noi.

— Hai să-l băgăm în hangar.

Merg spre maşină în spatele Anei, alături de Sawyer şi Reynolds. Părul ei strâns în coadă îi sare jucăuş în toate direcţiile. încă poartă şapca şi, pe sub jacheta scurtă bleumarin de baseball, fundul e acoperit de jeanşii strâmţi. Şoldurile i se leagănă, iar ritmul lor e hipnotizant. Arată extrem de sexy. Ocolesc maşina şi-i deschid portiera.

— Arăţi senzaţional. Nu cred că ţi-am spus în dimineaţa asta.

— Eu cred că mi-ai spus, răspunde zâmbind dulce.

— Mă rog, aş vrea să-ţi mai spun o dată.

— Şi tu arăţi senzaţional, Christian Grey.

îşi trece degetele peste tricoul meu alb şi senzaţia mi se răspândeşte în piept şi în tot restul corpului.

Trebuie s-o duc acasă.

însă mai întâi. Prânzul. Un prânz târziu. îi închid portiera şi mă-ndrept spre volan. Ne oprim în Ephrata la pizza.

— Te deranjează dacă luăm la pachet? întreb când intrăm în micul restaurant.

— Mâncăm în maşină?

— Da.

— în imaculatul tău R8?

— Chiar acolo.

— Hai să luăm, spune Ana contrariată.

— De-abia aştept să ajung acasă.

— De ce?

Mă uit fix la ea, ridicând dintr-o sprânceană, cu un singur gând în minte. *De ce crezi, Ana?*

— Ah, spune ea şi-şi muşcă buza de jos ca să-şi alunge zâmbetul, în timp ce obrajii i se colorează în acea nuanţă de roz pe care o ador.OK. Da. La pachet, spune repede Ana, iar pe mine mă bufneşte râsul.

— ASTA E CEA MAI BUNĂ pizza din lume, zice Ana, cu gura plină.

Mă bucur că am luat mai multe şerveţele.

— îmi mai dai? întreb.

Iar ea îmi întinde felia ca să muşc din ea. Deschid gura, însă ea o mişcă şi muşcă ea din felie.

— Hei!

Ana chicoteşte.

— Pizza mea!

Mă îmbufnez. Deoarece conduc şi altceva nu pot face.

— Uite, zice şi de data asta mă lasă să iau o îmbucătură.

— Ştii că mă voi răzbuna.

— Serios? mă tachinează ea. Să te văd, Grey.

— Ah, mă voi răzbuna. Mă voi răzbunaşi încep să mă gândesc la mai multe scenarii, la care trupul meu reacţionează. Mă foiesc pe scaun.

— Mai vreau pizza, te rog.

Ana mă hrăneşte în continuare. Şi mă necăjeşte. Ne distrăm amândoi.

Ar trebui să facem asta mai des.

— Gata, spune Ana şi lasă cutia de pizza la picioare.

Mă simt sătul. Sunt cu iubita mea, în maşina mea preferată, cu Radiohead în boxe şi gonim pe lângă incredibilul peisaj în lungul fluviului Columbia River, către podul Vantage. Sunt copleşit de sentimentul că aparţin acestor lucruri care se întâmplă.

înainte de Ana, cum îmi petreceam oare weekendurile?

Zburam, navigam, mi-o trăgeam...

Izbucnesc în râs. Nu pare să se fi schimbat ceva, dar nu este adevărat — s-a schimbat totul şi asta datorită tinerei care-mi stă alături. Nu ştiam că sunt atât de singur până când n-am cunoscut-o. Nu ştiam că am nevoie de ea, dar acum iat-o alături de mine. Mă uit la Ana, care-şi suge vârful arătătorului. Mi se tulbură vederea amintindu-mi remarca ei de mai devreme despre hamuri.

— îţi place la nebunie să faci asta, nu-i aşa?

— Mai mult decât vei şti tu vreodată.

— Cred că m-am prins. Poate că ar trebui s-o facem mai târziu.

— Poate că ar trebui...

Acest gând mă înnebuneşte. Apăs pe acceleraţie, până la 140 de kilometri la oră. Vreau să ajungem acasă.

NERĂBDAREA MEA A ATINS cote nemaipomenite când ajungem, în cele din urmă, în garaj la Escala.

— Suntem acasă, răsuflă Ana când opresc motorul.

Are glasul răguşit şi domol, atrăgându-mi atenţia. Ne privim lung în ochi până când atmosfera din R8 se încinge încetişor.

E aici. între noi. Dorinţa noastră.

E aproape ca o entitate separată, atât este de puternică.

Ne atrage împreună.

Mă consumă... ne consumă.

— Mulţumesc, spune ea.

— Cu mare plăcere.

Mă priveşte printre gene, cu ochi misterioşi şi plini de promisiuni senzuale. Sunt vrăjit şi nu-mi pot desprinde privirea. Simt prins în farmecele ei. Lângă noi parchează Sawyer şi Reynolds şi coboară din Q7, blo- cându-i portierele. Se îndreaptă spre ascensorul de serviciu şi nu-mi dau seama dacă ne aşteaptă pe noi sau nu. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Ana şi cu mine îi ignorăm, concentraţi doar unul asupra celuilalt. Tăcerea din maşină este ameţitoare, răsunând de gânduri nerostite.

— Noul planor te înnebuneşte.

— Mie-mi place să te înnebunesc.

Un zâmbet lent şi seducător îi răsare pe buze.

— Şi mie îmi place.

— Am un plan.

— Serios?

Dau din cap ţinându-mi respiraţia, în timp ce mii de imagini cu Ana legată în camera plăcerilor îmi trec prin minte.

— Camera Roşie? întreabă ea ispititor.

încuviinţez. Pupilele i se dilată şi se întunecă, iar pieptul i se ridică atunci când respiră.

— Sigur.

Şi ies din maşină. Ea a coborât deja când ajung pe partea pasagerului.

— Haide.

O iau de mână şi mă-ndrept spre lift. Din fericire, liftul ne aşteaptă pe noi. O strâng de mână şi ne lipim amândoi de perete. Se apropie de mine şi ridică privirea. Intenţiile îi sunt limpezi.

— Nu. Aşteaptă.

îi eliberez mâna şi păşesc într-o parte, în timp ce liftul urcă.

— Christian, şopteşte, cu privire arzătoare.

Clatin din cap.

O să te fac să aştepţi, iubito.

Strânge din buze, clar nemulţumită, dar în ochi i se citeşte o expresie fermă. Iubita mea nu se dă înapoi în faţa unei provocări.

Jocul a început.

Uşile liftului se deschid, iar eu mă dau un pas înapoi, făcându-i Anei un gest curtenitor.

— Doamnele mai întâi.

Surâde şi iese demnă şi fâşneaţă din lift, oprindu-se în

foaier.

Aici ne aşteaptă Sawyer.

Ah, ce neplăcut.

— Domnule Grey, mai doriţi ceva?

Ştie că Taylor a plecat să-şi viziteze fiica şi cred că încearcă să-i ia locul acestuia. Se uită răbdător când la mine, când la Ana, care priveşte fix în podea ca să n-o bufnească râsul. îmi maschez amuzamentul şi răspund:

— Sunt în regulă, mulţumesc, apoi adaug, de-al naibii ce sunt: Ana?

— Totul e în regulă.

îmi aruncă o privire duşmănoasă şi trebuie să mă stăpânesc serios ca să nu izbucnesc în râs în faţa lui Sawyer. Ana fuge din foaier.

— Tu şi Reynolds vă puteţi retrage. Nu mai ieşim în seara asta. Anastasia va ieşi mâine. O să-ţi trimit un mesaj dimineaţă să te anunţ când.

Ana are probă mâine dimineaţă pentru rochia de mireasă.

— Prea bine, domnule.

Se întoarce, iar eu îl urmez pe hol.

O privire scurtă în living îmi spune că Ana nu e acolo. Sawyer se îndreaptă spre biroul lui Taylor, în timp ce eu plec în căutarea domnişoarei Steele. O găsesc în dormitor, unde-şi desface şireturile bocancilor. Ridică privirea.

— Domnule Grey, eşti de-a dreptul diabolic.

— îmi dau silinţa. Camera plăcerilor. Zece minute.

Mă răsucesc pe călcâie şi o părăsesc, lăsând-o uimită, la mine-n... la noi în dormitor.

CAMERA PLĂCERILOR E DISCRET luminată, iar pereţii roşii scânteiază vag. Este în continuare refugiul meu. Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai fost aici. *De ce oare? Unde zboară timpul?* Chicotesc — parcă ar vorbi taică-meu. îmi scot sacoul, pantofii şi şosetele şi mă bucur de căldura duşumelelor sub tălpi. De pe fundul cufărului cu jucării, scot un ham de piele pentru suspensie; o să fie amuzant s-o leg pe Ana în el. De-abia mă mai pot stăpâni. Nu va fi total suspendată, aşa că-mi închipui că se va simţi confortabil, în limitele ei. îl aşez pe pat, apoi mai scot câteva obiecte. Pun unele dintre ele în buzunarele din spate ale jeanşilor şi le las pe restul pe capacul cufărului. Apoi mă-ndrept spre apartamentul supusei.

Mă opresc când ies din baie. Camera e neschimbată de când a plecat Susannah. Ana nu a ocupat cu adevărat niciodată acest spaţiu; îţi dă o senzaţie de loc pustiu şi abandonat. Decorul e încă neutru. Alb. Rece. Susannah nu şi-a dorit niciodată să decoreze.

Grey, încetează.

Nu vreau să-mi amintesc de toate astea acum. Nu când iubita mea mă aşteaptă.

Când intru în cameră, Ana stă desculţă lângă pat, examinând hamul. Această privelişte mă opreşte în loc. S-a schimbat în lenjerie dantelată. E numai picioare şi braţe lungi şi dantelă neagră şi poartă nişte chiloţei transparenţi.

Numai pentru mine.

Pot vedea totul.

Totul.

învăluit în dantelă.

Mi se usucă gura când vine spre mine, cu părul ondulat revărsat peste sâni.

— Domnule Grey. Eşti prea îmbrăcat.

Pot să joc cartea aceasta. încă încercăm să ne regăsim în acest loc. Astăzi, Dominatorul câştigă.

— Vrei să te joci?

— Da.

— Da şi mai cum?

Buzele Anei se deschid surprinse.

— Domnule.

— în acest caz, întoarce-te.

Clipeşte, şocată de tonul meu, cred, şi se încruntă uşor.

— Nu te încrunta.

— Suspendare?Nu cu totul. Vei atinge podeaua cu degetele de la picioare. Va fi o senzaţie intensă.

Haide, Ana. Nu-ţi pierde curajul.

— Nu trebuie să facem asta, şoptesc.

Pe buze i se iveşte un zâmbet provocator pe care-l cunosc atât de bine şi cred că-şi cântăreşte opţiunile. înclin capul într-o parte, în timp ce privirea ei se mută de la harnaşament la pat. Zăboveşte cu privirea în direcţia aia — e intrigată, îmi dau seama. îi ridic bărbia şi-mi trec buzele peste gura ei.

— Vrei să porţi hamul acesta sau nu?

— Ce o să-mi faci?

Glasul îi e întretăiat, de-abia i-l aud. E excitată. Doar când vede hamurile.

— Tot ce vreau eu.

Geme şi se răsuceşte imediat.

Da!

Din primul sertar al cufărului, scot un elastic de păr, îi strâng părul în mâini şi încep să i-l împletesc.

N-aş vrea să-şi prindă şuviţele acestea frumoase în vreo curea.

îi fac iute o codiţă împletită şi, după ce o leg cu elasticul, o trag scurt de ea. Ana se dă înapoi, până în braţele mele.

— Arăţi foarte frumos, domnişoară Steele, îi murmur la ureche. îmi place la nebunie lenjeria. Ţine minte, nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Doar spune-mi şi mă opresc. Acum, du-te şi ia-ţi poziţia de lângă uşă.

îmi aruncă o privire total nesupusă, care în altă viaţă i-ar fi adus o bătaie bună la fund. însă se duce spre uşă şi îngenunchează, sprijinindu-şi palmele pe coapse şi desfăcându-şi picioarele.

Asta e iubita mea.

Arată fenomenal. Mi-aş putea da drumul doar uitându-mă la ea.

Calmează-te, Grey. Stăpâneşte-te.

îmi ignor erecţia, mă întorc la cufăr, scot iPod-ul şi-l pornesc. Aprind şi sistemul Bose, aleg o melodie şi o pun să se tot repete.

— Sinnerman[5].

Nina Simone.

Perfect.

Ana mă urmăreşte cu privirea.

— Ochii în pământ, o avertizez, iar ea, cuminte, îşi lasă privirea în
jos.

închid ochii. De câte ori face ceea ce îi cer, sufletul meu zboară. Nu pot s-o fac să se supună când nu ne aflăm în această încăpere, dar aici voi profita cât voi putea. Mă apropii şi mă postez chiar în faţa ei.

— Picioarele. Mai depărtate.

5 „Păcătosul”, în traducere. (N.r.) 134 Descătuşat

Se mişcă şi-şi desparte coapsele. Gem aprobator, îmi scot tricoul şi-l arunc pe jos. îmi desfac lent cureaua şi o scot prin găicile pantalonilor. Ana îşi încordează degetele pe pulpe.

Oare se întreabă ce am de gând să fac cu cureaua?

Zilele acelea s-au isprăvit, Ana.

Dar, pentru efect maxim, o arunc pe podea, zornăind. Zgomotul o face să tresară.

La naiba.

Mă aplec şi-i mângâi părul.

— Hei, nu te îngrijora, Ana.

Ridică privirea spre mine. E ca un vis frumos, iar penisul meu reacţionează nerăbdător. Nu mă grăbesc. îmi desfac fermoarul, cobo- rându-l în timp ce o trag şi mai tare de păr. Intenţiile îmi sunt clare, iar ea se uită la mine cu o privire care mă aprinde din cap până-n picioare. Şi cred că e de bine, pentru că deschide gura, pregătită pentru mine.

— Nu, nu încă, şoptesc şi, trăgând-o în continuare de păr, îmi scot scula întărită din jeanşi, trecându-mi mâna peste toată lungimea ei, în sus şi-njos.

Ana îmi susţine privirea. Cu degetul mare frec stropul de spermă care a ţâşnit, trecându-mi din nou mâna peste penis. Nu-mi doresc decât să-i iau cu asalt gura. Dar vreau ca acest moment să dureze.

— Sărută-mă, murmur.

Sânii Anei se ridică şi coboară în ritmul respiraţiei accelerate. Sfârcurile i se întăresc sub privirea mea. E excitată. îşi ţuguie buzele şi şi le lipeşte de penisul meu.

— Deschide gura pentru mine.

îşi desparte buzele, iar eu o pătrund în gura caldă, umedă şi dornică.

La naiba.

Mă retrag, apoi intru din nou. De data asta şi-a acoperit dinţii, aşa că efectul e imediat.

O, da.

Gem încântat. Apoi o prind de păr şi mă mişc. înainte. înapoi. I-o trag în gură şi, ca o zeiţă ce e... mă primeşte fără să şovăie.

Cu totul.

Iar şi iar. Din ce în ce mai mult. Din ce în ce mai adânc.

încontinuu. Mă pierd în gura ei minunată.

La naiba. O să-mi dau drumul. Dar nu-mi pasă. îmi iau mâna de pe capul ei şi mă sprijin de perete ca să mă echilibrez. Apoi ejaculez.

Urlu când orgasmul mă străbate prin tot corpul şi mă consumă, în timp ce Ana se mişcă, prinzându-mă de coapse,.şi primeşte tot ceea ce am eu de oferit.

Am nevoie de tine, cântă Nina din boxe, iar eu mă retrag din gura Anei şi mă reazem de perete ca să nu-mi pierd echilibrul.

Ana ridică spre mine o privire triumfătoare. Se şterge la gură cu dosul palmei şi apoi îşi linge buzele. îmi revin şi-mi închei fermoarul.

— A, şoptesc, iar ea zâmbeşte.

îi întind mâna.

— Sus.

O trag în braţele mele şi o sărut. O lipesc de perete şi-mi revărs toată recunoştinţa în acest sărut. Are gustul meu şi gustul ei dulce; e o combinaţie provocatoare şi puternică.

Când se desprinde de mine e ameţită şi are buzele roşii şi puţin umflate.

— E mult mai bine.

— Hmm... răspunde ea, cu un sunet profund şi sexy, iar eu zâmbesc larg.

— De-abia de-acum începem să ne distrăm de-adevăratelea.

O duc spre pat, acolo unde este întins hamul. Acum, că mi-am dat drumul, sunt mai calm şi sunt gata pentru partea a doua. Cobor privirea spre Ana, care se uită nerăbdătoare la mine.

— Oricât de mult mi-ar plăcea cu ce eşti îmbrăcată, trebuie să te dezbrac.

îşi agaţă degetul de talia jeanşilor mei.

— Dar tu?

— Toate la timpul lor, domnişoară Steele.

Se bosumflă, iar eu îi muşc uşor buza de jos.

— Nu te îmbufna, şoptesc şi-i desfac corsetul, eliberându-i sânii minunaţi.

îi scot încet corsetul şi-l aşez lângă harnaşament.

— Şi acum ăştia.

îngenunchez şi-i trag chiloţii în jos, în timp ce vârfurile degetelor mele îi alunecă peste piele. Când ajung la glezne mă opresc şi o las pe ea să-i scoată. Aşez chiloţii peste corset.

— Hei, bună, îi spun păsăricii sale şi o sărut chiar deasupra clitorisului.

Surâde, iar eu îmi amintesc de o vreme în care un sărut în această zonă ar fi facut-o să se agite şi să roşească.

Ah, Ana. Cât de mult am progresat.

Mă ridic în picioare şi iau hamul.

— E ca mai devreme, cu paraşuta.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Mă rog, tu mi-ai dat ideea asta. Aşa că haide aici.

Deschid curelele pentru coapse, iar Ana se prinde de bicepsul meu şi intră într-o parte, apoi, în cealaltă. Apoi îi prind legăturile peste umeri şi încep să-i închid toate curelele. Inclusiv pe cea de peste piept, la spate, peste mijloc şi fiecare curea de la braţe.

Mă dau în spate ca să-mi admir opera şi viitoarea soţie.

Doamne, ce sexy e.

Ah, Sinnerman, cântă Nina.

— Te simţi bine? întreb.

Dă repede din cap, cu ochii întunecaţi şi plini de curiozitate carnală.

Ah, Ana. E din ce în ce mai bine.

Dintr-un sertar scot o pereche de cătuşe din piele. I le prind de încheieturi, apoi agăţ carabinele de inelele de alamă prinse de cataramele de la braţe. Ana are acum mâinile legate, la acelaşi nivel cu umerii, de-a dreptul imobile.

— Eşti OK? zic.

— Da, şopteşte ea.

Trag uşor de unul dintre cârligele de pe cureaua de la piept şi o duc pe Ana la marginea sistemului de legare din tavanul camerei plăcerilor. Desprind trapezul de sus şi-l aduc deasupra Anei. Din fiecare capăt al trapezului ies două şnururi terminate cu nişte carabine. Le prind de cârligele curelelor de la umeri. Mă priveşte cu atenţie în timp ce fac asta.

Acum e fixată la locul ei. Cu picioarele lipite de podea. Deocamdată.

— Deci, faza palpitantă cu acest mecanism e că pot face asta.

Mă îndepărtez şi trag de inelul de alamă prins de perete, destind corzile legate de trapez prin sistemul de legare. Trag cu ambele mâini, iar Ana se ridică brusc pe vârfurile picioarelor. Geme şi se leagănă dintr-o parte în alta, încercând să-şi găsească echilibrul. Strâng din nou corzile, lăsând-o pe Ana să danseze pe vârful degetelor de la picioare.

E neputincioasă. Şi cu totul la mila mea.

E un gând şi o priveliştе încântătoare.

— Ce ai de gând să faci? întreabă.

— După cum spuneam, exact ceea ce vreau eu. Sunt un om care se ţine de cuvânt.

— N-o să mă laşi aşa?

Pare panicată. O prind de bărbie.

— Nu. Niciodată. Regula numărul unu: să nu laşi niciodată singură o persoană legată. Niciodată.

O sărut repede.

— Eşti OK?

Respiră greu, excitată, iar mie mi se pare că e speriată. însă dă din cap. O sărut din nou, de data aceasta cu infinită tandreţe. Buzele mele îi ating delicat gura.

— Gata. Ai văzut destul.

Scot eşarfa din buzunarul de la spate şi îi acopăr ochii cu ea.

— Arăţi atât de sexy, Ana.

Fac câţiva paşi în spate, spre sertare, de unde iau un obiect care-mi trebuie şi pe care-l strecor în buzunar. îi dau ocol Anei, admirându-mi lucrarea, până când ajung din nou în faţa ei. îmi trec degetul mare peste buzele ei, apoi, peste bărbie, în jos, peste piept.

Putere, răsună glasul Ninei în toată încăperea.

— Ai de gând să mi te supui aici? şoptesc.

— Vrei asta? întreabă ea, cu glas întretăiat şi dornic.

îmi trec mâinile peste sânii ei şi o trag prelung de sfârcuri. Trag de amândouă. Cu putere.

— Ah! strigă ea. Da. Da, spune ea repede.

— Ce fată cuminte.

Continui s-o trag de sfârcuri. Geme, dându-şi capul pe spate, şi se ridică pe vârfuri.

— Aşa, iubito, simte asta. Vrei să-ţi dai drumul aşa?

— Da. Nu. Nu ştiu.

Cred că nu. Am alte planuri cu tine.Gemetele ei răsună în încăpere. îmi pun mâinile pe talia ei, îmi înclin capul şi-i sug sfârcul, lingându-l şi apucându-l între buze. Ana ţipă, iar eu trec la celălalt sfârc şi-i acord aceeaşi atenţie. Apoi Ana se zvârcoleşte în chingi.

Când am senzaţia că nu mai poate suporta, îngenunchez la picioarele ei şi o sărut încontinuu pe abdomen. Dau ocol cu limba în jurul buricului, apoi îmi continui drumul în jos. O prind de coapse, îi trag picioarele peste umerii mei şi îmi îndrept gura spre vulva ei. Ana se înclină pe spate în hamuri şi scoate un strigăt gutural, în timp ce buzele mele şi limba mea îi descoperă clitorisul, excitat şi gata pentru atenţia mea specială. O ling, dedicându-mă trup şi suflet micului loc dintre coapsele ei.

O tachinez. O testez. O torturez cu gura mea.

— Christian, geme ea, iar eu ştiu că e aproape de orgasm.

Mă opresc şi o aşez iar în picioare. Vreau să-şi dea drumul cu degetele picioarelor sărind pe podea. Va fi o senzaţie foarte intensă. O stabilizez şi scot, din buzunarul de la spate, un dildo striat de sticlă pe care i-l trec peste abdomen.

— Simţi asta?

— Da. Da. E rece, şopteşte.

— Rece. Bravo. O să te pătrund cu el. Şi după ce-ţi vei da drumul, te voi pătrunde eu însumi.

Scoate un geamăt înăbuşit.

— Desfa picioarele, îi ordon.

Ana mă ignoră.

— Ana!

îşi mişcă încet picioarele, iar eu îi ating coapsa cu acel dildo şi-l strecor foarte lent în ea.

— Ahhh! geme ea. E rece!

încep uşor, împingând mâna, ştiind că bagheta de sticlă e special modelată ca să atingă acel punct dulce şi plin de forţă dinăuntrul ei. Nu va dura mult. Cu cealaltă mână îi cuprind talia, ţinând-o strâns şi săru- tându-i gâtul, inhalând parfumul ei excitant.

Ana, eliberează-te în braţele mele.

E atât de aproape. Atât de aproape. Continui să-mi mişc mâna. Mai tare. Mai repede. Excitând-o din ce în ce mai mult. Picioarele i se încordează, iar ea ţipă când orgasmul o străbate şi se cutremură. Se luptă cu chingile în timp ce o pătrund cu jucăria sexuală, făcând-o să se dezlănţuie. Când dă

capul pe spate, cu gura întredeschisă, îl scot din ea şi-l arunc pe pat. Desprind carabinele curelelor de la umeri, apoi o duc şi pe ea pe pat.

O întind acolo. încă prinsă în hamuri. Are mâinile în continuare legate. îi scot eşarfa de la ochii pe care-i ţine închişi. îmi desfac fermoarul, apoi îmi scot iute jeanşii şi boxerii. Mă aşez peste ea, îi prind coapsele, mă bag între ele şi intru în ea cu putere. Apoi încremenesc.

Scoate un strigăt şi deschide ochii.

E udă. Foarte udă.

Şi e a mea.

Ne privim intens reciproc. E ameţită şi plină de pasiune. De dorinţă. De poftă.

— Te rog, şopteşte, iar eu îmi încordez fundul şi încep să mă mişc.

O pătrund. Degetele mele o cuprind de coapse, iar ea îşi încrucişează
picioarele în spatele meu. Mă ţine cu putere. Mă adâncesc în ea. înainte şi înapoi. înainte şi înapoi. Şi când mă apropii de orgasm, îi eliberez picioarele, iar ea le încolăceşte în jurul meu. Mă înclin peste ea, cu mâinile lângă umerii ei, strângând cu putere cearceafurile roşii de satin.

— Haide, iubito. încă o dată, strig şi parcă nu e vocea mea.

Ana se dezlănţuie luându-mă şi pe mine cu ea. îmi dau drumul, prelung şi hotărât, urlându-i numele.

Ana.

Mă prăbuşesc lângă ea. Istovit. Leşinat.

Când îmi revin, mă ridic peste ea şi-i desfac legăturile de la încheieturi. O iau în braţe.

— Cum a fost? şoptesc.

Mi se pare că spune „senzaţional" înainte de a închide ochii şi de a se cuibări în braţele mele. Zâmbesc şi o strâng la piept.

Nina cântă în continuare cu toată pasiunea. Găsesc telecomanda pe pat şi opresc muzica, lăsând tăcerea să se aştearnă peste Ana, peste mine şi peste camera plăcerilor.

— Bravo, Ana Steele. Am rămas mut de admiraţie în faţa ta, şoptesc, dar ea doarme tun, cu hamurile pe ea.

Zâmbesc şi o sărut pe creştetul capului.

Ana, te iubesc şi îţi iubesc şi ciudăţeniile tainice.

Luni, 18 iulie 2011

E devreme şi Bastille e tiranic ca de obicei în timp ce ne facem încălzirea.

— Bună combinaţie. Din nou, strigă apăsat.

Mă lansez şi lovesc cu pumnul perna de antrenament din mâinile lui.

— încă o dată. Croşeu. Combinaţie.

Fac întocmai.

— Schimbă mâinile. Piciorul în spate.

Am piciorul drept în spate şi stau în poziţie de luptă.

— Haide.

îmi las greutatea în mănuşa dreaptă şi zgomotul loviturii răsună în toată sala de sport din subsolul de la Grey House.

— Bravo. Din nou. Nu te opri. Trebuie să rămâi în formă, Grey. Trebuie să arăţi bine în drum spre altar.

Chicoteşte. îi ignor tonul şi lovesc în pernele de antrenament.

— Super. Bravo. Destul.

Mă opresc şi-mi recapăt suflul. Sunt încordat. Pregătit. Ţopăi în vârful picioarelor. Adrenalina îmi curge prin vene. Sunt gata de atac. Sunt în al nouălea cer.

— Cred că te-ai încălzit suficient. Hai să-ţi scoatem tot rahatul de corporatist din creier.

— Aşa facem, frate. Te culc la podea.

îmi aruncă un zâmbet larg şi prietenos şi-şi pune mânuşile peste mâinile înfăşurate cu bandă adezivă.

— Vrei să mă intimidezi, Grey. Să ştii că iubita ta face progrese frumoase. Va trebui să-i faci faţă. O să fie un adversar redutabil.

E deja un adversar redutabil.

Şi deja trebuie să-i fac faţă.

Şi ea mie...

Nu te gândi la asta acum!

Ridică pumnii.

— Gata, bătrâne?

Poftim? Sunt cu zece ani mai tânăr decât el.

— Bătrân. îţi dau eu ţie bătrâneţe, Bastille, zic şi mă lansez spre el.

MÂ SIMT REVIGORAT Şl PREGĂTIT să-ncep o nouă zi. Mă aşez la birou şi deschid iMac-ul. Am un e-mail de la Ana care mă aşteaptă în inbox.

De la: Anastasia Steele
Despre: Plutesc, în Camera Roşie şi în afara ei
Data: 18 iulie 2011,09:32
Către: Christian Grey

Dragul meu domn Grey

E greu să-mi dau seama ce anume prefer: iahtingul, zborul cu planorul sau Camera Roşie frBwem a Plăcerii. îţi mulţumesc pentru un alt weekend de neuitat.

îmi place să mă înalţ cât mai sus, în toate felurile posibile, împreună cu tine. Ca întotdeauna, talentele tale mă uimesc... toate talentele tale.;)

Viitoarea ta soţie, în curând xxxx

Zâmbesc larg şi necontrolat citind e-mailul. Dar nu-mi pasă. Ridic privirea când Andrea îmi aşază o ceaşcă de cafea pe birou, părând uşor derutată.

— Mulţumesc, Andrea.

— Vreţi s-o rog pe Ros să urce? întreabă Andrea, revenindu-şi.

— Chiar te rog.

îmi dreg glasul, întrebându-mă ce o supără pe asistenta mea personală. îi răspund repede Anei.

De la: Christian Grey Despre: Plăceri fizice Data: 18 iulie 2011,09:58 Către: Anastasia Steele

Draga mea Anastasia îmi place să zbor cu tine.
îmi place să mă joc cu tine

.îmi place să ţi-o trag. Te iubesc, întotdeauna.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
PS: La care talent te referi, mai exact? Mintea mea curioasă doreşte să ştie.

Ros bate la uşă şi intră în birou.

— Bună dimineaţa, Christian, spune ea, în timp ce trimit mesajul.

E neobişnuit de veselă. Mă ridic în picioare şi-i fac semn să ne aşezăm
la masă.

— Bună dimineaţa.

— De ce eşti încruntat? întreabă aşezându-se.

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de voioasă.

Zâmbetul ei ar putea rivaliza cu Marele Sfinx din Giza.

— Dumnezeu e bun şi mare.

Ridic din sprâncene. Se poartă cum nu-i stă deloc în fire lui Ros. Iau loc în faţa ei şi aştept răbdător o explicaţie. îşi răsfoieşte hârtiile şi îmi întinde programul întâlnirii noastre. E dar că nu mă va lămuri şi nici nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Mă uit la primul punct de pe listă.

— Şantierul naval din Taiwan?

— Ne oferă declaraţia de profit şi pierderi, toate bunurile şi datoriile. Vor un parteneriat cu o companie din SUA. Ar dori să participe la prezentare.

— Par nerăbdători.

— Sunt, confirmă Ros.

— Cred că ar trebui să le evaluăm oferta şi să realizăm studiul de fezabilitate.-Apoi mai vedem. De acord?

— Cred că da. Nu avem nimic de pierdut în această etapă.

— OK. Atunci, la treabă.

— O să mă ocup de acte.

Ros scrie ceva şi trece la următorul punct de pe agenda de lucru.

MĂ AŞTEAPTĂ UN e-mail de la Ana când se termină întâlnirea cu Ros.

De la: Anastasia Steele Despre: Plăcerile tale fizice Data: 18 iulie 2011,10:01 Către: Christian Grey

Vai de mine, domnule Grey... atât de nepoliticos şi atât de modest! Cred că poţi ghici - sexpertiza ta nu cunoaşte limite.

De-abia aştept să văd din nou casa diseară.

Sunt într-o şedinţă care se termină la ora 17. Ne vedem atunci?

Ax

Iau telefonul şi o sun pe linia directă.

— Ana Steele, răspunde ea cu glas tăios, oficial.

— Ana Steele, sunt Christian Grey.

— A, talentatul meu logodnic. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc. Taylor şi cu mine vom fi acolo la ora cinci.

— Super. Acum trebuie să mă întorc la visare... adică la muncă. Nu vreau ca şeful şefului meu să mă prindă că-mi neglijez responsabilităţile.

— Ce crezi c-ar face dacă te-ar prinde?

Geme scurt şi acest sunet îmi transmite un fior prin tot corpul.

— Ceva inimaginabil, şopteşte.

— Asta se poate aranja.

— Te mănâncă-n palmă?

— După cum ştii, mă mănâncă-n permanenţă. Şi nu a fost folosită la întregul ei potenţial în ultima vreme.

— încetează. Mă umezesc. *Poftim!*

— Te umezeşti, îmi dreg vocea.

— Domnişoară Steele. Acest cuvânt ar trebui folosit doar pentru bureţi. Mie îmi place de tine udă.

— îmi place că-ţi place de mine udă.

Glasul îi e aproape o şoaptă. Mă foiesc pe scaun.

— Ora cinci, şoptesc.

— Cum poţi face trei silabe să sune atât de seducător?

— E un blestem.

— E un dar, spune cu glas răguşit.

La naiba, are o replică la orice.

— Ne vedem la cinci, Ana. Pe mai târziu, iubito.

Mă simt ca şi cum aş avea aripi. Chicoteşte în acel fel încântător al său şi e nevoie de toată voinţa mea ca să închid telefonul.

Mă ridic din scaun, simţindu-mă foarte energizat. E întotdeauna o bucurie să flirtez cu Ana. La fel şi să discut despre cel mai nou prototip de tabletă solară GEH, cu Fred şi Barney. Ies din birou, întrebându-mă dacă nu cumva ar fi trebuit să fac facultatea de inginerie.

ÎN TIMP CE IAU prânzul, pe ecranul telefonului îmi apare mutra tembelă a lui Elliot.

— Frate?

— Hei, amice, rămâne că ne vedem mai târziu?

— Da, şi eu, şi Ana de-abia aşteptăm.

— Mişto.

Face o pauză.

— Ce e? întreb. Gia? Vine şi ea.

Pufneşte.

— Ca şi cum asta ar fi vreo problemă. Mă gândesc la petrecerea burlacilor, şmechere. Sâmbătă.

— Elliot...

— Nu fi un bou înţepat, mă întrerupe. O să fie. Chiar dacă voi fi nevoit să te răpesc.

— Naiba să te...

— Fără scuze, frate. Am echipa de constructori pregătiţi cu bandă adezivă şi o dubă pentru transport. N-ai ce face.

Oftez dramatic. Elliot râde.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Nu ştiu, Elliot. Depinde de ce anume ai pus la cale.

— O să-ţi mai distragă atenţia de la necazurile tale.

Necazuri?

— Ce necazuri?

— Habar nu am. Cum ar fi cineva care vrea să te omoare?

Ah, da. Chestia asta.

— Eşti atât de insensibil. Greu de crezut că am fost crescuţi de aceiaşi oameni.

Izbucneşte în râs.

— Pe mai târziu, frate.

Şi închide telefonul.

Dobitoc.

Dar are dreptate. Welch nu a făcut niciun progres pentru a descoperi sabotorul lui *Charlie Tango.* Am concediat toată echipa care se ocupa de întreţinerea sa şi încă aştept raportul de la Comisia de Securitate în Transporturi. încep să mă întreb dacă nu cumva FAA s-a pripit în evaluarea preliminară vorbind despre sabotaj sau dacă nu a fost un act întâmplător de vandalism. Ambele variante sunt posibile şi asta-mi dă un strop de speranţă, dar nu vreau să las garda jos deocamdată. Siguranţa Anei e primul lucru de care-mi pasă. Am sporit securitatea în privinţa Gulfstreamului, care a susţinut două zboruri test de la accidentul lui *Charlie Tango.* Cu el vom zbura spre Europa în luna noastră de miere.

Aştept să primesc veşti despre iaht de la Burgess, însă trebuie să mă rog să-l capăt pe cel pe care mi-l doresc. Mi-o imaginez pe Ana întinsă pe punte într-un costum de baie.

Stai aşa. Oare are?

Nu-mi amintesc să fi inclus costume de baie printre hainele pe care cumpărătoarea personală de la Neiman Marcus le-a achiziţionat pentru Ana. Asta s-a întâmplat parcă într-o altă viaţă. Pentru că va fi soţia mea, Ana va avea nevoie de şi mai multe haine — pentru vacanţă, ieşiri, serviciu... Mă uit în agendă şi o sun pe Caroline Acton.

De la: Christian Grey
Despre: Un dedicat susţinător al modei
Data: 18 iulie 2011,15:22
Către: Anastasia Steele

Draga mea Anastasia

Am stabilit o întâlnire cu Caroline Acton, sâmbătă, la 10:30, ca să te ajute să-ţi completezi garderoba pentru luna noastră de miere. Să nu te împotriveşti. Te rog.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.De la: Anastasia Steele Despre: Ţoale?
Data: 18 iulie 20ii, 15:27 Către: Christian Grey

Eu? Să mă împotrivesc? Am nevoie de o garderobă nouă? Nu cred. Am o mulţime de haine. Ne vedem las Ax

Mă-ncrunt. Nu va fi deloc uşor.

De la: Christian Grey Despre: Ţoale noi Data: 18 iulie 2011,15:29 Către: Anastasia Steele

Ba da. Ai nevoie de o nouă garderobă.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Despre: Oameni cu mai mulţi bani decât noimă... Data: 18 iulie 2011,15:32
Către: Christian Grey
Fiind scurtimea sufletul gândirii[6]? Ana

De la: Christian Grey Despre: Eu sunt acela Data: 18 iulie 2011,15:33 Către: Anastasia Steel
eDa.;)
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele Despre: Grrr... Data: 18 iulie 2011,15:34 Către: Christian Crey
Am întârziat la şedinţă. Nu mai fi atât de haios. Pe mai târziu, iubitule. Axx

îmi sună telefonul

— Da, Sam.

— Christian, revista *Star* are nişte poze cu Anastasia şi vrea să scrie un articol despre ea; ceva gen de la cerşetoare la prinţesă.

— Ce dracului?

— Ştiu.

— Ce fel de poze?

— Nimic vulgar. *Slavă Cerului.* *Stai aşa.* N-ar trebui să existe nicio poză vulgară de-ale Anei. Nu-i aşa?

— Spune-le să se ducă dracului. Bag-o pe Ros la înaintare. Ameninţă-i că-i dăm în judecată.

Sam inspiră adânc.

— Vor fi publicate cât timp veţi fi plecaţi în luna de miere. Fotografiile sunt OK. Dacă vrei sfatul meu, lasă-i să le publice şi ignoră-i. Vor face din ţânţar armăsar dacă vei încerca să-i împiedici.

Aproape că-l şi aud spunând *Ţi-am spus eu* la telefon. Ne-a zis să facem o sesiune de fotografii; poate că ar fi trebuit să accept. *La naiba.*

— Trimite-mi ce ai, mă răstesc. *Ai dracului paparazzi!*

O clipă mai târziu, primesc un e-mail de la el şi-l citesc repede. Deşi nu mi-e uşor, trebuie să recunosc că are dreptate. Nu e atât de rău, iar fotografiile Anei sunt OK, deşi sunt granulate. Dar au şi albumul ei şcolar. £ atât de drăguţă. Şi tânără. îl sun.

— Lasă-mă să mă mai gândesc puţin.

LA NOUA CASĂ, o urmăm pe Gia Matteo în fiecare cameră.

— îmi place la nebunie scara, subliniază ea. Nu mă mir că vreţi s-o păstraţi.

îmi zâmbeşte de parcă ar fi fost ideea mea.

Draga mea. Eu voiam să dărâm toată casa şi să construiesc una nouă. Ana s-a îndrăgostit de locul ăsta vechi.

— îmi plac detaliile de epocă, spune Ana.

Gia îi aruncă un zâmbet.

---

6 Replică a lui Polonius în actul *2*, scena *2* din „Hamlet”. *(N r.)*

— Desigur.

O urmăm până în livingul principal. Elliot vine în spate; nu-i stă în fire să fie atât de tăcut şi mă întreb dacă e din cauză că s-a culcat mai demult cu domnişoara Matteo, dar nu sunt sigur. Ea e vocală, cu nişte idei neconvenţionale şi-mi amintesc că am cunoscut-o în treacăt când mi-a renovat casa din Aspen. A făcut o treabă fantastică acolo.

— Ador camera asta, zice Gia când intrăm în living. E aerisită şi cred că ar trebui să o lăsăm aşa.

Se întinde şi mă bate peste braţ.

La naiba.

Mi-am petrecut întreaga viaţă sustrăgându-mă cu subtilitate de la orice atingere. E un mecanism de autoapărare pe care l-am cultivat de-a lungul anilor ca să-i ţin pe oameni la distanţă şi să-i fac să nu se amestece. Un pas aici, o mişcare într-o parte dincolo, îndinându-mi umerii înspre stânga sau dreapta ca să evit orice contact fizic, am făcut din asta o adevărată artă. *Urăsc* să fiu atins. Ba nu. Mi-e teamă. în afară de atingerile Anei, desigur. Kickboxingul m-a ajutat. Pot tolera loviturile dure dintr-un meci şi o strângere zdravănă de mână... sau lovitura unui baston sau a unei biciuşti.

Nu te mai gândi la asta.

Dar aşa se întâmplă lucrurile.

în plus, mi-am format şi o privire care spune *du-te dracului şi nu mă atinge* care s-a dovedit eficientă.

însă nu şi cu Gia Matteo.

Ea este foarte afectuoasă.

E de-a dreptul enervant.

Şi nu doar cu mine. Se duce spre Elliot când acesta intră în living, îi zâmbeşte senzual şi-l prinde de braţ. Elliot se holbează în decolteul ei pe care şi-l plimbă pe sub nasurile noastre. Ana observă şi o văd cum se încruntă. Mă-ntreb dacă lucrurile pe care mi le-a spus fratele meu despre domnişoara Matteo sunt adevărate. E o femeie care nu acceptă să fie refuzată, una dintre acele femei senzuale, căreia îi plac atingerile, care nu respectă nicio limită.

Seamănă puţin cu Elena.

Acest gând neplăcut mi se insinuează în minte şi mă face să mă opresc. Nu-mi amintesc ca Gia să fi fost aşa acum câţiva ani, când ne-am cunoscut.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Dar în timp ce facem turul casei, mă pomenesc că încerc să păstrez cât mai mare distanţa între mine şi ea.

— O oglindă cât tot peretele ar fi senzaţională în spatele camerei, zice Gia. Ar face ca spaţiul să pară şi mai generos.

Ana zâmbeşte, dar bagă la cap sfatul şi mă ia de mână.

TAYLOR STRĂBATE TRAFICUL de seară, îndreptându-se spre Escala.

— Ce părere ai? o întreb pe Ana.

— Despre Gia?

Dau din cap.

— Despre spectacolul oferit de Gia, spune.

— Da. Are o personalitate copleşitoare. Dar are şi nişte idei grozave şi i-am văzut amândoi portofoliul. E impresionant.

Ana izbucneşte în râs.

— Da. Impresionantul ei portofoliu se vedea de la o poştă.

Râd.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Ana ridică dintr-o sprânceană. Iar eu râd din nou şi o iau de mână.

— Mulţumesc că eşti glumeaţă, şoptesc şi îi sărut mâna. Ce părere ai? Vrei să găsim pe altcineva?

— A avut câteva idei bune, zice Ana aproape îmbufnată, dar zâmbeşte. Hai să vedem ce mai propune.

— De acord. Vrei să luăm masa în oraş? Am stat închişi destul la Escala.

— E sigur?

— Cred că da.

Mă întorc şi-i observ privirea lui Taylor în oglinda retrovizoare.

— La Columbia Tower, te rog, Taylor.

— Da, domnule.

— Mile High Club? o întreb pe Ana.

— Eu sunt de acord.

O iau de mână.

— Mi-a plăcut ideea ei de a deschide perspectiva spre spatele casei, spune Ana.

— Da. Şi mie, dar nu ne grăbim.

Zâmbeşte din nou.

— îmi place la nebunie turnul tău de fildeş.

— Şi mie îmi place la nebunie să te ţin acolo.

Se uită în ochii mei şi dintr-odată devine foarte serioasă.

— Mă bucur, pentru că eşti pe cale să-mi promiţi că mă vei păstra acolo o viaţă întreagă.

Ah. înghit în sec.

Vorbele acestea sunt foarte importante.

O viaţă întreagă cu Anastasia... oare va fi destul?

— Prea bine, domnişoară Steele, ai dreptate.

Şi, din senin, mă simt copleşit de un sentiment care mi-a devenit familiar, dar care e tot proaspăt şi înspăimântător. Sunt mai fericit ca niciodată — dar mi-e şi teamă.

Că s-ar putea termina totul.

Totul s-ar putea prăbuşi dintr-odată.

Viaţa este efemeră.

Ştiu asta. Am trăit-o pe pielea mea.

De nicăieri îmi apare în minte imaginea unei tinere palide şi înţepenite. Zace pe un covor ponosit dintr-o cameră sărăcăcioasă, iar un copilaş o zgâlţâie în zadar, încercând s-o trezească la viaţă.

La naiba.

Târfa drogată.

Nu. Nu te gândi la ea!

Mă întind şi cuprind faţa Anei în palme, memorând fiecare detaliu: forma nasului său, buza inferioară plină, ochii ei senzaţionali. O vreau alături de mine pentru o viaţă întreagă. închid ochii şi o sărut, văr- sându-mi toate temerile asupra ei.

Să nu mă părăseşti niciodată.

Să nu mori.

Sâmbătă, 23 iulie 2011

— Ce crezi că a pus la cale Elliot?

Ana stă întinsă peste mine. Cu arătătorul îmi desenează mici cercuri prin părul de pe piept. E o senzaţie ciudată, cu care nu m-am prea obişnuit.

Destul.

O iau de mână, împletindu-mi degetele cu ale ei şi i le sărut.

— Prea mult? şopteşte.

îmi strecor degetul ei în gură, muşcând uşor şi necăjind-o cu vârful limbii.

— Ah! toarce ea şi o scânteie senzuală i se aprinde în ochi.

Apoi îşi lipeşte abdomenul de coapsa mea.

Iubito.

îşi retrage mâna, iar eu mă relaxez şi închid gura când îşi scoate degetul.

Are un gust foarte bun.

îmi sărută tandru locul de piept unde m-a atins, în timp ce eu o mângâi pe păr şi mă bucur de acest moment liniştit. E devreme şi tot ce avem de făcut astăzi sunt petrecerea burlacilor pentru mine, petrecerea burlăciţelor pentru Ana şi o sesiune de cumpărături cu Caroline Acton.

Ana îşi înalţă capul.

— Crezi că o să te ducă la un... la un... local cu dezbrăcate?

Mă cutremur într-un hohot de râs.

— Local cu dezbrăcate?

Ana chicoteşte.

— Nu ştiu cum se numesc.

Oftez şi închid ochii, imaginându-mi iadul pe care probabil l-a pregătit Elliot.

— Cunoscându-l pe Elliot, există această posibilitate.

— Nu ştiu exact ce să cred despre povestea asta, răspunde ea tăios.

Rânjesc şi mă rostogolesc, ţintuind-o de saltea.

De ce, domnişoară Steele, nu eşti de acord cu asta

?îmi lipesc nasul de nasul ei, iar ea se zbate sub mine.

— Deloc.

— Gelozie?

Se strâmbă.

— Aş prefera să fiu aici cu tine, o asigur.

— Nu prea eşti un petrecăreţ dezlănţuit, aşa-i? spune ea.

— Da. Mai degrabă sunt un singuratic.

— Asta mi-am dat şi eu seama.

Dinţii ei îmi zgârie uşor bărbia.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, murmur.

— Eu sunt o fată retrasă, genul şoricel de bibliotecă.

îmi trec buzele peste urechea ei, apoi, spre gât.

— Eşti prea frumoasă ca să fii fata retrasă.

Geme şi-şi trece unghiile peste omoplaţii mei, şi se împinge toată pentru a mă întâmpina. încă e lipicioasă şi udă de mai devreme. O pătrund şi ne mişcăm împreună, mai încet şi mai blând de data aceasta. îşi înfige unghiile în spatele meu. îşi încolăceşte picioarele în jurul meu şi-şi înalţă şoldurile. Iar şi iar. încet şi blând. Spre orgasm.

Mă opresc.

— Christian, nu te opri. Te rog, mă imploră.

îmi place la nebunie când mă implori, iubito.

Mă mişc încet şi o prind de păr, la ceafa, cu ambele mâini, ca să nu-şi poată întoarce capul. Mă uit la ea, uimit de culoarea complexă a irişilor săi. Mă mişc din nou. încet. înăuntru. Afară. Şi apoi mă opresc din nou.

— Christian, te rog, şopteşte ea.

— întotdeauna vei fi numai tu, Ana. întotdeauna.

Nu fi geloasă.

— Te iubesc.

Mă mişc din nou. îşi închide ochii, îşi lasă capul pe spate şi-şi dă drumul, provocându-mi şi mie orgasmul. Cu un ţipăt, mă prăbuşesc lângă ea, încercând să-mi recapăt suflul. Când mă ridic, mă rostogolesc odată cu ea, sărutându-i părul.

îmi place să mă trezesc alături de Ana.

închid ochii şi-mi închipui că fiecare sâmbătă poate fi aşa. Anastasia Steele mi-a oferit un viitor cu un sens, un lucru la care nu m-am gândit niciodată cu seriozitate. Şi sâmbăta viitoare voi obţine şi actul care dovedeşte asta.

Va fi a mea.

Până când moartea ne va despărţi.

îmi imaginez cum Ana zace pe podeaua rece şi dură.

Nu!

îmi trec palmele peste faţă. *încetează. Grey. încetează.*

îi sărut părul, inhalându-i parfumul revigorant, şi mă mai liniştesc. Cred că e ora 9 dimineaţa. Iau telefonul de pe noptieră ca să văd cât e ceasul. Am un mesaj de la Elliot.

ELLIOT

Bună dimineaţa, cretinule. Stau în imensul tău living, aşteptând să-ţi cari până aici fundul tău leneş. încetează ceea ce faci. Acum. Porc scârbos ce eşti.

Ce mama naibii?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ana, ciufulită şi sexy.

— Elliot e aici.

— Afară? zice confuză.

Mă desprind din îmbrăţişarea ei.

— Nu. E chiar aici. Se încruntă.

— Da. Nici eu nu prea pricep.

Mă ridic, mă duc la şifonier şi scot o pereche de jeans. Elliot e tolănit pe canapeaua mea, holbându-se în telefon.

— Bună dimineaţa, şmechere, era şi timpul! strigă. Mă bucur că te-ai îmbrăcat potrivit pentru această ocazie.

Se uită la pieptul meu dezgolit şi la picioarele desculţe cu dispreţ amuzat.

— Ce mama naibii faci aici, frate? E ora nouă dimineaţa.

— Dap. Surpriză! Acum mişcă-te mai repede. Am făcut planuri pentru ziua de azi.

Poftim?

— Trebuie s-o duc pe Ana la cumpărături. Pufneşte scârbit.

— E femeie în toată firea. Poate să-şi facă singură cumpărăturile.

— Dar...

— Frate. Te salvez. Să mergi cu femeile la cumpărături e iadul pe pământ. Haide. Pune nişte haine pe tine, perversule. Şi fa naibii un duş, miroşi a sex de la o poştă.

— Du-te dracului, replic pe un ton rece.

Uneori e un mare, mare bou.

— O să ai nevoie de bocanci de drumeţie şi de tenişi, strigă după mine.

De amândouă?

— CUM AI INTRAT? întreb în lift, în timp ce ne îndreptăm spre garaj.

— Taylor.

— Ah. De-asta nu se ţin după noi oamenii de la pază.

— Dap. M-am gândit că pleci cu mine, deci o să fii în siguranţă. Amicul tău Taylor era reticent, dar am reuşit să-l conving.

Dau încântat din cap. E obositor să ai în permanenţă oamenii de la pază ca nişte umbre în spatele tău. Ana şi cu mine suntem închişi la Escala de ceea ce pare a fi o veşnicie. Sawyer şi Reynolds o vor supraveghea totuşi astăzi. Asta nu negociez.

— A fost de mare ajutor, spune Elliot.

— Cine?

— Taylor.

Şi aici îşi ascunde zâmbetul şiret şi se opreşte din vorbit.

Oare ce anume a pus la cale?

ELLIOT ESTE ÎNTR-O dispoziţie exuberantă. E ceva molipsitor. Străbatem autostrada I-5 în camioneta sa.

— Unde *mergem,* mai exact? întreb, încercând să acopăr oribila muzică rock care răsună asurzitor în cabină.

— Surpriză, strigă el. Relaxează-te. Totul va fi bine.

E prea târziu să-i spun că nu-mi plac surprizele, aşa că mă las pe spate şi mă bucur de escapadă, în timp ce ieşim din Seattle. Nu ne-am mai petrecut timpul împreună de când am mers cu bicicletele pe munte lângă Portland. A fost o noapte foarte interesantă... prima noapte în care am dormit cu Ana. Prima noapte în care am adormit cu oricine! Şi Elliot şi-a tras-o cu cea mai bună prietenă a Anei — dar, mă rog, Elliot şi-a tras-o cu multe dintre femeile pe care le-a cunoscut. Nu e nimic surprinzător, de fapt; e o companie plăcută. E relaxat. Arătos, cred. Femeile se ţin după el, recunosc. Se simt liniştite în prezenţa lui.

întotdeauna a fermecat-o pe mama. Ştie mereu cum să se poarte cu Grace. Odinioară eram invidios pe felul în care o lua în braţe şi o Învârtea în bucătărie, pe felul în care o îmbrăţişa sau o săruta din zbor pe obraz.

Făcea ca totul să pară atât de uşor.

Şi deocamdată nu dă semne c-ar vrea să se aşeze la casa lui. Şi dacă o face, sper din tot sufletul să nu fie cu Kavanagh. îi trimit repede un mesaj Anei.

Habar nu am ce vrea să facă Elliot. Nu aşa plănuisem să-mi petrec ziua. Distrează-te la cumpărături cu CarolineActon.îmi lipseşti, x

ANA

Şi tu îmi lipseşti. Te iubesc. Ax

Elliot iese de pe I-5 şi intră pe 532.

— Insula Camano? întreb.

îmi face cu ochiul, ceea ce e enervant. Mă uit la ceas, apoi, la telefon.

— Frate! Ce tot ai? Va fi bine mersi fără tine, ce mama dracului. Fii şi tu mai demn. Am adus nişte gustări. Ştiu cât de nesuferit poţi fi când ţi-e foame.

— Gustări? Unde?

Deschide o cutie în care se află sendvişuri, chipsuri şi Coca-Cola. Ah, toate plăcerile vieţii... dacă eşti Elliot.

— Ceva hrănitor, mormăi sec.

— Numai lucruri bune, frate. Nu te mai plânge. Asta e petrecerea ta de burlac.

Râd, pentru că chipsurile şi Cola nu înseamnă pentru mine distracţie. Sendvişurile, pe de altă parte... zâmbesc la mica mea glumă şi mă-ntind după o doză de Cola.

DUPĂ CE PARCURGEM vreo opt kilometri pe insula Camano, Elliot virează la dreapta. Intrăm pe poarta unei ferme şi ajungem pe o pajişte întinsă. Urmăm un drum pe lângă un hambar, apoi opreşte maşina într-o parcare.

— Am ajuns.

— Am ajuns unde?

— La ferma unui prieten. încă nu e deschisă pentru publicul larg. Dar va fi în curând. Suntem cobai.

— Poftim?

— Păi, cred că mariajul e o chestiune plină de adrenalină. M-am gândit că ai nevoie de un pic de exerciţiu.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Ne dăm cu tiroliana.

Zâmbeşte larg şi coboară din maşină.

Asta! Asta e petrecerea mea? Nu e deloc ceva la care mă aşteptam. Dar, ce să vezi, tiroliana poate fi distractivă.

Elliot le salută pe gazde şi suntem trimişi în hambar, unde, agăţat de nişte cârlige, e echipamentul de protecţie:

căşti, hamuri, curele şi carabine. Totul arată liniştitor de familiar.

— Hei, şmechere, hamurile astea sunt al dracului de perverse. Sunt bune de chestii mai excentrice, izbucneşte Elliot în timp ce se echipează.

Şi, pentru prima oară, habar nu am ce replică să-i dau.

Oare ştie ceva?

Mi s-au înroşit vârfurile urechilor?

Rahat! Oare Ana o fi vorbit cu Kate?

Elliot pare la fel de aiurit ca întotdeauna, aşa că mai degrabă cred că nu, pentru că, dacă ar fi ştiut, ar fi făcut mişto de mine încontinuu.

— Eşti un idiot. E ca o paraşută, răspund.

Schimbarea subiectului e cea mai bună strategie.

— Mi-am cumpărat un planor nou săptămâna trecută. Ar trebui să vii la Ephrata pentru o zi ca să zburăm cu el.

— Pentru două persoane?

— Dap.

— Ar fi super tare.

NE AFLĂM PE PRIMA platformă, înconjurată de brazi.

— Spre infinit şi dincolo de el! urlă Elliot şi sare, cu tot curajul caracteristic atitudinii lui indiferente.

Ţipă ca o gorilă în călduri şi se lansează pe tiroliană, iar veselia lui e molipsitoare. Aterizează surprinzător de graţios pe următoarea platformă, la vreo 30 de metri distanţă.

Danielle, unul dintre ghizii noştri, anunţă prin staţie că sunt pregătit şi-mi prinde frânghia de linia tirolienei.

— Gata, Christian? întreabă ea cu un zâmbet exagerat.

— Cât se poate.

— Gata, poţi să pleci.

Inspir profund, apoi prind carabina de pe tiroliană cu o mână, frânghia de salvare cu cealaltă şi sar. Zbor prin pădurea tânără şi deasă, iar scripetele şuieră deasupra mea şi briza verii îmi suflă în faţă. Sunt într-un montagne russe fără vagoane, plutind printre brazi sub cerul sclipitor de albastru. E o senzaţie palpitantă şi eliberatoare în egală măsură. Aterizez în siguranţă pe platformă, lângă Elliot şi lângă celălalt ghid.

— Ce părere ai? întreabă Elliot, bătându-mă pe spate.

Zâmbesc larg.

— E foarte tare.

Danielle e ultima care ni se alătură pe platformă.

— Aceasta a fost prima. Devin din ce în ce mai înalte şi mai rapide.

— Hai să le vedem! exclam.

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, ÎNCĂ entuziasmat de tiroliană, ne continuăm drumul, cu Elliot la volan.

— Frate, a fost o superexperienţă ce s-a întâmplat acolo sus, recunosc.

— Mai tare ca sexul? chicoteşte Elliot. Tu de-abia l-ai descoperit — deci probabil că nu.

— Sunt puţin mai selectiv decât tine, amice.

— Pur şi simplu îmi place să răspândesc iubirea în lume. Marele E este de neoprit.

Clatin din cap, râzând dispreţuitor. Nu vreau să mă gândesc la marele E.

— Acum ne putem opri să mâncăm ceva normal?

Elliot rânjeşte.

— Nu, scuze, frate. Nu vrei să ai stomacul plin pentru ce am pregătit mai departe. Mănâncă sendvişul.

— Mai departe? Elliot, tiroliana a fost senzaţională. Mai e ceva?

— O, da. Taci şi înghite, cocoşel.

Iau un sendviş, cu rezervă.

— Acelea sunt făcute chiar de mânuţa mea.

— Nu-mi face scârbă.

— Cel mai bun parizer, roşii şi brânză Provolone de pe partea aceasta a Munţilor Stâncoşi se găsesc în aceste sendvişuri.

— Te cred pe cuvânt.

— Trebuie să-ţi lărgeşti orizonturile culinare.

— Cu parizer?

— Cu orice. Desfa-mi şi mie unul.

Despăturesc hârtia cafenie şi-i dau creaţia proprie cu aspect dubios. Şi-l îndeasă în gură şi începe să mestece. Nu e o privelişte pentru cei slabi de înger şi-mi dau seama că nu am de ales. Fie parizer, fie mor de foame.în timp ce mănânc, îi scriu Anei.

Tiroliană. Asta plănuise Elliot. Şi sendvişuri cu parizer. Trăiesc un adevărat vis.

ANA

LOIJ Eu îţi cheltuiesc o grămadă de bani. Nu neapărat cu consimţământul meu. Caroline Acton e o forţă a naturii. Seamănă cu tine. Ai grijă cu orice îţi mai pregăteşte Elliot! Te iubesc. Şi mi-e dor de tine. xxx

îmi place la nebunie când îmi cheltuieşti banii. în curând vorfi şi banii tăi. O să te anunţ despre următoarea .surpriză" a lui Elliot. xxx

Elliot iese uşor de pe I-5 şi intră pe 2. *Unde mama dracului mergem?* Credeam că ne întoarcem în Seattle.

— Surpriză, zice el, văzându-mi privirea întrebătoare. Pare să fie cuvântul zilei.

Un sfert de oră mai târziu, ajungem într-o parcare de lângă aeroportul Harvey.

— Hei, uite un restaurant — am putea merge să mâncăm ceva adevărat, mormăi.

— Poate mai târziu — avem un curs de prins.

— Un curs?

— Haide, şmechere, încă nu ai ghicit? Trece de restaurant.

— Nu.

— Sărim în gol, pentru că practic asta faci căsătorindu-te. *Ce mama naibii?*

Elliot îmi scurtează suferinţa.

— Sărim cu paraşuta.

— A. OK. *La naiba!*

— Va fi grozav. Am mai sărit în tandem până acum. E demenţial.

Normal că a sărit.

— O să fie în regulă.

— Da. Sigur.

— Ascultă, te însori şi femeile nu te lasă să mai faci prostii din astea. Haide.

Mergem împreună prin parcare spre şcoala de paraşutism şi inima mea bate cu disperare. Mie îmi place să controlez situaţia; săritura în tandem înseamnă că altcineva o controlează... iar eu sunt legat de această persoană.

Şi această persoană mă atinge. La o altitudine mare.

La naiba.

Am urcat la 4 500 de metri cu planorul şi la 6 000 cu *Charlie Tango.* Dar atunci eram într-un aparat de zbor pe care îl pilotam chiar eu. Dar să sar din avion? în cer? De la înălţime?

Niciodată.

La naiba.

Dar nu pot, pur şi simplu nu pot să par o găină fricoasă în faţa lui Elliot. îmi ascund reţinerea când intrăm în clădire.

Fratele meu ne-a rezervat o săritură exclusivă. După un scurt film informativ, Ben, instructorul nostru, ne dă toate informaţiile de care avem nevoie şi mă bucur că la acest curs nu suntem decât eu şi Elliot. Am fost învăţat cum să folosesc o paraşută ca parte a antrenamentului cu planorul, dar nu am sărit niciodată. Cât timp Ben ne explică tot ce trebuie să facem şi la ce să ne aşteptăm, îmi dau seama că nu i-am făcut acest instructaj Anei. Trebuie să fie pregătită înainte de a se urca din nou în ASH 30.

Când Ben, care pare mai tânăr decât mine, încheie instructajul, ne dă fiecăruia câte un document. Elliot îl semnează imediat, dar eu îl citesc. Neliniştea îmi creşte, cuibărindu-mi-se în stomac. Sunt pe cale să sar dintr-o aeronavă de la mare altitudine.

Inspiră adânc, Grey.

îmi dau seama că dacă mi se întâmplă ceva, Anei nu-i va rămâne nimic.

La naiba cu asta.

După ce semnez formularul, scriu pe spate:

Âcearfae ^ ultima; mea d&uripL. În eventualitatea, motiţU* mele, toate* hunu/uU mele lumeşti le lax* Anastasiei Steele, iubita mea* ImcdnicA, ¡¡eritkw a* dispune de ele cum csmside ^ Semnai: Ck>uduM Qtef Data*: 23/07/2011*

Fac o poză rapidă şi i-o trimit lui Ros, apoi îi întind formularul înapoi lui Ben, care izbucneşte în râs.

— O să fie totul în regulă, Christian.

— Mă pregătesc pentru orice eventualitate.

îi arunc un zâmbet scurt şi forţat. Râde din nou.

— OK. Hai să te echipezi.

Ieşim din clădire şi ne îndreptăm spre hangarul semideschis unde se află tot echipamentul de siguranţă: paraşutele, căştile şi hamurile.

Observ un laitmotiv.

Elliot se îndreaptă spre hangar ca şi cum nu ar avea nicio grijă pe lume; e enervant şi acum îl urăsc mai mult ca niciodată. Ben ne dă fiecăruia câte un combinezon.

Literalmente. Un. Combinezon. De. Zbor.

Uau!

— Hei, şmechere. Alte chestii perverse! croncăne Elliot şi-şi pune hamul de siguranţă peste combinezon.

Dau ochii peste cap şi mă întorc spre Ben.

— îmi cer scuze în numele lui Elliot. E un mare dobitoc.

— Voi doi sunteţi rude? întreabă Ben.

Fac un schimb scurt de priviri cu Elliot. *Da. Şi nu. Dar da.*

— Fraţi, răspunde Elliot, uitându-se la mine, şi amândoi zâmbim în acel fel pe care-l împart fraţii adoptaţi.

Ben ştie că e ceva ce-i scapă, dar nu spune nimic. îl ajută pe Elliot cu echipamentul, apoi, pe mine.

Se hotărăşte că voi sări cu Ben. Ne va însoţi şi Matt, care va sări în tandem cu Elliot. O altă instructoare, Sandra, vine şi ea, dotată cu o cameră GoPro ca să filmeze întreaga escapadă.

— Bună, spune Matt, strângându-ne mâinile. Vreo ocazie specială?

— E petrecerea de burlăcie a fratelui meu. Experimentează ultima sa porţie de libertate, zice Elliot.

— Felicitări, spune Matt.

— Mulţumesc, mormăi sec. Asta e o surpriză.

— O surpriză plăcută?

— încă mă mai gândesc.

Matt râde.

— O să-ţi placă la nebunie. Hai să mergem, ne aşteaptă pilotul.

Ne îndreptăm toţi cinci spre pistă, către aeronava Cessna cu un singur motor.

Ultima şansă să te răzgândeşti, Grey.

Sunt numai două locuri în partea din faţă a avionului, în spatele pilotului. Dar Matt şi Ben se aşază pe jos şi ne fac semn să facem şi noi acelaşi lucru. Ne conformăm şi începe

procesul prinderii echipamentului de siguranţă. în timp ce mâinile lui se mişcă peste curele, îmi dau seama că nu mă deranjează contactul fizic cu Ben; viaţa mea va fi în mâinile lui.

— Ai mai zburat? întreabă, ridicând glasul ca să acopere sunetul motorului.

— Sunt pilot comercial atestat, răspund. Aeronave cu elice. Şi am două planoare.

— Atunci îţi va fi uşor.

Râd sec.

Dap. Nu. Sunt pilot dintr-un motiv anume.

Deţin controlul.

Inspir profund, iar avionul părăseşte pista şi îşi începe ascensiunea. Valea Snohomish rămâne undeva departe, pe măsură ce noi urcăm din ce în ce mai mult pe cerul lipsit de nori.

Matt şi Elliot discută nimicuri. Ben se bagă şi el în vorbă. îi ignor şi mă gândesc la Ana.

Oare ce face? Şi-a completat garderoba? Mă gândesc la ea în braţele mele de dimineaţă, încolăcită în jurul meu. îmi duc mâna la piept, acolo unde ea a trasat cerculeţele.

Calmează-te, Grey. Calmează-te.

Când ne apropiem de 4 000 de metri, Ben îmi întinde o cască de piele care se prinde sub bărbie şi nişte ochelari. Mi-i pun şi Ben recapitulează iute tot ceea ce trebuie să ştiu. Celălalt instructor deschide uşa din spate; curentul e aproape asurzitor.

La naiba. Chiar o să sar.

— Ai priceput? strigă Ben, la finalul rezumatului.

— Da.

Ben verifică altimetrul de la încheietura dreaptă.

— A venit momentul. Eşti nerăbdător? Hai.

Ne îndreptăm spre uşa deschisă. Zgomotul motorului şi vuietul vântului te înfioară de-a binelea. Mă uit la Elliot, care îmi face semn că totul va fi OK şi-mi aruncă genul ăla de rânjet care spune *ţi-am tras-o.*

— Nenorocitule! strig, iar el izbucneşte în râs.

îmi încrucişez braţele şi mă prind de ham ca şi cum viaţa mea ar depinde de asta... pentru că viaţa mea chiar depinde de asta. Apoi mă trezesc suspendat, lipit de un tip pe care nu-l

cunosc, deasupra statului Washington şi a văii Snohomish. închid ochii strâns şi, pentru prima oară în ultimul miliard de ani, mă rog la Dumnezeul care m-a abandonat cu mulţi ani în urmă. Apoi îi deschid la loc.

Uau. Vad cascadele, canalul Possession, insulele San Juan — şi nimic altceva sub mine. Doar aer.

— Gata, pornim, ţipă Ben şi sărim amândoi din aeronavă.

— Fuuuuuutu-i! urlu.

Şi apoi zbor.

Chiar zbor, deasupra pământului. Fie nu am timp să mi se facă frică, fie adrenalina care-mi străbate trupul mi-a alungat orice teamă. Este ceva extraordinar de palpitant. Văd la kilometri întregi depărtare şi, pentru că nu mă aflu în spatele sticlei sau al plasticului, totul e atât de real. Sunt în cer, învăluit în el. Mă ţine la suprafaţă. Foşnetul aerului în timp ce plonjăm spre pământ îmi e familiar, ca un prieten vechi. întind mâinile şi simt vântul printre degete. Ben ridică degetul mare spre mine, iar eu îi întorc complimentul.

Este ceva mai mult decât senzaţional.

Ridic privirea şi îi zăresc cu coada ochiului pe Elliot şi pe Matt. Sandra trece foşnind pe lângă noi, cu camera întoarsă spre mine şi spre Ben. Am un zâmbet tâmp.

— E minunat! strig spre Ben în timp ce zburăm prin aer.

Văd că Ben ridică încheietura. Suntem la 1 500 de metri. Trage de sfoara paraşutei şi încetinim imediat, sub pânza multicoloră care se desfăşoară deasupra capetelor noastre. Zborul se schimbă, trecând de la o viteză teribilă la o mişcare mai lentă şi totul este atât de liniştit cât timp stăm suspendaţi în aer. Nelinişteа îmi dispare şi este înlocuită de un calm interior care mă ia prin surprindere. Sunt deasupra lumii, mergând la propriu prin aer. Ben e stăpân pe situaţie; ştie ce face. Şi, de undeva din profunzimile minţii mele, îmi apare acest gând: sper ca mariajul meu cu Ana să fie la fel de palpitant şi de simplu.

Priveliştea te lasă fără respiraţie.

Mi-aş dori să fie şi ea aici.

Deşi aş face infarct dacă aş vedea-o sărind din avion.

— Vrei să cârmeşti? întreabă Ben.

— Normal.

îmi întinde înălţătoarele; trag de cea din stânga şi virăm, încet şi graţios, într-un cerc larg.

— Frate, te pricepi, strigă Ben, bătându-mă pe braţ.

Mai descriem un cerc, apoi Ben preia controlul ca să ne putem îndrepta spre zona de aterizare. Pământul se apropie cu repeziciune, iar eu îmi ridic genunchii aşa cum am fost instruit, iar Ben ne aşază încet la sol. Amândoi aterizăm în fund şi suntem întâmpinaţi de echipa de la sol.

Ben îşi desface hamul de al meu. Mă ridic, un pic ameţit din cauza iureşului de adrenalină. în urma noastră, aterizează Elliot şi Matt. Elliot ţipă iar ca o gorilă — aşa-i place lui să-şi exprime entuziasmul. Mă opresc ca să-mi recapăt suflul.

— Cum a fost? întreabă Ben.

— Frate, a fost senzaţional. îţi mulţumesc.

— Minunat!

Batem palma. Elliot vine în goană şi ni se alătură.

— Doamne, frate! exclam.

— Tare, nu?

— M-am căcat pe mine.

— Ştiu! E mişto să vezi că-ţi pierzi şi tu o dată controlul. E un eveniment rar, frate.

Elliot râde, dar rânjetul lui se oglindeşte într-al meu.

— Mai tare ca sexul? întreabă el.

— Nu... dar aproape.

UN SFERT DE ORĂ mai târziu ne urcăm din nou în camioneta lui.

— Frate, mi-ar prinde bine ceva de băut după asta, zic, fără să-mi pot şterge de pe buze rânjetul turbat.

— Şi mie. Păi, să mergem spre cea de-a treia parte a petrecerii tale de burlac.

— La naiba, mai e ceva?

Elliot tace mâlc. *Dobitoc arogant.* Nu-mi spune. Mă uit la

telefon. ANA

Acasă. Am făcut cumpărături până când am căzut late. Mă duc să fac o baie. Apoi mă pregătesc de întâlnirea cu Kate. N-am mai primit nicio veste de la tine. Ştii că-mi fac griji. AxxxNoi am sărit cu PARAŞUTA!! De la 3 700 de metri. Aveai dreptate să-ţi faci griji. Dar a fost senzaţional!! Să-mi aduci aminte. Trebuie să te învăţ să sari cu paraşuta. Dacă nu ne mai vedem - distracţie plăcută diseară. Dar nu prea multă.

ANA

Paraşută. Uau! Mă bucur că eşti OK. Vrei să fac antrenament pentru paraşută? N-am făcut asta data trecută în Camera Roşie?;)

Râd cât pot de zgomotos.

— Ce e? întreabă Elliot. Clatin din cap.

— Nimic.

Elliot mă conduce înapoi la Escala şi de data asta mă lasă să pun nişte muzică mai OK de pe telefonul lui. Cât urcăm cu liftul până la penthouse, spune:

— Trebuie să te schimbi în ceva mai elegant.

— Ce ai mai pus la cale? îmi face cu ochiul.

— Cretinule.

— Nimic nou, spune rânjind.

Uşile liftului se deschid, iar eu sper să mă întâlnesc cu Ana.

— Ţoalele mele sunt în dormitorul tău pentru oaspeţi. Ne vedem aici la parter într-o jumătate de oră şi plecăm atunci.

— OK.

Sper s-o prind pe Ana la baie.

Nu e în living şi-mi fac griji că a plecat deja, dar o găsesc în dormitor. Mă opresc în prag şi o privesc în tăcere cum îşi finisează machiajul.

Uau! Ana arată extraordinar. Are părul prins într-o împletitură elegantă. Poartă tocuri înalte şi o rochie neagră sclipitoare cu un singur umăr. Se întoarce şi tresare când mă vede. E uluitor de frumoasă. în urechi poartă cerceii pe care i-am oferit când mi-a mai dat o şansă.

— Nu voiam să te sperii, şoptesc. Arăţi minunat.

îmi zâmbeşte cald, plină de iubire; inima îmi dă pe dinafară. Ana vine spre mine.

— Christian. Ce surpriză grozavă! Nu mă aşteptam să te văd. Ţuguie buzele către mine, iar eu o sărut iute, apoi mă dau în spate.

Miroase a rai şi a acasă.

— Dacă te sărut aşa cum trebuie, o să-ţi stric machiajul şi o să te dezbrac de rochia asta elegantă.

— Ah, n-ar fi bine.

Chicoteşte şi face o piruetă. Fusta i se ridică puţin, dezvăluindu-i un pic din picior.

— îţi place? întreabă ea.

Mă sprijin de tocul uşii şi-mi încrucişez braţele.

— Nu e foarte scurtă. O aprob. Arăţi superb, Ana. Cine o să mai fie acolo? Mijesc ochii şi mă simt dintr-odată ridicol de mândru că e a mea.

Dar sunt şi posesiv — îmi aparţine.

— Kate, Mia, nişte prietene de la facultate. O să ne distrăm. O să începem cu nişte cocktailuri.

— Mia?

Ana dă din cap.

— N-am văzut-o de mult timp. Salut-o din partea mea. Sper că şi mâncaţi pe undeva.

Ridic ameninţător din sprânceană.

— Regula numărul unu la băutură. Râde.

— Ah, stăpâneşte-ţi palma care te mănâncă, Christian. Mergem şi la masă.

— Bravo.

Nu vreau să se îmbete. îşi priveşte ceasul.

— Ar fi bine să plec. Nu vreau să întârzii. Mă bucur că te-ai întors întreg. Nu l-aş ierta în veci pe Elliot dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

Ţuguie din nou buzele către mine şi o sărut iute.

— Arăţi senzaţional, Anastasia, îşi ia poşeta de pe pat.

— Ne vedem mai târziu, iubitule, spune zâmbind în colţul gurii, apoi iese din încăpere, arătând de milioane.

O urmez, iar Sawyer şi Reynolds o aşteaptă în foaier. îi salut, apoi urcă toţi trei în lift.

Mă întorc în apartament şi fac un duş rapid.

PESTE DOUĂZECI DE MINUTE, sunt deja îmbrăcat cu un costum bleumarin şi cu o cămaşă albă apretată şi cobor la bucătărie, aşteptându-l pe Elliot. Găsesc nişte covrigei în frigider.

La naiba, ce foame îmi e.

Elliot îşi face apariţia în uşă. E îmbrăcat într-un costum închis la culoare, o cămaşă gri şi cravată.

Rahat.

— Am nevoie de cravată?

Unde mama dracului mergem?

— Nu.

— Sigur?

— Da.

— Atunci tu de ce porţi cravată?

— TU te îmbraci mereu aşa. Eu, nu. Mai fac şi eu o schimbare. în plus, costumul şi cravata sunt magnet pentru femei.

Şi cu Kavanagh cum rămâne?

Elliot rânjeşte când îmi vede expresia întrebătoare. Apoi ni se alătură Taylor.

— Sunteţi gata, domnule? îl întreabă el pe Elliot.

TAYLOR CONDUCE PE autostrada I-5.

— Unde mama naibii mergem, Elliot? întreb.

— Relaxează-te, Christian. Totul e sub control.

Se uită pe fereastră, părând calm, în timp ce eu bat cu degetele în genunchi. Urăsc când mi se ascunde ceva.

Taylor o ia spre Boeing Field şi mă-ntreb dacă nu cumva e vreun club sordid de striptease pe-acolo. Mă uit la ceas: 18:20. Virează spre terminal şi, pe pistă, zăresc Gulfstream-ul firmei.

— Ce e asta? fac spre Elliot.

Elliot scoate un paşaport din interiorul sacoului.

— O să ai nevoie de ăsta.

Plecăm din ţară?

Taylor ne lasă la intrarea în terminal. îl urmez pe Elliot în clădire, confuz.

— Elliot!

Fratele blond şi surfer al lui Kavanagh vine spre Elliot şi-i strânge mâna. îi stă bine în costumul gri-deschis. Observ că nici el nu are cravată.

— Ethan, mă bucur să te văd, zice Elliot şi-l bate pe spate.Christian, mi se adresează Ethan, strângându-mi mâna.

— Salut.

— Mac! exclamă Elliot şi spre noi vine Liam McConnell — cel care lucrează la şantierul naval GEH şi care are grijă de iahtul meu, *The Grace.*

Mac! Dăm mâna.

— Mă bucur să te văd, îi zic. Vreau să ştii că eu habar nu am ce se petrece.

Izbucneşte în râs.

— Nici eu.

Râdem cu toţii şi ne întoarcem spre Elliot. Taylor ni se alătură şi el.

— Ştiai despre povestea asta? îl întreb pe Taylor.

— Da, domnule.

Pare sincer, dar şi amuzat în acelaşi timp. Râd şi clatin din cap.

— Haide să mergem! spune Elliot.

— CANADA? ÎNCERC EU SĂ GHICESC.

— Corect, spune Elliot.

Ne aflăm pe primele patru locuri ale aeronavei mele G550, bând şampanie Cristal şi mâncând aperitivele pe care Sara, însoţitoarea noastră de zbor, ni le-a oferit de când am intrat în avion. Taylor este în spate, citind un roman scris de Lee Child®. Stephan şi ofiţerul Beighley sunt la comandă.

— Presupun că Vancouver, mă adresez mai mult lui Elliot.

— Bingo! M-am gândit că sunt şanse mai mici să fii recunoscut în Columbia Britanică, dacă te comporţi urât.

— Ce mama dracului ai pus la cale?

— Linişteşte-te, tigrule, zice Elliot şi ridică paharul.

După ce decolăm, Sara ne serveşte bere şi pizza fierbinte cu peppe- roni, de la un local din Georgetown. Cred că e o premieră, pizza în avionul meu personal, dar asta înseamnă raiul pentru Elliot. Sincer vorbind, mi-e atât de foame, încât nici nu mă mai deranjează. Eu şi Mac, care stă în faţa mea, mâncăm ca nişte lupi.

—Ai înfulecat pe nemestecate, mă atenţionează Mac cu accentul lui irlandez.

— Elliot m-a făcut deja azi să mă dau cu tiroliana şi să sar cu paraşuta în tandem.

; Autor al seriei cu eroul Jack Reacher, publicaţi şi la Editura Trei. *(N.r.)*

— Doamne sfinte! Nu-i de mirare că eşti leşinat de foame.

Drumul durează mai puţin de cincizeci de minute. Când ajungem pe aeroportul din Vancouver, Taylor coboară primul, ducând paşapoartele noastre oficialului responsabil cu imigrările care a venit să ne întâmpine.

— Gata? întreabă Elliot, desprinzându-şi centura de siguranţă şi ri- dicându-se ca să-şi dezmorţească picioarele.

Taylor se află la volanul unui Suburban parcat pe pistă.

Ne îngrămădim cu toţii în maşină şi o luăm direct spre luminile strălucitoare din centrul oraşului Vancouver. Avem un frigider plin cu bere. Cei trei tovarăşi ai mei se năpustesc asupra lui, dar eu refuz.

— Frate, doar n-o să stai treaz în seara asta, izbucneşte scârbit Elliot şi-mi întinde o bere.

La naiba. Urăsc să mă îmbăt. Dau ochii peste cap şi iau cu reticenţă sticla. E devreme. O să bem şi mai mult; trebuie să o iau uşor. Ciocnesc cu el, cu Mac şi cu Ethan, care sunt aşezaţi în spatele nostru.

— Noroc, domnilor, spun, iau o gură de bere şi apoi trag de timp cu sticla în mână.

Prima oprire este barul de la hotelul Rosewood Georgia. Am mai fost acolo, cu afaceri, dar niciodată seara. Pereţii de aici, cu lambriuri din lemn, şi scaunele de piele imprimă locului un aer de odinioară. În seara aceasta e multă lume bună din Vancouver. Bărbaţi la costum, femei elegant îmbrăcate. E o atmosferă însufleţită. Elliot comandă un rând. Ne aşezăm la o masă rezervată şi vorbim despre masteratul în psihologie pe care Ethan vrea să-l facă la Universitatea Seattle. De când s-a mutat Ana, el locuieşte acum cu Kate, în fosta cameră a Anei. Poate că traiul cu sora lui e dificil, nu m-ar mira — probabil că de-aceea ne-a depăşit cu viteza la băut. A terminat prima bere şi se oferă să ne facă cinste cu rândul următor.

Mac ne vorbeşte despre *The Grace.* Este unul dintre meşterii care au construit iahtul, dar se pare că e înclinat spre proiectare nautică şi are câteva idei pentru a face catamaranul pe care-l construim la comandă şi mai aerodinamic.

E ciudat, eu nu fac niciodată asta. Doar când mă târăşte Elliot în oraş cu prietenii lui — foarte numeroşi, de altfel — mă bucur de compania unor bărbaţi de vârsta mea. Elliot este

un liant social, strângându-ne la un loc şi nelăsând niciodată conversaţia să lâncezească. E un adevărat om de lume. Discuţia se mută, inevitabil, la Mariners, apoi, la Seahawks. Cu toţii suntem fani, se pare, ai ambelor echipe. La finalul celei de-a doua runde de băuturi, ne simţim relaxaţi unul în compania celuilalt şi chiar mă distrez.

— OK. Terminaţi-vă băuturile. Următoarea oprire, anunţă Elliot.

Taylor aşteaptă afară, în SUV.

Ethan e deja ameţit. Ar putea deveni interesant. Sunt tentat să-l întreb despre Mia, dar o parte din mine nu vrea să ştie adevărul.

Următoarea destinaţie este în Yaletown, un district renumit pentru depozite vechi recondiţionate care acum adăpostesc baruri şi restaurante la modă. Taylor ne lasă la un club de noapte unde muzica dance vibrează până în stradă, deşi e încă relativ devreme. în interiorul cu aspect industrial, barul vinde băutură pe bandă rulantă, iar noi avem o masă în zona VIP. Rămân la bere, în vreme ce Ethan şi Mac cercetează împrejurimile, ca să descopere talentele locale.

— Nu eşti interesat? îl întreb pe Elliot.

Râde.

— Nu în seara asta, şmechere.

Se uită subtil spre Ethan, iar eu mă-ntreb dacă-l ţine pe Marele E sub control pentru că fratele lui Kate e cu noi.

Mă uit la ceas, curios ce-o face Ana, şi mă mănâncă palma să-l sun pe Sawyer. Sincer, nu pot socializa mai mult, dar subiectul în discuţie e noua mea casă.

După încă două rânduri de băutură, Elliot ne pune din nou la drum.

Taylor e pregătit cu maşina şi ne duce la următoarea destinaţie.

Un club de striptease.

La naiba.

— Frate, nu mai fi atât de înţepat. Clubul de striptease este trecut în orice manual al petrecerilor burlacilor.

Ethan bate din palme, dar ochii îi sunt lipsiţi de orice expresie. Cred că şi el e la fel de stânjenit ca mine.

— Să nu cumva să-ţi treacă prin cap să-mi cumperi vreun dans în poală, îl avertizez pe Elliot.

Şi-mi amintesc de o perioadă, cu nu foarte mult timp în urmă, când mă aflam în adâncimile întunecate ale unui club privat din Seattle.

Unde orice se putea întâmpla.

Asta a fost acum o eternitate.

Elliot izbucneşte în râs.

— Ce se petrece în Vancouver rămâne în Vancouver. 170

îmi face cu ochiul. Suntem conduşi la o altă masă VIP. De data asta, frate-miu a comandat o sticlă de vodcă, adusă cu mare pompă: artificii şi nişte dansatoare în fuste scurte şi roşii şi în sutiene care de-abia le acoperă sfârcurile, care aplaudă şi ovaţionează cu entuziasm. Pentru o clipă mă tem că se vor aşeza la masa noastră, dar după ce shoturile sunt aliniate, fetele pleacă.

Femei frumoase sunt peste tot. O privesc pe una dintre ele, o blondă subţire, cu ochi negri. începe să-şi scoată hainele cu o graţie atletică, în timp ce face diverse mişcări de gimnastică şi urcă pe bară. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar fi fost bărbat, acesta ar fi fost sport olimpic.

Mac e fascinat şi mă întreb dacă are vreo femeie în viaţa lui.

— Nu, sunt singur. îmi caut pereche, îmi spune după ce-l întreb.

îşi întoarce privirea spre blonda energică. Dau din cap, dar habar nu am ce să-i spun, pentru că nu sunt cel mai potrivit om care să dea sfaturi despre relaţiile amoroase. Sunt încă uimit că Ana a consimţit să fie a mea. De fapt, a consimţit la mult mai multe lucruri extraordinare.

Zâmbesc subtil când gândul îmi zboară la Camera Roşie şi la week- endul trecut.

Da.

Amintirea aceasta mă excită. îmi scot telefonul.

— Nu, spune Elliot. Pune-l la loc.

— Telefonul?

Râdem amândoi. Iar eu dau pe gât un shot de vodcă.

— Hai să mergem în altă parte, zic.

— Nu-ţi place aici?

— Nu.

— Doamne, eşti un ticălos înfumurat.

Frate, asta nu e lumea mea.

— OK. Mai avem o oprire de făcut. Asta a fost partea tradiţională şi obişnuită a petrecerilor de burlaci. Ştii tu, e o lege nescrisă.

— Nu cred că Ana ar fi foarte impresionată.

Ethan mă bate pe spate, iar eu încremenesc.

— Atunci nu-i spune.

Şi ceva din tonul lui mă irită teribil.

— Tu ţi-o tragi cu sor-mea?

— Ethan îşi dă capul pe spate de parcă l-aş fi pocnit. Ridică ambele mâini, şocat.Nu. Nu. Frate, nu te supăra. E frumoasă şi tot ce vrei, dar suntem doar prieteni.

— Bravo. Aşa să rămâneţi în continuare.

Râde nervos, cred, şi dă pe gât două păhărele de vodcă.

Mi-am încheiat misiunea.

— O să-i sperii de moarte toţi iubiţii? întreabă Elliot.

— Tot ce e posibil.

îşi dă ochii peste cap.

— Hai să ieşim de-aici. Locul ăsta îţi strică dispoziţia.

— OK.

Isprăvim vodca, iar eu las un bacşiş de-a dreptul obscen pe masă.

în SUV, cheful îmi revine. Taylor e la volan şi plecăm din centrul oraşului Vancouver, îndreptându-ne spre aeroport.

Dar nu ne întoarcem la avion. Taylor parchează lângă un complex bizar şi ascuns, format dintr-un hotel şi un cazino, situat pe malul râului Fraser.

— Căsnicia e o loterie, zice Elliot rânjind.

— Viaţa întreagă e o loterie, frate. Dar asta e mai degrabă lumea mea.

— Mi-am dat seama. întotdeauna m-ai bătut la cărţi. Cum de eşti încă treaz?

— Matematică pură, Elliot. N-am băut atât de mult şi în acest moment sunt bucuros că n-am facut-o.

Elliot şi Ethan se îndreaptă spre mesele de zaruri şi ruletă, în timp ce Mac preferă masa de blackjack, iar eu, pe cea de poker.

ÎN ÎNCĂPERE ESTE O tăcere respectuoasă, dar încărcată de nerăbdare. Am câştigat 118 000 de dolari şi aceasta e ultima partidă pe care am de gând s-o joc. Se face târziu; Elliot priveşte din spatele meu. Habar nu am unde sunt Ethan şi Mac. Se joacă ultima mână şi ambii jucători de lângă mine aruncă pe rând cărţile. Am doi valeţi şi, pentru că acestea e ultimul joc şi-mi merge strună, cresc miza cu 16 000 de dolari. Adversarul din stânga mea, o femeie la vreo 50 de ani, aruncă imediat.

— Nu am nimic, mormăie ea.

Ultimul jucător de la masă — care-mi aminteşte de tata — îmi trage o privire, apoi se uită din nou la cărţile lui şi îmi plăteşte miza, numărându-şi jetoanele cu grijă.

Se joacă, Grey.

Dealerul strânge cărţile aruncate şi etalează ultima carte din joc. 172 Descătuşat

Aleluia.

Un valet şi o pereche de nouari. Am fuil.

Mă uit impasibil la adversarul meu, care se foieşte, se mai uită o dată la cărţile sale. Ochii lui negri şi vioi se mută de la mine la cărţile din mâna lui. înghite în sec.

Nu are nimic.

— Pas, spune el.

E timpul să te dai mare, Grey.

încet, pentru un efect total, bat cu degetul în fetrul verde, apoi îmi adun jetoanele la un loc şi cresc miza cu 50 000 de dolari.

— Plusez, spun.

Dealerul răspunde:

— Plus 50 000 de dolari la miză.

Adversarul meu pufneşte, îşi ia cărţile şi le aruncă scârbit în mijlocul mesei. în sinea mea, dansez. Am câştigat 134 000 de dolari. Nu e rău pentru patruzeci şi cinci de minute de joc.

— Am terminat, spune doamna de alături făcând un semn spre mine.

— Mulţumesc pentru joc. Şi eu trebuie să plec.

Las un bacşiş generos dealerului, îmi iau câştigul şi mă ridic în picioare.

— Noapte bună.

Elliot vine spre mine şi mă ajută cu jetoanele.

— Eşti o javră extrem de norocoasă, spune el.

NE URCÂM ÎN AVION CHIAR înainte de miezul nopţii.

— Aş vrea un pahar cu Armagnac, Sara. Mulţumesc.

— Te-ai gândit să bei! exclamă Elliot.

— Toţi am ieşit în câştig, observă Mac. Cred că s-a luat norocul de la tine, Christian.

— Beau în cinstea acestui fapt, zice Ethan.

Zâmbesc, aşezându-mă confortabil pe scaunul meu de piele. Da. Câştigul meu e semn bun. Ce mod superb de a încheia o seară minunată!

Duminică, 24 iulie 2011

Când ne pregătim de aterizarea pe Boeing Field, mă-ntind după centura de siguranţă şi chicotesc. Mi-am petrecut mare parte din zi prin- zându-mi şi desprinzându-mi diverse centuri. Aflat în faţa mea, Elliot ridică privirea la mine.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nimic. Voiam doar să-ţi mulţumesc. Pentru ziua de azi. A fost senzaţională.

Elliot se uită la ceas.

— Practic, a fost ziua de ieri.

— M-am distrat de minune. Te-ai achitat cu glorie de misiunea de cavaler de onoare. Singura îndatorire care-ţi mai rămâne e să ţii un discurs. Nu trebuie să fie unul lung.

Elliot se albeşte la faţă.

— Frate, nu-mi mai aduce aminte.

— Da, zic strâmbându-mă. Eu încă trebuie să-mi scriu jurămintele.

— La naiba. E greu.

E înspăimântat.

— Dar săptămâna viitoare pe vremea asta se va termina totul. O să fii însurat.

— Da. Şi o să mă aflu în acest avion.

— Tare. Unde o duci pe Ana?

— în Europa. Dar e o surpriză. Ea nu a plecat niciodată din Statele Unite.

— Uau.

— Ştiu. Nu m-am gândit niciodată cum ar fi... nu pot să-

Glasul mi se sugrumă pentru că mă cuprinde un val neaşteptat de emoţie. E teamă, adrenalină, anxietate sau *fericire?* Nu ştiu, dar e copleşitor.

La naiba. Mă însor.

Elliot se încruntă.

— Frate, de ce? Eşti un tip arătos. Eşti un bou, dar, na, asta pentru că eşti unul dintre stăpânii universului cu o sculă mare şi şmecheră.

Clatină din cap.

— N-am înţeles niciodată de ce nu erai interesat de prietenele Miei. Mereu erau îndrăgostite de tine. Am crezut că eşti gay.

Ridică din umeri, iar eu zâmbesc, ştiind că toată familia mea credea că sunt gay.

— Pur şi simplu aşteptam femeia potrivită.

— Cred că ai găsit-o.

Expresia i se îmbunează, dar încă are o privire melancolică în ochii lui de un albastru aprins.

— Cred că da.

— îţi stă bine îndrăgostit, spune Elliot, iar eu îmi dau ochii peste cap, pentru că e posibil să fie cel mai siropos lucru pe care mi l-a spus vreodată.

— Luaţi-vă o cameră, băieţi, zice Mac, exact când aterizăm.

— O să am grijă să nu uiţi niciodată că eşti singurul mire din nord-vestul Pacificului care a rămas treaz la propria lui petrecere a burlacilor.

Izbucnesc în râs.

— Ei bine, mă bucur că nu am fost dezbrăcat şi legat cu cătuşele de vreun felinar din Vegas.

— Dacă mă însor vreodată, exact aşa aş vrea să-mi închei petrecerea burlacilor! zice Elliot.

— O să ţin minte.

Elliot râde.

— E momentul să-l trezim pe Ethan.

TAYLOR E LA VOLANUL Audi-ului Q7, ducându-ne pe Elliot şi pe mine înapoi la Escala. După ce ne-am luat prieteneşte la revedere, Mac şi Ethan au plecat cu un taxi care-i aştepta.

— Mulţumesc pentru seara aceasta, Taylor, îi spun, întinzându-mă pe bancheta din spate.

Elliot pare că a adormit.

— A fost o plăcere, domnule.

îmi întâlneşte privirea în oglinda retrovizoare şi, deşi e întuneric, îi observ zâmbetul uşor amuzat. îmi scot telefonul din buzunarul sacoului.

Niciun mesaj.

— Ai vreo veste de la Sawyer sau de la Reynolds?Da, domnule, răspunde Taylor. Domnişoara Steele şi domnişoara Kavanagh sunt încă în oraş.

Poftim? Mă uit la ceas. E trecut de ora unu noaptea.

— Unde e Ana?

încerc să nu intru în panică, aruncându-i o privire lui Elliot, care doarme dus.

— într-un club de noapte.

— Care?

— Trinity.

— în Pioneer Square?

— Da, domnule.

— Du-mă acolo.

Taylor mă priveşte scurt, destul de nesigur.

— Crezi că nu e o idee bună? întreb.

— Da, domnule. *La naiba.*

Numără până la zece, Grey.

îmi amintesc de singura ocazie când am fost într-un club cu Ana, la acel bar din Portland, unde îşi sărbătorea examenele finale. S-a îmbătat atât de rău, încât a leşinat, în braţele mele. *La naiba.*

— Domnule, Sawyer şi Reynolds sunt cu ea. Asta e adevărat.

Pune-te în locul ei. Cuvintele lui Flynn nu-mi dau pace. Asta e noaptea ei. Cu prietenele ei. *Grey, las-o în pace.*

— OK, du-ne înapoi la Escala.

— Da, domnule.

Sper că am luat decizia corectă.

ÎL TREZESC PE ELLIOT când intrăm în garajul subteran de la Escala.

— Trezeşte-te, am ajuns.

— Vreau să mă duc acasă. Dar dacă mai vrei să stăm la un pahar sau ceva de genul acesta, eu am chef.

De-abia îşi ţine ochii deschişi.

— Taylor o să te ducă acasă, Elliot.

— Mi-ar plăcea să vă conduc mai întâi în apartament, domnule Grey, spune Taylor.

— OK.

Oftez, ştiind că e în continuare în dispoziţia de cloşcă, preocupat de siguranţa mea. Parchează lângă lift şi coboară din maşină. Elliot deschide ochii.

— O să rămân în maşină, mormăie.

Dau să-i strâng mâna, dar Elliot mă trage spre el.

— Du-te-n mă-ta cu strângerile tale de mână, zice şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare stânjenitoare, care e stângace, masculină şi... binevenită.

— Vezi să nu-mi mototoleşti costumul, îl avertizez, de-a dreptul impresionat de gestul lui.

Mă eliberează din îmbrăţişare.

— Noapte bună.

îl plesnesc în glumă peste genunchi.

— Mulţumesc din nou. Ai nevoie de lucrurile pe care le-ai lăsat aici?

— Mă întorc vineri seară pentru cina de repetiţie.

— OK. Noapte bună, Lelliot. Zâmbeşte larg şi închide ochii.

TAYLOR MĂ ÎNSOŢEŞTE până sus, în apartament.

— Ştii că nu trebuie să faci asta, Taylor.

— Ăsta e jobul meu, domnule. Priveşte drept înainte.

— Eşti înarmat?

îşi întoarce privirea spre mine.

— Da, domnule.

Urăsc armele de foc; mă-ntreb dacă a luat arma şi în Canada şi, dacă da, cum a trecut de securitate. Dar nu vreau să aflu vreun amănunt sordid. *Negare plauzibilă.*

— De ce nu l-ai rugat pe Ryan să-l ducă acasă pe Elliot? Cred că eşti epuizat.

— Mă simt bine, domnule Grey.

— Mulţumesc din nou pentru implicarea în organizarea zilei de azi. Se întoarce spre mine cu un zâmbet amabil.

— A fost o adevărată plăcere.

Uşile de la penthouse se deschid, iar eu intru în casă. Ryan e acolo, aşteptându-mă.

— Bună seara, domnule Grey.

— Ryan, salutare. Totul în regulă în seara aceasta?

— Da, domnule. Nimic de raportat. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Sunt bine. Noapte bună.

îl las în foaier şi mă duc la bucătărie. Scot din frigider o sticlă cu apă minerală, desfac dopul şi încep să beau direct din ea.

E linişte în apartament. Bâzâitul monoton al frigiderului şi vuietul distant al traficului sunt singurele zgomote pe care le aud. Locul pare pustiu.

Pentru că Ana nu e aici.

Paşii mei răsună în încăpere când mă îndrept spre fereastră. Luna e cocoţată pe cerul senin al nopţii şi străluceşte toată, cu promisiunea altei zile frumoase, ca ziua de azi. Ana e aproape, sub aceeaşi lună. în curând va ajunge acasă. *Cu siguranţă.* Mă lipesc cu fruntea de geam. E rece, dar nu îngheţat. Oftez şi răsuflarea mea abureşte uşor geamul.

La naiba.

Am văzut-o acum câteva ceasuri şi deja mi-e dor de ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Eşti dus rău de tot. Adună-te.

Am avut cea mai frumoasă zi. Fără griji. Plină de aventuri. Am socializat.

Flynn ar fi foarte mândru. îmi amintesc când am navigat prima oară cu *The Grace,* Ana m-a întrebat dacă am prieteni. Ei bine, acum pot spune că da. *Poate.*

Nu ştiu de ce dintr-odată mă simt trist; o senzaţie familiară de singurătate mi se caţără în suflet. îi recunosc principalele ingrediente: pustietatea, dorul, ca şi cum îmi lipseşte ceva. Nu m-am mai simţit aşa din adolescenţă.

La naiba.

Nu m-am mai simţit singur de ani întregi. Am avut familia, chiar dacă i-am ţinut la distanţă. Şi am avut-o, desigur, pe Elena şi m-am mulţumit cu propria-mi companie şi cu cea ocazională a supuselor mele.

Dar acum, fără Ana aici, sunt pierdut.

Absenţa ei e o durere — o cicatrice pe sufletul meu.

Liniştea devine insuportabilă.

Aş fi crezut că după toată agitaţia acestei seri — baruri, cluburi de noapte, cazinouri — mi-ar fi prins bine puţină linişte.

Dar nu.

Liniştea e dureroasă şi mă face melancolic. 178 DescătuşatLa naiba.

Mă îndrept spre pian, ridic capacul şi mă aşez pe taburet. Fac o pauză ca să-mi adun gândurile, îmi aşez o mână pe clape şi mă bucur de senzaţia de stabilitate pe care mi-o oferă fildeşul sub vârfurile degetelor mele. încep să cânt prima piesă care-mi vine-n minte, adagio Bach-Marcello, şi în scurt timp mă pierd în melodia tristă care se potriveşte de minune cu starea mea. Când o reiau, un zgomot mă disturbă.

-Şşş...

Ridic privirea. Ana stă lângă blatul de la bucătărie, legănându-se uşor. într-o mână are sandalele cu toc cui şi pe cap poartă o coroniţă de plastic. Iniţial, probabil c-o fi stat pe creştetul capului, dar acum i s-a strâmbat într-o parte. Peste rochia neagră sclipitoare îi atârnă o panglică pe care scrie caligrafic *mireasa.* Are degetul arătător dus la buze.

Fără îndoială, e cea mai frumoasă fată din lume.

Şi eu sunt bucuros că e acasă.

în spatele ei, Sawyer şi Reynolds mă privesc încremeniţi. Mă ridic de pe taburet şi le mulţumesc făcându-le un semn discret. Zâmbesc în acelaşi timp şi ies. Ana se răsuceşte împiedicându-se şi îi urmăreşte îndepărtându-se.

— Pa! aproape că strigă şi le face cu mâna cu un gest amplu.

E clar că e beată. Se întoarce cu faţa spre mine şi-mi aruncă cel mai mare, cel mai cald, cel mai turmentat zâmbet din lume şi vine spre mine împleticindu-se.

— Domnule Christian Grey!

O prind înainte de a cădea şi o cuprind în braţe. Ridică privirea spre mine cu o bucurie ameţită. Are o expresie care îmi hrăneşte sufletul.

— Domnişoară Anastasia Steele. Cât mă bucur să te văd! Te-ai distrat?

— Senzaţional!

— Te rog, spune-mi că ai mâncat ceva.

— Da! Mâncarea a fost mâncată.

îşi aruncă încălţările care zornăie pe podea, apoi îşi încolăceşte mâinile în jurul gâtului meu.

— Pot să-ţi îndrept coroana?

încerc să-i aranjez diadema.

— Mi-ai îndreptat coroana cu mult timp în urmă, se bâlbâie ea.

Poftim?

— Ai cea mai frumoasă gură din lume.

îşi trece degetul arătător peste buzele mele, cu un uşor tremurat.

— Serios?

— Hmm... da. îmi faci nişte lucruri atât de plăcute cu gura aceea.

— îmi place să-ţi fac lucruri plăcute cu gura asta.

— Vrei s-o facem acum?

îşi mută privirea tulbure de la gură la ochii mei.

— Oricât de mare ar fi ispita, nu sunt sigur că e o idee bună acum.

Se leagănă puţin, iar eu o cuprind şi mai bine.

— Dansează cu mine, mormăie, zâmbind tâmp.

îşi trece mâinile peste reverele sacoului meu şi mă trage mai aproape. O simt lipită de trupul meu.

— Ar trebui să te duc la culcare.

— Vreau să dansez... cu tine, şopteşte şi-şi ţuguie buzele dulci.

— Ana, o cert, tentat s-o duc în pat, dar mă bucur de atingerea ei în braţele mele şi ador cum mă imploră cu ochii ei mari şi albaştri. Ok. Pe ce ai vrea să dansezi?

Să fiu îngăduitor.

— Pe muuuuzică.

Râd, puţin exasperat. Mă mişc odată cu ea spre blatul din bucătărie, de unde iau telecomanda şi pornesc muzica. în boxe începe „Bodyrock”, melodia lui Moby. E unul dintre cântecele mele preferate din adolescenţă, dar pentru acest moment mi se pare prea agitată. Sar peste el şi în încăpere se aude apoi „My Baby Just Cares for Me”, cântecul Ninei Simone.

— E bine? întreb, răspunzând zâmbetului îmbătat al Anei.

— Da.

îşi dă capul şi braţele pe spate cu atâta entuziasm, încât aproape c-o scap.

— La naiba. Ana!

Mă bucur că o ţin de talie, altfel s-ar fi întins pe jos. începe să se împleticească şi mă-ntreb dacă e pe punctul de a

cădea în nas, dar îmi dau seama că de fapt încearcă să danseze.

Ooo.

O cuprind cu ambele braţe. N-am dansat niciodată cu cineva atât de beat ca Ana. îşi agită braţele şi picioarele şi face piruete imprevizibile.

E şi asta o lecţie.

încerc s-o prind de ambele mâini şi s-o conduc prin cameră, într-un dans oarecum forţat, dar nu prea reuşesc. Mă nelinişteşte. Deodată se opreşte şi se ia cu mâinile de cap.

— Ah. Se-nvârte camera cu mine. *O, nu.*

— Cred că ar trebui să mergem la culcare. Mă priveşte printre degete.

— De ce? Ce ai de gând să faci?

Oare flirtează cu mine sau e o întrebare serioasă?

— Să te las să dormi, răspund netulburat.

Se strâmbă, de unde deduc că e dezamăgită, dar o iau de mână şi o duc din nou spre blatul din bucătărie. Iau un pahar din dulap şi-l umplu cu apă.

— Bea asta.

îi întind paharul, iar ea face ceea ce i se spune.

— Pe tot.

Mijeşte ochii şi mă priveşte nelămurită — cred că se concentrează să mă vadă.

— Ai mai făcut asta.

— Da. Cu tine. Ultima oară când te-ai îmbătat.

Dă paharul peste cap şi se şterge la gură cu dosul palmei.

— O să mi-o tragi?

— Nu. în seara asta, nu. Se încruntă.

— Haide.

O duc în dormitor, aprind luminile şi o las lângă pat.

— Ţi-e rău?

— Nu! răspunde categoric. Ce uşurare!

— Ai nevoie la baie?

— Nu!

— întoarce-te, îi cer.

Se strâmbă. îi scot diadema.

— întoarce-te, ca să pot să-ţi desfac rochia, îi trag peste cap panglica asta caraghioasă.

— Eşti atât de bun cu mine. îşi pune palma pe pieptul meu.

— Destul. întoarce-te. Nu te mai rog încă o dată. Zâmbeşte larg.

— Uite-l... *Ah, iubito.*

O prind de umeri şi o răsucesc lent ca să-i pot deschide rochia care cade imediat la podea, adunându-i-se la picioare. Ana poartă un sutien negru de dantelă, chiloţi asortaţi şi o jartieră albă. îi desfac sutienul, şi lipindu-mă de ea, îi cobor bretelele în jos, pe braţe. îşi freacă fundul de mine şi-mi atinge penisul deosebit de interesat de ceea ce se petrece.

Ana!

îmi acord un moment de pură plăcere şi-mi împing şoldurile în faţă, în timp ce mâna ei îmi mângâie penisul întărit.

Da!

îi arunc sutienul pe jos, îi dau părul într-o parte şi-mi ating buzele de gâtul ei.

— Opreşte-te, şoptesc.

Continuă să-şi frece mâna de mine. Scot un geamăt şi mă dau înapoi, îngenunchez, îi trag în jos pe picior jartiera — despre care cred că a venit odată cu panglica şi tiara — şi apoi chiloţii, şi o sărut pe fesă.

— Ieşi din ei.

Face un pas, iar eu îi iau lenjeria şi hainele, apoi dau la o parte cuvertura.

— în pat.

Se întoarce cu faţa.

— Vino şi tu, spune cu un zâmbet provocator.

E goală şi adorabilă şi senzuală şi ispititoare. Şi complet beată.

— Bagă-te în pat. Mă întorc imediat.

Se leagănă, se aşază, apoi se trânteşte pe spate în pat, iar eu îi urc picioarele pe saltea şi o învelesc.

— Ai de gând să mă pedepseşti? bolboroseşte.

— Să te pedepsesc?

— Pentru că m-am îmbătat în halul ăsta. Un futai de pedeapsă. Poţi să-mi faci ce vrei, şopteşte şi întinde braţele spre mine.

O, Doamne.

Un milion de gânduri erotice îmi trec prin minte şi fac eforturi să mă aplec, s-o sărut pe frunte cu blândeţe şi să plec.

îi pun hainele la spălat în coşul de rufe din garderoba încă plină de pungi cu cumpărăturile de mai devreme. Mă dezbrac şi eu de costum şi de cămaşă.

îmi pun pijamaua şi un tricou şi mă duc la baie.

în timp ce-mi spăl dinţii, reflectez la ce aş putea face cu Ana beată. Vrea s-o pedepsesc? Gândurile acestea nu-mi potolesc deloc erecţia.

— Perversule, şoptesc, uitându-mă în oglindă.

Sting luminile şi mă-ntorc în dormitor. După cum bănuiam, Ana doarme dusă şi părul i se răsfiră în toate direcţiile pe perne. Arată adorabil. Mă urc lângă ea şi mă întorc pe o parte ca s-o privesc cum doarme.

Dimineaţă o să aibă o ditamai mahmureala.

Mă aplec şi o sărut pe păr.

— Te iubesc, Anastasia, şoptesc, apoi mă-ntind pe spate, cu ochii în tavan.

Mă mir că nu sunt furios pe ea. Ba chiar mi se pare fermecătoare şi amuzantă.

Poate că mă maturizez. *în sfârşit.*

Aşa sper. Săptămâna viitoare pe vremea asta voi fi un om însurat.Marţi, 26 iulie 2011

închei convorbirea cu Troy Whelan, bancherul meu. Am deschis un cont comun pentru mine şi Ana care se va activa din clipa în care va deveni doamna Grey. Nu sunt sigur de ce ar avea nevoie vreodată de el — dar, dacă mi se întâmplă ceva... Doamne. Dacă i se întâmplă ei ceva...

îmi sună telefonul, distrăgându-mi atenţia de la şirul de gânduri negre.

— Domnule Grey, e mama dumneavoastră la telefon, spune Andrea.

îmi suprim un oftat.

— Fă-mi legătura.

— Imediat. Gata, domnule.

— Grace.

— Dragul meu. Ce mai faci?

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Mereu atât de tăios. Voiam să văd ce faci, atâta tot. Vorbesc mai des cu Ana zilele astea decât cu tine.

— Păi, sunt bine. încă aici. încă mă însor. îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Vrei ceva în mod special?

Oftează.

— Nu, dragule. De-abia aştept cina şi repetiţia şi de-abia aştept ca Ana să stea cu noi în noaptea dinaintea nunţii. Şi, desigur, împreună cu mama şi tatăl ei vitreg, Bob. Mă bucur că-i vom întâlni înainte de nuntă. Sunt în relaţii bune cu tatăl ei natural?

— Cu Ray? Cred că da. Dar nu ştiu sigur, va trebui s-o întrebi pe Ana.

— Asta o să fac. Mă bucur că el va sta cu tine.

Nu a fost ideea mea.

— Ana speră că ne vom înţelege bine.

Sincer, Raymond Steele mă intimidează. Grace face o pauză.

— Sunt sigură că aşa va fi. Aveţi actele pentru căsătorie?

Oftez.

— Sigur că da. Le-am luat săptămâna trecută.

Luna de miere

— ?Totul e aranjat.
— Şi costumul tău? Dau ochii peste cap.
— Mi-a fost livrat chiar azi. Mi se potriveşte.
— Verighetele? *Verighetele? La naiba. Verighetele!*
Cum mama naibii am uitat de verighete?
— Le avem, mormăi şi izbucnesc în râs, pentru că şi eu, şi Ana am uitat de verighete.
— Ce-i atât de amuzant?
— Nimic, mamă. Mai e ceva?
— Ai uitat de verighete? Oftez. *M-a prins.*
— Cum ţi-ai dat seama?
— Sunt mama ta... şi mi-ai spus mamă. Tu rar îmi spui aşa.
Amuzamentul şi căldura din glasul ei sunt liniştitoare.
— Atentă la detalii, doamnă doctor Grey. Chicoteşte.
— Ah, Christian, te iubesc atât de mult. Dacă nu ai verighetele, ocupă-te şi ia-le. Aici totul e în grafic; pavilionul se montează mâine şi apoi vor veni şi decoratorii.
— Mulţumesc, mamă. Mulţumesc pentru tot.
— Ne vedem vineri.
închide, iar eu privesc peste oraş de la înălţime, recunoscător pentru tot ceea ce este sacru în viaţa mea, pentru dr. Grace Trevelyan-Grey. *Mama.*
O sun pe Ana.
— Anastasia Steele. Pare abătută.
— Am uitat de verighete.
— Verighete? Ah! Verighete!
Râd, pentru că a avut aceeaşi reacţie ca mine, şi-mi imaginez cum cască ochii, şocată.
— Ştiu! Cum de-am putut uita?
— Mama mereu îmi spune că diavolul stă în detalii, aprobă Ana.
— Nu greşeşte. Ce fel de verighetă ţi-ai dori?
— Ah... ăăă...
— Poate un inel de platină ca să se asorteze cu inelul de logodnă?
— Christian, ar fi... ar fi ceva mai mult decât frumos.
Vocea ei e o şoaptă. Zâmbesc.
— O să cumpăr verighete identice. Ea scoate un mic oftat.
— Vei purta şi tu verighetă?
— De ce să nu port?
întrebarea ei mă ia prin surprindere.

— Nu ştiu. Sunt încântată că o vei purta.

— Ana, sunt al tău. Vreau ca lumea întreagă să ştie asta.

— Mă bucur enorm să aud asta.

— Ar trebui să ştii lucrul acesta deja.

— îl ştiu, şopteşte ea. încă mă mai cutremur când spui asta.

— Te cutremuri? Chicoteşte.

— Da, mă cutremur.

— Pare neplăcut.

— Nu. E opusul neplăcerii.

Inima mea zboară. Uneori Ana îmi taie respiraţia. înghit în sec, încercând să-mi stăpânesc fericirea.

— Mă duc să mă ocup de asta.

— Aşa să faci!

— Vorbim mai târziu, iubito.

— Pe mai târziu, Christian. Te iubesc. Las cuvintele să-mi mângâie inima. *Mă iubeşte.*

— Ai de gând să închizi telefonul? întreabă.

— Nu.

Izbucneşte în râs.

— Trebuie să plec. Am o şedinţă şi şeful şefului şefului meu... ştii tu.

— Da. Poate fi uneori un dobitoc.

— Poate... dar poate fi şi cel mai bun bărbat din lume.

Mă uit la portretul ei de pe perete; îmi zâmbeşte, timid şi provocator. Trupul şi sufletul mi se tulbură. Acesta este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus vreodată.

— Ne vedem diseară, zice, apoi închide telefonul înainte de a apuca să-i răspund.

Anastasia Steele, eşti cea mai dezarmantă femeie pe care o cunosc. Privesc îndelung fotografia ei, savurând fiecare cuvânt pe care mi l-a spus, şi ştiu că zâmbesc atât de larg, încât aş putea lumina o noapte neagră şi înfricoşătoare.

Simţindu-mă inspirat, caut numărul de telefon de la magazinul de bijuterii de lux Astoria şi sun. Nu am nevoie doar de verighete, ci şi de un cadou de nuntă pentru viitoarea mea soţie.

ÎNTÂLNIREA MEA CU WELCH este neconcludentă: nu există ni- ciun indiciu în privinţa agresorului şi încep să cred că povestea cu sabotajul este rodul imaginaţiei mele

hiperactive. Echipa lui Welch cercetează dosarele tuturor foştilor angajaţi ai companiilor achiziţionate de GEH în căutarea unor indicii, dar am mai luat-o pe pista asta şi cred că nu va găsi nimic. Singurii posibili suspecţi erau Hyde şi Woods, dar Hyde a fost scos din discuţie, pentru că a plecat în Florida de când a fost concediat. Şi deocamdată nu există dovezi care să-l lege nici pe Woods de accident.

— Ştiu cât de enervantă e pentru tine situaţia, Grey, zice Welch, cu glasul lui răguşit. Suntem mai atenţi decât de obicei la Gulfstream.

— Mă întreb dacă nu ne-am panicat noi degeaba când am citit raportul FAA.

— Nu. Nu ne-am panicat degeaba, pentru că e vorba despre siguranţa ta. Va trebui să aşteptăm cu răbdare raportul Comisiei de Transporturi. Trebuie să ne parvină cât mai curând.

— Imediat după ce-l primeşti...

Las fraza să se completeze de la sine.

— Da, domnule.

— între timp, te rog, ia legătura cu Taylor. Vine cu noi să revizuiască măsurile de securitate cât timp suntem în luna de miere.

— OK. Şi felicitări încă o dată.

Dau din cap în semn de mulţumire.

— Asta e tot. Mulţumesc că ai venit.

Welch se ridică şi ne strângem mâinile.
ÎNTORS LA BIROU, îmi verific e-mailurile.
Déla: Dr. John Flynn

Despre: Redirecţionat: Pentru Christian GreyData: 26 iulie 2011,14:53
Către: Christian Grey

Christian

Am primit ceea ce e ataşat de la Leila Williams. Putem discuta pe tema aceasta joi, când ne vedem. JF

De la: Leila Williams Despre: Pentru Christian Grey Data: 26 iulie 2011,06:32 EST Către: Dr. John Flynn

Dragul meu John

Îţi mulţumesc pentru sprijinul tău permanent. Nici nu pot să-ţi explic cât de mult aînsemnat pentru mine. Părinţii mei m-au primit cu braţele deschise înapoi acasă. Nici nu-mi vine să cred cât de grijulii au fost, având în vedere toate chinurile la care i-am supus. Divorţul de soţul meu ar trebui să se finalizeze luna viitoare. Voi putea cel puţin să-mi continui viaţa. Singurul meu regret e că nu am putut să-i mulţumesc domnului Grey în persoană. Te rog să-i trimiţi e-mailul acesta. Mi-ar plăcea mult să-i mulţumesc faţă în faţă. Viaţa mea ar fi putut lua o întorsătură urâtă dacă voi doi nu aţi fi intervenit.

Multe mulţumiri Leila

Nu-mi vine să cred. Leila e ultima persoană din lume pe care vreau s-o văd. Dar mă bucur că se simte mai bine, că se vindecă şi că divorţează de gândacul cu care s-a măritat. Şterg e-mailul şi nu mă mai gândesc la ea.

O sun pe Andrea. Am nevoie de cafea. Repede.

E TÂRZIU. SOARELE A coborât sub linia orizontului, iar eu sunt la mine în birou şi mă holbez la documentul gol, deschis pe monitorul calculatorului. *Jurămintele.*

E mai dificil să le scrii decât îmi imaginam. Tot ce scriu voi rosti cu glas tare în faţa celor dragi nouă şi încerc să găsesc cuvintele care să exprime ceea ce simt pentru Ana, cât de bucuros sunt că ne vom trăi viaţa împreună şi cât sunt de onorat că m-a ales pe mine.

Frate. Cât e de greu!

Gândul îmi zboară la întâlnirea din seara aceasta, cea de mai devreme cu Ana şi Gia Matteo. Gia voia să asculte ideile noastre pentru casa cea nouă. Viziuna ei este una îndrăzneaţă: mie îmi place abordarea, dar nu sunt sigură că Ana e total de acord. Doar când vom vedea schiţele Giei vom putea decide.

Din fericire, întâlnirea a fost una scurtă. Şi m-a atins o singură dată,

atât.

De atunci tot mă căznesc să-mi scriu jurămintele în timp ce Ana vorbeşte la telefon cu Alondra Gutierrez. Amândouă s-au ocupat foarte mult de nunta aceasta.

Sper doar să fie tot ceea ce-şi doreşte Ana. Şi, sincer, dacă Ana e fericită, şi eu sunt fericit.

Dar, mai presus de orice, vreau să fie în siguranţă.

Viaţa fără Ana ar fi de nesuportat.

Un iureş de imagini îmi copleşeşte, neinvitat, mintea: Ana cu arma îndreptată spre ea în vechiul ei apartament; Ana, nu Ros, aşezată lângă mine în timp ce *Charlie Tango* se prăbuşeşte; Ana zăcând, palidă şi neclintită, pe un covor murdar, care a fost odinioară verde...

Grey, opreşte-te. Opreşte-te.

Trebuie să-nvăţ să-mi stăpânesc aceste gânduri morbide.

Concentrează-te, Grey. Concentrează-tepe ceea ce-ţi doreşti.

Să fii cu Ana.

Vreau să-i dăruiesc lumea întreagă.

Mă întorc la ecran, la jurămintele mele, şi încep să scriu.

ANA ÎŞI RIDICĂ PRIVIREA când intru în bibliotecă şi-mi aruncă un zâmbet dulce, dar obosit. Citeşte un manuscris.

— Bună.

— Bună, răspunde, în timp ce eu mă aşez în fotoliul de lângă ea şi deschid braţele.

Nu ezită nici măcar un pic; îşi scoate picioarele lungi de sub ea şi sare pe mine, cu manuscris cu tot, urcându-mi-se în poală. O cuprind în braţe, îi sărut creştetul capului şi îi inspir parfumul. Ana e raiul pe pământ.

Geme uşor, mulţumită.

E aşa de bine s-o ţin în braţe.

Un balsam pentru simţurile mele.

Ana mea.

Stăm amândoi într-o tăcere plăcută, care ne ţine companie. Cu trei luni în urmă, nici nu m-aş fi imaginat aşa. *Ba nu. Cu două luni în urmă.* M-am schimbat de nu mă mai recunosc. Rămăşiţele de îndoială şi teamă pe care le-am simţit mai devreme se topesc. E în siguranţă, în braţele mele.

Şi eu mă simt în siguranţă... alături de ea.Joi, 28 iulie 2011

Şedinţa cu şefii de departamente a decurs bine; toată lumea e pusă la curent cu ce se ocupă fiecare divizie şi ce paşi trebuie urmaţi în continuare. Compania mea rămâne pe mâini bine, dar nu m-am îndoit niciodată de lucrul acesta. Totuşi, dacă e să fiu cinstit, chestia asta încă mă nelinişteşte. Este prima oară când îmi iau vacanţă pentru mai mult de câteva zile. La plecarea din sala de şedinţe, toţi îmi strâng mâna şi îmi fac urări de bine.

— Mâine voi fi aici, îi reamintesc lui Marco.

— Christian, meriţi o pauză, spune el. Bucură-te de luna ta de miere.

— Mulţumesc.

Expir prelung şi-mi trec o mână prin păr. De ce mama naibii sunt atât de speriat? Ros se apropie de mine după ce restul lumii a plecat deja.

— Casa. E a ta.

— S-a făcut tranzacţia?

— E semnată şi parafată.

— Minunat. Mulţumesc că te-ai ocupat de asta. Cheile?

— Ne vor fi trimise în scurt timp.

— O să i le dau fratelui meu. El va superviza renovarea.

Cască ochii.

— Renovezi? Ai planuri mari, Christian. Cred că e momentul să-ţi iei o vacanţă.

— Ştii bine că sunt gata de vacanţă şi de-abia o aştept.

— Unde plecaţi?

— Ţi-am urmat sfatul. în Europa.

Se luminează la faţă.

— Gwen şi cu mine de-abia aşteptăm ziua de sâmbătă.

— Eu mă voi bucura când se va termina, spun, zâmbindu-i încordat.

— Christian! zice Ros, uimită. Trebuie să te bucuri de ziua asta!

— Vreau ca Ana să se bucure de ziua asta.

Expresia lui Ros se înmoaie imediat.

— Eşti *tare* îndrăgostit.

Izbucnesc în râs, pentru că Ros nu a mai făcut niciodată un comentariu atât de personal.

— Vinovat.

Ea zâmbeşte larg şi privirea i se luminează. îi stă bine aşa.

— Mă voi bucura însă de luna de miere ştiind că rămâi tu în locul meu şi că vei menţine GEH în mişcare.

Zâmbeşte şi mai larg.

— Nu mai fi atât de îngrijorat. O să fii în Europa, nu pe Marte. Dacă voi avea nevoie de tine, te voi suna.

— Mulţumesc, Ros.

— Acum scuză-mă, trebuie să mă întorc la treburile mele.

îi fac loc să treacă pe lângă mine. Sunt foarte bucuros că Ros e în echipa mea.

— CHRISTIAN, PARCĂ EŞTI un leu în cuşcă. Ce ai păţit? întreabă Flynn.

Stă pe scaunul lui, privindu-mă la fel de detaşat ca de obicei, în timp ce eu mă plimb prin biroul lui, făcând cărare pe covorul gros. întrebarea lui mă face să mă opresc şi să mă uit pe fereastră. îl văd pe Taylor, lângă maşină. Supraveghează strada prin ochelarii săi de soare.

— Emoţii? îmi dau cu presupusul, întorcându-mă pe canapea şi trân- tindu-mă pe ea.

— E de înţeles, având în vedere că te însori peste câteva zile.

— Oare?

— Sigur că da. E perfect firesc să ai emoţii. Vei declara în mod public cât de mult înseamnă pentru tine Anastasia. Totul devine real.

Da. Aşa este.

— Dar ne-a luat foarte mult să ajungem în acest punct şi am uitat de verighete până în ultimul moment.

Ridic mâinile, enervat.

— Ce anume spune asta despre noi?

— Că sunteţi amândoi nişte oameni ocupaţi? spune pe un ton îngăduitor.

Dar observaţia lui nu mă mulţumeşte.

— Toată lumea îmi spune să mă bucur de moment.

Mă încrunt. Flynn pare gânditor, dar nu spune nimic, aşteptând să mă lămuresc.

— Eu vreau doar să se termine!

— Eşti sigur? Eşti convins că vrei să faci asta?

Poftim? Mă uit urât la el, de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

— Nunta? Normal că vreau!

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Atunci de ce mă întrebi dacă am îndoieli? mă răstesc.
— Christian, încerc să aflu de ce eşti neliniştit.
— Vreau doar să se termine mai repede, spun dintr-o răsuflare, exasperat.

Dar Flynn nu zice nimic şi continuă să mă cerceteze cu o expresie calmă şi măsurată, în timp ce eu aştept să-mi ofere o explicaţie. Nu o face şi ştiu că aşa mă testează. *La naiba.*
— Durează atât de mult. Eu nu sunt un om răbdător, mormăi.
— Au trecut doar câteva săptămâni, nu e atât de mult timp. Expir zgomotos şi mă chinui să-mi elucidez sentimentele.
— Sper ca Ana să nu se răzgândească.
— Cred că, în acest moment, e puţin probabil ca Ana să se răzgândească. De ce ar face-o? Te iubeşte.

Mă fixează din priviri. Iar eu îl privesc mut, incapabil să articulez vreun cuvânt. E frustrant.
— 1\i vrei pur şi simplu să fii un om însurat? subliniază Flynn.
— Da! Şi ea să fie a mea. Şi s-o pot proteja. Aşa cum trebuie. -Ah.
Flynn dă din cap şi oftează imperceptibil.
— Astea nu sunt doar emoţii, Christian. Spune-mi mai multe. *începe spectacolul, Grey.*

înghit în sec şi îi mărturisesc cea mai neagră temere a mea, ascunsă undeva în adâncul sufletului meu.
— Viaţa ar fi insuportabilă fără ea. Cuvintele mele parcă ar fi nişte şoapte.
— Am nişte gânduri morbide. înfricoşătoare.

Dă din cap şi-şi duce un deget la buze. îmi dau seama că se aşteaptă să continui.
— Vrei să vorbim despre ele? întreabă.
— Nu.
Dacă vorbesc, vor deveni *reale.*

De ce nu vrei?Clatin din cap, mă simt expus — vulnerabil —, de parcă aş sta despuiat în vârful unei coline golaşe, cu vântul şuierând pe lângă mine. John îşi mângâie bărbia.

— Christian, e de înţeles să ai aceste temeri. Dar ele sunt ale copilului abuzat şi neglijat, abandonat în urma morţii mamei lui.

închid ochii şi o văd moartă pe podea pe târfa drogată.

Doar că e Ana.

La naiba.

— Acum eşti adult. Şi încă unul care a cunoscut succesul, continuă John. Nimeni nu primeşte garanţii în viaţa asta, dar este foarte improbabil să i se întâmple ceva rău Anei, având în vedere toate măsurile pe care le-ai luat.

Deschid ochii şi-l privesc fix pe Flynn, dar el vrea să-i spun mai multe.

— Mă tem pentru ea mai mult decât mă tem pentru mine însumi, şoptesc.

Expresia i se mai îndulceşte.

— înţeleg, Christian. O iubeşti. Dar trebuie să priveşti această teamă în ansamblu şi s-o controlezi. Este total iraţională. Şi, în sufletul tău, ştii şi tu asta.

Expir prelung.

— Ştiu. Ştiu.

Se încruntă în treacăt, lăsând privirea în jos.

— Vreau doar să te previn.

Ridică privirea spre mine, ca să fie sigur că îmi îndrept toată atenţia spre el.

— Nu vreau să-ţi sabotezi propria fericire, Christian.

— Poftim?

— Ştiu că simţi că nu o meriţi şi e ceva relativ nou pentru tine, dar ar trebui s-o alimentezi şi s-o preţuieşti.

Unde mama naibii vrea să ajungă cu discursul ăsta?

— O preţuiesc, încerc eu să-l asigur. Dar mă şi nelinişteşte.

— Ştiu. Doar să ai grijă.

încuviinţez.

— Ai la îndemână uneltele necesare ca să-ţi învingi anxietatea. Foloseşte-le. Eliberează-ţi raţiunea.

Bine. Bine.

M-am săturat de predica aceasta pe care am mai auzit-o şi înainte.

— Hai să trecem mai departe. Buzele i se subţiază.

— Eşti sigur?

— Da.

Schimbă subiectul.

— Acum, că tot veni vorba despre sabotaj, ai vreo veste despre vinovat?

— Nu! spun plin de frustrare. Mi-aş fi dorit să am un răspuns.

— încep să mă-ntreb dacă nu cumva am reacţionat exagerat.

— N-ar fi prima dată. Zâmbesc cu jumătate de gură.

— Mi-a spus şi Ana.

— Te cunoaşte foarte bine.

— Mă cunoaşte. Mai bine decât oricine altcineva. în afară de tine.

— Mă flatezi, Christian. Sunt convins că ea te cunoaşte mai bine decât mine. Alegem ceea ce arătăm celor din jurul nostru. E o parte din ceea ce ne face să fim oameni. Cred că ea a văzut ce e mai rău, dar şi ce e mai bun în tine.

E adevărat.

— Scoate tot ceea ce e mai rău şi mai bun în mine.

— Dacă vrei, te poţi concentra doar pe ceea ce este bun. Nu te gândi la partea negativă şi fii optimist. Foloseşte tot ceea ce ai învăţat aici, spune el.

— Pot să încerc.

— Nu încerca. Fă şi gata. Poţi, Christian. îşi pune picior peste picior şi continuă:

— Cum te înţelegi cu părinţii tăi?

— Mult mai bine.

îi povestesc despre ultimele discuţii cu Grace.

— Sună grozav. Şi tatăl tău?

— Nimic nou de atunci când m-a luat prin suprindere cerându-şi iertare.

— Bravo. Face o pauză.

— Ai primit e-mailul pe care ţi l-am redirecţionat de la Leila?

— Da. Nu vreau s-o văd.

— Probabil că e mai înţelept aşa. O s-o anunţ.

— Mulţumesc. Zâmbeşte.

— Poate că tu nu eşti aşa de entuziasmat de nunta ta, dar nevastă-mea de-abia aşteaptă.

Izbucnesc în râs.

— Aducem şi băieţii. Sper că ai terminat cu pregătirile.

— Cred că şi Ros, şefa operaţiunilor companiei mele, îşi aduce copiii.

— Ai discutat cu Ana despre copii?

— La modul general. Avem timp să ne gândim la asta. Amândoi suntem tineri. De fapt, uneori uit cât de tânără este Ana.

Da, iar eu sunt adolescentul supărăcios.

— Amândoi sunteţi tineri.

Se uită la ceasul de pe peretele din spatele meu.

— Cred că am terminat, doar dacă nu vrei să mai vorbim şi despre altceva. N-o să te mai văd o vreme, profesional vorbind.

— Sunt în regulă. Mulţumesc că m-ai ascultat.

— E meseria mea. Aminteşte-ţi. Nu te gândi prea mult la partea negativă. Concentrează-te pe aspectele pozitive.

Dau din cap şi mă ridic în picioare.

— Şi un mic sfat, pe plan personal, spune John. Nevastă fericită, viaţă fericită. Crede-mă pe cuvânt.

Chicotesc, iar el zâmbeşte larg.

— Mă bucur să te văd râzând, Christian.

NE PRIVIM LUNG. Şi eu, şi Ana stăm întinşi în patul meu... în patul nostru, lipiţi unul de altul, satisfăcuţi. Nu ne e somn.

— A fost plăcut, şopteşte Ana. Mijesc ochii.

— Iar cuvântul ăsta.

Zâmbeşte, iar eu o mângâi pe obraz. Surâsul îi dispare.

— Ce ai păţit? întreb, iar ea îşi fereşte privirea de mine. Ana? Mă priveşte în ochi şi mă fixează atent.

— Nu ne grăbim, aşa-i? întreabă iute, cu glas liniştit. Toate simţurile mele intră în alertă.

Unde mama dracului vrea să ajungă cu asta?

— Nu! De ce crezi asta?

— Mă simt atât de fericită acum, nu ştiu dacă pot fi vreodată mai fericită. Nu vreau să schimb nimic.
închid ochii, răsuflând uşurat. îmi ia obrazul în palmă.

— Tu eşti fericit? întreabă.

Deschid ochii şi o privesc cu toată sinceritatea emanată de fiecare fibră a fiinţei mele.

— Normal că sunt fericit. Nu ai idee cât de mult mi s-a schimbat viaţa în bine. Dar voi fi şi mai fericit după ce ne vom căsători.

— Eşti neliniştit. îţi citesc în ochi. îmi atinge bărbia cu degetele.

— Sunt doar nerăbdător să devii a mea.

— Sunt deja a ta, murmură, iar cuvintele ei mă fac să surâd. *A mea.*

Continui:

— Şi avem două zile în care va trebui să socializăm intens.

Chicoteşte.

— Da. Aşa e.

— De-abia aştept să te duc departe de-aici.

— Şi eu sunt nerăbdătoare. Unde mergem?

— E surpriză.

— îmi plac surprizele.

— Mie îmi place de tine.

— Şi mie îmi place de tine, Christian. Se înclină şi mă sărută pe vârful nasului.

— Ţi-e somn? întreb.

— Nu. *Ce bine.*

Nici mie. Nu am terminat cu tine încă.Sâmbătă, 30 iulie 2011

Elliot ia o înghiţitură de Macallan. E trecut de miezul nopţii, iar el stă tolănit cât e de lung pe canapeaua mea, cu picioarele ridicate. Omul nu are niciun pic de decenţă.

— Frate, ce whisky bun.

— Aşa şi trebuie.

E scump.

— Ea ce ţi-a cumpărat? întreabă.

Scot din buzunar cutiuţa turcoaz de la Tiffany, care conţine darul meu de nuntă de la Ana. îl deschid pentru a doua oară, studiez butonii de platină, gravaţi cu două litere împletite: C şi A. Nu mi-a mai cumpărat nimic de genul acesta şi-mi plac la nebunie. îi voi purta mâine, la nuntă.

îi întind lui Elliot, iar el dă din cap aprobator, examinându-i.

— Frumos cadou.

— Da. Sunt perfecţi.

— E târziu, frate, cască el. Ar trebui să tragem pe dreapta. în caz că ai uitat, mâine dimineaţă te bagi la stăpân.

— Da, ar trebui.

Sorb o gură de Armagnac, care-mi încălzeşte cerul gurii, apoi alunecă uşor pe gât.

— O să fie ciudat să dorm de unul singur.

Uite ceva ce nu credeam că voi spune vreodată.

— A fost mişto în seara asta, spune el, ignorându-mă. îmi plac părinţii Anei. Bob e mai tăcut. Dacă mă gândesc mai bine, şi tatăl Anei e la fel.

— Amândoi sunt taciturni.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ăsta e genul Cariei.

Elliot râde.

— Cei tăcuţi dau mereu lovitura. Ca tine, şmechere.

Ridică paharul şi-mi zâmbeşte larg.

Du-te dracului, Elliot. Mă-ncrunt la el.

— Ca mine? Nu înţeleg la ce te referi şi nici nu vreau să mă gândesc la asta. Sunt socrii mei, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu ştiu. Mama Anei e sexy. M-ar putea interesa femeile mai în vârstă.

Nu vreau să discut despre asta cu Elliot!

— Frate! Şi cu Kavanagh ce faci?

îmi zâmbeşte ca un neghiob şi atunci îmi dau seama că glumeşte.

— Cred că te bucuri că părinţii s-au înţeles bine, spune, deschizând un subiect mai sigur. Şi Ray e fan Mariners, deci nu poate fi atât de nasol. Problema mea e cu Sounders. Nu-mi place fotbalul european.

Dau din cap. E o mare uşurare: chiar şi Raymond Steele s-a relaxat primind atenţia permanentă a lui Grace. Nu există animozităţi între el şi mama Anei, deci asta e o altă veste bună. Ray s-a retras pentru restul serii.

Ce ironic! Doarme în camera care sperasem că devină a Anei, dacă ar fi fost de acord să mi se supună.

Poate că ar fi mai bine să păstrez această informaţie pentru mine.

— Şi doamna Jones a fost la înălţime, continuă Elliot.

— Aşa e. Gail e o bucătăreasă excepţională. Cred că-i place să-şi dezvăluie talentele din când în când.

Elliot dă paharul pe gât, plescăind de plăcere.

Grosolan eşti, frate, grosolan.

— Tare e bun whiskyul ăsta, şmechere. Mă duc să mă culc. Nu te duci şi tu?

— Mai am nişte treburi de rezolvat.

Elliot se uită la ceas.

— Acum? E târziu.

— Trebuie să mă ocup de un e-mail pe care l-am primit înainte de cină. Nu va dura mult.

Oricum nu ştiu dacă pot dormi.

— E înmormântarea… pardon, nunta ta.

Rânjeşte şi se ridică de pe canapea deosebit de energic, ca de obicei.

— Noapte bună. încearcă să dormi, bine?

Mă pocneşte peste braţ şi pleacă.

— Noapte bună, strig după el. Să nu uiţi inelele!

Răspunde arătându-mi degetul din mijloc. în ciuda firii mele, mă face să râd. Mă ridic şi strecor cutia de la Tiffany în buzunar.

Ajuns în birou, deschid e-mailul care mă preocupă de când l-am primit, mai devreme în seara asta. E de la Welch şi conţine raportul Comisiei Naţionale de Siguranţă în Transporturi în privinţa accidentului lui *Charlie Tango.*

De la: Welch, H.C. Despre: Raportul CNST Data: 29 iulie 2011,18:57 Către: Christian Grey Cc:J B Taylor

Domnule Grey

Aveţi ataşat raportul detaliat din partea Comisiei Naţionale de Siguranţă în Transporturi. Au fost mai mult decât meticuloşi şi au confirmat sabotajul. Cablurile de alimentare cu combustibil au fost tăiate, permiţând kerosenului să se scurgă în motoare.

Raportul a fost înaintat reprezentanţilor FBI şi va fi utilizat pentru continuarea investigaţiei penale. Din fericire, CNST i-a ţinut la curent şi FBI a luat amprente săptămâna trecută, în timpul anchetei preliminare. Acum sunt în curs de a elimina din investigaţie inginerii şi tehnicienii de la sol, dar deocamdată sunt departe de a avea vreun suspect.

Mâine aş vrea să mut Gulfstreamul la Sea-Tac, ca să decolaţi de-acolo, nu de pe Boeing Field. Voi aranja să vă aducă o maşină la aerodrom. Am adăugat patru gărzi de corp pe timpul desfăşurării nunţii. Am ataşat şi CV-urile lor. Taylor le-a aprobat. Doi dintre ei au fost trimişi la locul de organizare a nunţii ca să-l supravegheze peste noapte, îmi cer scuze că e-mailul

a venit în ajunul nunţii dvs. Lăsaţi povestea asta în mâinile noastre. Şi încercaţi să vă bucuraţi de ziua asta mare.

Welch

La naiba. Instinctul nu m-a înşelat. Dar cine vrea să mă ucidă? Cine? îi răspund repede lui Welch.

De la: Christian Grey Despre: Raportul CNS

TData: 30 iulie 2011,12:23
Către:Welch,H.C.
Cc:JB Taylor
De acord. Şi mulţumiri.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Termin restul de Armagnac şi decid să citesc întregul raport în pat. Sunt singur, pentru că Ana a plecat cu părinţii mei şi stă acasă la ei în noaptea aceasta.

Să le ia naiba de tradiţii stupide.

Ar trebui să fie aici. Cu mine. Mi-e dor de ea.

Cel puţin a însoţit-o Sawyer. Va avea grijă de ea.

Iau raportul din imprimantă şi mă cuprinde tristeţea. M-am săturat de porcăria asta.

Raportul e extins şi deosebit de plicticos, dar reuşesc să-l parcurg în întregime, în ciuda faptului să mi se închid ochii. Următorul pas e să-l predau pe *Charlie Tango* oamenilor de la FBI şi, după ce vor termina, îl vor trimite la Eurocopter pentru o evaluare completă. Sper că va putea fi reparat şi GEH nu va trebui să se confhinte cu nicio ajustare în privinţa asigurărilor.

Sting veioza şi mă holbez în tavan.

De ce se întâmplă chestia asta în noaptea dinaintea nunţii mele?

Mă învăluie întunericul şi devin conştient de un sentiment de pustietate care mi se caţără în piept. Acum îmi dau seama că e vorba despre singurătate; inimii mele îi lipseşte o bucată, pentru că Ana nu e lângă mine. Deşi, strict vorbind, nu sunt singur. Viitorul meu socru doarme probabil undeva deasupra mea, Elliot e în dormitorul pentru oaspeţi şi aproape toate apartamentele angajaţilor sunt ocupate. Dar Anastasia Steele este prezentă prin absenţă. Mi-aş dori să fie aici; aş cuprinde-o în braţe şi m-aş pierde în ea. Sunt tentat să-i scriu, dar s-ar putea s-o trezesc şi trebuie să doarmă. *La naiba.* Mă simt pierdut fără ea. Şi cineva vrea să mă omoare şi habar nu avem cine.

La naiba. Limpezeşte-ţi mintea, Grey.

închid ochii.

Respiră, Grey. Respiră.

încep să număr oi.

Zburăm cu planorul. Ana este pe locul din cabină, cu mâinile în sus, lipite de plafon, chiţăind de bucurie şi de uimire. Am

inima plină. Aceasta e fericirea. Aceasta este iubirea. Aceasta este senzaţia deplină. Suntem deasupra lumii. Viaţa noastră se desfăşoară într-un tablou în nuanţe de verde şi cafeniu care se întinde sub noi. Fac un viraj şi brusc ne prăbuşim. Ana ţipă. Ţipă. Suntem în *Charlie Tango* şi pierdem din altitudine. Miroase a ars. Mă chinui cu manşa, ca să menţin elicopterul în aer. Am nevoie de un loc de aterizare. Nu aud decât vuietul motoarelor şi ţipătul Anei. Ne prăbuşim. *La naiba.* Ne rotim. Cădem. Cădem. Cădem. *La naiba.* O să ne izbim de pământ. Nu. Nu! Ana zace întinsă pe un covor verde şi jegos. O zgâlţâi. Nu se trezeşte. Ana. Ana. Ana! Se aude un trosnet. Şi el apare în pragul uşii. *Aici erai, rahat cu ochi ce eşti!* Nu. *Nu.* Ana. Ana. *Ana!*

Mă trezesc brusc. O peliculă subţire de sudoare îmi acoperă pieptul şi abdomenul. De-abia s-a luminat de zi. E prea devreme.

îmi trec mâinile peste faţă, calmându-mi răsuflarea şi sentimentul de teroare, apoi închid ochii şi mă răsucesc pe o parte. Mă întind, iau perna Anei şi o strâng la piept. Mă scufund în parfumul ei. *Ah...*

Bunicul Theodore îmi dă un măr. E roşu aprins. Şi dulce. Simt pe faţă o briză uşoară, care mai stinge din căldura soarelui. Stăm împreună în livadă. îmi întinde mâna. Palma lui e bătătorită. Mama şi tata şi Elliot vin spre noi. Au un coş de picnic. Tata întinde pătura. Şi Ana se aşază pe pătură. Ana. E aici. Cu mine. Cu noi. Râde. Râd şi eu. Ana mă mângâie pe obraz. *Aici,* spune ea. Şi mi-o întinde pe bebeluşa Mia. *Mia.* Şi brusc am din nou şase ani. *Mi-aaa,* şoptesc.

Mama se uită la mine. *Ce ai spus? Mi-aaa. Da. Da. Băieţel drăgălaş. Poţi să vorbeşti. Mia. O cheamă Mia.* Şi mami începe să plângă de bucurie.

Deschid ochii, speriat de o imagine din vis pe care nu mi-o amintesc complet.

Despre ce anume visam oare?

Soarele s-a cocoţat pe cer, anunţând că ar cam fi cazul să mă trezesc. Clatin din cap ca să-mi revin la realitate şi apoi îmi aduc aminte — azi, Ana va deveni a mea.

Astăzi, la prânz.

Da!

Iar apoi voi petrece trei săptămâni cu ea în Europa. De-abia aştept să-i arăt Anei toate locurile acelea. Cât stau în pat entuziasmat de ceea ce am plănuit, îmi vine o idee.

Hmm... O să pun în bagaje şi câteva jucării din camera plăcerilor ca să fie şi mai distractiv.

Da.

Mă dau jos din pat, iau un tricou şi mă duc la bucătărie.

Aud glasuri pe hol. Ray stă la masă, înfulecând bacon, ouă, chiftele de cartofi şi cârnaţi. Pălăvrăgeşte cu doamna Jones. Spre deosebire de mine, e îmbrăcat cu cămaşă şi pantalonii de la costum.

— Bună dimineaţa, spun.

— Bună dimineaţa, Christian. Cum te simţi?

— Bine.

— 'Neaţa, domnule Grey, zice Gail, zâmbitoare. Cafea?

— Te rog.

— Ce locşor frumos ai aici, spune Ray, făcând semn spre tavan cu cuţitul.

— Mulţumesc.

— Ana mi-a spus că ai cumpărat o casă.

— Da. Sus, pe coastă.

Ray dă din cap.

— Mi-a spus şi că mai ai case în Aspen şi New York.

— Ăăă... da, proprietăţi. Ăăă... îmi diversific portofoliul.

încuviinţează, dar nu-şi trădează sentimentele.

— Multe locuri de care să ai grijă.

— Păi, după ziua de azi, vom fi doi oameni care să aibă grijă de ele.

Se încruntă, însă apoi zâmbeşte, fie de admiraţie, fie de neîncredere.

Sper să fie admiraţie.

— Cred că ai dreptate, spune el.

Vreau să schimb subiectul.

— Ai dormit bine?

— Am dormit. Camera aceea este probabil una dintre cele mai elegante în care am stat vreodată. Şi ce mai privelişte!Mă bucur că te-ai simţit bine.

— Poftiţi, domnule Grey.

Doamna Jones îmi aşază o cană cu cafea neagră în faţă.

— Mulţumesc, Gail.

— Ce doriţi la micul dejun?

— Ce mănâncă şi Ray.

Gail zâmbeşte.

— Imediat, domnule.

Mă aşez pe scaun lângă Ray şi-l întreb dacă a mai fost în ultima vreme la pescuit. Ochii i se luminează.

CHIAR ŞI EU TREBUIE SĂ recunosc că Elliot arată bine în smoching. Suntem pe bancheta din spatele maşinii Audi Q7 şi ne apropiem de casa părinţilor noştri, din Bellevue.

— Cum te simţi? întreabă.

— Mi-aş dori ca oamenii să nu mă mai întrebe asta.

— Tu? Cu emoţii? Eşti tipul cu cel mai rece sânge pe care-l cunosc. Ce se întâmplă? Oare să fie din cauză că te legi de aceeaşi femeie pentru tot restul vieţii tale? Şi eu aş avea emoţii.

îmi dau ochii peste cap.

— Promiscuitatea ta nu cunoaşte margini, Elliot. însă într-o bună zi cineva o să-ţi pună şi ţie capac. Nu ştiam că o să mi se întâmple una ca asta. Şi totuşi, iată-mă.

Ochii i se înnegurează şi priveşte pe geam cât intrăm pe proprietatea părinţilor noştri. Mai mulţi şoferi aşteaptă valetul să le parcheze maşinile. Oaspeţii îmbrăcaţi de nuntă înaintează pe covorul roz pal care duce în spatele casei. Taylor ne duce până pe alee şi doi tipi în costume negre, cu căşti discrete şi ochelari de soare ne deschid portierele. Ei sunt bodygu- arzii suplimentari.

— Eşti gata? întreabă Elliot, aruncându-mi o privire scurtă şi prietenoasă. Dacă vrei să te răzgândeşti, încă mai ai timp.

— Du-te dracului.

Rânjeşte şi se dă jos din maşină.

Inspir profund.

Asta e.

începe spectacolul, Grey.

îmi bâzâie telefonul şi mă uit pe ecran.

La naiba. Mă trece un fior pe şira spinării. E un mesaj de la Elena. 204 Descătuşat

ELENA

Faci o mare greşeală. Te cunosc. Dar voi fi lângă tine când viaţa ţi se va destrăma. Căci aşa va fi. Voi fi lângă tine pentru că, în ciuda lucrurilor pe care

le-am spus, te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

Ce mama dracului mai e şi asta?

— Christian, mă trezeşte la realitate Elliot. Vii odată?

Mă aşteaptă.

— Da, mă răstesc.

Şterg repede mesajul şi ies din maşină.

Naiba s-o ia.

— Eşti OK? întreabă încruntat Elliot când mă apropii de el.

— Da. Hai s-o facem şi pe asta.

Mă năpustesc înainte, încercând să-mi controlez accesul de furie. Cum îndrăzneşte Elena să-ncerce să mă tulbure în ziua nunţii mele? O ignor pe tânăra care aşteaptă pe alee, toată un zâmbet. Are un dipboard, dar trec pe lângă ea în viteză, lăsându-l pe Elliot cu ea. Mă îndrept spre uşa de la intrare. O găsesc pe Grace pe hol.

— Dragule, ai ajuns.

— Mamă.

— Ce arătos eşti, Christian.

Mă strânge în braţe scurt şi reţinut. Apoi îşi înclină capul spre mine, întinzându-mi obrazul.

— Mamă, şoptesc, iar ea se dă înapoi, cu o expresie îngrijorată.

— Eşti OK?

Dau din cap, pentru că nu am curaj să vorbesc.

— Ana e sus — n-o poţi vedea până la ceremonie. A dormit noaptea trecută în camera ta. Vino cu mine.

Mă ia de mână şi mă conduce pe hol, până în salon.

— Ai emoţii, dragule? Te-aş îmbrăţişa cum se cuvine, dar nu vreau să-ţi mânjesc costumul cu fond de ten, spune Grace. Stilista mi l-a aplicat cu o mistrie. O să-mi ia luni întregi să mă demachiez.

Izbucnesc în râs şi mă bucur din tot sufletul că prima persoană cu care m-am întâlnit a fost Grace.

— Sunt OK, mamă.

— Eşti sigur? mă întreabă împreunându-şi mâinile.

— Da.

Furia mi s-a evaporat, cu ajutorul femeii căreia îi spun mamă. Şi decid că astăzi refuz să mă gândesc la doamna Lincoln.

— Mă bucur mult pentru tine, dragule, adaugă zâmbitoare Grace.

— Arăţi foarte bine, mamă. Machiată şi aranjată.

— îţi mulţumesc, scumpule. Ah, donaţiile pentru Coping Together sunt mai mari ca niciodată. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. E foarte generos din partea ta.

Chicotesc.

— A fost ideea Anei. Nu a mea.

— Ah, ce frumos.

încearcă să-şi ascundă uimirea.

— Ţi-am spus. Nu e materialistă.

— Sigur că nu e. E un gest frumos din partea voastră, a amândurora. Sigur că eşti OK?

— Da. Am primit un mesaj îngrijorător de la o veche asociată în afaceri.

Grace mijeşte ochii şi cred că am spus deja prea multe, dar alege
să-mi ignore explicaţia şi se uită la ceas.

— Ceremonia începe peste 15 minute. Uite-ţi floarea de la butonieră. Vrei să aştepţi aici sau să mergi afară, la pavilion?

— Cred că Elliot şi cu mine o să ne ocupăm locurile şi o să aşteptăm.

Mama îmi prinde trandafirul alb la rever şi se dă înapoi să-şi admire opera.

— Ah, dragul meu.

Se opreşte, ducându-şi degetele la buze, şi mă gândesc c-o să înceapă să plângă.

La naiba. Mamă.

Mi se pune un nod în gât, dar Elliot intră peste noi, salvând situaţia.

— Şi eu ce sunt, ultima roşie din piaţă? o ceartă el pe Grace, cu o sclipire năzdrăvană în ochi.

— Ah, dragul meu. Şi tu eşti foarte arătos.

îşi revine, îi cuprinde faţa în palme şi-l ciupeşte de obraji, iar eu sunt puţin invidios pe relaţia lor foarte apropiată.

— Mamă, parcă ai fi o regină.

Fratele meu, fermecător ca întotdeauna, o sărută pe frunte. Grace chicoteşte ca o copilă şi-l mângâie pe păr.

— Băieţi, ne dojeneşte ea cu blândeţe. Aţi face bine să ieşiţi. O să vă îndrume plasatorii spre locurile voastre. Dar lasă-mă să-ţi prind floarea la butonieră, Elliot.

ÎN TIMP CE NE îndreptăm spre pavilion, Taylor mă opreşte din drum.

— Domnule, am luat bagajul domnişoarei Steele. Restul lucrurilor a fost trimis către Sea-Tac.

— Excelent. Mulţumesc, Taylor.

Zâmbeşte.

— Mult noroc, domnule.

îi mulţumesc printr-o înclinare a capului şi mă îndrept, împreună cu Elliot, spre cortul de nuntă.

UN CVARTET DE CORZI cântă melodia „Halo", a lui Beyoncé, în vreme ce eu o aştept pe domnişoara Anastasia Steele. Părinţii mei s-au întrecut pe ei înşişi; pavilionul debordează de opulenţă. Elliot şi cu mine aşteptăm în faţa câtorva rânduri de scaune aurii, care se ocupă cu rapiditate. Mă uit la podiumul din faţa mea, analizând toate detaliile, în speranţa că asta mă va scăpa de emoţii. Un covor roz pal duce spre un umbrar arcuit impresionant şi plin de flori, instalat chiar pe marginea apei. Umbrarul e făcut din trandafiri albi şi roz, împletiţi cu iederă şi bujori rozalii, care-mi amintesc de obrajii Anei când se înroşesc. Reverendul Michael Walsh, amicul mamei şi capelanul de la spital, va oficia ceremonia. Şi el aşteaptă răbdător, la fel ca noi. Ochii lui negri sclipesc uitându-se către mine şi Elliot. Dincolo de arcada de flori, soarele se înalţă deasupra apelor scânteietoare ale Golfului Meydenbauer. E o zi minunată pentru însurătoare. Unul dintre fotografii oficiali s-a postat lângă Walsh şi obiectivul aparatului lui e aţintit asupra mea. Mă uit în altă parte, întorcându-mă spre Elliot.

— Ai luat verighetele? îl întreb, probabil pentru a zecea oară.

— Da, şuieră printre dinţi.

— Doar verificam.

Mă întorc ca să-i studiez pe oaspeţii noştri care tot sosesc, salu- tându-i şi făcându-le cu mâna celor pe care-i cunosc. Bastille şi soţia lui sunt aici; Flynn soseşte cu soţia sa, Rhian,

fiecare ţinând ferm de mână pe unul dintre băieţeii lor. Taylor şi Gail stau unul lângă celălalt. Fotograful José Rodriguez şi tatăl lui au venit şi ei. Ros ajunge cu partenera ei, Gwen, şi le ajută pe fetiţele lor să se aşeze. Eamon Kavanagh, soţia lui, Britt, şi Ethan sunt aici — Mia va fi încântată. Mac mă salută; e cu o tânără blondă pe care n-am mai văzut-o până acum. Bunica şi bunicul Trevelyan sunt conduşi pe locurile din apropierea noastră. Bunica ne face entuziasmată cu mâna, mie şi lui Elliot. Alondra Gutierrez e undeva în spate, dând indicaţii micii sale echipe. Sunt şi câţiva oaspeţi pe care nu-i recunosc — fie prieteni de-ai părinţilor mei, fie de-ai părinţilor Anei. Mama, tata, Caria şi Bob înaintează spre primele rânduri, aşezându-se. Tata se ridică de la locul lui şi se repede spre noi. Radiază de mândrie, iar Elliot şi cu mine ne ridicăm amândoi, salutându-l.

— Tată.

Mă întind să-i strâng mâna, dar el mi-o ia şi mă strânge la piept, într-o îmbrăţişare bărbătească.

— Mult noroc, fiule, spune. Sunt foarte mândru de tine.

— Mulţumesc, tată.

Strecor aceste cuvinte ocolind nodul de emoţie care mi s-a pus în gât.

— Elliot.

Carrick îl îmbrăţişează şi pe el.

Agitaţia generală a adunării se transformă într-o nerăbdare tăcută. Tata se întoarce la locul lui, iar cvartetul începe să cânte „Chasing Cars”.

Fireşte, Snow Patrol. Una dintre trupele preferate ale Anei.

îi place la nebunie acest cântec.

Mia păşeşte pe intervalul dintre scaune, îmbrăcată într-o explozie de tul roz pal. în spatele ei, Kate Kavanagh e frumoasă şi elegantă într-o rochie de seară de aceeaşi culoare.

Ana.

Mi se usucă gura.

Este uluitor de frumoasă.

E îmbrăcată într-o rochie mulată albă de dantelă, iar umerii săi dezgoliţi sunt mascaţi de un voal foarte subţire. Are părul strâns într-un coc din care se revarsă câteva şuviţe ce-i încadrează chipul sublim. Buchetul de mireasă e foarte

complicat — făcut din trandafiri roz şi albi. Ray o conduce la altar, ţinând-o de mână în timp ce ea îl ţine de braţ. El îşi reţine cu greu lacrimile.

Ah, la naiba. Nodul din gât se măreşte.

Privirea Anei o întâlneşte pe a mea şi, pe sub voal, chipul i se luminează ca o zi de vară. Zâmbetul ei e de-a dreptul electrizant.

Ah, iubito.

Se îndreaptă spre noi şi Ana îi înmânează buchetul lui Kate, care stă lângă Mia. Ray ridică voalul Anei şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc, Annie, îl aud spunând, cu glas răguşit.

Se întoarce apoi spre mine şi-mi oferă mâna Anei.

Privirile ni se întâlnesc. Ray lăcrimează şi trebuie să mă uit în altă parte, pentru că m-ar putea face şi pe mine să plâng.

— Bună, îi spun miresei mele, pentru că mai mult de atât nu sunt în stare acum.

— Bună, răspunde, strângându-mă de mână.

— Arăţi minunat.

— Şi tu la fel.

Zâmbeşte larg şi toate emoţiile mele se evaporă odată cu muzica, şi nu mai suntem decât noi doi şi reverendul Michael. Acesta îşi drege glasul, atrăgând atenţia tuturor. Apoi începe ceremonia.

— Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici ca să fim martori la cununia lui Christian Trevelyan-Grey cu Anastasia Rose Steele.

Bunul reverend ne zâmbeşte cald, iar eu o strâng şi mai tare de mână pe Ana. Apoi întreabă întreaga audienţă dacă este cineva care ştie vreun motiv pentru care unirea noastră nu se poate săvârşi. Mesajul Elenei îmi vine în minte şi mă enervează că-i permit să mă tulbure. Din fericire, Ana îmi abate atenţia privind înapoi spre mulţime. Nimeni nu spune nimic, şi un oftat colectiv străbate întreaga adunare, urmat de câteva chicoteli înăbuşite. Ana se uită la mine, cu ochii sclipind amuzaţi.

— Pff, am scăpat, şoptesc.

Ana îşi ascunde un zâmbet.

Reverendul Michael ne cere apoi să declarăm pe rând că nu există niciun motiv legal pentru care nu putem fi uniţi în sfânta taină a căsătoriei.

în timp ce el ne povesteşte despre seriozitatea angajamentului nostru reciproc, nodul din gât revine. Ana e foarte atentă la reverend, iar eu observ că poartă nişte cercei mici şi eleganţi, din perle. Mă întreb dacă sunt un cadou din partea părinţilor ei.

— Şi acum vă invit pe amândoi să vă rostiţi jurămintele unul faţă de celălalt.

Se uită încurajator la mine.

— Christian?

Trag profund aer în piept şi, uitându-mă la iubirea vieţii mele, recit jurămintele din memorie. Cuvintele mele se fac auzite de toţi cei de faţă:

— Eu, Christian Trevelyan-Grey, te iau pe tine, Anastasia Rose Steele, să-mi fii soţie. Jur solemn că voi ocroti şi voi preţui, în adâncul inimii mele, unirea noastră şi pe tine. îţi promit să te iubesc cu credinţă, uitând de oricine altcineva, la bine şi la rău, în clipe de fericire sau de restrişte, indiferent unde ne va purta viaţa. Te voi proteja, voi avea încredere în tine şi te voi respecta.

Lacrimi licăresc în ochii Anei, iar nasul i se înroşeşte.

— îţi voi împărtăşi bucuriile şi tristeţile şi te voi alina în clipele de nefericire. Promit să te preţuiesc, să-ţi susţin speranţele şi visurile şi să te păstrez lângă mine în siguranţă. Tot ce este al meu este acum şi al tău. îţi ofer mâna mea, inima mea şi dragostea mea, de-acum cât vom trăi amândoi.

Ana îşi şterge o lacrimă, iar eu inspir profund, şi expir uşurat pentru că mi-am amintit cuvintele.

— Ana? o îndeamnă reverendul.

Scoate din mânecă o foaie mică de hârtie roz şi citeşte:

— Eu, Anastasia Rose Steele, te iau de soţ pe tine, Christian Trevelyan-Grey. îţi promit solemn că-ţi voi fi parteneră credincioasă, la bine şi la rău, că voi sta lângă tine în momentele bune şi în cele rele, că-ţi voi împărtăşi bucuria, dar şi suferinţa.

Ridică privirea din foaie şi continuă jurământul privindu-mă în ochi. Simt că mi se taie respiraţia.

— îţi promit să te iubesc necondiţionat, să-ţi susţin ţelurile şi visurile, să te cinstesc şi să te respect, să râd şi să

plâng împreună cu tine, să împărtăşesc speranţele şi dorinţele cu tine şi să-ţi aduc alinare când va fi mai greu. Şi să te preţuiesc cât timp vom trăi amândoi.

Clipeşte ca să-şi alunge lacrimile, iar eu mă lupt cu ale mele.

— Acum veţi schimba verighetele, ca simbol al iubirii voastre reciproce şi trainice. Un inel înseamnă un cerc complet. Este imposibil de rupt şi veşnic, un semn al unităţii eterne. Aşadar acesta va fi jurământul vostru unul faţă de celălalt şi faţă de această căsnicie, de azi înainte până când moartea vă va despărţi. Christian, aşază inelul pe degetul Anastasiei.

Elliot îmi dă verigheta Anei, iar eu i-o aşez pe vârful inelarului stâng.

— Repetă după mine, zice reverendul Michael. Anastasia, îţi ofer acest inel ca semn al credinţei trainice şi reciproce, al unirii şi al iubirii noastre veşnice.

Repet aceste cuvinte, tare şi dar, şi îi pun Anei inelul pe deget.

— Anastasia, aşază inelul pe degetul lui Christian, spune reverendul Michael.

— Elliot zâmbeşte spre Ana şi-i dă verigheta mea.Repetă după mine, continuă reverendul. Christian, îţi ofer acest inel ca semn al credinţei trainice reciproce, al unirii şi al iubirii noastre veşnice.

Ana rosteşte cuvintele cu atâta candoare şi toată adunarea o ascultă în timp ce-mi pune verigheta pe deget.

Reverendul Michael ne împreunează mâinile în palmele sale şi rosteşte cu glas grav spre oaspeţii noştri:

— Iubirea este motivul pentru care ne aflăm aici. Căsătoria este bazată pe iubire. Aceşti doi tineri şi-au jurat reciproc iubire eternă. îi cinstim şi le dorim putere, curaj şi încredere ca să crească împreună, să înveţe unul de la celălalt şi să-şi rămână credincioşi pe calea pe care îi va purta viaţa. Christian şi Anastasia, v-aţi înţeles să vă căsătoriţi şi să trăiţi împreună. V-aţi declarat dragostea şi aţi promis, prin jurămintele voastre, că veţi păstra această dragoste. Prin autoritatea cu care am fost împuternicit de statul Washington, vă declar acum soţ şi soţie.

Ne eliberează mâinile şi Ana îmi zâmbeşte.

Sofia.

Mea.

Inima îmi zboară.

— Poţi săruta mireasa, spune reverendul Michael, zâmbind larg.

— Eşti a mea, în sfârşit, şoptesc şi o trag în braţele mele, sărutând-o tandru pe buze.

Rochia ei are nişte nasturi micuţi la spate, iar eu deja am fantezii despre cum îi desfac, încetul cu încetul. Ignor ovaţiile şi aplauzele din partea oaspeţilor noştri şi trupul mi se trezeşte la viaţă.

— Arăţi minunat, Ana.

îi mângâi obrazul.

— Să nu laşi pe nimeni să-ţi scoată rochia asta, în afară de mine, ai înţeles?

O privesc intens, încercând să obţin o promisiune. încuviinţează, iar culoarea ochilor ei se intensifică de atâta dorinţă.

Ah, Ana.

Aş vrea s-o iau pe sus şi s-o duc în camera adolescenţei mele, ca să ne consumăm mariajul. *Acum.* Dar sunt sigur că nu voi scăpa de aici atât de uşor.

Stăpâneşte-te, Grey.

— Eşti pregătită de petrecere, doamnă Grey? o întreb, zâmbind, pe soţia mea.

— Cât se poate de pregătită.

Mă scald în zâmbetul ei cald. O iau de mână şi i-o întind pe cealaltă reverendului Michael.

— Mulţumesc, domnule reverend. A fost o ceremonie superbă. Şi scurtă.

— Am primit instrucţiuni clare, spune acesta şi ne strânge pe rând mâinile. Felicitări amândurora.

Trebuie să mă desprind de Ana deoarece Kate o îmbrăţişează, iar Elliot mă cuprinde şi el în braţe.

— Frate, ai facut-o şi pe asta. Felicitări.

— Christian! ţipă Mia şi mi se aruncă în braţe. O iubesc pe Ana! Şi pe tine te iubesc! spune ea, sufocându-mă.

— Mia. încet. Mai am nevoie de coaste.

începe o rundă interminabilă de felicitări, pupături şi îmbrăţişări. Strâng din dinţi şi îndur toate atingerile nedorite care urmează. Mi-e mai uşor pentru că sunt fericit. Când mă întorc spre mama, o văd plângând. O îmbrăţişez scurt, atent la machiajul ei, iar Carrick mă bate afectuos pe spate. Urmează Caria şi Bob. Ray Steele îmi strânge mâna, din ce în ce mai tare.

— Felicitări, Christian. Ar fi bine să ştii că dacă o faci să sufere, o să te omor.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, Ray.

— Mă bucur că ne înţelegem.

Zâmbeşte şi-mi eliberează mâna, care-mi zvâcneşte de durere, bă- tându-mă uşor pe spate. îmi îndoi degetele, reamintindu-mi că Raymond Steele e fost militar de carieră.

CÂT BEAU UN PAHAR DE Grande Année Rosé, îmi privesc frumoasa soţie care se apropie de mine. Tocmai am terminat ceea ce pare a fi o lungă şedinţă foto cu fotografii nunţii şi acum mă relaxez lângă masa noastră, sperând să apuc să mănânc ceva — căsătoria mi-a deschis pofta de mâncare. Ana se opreşte frecvent să discute cu oaspeţii noştri, urându-le bun venit şi acceptându-le cu graţie urările de bine. Este atât de strălucitoare, iar zâmbetul ei însufleţeşte pe toată lumea cu care se salută.

E o persoană extraordinară. O femeie uluitoare.

Şi e a mea.

Când, în cele din urmă, ajunge la mine, îi prind mâna şi o duc la buze.

— Bună, şoptesc. Mi-a fost dor de tine.

— Bună. Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Te-ai descotorosit de voal. Era adorabil.

— Era. Dar oamenii mă tot trăgeau de el!

Mă crispez.

— Cred că a fost tare enervant.

— A fost.

Tata ia microfonul.

— Bună ziua tuturor, spune el. Bine aţi venit în căminul nostru de aici, din Bellevue, la nunta lui Christian şi a Anei. Dacă nu mă cunoaşteţi, atunci sunt mândru să vă spun că sunt Carrick, tatăl lui Christian. Sper să ajung să vorbesc cu fiecare dintre voi, la un moment dat, în această după-amiază sau seară. între timp, cu toţii ar trebui să beţi ceva bun şi aş vrea să ridicăm cu toţii paharul în cinstea lui Christian şi a frumoasei sale soţii, Ana. Felicitări! Bine ai venit în familie, Ana. Să fiţi mereu buni unul cu celălalt. Pentru Christian şi Ana!

Tata îmi aruncă un zâmbet cald şi tandru, pe care-l simt până în vârful picioarelor. Ridic paharul spre el, iar ceilalţi îşi ridică şi ei paharele, spunând, aproape în cor: „Christian şi Ana".

— Vă rugăm să vă ocupaţi locurile la mese. în scurt timp va începe masa de prânz, continuă tata.

îi trag scaunul Anei; se aşază, apoi iau şi eu loc lângă ea. De unde stăm putem vedea tot pavilionul. Mă bucur că, în sfârşit, stau jos. Mi-e o foame de lup. Masa arată adorabil, acoperită de pânză de în albă şi aranjamente florale cu trandafiri albi şi roz. Ni se alătură părinţii noştri, împreună cu Elliot, Kate, Mia şi Bob.

Ana şi mama au optat pentru un bufet suedez, dar noi, la masa mirilor, suntem serviţi cu aperitive în timp ce ceilalţi oaspeţi îşi găsesc locurile. Avem pâine proaspătă cu maia, unt apetisant şi un delicios sufleu de brânzeturi, alături de o salată cu legume din grădină. Soţia mea şi cu mine înfulecăm ca nişte lupi.

ELLIOT VA ŢINE UN DISCURS. A băut câteva pahare de şampanie, aşa că nu se ştie ce-i va ieşi pe gură. Ne-am

isprăvit porţiile de somon în crustă. Sorb o gură de Bollinger şi mă pregătesc sufleteşte.

Elliot îmi face cu ochiul şi se ridică de la masă.

. — Bună ziua, tuturor. Bine aţi venit. Am tras paiul scurt — adică, sunt bucuros să fiu cavalerul de onoare al lui Christian, fratele lui şi să fiu rugat să ţin un discurs. însă vă rog să mă scuzaţi, oratoria nu e chiar cea mai mare pasiune a mea. Nici faptul că am crescut alături de Christian Grey nu a fost marea pasiune a vieţii mele. Ca frate, a fost un adevărat coşmar. Dacă nu credeţi, întrebaţi-i pe părinţii noştri.

La naiba! Elliot? Dar oamenii râd. Ana mă strânge de mână.

— Omul ăsta mă poate bate măr şi o făcea frecvent. Şi oricine a făcut un meci de kickboxing cu Christian ştie că nu trebuie să te pui cu el. E un dur. E un singuratic. Când era mai tânăr prefera să stea cu ochii într-o carte decât să bată oraşul cu cei de teapa mea. Aţi auzit cu toţii că nu-i prea plăcea şcoala, aşa că o să trec peste asta, dar cumva, prin nu se ştie ce baftă, nu c-ar fi prea inteligent sau ceva de genul acesta, a reuşit să aibă o educaţie, ba chiar a ajuns la Harvard. Dar s-a dovedit că nici Harvardul nu era pentru el. Voia să se arunce în lumea comerţului şi a finanţelor de elită. Şi asta a şi făcut... şi văd că asta i se cam potriveşte.

Elliot ridică din umeri, aparent neimpresionat, iar lumea râde din
nou.

— în tot acest timp, nici măcar o dată nu şi-a manifestat interesul faţă de sexul opus. Nici măcar o dată. Mă rog, vă las să deduceţi singuri ce credeam cu toţii.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu. îmi dau ochii peste cap, iar Elliot rânjeşte.

— Aşa că imaginaţi-vă surprinderea şi bucuria noastră când, nu cu mult timp în urmă, apare cu tânăra aceasta superbă, Anastasia Steele. Era evident de la bun început că ea i-a fermecat inima. Şi nu se ştie din ce motiv, poate o fi căzut în cap când era mică — ridică din nou din umeri —, şi ea s-a îndrăgostit de el.

Iarăşi râsete din partea oaspeţilor noştri!

— Astăzi îşi celebrează uniunea şi vreau să spun doar atât: Christian, Ana, felicitări. Va ţinem pumnii. Şi nu, nu e însărcinată!

De la mese se aude un oftat comun.

— Pentru mirii noştri, Ana şi Christian!

Ridică paharul. îmi doresc să-l omor şi, judecând după mutra lui Ray Steele, asta îşi doreşte şi el.

Ana s-a îmbujorat şi pare puţin şocată.

— Mulţumesc, Elliot, spune ea, râzând.

Arunc cu şervetul în el şi mă întorc spre Ana.

— Vrei să tăiem tortul?

Sigur.DJ-UL E PREGĂTIT, iar Ana şi cu mine ne îndreptăm spre ringul de dans. O iau în braţe şi toată lumea se adună în jurul nostru, iar ea mă cuprinde cu mâinile de după gât. Cuvintele calde şi pline de înţeles ale cântecului răsună în întregul pavilion. Cu coada ochiului o văd pe Caria ducându-şi mâna la gât, emoţionată. Şi apoi nu mai am ochi decât pentru soţia mea, în vreme ce Corinne Bailey Rae începe să cânte „Like a Star[7]„.

Toţi ceilalţi parcă dispar ca prin minune. Şi rămânem doar noi doi, plutind pe ringul de dans.

— Ca o stea pe cerul meu, şopteşte Ana.

îşi ţuguie buzele spre mine şi mă pierd... apoi mă regăsesc.

— MAMĂ, ÎŢI MULŢUMESC CĂ NU AI insistat să ţinem o ceremonie catolică.

— Nu fi caraghios, Christian. Nu te puteam obliga. Mi s-a părut că Michael a ţinut o ceremonie minunată.

— Aşa e.

Mă înclin şi-mi sărut mama pe frunte. închide ochii, apoi când şi-i deschide iar citesc o intensitate interesantă în ei.

— Pari atât de fericit, dragule. Sunt foarte bucuroasă pentru amândoi.

— Mulţumesc, mamă.

Mă uit spre Kate şi Ana, care sunt prinse într-o discuţie. Elliot le priveşte şi el. *Nu.* Elliot o priveşte pe Kate. Nu-şi poate lua ochii de la ea. Poate că ţine la ea mai mult decât ne lasă să credem.

Ringul e plin; e rândul lui Ray şi al Cariei să danseze. Se descurcă foarte bine. Mă uit la ceas — e cinci după-amiaza — ora la care ne gândeam să plecăm. Mă îndrept spre soţia mea. Kate o strânge tare în braţe, apoi îmi zâmbeşte, iar eu simt dintr-odată c-o detest mai puţin.

— Hei, iubito.

îmi strecor braţele în jurul Anei şi o sărut pe tâmplă.

— Kate, zic, salutând-o.

— Bună din nou, Christian. Mă duc să-l găsesc pe cavalerul tău de onoare, care se-ntâmplă să fie şi cavalerul meu.

7 „Ca o stea”, în traducere. (N.r.)
„Visul”, în franceză. *(N.r.)*

Ne zâmbeşte şi se-ndreaptă spre Elliot, care bea ceva cu Ethan şi José.

— E momentul să plecăm, şoptesc.

Mi s-a luat de petrecerea asta. Vreau să fiu singur cu soţia mea.

— Deja? spune Ana. E prima petrecere unde nu mă deranjează să fiu în centrul atenţiei.

Se răsuceşte la mine în braţe şi-mi surâde.

— Meriţi să fii. Arăţi senzaţional, Anastasia.

— Şi tu la fel.

— Rochia asta ţi se potriveşte perfect.

îmi place la nebunie cum îi dezvăluie umerii ispititori.

— Vechitura asta?

Mă priveşte printre gene, în acel fel numai al ei, timidă şi în acelaşi timp fermecătoare. Este irezistibilă. Mă aplec şi o sărut.

— Hai să mergem. Nu vreau să te mai împart cu oamenii ăştia toţi.

— Putem pleca de la propria noastră nuntă?

— Iubito, e petrecerea noastră şi putem face orice ne trece prin cap. Am tăiat tortul Iar acum aş vrea să te iau pe sus şi să te am doar pentru mine.

Chicoteşte.

— Mă ai pentru o viaţă întreagă, domnule Grey.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Grey.

— Ah, aici eraţi! Ce porumbei frumoşi!

Ah, rahat. Bunica Trevelyan loveşte din neant.

— Christian, dragule — încă un dans cu bunica ta?

— Sigur, bunico, îmi înăbuş un oftat.

— Şi tu, frumoasa mea Anastasia, du-te şi fa fericit un om bătrân — dansează cu Theo.

— Cine e Theo, doamnă Trevelyan?

— Bunicul Trevelyan. Şi cred că-mi poţi spune bunica. Acum voi doi trebuie să vă apucaţi să-mi faceţi strănepoţi. N-o să mai stau mult pe pământul ăsta.

Zâmbeşte şmechereşte. *Bunico! Iisuse!*

— Hai, bunico, zic în grabă.

Mai avem ani întregi înainte până să ne gândim la copii. O conduc încetişor spre ringul de dans, privind-o cu regret pe Ana şi dându-mi ochii peste cap.

— Ne vedem mai târziu, iubito! Ana îmi face cu mâna.

— Ah, dragule, eşti atât de arătos în costumul acesta. Şi mireasa ta! Uluitoare. O să faceţi copii foarte frumoşi voi doi.

— într-o bună zi, bunico. îţi place nunta?

Trebuie să-i îndrept atenţia către alt subiect.

— Părinţii tăi se pricep să dea o petrecere. Desigur, mama ta a învăţat asta de la mine. Theo ar prefera să trebăluiască pe la fermă. Dar ştii bine asta.

— Ştiu.

Am o mulţime de amintiri dragi de când îl ajutam pe bunicul în livadă. Este unul dintre locurile mele preferate.

— Va trebui s-o aduc pe Ana în vizită la voi.

— Obligatoriu. Trebuie să-mi promiţi.

— Promit.

Ne mişcăm pe ring pe ritmurile melodiei „Just the Way You Are", a lui Bruno Marş, după care urmează „Moves Like Jagger", a celor de la Maroon 5. Bunicii îi place la nebunie. Cred că a băut cam multă şampanie. Dar când din boxe se aud primele acorduri din „Sex on Fire", îmi dau seama că e momentul s-o duc pe bunica înapoi la masa ei.

Ana nu-i prin preajmă. Mă aşez lângă bunicul Trevelyan, iar el îmi spune că aşteaptă o recoltă record la toamnă.

— Merele acelea vor fi cele mai dulci!

— De-abia aştept să mănânc din ele, aproape că strig, pentru că e puţin cam tare de urechi.

— Eşti fericit, băiete? întreabă.

— Foarte.

— Da. Aşa şi arăţi.

Mă bate pe genunchi.

— Mă bucur să te văd aşa. Mireasa ta e o fată foarte frumoasă. Să ai mare grijă de ea şi ea să aibă grijă de tine.

— Aşa mi-am propus. Acum mă duc s-o găsesc. Mă bucur să te văd, bunicule.

— Cred că s-a dus la toaletă.

Mă ridic şi Flynn se apropie de mine, cu unul dintre băieţi în braţe, dormind pe umărul lui. Rhian, soţia lui, îl duce pe celălalt — şi el tot adormit.

— John!

— Christian, felicitări. Minunată nuntă.

îmi strânge mâna.

— Te-aş îmbrăţişa, dar am un copil mic în braţe şi în plus cred că aş încălca etica dintre doctor şi pacient.

Izbucnesc în râs.

— Te pricepi la vrăjeală. Mulţumesc că aţi venit.

— O zi superbă, Christian, zice Rhian. Grozavă petrecere. Trebuie să-i ducem pe năzdrăvanii ăştia doi acasă.

— Au fost foarte cuminţi.

— Asta pentru că i-am sedat mai devreme.

îmi face cu ochiul, iar eu oftez.

— Glumesc.

John se uită la soţia lui cu coada ochiului.

— Oricât de tentant ar fi uneori, nu am recurs deocamdată la soluţia asta.

Rhian râde.

— Au obosit alergând prin curte. Părinţii tăi au mult spaţiu aici.

— Lună de miere plăcută, spune Flynn şi o ia pe Rhian de mână.

— Mulţumesc, la revedere.

îi privesc cum se îndreaptă spre casă, împovăraţi cu atâtea responsabilităţi.

Mai bine ei decât mine.

O văd pe Ana pe terasă, lângă uşile franceze şi-i scriu lui Taylor că am vrea să plecăm. îmi strecor mâinile în buzunarele pantalonilor şi străbat peluza, îndreptându-mă spre soţia mea. Priveşte gânditoare lumea care dansează şi soarele care apune peste oraşul îndepărtat.

Mă întreb oare la ce se gândeşte.

— Bună, spun când ajung lângă ea.

— Bună, răspunde zâmbind.

— Hai să mergem.

Sunt nerăbdător să rămân singur cu soţia mea.

— Trebuie să mă schimb.

Mă ia de mână şi cred că vrea să mă tragă înăuntru, dar mă împotrivesc. Se încruntă, derutată.

— Credeam că vrei să fii tu acela care-mi scoate rochia, zice.

— Aşa e, spun, strângând-o de mână. Dar nu te dezbrac aici. N-am mai pleca până… habar nu am până când.

Flutur din mână, sperând că e suficientă explicaţia asta.

Se înroşeşte şi-mi dă drumul la mână.

Oricât de mult aş vrea s-o dezbrac de rochia aceea, avem un avion care ne aşteaptă, cu o oră precisă de decolare.

— Şi nici nu-ţi desprinde părul, şoptesc, încercând fără succes să nu-mi trădez dorinţa din glas.Dar...

Se încruntă.

— Niciun „dar”, Anastasia. Arăţi superb. Şi vreau să fiu acela care te va dezbrăca. Ia-ţi haine de schimb. Vei avea nevoie de ele.

Pentru când vom ajunge la destinaţie.

— Taylor ţi-a luat bagajul mare.

— OK.

îmi zâmbeşte dulce. Eu plec să le caut pe mama şi pe Alondra ca să le spun că plecăm. Alondra e prima pe care o găsesc.

— Mulţumesc, îi spun, strângându-i mâna. Totul a decurs extraordinar.

— Cu mare plăcere, domnule Grey. Voi trece pe la invitaţi să-i întreb cum li s-a părut.

— Grozav. Mulţumesc din nou.

CU OCHII ÎN LACRIMI, CARLA îşi priveşte fiica îmbrăţişându-se într-un mod caraghios cu fostul ei soţ. Ana îşi turteşte buchetul de mireasă. Şi ei i-au dat lacrimile.

— O să fii o nevastă dată naibii, murmură Ray şi ochii îi scânteiază.

Se uită spre mine, clatină din cap, apoi îmi strânge cordial mâna.

— Să ai grijă de fata mea, Christian.

— Asta intenţionez, Ray. Caria.

O sărut pe mama Anei pe obraz.

Dincolo de uşile franţuzeşti, oaspeţii noştri s-au adunat şi au format un tunel uman până în faţa casei.

Observ că Anei i-a reapărut zâmbetul pe chip.

— Eşti gata?

— Da.

Ne luăm de mână şi trecem pe sub arcul de mâini întinse. Oamenii aruncă spre noi cu orez şi ne urează mult noroc şi iubire. Iar în capăt ne aşteaptă mama şi tata.

— îţi mulţumesc, mamă, şoptesc când mă ia în braţe, iară să-şi mai facă griji că-i stric machiajul.

Tata mă îmbrăţişează şi el.

— Bravo, fiule. Să aveţi o lună de miere frumoasă.

Amândoi o pupă şi o îmbrăţişează pe Ana, iar Grace începe din nou să plângă.

Mamă! Stăpâneşte-te.

Taylor, care stă în dreptul locului şoferului, dă să deschidă portiera din spate. Clatin din cap şi o deschid eu în schimb pentru Ana, care se întoarce brusc şi aruncă buchetul de mireasă spre mulţimea de invitaţi.

Mia îl prinde cu un strigăt de bucurie care se aude peste fluierăturile şi aplauzele celor adunaţi să-şi ia la revedere de la noi.

O ajut pe Ana să intre în Audi, ridicându-i rochia ca să nu şi-o prindă în portieră. Le fac iute cu mâna tuturor, alerg în cealaltă parte a maşinii, unde Taylor mă aşteaptă cu portiera deschisă.

— Felicitări, domnule, îmi zice pe un ton cald.

— Mulţumesc, Taylor.

Mă aşez lângă soţia mea.

Slavă Cerului! în sfârşit plecăm. Credeam că nu mai scăpăm niciodată de-aici.

Cu Taylor la volan, iese încet de pe alee, în ovaţiile entuziaste ale oamenilor, sub o ploaie de orez pentru noroc. O iau pe Ana de mână şi îi sărut fiecare deget pe rând.

— Toate bune până acum, doamnă Grey?

— Totul este minunat, domnule Grey. Unde mergem?

— La Sea-Tac.

Ana pare uluită, aşa că-mi trec degetul mare peste buza ei.

— Ai încredere în mine?

— Absolută, spune ea încet.

— Ţi-a plăcut nunta?

— A fost fantastică. Ţie?

— Da, a fost uluitoare.

Şi zâmbim unul la celălalt ca doi idioţi.

TRECEM DE PORŢILE DE SECURITATE de la Sea-Tac şi ne îndreptăm, cu maşina, spre GEH Gulfstream.

— Nu-mi spune că abuzezi de bunurile companiei din nou! izbucneşte Ana când vede avionul.

Mă prinde de mână, extrem de entuziasmată, în timp ce eu îi admir ochii strălucind.

— Ah, aşa sper, Anastasia.

îi zâmbesc cu subînţeles. Taylor opreşte maşina la baza treptelor avionului, iese şi-mi deschide portiera, iar eu cobor din Audi.

— Mulţumesc din nou, Taylor. Ne vedem la Londra, murmur ca să nu audă Ana.

— De-abia aştept. Călătorie plăcută.

-Şi ţie.

— Voi lua eu bagajul de mână al doamnei Grey, spune şi mie îmi creşte inima când îl aud cum îi spune Anei.

Mă duc la cealaltă portieră şi o deschid larg. Mă aplec şi o ridic în braţe.

— Ce faci? chiţăie ea.

— Te trec în braţe peste prag.

Chicoteşte şi-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu, în timp ce urc pe scara avionului, până sus, unde ne întâmpină căpitanul Stephan.

— Bine aţi venit la bord, domnule. Doamnă Grey, ne întâmpină acesta cu un surâs îndrăzneţ.

Ana coboară din braţele mele, iar eu îi strâng mâna lui Stephan.

— Felicitări amândurora, continuă el.

— Mulţumesc, Stephan. Anastasia, îl cunoşti pe Stephan. El e căpitanul nostru astăzi, iar aceasta este secundul Beighley.

— încântată de cunoştinţă, îi spune Beighley Anei.

Ana pare puţin şocată, dar le răspunde amândurora cu amabilitate.

— Totul e pregătit? o întreb pe Beighley.

— Da, domnule, răspunde ca de obicei, încrezătoare.

— Avem toate autorizaţiile, ne anunţă Stephan. De-aici până-n Boston, vremea e bună.

— Turbulenţe?

— înainte de Boston, nu. Este un front nefavorabil peste Shannon şi s-ar putea să ne zguduie puţin.

— înţeleg. Sper să putem dormi pe acea porţiune.

— Ne descurcăm, domnule, spune Stephan. Vă lăsăm în grija Nataliei, însoţitoarea dumneavoastră de zbor.

Natalia?

Unde e Sara?

Pe Natalia parcă o cunosc de undeva, dar îmi ignor bănuielile.

— Excelent, îi spun lui Stephan.

Apoi o iau de mână pe Ana şi o conduc spre unul dintre fotolii.

— Ia loc.

Se aşază pe locul ei cu o graţie surprinzătoare. îmi scot sacoul, îmi desfac nasturii vestei şi mă aşez în faţa ei.

— Bine aţi venit la bord, domnule, doamnă, şi felicitări, ne întâmpină Natalia, oferindu-ne două pahare de cristal cu şampanie roz.

— Mulţumim.

Le iau pe amândouă şi-i ofer unul Anei, în vreme ce Natalia dispare în bucătărie.

— Pentru o căsnicie fericită, Anastasia. Ridic paharul şi-l ciocnesc de cel al Anei.

— Bollinger? întreabă.

— Tot ea.

Am băut şampanie aproape toată după-amiaza.

— Prima dată am băut aşa ceva din ceşcuţe de ceai. Are o privire melancolică.

— îmi amintesc bine ziua aceea, de absolvire.

Ce zi a fost! Cred că au existat şi câteva palme la fund. Hmm... şi o discuţie despre limite acceptabile şi despre cele care nu pot fi depăşite. Mă foiesc în fotoliu.

— Unde mergem? întreabă Ana, aducându-mă în prezent.

— La Shannon.

— în Irlanda? chiţăie ea.

— Ca să realimentăm.

— Şi apoi?

Ana cască ochii; entuziasmul ei este molipsitor. îi zâmbesc, dar nu-i spun nimic, necăjind-o.

— Christian!

Decid să-i scurtez suferinţa.

— La Londra.

Scoate un geamăt, şi de surpriză, şi de fericire. Apoi acel zâmbet care luminează tot oraşul Seattle îi revine pe buze.

— Apoi la Paris. Apoi în sudul Franţei, continui. Cred că va exploda de bucurie.

— Ştiu că ţi-ai dorit dintotdeauna să mergi în Europa. Vreau să-ţi transform visele în realitate, Anastasia.

— 1\i întruchipezi toate visele mele devenite realitate, Christian.

— Şi tu la fel pentru mine, doamnă Grey.

Cuvintele ei îmi încălzesc sufletul şi mai iau o gură de şampanie.

— Prinde-ţi centura de siguranţă.

Ana surâde. Cred că e încântată. La fel sunt şi eu. Zburăm în crepuscul ca să vânăm zorile de pe celălalt ţărm al Atlanticului.

DUPĂ CE NE RIDICĂM DE LA PĂMÂNT, Natalia ne aduce cina. Iar sunt mort de foame.De ce?

însurătoarea e o misiune grea pentru un bărbat. Discutăm despre cele mai frumoase momente ale nunţii. Pentru mine, cel mai frumos a fost când am văzut-o pentru prima oară în acea rochie superbă.

— Pentru mine a fost să te văd pe tine, mărturiseşte Ana. Şi că erai *acolol*

— Că eram?

— într-un fel mă întrebam dacă nu cumva totul e un vis şi poate că tu nu vei mai apărea.

— Ana, nici caii sălbatici nu m-ar fi putut târî departe de locul acela.

— Desert, domnule Grey? întreabă Natalia.

Refuz şi mă răsucesc să-mi studiez soţia. îmi trec degetul peste buza de jos şi o privesc pe Ana, aşteptând să răspundă.

— Nu, mulţumesc, îi spune ea Nataliei, privindu-mă cu mare atenţie.

Natalia pleacă.

Ah, ceruri sfinte. Am de gând să mă înfrupt din nevastă-mea.

— Bravo, şoptesc. Mă gândeam să te mănânc mai degrabă pe tine în loc de desert.

Ana mă priveşte fix în ochi şi îşi muşcă buza de jos. Mă ridic de la masă şi-i întind mâna.

— Haide.

Mergem spre partea din spate a cabinei, departe de bucătărie şi de piloţi. Arăt spre o uşă din capătul îndepărtat.

— Aici e o baie.

Trecem de un coridor scurt şi ajungem în altă cabină, unde ne aşteaptă un pat imens. O trag pe Ana în braţele mele.

— M-am gândit să ne petrecem noaptea nunţii la 10 660 de metri altitudine. E ceva ce n-am mai făcut până acum.

Ana inspiră greoi şi îi simt geamătul până în penis.

— Dar mai întâi trebuie să te dezbrac de rochia aceasta fabuloasă.

Răsuflarea începe să i se accelereze. Şi ea îşi doreşte asta.

— întoarce-te, şoptesc.

Se conformează, iar eu îi studiez coafura. Fiecare agrafa are o mică perlă pe ea — sunt nemaipomenite. *La fel ca Ana.*

încerc să i le scot încet, una câte una, lăsându-i şuviţele libere. îmi trec vârfurile degetelor peste fruntea ei, apoi, pe gât, lobii urechilor, cu cele mai uşoare atingeri din lume. Vreau s-o înfierbânt, s-o chinui. Reuşesc. îşi lasă entuziasmată greutatea de pe un picior pe altul. E agitată. Nerăbdătoare. Răsuflarea îi e din ce în ce mai puternică.

E excitată.

De simpla mea atingere. Iar reacţia ei mă excită pe mine.

— Ai un păr atât de frumos, Ana.

Şoptesc aceste cuvinte cu buzele aproape de tâmpla ei, savurându-i parfumul îmbătător. Un geamăt stins îi scapă de pe buze. După ce-i scot toate agrafele, îmi pierd degetele în părul ei şi încep să o masez.

Geme profund de plăcere şi se sprijină de mine. îmi cobor degetele pe ceafa ei, îi prind în palmă părul lucios şi trag de el, ajungând mai uşor la gâtul ei.

— Eşti a mea.

îi muşc uşor lobul urechii, iar ea geme.

— Nu face gălăgie.

îi dau părul peste umăr şi trasez cu degetul pe pielea ei linia de dantelă a rochiei. O străbate un fior, iar eu îmi lipesc buzele de pielea ei, deasupra nasturelui de sus.

— Eşti atât de frumoasă, şoptesc desfacându-l. M-ai făcut astăzi cel mai fericit bărbat de pe pământ.

încetişor, continui să-i desfac delicat fiecare nasture. Rochia i se deschide, dezvăluind un corset roz pal, cu cleme fine la spate.

Penisul meu aprobă priveliştea. E absolut entuziasmat.

— Te iubesc atât de mult.

Las săruturi mici de la ceafa până pe umăr, murmurând:

—Te. Doresc. Atât. De. Mult. Vreau. Să. Fiu. în. Tine. Eşti. A. Mea.

îşi înclină capul, oferindu-mi gâtul.

— A mea, şoptesc lipit de pielea ei.

Apoi îi cobor mânecile rochiei de mireasă care-i cade la picioare, într-un val delicat de mătase şi dantelă. Rămâne în corset, jartiere şi ciorapi.

Iisuse Hristoase. Ciorapi. Tot sângele din corp îmi aleargă spre penis.

— Răsuceşte-te, spun cu glas răguşit.

O cercetez din cap până-n picioare şi inspir profund. Pare sfioasă şi al naibii de sexy în acelaşi timp; sânii ei sunt ridicaţi şi plini în spatele corsetului, iar părul i se revarsă ca o mare castanie şi rebelă.

— îţi place? întreabă, înroşindu-se la faţă într-o nuanţă care se asortează cu lenjeria ei sexy.

— Mai mult decât atât, iubito. Arăţi senzaţional.

îi întind mâna, iar ea lasă în urmă rochia de mireasă.

— Nu te mişca, îi spun, privind-o fix în ochi.

îmi trec un deget peste sânii delicaţi şi plini care freamătă sub atingerea mea. Ana respiră din ce în ce mai rapid şi mai... superficial.

îmi place la nebunie să-mi excit soţia.

îmi ridic degetul de pe pielea ei cu greu şi-l răsucesc în aer.

întoarce-te de dragul meu.

Face întocmai. Când ajunge cu faţa spre pat, îi cer să se oprească. îi cuprind talia şi o lipesc din nou de pieptul meu, sărutând-o pe gât. Din unghiul acesta, am o privelişte splendidă a sânilor ei strânşi în corset şi nu le pot rezista. îi cuprind şi-mi mişc degetele mari peste umflăturile delicate ale sfârcurilor, de parcă aş desena în continuu nişte cercuri. Ana geme.

— A mea, răsuflu eu.

— A ta, şopteşte.

îşi împinge fundul în mine şi mă lupt cu dorinţa de a mă lipi de ea. îmi cobor mâinile peste satinul delicat, peste abdomen, peste coapse - zăbovesc o clipă cu degetele peste vulva ei —, iar ea îşi sprijină capul de mine, cu ochii închişi, şi geme. îi descoper jartierele şi le desfac pe amândouă în acelaşi timp. Apoi îi mângâi fundul superb.

— A mea, şoptesc.

O mângâi uşor în continuare peste fund, iar vârfurile degetelor mele îi intră uşurel pe sub chiloţei.

— Ah, geme ea.

Eudă.

La naiba. Ana. Ispită ce eşti.

— **Şşşş-**

îi desprind jartierele, apoi mă înclin şi dau cuvertura la o parte.

— Stai jos.

Se supune, iar eu îngenunchez la picioarele ei şi-i scot pantofii, aşezându-i lângă rochie. Sunt conştient de flăcările din privirea ei când îi scot încet ciorapul stâng şi îi ating uşor pielea. Fac acelaşi lucru şi cu celălalt ciorap.

— E ca şi cum mi-aş desface cadourile de Crăciun, şoptesc şi ridic privirea spre Ana.

— Un cadou de care te-ai mai bucurat, spune încet.

Poftim? Replica ei mă ia prin surprindere.

— O, nu, iubito, o liniştesc, dacă de asta are nevoie. De data asta e chiar al meu.

— Christian, sunt a ta de când am spus da.

Vine mai aproape şi-mi cuprinde chipul în palmele ei.

— Sunt a ta. Voi fi a ta pentru totdeauna, căci tu eşti soţul meu.

Soţ. Este prima oară când îmi spune aşa, de la ceremonie.

— Acum, spune ea uşor, cu buzele lipite de ale mele, cred că ai prea multe haine pe tine.

Se înclină să mă sărute, dar cuvântul *soţ* îmi cântă în inimă.

Sunt al ei. Doar al ei.

Mă ridic şi o sărut, cuprinzându-i capul cu ambele mâini şi pier- zându-mi degetele prin părul ei.

— Ana, şoptesc. Ana mea.

Şi o sărut din nou. Aşa cum trebuie. îmi vâr limba în gura ei şi o gust. îmi gust soţia. îmi răspunde cu pasiune iară cuvinte, iar limba ei o găseşte pe a mea şi se împletesc.

— Hainele, zice ea când luăm o gură de aer şi încearcă să-mi scoată vesta.

O eliberez şi-mi scot vesta, în timp ce Ana mă priveşte cu frumoşii ei ochi albaştri care capătă o nuanţă mai puternică, a dorinţei.

— Lasă-mă pe mine, te rog, mă imploră.

Mă relaxez, iar ea se întinde după mine şi-mi scoate cravata.

Cravata aceea.

Preferata mea.

Iar ea o prinde uşor şi o desface.

Ridic bărbia, şi îmi desface nasturele de sus. Apoi îmi scoate, unul câte unul, butonii cei noi. întind mâna, iar ea mi-i aşază în palmă, îi prind în pumn, mă fac că-i sărut şi apoi îi strecor în buzunarul pantalonilor.

— Domnule Grey, atât de romantic.

— Pentru tine, doamnă Grey — inimioare şi floricele. întotdeauna.

Mă prinde de mână şi mă priveşte printre genele ei lungi şi negre şi
îmi sărută verigheta.

O, Doamne. închid ochii şi scot un geamăt.

— Ana.

începe să-mi desfacă nasturii cămăşii, unul câte unul, sărutând locul în dreptul căruia a fost fiecare nasture şi şopteşte câte un cuvânt printre săruturi:

— Mă. Faci. Foarte. Fericită. Te. Iubesc. Enorm.

E prea mult. O doresc.

La naiba, o doresc la nebunie.Gem şi-mi scot cămaşa, apoi o urc pe pat şi o întind sub trupul meu. Buzele mele le întâlnesc pe ale Anei şi-i ţin capul drept, ca să nu se mişte în timpul primului nostru sărut la orizontală ca soţ şi soţie.

Ana.

Brusc, pantalonii încep să mă strângă. îngenunchez între picioarele ei. Geme, cu buzele roşii de la atâtea săruturi, şi mă priveşte plină de dorinţă.

La naiba.

— Eşti atât de frumoasă, nevastă.

O mângâi pe fiecare picior în parte, apoi o prind de talpa stângă.

— Ai picioare atât de frumoase. Vreau să le sărut de jos până sus. începând de aici.

îmi lipesc buzele de degetul ei mare de la picior şi-l muşc uşor.

— Ah!

Scoate un mic ţipăt înăbuşit şi închide ochii. îi ling talpa, apoi, călcâiul, pe care-l muşc uşor, apoi urc spre gleznă. îi las pe gambă o dâră de sărutări delicate şi umede. Ana se zbate.

— Stai cuminte, doamnă Grey, o avertizez şi, preţ de un moment, privesc cum i se mişcă sânii strânşi în corset, în ritmul respiraţiei profunde.

E un obiect vestimentar foarte frumos.

Destul. Trebuie să dispară.

O răsucesc pe burtă şi continui s-o sărut pe tot corpul: pe picioare, pe coapse, pe spate. Şi, preţ de o clipă, mă gândesc la tot ceea ce aş vrea să fac cu fundul ei. Ana protestează.

— Te rog.

— Te vreau goală, murmur şi-i desfac corsetul, clemă cu clemă, în ritm foarte lent.

După ce i-l scot, o sărut încet în zona lombară, apoi îmi mişc limba în sus, pe coloană. Ea se foieşte.

— Christian, te rog.

Mă aplec peste ea, lipindu-mi penisul strâns în pantaloni de fundul ei, iar ea se zbate sub mine.

— Ce îţi doreşti, doamnă Grey? o-ntreb, rostindu-i aceste cuvinte la ureche.

— Pe tine.

— Şi eu pe tine, iubirea mea, viaţa mea.

îmi desfac pantalonii, îngenunchez lângă ea şi o răsucesc pe spate. Mă ridic şi arunc pantalonii şi boxerii cât colo, în timp ce Ana mă priveşte cu ochii mari şi plini de dorinţă. îi apuc chiloţeii şi îi trag, iar ea rămâne goală-goluţă în toată splendoarea sub ochii mei.

— A mea, şoptesc.

— Te rog, mă imploră Ana.

Nu-mi pot suprima zâmbetul. *Ah, iubito. Îmi place la nebunie când mă implori.*

Mă urc în pat şi o sărut de jos până sus şi pe celălalt picior, apropi- indu-mă din ce în ce mai mult de partea de sus a pulpelor sale. Ţinta mea finală. Locul sacru. Când ajung acolo, îi despart picioarele.

E udă şi dornică. Exact cum îmi place mie.

— Ah, soţia mea, şoptesc şi-mi trec limba peste ea, gustând-o şi gă- sindu-i clitorisul.

Hmm... încep s-o chinui încet cu limba. Cu mişcări circulare, îi ling acel boboc de carne atât de sensibil. Ana mă înşfacă de păr şi se zbate sub trupul meu, iar şoldurile i se mişcă într-un ritm pe care-l cunosc foarte bine. Se smuceşte, dar eu o ţintuiesc şi-mi continui dulcea tortură.

— Christian, strigă ea şi mă trage de păr.

E aproape de orgasm.

— Nu încă.

Mă ridic, iar limba mea face ce vrea cu buricul ei.

— Nu! strigă, iar eu surâd, lipit cu faţa de abdomenul ei.

Toate la vremea lor, iubirea mea.

O sărut uşor pe abdomen.

— Ce nerăbdătoare eşti, doamnă Grey. Mai avem până când aterizăm pe Insula de Smarald.

Când ajung la sânii ei, îi acopăr pe amândoi cu săruturi tandre, apoi iau sfârcurile între buze şi trag de ele. O privesc cu atenţie şi admiraţie; privirea îi e intensă, iar buzele, întredeschise.

— Soţul meu, te doresc. Te rog.

Şi eu te doresc.

îi acopăr trupul cu al meu, îmi sprijin greutatea pe coate şi-mi frec nasul de al ei. îşi pune mâinile pe mine.

Pe umerii mei.

Pe spatele meu.

Pe fiind.

— Doamna Grey. Soţia mea. Scopul nostru este plăcerea.

îmi lipesc scurt buzele de gura ei.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

îşi împinge şoldurile în sus ca să mă întâmpine.

— Ţine ochii deschişi. Vreau să te văd. Ochi de un albastru splendid.

— Christian. Ah, strigă ea, iar eu o stăpânesc, centimetru cu centimetru.

— Ana, ah, Ana, răsuflu eu cu greu. Numele ei e o rugăciune.

Ea este raiul. Raiul meu.

încep să mă mişc, bucurându-mă de atingerea ei. Unghiile ei mi se înfig în fese şi mă stimulează. La nesfârşit. Iar şi iar. E a mea.

E a mea cu adevărat.

în cele din urmă, îmi strigă numele şi se dezlănţuie sub corpul meu. Orgasmul ei îl provoacă şi pe al meu. îmi dau drumul în ea, marea mea dragoste. Viaţa mea. Soţia mea.Marţi, i6 august 2011

Mă trezeşte foşnetul mării şi valurile care se lovesc de barca mea, *M.Y. Fair Lady.* Membrii echipajului sunt pe punte; îi aud, fără îndoială fac curăţenie şi se pregătesc pentru ziua care începe. Suntem ancoraţi în golf, în afara portului din Monte Carlo. E o dimineaţă superbă de vară pe Marea Mediterană şi, lângă mine, doamna Anastasia Grey doarme buştean. Mă întorc pe o parte şi o studiez, aşa cum am făcut în mai toate dimineţile de când a început luna noastră de miere. E bronzată. Părul i s-a mai deschis puţin la culoare. Are buzele întredeschise şi doarme adânc.

Aşa cum ar trebui.

Amintirea îmi provoacă un zâmbet.

Era o noaptea târzie. Iar a avut orgasm după orgasm.

Pare atât de liniştită; o invidiez pentru asta.

Deşi, trebuie să mărturisesc, şi eu m-am relaxat puţin.

M-au mai sunat din când în când Ros şi Marco, după drama de săptămâna trecută cu Lunea Neagră. Marco şi cu mine am evitat nişte pierderi substanţiale cu o mişcare de ultim moment. Amândoi cercetăm cu mare atenţie pieţele şi

construim o strategie cu ajutorul căreia să supravieţuim acestei căderi.

Dar, în general, a fost plăcută perioada aceasta fără muncă şi doar cu relaxare.

Zâmbesc cu drag spre Ana, care încă doarme.

Am descoperit lucruri noi despre soţia mea.

Adoră Londra.

Adoră ceaiul de la ora cinci la Browns Hotel.

Adoră cârciumile şi faptul că londonezii sunt mari consumatori, bând halbe de bere şi fumând pe trotuar.

Adoră piaţa Borough, în special ouăle scoţiene.

Nu e disperată după cumpărături, în afară de Harrods.

Nu e fan al berii englezeşti, dar nici eu nu sunt. E caldă.

Cui îi place berea caldă

?Nu-i place să se radă... dar pe mine mă lasă s-o rad.

Aceasta e o amintire pe care o voi preţui pentru totdeauna.

Adoră Parisul.

Adoră Luvrul.

Adoră Podul Artelor şi am lăsat acolo un lacăt ca dovadă.

Adoră Salonul Oglinzilor de la Versailles.

— *Domnule Grey. Aici te pot vedea din toate unghiurile posibile.*

Mă iubeşte... sau cel puţin aşa pare.

Sunt tentat s-o trezesc, dar ieri am stat până târziu. Am văzut *La Songt?,* un spectacol de balet după *Visul unei nopţi de vară* de Shakespeare, la Opera din Monte Carlo, apoi am mers la un cazino, unde Ana a câştigat câteva sute de euro la ruletă. S-a bucurat mult.

Deschide ochii, ca şi cum m-ar fi auzit. Zâmbeşte.

— Bună.

— Bună, doamnă Grey, bună dimineaţa. Ai dormit bine?

Se întinde.

— Am dormit excelent şi am avut cele mai frumoase vise.

— Tu eşti cel mai frumos vis.

O sărut pe frunte.

— Sex sau o tură matinală de înot în jurul iahtului?

Surâde sexy.

— Ambele, şopteşte.

DUPĂ TURA DE ÎNOT, Ana s-a îmbrăcat într-un halat, iar acum soarbe dintr-un ceai şi citeşte unul dintre manuscrisele ei de la SIP. Micul dejun ne este servit pe punte.

— M-aş putea obişnui cu toate astea, spune visătoare.

— Da. E o barcă foarte, foarte bună.

Mă uit la ea şi înghit ce mai rămăsese din espresso. Ana ridică o sprânceană, dar înainte să poată răspunde, însoţitoarea noastră de bord, Rebecca, ne aduce farfuriile cu omletă şi somon afumat.

— Micul dejun, zice Rebecca zâmbind cu amabilitate. Vă mai aduc şi altceva?

— E perfect, spun zâmbind.

— Mie nu, mulţumesc, zice Ana.

— Hai să mergem la plajă astăzi, propun eu.

RAREORI APUC SĂ CITESC atât de mult. Dar în luna de miere am devorat două thrillere, două cărţi despre

schimbarea climatică şi acum citesc volumul scris de Morgenson şi Rosner despre cum lăcomia şi corupţia au dus la criza financiară din 2008®. Ana moţăie sub o umbrelă, pe Beach Piaza din Monte Carlo. întinsă pe un şezlong în soarele după-amiezei, poartă un costum de baie turcoaz care nu prea mai lasă loc de imaginaţie.

Nu prea sunt de acord.

I-am rugat pe Taylor şi pe cei doi colegi ai săi francezi, gemenii Ferreux, să fie atenţi la fotografi. Paparazzi sunt nişte paraziţi care nu vor ezita să ne invadeze intimitatea. Habar nu am din ce motiv bizar, probabil de când *Star* a publicat acele bârfe despre Ana, presa e însetată după poze cu noi. Nu ştiu şi nu pricep de ce, dar mă înfurie din cale-afară, pentru că nu suntem celebrităţi. Nu vreau ca soţia mea să apară la Pagina Cinci aproape dezbrăcată, doar pentru că e o zi în care nu prea sunt ştiri.

Soarele şi-a schimbat poziţia, iar Ana se află direct în bătaia razelor lui. A trecut ceva timp de când i-am dat cu cremă. Mă aplec şi-i şoptesc la ureche:

— O să te arzi.

Tresare, se trezeşte şi surâde.

— Doar pentru tine.

Inima începe să-mi bată puţin mai tare.

Cum face asta cu doar trei cuvinţele şi un zâmbet?

îi trag şezlongul la umbră.

— Ascunde-te de soarele Mediteranei, doamnă Grey.

— Mulţumesc că ai grijă de mine, domnule Grey.

— Plăcerea mea. Dacă te arzi, n-o să te mai pot atinge.

Ana zâmbeşte, iar eu mijesc ochii.

— Dar bănuiesc că ştii asta şi râzi de mine.

— Aş face eu aşa ceva?

Flutură din gene, încercând să pară nevinovată, dar nu-i iese.

— Da, ai face şi chiar o faci. Frecvent.

O sărut.

— E imul dintre numeroasele lucruri care-mi plac la tine.

— O muşc uşor de buza de jos.Speram să mă mai dai cu cremă.

Mare bucurie.

— E o treabă murdară, dar şi o ofertă pe care nu o pot refuza. Ridică-te.

îmi place la nebunie. S-o ating. Aici. în public.

Se aşază cu faţa la mine, iar eu storc nişte cremă în palmă. Apoi, încet şi meticulos, ca să nu ratez vreun loc, îi întind crema pe piele. Umerii, gâtul, braţele, pieptul, abdomenul.

— Eşti absolut adorabilă. Sunt un bărbat norocos.

— Da, aşa este, domnule Grey.

Atitudinea ei sfioasă îmi răscoleşte sângele în vine.

— Modestia vă stă bine, doamnă Grey. întoarceţi-vă. Vreau să mă ocup şi de spatele dumneavoastră.

Se întinde, iar eu desfac breteaua sutienului.

— Cum te-ai simţi dacă aş rămâne topless, ca alte femei de pe plajă? întreabă cu vocea ei delicată şi languroasă, aşa cum pare a fi şi ziua de-afară.

Storc mai multă cremă de protecţie solară în palmă şi i-o întind pe piele.

— Nu mi-ar plăcea. Nici puţinul pe care-l porţi acum nu mă face foarte fericit.

Nu vreau ca vreun bou nenorocit să se holbeze la soţia mea prin obiectiv în timp ce ea se relaxează pe plajă. Sunt pretutindeni. Ca nişte paraziţi.

Ana mă priveşte sfidătoare. Mă aplec şi-i şoptesc la ureche:

— Nu-ţi forţa norocul.

— Mă provoci, domnule Grey?

— Nu. Constat un lucru evident, doamnă Grey.

Asta nu e un joc, Ana.

Termin cu spatele şi picioarele. O plesnesc peste fund.

— Eşti gata, iubito.

îmi sună telefonul, iar eu mă uit la ecran. E Ros, cu raportul ei de dimineaţă.

E devreme în Seattle. Sper că e totul bine.

— Doar pentru ochii mei, o avertizez pe Ana jumătate în glumă, jumătate în serios, şi o mai plesnesc o dată peste fiind înainte de a răspunde la telefon.

Ana îşi mişcă provocator posteriorul şi închide ochii în timp ce eu vorbesc cu Ros.

— Bună, Ros, de ce atât de devreme? întreb.

— Nu pot să dorm şi lucrez mai bine când e linişte în casă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul este în regulă. Ieri, după ce am vorbit, m-a sunat Bill. Suntem presaţi de Autoritatea de Reamenajare a Terenurilor Industriale din Detroit. Trebuie să iei o decizie. Parcă-mi stă inima. *Detroit. La naiba.*

— Bine. OK. Dintre cele trei locuri trimise de Bill, al doilea a fost cel mai bun.

— Şantierul de pe Schaefer Road? întreabă ea.

— Exact.

— Bine, voi insista cu acesta. Mai este un singur lucru. Woods. *La naiba. E încă pe lista noastră de suspecţi.*

— Ce face nenorocitul ăla acum? Ros ignoră ce-am zis despre Woods.

— îşi aţâţă foştii angajaţi.

— Otrăveşte fântânile?

— Da. Cred că trebuie să primească o vizită, spune Ros.

— Ar trebui să te duci pe la ei.

— Nu eu. Ci tu.

— Hmm... mă gândesc la asta după ce mă întorc.

— Aşa zic şi eu.

— Mi-ar plăcea o excursie la New York. Ia-ţi şi soţia. Simt cum zâmbeşte.

— Cum e pe Coasta de Azur?

Privirea îmi zăboveşte asupra soţiei mele adormite... şi asupra fundului ei pervers.

— Frumos. Mai ales priveliştea de aici.

— Minunat. Bucură-te de ea. Eu o să mă ocup de chestia asta.

— Aşa să faci, Ros.

— Ştii, mă simt în mare formă cât eşti plecat. Izbucnesc în râs.

— Nu te obişnui prea mult. O să mă întorc.

— Poţi să crezi sau nu, dar îmi lipseşti.

Dau să zic ceva, dar mă blochez şi nu ştiu ce să spun.

— La revedere, Christian.

închide, iar eu mă uit lung la telefon, întrebându-mă dacă Ros e în regulă.

Grey, totul e în regulă. Ros este una dintre cele mai competente persoane pe care le cunoşti.

Mă întorc la cartea mea.

PE LA AMIAZĂ, temperatura e deja caniculară. Comand chelneriţei de la hotel ceva de băut, pentru că mor de sete. Ana se trezeşte şi-şi îndreaptă atenţia spre mine.

— Ţi-e sete?

— Da, răspunde somnoroasă.

Este încântătoare.

— Aş putea să mă uit la tine toată ziua. Eşti obosită?

Sub umbrelă pare să fie mai îmbujorată.

— N-am dormit prea mult azi-noapte.

— Nici eu.

îmi amintesc o imagine de noaptea trecută: Ana mi-o trăgea de mă luau toţi dracii.

Simt cum mă excit. *Rahat.*

Trebuie să mă răcoresc. Acum. Mă ridic şi scap repede de pantalonii scurţi de blugi.

— Hai să înoţi cu mine.

îi întind mâna, iar Ana clipeşte, puţin ameţită.

— Vrei să înoţi? o întreb din nou.

Pentru că nu răspunde, o iau în braţe.

— Cred că ai nevoie de ceva care să te trezească.

Ţipă şi chicoteşte în acelaşi timp.

— Christian! Lasă-mă jos!

— Doar în mare, iubito.

Râd fugind cu ea în braţe pe nisipul fierbinte, recunoscător când ajung la ţărmul mai răcoros şi mai umed. Ana îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu şi ochii îi sclipesc amuzaţi în timp ce înaintez în mare.

Chestia asta a trezit-o. Se agaţă de mine ca o moluscă.

— N-o să îndrăzneşti, spune ea, gâfâind.

Nu-mi pot abţine un zâmbet larg.

— Ah, Ana, iubito, nu ai învăţat nimic în scurtul timp de când ne cunoaştem?

Mă aplec s-o sărut, iar ea îmi prinde capul, trecându-mi degetele prin păr.

îmi răspunde lacomă cu un sărut, cu o pasiune care mă ia pe nepregătite şi îmi taie respiraţia.

Ana.

Mă bucur că mă aflu în apă până la brâu.

— Cunosc jocul acesta, murmur lipit de buzele ei şi mă scufund încet în mare, sărutând-o încă o dată.

Apa rece, gura ei fierbinte şi umedă lipită de mine, toate acestea mă excită. E încolăcită în jurul trupului meu, caldă şi umedă, învăluindu-mă cu membrele ei lungi şi frumoase.

E un adevărat paradis.

Mă bucur de ea, iar pasiunea noastră creşte în timp ce mintea mi se goleşte.

Suntem doar Ana, frumoasa mea fată, şi cu mine. în mare.

O doresc.

Aici. Acum.

— Credeam că vrei să înoţi, îmi şopteşte ea, când ne oprim ca să luăm o gură de aer.

— îmi distragi foarte mult atenţia.

O muşc uşor de buza inferioară.

— Şi nu sunt foarte sigur că vreau ca lumea bună din Monte Carlo să-mi vadă nevasta pe culmile pasiunii.

Mă muşcă uşor de maxilar.

Vrea mai mult de-atât.

— Ana, o avertizez, răsucindu-i părul prins în coadă în jurul încheieturii mele.

O trag uşor, astfel încât să am acces la gâtul ei. Are gust de apă sărată, nucă de cocos, de cremă de protecţie antisolară, de transpiraţie şi, cel mai bun gust dintre toate, de Ana.

— Vrei să te duc în mare?

— Da.

Răspunsul ei este o şoaptă care mă excită şi mai tare.

La naiba. Ajunge.

Povestea asta îmi scapă de sub control.

— Doamnă Grey, sunteţi nesătulă şi extrem de obraznică. Ce fel de monstru am creat oare?

— Un monstru potrivit pentru tine. Ai fi voit să fiu altcumva?

— Ţi-aş trage-o în orice situaţie, ştii asta. Dar nu acum. Nu în public.

Fac un semn către ţărm. Ana aruncă o privire spre oamenii de pe plajă, profund interesaţi de ceea ce facem noi.

Ajunge, Grey.

O prind de talie, o arunc în sus şi ea aterizează cu un pleoscăit haios în apă. Când iese la suprafaţă, râde şi bolboroseşte cu prefăcută indignare.

— Christian! strigă, stropindu-mă în acelaşi timp.

O stropesc şi eu, zâmbind când îşi arată mutra dezamăgită.

Nu vreau să avem public atunci când ne-o tragem!

— Avem toată noaptea la dispoziţie, îi explic, încântat de reacţia ei.

înainte să mă răzgândesc şi să fim amândoi arestaţi — deşi suntem
în Franţa, aşa că cine ştie? —, mă pregătesc să mă scufund.

— La revedere, iubito, strig, apoi mă adâncesc în apa liniştită şi limpede şi mă îndepărtez înot.

O tură rapidă de craul mă va răcori şi îmi va consuma o parte din excesul de energie.

DUPĂ UN TIMP, MĂ PLIMB pe plajă mai calm şi mai odihnit, gân- dindu-mă la soţia mea.

Ce naiba!

Ana e topless pe şezlongul ei.

Iuţesc pasul şi scrutez plaja în timp ce merg, atrăgându-i privirea lui Taylor, care stă la bar. Bea o apă Perrier cu agenţii noştri francezi de securitate, care se întâmplă să fie fraţi gemeni. Aceştia cercetează împrejurimile. Taylor dă din cap şi cred că vrea să-mi transmită că nu a observat niciun fotograf.

Dar mie nu-mi pasă. Cred că o să fac un infarct.

— Ce naiba crezi că faci? ţip la Ana, când ajung lângă ea.

Deschide ochii.

Se prefăcea că doarme? întinsă. Pe. Spate?

Se uită în jur, panicată.

— Eram pe burtă. Probabil m-am răsucit în somn, şopteşte.

îi iau sutienul de pe şezlongul meu şi i-l arunc, mârâind.

— Pune ăsta pe tine!

La naiba. Ţi-am cerut în mod expres să nu faci asta.

Nu pentru mine şi pentru sănătatea mea mintală. Ci pentru intimitatea ta!

— Christian, nu se uită nimeni.Ai încredere în mine. Se uită. Sunt sigur că Taylor şi întreaga echipă de securitate se bucură de spectacol!

îşi acoperă repede sânii cu palmele.

— Da, şuier eu. Şi nişte paparazzi nenorociţi şi sordizi ţi-ar putea face o poză. Vrei să fii pe coperta revistei Star? Despuiată de data asta?

Ana mă priveşte îngrozită şi se chinuie să-şi pună cât mai repede bluza pe ea.

Da! De ce credeai că-ţi spun să nu te dezbraci?

— Laddition[9]! spun, răsucindu-mă spre chelneriţă. Plecăm, îi zic Anei.

— Acum?

— Da. Chiar acum.

Nu te certa cu mine, Ana.

Sunt atât de supărat, încât nici nu mă mai obosesc să mă usuc. îmi trag pe mine pantalonii scurţi şi tricoul şi, când se întoarce chelneriţă, achit nota de plată.

Ana se îmbracă în grabă, iar eu îi fac semn lui Taylor că plecăm. El îşi ia telefonul, probabil ca să sune la bordul luiM. *Y. FairLady* şi să anunţe că venim. îmi strâng cartea şi telefonul şi îmi pun ochelarii de soare.

Ce naiba o fi fost în capul ei?

— Te rog, nu te supăra pe mine, spune Ana încet, luându-mi lucrurile şi punându-le în rucsacul ei.

— Prea târziu pentru asta, mormăi, încercând să mă calmez, dar fără niciun rezultat. Haide.

O prind strâns de mână şi le fac semn lui Taylor şi fraţilor Ferreux, care ne urmează până la ieşirea din hotel.

— Unde mergem? întreabă Ana.

— înapoi pe barcă.

Mă simt uşurat când văd Jet Ski-ul tras lângă doc. Ana îi dă lui Taylor rucsacul ei, iar acesta îi întinde o vestă de salvare. Taylor mă atenţionează din priviri, dar clatin din cap. Expiră iute şi furios şi ştiu că vrea să port şi eu vestă, dar sunt prea nervos. îl ignor şi verific dacă curelele Anei sunt bine strânse.

— O să fie totul în regulă, murmur şi mă urc pe Jet Ski, apoi îi întind mâna Anei.

După ce se aşază în spatele meu, împing cu piciorul în ponton ca să ne îndepărtăm. îmi prind firul de siguranţă de marginea tricoului.

— Ţine-te bine, mârâi, iar ea îşi aşază mâinile strâns şi puternic în jurul meu.

Mă încordez tot când se freacă de spatele meu, din cauza... vechilor amintiri. În plus, sunt supărat pe ea.

Dar adevărul este că-mi place să mă aflu în braţele ei.

— Uşurel, murmur eu şi răsucesc cheia în contact, pornind motorul.

Motorul porneşte, iar eu accelerez, îndreptându-ne spre *FairLady.*

Pe măsură ce alunecăm pe apă, simt cum dispoziţia mi se schimbă.

Când barca de asistenţă ne ajunge din urmă, Ana mă strânge şi mai
tare în braţe, iar eu accelerez la maximum şi plutim înainte cu viteză.

Ha! Îmi place la nebunie!

E foarte distractiv.

Distracţie de zile mari.

Bucură-te de moment, Grey.

Marea Mediterană e liniştită, aşa că e uşor să aluneci pe apele ei. Trecem pe lângă iaht şi ne îndreptăm spre marea întinsă. Vântul verii îmi răcoreşte faţa, stropii de apă şi viteza cu care plutim pe apă sunt extraordinare, iar Ana stă lipită de mine; e atât de palpitant. Fac un arc de cerc spre barcă, dar vreau mai mult de-atât.

— Mai facem o tură? îi strig Anei.

Zâmbetul ei larg e toată încurajarea de care am nevoie, aşa că ocolesc *Fair Lady* şi ies din nou în larg, în timp ce Ana mă strânge în braţe.

Aş vrea să-mi strig fericirea.

Dar... încă sunt puţin supărat pe ea.

UNUL DINTRE TINERII stewarzi, Gerard, o ajută pe Ana să coboare de pe jet-ski şi să se suie pe mica punte a ambarcaţiunii. Ana urcă scările de lemn şi mă aşteaptă pe punte.

— Domnule Grey, spune Gerard şi-mi întinde mâna.

îi fac semn că mă descurc şi singur, cobor de pe jet-ski şi o urmez pe Ana. Arată încântător, chiar dacă e uşor temătoare. Pielea bronzată îi străluceşte în adierea vântului.

— Ai luat tu tot soarele, spun distrat şi-i desfac vesta de salvare.

I-o dau lui Greg, un alt steward.

— Asta e tot, domnule? întreabă el.

— Vrei ceva de băut? o întreb pe Ana.

— Am nevoie?

Mă încrunt.

— De ce spui asta?

— Ştii tu de ce.

Da, Ana. Sunt supărat pe tine.

— Două gin tonic, te rog. Şi nişte alune şi măsline.

Greg face semn din cap că a înţeles. După ce pleacă Greg, îmi dau seama ce vrea să insinueze Ana.

— Crezi că am de gând să te pedepsesc? o întreb.

— Vrei să mă pedepseşti?

— Da, răspund fără ezitare, şi rămân chiar şi eu surprins de răspuns. Cască ochii la mine.

— Cum?

Ah, Ana. Pari interesată.

— Mă gândesc eu la ceva. Poate după ce bei un pahar.

îmi întorc privirea spre orizont şi diverse imagini erotice îmi aglomerează mintea.

— Vrei să fii pedepsită?

Culoarea din ochii ei devine şi mai puternică.

— Depinde. Obrajii i se înroşesc. *Ah, iubito.*

— De ce anume?

— Dacă vrei să mă răneşti sau nu.

Pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că am depăşit momentul acesta. Răspunsul ei mă irită, dar mă aplec şi o sărut pe frunte.

— Anastasia, tu eşti soţia mea, nu supusa mea. Nu vreau să te rănesc niciodată. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

Oftez.

— Doar... doar să nu te dezbraci în public. Nu am chef să te văd goală în toate tabloidele. Nu vrei să se întâmple aşa ceva şi sunt sigură că nici mama ta sau Ray nu vor asta.

Ana păleşte.

Da, Ana. Ai fi umilită. Ray s-ar înfuria la culme. Şi probabil că ar da vina pe mine!

Greg soseşte cu băuturile noastre şi le aşază pe masă.

— Stai jos, spun, iar Ana se aşază pe unul dintre scaunele pliante de pânză. Cu un zâmbet îi dau de înţeles stewardului că poate să plece, apoi iau
loc lângă ea. îi întind un pahar şi-l iau şi eu pe al meu.

— Noroc, doamnă Grey.

— Noroc, domnule Grey.

Ia o înghiţitură, privindu-mă cu atenţie.

Oare ce-i voi face?

Ceva futai pervers. Cred.

A trecut ceva timp de la ultima nebunie.

— A cui e barca asta? întreabă, mutându-mi atenţia de la planurile mele lipsite de pudoare.

— A unui cavaler britanic. Sir Cutare sau Nu-Ştiu-Cum. Străbunicul lui a pus bazele unui magazin universal. Fiica lui este căsătorită cu unul dintre prinţii moştenitori ai Europei.

— Uau! se miră Ana. Super bogaţi?

— Da.

— Ca tine.

— Da. Şi ca tine.

Iau o măslină.

— E bizar, spune Ana. Să treci de la a nu avea nimic la — face semn cu mâna spre punte şi spre priveliştea fabuloasă a oraşului Monte Carlo — a avea totul.

— O să te obişnuieşti.

Cum m-am obişnuit şi eu.

— Nu cred că mă voi obişnui vreodată, răspunde, cu vocea joasă.

Taylor apare din dreapta mea.

— Domnule, aveţi un apel.

îmi întinde telefonul.

— Grey, răspund ferm, ridicându-mă de pe scaun şi îndreptându-mă spre balustradă.

ERos.

Din nou?

Mă întreabă despre întâlnirea pe care eu am avut-o la Londra cu agenţia europeană GNSS în legătură cu sistemul lor de navigaţie prin satelit Galileo. Sper că vom putea integra ideea lor în tableta solară a lui Barney. îi răspund la

nelămuriri, uimit că nu m-a întrebat toate lucrurile astea mai devreme.

— Mulţumesc. îl voi anunţa pe Marco, zice Ros.

— Ai fi putut să-mi trimiţi un e-mail.

— Aşa o să fac data viitoare. Barney e pisălog. Tocmai mi-a trimis un alt e-mail referitor la povestea asta. înţelegi tu.

— Râde puţin jenată, cred. Râd pe îmbufnate.Nu mai are răbdare. înţeleg. De aceea lucrează cu noi, slavă Domnului. Mai e ceva? Pentru că aş vrea să mă întorc la soţia mea.

— Hai, du-te, Christian. Mulţumesc. O să încerc să nu te mai deranjez. La revedere.

Mă întorc la Ana, care soarbe din ginul tonic şi priveşte melancolică linia coastei. E gânditoare.

Oare la ce se gândeşte? Să facă topless? Lafutaiul de pedeapsă? La averea mea? La averea noastră!

Risc.

— O să te obişnuieşti, spun aşezându-mă din nou lângă ea.

— Cu ce anume?

— Cu banii.

Nu citesc nimic în privirea ei şi împinge spre mine farfuria cu migdale şi caju.

— Eşti nebun, domnule.

îi remarc zâmbetul cu jumătate de gură.

încearcă să-şi abţină un hohot de râs. Să nu râdă de mine. Din nou.

în minte mi se conturează un plan.

— Sunt nebun după tine.

Şi ăsta e purul adevăr.

Iau un caju, amintindu-mi de acea noapte care a urmat petrecerii ei de burlăciţă: Ana în pat, goală, întinzând mâinile spre mine.

— Ai de gând să mă pedepseşti?

— Să te pedepsesc?

— Pentru că m-am îmbătat atât de rău. Unfutai de pedeapsă. Poţi să-mi faci tot ce vrei tu.

Gândul acesta mă aţâţă. Vrea să fie pedepsită. Ar ii nepoliticos din partea mea să nu mă supun.

— Termină de băut. Mergem în pat.

Mă priveşte fix.

— Bea, îi spun, calm.

Ana îşi duce paharul la buze şi-l goleşte dintr-o singură şi lungă înghiţitură.

Uau. Fără să ezite, fata mea curajoasă a acceptat provocarea.

Nu dă niciodată înapoi.

Să înceapă jocurile, Grey.

Mă ridic, mă aplec, sprijinindu-mă cu mâinile pe braţele scaunului ei de pânză, şi-i şoptesc la ureche:

— O să-ţi dau o lecţie. Vino. Să nu faci pipi.

Gâfâie excitant şi observ cât e de şocată.

Zâmbesc, ştiind exact la ce anume se gândeşte.

Nu, Ana, nu-ţi face griji, nu acesta e planul meu.

— Nu e ceea ce crezi tu.

îi întind mâna.

— Ai încredere în mine?

Zâmbeşte provocator.

— Sigur.

îmi dă mâna şi ne îndreptăm amândoi spre cabina principală.

După ce intrăm, îi eliberez mâna şi încui uşa. Nu vrem să fim deranjaţi. Mă dezbrac iute de haine şi îmi scot şlapii, pe care nu ar trebui oricum să-i port, dar membrii echipajului sunt prea politicoşi să-mi spună asta.

Ana mă priveşte cu ochi mari, muşcându-şi inconştient buza de jos. O prind de bărbie, eliberându-i buza plină, şi-mi trec degetul peste micile gropiţe, urme ale dinţilor ei.

— E mult mai bine aşa.

Scot din dulap geanta cu jucării. De-acolo iau două perechi de cătuşe pentru glezne şi încheieturi, cheia pentru ele şi o mască.

Ana nu se clinteşte. Culoarea din ochii ei este şi mai intensă.

Este excitată, Grey.

A venit momentul s-o uluieşti.

— Chestiile astea pot fi destul de dureroase.

Ridic o pereche de cătuşe ca să le vadă mai bine.

— Te pot ciupi dacă te zbaţi prea tare. Dar vreau din tot sufletul să le folosesc acum cu tine. Poftim.

Fac un pas spre ea şi-i întind un set de cătuşe.

— Vrei să le încerci mai întâi?

Vorbesc pe un ton domol şi mă căznesc să-mi ţin excitaţia sub control.

îmi doresc asta.

La nebunie.

Ana cercetează din priviri cătuşele, răsucind metalul rece în mână. Joaca ei cu cătuşele e de-a dreptul erotică.

— Unde sunt cheile? întreabă, cu îndoială în glas.

Deschid palma, arătându-i cheia.

— Se potriveşte la ambele seturi. De fapt, la toate.

Se uită ba la mâna mea, ba în ochii mei, cu o privire plină de întrebări şi de curiozitate... plină de dorinţă. îi mângâi obrazul cu degetul arătător, apoi cobor până la gură şi i-l trec peste buze. Mă aplec, ca şi cum aş vrea s-o sărut, şi răsuflu greoi:

— Vrei să ne jucăm?

— Da, îmi răspunde, aproape într-o şoaptă.

— Bine.

Inspir adânc, inhalând aroma ei unică: Ana şi un iz al excitării ei.

Deja!

închid ochii şi o sărut blând, plin de recunoştinţă, pe frunte.

îţi mulţumesc pentru asta, dragostea mea.

— Vom avea nevoie de un cuvânt de siguranţă.

Ana mă priveşte panicată.

— *Stop* nu va fi de ajuns, continui în grabă, pentru că probabil o să spui asta, dar nu o să vorbeşti serios.

îmi frec nasul de al ei.

Ai încredere în mine, Ana.

— Nu va durea deloc. Dar va fi o senzaţie intensă. Foarte intensă, pentru că nu te voi lăsa să te mişti. Bine?

Inspiră adânc. Răsuflarea îi devine din ce în ce mai greoaie, odată cu emoţiile care cresc.

îmi place la nebunie să te excit, iubito.

îşi coboară privirea spre penisul meu.

Da, iubito. Sunt gata şi te aştept.

— Bine, şopteşte ea.

— Alege un cuvânt, Ana.

Se încruntă uşor.

— Un cuvânt de siguranţă, o lămuresc eu.

— Acadea, spune ea, gâfâind agitată.

— Acadea?

îmi vine să râd.

— Da.

— Interesantă alegere. Ridică braţele.

Se supune — lucru care mă excită şi pe mine — şi îi scot rochia, aruncând-o pe podea. întind palma şi îmi returnează cătuşele, iar eu le pun pe noptieră, alături de celelalte cătuşe,

de cheie şi de mască. Trag cuvertura de pe pat şi o las să cadă pe jos.

— întoarce-te, îi ordon.

Se conformează imediat, iar eu îi desfac sutienul costumului de baie, care cade la podea.

— Mâine o să ţi—1 capsez de piele, şoptesc, iar în minte prinde viaţă un sâmbure de idee.

Muşcături din dragoste.

îi desprind părul din coadă şi o trag uşor de el. Forţată să facă un pas înapoi, se lipeşte de mine. îi aplec capul într-o parte şi-mi plimb buzele de la umărul ei până la ureche.

— Ai fost foarte neascultătoare.

— Da, spune Ana mândră de ea.

— Hmm. Ce să facem noi în privinţa asta?

Are un gust fenomenal.

— Să ne obişnuim cu ideea asta? contraatacă ea, iar eu zâmbesc larg, respirând lângă urechea ei drăgălaşă.

Iubita mea nu dă înapoi.

Doamne, ce sexy e.

— Ah, doamnă Grey. Mereu optimistă.

O mai sărut o dată pe gât, apoi încep să-i împletesc părul şi i-l prind cu elasticul. îi trag din nou capul într-o parte şi-i şoptesc la ureche:

— O să primeşti o lecţie.

O prind brutal de talie şi mă aşez pe pat, trăgând-o şi aplecând-o peste genunchiul meu. O plesnesc peste fundul ei superb. O dată. Cu putere. Apoi o arunc cu faţa în sus pe pat. Mă aplec peste ea, îmi plimb vârful degetelor pe coapsa ei în timp ce ne sorbim unul pe celălalt din priviri.

— Ştii cât de frumoasă eşti? îi şoptesc, în timp ce ea se zbate, gâfâind.

Aşteptând.

Cu ochii plini de dorinţă.

Mă ridic şi mă întind spre cătuşe fără să-mi dezlipesc privirea de la ea. îi prind glezna stângă şi îi prind primul set de cătuşe. Iau celălalt set şi i-l prind de glezna dreaptă.

— Ridică-te.

Se conformează.

— Acum strânge genunchii la piept.

Mă priveşte nedumerită, apoi îşi trage picioarele la piept şi-şi înfăşoară braţele în jurul genunchilor. Mă aplec, îi ridic

bărbia şi-i ating buzele cu un sărut delicat şi umed. Apoi îi aşez uşor masca peste ochi.

— Care este cuvântul de siguranţă, Anastasia?

— Acadea.

— Bine.

îi prind cătuşele de la glezna stângă în jurul încheieturii mâinii stângi, iar pe cele legate de glezna dreaptă în jurul încheieturii mâinii drepte. Trage de ambele părţi şi-şi dă seama că nu-şi poate întinde picioarele.

. Aşa totul va fi mult mai intens.

Şi pentru tine. Şi pentru mine.

— Acum, şoptesc, o să ţi-o trag până când o să te fac să urli.

Şi de-abia aştept să fac asta.

Gâfâie, iar eu o apuc de ambele călcâie şi-o întorc pe spate, pe pat, cu picioarele în sus. îi despart uşor gleznele şi, pentru o clipă, mă bucur de priveliştea acesta, cu Ana expusă şi vulnerabilă în faţa mea. Sincer, mi-aş putea da drumul peste ea chiar acum. Sunt tentat s-o fac. Dar îngenunchez în faţa acestui altar şi o sărut din ce în ce mai sus, pe partea interioară a coapsei. Geme, zbătându-se.

Ai grijă, Ana. îţi vor ciupi pielea.

— Va trebui să primeşti toată plăcerea, Anastasia. Nu te mişca.

Trag mâna spre slipul Anei şi-mi trec buzele peste abdomenul ei
plat. Trag şnururile de pe ambele părţi care se desfac cu un gest simplu, iar slipul dispare.

îi sărut abdomenul, iar limba mea îi alintă buricul.

— Ah! geme Ana.

Sânii i se ridică şi coboară rapid, în ritmul respiraţiei sacadate, în timp îmi continui şirul de sărutări umede pe abdomenul ei.

— Şşşş, şoptesc. Eşti atât de frumoasă, Ana.

Ea geme, de data aceasta mai tare, şi trage de legăturile metalice.

— Ahh! strigă când simte ciupitura cătuşelor, iar eu îi cuceresc mai departe trupul, sărutându-i şi muşcându-i uşurel pielea parfumată.

— Mă scoţi din minţi, îi şoptesc. Aşa că şi eu am să te scot din minţi.

îi sărut sânii, iar limba, buzele şi dinţii mei provoacă strigătele pasionale ale Anei. Respiră greu şi îşi agită capul dintr-o parte în alta. îi răsucesc fiecare sfârc între degetul mare şi arătător şi le simt cum se întăresc şi se măresc sub atingerea mea nu foarte tandră. îi sug sfârcurile cu putere, lăsând câte un semn micuţ şi apăsat pe fiecare dintre acestea.

Acum gâfâie.

încearcă să se mişte.

însă nu poate.

E a mea.

Şi nu mă opresc.

— Christian, mă imploră Ana şi ştiu că o înnebunesc.

— Vrei să te fac să-ţi dai drumul aşa? o-ntreb, respirând peste sânul ei. Ştii bine că pot.

Prind un sfârc între buze şi-l sug. Ea strigă de plăcere, scoţând un strigăt gutural. Iar eu sunt excitat la maximum. De-abia aştept s-o pătrund, să fiu în ea.

— Da, scânceşte.

— Ah, iubito, ar fi prea uşor.

— Ah, te implor.

— Taci.

O muşc uşor de bărbie, apoi îi găsesc gura, şi-mi vâr limba printre buzele ei, căutând-o pe a ei. E gustul Anei cu gin tonic proaspăt, cu aromă de lămâie. *Delicios.*

însă e tare lacomă. Mă sărută şi ea. Vrea mai mult. Şi mai mult. *La naiba. Are un gust atât de bun.* Oferă la fel de multe pe cât primeşte. îşi înalţă capul dintre cearceafuri. *Ah, iubita mea.*

îi eliberez buzele captive şi o prind de bărbie.

— Stai nemişcată, iubito. Nu vreau să te mişti, şoptesc.

— Vreau să te văd, gâfâie ea, disperată şi lacomă.

— O, nu, Ana. Vei simţi mai intens în felul acesta.

îmi împing şoldurile în faţă, sunt peste ea, şi o pătrund, însă doar puţin.

Nu se poate mişca.

Şi mă retrag. Vreau s-o aţâţ.

— Ah! Christian, te rog!

— Din nou? întreb, fără să-mi recunosc vocea.

— Christian!

Intru din nou în ea, de data aceasta puţin mai adânc, însă mă retrag, în timp ce-i mângâi sfârcul drept.

— Nu! scânceşte, dezamăgită. Nu vrea să mă retrag.
— Mă doreşti, Anastasia?
— Da!
— Spune-mi-o.

Am glasul răguşit. Am nevoie s-o aud spunând-o şi o mai ating o dată, în treacăt, cu penisul. înăuntru. Afară.

— Te vreau, geme Ana. Te rog.

îmi place la nebunie când mă imploră.

— Mă vei avea, Anastasia.

O pătrund cu putere şi ea ţipă, trăgând de cătuşe.

Ştiu bine că e neputincioasă.

Şi profit din plin de asta. încremenesc. O simt caldă în jurul meu, apoi îmi răsucesc şoldurile. Geme.

— De ce mă sfidezi, Ana?

— Christian, opreşte-te.

Nu sunt cuvintele de siguranţă. îmi răsucesc şoldurile încă o dată, adânc, adânc de tot înlăuntrul ei. Apoi mă retrag şi intru în ea iarăşi.

Nu-ţi da drumull îmi spun în sinea mea.

— Spune-mi. De ce?

Vreau să aflu.

Scoate un ţipăt, iar plăcerea ei devine plăcerea mea.

— Spune-mi, o implor.

— Christian!

— Ana, trebuie să ştiu.

Intru încă o dată în ea.

Spune-mi. Spune-mi, te rog.

— Nu ştiu! scânceşte. Pentru că pot! Pentru că te iubesc! Te rog, Christian.

Eliberez un geamăt zgomotos şi, în sfârşit, îmi permit să fac dragoste cu ea, cuprinzându-i capul în mâini în timp ce mă bucur de ea. îi provoc plăcere. Şi îmi provoc şi mie. Ea se împotriveşte cătuşelor. Gâfâie. Se agită. Se încordează sub trupul meu.

E aproape. O simt.

Scoate un strigăt.

— Asta e, spun printre dinţii strânşi. Simte totul, iubito!

Ana ţipă în timp ce-şi dă drumul. Iar şi iar. Se cutremură sub mine. îşi lasă capul pe spate. Cu gura deschisă. Cu chipul schimonosit, îngenunchez, luând-o cu mine, trăgând-o în

poala mea. îi călăuzesc orgasmul. O ţin strâns în braţe, îmi îngrop capul în scobitura de la gâtul ei şi-mi dau şi eu drumul.

LA NAIBA!

Orgasmul meu este de neoprit.

Când, în sfârşit, termin, îi smulg legătura de la ochi soţiei mele şi o sărut.îi sărut pleoapele. Nasul. Obrajii.

Mulţumesc, Ana.

Plânge. îi sărut urmele lacrimilor, cuprinzându-i faţa în palme.

— Te iubesc, doamnă Grey, îi şoptesc. Chiar dacă mă enervezi atât de tare — simt că alături de tine sunt viu.

E epuizată — fără suflu în braţele mele — aşa c-o întind pe pat şi mă desprind uşor de ea.

— Nu, mormăie ea, probabil pentru că nu-mi mai simte atingerea.

Ah, draga mea.

Eşti obosită.

Iau cheia de pe noptieră şi o eliberez din cătuşe, din fiecare pe rând, masându-i încheieturile şi gleznele. Mă aşez lângă ea, în timp ce-şi întinde picioarele, şi o strâng în braţe. Oftează, cu un zâmbet mic şi satisfăcut pe buze, iar respiraţia i se domoleşte. A adormit. O sărut pe păr şi ne acopăr pe amândoi.

Doamne, a fost intens chiar şi pentru mine.

Ana. Ce-mi faci tu mie?

MĂ TREZESC DIN SOMN CINCISPREZECE minute mai târziu. Ana este încă în braţele mele, dormind profund. O sărut pe frunte, alunec din braţele ei şi mă ridic ca să mă duc la baie. încă doarme dusă când mă întorc de la duş. Mă îmbrac repede, descui uşa cabinei şi mă îndrept spre punte. Vreau să-l găsesc pe căpitan ca să-i spun că în seara aceasta rămânem la bord.

Când revin, Ana doarme în continuare. Pun deoparte cătuşele şi-mi iau laptopul ca să-mi verific e-mailurile şi, de asemenea, ca să analizez terenurile industriale dezafectate din Detroit, doar pentru a mă asigura că am luat decizia corectă, mai devreme, când am vorbit cu Ros.

Pe punte, tot echipajul o pregăteşte *Fair Lady.* Aud zăngănitul zgomotos al ancorei ce este ridicată şi zgomotul distant al motoarelor pornite. Navigăm.

AMURGUL, AŞA CUM A VENIT, aşa s-a şi dus. Când Ana se trezeşte, afară este deja întuneric.

— Bună, şoptesc, bucuros de revedere.

Mi-ai lipsit când dormeai.

— Bună.

Vocea pare şovăitoare. îşi trage pătura până la bărbie.

Oare a devenit sfioasă cu mine?

— Cât timp am dormit? întreabă.

— Doar o oră şi ceva.

— Plecăm de-aici?

— M-am gândit că, din moment ce aseară am mâncat în oraş şi am fost la balet şi la cazinou, în seara asta vom cina la bord. O noapte liniştită â deux[10].

Zâmbeşte — cred că se bucură că-şi va petrece seara la bordul iahtului.

— Unde mergem?

— La Cannes.

— Super.

Se întinde, apoi se ridică şi-şi îmbracă halatul.

Rahat.

Are câteva semne pe piele. Asta şi voiam, dar acum, când îi văd petele purpurii, nu mai sunt sigur că a fost o idee bună.

Asta ar putea decurge bine, dar ar putea decurge şi foarte rău.

Intră în baie şi închide uşa.

Câteva ore. Câteva minute. Câteva secunde. Nu ştiu de cât timp stă acolo, dar durează o veşnicie. în cele din urmă apare, dar mi se pare că evită să mă privească în ochi, cât se duce spre garderobă.

Chestia asta nu-mi miroase bine.

Poate că e doar obosită.

Aştept. Din nou.

Stă acolo de prea mult timp.

Nu mai pot suporta.

— Anastasia, te simţi bine?

Niciun răspuns.

La naiba.

Brusc, iese val-vârtej din garderobă, cu părul ciufulit şi agitându-şi mâinile, şi aruncă în mine cu o perie. *Ce mama dracului?* Ridic braţul la timp pentru a-mi proteja capul, iar peria mă loveşte mai jos de încheietură. Ana iese ca o furtună din cameră şi trânteşte uşa cabinei.

La naiba.

E nervoasă.

Nu cred că am văzut-o în viaţa mea atât de supărată. Nici măcar din cauza jurămintelor, când a ameninţat că va contramanda nunta.

În doi (lb. franceză) (Mr.)

Grey, ce naiba ai făcut?

Buna mea dispoziţie se evaporă, fiind înlocuită de o nelinişte pe care n-am mai simţit-o de dinainte de a ne căsători. Mă ridic precaut, îmi las laptopul pe noptieră şi plec în căutarea furioasei mele soţii.

O găsesc sprijinită de balustrada de la provă, privind spre ţărmul îndepărtat. E o seară frumoasă, iar *Fair Lady* navighează uşor pe Mediterană, ca o regină a mărilor.

Ana pare devastată. E ca o pedeapsă.

— Eşti supărată pe mine, îi şoptesc.

— Te-ai prins, Sherlock? şuieră ea, dar nu se întoarce să mă privească.

— Cât de supărată?

— Pe o scară de la unu la zece, aş zice că pe la cincizeci. Mişto, nu-i
aşa?

Uau.

— Foarte supărată.

— Da. Furioasă până la violenţă, spune.

în sfârşit, se întoarce cu faţa la mine, cu o expresie crudă şi furioasă... şi ştiu că mă vede. Mă vede aşa cum sunt cu adevărat *Eşti un pervers nenorocit.* îmi răsună în cap reproşurile ei de acum câteva luni.

La naiba. Au trecut câteva săptămâni bune de când nu m-am mai simţit atât de prost ca acum.

Cuvintele lui Flynn îmi revin în minte: *comunică şi fă compromisuri.*

Ana respiră adânc şi se ridică în vârful picioarelor, îndreptându-şi umerii.

— Christian, trebuie să încetezi să mă pui la punct în felul acesta egoist. Ţi-ai spus punctul de vedere pe plajă. Foarte clar, din câte îmi amintesc.

— Păi, acum nu-ţi vei mai da jos sutienul, mormăi şi, chiar pentru propriile mele urechi, replica aceasta seamănă cu cea a unui adolescent irascibil.

Se uită urât la mine.

— Nu-mi place să-mi laşi urme. în orice caz, nu atât de multe. Există o limită! scuipă spre mine, ca o pisicuţă încolţită.

— Nici mie nu-mi place să te dezbraci în public. în cazul ăsta există o limită şi pentru mine, îi spun.

Te-am avertizat, Ana.

— Cred că am lămurit lucrul acesta, continuă ea pe acelaşi ton. Uită-te la mine!

îşi dă jos bluza, arătându-mi vânătăile pe care i le-am lăsat. Număr şase. Habar nu aveam că planul meu va fi atât de eficient. Dar nu am chef să mă cert. Ridic mâinile, dându-i de înţeles că mă predau.

— Bine, am înţeles. *Poate că am exagerat.*

— Perfect! spune ea pe un ton răstit.

îmi trec mâna prin păr, simţindu-mă neajutorat. *Sunt pierdut. Ce măi pot să fac?*

— îmi pare rău. Te rog, nu te supăra pe mine. Nu vreau să mă cert, Ana. Nu vreau să mă cert.

— Te porţi ca un adolescent uneori.

Clatină din cap, însă pare mai degrabă resemnată decât sinceră. Mă apropii şi îi dau o şuviţă rebelă după ureche.

— Ştiu, am multe de învăţat.

— Amândoi avem.

Oftează, îşi ridică încet mâna şi o aşază pe pieptul meu, în dreptul inimii. *Ana.*

O prind de mână şi-i zâmbesc în loc de scuze.

— Tocmai am aflat că arunci şi ţinteşti bine, doamnă Grey. Nu mi-aş fi închipuit niciodată asta, dar aşa se întâmplă dacă te subestimez în permanenţă. Mereu mă surprinzi.

Zâmbeşte în colţul gurii şi ridică dintr-o sprânceană.

— M-am antrenat trăgând la ţintă cu Ray. Pot să arunc şi să trag foarte bine, domnule Grey, şi ai face bine să nu uiţi asta.

— Mă voi strădui sau mă voi asigura că toate obiectele cu potenţial letal sunt bătute în cuie şi că nu ai acces la vreo armă.

Mijeşte ochii.

— Mă descurc eu.

O, Ana. Nu mă îndoiesc de asta.

— Aşa e, îi şoptesc şi, eliberându-i mâna, o cuprind în braţe.

îşi lipeşte mâinile pe spatele meu şi mă strânge într-o îmbrăţişare. îmi vâr nasul în părul ei, inhalându-i aroma care mă linişteşte.

— M-ai iertat? întreb încet.

— 1\i m-ai iertat?

— Da, răspund.

Şi eu.Rămânem la probă, trecând prin dreptul Rivierei franceze şi, pur şi simplu... *suntem aici.*

Pentru moment, acesta este cel mai frumos sentiment din lume.

— Ţi-e foame? întreb.

— Da. Sunt leşinată de foame. Toată... activitatea asta mi-a deschis apetitul. Dar nu sunt îmbrăcată de cină.

— Mie mi se pare că arăţi foarte bine, Anastasia. în plus, barca aceasta e a noastră pentru o săptămână. Putem să ne îmbrăcăm cum avem chef. Gândeşte-te că este o zi de marţi obişnuită, fără haine de seară, pe Coasta de Azur. Oricum, m-am gândit să mâncăm pe punte.

— Da, mi-ar plăcea.

îi înclin capul apucând-o uşor de bărbie şi o sărut. Tandru. Cu multă blândeţe.

Iartă-mă, Ana.

Zâmbeşte şi ţinându-ne de mână ne îndreptăm spre locul unde ne aşteaptă cina.

— DE CE-MI ÎMPLETEŞTI mereu părul? mă întreabă Ana exact când mă pregătesc să iau o înghiţitură din crema de zahăr ars.

Mă încrunt, pentru că răspunsul este limpede.

— Nu vreau să ţi se prindă părul în ceva.

Aşa am făcut întotdeauna. Părul şi jucăriile sexuale nu se înţeleg prea bine.

— Puterea obişnuinţei, cred, adaug.

Şi, din senin, îmi vine în minte imaginea unei tinere care fredonează o melodie pop din anii '80, în timp ce-şi perie părul lung şi negru. Se întoarce şi-mi zâmbeşte, particule de praf învârtindu-se în aer, în jurul ei.

Bună, Viermişorule. Vrei să-mi perii părul?

Şi mă întorc într-o mahala uitată de Dumnezeu din Detroit, acum o eternitate. Ana îmi mângâie tandru bărbia şi îmi trece un deget peste buze, readucându-mă la realitate, pe *Fair Lady.*

De ce mă bântuie târfa drogată tocmai acum?

— Nu contează, îmi şopteşte Ana. Nu e obligatoriu să ştiu. Eram doar curioasă.

Zâmbeşte şi se apleacă, sărutându-mă în colţul buzelor.

— Te iubesc, şopteşte. Te voi iubi mereu, Christian.

— Şi eu pe tine.

Mă bucur că e aici ca să mă aducă înapoi din abisul întunecat al copilăriei mele.

— Deşi sunt neascultătoare?

Zâmbeşte, înseninând imediat atmosfera. Râd pe înfundate şi dintr-odată mă simt mai bine.

— Pentru că eşti neascultătoare, Anastasia.

Ia o gură din desertul ei cu zahăr caramelizat şi toate gândurile cu târfa drogată pălesc.

ÎI UMPLU PAHARUL ANEI CU rosé, după ce Rebecca ne ia farfuriile. Ana priveşte în jur ca să se convingă că suntem singuri, apoi se apleacă spre mine cu un aer conspirativ.

— De ce nu trebuia să fac pipi? întreabă ea. *Mereu curioasă.*

— Chiar vrei să ştii?

— Oare vreau? Zâmbesc.

— Cu cât ai vezica mai plină, cu atât orgasmul este mai intens, Ana.

— Ah. Înţeleg.

E foarte drăgălaşă aşa îmbujorată şi ştiu că s-a ruşinat. *Să nu te ruşinezi, iubito.*

— Da. Păi...

Ia o înghiţitură rapidă de vin.

— Ce ai vrea să facem în seara aceasta? întreb, ca să schimb subiectul. Ea ridică din umărul drept, insinuantă, cred.

Din nou, Ana?

Şi ştiu că aş putea să mă revanşez pentru limitele pe care le-am depăşit în pat. însă vreau mai mult.

— Eu ştiu ce vreau să facem.

îmi iau paharul de vin şi mă ridic în picioare, întinzându-i mâna.

— Vino cu mine.

Ne mutăm în salonul principal şi o duc înspre comoda unde este iPod-ul meu, conectat la o boxă impresionantă. Aleg o melodie, ceva romantic pentru iubita mea.

— Dansează cu mine, îi cer şi o iau în braţe.

— Dacă insişti.

— Insist, doamnă Grey.

Michael Bubié cântă melodia lui Lou Rawls, „You'll Never Find Another Love Like Mine”. Dansăm şi Ana se lasă

condusă de mine. O înclin pe spate, iar ea chicoteşte. O ridic la loc, apoi o învârt pe sub braţul meu. Râde, încântată.

— Dansezi atât de bine, spune cu glas răguşit. Mă faci să cred că pot dansa.

Îmi place să dansez cu tine, iubito.

Elena se strecoară neinvitată în mintea mea şi, deşi îi sunt recunoscător pentru că m-a învăţat să dansez, nu sunt deloc fericit că mă bântuie.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Face parte din trecut.

Hai să ne bucurăm de prezent.

O las din nou pe Ana pe spate şi o sărut când îşi recapătă echilibrul.

— Mi-ar lipsi dragostea ta, şopteşte ea versurile cântecului.

— Mi-ar lipsi foarte mult dragostea ta, îi răspund şi îi cânt încetişor la ureche următoarele versuri.

Se termină cântecul, iar noi ne privim în ochi, încremeniţi.

Observ cum pupilele i se măresc şi culoarea devine şi mai accentuată.

E magie. Alchimia noastră specială clocoteşte.

— Vino în pat cu mine, o rog.

Un zâmbet sfios îi luminează faţa, apoi Ana îşi pune mâna în dreptul inimii mele. Aceasta începe să-mi bată cu repeziciune în piept de atâta iubire pentru ea — soţia mea — o femeie care a învăţat să mă ierte.Miercuri, 17 august 2011

Mami e tare frumoasă azi. Se aşază pe pat râzând. E soare şi o mulţime de firicele de praf plutesc prin aer în jurul ei, ca şi cum ar fi o prinţesă. *Hei, Viermişorule, perie-mi părul.* îi trec peria prin părul lung. Mi-e greu, din cauza şuviţelor încurcate. Dar lui mami îi place. Cântă. *What's Iove got to do, got to do with it".* îmi zâmbeşte în felul ei special. Este zâmbetul pe care îl are pentru mine. Doar pentru mine. îşi scutură părul care i se revarsă mătăsos pe spate. l-l mângâi. Miroase a curat. îl împarte în trei şerpişori. Şi apoi îi împleteşte, făcând un şarpe mai mare, vioi. *Gata, m-ai*

descurcat, Viermişorule. Ridică peria. Şi îmi perie părul. Nu! Mami. Mă doare. Prea multe şuviţe încurcate. *Nu te împotrivi, Viemişorule.* Nu! Mami. încerc s-o fac să înceteze. Se aude un zgomot puternic. O pocnitură. S-a întors. Nu! *Unde naiba eşti, târfă? Am venit cu un prieten. Un prieten cu bani.* Mami se ridică, mă ia de mână şi mă bagă în dulapul ei. Mă aşez peste perechile ei de pantofi înşiruite. Tac. Ca un şoarece, îmi acopăr urechile şi închid ochii. Dacă sunt mic, n-o să mă vadă. Hainele miros a mămica mea. îmi place mirosul. îmi place să fiu aici. Departe de el. El strigă. *Unde e nenorocitul ăla mic?* Mă prinde de păr şi mă trage afară din dulap. Agită peria spre mami. *N-am chef să ne strice petrecerea nenorocitul ăsta mic.* O plesneşte cu putere pe mami peste faţă cu peria de păr. *Pune-ţi pantofii cu tocuri de curvă şifă-l pe prietenul meu să se simtă bine. Apoi o să-ţi capeţi doza, târfă.* Mami mă priveşte cu lacrimi în ochi. Nu plânge, mami. în cameră intră un alt bărbat. Un individ masiv, îmbrăcat cu o salopetă murdară. O salopetă albastră. Individul acesta imens îi zâmbeşte lui mami. Simt cum cineva mă târăşte în cealaltă cameră. Mă trânteşte pe podea şi mă dor

11 Versuri cântate de Tina Turner *(N.r.*

)genunchii. Agită peria către mine. *Ce să fac eu acum cu tine, rahat cu ochi?* Miroase urât. Miroase a bere şi fumează o ţigară.

Mă trezesc brusc, cu teama ca un nod în gâtlej.

Unde mă aflu?

Gâfâi şi trag aerul preţios în plămâni, încercând să-mi potolesc inima care bate disperată. Durează o clipă până mă dezmeticesc.

Mă aflu pe Fair Lady. Cu frumoasa mea doamnă. Mă uit haotic spre dreapta, unde Ana doarme adânc în umbră, lângă mine.

Slavă Domnului.

Mă liniştesc imediat, doar pentru că o văd.

Respir adânc şi totul devine mai limpede.

De ce am coşmaruri?

Pentru că mă cert cu Ana?

Urăsc să mă cert cu ea.

Judecând după lumina care trece prin perdelele ce acoperă hublourile, e dimineaţă devreme. Ar trebui să mai dorm puţin. Mă cuibăresc lângă Ana, îmi aşez braţul în jurul ei, inspirându-i parfumul unic şi calmant... şi aţipesc.

E MAI MULTĂ LUMINĂ ÎN CABINĂ când mă trezesc mai târziu. Ana încă doarme lângă mine. O privesc preţ de câteva clipe, bucu- rându-mă de acest moment de linişte.

Oare va şti vreodată cu adevărat ce înseamnă pentru mine?

îi sărut părul, apoi mă ridic şi îmi pun un şort de baie. Mă duc să înot în jurul bărcii. Poate reuşesc să scap de neliniştea aceasta care mă apasă.

Mă bărbieresc, încă tulburat de coşmarul pe care l-am avut.

De ce? Nu înţeleg.

Am mai avut asemenea vise.

De ce acum mă chinuie coşmarul acesta?

Uşa băii se deschide şi apare Ana în faţa mea, ca o rază de lumină, iar eu încerc să uit de gândurile întunecate.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey, o întâmpin cu un zâmbet vesel.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Surâde şi se sprijină de perete, ridicându-şi bărbia, imitându-mă cum mă bărbieresc sub maxilar. Cu coada

ochiului, o privesc cum se maimuţăreşte imitându-mi gesturile.

— Te distrează spectacolul? o întreb.

— Unul dintre preferatele mele. *M-a iertat.*

Mă aplec şi o sărut, bucuros că este cu mine, şi-i las o mică urmă de spumă de ras pe mutră.

— Vrei să-ţi fac asta din nou? şoptesc, agitând lama, amintindu-mi de momentul în care am ras-o, în apartamentul nostru de la Brown's Hotel.

Ana strânge din buze.

— Nu. Data viitoare o să mă epilez cu ceară.

— Dar a fost amuzant. *M-ai sedus, Ana.*

— Pentru tine, poate.

Se strâmbă, însă în ochi i se citeşte o scânteie de amuzament şi, poate, de plăcere carnală. *Te văd, Ana.*

— îmi amintesc că ceea ce a urmat a fost numai satisfacţie. Mă bărbieresc mai departe, dar Ana devine foarte tăcută.

— Hei, te tachinam doar. Nu asta fac soţii îndrăgostiţi iremediabil de soţiile lor?

îi ridic bărbia analizându-i expresia. Poate că e încă supărată pe mine.

îşi îndreaptă umerii.

Of.

— Stai jos, îmi ordonă. *Poftim?*

îşi pune mâinile pe pieptul meu gol şi mă împinge uşor spre un taburet din baie.

Bine, hai să ne jucăm. Mă aşez şi ea îmi ia aparatul de ras.

— Ana, spun eu.

Dar ea îmi ignoră avertismentul, se apleacă şi mă sărută.

— Lasă capul pe spate, zice lipită de buzele mele. Când ezit, îşi înclină capul într-o parte.

— îţi plătesc cu aceeaşi monedă, domnule Grey.

Şi ştiu că mă provoacă. Cum pot să refuz o astfel de provocare când soţia mea nu mă refuză niciodată?

— Ştii ce faci? o întreb. Dă din cap.

Ei bine, ce poate să-ţi facă, Grey? Să-mi taie gâtul?

Inspir profund, închid ochii şi ridic bărbia, lăsându-mă în voia ei. îşi strecoară degetele în părul meu şi mă prinde cu putere, în timp ce eu strâng şi mai tare din ochi. E atât de

aproape de mine. Pot s-o miros. Mare. Lumina soarelui. Sex. Dulceaţă. Ana.

E ameţitor.

Cu tandreţe maximă, îmi trece lama dinspre gât până la bărbie. Expir cu putere.

— Credeai că o să-ţi fac vreun rău?

îi simt tremurul din voce.

— Nu ştiu niciodată ce ai de gând să faci, Ana, însă nu, nu intenţionat.

îmi trece lama de ras din nou peste piele şi spune încet:

— Nu ţi-aş face niciodată vreun rău în mod intenţionat, Christian.

Pare extrem de sinceră. Deschid ochii şi-mi încolăcesc braţele în jurul ei, în timp ce mă bărbiereşte pe obraz.

— Ştiu, îi şoptesc.

M-a rănit atunci când a plecat, o singură dată.

Şi am meritat-o. Eu i-am făcut rău primul.

Eşti un ticălos nenorocit!

Grey, nu te gândi la asta.

îmi înclin capul, uşurându-i misiunea, şi două mişcări de lamă mai târziu, Ana îşi termină treaba.

— Am terminat şi nu am vărsat nici măcar o picătură de sânge.

îmi zâmbeşte.

îmi trec mâinile peste piciorul ei şi o aşez uşor în poala mea, cu faţa la mine.

— Vrei să mergem undeva astăzi?

— Fără plajă?

Are un ton viclean, dar nu-l bag în seamă.

— Nu. Fără plajă azi. M-am gândit că poate preferi altceva.

— Ei bine, de vreme ce mi-ai lăsat semne şi nu vrei la plajă, sigur, de ce nu?

Semne? Nu suntem în liceu!

— Tu nu ai avut adolescenţă — emoţional vorbind. Cred că o trăieşti acum.

La naiba.

Ignor cuvintele lui Flynn şi apropoul Anei la purtarea mea nepotrivită şi continui:

— E ceva drum până acolo, dar merită să facem o vizită, din câte am citit. Tatăl meu ne-a recomandat să mergem

acolo. E un sat pe un deal, numit Saint-Paul-de-Vence. Acolo sunt nişte galerii de artă. M-am gândit să alegem câteva picturi sau sculpturi pentru noua noastră casă, dacă găsim ceva care să ne placă.

îşi strânge buzele într-o linie subţire şi se lasă pe spate, studiindu-mă.

— Ce e? întreb, alarmat de expresia ei.

— Nu ştiu nimic despre artă, Christian.

Ridic din umeri.

— Vom cumpăra doar ceea ce ne place. Nu e vorba de investiţii.

Se mai linişteşte, însă tot preocupată este.

— Ce e? întreb din nou. Uite, ştiu că am primit schiţele din partea arhitectului de puţin timp — dar nu strică dacă ne uităm, iar oraşul este unul vechi, medieval.

Expresia ei rămâne neschimbată.

— Acum ce mai e? zic.

La naiba, Ana. Eşti încă supărată din cauza zilei de ieri?

Clatină din cap.

— Spune-mi, o implor, dar nu trădează nimic. Eşti încă supărată pentru ce am făcut ieri?

Nu pot s-o privesc în ochi; în schimb, mă aplec şi o sărut între sâni.

— Nu. Mi-e foame, spune.

— De ce n-ai spus aşa?

O dau jos din poală.

AMÂNDOI SUNTEM fermecaţi de Saint-Paul-de-Vence. Ne plimbăm pe străzile înguste şi pietruite, admirând minunata atmosferă galică, supravegheaţi de la o distanţă discretă de Taylor şi Philippe Ferreux. Ana stă lipită de mine, protejată de braţul meu.

— De unde ştiai de locul acesta? întreabă.

— Tata mi-a trimis un e-mail când eram în Londra. A fost aici cu mama, mai demult.

— E foarte frumos.

Ana îşi flutură mâna admirativ peste împrejurimile acestea spectaculoase.

Ne oprim la o mică galerie cu nişte lucrări abstracte impresionante în vitrină şi ne hotărâm să intrăm. Sunt atras de nişte fotografii erotice expuse înăuntru. Compoziţia e splendidă.

— Nu mă gândeam chiar la asta, spune Ana, pe un ton ironic.

— Mă strâmb.Nici eu.

O prind de mână în timp ce studiem nişte tablouri cu natură moartă, numai legume şi fructe. Sunt reuşite.

— îmi plac astea.

Ana arată spre nişte ardei.

— îmi amintesc cum tăiai legumele la mine în apartament.

Chicoteşte, cu ochii ei scânteind de amintiri ghiduşe — cu gândul la
împăcarea noastră, poate?

— Mi s-a părut că m-am descurcat destul de bine. Eram doar puţin cam lent şi, oricum — o îmbrăţişez şi o sărut pe lobul urechii — îmi dis- trăgeai atenţia. Unde le-ai pune?

Ana geme, ameţită de buzele mele care o aţâţă.

— Ce anume?

— Tablourile... unde le-ai pune?

O trag cu dinţii de lobul urechii.

— în bucătărie, gâfâie ea.

— Hmm. Bună idee, doamnă Grey.

— Sunt foarte scumpe!

— Şi ce dacă?

O sărut în spatele urechii.

— Obişnuieşte-te cu asta, Ana.

Mă dezlipesc de ea şi mă apropii de vânzătoare pentru a cumpăra toate cele trei tablouri. îi dau cârdul meu de credit şi adresa noastră de la Escala pentru expediere.

— Merci, monsieur, zâmbeşte cochet aceasta.

Iubito, sunt căsătorit.

Ridic mâna stângă la bărbie, ca să-mi scot verigheta la paradă, apoi mă întorc la Ana, care se uită la fotografiile cu nuduri.

— Te-ai răzgândit? o întreb.

Râde.

— Nu. Sunt bune, totuşi. Şi fotograful e o femeie.

îmi arunc din nou privirea peste poze. Una îmi atrage atenţia în mod special: o femeie îngenuncheată pe un scaun, cu spatele la cameră. E goală, cu excepţia tocurilor cui foarte sexy, şi are părul lung şi negru desfăcut. O amintire pe care nu mi-o doresc mi se strecoară în minte şi gândul îmi zboară la fotografia sumbră alb-negru de pe panoul din camera mea.

Târfa drogată.

La naiba.

Mă uit în altă parte şi o iau pe Ana de mână.

— Hai să mergem. Ţi-e foame?

— Sigur, spune cu o privire nesigură, în timp ce eu deschid uşa şi ies la aer curat.

Mă bucur că sunt din nou afară, să pot respira aer curat.

Ce naiba este în neregulă cu mine?

PROTEJAŢI DE SOARELE ARZĂTOR AL Mediteranei, ne aşezăm sub nişte umbrele de un roşu aprins, pe o terasă veche din piatră, la restaurantul unui hotel. Suntem înconjuraţi de muşcate şi de ziduri vechi, acoperite cu iederă.

Este într-adevăr uimitor. Mâncarea este, de asemenea, excepţională. La naiba, francezii ăştia chiar se pricep la gătit. Sper că Mia a învăţat ceva de-aici. Va trebui s-o conving să ne pregătească cina într-o zi.

Când achit nota, îi las chelnerului un bacşiş consistent.

Ana îşi bea cafeaua, admirând priveliştea. E tăcută şi mă întreb iarăşi la ce anume se gândeşte.

La ziua de ieri?

Mă foiesc pe scaun.

încă încerc să mă eliberez de coşmarul meu. Frânturi continuă să mă bântuie şi e absolut tulburător. îmi amintesc când m-a întrebat Ana aseară de ce îi împletesc părul. Oare mi-a trezit ceva din subconştient?

Comunică şi fa compromisuri. Cuvintele lui Flynn îmi răsună în creier.

Poate că ar trebui să vorbesc cu Ana. Să-i spun adevărul. Poate că de aceea îmi revin aceste amintiri atât de vii. Trag aer adânc în piept.

— M-ai întrebat de ce îţi împletesc părul.

Ana ridică privirea, aşteptând să continui.

— Da.

— Târfa drogată mă lăsa să mă joc cu părul ei, cred. Nu ştiu dacă e o amintire sau un vis.

Ana clipeşte, aşa cum face atunci când procesează informaţii, dar are ochii mari şi limpezi şi în ei nu citesc decât compasiunea.

— îmi place când te joci cu părul meu, spune ea, dar vocea îi tremură şi cred că încearcă doar să mă liniştească.

— Serios?

— Da!

Mă surprinde hotărârea din vocea ei. Mă strânge de mână.

— Cred că ai iubit-o pe femeia care ţi-a dat viaţă, Christian. Timpul se opreşte în loc şi parcă cineva îmi goleşte plămânii de tot
aerul.

Sunt în cădere liberă. *De ce spune astfel de lucruri? Spune că nu vrea să mă rănească. Şi totuşi...*

Nu-mi pot desprinde privirea de la ea, pentru că, în ciuda a ceea ce tocmai mi-a spus, Ana este colacul meu de salvare, iar eu mă înec într-un val de incertitudine pe care nu-l înţeleg şi nici nu ştiu cum să-l gestionez. *Nu pot să fac asta. Nu vreau să mă gândesc la trecut. A fost. S-a terminat. Este mult prea dureros.*

Mă uit la mâinile noastre înlănţuite şi la semnul roşu din jurul încheieturii sale. Este o amintire evidentă a ceea ce i-am făcut ieri. *Am rănit-o.*

— Spune ceva, şopteşte Ana. *Trebuie să plec de aici.*

— Hai să mergem.

Mă simt derutat şi nesigur pe mine. Îi întind din nou mâna.

— Unde vrei să mergem? o întreb, mai mult pentru a-mi abate atenţia de la ceea ce îmi cotrobăie prin amintiri.

Orice ar fi scoate la suprafaţă aceste sentimente... nedorite şi tulburătoare.

Ana îmi zâmbeşte.

— Mă bucur că încă mai vorbeşti cu mine.

Exact! Ai vorbit de „iubire” şi de târfa drogată în aceeaşi propoziţie.

— Ştii că nu-mi place să vorbesc despre toate rahaturile astea. A fost. S-a terminat.

Mă aştept să se îmbufneze sau să mă certe. însă urmăresc valul de emoţii ce-i străbate chipul pentru ca în final să-i pot citi dragostea. *Dragostea ei. Pentru mine. Cred.*

Tot ceea ce e rău se îndreaptă de la sine, iar lumea mea se roteşte din nou pe axa corectă. O cuprind cu braţul în jurul umerilor, iar ea îşi strecoară mâna în buzunarul meu de la spate, cu palma pe fundul meu. E un gest posesiv, iar mie îmi place la nebunie.

Ne plimbăm pe una dintre străzile pietruite, urmaţi de gărzile noastre de corp, când îmi atrage atenţia un magazin

de bijuterii fine. Ne oprim în faţa clădirii, iar impulsul meu este să-i cumpăr Anei ceva. O prind de mâna liberă şi o mângâi peste rana roşia lăsată ieri de cătuşe.

— Nu mă doare, spune Ana, interpretând corect privirea mea plină de îngrijorare.

Mă mişc în aşa fel încât Ana nu are de ales şi-şi scoate cealaltă mână din buzunarul meu. în jurul *acelei* încheieturi poartă cadoul meu de nuntă, pe care l-am cumpărat odată cu verighetele de Astoria Fine Jewelry. Este marca Omega De Viile, din aur alb cu diamante; am dus-o la inscripţionat. *Anastasia Tu eşti totul pentru mine Dragostea mea, viaţa mea Christian*

Şi acest lucru nu a fost niciodată mai adevărat decât acum.

Şi totuşi, sub brăţară se află o urmă roşie.

Pe care i-am facut-o eu.

Şi toate acele semne.

Pentru că eram supărat pe ea.

La naiba. Mă dezlipesc de ea, o apuc uşor de bărbie şi o fac să se uite în ochii mei. Mă priveşte, la fel de inocentă ca întotdeauna, şi cu aceeaşi privire plină de dragoste.

— Nu mă doare, şopteşte ea, iar eu o iau din nou de mână şi o sărut tandru pe încheietură.

îmi pare rău, Ana.

— Vino cu mine.

Ne îndreptăm spre magazin, pentru că în vitrină mi-a atras atenţia o brăţară Chanel. Nu stau mult pe gânduri după ce intrăm şi o cumpăr. Ştiu că, dacă o întreb pe Ana, o va refuza politicos. Este foarte drăguţă — din aur alb, cu mici diamante — şi va arăta minunat pe mâna ei.

— Uite.

— I-o prind în jurul încheieturii. Acum acoperă roşeaţa provocată de cătuşe.Gata, aşa e mai bine, şoptesc.

— Mai bine? întreabă ea, încruntându-se.

— Ştii tu de ce.

— Nu am nevoie de asta.

îşi roteşte încheietura mâinii şi diamantele de pe brăţară scânteiază în lumina soarelui, proiectând mici curcubeie.

— *Eu* am nevoie, şoptesc.

în loc de scuze. Doar că nu ştiu cum să fac asta, Ana.

— Nu, Christian, nu ai nevoie. Mi-ai oferit deja atât de multe. O lună de miere magică, Londra, Paris, Coasta de Azur şi pe tine. Sunt o fată foarte norocoasă.

— Nu, Anastasia, eu sunt un bărbat foarte norocos.

— Mulţumesc.

Se întinde, mă cuprinde cu mâinile la ceafa şi mă sărută cu pasiune, în faţa tuturor.

Ah, draga mea.

Te iubesc.

— Hai să mergem. Ar trebui să ne întoarcem, şoptesc cu buzele lipite de ale ei.

îşi strecoară din nou mâna în buzunarul meu de la spate şi, împreună, ne îndreptăm spre maşină.

NE ÎNTOARCEM CU MERCEDESUL spre Cannes. Taylor se află pe scaunul pasagerului, iar Ferreux conduce, dar traficul este aglomerat. Privesc pe geam, încercând să-mi dau seama de ce sunt atât de agitat.

Nu se poate să fi fost doar visul meu.

Cearta mea cu Ana de ieri?

Faptul că i-am lăsat semne?

Nu înţeleg de ce mă simt atât de ciudat. Am mai lăsat semne şi pe pielea altor femei până acum. Nu semne permanente. La naiba, nu. Niciodată! Nu e genul meu. Două dintre supusele mele au urât chestia asta, aşa că am înţeles şi nu am facut-o. Şi, bineînţeles, nu i-am lăsat semne niciodată Elenei. Era ceva imposibil. Era căsătorită. Şi apoi a fost Susannah. îi plăcea. De câte ori îi lăsam semne, voia să-i fac poze.

Ana mă prinde de mână, distrăgându-mă de la gândurile mele. Poartă o fustă scurtă care îi expune picioarele. Mă uit la ea şi o mângâi pe genunchi. Are nişte picioare atât de frumoase.

Gleznele ei!

Probabil că şi pe ele au rămas semne.

La naiba.

Mă aplec, o prind de gleznă şi-i pun uşurel piciorul în poala mea. Se roteşte cu faţa spre mine.

— Dă-mi-l şi pe celălalt.

Trebuie să văd cu ochii mei. Ana se uită spre Taylor şi Ferreux.

Se sfieşte?

Ce crede ea că am de gând să fac?

Apăs pe butonul peretelui despărţitor, care se ridică încet din panoul din faţa noastră.

— Vreau să mă uit la gleznele tale.

Se încruntă şi-şi aduce şi celălalt picior în poala mea. îmi trec degetul mare peste călcâiul ei şi se schimonoseşte.

Se gâdilă. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama de asta până acum.

îi desfac cureaua sandalelor. Şi iată-l. Un alt semn. Mai întunecat decât cele de pe încheieturile ei.

— Nu doare, spune ea.

Sunt un nemernic insensibil.

Masez dunga aceea sperând că va dispărea şi privesc pe geam peisajul rural pe care-l străbatem. Ana îşi mişcă piciorul, iar sandala îi cade. Dar eu o ignor.

— Hei, la ce te aşteptai? întreabă.

Mă priveşte de parcă aş fi fost teleportat de pe Marte. Ridic din umeri.

— Nu mă aşteptam să mă simt aşa cum mă simt acum, uitându-mă la aceste semne.

— Cum te simţi, adică?

De rahat.

— Stingherit, murmur.

Şi nu prea ştiu de ce.

Ana îşi desface brusc centura de siguranţă şi se apropie de mine, lu- ându-mi ambele mâini în ale ei.

— Nu-mi plac semnele, şuieră ea. Restul... ce mi-ai făcut... — îşi coboară glasul — cu cătuşele, mi-a plăcut mult. Mă rog, puţin spus că mi-a plăcut. A fost uluitor. Poţi să-mi faci asta din nou oricând.

Ah.

— Uluitor?

Cuvintele ei acţionează ca un mic impuls pentru starea mea de spirit şi pentru libidoul meu.

— Da.

Zâmbeşte şi-şi lipeşte degetele de la picioare de mădularul meu excitat.

— Ar trebui să purtaţi centura de siguranţă, doamnă Grey. Mă aţâţă din nou cu degetele de la picioare.

Mă uit spre geamul despărţitor. Oare am putea să... ? Dar gândurile astea obscene sunt întrerupte de telefonul meu care vibrează. *La naiba.* îl scot din buzunarul cămăşii.

E de la birou. Mă uit la ceas. în Seattle e foarte devreme.

— Barney, răspund, în timp ce Ana încearcă să-şi retragă picioarele de lângă penisul meu.

O ţin şi mai strâns de picioare.

— Domnule Grey. A avut loc un incendiu în camera serverelor. *Poftim?*

— în camera serverelor?

Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva?

— Da, domnule. *Serverele? La naiba!*

— S-a activat sistemul de stingere a incendiilor?

Ana îşi îndepărtează picioarele din poala mea, iar de data asta o las.

— Da, domnule. S-a activat.

Apăs butonul şi cobor geamul despărţitor pentru ca Taylor să mă poată auzi.

— Este cineva rănit?

— Nu, domnule, răspunde Barney.

— Pagube?

— Foarte puţine, din câte mi s-a spus.

— înţeleg.

— Oamenii de la pază au sunat imediat.

— Când s-a întâmplat? Mă uit din nou la ceas.

— Chiar acum. Focul a fost stins, dar vor să ştie dacă ar trebui să chemăm pompierii.

— Nu, nu chemaţi pompierii sau poliţia. Deocamdată nu. *Trebuie să mă gândesc.*

— Tocmai m-a sunat Welch pe cealaltă linie, spune Barney.

— Serios?

— Probabil că încearcă să dea de dumneavoastră. O să-i trimit un mesaj.Bine.

— Plec chiar acum spre Grey House.

— Bine. Vreau un raport detaliat al pagubelor. Şi o listă completă cu toţi cei care au avut acces la servere în ultimele cinci zile, inclusiv personalul de la curăţenie.

— Da, domnule.

— Ia legătura cu Andrea şi spune-i să mă sune.

— Aşa voi face. A fost o idee bună să renunţăm la sistemul de alertă învechit, spune Barney expirând zgomotos.

— Da, se pare că argonul este foarte eficient, merită să fie plătit cu greutatea lui în aur.

— Da, domnule.

— Acolo e foarte devreme, îmi dau seama.

— Eram treaz. N-o să fie aglomerat, continuă Barney. Ajung acolo cât ai zice peşte. Şi o să văd ce se întâmplă.

— Trimite-mi un e-mail în vreo două ore.

— Sper că nu vă supăraţi că am sunat.

— Nu, trebuia să aflu. Mulţumesc de telefon.

închid şi-l sun pe Welch, care se îndreaptă spre Grey House chiar în acest moment. în scurta convorbire, convenim să creştem gradul de securitate la centrul de date din afara sediului ca măsură de precauţie şi să vorbim din nou peste o oră. Când încheiem convorbirea, îi spun lui Philippe că trebuie să ne întoarcem la bord cât mai curând cu putinţă.

— Da, domnule, spune Ferreux şi accelerează.

Mă întreb ce anume ar fi putut să se petreacă în camera serverului? O defecţiune electrică? Ceva s-a supraîncălzit? Un incendiu premeditat?

Ana mă priveşte cu precauţie.

— A fost rănit cineva? întreabă.

Clatin din cap.

— Doar pagube materiale, însă foarte puţine.

Deşi nu am primit un raport al distrugerilor, vreau s-o liniştesc. Mă întind spre ea şi îi masez uşor mâna, ca să se relaxeze.

— Nu te îngrijora. Echipa mea se ocupă de asta.

— Unde a avut loc incendiul?

— în camera serverului.

— De la Grey House?

— Da.

— Şi cum de sunt pagube reduse? 268 Descătuşat

— Camera este dotată cu un sistem de stingere a incendiilor de ultimă generaţie. Ana, te rog, nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac, şopteşte, dar nu mă prea convinge.

— Nu ştim sigur dacă a fost o incendiere.

Şi asta e cea mai mare temere a mea.

MÂ AFLU ÎN MICUL birou de la bordul lui *Fair Lady.* Welch şi Barney sunt la GEH, iar Andrea se duce şi ea spre serviciu, deşi e devreme. Welch a inspectat pagubele şi ne-a sfătuit să chemăm pompierii pentru ca un expert să poată stabili cauza incendiului. Nu vrea să intre foarte mulţi oameni în camera serverelor, ca să nu contamineze probele. Revedem o listă întreagă de protocoale şi, aşa cum mă temeam, nu exclude o mână criminală. Pune la cap la cap listele cu toţi cei care au avut acces în camera serverului, înainte ca pompierii să facă propriul raport.

Andrea mă sună când ajunge la birou şi eu mă plimb agitat de colo colo, vorbind despre ce s-a întâmplat. Tocmai mă sprijineam de birou, exact când se aude o bătaie în uşă. Este soţia mea.

— Andrea, stai puţin, te rog.

Ana are o expresie hotărâtă — este o privire pe care o cunosc bine, cea pe care o are atunci când urmează să ne certăm. Mă încordez, pregătit de confruntare.

— Mă duc la cumpărături. O să iau paza cu mine, spune ea cu un zâmbet strălucitor.

Asta era tot?

— Sigur, ia-l pe unul dintre gemeni şi pe Taylor, răspund.

Mai zăboveşte un pic, însă.

— Mai e ceva?

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, iubito, sunt bine. Membrii echipajului au grijă de mine.

— Bine.

Ezită puţin, apoi se îndreaptă spre mine, îşi aşază mâinile pe pieptul meu şi mă sărută în treacăt pe buze.

— Andrea, te sun eu imediat.

— Da, domnule Grey, zice Andrea şi sunt sigur că zâmbeşte în microfon.

închid, las telefonul pe birou, o trag pe Ana în braţe şi o sărut. Cu pasiune. Are gura dulce, umedă şi caldă, o distragere binevenită. Am lăsat-o fără suflare.

— îmi distragi atenţia, îi şoptesc, uitându-mă în ochii ei derutaţi Trebuie să rezolv problema asta, ca să ne putem continua luna de miere,

O mângâi pe obraz şi o prind de bărbie.

— OK, îmi pare rău.

— Te rog să nu-ţi ceri scuze, doamnă Grey. îmi place la nebunie când îmi distragi atenţia.

O sărut în colţul gurii.

— Du-te şi cheltuieşte nişte bani.

Fac un pas înapoi, lăsând-o să se desprindă de mine.

— Aşa voi face.

Cu un zâmbet copilăresc, se îndreaptă spre uşă şi pleacă, deşi în purtarea ei este ceva care mă face să mă opresc s-o privesc.

Ce nu-mi spune oare?

Alung acest gândul şi o sun din nou pe Andrea.

— Domnule Grey, dacă tot sunteţi la telefon, trebuie să vă spun că Ros a pomenit că s-ar putea să mergeţi la New York săptămâna viitoare. Dacă este aşa, voiam să vă reamintesc că joi, în Manhattan, are loc strângerea de fonduri a Organizaţiei Alianţei Telecomunicaţiilor. îşi doresc foarte mult să fiţi acolo.

— Călătoria asta nu e bătută în cuie. Anunţă-i însă că mă gândesc să le onorez invitaţia şi, dacă o voi accepta, voi veni însoţit. Poate că ar trebui să ne gândim şi la alte întâlniri pe care le-aş putea avea cât timp mă aflu în New York.

— Da, domnule.

— Cred că asta e tot, deocamdată. Poţi să-mi faci legătura cu Ros?

— Sigur că da.

O informez pe Ros şi o rog să ia legătura cu Barney şi Welch.

De undeva aproape de iaht mă distrage zgomotul motorului pornit al unui jet-ski. Apoi se opreşte. Porneşte şi se opreşte din nou. Mă uit pe geamurile de la tribord şi o văd pe Ana pe unul dintre jet ski-uri. Complet îmbrăcată.

Credeam că se duce la cumpărături.

— Ros. Te sun eu din nou!

închid şi ies din birou, mergând spre pasarela de la tribord, dar Ana nu mai e. Mă duc iute către babord şi o văd călare cu jet-ski-ul spărgând valurile, cu bărcuţa de asistenţă în urma ei. îmi face cu mâna.

Nu. Ana!Nu-i da drumul. Inima mi se face cât un purice.

Ezitând, ridic mâna şi-i fac semn.Ăsta era planul ei?

O privesc cum se îndreaptă spre port, cu barca după ea. Scot telefonul şi-l sun pe Taylor.

— Da, domnule.

— De-a ce mama dracului vă jucaţi tu şi Anastasia? strig.

— Domnule Grey, doamna Grey a vrut să încerce jet-ski-ul.

— Dar ar putea să cadă. Să se înece! Nu-mi mai găsesc cuvintele.

— Se descurcă destul de bine, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o lăsa să se întoarcă tot pe el! îl aud pe Taylor oftând. Dar nu-mi pasă.

— Da, domnule.

— Mulţumesc! spun şi închei convorbirea.

Ajung în salon, găsesc binoclul şi urmăresc cum Ana se opreşte lângă bărcuţă. Taylor o ajută să urce pe doc.

O sun şi urmăresc cum îşi caută telefonul în geantă.

— Bună, răspunde gâfâind uşor.

— Bună.

— Mă întorc cu barca. Nu te supăra. Ah. Mă aştept să urmeze o ceartă.

— Ăăă.

— A fost distractiv, totuşi, şopteşte entuziasmată.

Şi în mintea mea o văd din nou, trecând în viteză pe lângă iaht, cu vântul în păr şi cu un zâmbet imens pe faţă. Oftez profund.

— Departe de mine gândul de a-ţi strica distracţia, doamnă Grey. Doar că trebuie să ai grijă. Te rog.

— Aşa voi face. Vrei ceva din oraş?

— Doar pe tine, să te întorci întreagă.

— O să mă străduiesc să fac întocmai, domnule Grey.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Grey.

— Scopul nostru este plăcerea.

Chicoteşte, iar sunetul acesta dulce mă face să zâmbesc. Un alt apel e în aşteptare.

— Mă mai sună cineva. Pe mai târziu, iubito.

— La revedere, Christian.

Ana închide. La telefon e Grace.

— Bună, dragul meu, ce mai faci?

— Sunt bine, mamă.

— Te-am sunat doar ca să văd dacă eşti bine.

— De ce n-aş fi?

La naiba. Probabil ştie.

— Suni în legătură cu incendiul?

— Ce incendiu? întreabă ea, brusc îngrijorată.

— Nu e nimic grav, mamă.

— Poftim? Un incendiu! Christian. Tonul ei mă intimidează.

Oftez şi îi explic repede ce s-a întâmplat la Grey House, fără a o scuti de vreun detaliu.

— Mamă, nu e mare lucru. Nu sunt pagube.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este s-o bag în sperieţi pe Grace.

— Vii acasă?

— Nu văd niciun motiv pentru care să-mi scurtez luna de miere. Incendiul a fost izolat şi nu sunt pagube.

Tace preţ de o clipă.

— Grace. Totul e în regulă. Oftează.

— Dacă spui tu, scumpule. Cum e luna de miere?

— Până la acest incident... a fost minunată. Ana adoră Londra şi Parisul şi iahtul, e înnebunită.

— Sună divin. Aţi fost la Saint-Paul-de-Vence?

— Am fost. Chiar azi. A fost magic.

— Eu m-am îndrăgostit de acel loc. Nu vreau să te reţin, ştiu că ai multe lucruri la care să te gândeşti şi pe care să le faci. Te-am sunat ca să te invit pe tine şi pe Ana la prânz duminică, după ce veniţi acasă.

— Sigur. Sună grozav.

— Minunat. Ne vedem atunci. Şi, Christian, nu uita, vă iubim.

— Da, mamă. Mulţumesc pentru telefon.

DUPĂ CE ÎNCHID, primesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Grey Despre: Mulţumesc Data: 17 august 2011,16:55
Către: Christian Grey

Că nu ai fost prea morocănos. A ta soţie iubitoare
xxx
îi răspund.

De la: Christian Grey Despre: încerc să-mi păstrez calmul Data: 17 august 2011,16:59 Către: Anastasia Grey

Cu plăcere, întoarce-te întreagă. Asta nu e o cerere, x
Christian Grey
CEO şi soţ exagerat de protector, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Câteva ore mai târziu, stând la măsuţa din birou, primesc apelul de care mi-era frică.

— A fost un incendiu premeditat, spune Welch.

— La dracu'.

Inima mi se face cât un purice.

Cine naiba îmi face asta? Ce vor de la mine?

— Exact. Un mic dispozitiv incendiar a fost plasat lângă unul dintre servere. Interesant este că a fost proiectat pentru a declanşa fum, dar asta e tot. Cred că este un avertisment.

Un avertisment?

— Ai idee când a fost plasat? întreb.

— Nu avem această informaţie deocamdată. Am dublat deja paza. Voi posta un paznic non-stop în faţa camerei serverului. Ştiu că este punctul vital al companiei.

— Bună idee.

— Te întorci mai devreme?

— E nevoie de mine?

Nu vreau să se încheie luna noastră de miere.

— Nu, nu cred. Cea mai importantă întrebare pe care mi-o pun acum este dacă acest incident este legat de EC135.

— Să presupunem că este. Acesta e cel mai cumplit scenariu.

— Da. Cred că e mai prudent aşa, răspunde Welch.

— Dacă aş fi acolo, n-aş rezolva nimic în plus. Pe lângă asta, cred că suntem mai în siguranţă pe vas.

— Aşa e, mă aprobă el, apoi face o pauză. Ştiu că toate pistele noastre care urmăreau un potenţial suspect nu au dus la nimic. Dar vom verifica şi vom răsverifica toate înregistrările din interiorul şi din jurul Grey House. îl vom găsi pe acest individ.

— Bine. Prindeţi-l pe nemernic.

— Criminaliştii sunt chiar acum în camera serverului, căutând amprente.

— Pun pariu că Barney e încântat de asta.

Welch râde ironic.

— Nu este.

— La naiba, ce frustrant e, mormăi în telefon.

— Ştiu, Christian. FBI-ul a căutat amprente în elicopter acum câteva săptămâni. încă aşteptăm să vedem dacă ancheta aceasta va veni cu un suspect. Acum aparatul tău de zbor e la Eurocopter. Oamenii de acolo evaluează pagubele pentru a vedea dacă poate fi reparat.

— Bine.

— Te sun când voi avea noutăţi.

— Mulţumesc.

închid şi mă uit la linia coastei, unde luminile oraşului Cannes încep să se aprindă şi să întâmpine amurgul.

Ce mama naibii o să fac?

Ce am făcut ca să merit aşa ceva?

Grey, nu te gândi la asta.

Echipajul ridică transportorul pe punte, ceea ce înseamnă că Ana trebuie să se fi întors.

Ana. Iubita mea.

Ar putea fi prinsă în focul ăsta încrucişat. îmi prind capul în mâini, în încercarea de a-mi alunga din minte imaginea Anei zăcând inertă pe jos.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva...

Gândul acesta e o tortură. Trebuie să mă conving că s-a întors întreagă.

Acum.

— îndepărtez aceste gânduri morbide şi plec după ea. Mă opresc în faţa uşii cabinei principale, inspir adânc pentru a-mi stăpâni neliniştea şi intru. Ana stă pe pat, cu un pachet lângă ea.Ai lipsit ceva.

Speriată, îşi ridică privirea şi mă priveşte precaută.

— Totul este sub control la tine la birou?

— Mai mult sau mai puţin.

Nu-i spun mai multe; nu vreau s-o îngrijorez.

— Am făcut nişte cumpărături, spune ea cu un zâmbet dulce.

— Ce ai cumpărat?

— Asta.

îşi pune piciorul pe pat, iar în jurul gleznei are un lanţ de argint.

— Foarte drăguţ.

îmi trec degetele peste clopoţeii prinşi de lanţ. Au un sunet plăcut şi delicat, dar lănţişorul nu reuşeşte să ascundă linia roşie şi vagă de la cătuşe. *Semnul pe care i l-am lăsat. La naiba.*

— Şi asta.

îmi întinde un cadou împachetat, un pic prea precipitată — pentru a-mi distrage atenţia, cred. Bineînţeles, mi-a cumpărat ceva, ceea ce pe mine mă bucură, dar mă şi face curios.

— Pentru mine?

Pachetul este surprinzător de greu. Mă aşez lângă ea şi-l agit rapid. Zâmbind, o prind de bărbie şi o sărut.

— Mulţumesc.

— Nici nu l-ai deschis.

— O să-mi placă la nebunie, orice ar fi. Nu prea primesc cadouri.

— E greu să-ţi cumpăr ceva. Ai de toate.

— Te am pe tine.

— Mă ai.

Zâmbeşte, iar eu desfac pachetul, în care se află un aparat foto DSLR.

— Un Nikon?

— Ştiu că ai aparatul tău digital compact, dar acesta este pentru... portrete şi aşa mai departe. Are două obiective.

Portrete? Unde bate?

Neliniştea îmi revine în forţă, trimiţându-mi furnicături prin toată pielea.

— Astăzi, la galerie, ţi-au plăcut fotografiile lui Florence Delle. Şi-mi amintesc ce ai spus la Luvru. Şi, bineînţeles, au mai fost şi celelalte fotografii.

Coboară glasul.

Ah, Doamne. Nu vreau să vorbesc despre ele!

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să-mi faci mie poze.

— Poze? Ţie?

Dă din cap, clipind nesigură, iar eu studiez cutia, trăgând de timp. Este un aparat foto de ultimă generaţie, un cadou atent ales din partea atentei mele soţii, dar care mă face să mă simt stânjenit. Extrem de stânjenit.

De ce crede ea că aş vrea s-o fotografiez goală?

Viaţa mea nu mai e aşa.

îmi ridic privirea spre ea.

— De ce crezi că-mi doresc asta? şoptesc.

Observ cum un fior de panică îi străbate chipul.

— Nu-ţi doreşti? întreabă.

Nu, Ana. Ai înţeles totul greşit.

Brusc, înţeleg ce se întâmplă: vechea mea viaţă şi cea nouă se ciocnesc ca într-un accident de maşină cu pagube care nu pot fi estimate. Acele fotografii au fost făcute în mod special pentru a mă proteja — pentru a-mi proteja poziţia şi familia. Trebuie s-o fac să priceapă că de la ea nu am nevoie de aşa ceva... dar nici nu vreau să-i rănesc sentimentele.

încearcă să spui adevărul, Grey. Comunică.

— Pentru mine, fotografiile de genul acesta au fost de obicei o poliţă de asigurare, Ana.

Şi ţi-au servit plăcerii tale, Grey. Da. Era ceva intim, dar în adâncul sufletului ştiam că sunt în siguranţă când îmi priveam supusa prin obiectiv. întotdeauna am stat la distanţă; aparatul foto a pus un zid între mine şi supusele mele, chiar dacă era palpitant să le surprind în cele mai intime ipostaze.

La naiba. Mă copleşeşte ruşinea şi simt nevoia de a mă confesa, dezvăluind cele mai întunecate secrete.

— Ştiu că am tratat femeile ca pe nişte obiecte foarte mult timp.

Ana îşi dă părul după ureche şi pare la fel de încurcată ca mine.

— Crezi că dacă mă fotografiezi mă tratezi ca pe un obiect? şopteşte
ea.

închid ochii. *Ce se întâmplă aici?*

De ce n-aş face asta cu ea?

— Sunt atât de derutat, şoptesc.

— De ce spui asta? mă întreabă cu blândeţe.

Deschid ochii şi mă uit la încheietura ei, care încă poartă urmele lăsate de mine. încerc s-o protejez de vechea mea viaţă. Şi apoi fac asta?

Cum aş putea s-o apăr, când nici măcar de mine însumi nu pot s-o protejez?

— Christian, astea nu contează, spune în timp ce ridică mână ca să i se vadă semnul. Aveam un cuvânt de siguranţă. La naiba... ieri m-am distrat. Mi-a plăcut. Nu te mai gândi la asta. îmi place sexul dur, ţi-am mai spus.

Pare panicată.

— E vorba despre incendiu? Crezi că are vreo legătură cu *Charlie Tango*? De asta eşti îngrijorat? Vorbeşte cu mine, Christian, te rog.

Nu o speria şi mai tare, Grey.

Se încruntă.

— Nu te gândi atât de mult la asta, Christian.

Se întinde spre cutie, o deschide şi scoate aparatul. îl porneşte, scoate capacul obiectivului şi-l ridică la nivelul feţei, îndreptându-l spre mine.

Urăsc să fiu fotografiat. Ultima dată când m-am lăsat pozat de bunăvoie a fost la nuntă, iar înainte de asta am pozat pentru ea, nu cu mult timp în urmă, la *The Heathman.* Asta a fost înainte ca viaţa mea să se schimbe iremediabil. înainte de a o cunoaşte cu adevărat. Ţine declanşatorul apăsat, făcând o rafală de fotografii.

— Atunci te voi transforma eu pe tine într-un obiect, mormăie Ana.

Şi ştiu, din nou, că râde de mine şi că nu-mi înghite prostiile. Se
apropie şi mai mult, uitându-se în continuare la mine prin obiectiv. Unu, doi, trei, face mai multe fotografii. Scoate limba printre dinţi în timp ce mă pozează, dar ştiu că o face fără să-şi dea seama şi sunt absolut vrăjit. Zâmbeşte şi surprinde în poză surâsul cu care-i răspund.

Doar tu, Ana.

Doar tu mă poţi aduce înapoi în lumină.

Pozez pentru ea, ţuguindu-mi buzele într-un fel exagerat.

Zâmbeşte şi mai larg şi chicoteşte, iar râsetul ei este un sunet atât de minunat.

— Credeam că e cadoul meu, mormăi eu.

— Ei bine, credeam că e distractiv, dar se pare că este un simbol al exploatării femeilor.

Face şi mai multe fotografii.

Râde de mine!

Să înceapă jocul, Ana.

— Vrei să fii exploatată?

în minte mi se formează o imagine încântătoare cu ea îngenunchind în faţa mea, cu mâinile legate în timp ce mi-o suge.

— Nu mă oprima. Nu, te rog, şopteşte, continuând să facă fotografii.

— Te-aş putea exploata într-un mare fel, doamnă Grey.

— Ştiu că poţi, domnule Grey. Şi o şi faci, în mod frecvent. *Ah. La naiba. Vorbeşte serios!*

Lasă camera în jos şi se uită fix la mine.

— Ce s-a întâmplat, Christian? *Vreau doar să te protejez.*

Se încruntă şi ridică din nou camera în dreptul ochilor.

— Spune-mi, insistă ea. *Stăpâneşte-te, Grey.*

îmi îngrop emoţiile. Nu le pot gestiona în acest moment.

— Nimic, răspund, ferindu-mă din calea obiectivului.

Apoi dau jos cutia aparatului foto de pe pat şi o prind pe Ana, trăgând-o peste plapumă şi aşezându-mă deasupra ei.

— Hei! protestează ea, făcând şi mai multe fotografii în care îi zâmbesc.

îi iau aparatul foto din mâini şi-i încadrez chipul frumos. Apăs pe buton şi îi imortalizez frumuseţea pentru posteritate.

— Deci, vrei să-ţi fac poze, doamnă Grey? Prin obiectiv pare atât de serioasă.

— Cred că ar trebui să râzi.

Mă întind şi o gâdil cu mâna liberă. Chiţăie şi se zbate sub mine, iar eu fac poză după poză. *E distractiv.* Râde încontinuu.

— Nu! încetează!

— Glumeşti?

Nu am gâdilat niciodată pe nimeni, iar reacţia ei este absolut încântătoare. Las camera jos şi-mi folosesc ambele mâini.

— Christian! strigă ea, zvârcolindu-se sub mine. Christian, opreşte-te! mă roagă, şi o cruţ.

îi prind ambele mâini şi i le duc de o parte şi de alta a capului. Gâfâie, s-a înroşit la faţă, culoarea ochilor e şi mai intensă şi părul i s-a răvăşit. E pur şi simplu uluitoare. îmi taie respiraţia.

— Eşti... Atât. De. Frumoasă, îi şoptesc.

Nu o merit.

Mă aplec, închid ochii şi o sărut. Buzele ei sunt moi. Gura ei mă primeşte cu generozitate. îi cuprind capul în mâini, iar degetele mele i se împletesc în păr. O sărut şi mai apăsat, dorindu-mi mai mult, dorindu-mi să mă pierd în ea. îmi răspunde cu tot corpul, care i se tensionează, şi mă strânge de braţe.

Reacţia ei nu face decât să mă excite şi mai tare.

Nu, e mai mult de-atât.

O doresc, da, dar mai degrabă am *nevoie* de ea.

Corpul arde de nerăbdare, flămând după ea. Ea este colacul meu de salvare când plutesc în derivă, încercând să înţeleg ce mi se întâmplă. Când sunt cu ea, în ea, totul este în regulă cu lumea.

— Ah, ce-mi faci tu mie, gem, tânjind după ea.

îmi schimb rapid poziţia şi mă întind deasupra ei, simţindu-i trupul lipit de al meu. Mâna îmi alunecă până la sânul ei, apoi, spre talie, spre şold, ajungând la spate, strângând-o cu pasiune. O sărut din nou, vârându-mi genunchiul între picioarele ei, trecându-mi mâna peste coapsa ei şi aşezându-i piciorul peste şoldul meu. Mă frec de ea, o doresc. Degetele ei sunt în părul meu şi mă trage spre ea, lipită de gura mea, în timp ce eu iau tot ce vreau.

Cred că o să iau foc, atât de mult o doresc.

La naiba.

Brusc, mă opresc. *Am nevoie de ea. Acum.*

Mă ridic în picioare, o trag de pe pat şi-i desfac pantalonii scurţi, îngenunchez şi îi dau jos şortul şi chiloţii, apoi ne întoarcem pe pat, cu ea sub mine. Degetele mele se descurcă de minune cu fermoarul, elibe- rându-mi penisul nerăbdător.

O pătrund dintr-o singură mişcare. Tare. Adânc.

— Da! spun, iar ea scoate un strigăt.

Mă opresc şi o studiez. Are ochii închişi, capul dat pe spate şi gura întredeschisă. îmi rotesc şoldurile şi o pătrund şi mai adânc. Geme şi-şi încolăceşte braţele în jurul meu.

— Am nevoie de tine, mârâi, o muşc uşor de obraz, apoi o sărut din nou, îi iau în stăpânire gura şi tot ce are de oferit, în timp ce ea se lipeşte de mine, încolăcindu-şi picioarele şi braţele în jurul meu.

Mă dezlănţui. Dorinţa mea e mai mare decât mi-am imaginat vreodată. Vreau să mă strecor pe sub pielea ei ca să nu mă fac bucăţi; să mă păstreze întreg. Mă întâmpină cu fiecare penetrare. Mă încurajează cu strigătele ei dorindu-mă. Pasiunea ei, zgomotoasă şi fierbinte la urechea mea.

O simt. E aproape. Atât de aproape. Ajunge la orgasm. Cu mine, în acelaşi timp. O ridic în cel de-al nouălea cer. Şi ea pe mine.

— Dă-ţi drumul în acelaşi timp cu mine, spun şi mă ridic deasupra ei. Deschide ochii. Trebuie să te văd.

Mă priveşte cu ochii plini de dorinţă, şi îşi dă drumul, cu capul pe spate, strigându-şi orgasmul ca s-o audă toată lumea.

Asta mă împinge la limită şi am ajuns la orgasm, împingându-mă în ea şi strigându-i numele. Mă prăbuşesc pe o parte odată cu ea astfel încât să fie întinsă deasupra mea. Trag aer în plămâni în timp ce sunt încă în ea, ţinând-o strâns.

Raza mea călăuzitoare. Talismanul meu de vise. Iubirea mea. Viaţa mea.

Cineva vrea să ne ucidă. Lua-i-ar naiba pe toţi.

Mă sărută dulce şi plăcut pe piept.

— Spune-mi, Christian, ce s-a întâmplat?

O strâng şi mai tare în braţe şi închid ochii.

Nu vreau să te pierd.

— îţi promit solemn, şopteşte ea, că-ţi voi fi parteneră credincioasă, la bine şi la rău, că voi sta lângă tine în momentele bune şi în cele rele, că-ţi voi împărtăşi bucuria, dar şi suferinţa.

încremenesc. îşi recită jurămintele. Deschid ochii. Chipul ei frumos este o imagine a sincerităţii, iar lumina iubirii îi străluceşte atât de puternic pe el.

— Promit să te iubesc necondiţionat, să-ţi susţin ţelurile şi visurile, să te cinstesc şi să te respect, să râd şi să plâng cu tine, să-mi împărtăşesc speranţele şi dorinţele cu tine şi să-ţi aduc alinare când va fi mai greu. Şi să te preţuiesc cât vom trăi amândoi.

Oftează, privindu-mă atent şi dorindu-şi să spun ceva.

— O, Ana, şoptesc şi mă mişc, ieşind uşor din ea, astfel încât să stăm unul lângă altul, pierduţi unul în ochii celuilalt.

O mângâi uşor pe faţă. Din memorie, îmi recit jurămintele, cu vocea răguşită în timp ce încerc să-mi stăpânesc emoţiile.

Jur solemn că voi ocroti şi voi preţui, în adâncul inimii mele, unirea noastră şi pe tine. îţi promit să te iubesc cu credinţă, uitând de oricine altcineva, la bine şi la rău, în clipe de fericire sau de restrişte, indiferent unde ne va purta viaţa. Te voi proteja, voi avea încredere în tine şi te voi respecta, îţi voi împărtăşi bucuriile şi tristeţile şi te voi alina în clipele de nefericire.Promit să te preţuiesc, să-ţi susţin speranţele şi visurile şi să te păstrez lângă mine în siguranţă. Tot ce este al meu este acum şi al tău. îţi dau mâna mea, inima mea şi dragostea mea, de-acum cât vom trăi amândoi.

Lacrimile i se scurg din ochi.

— Nu plânge, îi şoptesc, îndepărtându-i o lacrimă rătăcită.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Te rog, Christian.

închid ochii.

Dacă vorbesc despre asta, totul devine real, Ana.

— Am jurat că îţi voi aduce alinare în momentele în care vei avea nevoie. Te rog, nu mă face să-mi încalc jurămintele, mă imploră ea.

Nu pot să mă apăr împotriva ei.

O iubesc.

înainte de Ana, nu simţeam *nimic.* Iar acum simt *totul.* Simt fiecare emoţie atât de profund. E greu de gestionat. Greu de înţeles.

Are aceeaşi expresie. Mă imploră.

Suspin, învins.

— A fost incendiu premeditat, şoptesc, ca şi cum aş fi dat greş. Şi sunt îngrijorat pentru există cineva pe urmele mele. Şi dacă este pe urmele mele...

Următorul gând este insuportabil.

— ... s-ar putea să ajungă la mine, termină Ana fraza în şoaptă, şi-mi mângâie obrazul în timp ce ochii i se umplu de lacrimi. îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus.

Clatin din cap.

— Poţi fi foarte convingătoare, doamnă Grey.

— Iar tu poţi să fierbi pe interior şi să-ţi interiorizezi toate sentimentele şi să te îngrijorezi al naibii de tare. Probabil o să mori de inimă înainte să împlineşti 40 de ani, iar eu te vreau lângă mine mult mai mult timp.

— Tu o să mă omori. Când te-am văzut pe jet-ski aproape că am făcut infarct.

Mă las pe spate cu capul pe pernă şi-mi acopăr ochii cu dosul palmei ca să alung această imagine. Dar degeaba. în mintea mea, ea zace pe podeaua rece şi tare. Mă înfior.

— Christian, e un jet-ski. Şi copiii pot merge pe jet-ski. îţi dai seama cum o să faci când vom merge la casa ta din Aspen şi voi schia pentru prima dată?

Tresar şi mă întorc cu faţa spre ea, alarmat. *Schi.* în niciun caz!

— Casa noastră, îi reamintesc.

Zâmbeşte aşa cum numai ea ştie s-o facă — zâmbetul acela pe care-l privesc în fiecare zi în fotografia din biroul meu. Oare râde de mine? Nu, nu cred. Aşa îmi arată emoţiile.

— Sunt femeie în toată firea, Christian, şi sunt mult mai rezistentă decât par. Când ai de gând să înveţi asta?

Ridic din umeri. Nu mi se pare că e rezistentă — mai ales când mi-o închipui inconştientă, pe un covor verde şi împuţit.

— Să revenim la foc. Poliţia ştie despre incendiu?

— Da, răspund.

— în regulă.

— Măsurile de securitate vor fi mai stricte, îi spun.

— înţeleg.

Mă măsoară din priviri şi, dintr-odată, surâde în colţul gurii.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu.

— Eu?

— Da. Tu. încă eşti îmbrăcat.

-Ah.

Da, aşa e, sunt încă îmbrăcat. Zâmbesc când mă uit din nou la Ana şi o fac să înţeleagă cât de greu îmi e să-mi ţin mâinile departe de ea, mai ales atunci când chicoteşte.

Ochii i se luminează imediat şi-şi schimbă repede poziţia, aşezân- du-se deasupra mea.

La naiba. O apuc de încheieturi, anticipând cumva ce are de gând să facă.

— Nu, şoptesc, când întunericul revine nepoftit în pieptul meu, gata să-l spargă pentru a-şi face loc afară.

Inspir profund.

— Te rog, nu, o implor. N-aş putea suporta. Nu m-a gâdilat nimeni niciodată în copilărie.

Ana îşi lasă mâinile în jos şi eu continui:

— Mă uitam cum Carrick îi gâdilă pe Elliot şi pe Mia şi totul părea atât de distractiv, dar eu, eu...

Mă întrerupe punându-şi degetul pe buzele mele.

— Taci, ştiu.

îşi îndepărtează degetul şi lasă în urma lui un sărut dulce. Apoi îşi sprijină capul de pieptul meu, iar eu o cuprind în braţe, ascunzându-mi nasul în părul ei. Parfumul ei, amestecat cu aroma înţepătoare a sexului, mă calmează. Stăm câteva minute cufundaţi în liniştea de după furtuna noastră, înainte ca ea să întrerupă tăcerea aceasta binevenită.

— Care a fost cea mai lungă perioadă în care nu ai fost la doctorul Flynn?

— Două săptămâni. De ce? îţi vine să mă gâdili şi nu te poţi stăpâni?

— Nu, râde ea. Cred că te ajută mult.

Pufnesc în râs.

— Aşa ar trebui, că doar îl plătesc destul.

îi mângâi părul şi se întoarce cu faţa spre mine.

— îţi faci griji pentru sănătatea mea mintală, doamnă Grey?

— Orice soţie bună este preocupată de sănătatea iubitului ei soţ, domnule Grey.

— Iubit? şoptesc, dorind să rostesc acest cuvânt atât de tare, încât să-l aud răsunând puternic cu toată semnificaţia lui.

— Extrem de iubit.

Se apleacă şi mă sărută. Mă bucur că acum ştie adevărul şi mă iubeşte la fel de mult. Neliniştea mi s-a evaporat, fiind înlocuită de senzaţia de foame. îi zâmbesc.

— Vrei să mergem pe mal să mâncăm?

— Vreau să mâncăm acolo unde eşti tu cel mai fericit.

— Bine. Aici, la bord, unde te pot proteja. îţi mulţumesc pentru cadou.

Mă întind după aparatul foto, îl întorc, îl îndepărtez şi fac o poză cu noi doi îmbrăţişaţi.

DUPĂ CINĂ NE BEM CAFEAUA în impresionantul salon de pe *Fair Lady.*

— La ce te gândeşti? întreb, în timp ce Ana priveşte melancolic pe fereastră.

— La Versailles.

— Ostentativ, nu-i aşa?

Ana se uită în jur.

— Locul acesta nu este deloc ostentativ, remarc.

— Ştiu. E minunat. Cea mai frumoasă lună de miere pe care şi-ar putea-o dori o fată.

— Serios? spun zâmbind.

Sunt absolut încântat.

— Bineînţeles.

— Au mai rămas doar două zile. Ai vrea să vezi sau să faci ceva anume?

— Doar să fiu cu tine, spune ea.

Mă ridic, ocolesc masa şi o sărut pe frunte.

— Ei bine, poţi să rezişti fără mine timp de o oră? Trebuie să-mi verific e-mailurile, să văd ce se mai întâmplă acasă.

— Sigur, spune ea.

— Mulţumesc pentru-camera foto.

îndreptându-mă spre birou, observ că, din nu ştiu care motiv, mă simt mult mai liniştit. Să fie cina delicioasă, sexul sau faptul că i-am povestit Anei despre incendiul provocat? Ar putea fi câte puţin din fiecare. Scot telefonul din buzunar şi observ un apel pierdut de la tatăl meu.

— Fiule, spune când răspunde la telefon.

— Bună, tată.

— Cum e în sudul Franţei?

— E minunat.

— Şi Ana?

— Şi ea e minunată. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Pari fericit.

— Da. Singurul lucru care mă sâcâie este incendiul.

— Mama ta mi-a povestit despre asta. Dar nu sunt pagube mari, din câte am auzit.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat, Christian?

Devine mai serios, probabil pentru că i-am răspuns monosilabic.

— A fost un incendiu premeditat.

— La naiba. Poliţia face anchetă?

— Da.

— Asta e bine. Parcă nu era de-ajuns povestea cu elicopterul. S-au întâmplat multe.

— De elicopter se ocupă Welch. Dar nu avem nicio idee despre cine ar putea fi vinovat. Tu ai observat ceva neobişnuit?

— Nu, nu pot să spun asta. Dar voi fi cu ochii în patru.

— Te rog, insist eu.

— Avionul e în siguranţă? întreabă el.

— Gulfstream-ul? Da. Cred că da.Poate că ar trebui să vă întoarceţi cu un zbor comercial.

De ce?

— E doar o idee. Nu vreau să te îngrijorez. Gata, te las.

— Mulţumesc că ai sunat, tată.

— Christian, sunt aici pentru tine. întotdeauna. Distracţie plăcută în continuare.

închide şi mă întreb ce are de gând să facă cu informaţiile pe care tocmai i le-am dat. Nu mă gândesc prea mult la asta, dar o sun pe Ros ca să mă pună la curent cu noutăţile.

A trecut ceva timp şi vorbesc în continuare la telefon, când Ana îşi face apariţia. îmi trimite un sărut şi mă lasă să-mi continui conversaţia cu Andrea, care ne aranjează zborul de întoarcere la Seattle.

Când mă întorc în cabină, Ana doarme ghemuită. Mă strecor în pat lângă ea şi o cuprind în braţe fără s-o trezesc. îi sărut părul şi închid ochii.

Trebuie s-o protejez. Trebuie s-o protejez...Sâmbătă, 20 august 2011

îmi privesc prin obiectiv soţia dormind profund, în sfârşit. Mai devreme, Ana vorbea în somn, implorând pe cineva în visele ei să nu plece. Mă întreb pe cine. Pe mine? Unde m-aş duce oare fără ea? A tot avut coşmaruri de când s-a confirmat incendiul de la Grey House. Ba chiar a început să-şi sugă degetul mare în somn. Mă întreb dacă n-ar fi fost o idee mai bună să zburăm mai devreme spre casă. Dar n-am vrut să părăsesc liniştea de pe *Fair Lady,* şi nici Ana nu şi-a dorit asta. Şi am reuşit cel puţin s-o calmez după coşmar. S-o ţin în braţe. S-o liniştesc. Aşa cum mă ţine şi ea pe mine când sunt victima coşmarurilor mele.

Trebuie să-lprindem pe nenorocitul ăsta.

Cum îndrăzneşte el, sau ea, să-mi sperie soţia?

Am urmat sfatul tatălui meu şi ne vom întoarce cu o cursă de linie. Pentru mine a trecut ceva timp, dar Ana nu a zburat niciodată la clasa întâi pe o cursă internaţională, aşa că va fi o experienţă total nouă pentru ea. Plecăm de la Londra, iar avionul meu este oprit la sol în Nisa până când va fi supus unei inspecţii amănunţite. Nu-mi asum niciun risc, nici în privinţa echipajului, nici în privinţa soţiei mele.

Lăsând la o parte coşmarurile, zilele care mai rămăseseră din luna noastră de miere au fost unele fericite. Am citit. Am

mâncat. Am înotat. Am făcut plajă la bord. Am făcut dragoste. Au fost nişte zile magice. Mai e un singur lucru pe care vreau să-l fac înainte de a pleca.

Apăs pe declanşator şi sper că sunetul n-o va trezi. Aparatul foto a fost un cadou binevenit, iar eu mi-am redescoperit pasiunea pentru fotografie. Până la urmă, ne aflăm într-un cadru splendid, demn de orice fotografie; *Fair Lady* este superbă.

Ana se foieşte şi întinde mâna spre partea mea de pat, căutându-mă. Gestul acesta îmi încălzeşte inima.

Nu sunt departe, iubito.

Deschide ochii, speriată, sau cel puţin aşa cred, şi las camera jos ca să mă duc repede lângă ea.

— Hei, nu te speria. Totul este în regulă, îi şoptesc.

Urăsc privirea ei circumspectă. îi dau la o parte părul care-i acoperă chipul.

— Ai fost atât de agitată în ultimele două zile.

— Sunt bine, Christian, minte ea. Zâmbeşte forţat de dragul meu.

— Mă priveai cum dorm?

— Da. Vorbeai în somn.

— Da? spune ea, căscând ochii.

— îţi faci griji.

O sărut în acel punct moale deasupra nasului, încercând s-o liniştesc.

— Când te încrunţi, se formează un mic v aici. E moale şi cere un sărut. Nu-ţi face griji, iubito, voi avea grijă de tine.

— Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru tine, mormăie ea. De tine cine are grijă?

— Sunt destul de mare şi de urât ca să am grijă de mine. Hai. Ridică-te. Aş vrea să mai fac un singur lucru înainte să mergem acasă.

Ceva distractiv.

O plesnesc peste fiind şi sunt răsplătit cu un ţipăt recunoscător. Sar din pat, iar ea mă urmează.

— Fă duş mai târziu. Acum, pune-ţi costumul de baie.

— Bine.

ECHIPAJUL A COBORÂT jet-ski-ul în apă. îmbrac vesta de salvare, şi apoi o ajut pe Ana să şi-o pună pe a ei. îi prind la încheietura mâinii cheia de contact şi cablul de oprire.

— Mă laşi pe mine să-l conduc? întreabă ea, neîncrezătoare.

— Da, zâmbesc eu. Nu e prea strâns?

— E în regulă. De-aia porţi vestă de salvare? îşi arcuieşte o sprânceană, deloc impresionată.

— Da.

— Câtă încredere ai în capacităţile mele de pilot, domnule Grey.

— Ca întotdeauna, doamnă Grey.

Ei bine, nu-mi ţine predici, mă avertizează, iar eu ştiu că vorbeşte din amara ei experienţă

.Ridic palmele în semn de capitulare.

— Aş îndrăzni?

— Da, ai îndrăzni, şi da, o şi faci, şi acum nu putem trage pe dreapta ca să ne certăm pe trotuar.

— Corect, doamnă Grey. Vrei să stăm toată ziua pe această punte dezbătând abilităţile tale de pilot sau vrei să ne distrăm?

— Bine punctat, domnule Grey.

Se urcă pe jet-ski, iar eu mă aşez în spatele ei şi mă uit pe punte, unde observ că s-a strâns ceva public: echipajul, agenţii noştri francezi de pază şi Taylor. Ne îndepărtăm de micul ponton şi îmi strâng braţele în jurul Anei. învârte cheia în contact, apasă pe butonul de pornire şi motorul se aprinde cu un vuiet hotărât.

— Eşti pregătit? strigă ea.

— Mai pregătit ca niciodată.

Accelerează încet şi jet-ski-ul se îndepărtează de barcă.

Uşurel, Ana.

O strâng şi mai tare între coapse, iar ea măreşte viteza şi practic zburăm pe apă.

— Heeei! strig, dar asta n-o opreşte.

Se apleacă în faţă, odată cu mine în spatele ei, şi se îndreaptă cu viteză în largul mării. Apoi virează spre ţărm, unde pista aeroportului din Nisa intră practic în mare.

— Data viitoare când vom face asta, vom avea două jet-ski-uri, spun
eu.

Ar fi distractiv. Să plutim împreună.

Ana încalecă valurile. Ne zgâlţâim puţin, pentru că astăzi apa este mai agitată din cauza brizei puternice de vară. Un avion trece chiar pe deasupra noastră, în timp ce ne apropiem de ţărm. Zgomotul este asurzitor.

La naiba.

Ana virează brusc. Ţip, însă e prea târziu, pentru că amândoi suntem aruncaţi de pe jet-ski în Mediterană. Mă scufund şi apa îmi intră în ochi şi în gură, dar dau din picioare şi ies imediat la suprafaţă, scuturându-mi capul şi căutând-o pe Ana. Jet-ski-ul se leagănă, oprit şi inofensiv, nu departe de noi, iar Ana îndepărtează apa din ochi. înot spre ea, bucuros că a ieşit la suprafaţă.

— Eşti bine? o întreb apropiindu-mă.

— Da, spune ea.

Şi zâmbeşte cu gura până la urechi.

De ce zâmbeşte? Tocmai ne-a aruncat în marea rece ca gheaţa.

O strâng în braţe şi îi ţin faţa între palme ca să verific dacă nu a fost cumva lovită de jet-ski.

— Vezi, n-a fost aşa de rău! exclamă, iar eu mă conving că e OK.

— Nu, nu a fost. Doar că sunt ud.

— Şi eu sunt udă.

— îmi place când eşti udă.

O privesc lung fix în ochi.

— Christian! mă admonestează ea pentru privirea mea insinuantă, iar eu nu mă pot abţine.

O sărut.

Nu.

Mă bucur de ea. Amândoi am rămas fără suflare.

— Vino. Hai să ne întoarcem. Trebuie să facem un duş. Conduc eu de data asta.

înotăm până la jet-ski, apoi mă urc pe el şi o trag în spatele meu.

— A fost distractiv, doamnă Grey?

— A fost. Mulţumesc.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Mergem acasă acum?

— Da. Te rog.

ANASTASIA SOARBE DIN ŞAMPANIE şi citeşte ceva pe iPad-ul ei. Ne aflăm în salonul Concorde de pe Heathrow şi aşteptăm zborul de legătură spre Seattle. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le detest când călătoresc cu curse de linie: aşteptarea. Dar Ana pare destul de fericită. Observ din când în când cu coada ochiului că mă priveşte zâmbind.

Inima îmi dansează. îmi place la nebunie când se uită la mine.

Eu citesc Financial Times. O lectură serioasă. Pieţele globale sunt încă agitate în urma problemelor recente legate de deficitul bugetar şi a zilei de Black Monday. Dolarul se prăbuşeşte. Este şi un articol în care se pune întrebarea dacă nu cumva bogaţii ar trebui să plătească mai multe taxe; Warren Buffett pare să creadă că aşa ar trebui să facem şi poate că are dreptate.

Ana îmi face o fotografie, cu bliţul pornit, luându-mă prin surprindere. Clipesc des ca să-mi dispară cerculeţele luminoase din ochi şi o privesc cum dezactivează bliţul.

— Ce faci, doamnă Grey? o întreb.

— îmi pare rău că merg acasă.

Se bosumflă.

— îmi place să te am doar pentru mine, continuă, îi iau mâna şi îi sărut pe rând fiecare deget.

— Şi mie, şoptesc.

— Dar? întreabă ea.

La naiba. Mi-a auzit îndoiala nerostită. Mijeşte ochii, curioşi şi neîncrezători. Nu are de gând să renunţe până nu-i spun. Oftez.

— Vreau ca piromanul ăsta să fie prins şi să dispară din viaţa noastră. -Ah.
Exact.
— O să-i tai boaşele lui Welch dacă mai permite să se întâmple una ca asta.
Cuvintele astea sună cam rece şi sinistru, chiar şi pentru mine. *Dar povestea asta durează prea mult. Trebuie să-l prindem pe nenorocit.* Ana se zgâieşte la mine, apoi ridică aparatul de fotografiat şi-mi face repede o fotografie.
— Te-am prins.
Zâmbesc, bucuros pentru că a mal destins atmosfera.
— Cred că e momentul să ne îmbarcăm. Hai să mergem.
— SAWYER, PUTEM SÂ INTRĂM prin faţă? întreb, iar el opreşte Audi-ul în faţa clădirii Escala.
Taylor coboară şi-mi deschide portiera. Ana doarme buştean.
— Mulţumesc, Taylor, spun, întinzându-mi picioarele. Mă bucur să fiu acasă.
— Şi eu, domnule.
— O voi trezi pe Ana.
Deschid portiera şi mă aplec peste ea.
— Hei, somnorici, am ajuns acasă, îi desfac centura de siguranţă.
— Hmm, mârâie ea, iar eu o ridic în braţe. Hei, pot să merg singură, mormăie somnoroasă.
O, nu, iubito.
— Trebuie să te trec peste prag.
îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu.
— Şi o să mă cari în braţe toate cele treizeci de etaje?
— Doamnă Grey, mă bucur să te anunţ că te-ai cam îngrăşat.
— Poftim?
— Aşa că, dacă nu te superi, o să luăm liftul. Taylor deschide uşile holului de la Escala şi zâmbeşte.
— Bine aţi venit acasă, domnule Grey, doamnă Grey.
— Mulţumim, Taylor, îi răspund. Ne îndreptăm spre hol.
— Cum adică m-am îngrăşat? Ana nu mă slăbeşte din priviri. E supărată.
— Nu foarte mult, zâmbesc ca s-o calmez.
O strâng şi mai tare în braţe în timp ce mă îndrept spre lift şi-mi amintesc cum arăta când am luat-o de la SIP, după ce ne-am despărţit. Cât de slabă şi tristă era. Amintirea aceasta mă pune pe gânduri.
— Ce este? mă întreabă.
— Ai mai pus la loc puţin din greutatea pe care ai pierdut-o când m-ai părăsit.
Nu spune nimic. *A fost din cauza mea. Eu am fost de vină pentru tristeţea ei.*

Nu vreau s-o mai văd niciodată aşa. Apăs butonul şi chem liftul.

— Bună.

Ana îmi mângâie obrazul şi îşi împleteşte degetele în părul meu.

— Dacă n-aş fi plecat atunci, ai mai fi aici, acum, aşa? Şi, uite cum îmi pune sare pe rană.

— Nu.

Zâmbesc. Pentru că este adevărat. Intru în lift, ţinându-mi soţia în braţe, şi-mi trec uşor buzele peste ale ei.

— Nu, doamnă Grey, n-aş mai fi. Dar aş fi sigur că te pot proteja, pentru că nu m-ai mai sfida.

— îmi place să te sfidez, spune, zâmbind şmechereşte. Chicotesc.

— Ştiu. Şi asta mă face atât de fericit.

— Chiar dacă sunt grasă?

Se bosumflă, iar eu izbucnesc în râs.

— Chiar dacă eşti grasă.

Buzele mele se lipesc din nou de ale ei, iar ea îşi înfige degetele în părul meu, în timp ce ne pierdem unul în celălalt.

Liftul se opreşte, iar noi revenim la Escala, pentru prima dată ca soţ şi soţie.

— Foarte fericit, şoptesc şi încep să mă agit.

O duc în vestibul şi vreau să scap de tot şi toată lumea şi s-o duc în
pat.

— Bine ai venit acasă, doamnă Grey.

O sărut încă o dată.

— Bine ai venit acasă, domnule Grey

Chipul îi e numai bucurie.

O duc în livingul principal şi o aşez pe blatul din bucătărie. Din dulap, scot două pahare de şampanie, iar din frigider iau o sticlă rece de Grand Année Bollinger, rosé-ul nostru preferat. Răsucesc rapid dopul, şi torn în pahare lichidul spumant roz pal. îi întind unul Anei, care e tot cocoţată pe blat, şi mă bag între picioarele ei.

— în cinstea noastră, doamnă Grey.

— în cinstea noastră, domnule Grey, răspunde ea cu un zâmbet timid.

Ciocnim paharele şi luăm fiecare câte o înghiţitură.

— Ştiu că eşti obosită.

îmi frec nasul de al ei.

— Dar chiar aş vrea să te duc în pat, şi nu ca să dormim.

O sărut în colţul gurii ei dulci.

— E prima noastră noapte aici după luna de miere şi tu eşti cu adevărat a mea.

Geme, închide ochii şi-şi înalţă capul, expunându-şi gâtul ca să o sărut.

Ana. Tu, zeiţă.
Iubirea mea.
Viaţa mea.

Soţia mea.Duminică, 21 august 2011

Mă aştept să mă trezesc legănat lin pe *Fair Lady,* plutind pe Mediterana, în zgomotele echipajului care o pregăteşte pentru o nouă zi. Dar când deschid ochii, sunt acasă. Afară, zorii aurii anunţă o dimineaţă frumoasă, iar Ana se încordează sub braţul meu. Se holbează în tavan, încercând să stea nemişcată.

— Ce s-a întâmplat? şoptesc.

Se întoarce spre mine, şi, pentru o clipă, pare pierdută.

— Nimic.

Trăsăturile i se mai îndulcesc odată ce zâmbeşte.

— Culcă-te la loc.

Mădularul meu îi răspunde cu entuziasm zâmbetului ei, mult mai excitat decât mine. Clipesc, mă frec la ochi şi mă întind, căznindu-mă să-mi trezesc mintea şi restul corpului.

— Fusul orar? întreb.

— Asta e explicaţia? Nu pot să dorm.

— Am panaceul chiar aici, doar pentru tine, iubito.

Zâmbind, o înghiontesc în şold cu erecţia mea. Chicoteşte, dându-şi ochii peste cap. Mă muşcă uşor de lobul urechii, iar mâna îi alunecă pe corpul meu, până la penisul nerăbdător.

O ORĂ ŞI CEVA MAI TÂRZIU, mă foiesc în pat şi-mi dau seama că e dimineaţă devreme. Am avut un somn bun, iar Ana încă doarme lângă mine. O las să se odihnească şi mă ridic în linişte; o alergare rapidă pe bandă este ceea ce am nevoie. Cât alerg, cu Four Tet răsunându-mi în urechi, verific pieţele de capital şi ştirile. Va trebui să revin la vechiul meu program. Am trăit cu Ana într-o bulă a fericirii în ultimele săptămâni, dar acum sunt gata să mă întorc la muncă. Sunt entuziasmat. Voi construi împreună cu soţia mea o nouă viaţă şi, deocamdată, habar nu am ce va presupune asta. Am putea călători; aş putea s-o duc pe Ana să vadă Marele Zid Chinezesc, Piramidele — la naiba, toate minunile lumii. Aş putea s-o las mai moale cu munca — Ros s-a descurcat de minune cât am fost plecat —, iar Ana ar putea să nu mai lucreze deloc. La urma urmei, nu va avea nevoie de bani.

Dar îi place ceea ce face şi se descurcă foarte bine.

Poate că are ambiţii mari în domeniul editorial.

Clatin din cap; ar fi mai în siguranţă dacă ar rămâne acasă.

La naiba. Nu te mai gândi atât la lucrurile negative, Grey.

Când intru în baie, Ana este sub duş, iar eu nu-i pot rezista. Intru şi eu în cabină, în spatele ei.

— Bună dimineaţa. Lasă-mă să te spăl pe spate, doamnă Grey.

îmi întinde buretele şi gelul de duş zâmbind. încep să o săpunesc pe gât.

— Nu uita că mergem la părinţii mei la prânz. Sper că nu te deranjează. Va fi şi Kate acolo.

O sărut pe ureche.

— Hmm, murmură ea, cu ochii închişi.

— Te simţi bine? o întreb. Eşti cam tăcută.

— Sunt bine, Christian. Mă stafidesc.

îşi mişcă degetele.

— Bine, du-te.

Zâmbeşte, iese din cabina de duş şi-şi ia halatul la ieşire. Pare destul de fericită, dar cred că pe iubita mea o preocupă ceva. Se întâmplă ceva.

Ana e în bucătărie şi pregăteşte micul dejun când intru. Arată minunat, cu un maieu negru şi fusta pe care a purtat-o în timpul plimbării noastre prin Saint-Paul-de-Vence.

— Cafea? întreabă ea.

— Te rog.

— Pâine prăjită?

— Sigur.

— Gem?

— De caise. Mulţumesc.

O sărut pe obraz.

— Am câteva lucruri de făcut înainte să plecăm la ai mei.

—Bine, îţi aduc eu micul dejun.

GĂSESC ULTIMELE PLANURI ALE Giei Matteo pentru casă pe biroul meu, acolo unde trebuie să le fi lăsat Gail. Le pun deoparte ca să le parcurg mai târziu, pornesc iMac-ul şi mă apuc de lucru. Welch şi Barney se uită peste toate înregistrările de săptămâna trecută de pe camerele de supraveghere de la Grey House, dar încă nu avem nicio veste despre piroman. Welch a suplimentat paza la toate locaţiile GEH. Citesc programul pentru protecţia personală şi aflu că acesta include un agent suplimentar. E o femeie, o cheamă Belinda Prescott. Dar Ryan şi Sawyer sunt cei care ne vor însoţi astăzi la casa părinţilor mei. Era cazul ca Taylor să-şi vadă ñica după atâtea săptămâni de absenţă.

Ana împinge uşa cu spatele şi-mi pune micul dejun pe birou.

— Mulţumesc, soţia mea.

— Cu plăcere, soţul meu.

Zâmbeşte în colţul gurii.

— Mă duc să despachetez.

— Nu e nevoie, poate despacheta Gail.

— E în regulă. Vreau să îmi ocup timpul.

— Hei.

Mă ridic şi-i prind mâna înainte să plece, analizându-i chipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Se înalță și mă sărută pe obraz.

— Voi fi gata la prânz ca să mergem.

Mă încrunt și-i dau drumul.

— Bine.

Se întâmplă ceva.

Dar habar nu am ce ar putea fi.

Mă neliniștește.

Poate că Ana are nevoie de timp ca să se reobișnuiască cu fusul orar. Pleacă, iar eu îmi îndrept atenția la ce am de făcut, lăsând deoparte, pentru moment, neliniștile mele. Am un e-mail de la Gia Matteo, care vrea să ne întâlnim mâine pentru a discuta despre cele mai noi planuri ale sale. O anunț că este în regulă și-i sugerez o întâlnire mai spre seară.

Am primit veşti bune de la Eurocopter: pot înlocui ambele motoare ale lui *Charlie Tango,* așa că ar trebui să se întoarcă, complet funcțional, în câteva săptămâni; cu toate acestea, ancheta FBI privind sabotajul nu avansează deloc. E de-a dreptul enervant.

De ce durează atât de mult?

Continui și citesc pe diagonală cele mai recente e-mailuri de la Ros; cu cât le parcurg mai repede, cu atât mai curând mă pot întoarce la soția mea.

DRUMUL SPRE CASA PĂRINȚILOR mei este o adevărată încântare. Nu mi-am mai condus mașina de câteva săptămâni și, cu soția mea alături, mă bucur de verdeața luxuriantă a orașului Seattle. După farmecul indiscutabil al lumii de odinioară din sudul Franței, peisajul acesta este plăcut și familiar. Mă bucur că sunt acasă. Mi-a fost dor să conduc, mai ales acest Audi R8. Mă uit în oglinda retrovizoare și, desigur, Sawyer și Ryan se află în urma noastră.

Ana stă liniștită lângă mine, admirând peisajul mângâiat de soarele verii, în timp ce accelerez, cu plafonul decapotat, pe I-5.

— M-ai lăsa să conduc mașina asta? mă întreabă din senin.

Oare la asta se gândea?

— Bineînțeles că da. Ce-i al meu este și al tău. Totuși, dacă o zgârii, te duc în Camera Roșie a Durerii.

îi zâmbesc diabolic, știind prea bine că folosesc numele pe care-l folosește ea pentru acea cameră. Ana rămâne blocată.

— Glumești. M-ai pedepsi pentru că ți-am zgâriat mașina? îți iubești mașina mai mult decât pe mine?

Pare că nu-i vine a crede.

— Cam tot la fel, o tachinez, strângând-o de genunchi. Dar mașina nu-mi ține de cald noaptea.

— Sunt sigură că asta s-ar putea aranja. Ai putea să dormi în ea, replică Ana.

Râd, gustând gluma ei.

— N-avem nici măcar o zi de când am ajuns acasă şi deja mă dai afară?

— Şi de ce te bucuri aşa?

Rânjesc, ţinându-mi ochii la drum.

— Pentru că această conversaţie este atât de... normală.

Nu despre asta este vorba într-o căsnicie? Despre acest ia-mă/lasă-mă *dintre noi?*

— Normală! se amuză ea. în niciun caz după trei săptămâni de căsnicie! Cu siguranţă.

Poftim? Zâmbetul îmi dispare. *Vorbea serios? O să mă dea afară?*

— Glumesc, Christian.

La naiba. Şi eu la fel!

îşi ţuguie buzele, încruntată, apoi murmură:

— Nu-ţi face griji, o să rămân cu Saab-ul.

îşi întoarce privirea pe geam.

Până aici cu glumele conjugale.

— Hei, ce ai păţit? o întreb.

— Nimic.

— Eşti atât de enervantă uneori, Ana. Spune-mi. Se întoarce spre mine şi zâmbeşte vag.

— Şi tu eşti la fel de enervant, Grey. *Eu sunt problema? Eu?*

La naiba.

— Mă străduiesc să nu fiu, îi răspund.

— Ştiu. Şi eu.

Zâmbeşte şi cred că totul e în regulă. Dar nu sunt sigur. Poate că inima ei a rămas pe Coasta de Azur.
Sau poate că e supărată din cauza incendiului? Poate din cauza măsurilor de siguranţă sporite? *La naiba, aş vrea să ştiu.*

— FRATE!

Elliot este cel care ne întâmpină în uşa casei părinţilor mei.

— Ce faci?

Mă prinde de mână şi mă îmbrăţişează cu putere.

— Senzaţional, murmur eu. Cu tine care-i treaba, Elliot?

— Mă bucur să te văd, şmechere. Arăţi bine. Te-a prins soarele. Apoi se întoarce către Ana.

— Surioară! strigă el, ridicând-o în braţe pe soţia mea.

— Bună, Elliot.

Ea chicoteşte şi e o uşurare s-o aud râzând cât el o lasă jos.

— Arăţi minunat, Ana. Se poartă frumos cu tine?

— în general.

— Intraţi.

Elliot se dă într-o parte.

— Tata se ocupă de grătar.

PĂRINŢII MEI SUNT GAZDE de profesie şi le place la nebunie să se distreze. Ne aflăm pe terasa din curtea interioară, în jurul mesei. De cealaltă parte a peluzei, se vede priveliştea familiară a golfului şi, în depărtare, oraşul Seattle. Nişte peisaje uimitoare. Grace s-a ocupat de tot, ca de obicei, aşa că e multă mâncare. Carrick ne-a captivat cu poveştile din vremea când ieşeam în natură în familie şi cu talentele sale de expert în fripturi la grătar, iar lângă noi mai sunt Elliot, Kate, Mia şi Ethan. E ciudat, întotdeauna m-am simţit rupt de familia mea, deşi ei nu m-au exclus niciodată — mai degrabă m-am autoizolat, ca să mă protejez. Dar văzându-i acum cum râd şi se tachinează unii pe alţii — chiar şi pe mine —, şi sunt atât de interesaţi de soţia mea şi de luna noastră de miere, regret că am fost atât de precaut. Mă gândesc la toţi acei ani pe care i-am pierdut închis în turnul de fildeş pe care singur mi l-am clădit — o acuzaţie pe care Ana mi-o aduce frecvent.

Poate că are dreptate.'

Ne ţinem de mână, iar eu mângâi inelele de pe degetul ei şi nu vreau să-i dau drumul. După cât de bine se distrează cu Kate, pare să se fi înveselit şi sper că a uitat ce o supăra.

Elliot vorbeşte despre casa cea nouă.

— Deci, dacă finalizaţi planurile cu Gia, am timp din septembrie până la jumătatea lui noiembrie şi pot să pun toată echipa la treabă.

Elliot îşi pune braţul în jurul lui Kate şi o strânge de umăr. îi atinge uşor pielea şi o mângâie. Cred că o place cu adevărat. Asta este o premieră.

— Gia trebuie să vină mâine seară pentru a discuta planurile, îi răspund. Sper că vom finaliza totul cu această ocazie.

Mă întorc spre Ana.

— Sigur.

Zâmbeşte, dar o parte din strălucirea ochilor ei păleşte.

Ce se întâmplă?

Mă face s-o iau razna.

— Pentru fericitul cuplu.

Tata ridică paharul şi zâmbeşte. Toţi se iau după el.

— Felicitări şi lui Ethan pentru că a intrat la facultatea de psihologie din Seattle, intervine Mia, cu mândrie în voce.

E evident îndrăgostită şi mă întreb dacă deja şi-au tras-o. Greu de spus după zâmbetul pe care i-l aruncă Ethan.

Familia mea vrea să afle totul despre luna noastră de miere, aşa că le fac un rezumat al ultimelor trei săptămâni.

Ana tace mâlc.

Regretă toate astea?

Nu, nu mă pot lăsa copleşit de astfel de gânduri.

Grey, revino-ţi la realitate.

Elliot face o glumă vulgară şi-şi întinde braţele, lovind un pahar care zboară pe dalele de piatră şi se sparge destul de spectaculos. Mama sare speriată, la fel şi Mia şi Kate, în timp ce Elliot stă încremenit ca un bou cee.

Profit de ocazie, mă aplec şi-i şoptesc Anei:

— O să te duc la debarcader şi o să te plesnesc la fund dacă nu-ţi revii din starea asta.

Geme scurt şi se uită în jur, să nu o audă cineva.

— N-ai tupeu! mă provoacă ea, cu glas răguşit.

Ridic o sprânceană.

Hai, Ana, începe spectacolul.

— Mai întâi ar trebui să mă prinzi, iar eu port balerini, şopteşte doar pentru urechile mele.

— M-aş distra încercând să te prind.

Ana se înroşeşte în obraji şi-şi înăbuşă zâmbetul.

Asta e iubita mea.

Mama ne serveşte căpşuni şi frişcă, ceea ce-mi aminteşte de Londra; asta şi budinca erau deserturile de vară des întâlnite acolo. O ploaie vine din senin cât ne terminăm desertul.

— Ah! Toată lumea înăuntru, strigă Grace, luând vasul cu căpşuni.

Luăm cu toţii farfuriile, tacâmurile şi paharele şi intrăm în bucătărie.

Ana pare mai veselă, cu părul puţin ud, şi chicoteşte cu Mia. îmi
creşte inima când o văd împreună cu familia mea — s-au îndrăgostit de ea, la fel ca mine. Poate că Mia îi va spune ce se întâmplă cu Ethan. Zâmbesc; minţile curioase trebuie să afle totul.

Ne îndreptăm spre salon, iar eu mă aşez la pian. Este un Steinway vechi, uzat, dar foarte iubit, cu un ton cald şi plin. Apăs tasta Do din mijloc şi sunetul răsună în toată camera. E perfect acordat. Zâmbesc, gân- dindu-mă la Grace. Bănuiesc că ea se îngrijeşte să fie acordat, pentru că mai cântă din când în când, deşi n-am mai ascultat-o de ani întregi. Şi nici eu n-am mai cântat aici de mult timp — nici nu-mi amintesc când a fost ultima dată. în copilărie, muzica era refugiul meu. în ea puteam să evadez şi să mă pierd, la început în repetarea plictisitoare a gamelor şi arpe- giilor, iar apoi în fiecare piesă pe care o învăţam.

Muzica şi literatura m-au ajutat să trec cu bine de pubertate.

Sunt câteva partituri pe suport şi mă întreb cui aparţin, poate lui Grace, poate menajerei ei — cred că ea mai cântă. Este un cântec pe care-l ştiu, „Wherever You Will Go”, al trupei The Calling. Se adună toată lumea, continuând să

discute, în timp ce eu citesc partiturile. îndoi degetele, urmărind instinctiv cântecul.

Aş putea să-l interpretez.

Şi, înainte să-mi dau seama, încep să cânt. Versurile sunt pe partitură şi cânt şi cu vocea. Câteva măsuri mai târziu, mă pierd în melodie şi în versurile emoţionante — suntem doar eu, pianul şi muzica.

Este un cântec frumos. Despre pierdere... şi dragoste.

— Voi merge oriunde te vei duce...

încet, devin conştient de liniştea care s-a lăsat în încăpere. Conversaţiile încetează. Mă opresc din cântat şi mă răsucesc pe taburet, ca să-mi dau seama ce a atras atenţia celor din încăpere. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea.

Ce naiba!

— Continuă, mă îndemnă Grace, cu glasul tremurând de emoţie. Nu te-am auzit niciodată cântând cu vocea, Christian. Niciodată.

Vorbeşte foarte încet, însă o aud datorită tăcerii apăsătoare din cameră. Chipul îi străluceşte de mândrie, uimire şi dragoste.

E ca un pumn în stomac.

Mamă.

Un şuvoi de sentimente mă inundă, umplându-mă şi ameninţând să mă înece.

Nu mai pot respira.

Nu. Nu pot face asta.

Ridic din umeri şi, pe furiş, inspir profund şi mă uit la soţia mea, ancora mea. Pare nedumerită, probabil de reacţia ciudată a familiei mele. în efortul de a mă desprinde de ei pentru o clipă, mă întorc şi mă uit prin fereastra franceză.

Acesta este motivul pentru care mă distanţez.

Din cauza aceasta.

Pentru a scăpa de aceste... *sentimente.*

Brusc se reiau discuţiile, iar eu mă ridic de la pian şi mă aşez la fereastră. Cu coada ochiului o văd pe Grace îmbrăţişând-o pe soţia mea cu un entuziasm nestăvilit care o ia pe Ana prin surprindere. Mama îi şopteşte ceva la ureche, iar eu am acelaşi nod în gât pe care îl aveam şi acum câteva momente. Cu o privire stăruitoare, Grace o sărută pe Ana pe obraz, apoi anunţă cu o voce guturală:

— Mă duc să fac nişte ceai.

Anei i se face milă de mine şi vine să mă salveze.

— Bună, spune ea.

— Bună.

O cuprind cu braţul în jurul taliei şi o trag lângă mine. Căldura trupului ei mă liniştеşte. îşi vâră mâna în buzunarul de la spate al blugilor mei. Privim împreună ploaia prin

fereastra franţuzească, cu soarele încă departe de noi. Undeva probabil este un curcubeu.

— Te simţi mai bine? o întreb. Dă din cap.

— Bravo.

— Te pricepi de minune să reduci la tăcere o cameră întreagă, zice Ana.

— Fac asta tot timpul, îi spun, zâmbind.

— La serviciu, da, dar nu aici.

— Adevărat, nu aici.

— Nimeni nu te-a auzit vreodată cântând? Niciodată?

— Se pare că nu, spun pe un ton ironic.

Mă priveşte fix, ca şi cum ar încerca să rezolve un mister. *Sunt doar eu, Ana.*

— Mergem?

— Ai de gând să mă baţi la fund? şopteşte ea. *Poftim?*

Ana este, ca întotdeauna, imprevizibilă. Cuvintele ei fac cărare prin mine, trezindu-mi dorinţa.

— Nu vreau să te rănesc, dar mi-ar plăcea enorm să mă joc. Ana se uită în jur cu priviri agitate.

Iubito, nu ne aude nimeni. îmi înclin capul şi-i şoptesc la ureche:

— Doar dacă te porţi urât, doamnă Grey.

Se cam ruşinează, iar faţa i se luminează cu un zâmbet poznaş.

— O să văd cum mă descurc.

Oare ştie cât de pierdut mă simţeam cu o clipă în urmă? Spune toate astea ca să mă binedispună?

Nu ştiu, dar în acest moment, inima îmi creşte datorită iubirii pe care o simt pentru ea.

îi răspund cu un zâmbet larg.

— Hai să mergem.

— MÂ BUCUR ATÂT DE MULT SÂ te văd fericit, dragule, spune Grace, cu o privire stăruitoare, în timp ce-şi lipeşte palma de obrazul meu.

— Mulţumim pentru prânz.

îi dau un pupic scurt.

— Cu plăcere, ca întotdeauna, Christian. Aceasta este şi casa ta.

— Mulţumesc, mamă.

O trag la piept, îmbrăţişând-o cu putere. îmi zâmbeşte, apoi îşi îndreaptă atenţia către Ana, strângând-o în braţe cu toată dragostea. Când reuşesc s-o smulg pe Ana din ghearele mamei, ne luăm rămas bun de la toţi ceilalţi şi ne îndreptăm spre maşină. în acest timp, îmi trece prin minte că şi bătrânul ei Beede trebuie să fi avut schimbător de viteze.

Hai s-o facem şi pe asia, Grey.

— Poftim.

îi arunc Anastasiei cheia de la R8.0 prinde cu o singură mână.

— Să nu zgârii maşina, că mă enervez rău de tot.

— Eşti sigur?

O simt cât de emoţionată e.

— Da, hai, până nu mă răzgândesc.

Ce e al meu e şi al tău, iubito. Chiar şi maşina... cred.

Chipul i se luminează ca beculeţele de Crăciun, iar eu dau ochii peste cap văzând-o atât de exaltată. îi deschid portiera şoferului ca să urce. Porneşte motorul înainte să apuc să intru în maşină.

— Eşti nerăbdătoare, doamnă Grey? o întreb, prinzându-mi centura de siguranţă.

— Foarte.

îmi aruncă un zâmbet sălbatic şi mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală imensă. Nu decapotează maşina — iubita mea nu pierde deloc timpul. Dă înapoi cu grijă ca să întoarcă pe alee. Mă uit în spatele nostru, iar Sawyer şi Ryan se urcă în SUV.

Unde erau?

Ana ajunge la capătul aleii de acces şi mă priveşte emoţionată. I-a mai dispărut din curajul de mai devreme.

— Eşti sigur de asta?

— Da, o mint eu.

Iese puţin în drum, iar eu îmi iau inima în dinţi. Când simte drumul sub roţi apasă pedala de acceleraţie, pornind în viteză.

La naiba.

— Hei! Ana! Mai încet! O să ne omori pe amândoi!

Ridică piciorul de pe acceleraţie.

— îmi pare rău, spune, dar din tonul ei ştiu că nu are nici urmă de regret, amintindu-mi de faza de ieri cu jet-ski-ul.

îi zâmbesc.

— Ei bine, să ştii că asta se pune la socoteală ca obrăznicie.

Ana încetineşte puţin.

Bravo. Aşa i-am captat atenţia.

Conduce cu viteză constantă pe bulevardul Lake Washington şi trece de intersecţia cu îoth Street. îmi sună telefonul.

— La naiba.

Mă chinui să-l scot din blugi. E Sawyer.

— Ce e? mă răstesc.

— îmi pare rău că vă deranjez, domnule Grey. Aţi văzut un Dodge negru care vă urmăreşte?

— Nu.

Mă răsucesc şi mă uit în spate prin luneta îngustă a maşinii, dar, pentru că suntem într-o curbă, nu văd nicio maşină.

— Doamna Grey este la volan?

— Da, ea conduce.

Ana virează pe 84th Avenue.

— Dodge-ul a pornit de pe loc imediat după ce aţi plecat. Şoferul aştepta în maşină. Am verificat numerele de înmatriculare. Sunt false. Nu vrem să ne asumăm niciun risc. S-ar putea să nu fie nimic. Sau ar putea fi ceva.

— înţeleg.

Prin minte îmi trec o mulţime de gânduri. Poate că e doar o coincidenţă. *Nu.* După tot ce s-a întâmplat recent, nu poate fi o coincidenţă. Iar cel care ne urmăreşte ar putea fi înarmat. Mă trec fiori de spaimă. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Sawyer şi Ryan au fost acolo tot timpul. Nu-i aşa? Nu li s-a părut ciudat că pândea cineva dintr-o maşină? Am fost urmăriţi până acasă la părinţii mei?

— Vreţi să încercaţi să scăpaţi de el? întreabă Sawyer.

— Da.

— Doamna Grey se descurcă?

— Nu ştiu.

Când m-a dezamăgit ea vreodată?

Ana se concentrează asupra drumului înainte, dar cheful ei de mai devreme a dispărut şi strânge cu putere de volan; şi-a dat seama că ceva nu e în regulă.

— Totul e OK. Mergi mai departe, îi spun pe cel mai calm ton cu putinţă.

Cască ochii mari şi-mi dau seama că n-am reuşit s-o liniştesc.

La naiba. Iau din nou telefonul şi-l sun pe Sawyer.

— Nu ne-am putut apropia ca să-l vedem pe şofer mai bine. 520 este probabil cea mai bună soluţie. Doamna Grey ar putea încerca să se distanţeze de el acolo. Dodge-ul nu.se compară cu R8-ul.

— Bine, o luăm pe 520. Imediat ajungem acolo, spun eu.

La naiba, aş fi voit să fiu eu la volan.

— Noi vom fi chiar în spatele Dodge-ului. Vom încerca să venim în paralel cu el. Sunteţi de acord?

— Da.

— Vreţi să ne puneţi pe speaker, să ne audă şi doamna Grey?

— Da.

Mut telefonul pe difuzor.

— Ce s-a întâmplat, Christian?

— Fii atentă la drum, iubito, îi şoptesc cu blândeţe. Nu vreau să intri în panică, dar când intrăm pe 520, vreau să apeşi pe acceleraţie. Suntem urmăriţi.

Ana clipeşte de câteva ori în timp ce procesează informaţia, iar culoarea îi dispare din obraji.

La naiba.

îşi îndreaptă spatele şi se uită în oglinda retrovizoare, încercând, fără îndoială, să-l identifice pe urmăritorul nostru.

— Fii atentă la drum, iubito.

Vorbesc încet. Calm. Nu vreau s-o sperii mai mult decât este deja. Trebuie doar să ne întoarcem la Escala cât mai repede cu putinţă şi să scăpăm de nemernicul ăsta.

— De unde ştim că suntem urmăriţi?

Vocea ei este ascuţită şi încordată.

— Dodge-ul din spatele nostru are numere false de înmatriculare.

Traversează cu atenţie intersecţia cu strada 28, intră în sensul giratoriu şi urcă pe rampa de acces spre 520. Traficul este lejer, asta e bine. Ana se uită în oglinda retrovizoare, apoi inspiră profund şi, brusc, pare să încetinească.

Ana, ce faci?

Cercetează traficul; brusc, coboară o treaptă de viteză şi apasă pe acceleraţie, aşa că ieşim pe autostradă printr-o „gaură" în trafic. Dodge-ul este nevoit să încetinească, aşteaptă şi el o breşă printre maşini ca să ne urmeze.

\Jau! Ana. Ce fată isteaţă!

însă mergem prea repede!

— Uşurel, draga mea.

îmi păstrez tonul vocii, deşi am ditai nodul în stomac. Ea scade viteza şi începe să se strecoare printre cele două benzi. îmi împreunez mâinile şi le ţin în poală ca să n-o distrag de la drum.

— Ce fată deşteaptă!

Mă uit în spate.

— Nu văd Dodge-ul.

— Suntem chiar în spatele subiectului, domnule Grey, se aude vocea lui Sawyer prin difuzor. încearcă să vă prindă din urmă, domnule. Vom încerca să-l ajungem şi să ne punem între maşina dumneavoastră şi Dodge.

— Bine. Doamna Grey se descurcă de minune. în ritmul acesta, dacă traficul e lejer, şi din câte văd, aşa este, vom ieşi de pe pod în câteva minute.

— Da, domnule.

Trecem în viteză pe lângă turnul de control al podului. Suntem la jumătatea drumului. Ana merge repede, fără nicio problemă şi cu multă încredere în sine. Poate s-o scoată la capăt.

— Te descurci foarte bine, Ana.

— Pe unde o iau?

— Doamnă Grey, mergeţi spre I-5 şi apoi spre sud. Vrem să vedem dacă Dodge-ul vă urmăreşte până la capăt.

Semafoarele de pe pod sunt pe verde, slavă Domnului, iar Ana îşi continuă drumul în viteză.

— La naiba.

E coadă de maşini la ieşirea de pe pod. Ana încetineşte, iar eu o văd cum se uită în oglinda retrovizoare, căutând din priviri Dodge-ul.

— La vreo zece maşini în spate? spune ea.

Privesc în spatele nostru şi-l zăresc.

— Da, îl văd. Mă întreb cine dracu e?

— Şi eu mă întreb. Ştim dacă e un bărbat la volan? întreabă Ana spre telefonul meu.

— Nu, doamnă Grey. Ar putea fi un bărbat sau o femeie. Geamul e fumuriu.

— O femeie? spun.

Ana ridică din umeri.

— Doamna Robinson a ta?

Poftim? Nu!

Elena n-a mai dat niciun semn de la nuntă încoace, de când a trimis nenorocitul ăla de mesaj. Mă întind după telefon şi-l scot din suport ca să-l scot de pe difuzor.

— Nu este doamna Robinson a mea, bombăn. Nu am mai vorbit cu ea de la ziua mea de naştere.

Nu e adevărat, Grey. Am sunat-o când i-am dăruit afacerea, dar nu e momentul să pomenesc despre asta.

— Elena nu ar face aşa ceva. Nu e stilul ei.

— Leila?

— E în Connecticut cu părinţii ei. Ţi-am spus.

— Eşti sigur?

— Nu. Dar, dacă ar fi fugit, sunt sigur că părinţii ei l-ar fi anunţat pe Flynn. Hai să discutăm despre asta când ajungem acasă. Concentrează-te la ceea ce faci.

— Dar ar putea fi o maşină oarecare.

— Nu-mi asum niciun risc. în niciun caz în ceea ce te priveşte pe tine.

Sună tăios, dar nu-mi pasă. Ana, ca întotdeauna, este o provocare.
îmi pun din nou BlackBerry-ul pe speaker şi-l aşez înapoi în suport.

Traficul începe să se relaxeze, iar Ana reuşeşte să accelereze prin intersecţie.

— Dacă ne opreşte poliţia? mă întreabă.

— Ar fi un lucru bun.

— Nu şi pentru permisul meu.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

Tentativa de incendiere şi acţiunea de sabotaj asupra lui *Charlie Tango* sunt anchetate de poliţie. Sunt sigur că orice ofiţer de poliţie s-ar arăta foarte interesat de urmăritorul nostru.

— A scăpat din trafic şi a prins viteză.

Vocea fără chip a lui Sawyer este calmă şi doar ne furnizează informaţii.

— Merge cu 130 de kilometri pe oră.

Ana accelerează, iar frumosul meu Audi răspunde ca o maşină îmbunătăţită ce este, urcând la 14$ cu uşurinţă.

— Ţine-o tot aşa, Ana, o încurajez.

Intră rapid pe I-5 şi traversează imediat mai multe benzi, ajungând pe banda de viteză.

— Uşor, iubito. Uşor.A ajuns la 160 de kilometri pe oră, domnule. *La naiba.*

— Rămâi cu ochii pe el, Luke, îi ordon lui Sawyer.

O semiremorcă intră pe banda noastră şi Ana frânează, aşa că ne trezim aruncaşi în faţă.

— Idiotul naibii! strig eu. *Doamne. Ar fi putut să ne omoare!*

— Ocoleşte-l, iubito, zic, scrâşnind din dinţi.

Ana se strecoară pe toate cele trei benzi, depăşeşte mai multe maşini, inclusiv pe dobitocul cu semiremorca, apoi se întoarce pe banda de depăşire, lăsându-l pe nemernic în urmă.

— Frumoasă mişcare, doamnă Grey. Unde sunt poliţiştii când ai nevoie de ei?

— Nu vreau amendă, Christian, spune pe un ton rece. Ai luat vreo amendă de viteză conducând maşina asta?

— Nu.

Dar nici mult n-a lipsit.

— Te-au tras pe dreapta?

— Da. -Ah.

— Farmecul personal. Totul se reduce la farmec. *Da, doamnă Grey. Crezi sau nu, pot fi fermecător*.

— Acum concentrează-te. Unde e Dodge-ul, Sawyer? întreb.

— Tocmai a ajuns la 160, domnule, îmi răspunde. Ana gâfâie şi apasă pe pedală, iar Audi-ul prinde viteză, în calea noastră se află un Ford Mustang.

La naiba.

— Fă-i semn cu farurile, strig.

— Dar asta ar însemna că sunt o nemernică.

— Atunci fii nemernică! şuier, încercând să-mi stăpânesc nervii şi neliniştea care mă copleşeşte.

— Ăăă, unde sunt farurile? întreabă Ana.

— Semnalizatorul. Trage-l spre tine.

Nesimţitul înţelege mesajul şi se dă la o parte din calea noastră, ară- tându-ne degetul mijlociu.

— El e nemernicul, mormăi. Ia-o pe Stewart, îi spun Anei. Mergem pe ieşirea de pe Stewart Street, îl anunţ pe Sawyer.

— Duceţi-vă direct la Escala, domnule.

Ana se uită în oglindă, încruntată. Semnalizează şi taie cele patru benzi ale autostrăzii, ajungând direct pe rampa de ieşire, apoi încetineşte şi virează fără probleme pe Stewart Street.

E uimitoare.

— Am avut mare baftă cu traficul. Dar asta înseamnă că şi Dodge-ul a avut. Nu încetini, Ana. Du-ne acasă.

— Nu-mi amintesc drumul, se smiorcăie.

— Mergi spre sud pe Stewart. Continuă până unde îţi spun eu.

înaintăm cu maşina pe drum.

La naiba, semafoarele de la Yale sunt pe galben.

— Treci pe galben, Ana, o îndemn.

Ana accelerează şi ne lipim cu spatele de scaune, în timp ce trecem în viteză prin intersecţie. Semaforul e pe roşu.

— O ia pe Stewart, spune Sawyer.

— Rămâi cu el, Luke.

— Luke?

— Aşa îl cheamă.

Nu ştiai?

Ana se uită la mine.

— Uită-te la drum! strig eu.

— Luke Sawyer?

— Da!

De ce vorbim despre asta acum?

-Ah.

— Chiar eu sunt, doamnă, spune Sawyer. Subiectul se îndreaptă spre Stewart, domnule. Măreşte viteza.

— Condu, Ana. Lasă dracului pălăvrăgeala asta aiurită.

— Ne-am oprit la primul semafor de pe Stewart, ne informează Sawyer.

— Ana, repede aici, îi spun arătându-i spre parcarea din partea de sud de pe Boren Avenue.

Virează brusc, trăgând de volan, iar anvelopele scumpe ale magnificului meu R8 scârţâie nemulţumite. însă Ana nu se sperie şi face un viraj spectaculos în parcarea aglomerată.

La naiba. Cred că a ieşit cu un centimetru în afara benzii de rulare.

— Condu prin parcare. Repede.

Ana se îndreaptă spre partea din spate a parcării.

— Acolo.

Arăt spre un loc gol. Ana îmi aruncă o privire rapidă şi panicată.

— Du-te acolo mai repede, la dracu, mârâi.

Se conformează. Parchează maşina perfect în spaţiul liber. Ca şi cum şi-ar fi petrecut toată viaţa conducându-mi maşina.

Foarte bine, Ana.

— Ne-am ascuns în parcarea dintre Stewart şi Boren, îi spun lui Sawyer.

— Bine, domnule. Rămâneţi acolo, noi îl urmărim pe subiect.

Pare un pic iritat.

Dificil.

Mă întorc spre Ana.

— Eşti bine?

— Sigur.

Abia o aud vorbind şi-mi dau seama că este cam tulburată. încerc să-mi păstrez umorul pentru a ne calma pe amândoi.

— Cine conduce acel Dodge nu ne poate auzi, să ştii.

Ana râde. Zgomotos. Prea zgomotos. îşi maschează frica.

— Trecem pe lângă Stewart şi Boren chiar acum. Văd parcarea. A trecut direct pe lângă dumneavoastră, domnule.

Slavă Domnului. Mă simt imediat uşurat, Ana la fel. Expir prelung.

— Foarte bine, doamnă Grey. Ai condus excelent.

întind mâna şi se sperie o secundă, dar îi mângâi faţa cu vârful degetelor. Ia o gură mare de aer.

— Asta înseamnă că nu te vei mai plânge de felul în care conduc? întreabă.

Râd şi asta mă eliberează.

— N-aş merge atât de departe încât să afirm asta.

— îţi mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi conduc maşina. Mai ales în nişte circumstanţe atât de palpitante.

încearcă să-şi păstreze optimismul, dar după glas aş zice că e atât de fragilă, de parcă ar fi pe cale să se rupă.

Opresc motorul, pentru că ea nici măcar nu a avut intenţia.

— Poate ar trebui să conduc eu, îi propun.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că mă pot da jos ca să te las pe tine în locul meu. îmi simt picioarele ca de gelatină.

îi tremură mâinile.

— E din cauza adrenalinei, iubito. Te-ai descurcat uimitor, ca de obicei. M-ai lăsat fără cuvinte, Ana. Nu mă dezamăgeşti niciodată.

O mângâi din nou pe obraz cu dosul palmei, pentru că am nevoie s-o ating, s-o liniştesc pe ea, dar şi pe mine, să ştiu că suntem în siguranţă. Lacrimile i se preling din ochi, iar plânsul ei înăbuşit ne ia pe amândoi prin surprindere.

— Nu, iubito, nu. Te rog, nu plânge.

Nu suport s-o văd plângând. Mă întind spre ea, îi desfac centura de siguranţă, o cuprind de talie şi o trag peste consola centrală în poala mea; picioarele îi rămân pe scaunul şoferului. îi dau părul la o parte de pe faţă, îi sărut pleoapele şi obrajii, apoi îmi îngrop nasul în şuviţele ei, iar Ana îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi plânge lipită de pieptul meu. O legăn în braţe şi o las să se descarce.

Ana. Ana. Ana. Te-ai descurcat atât de bine.

Vocea lui Sawyer ne sperie.

— Suspectul a încetinit în faţa clădirii Escala. Cercetează locul.

— Urmăreşte-l, îi ordon.

Ana îşi şterge nasul cu dosul palmei, se strâmbă şi inspiră profund.

— Foloseşte cămaşa mea, îi spun, sărutând-o pe tâmplă.

— îmi pare rău, spune ea.

— Pentru ce? Să nu-ţi pară rău.

Se şterge din nou la nas, iar eu o prind de bărbie şi o sărut cu tandreţe.

— Buzele tale sunt atât de dulci când plângi, iubita mea frumoasă şi curajoasă.

Vorbesc încet, conştient că Sawyer se află încă la telefon.

— Sărută-mă din nou, şopteşte ea şi nu aud decât dorinţa din vocea ei.

Aprinde astfel un foc în sufletul meu.

— Sărută-mă.

Insistă cu glas răguşit. îmi iau BlackBerry-ul din suportul său, îl închid şi-l arunc pe scaun, lângă picioarele ei. îmi pierd degetele în părul ei, ţintuind-o în loc, în timp ce buzele mele le găsesc pe ale ei şi limba mea se împreunează cu a ei. Mă primeşte cu bucurie şi mă sărută cu o intensitate care-mi opreşte respiraţia. îmi cuprinde faţa în palme, iar degetele ei îmi ating barba, luând tot ce am eu de oferit. Geme. Iar corpul meu răspunde. Toată adrenalina goneşte spre partea de jos a trupului meu.

La naiba. O vreau.

— îmi cobor mâna pe trupul ei, pipăind-o, îi ating sânii şi talia şi mă opresc cu mâna pe posteriorul ei. Ana se mişcă pe deasupra mădularului meu prins ca într-o capcană.Ah! mă retrag, gâfâind.

— Ce e? spune ea, lipită de buzele mele.

— Ana, suntem într-o parcare din Seattle. -Şi?

— Păi, acum vreau să ţi-o trag, iar tu te freci de mine; e incomod.

— Atunci, trage-mi-o.

Mă sărută în colţul gurii, iar cuvintele ei mă iau prin surprindere. Mă uit în ochii ei cu o culoare din ce în ce mai accentuată, aproape numai pupile. Doar poftă. Doar dorinţă.

— Aici? pufnesc eu şocat.

— Da, te doresc. Acum.

Nu-mi vine să cred că a spus aşa ceva.

— Doamnă Grey, câtă neruşinare.

Mă uit în jurul nostru. Suntem bine ascunşi. Nu e nimeni aici. Nu avem cum să fim văzuţi. O putem face. Dorinţa mea pentru ea sporeşte. O strâng şi mai tare de păr, ţinând-o acolo unde vreau eu, şi o sărut din nou. Mai tare. Mai profund. Profitând. Profitând. Din ce în ce mai mult.

îmi plimb cealaltă mână pe corpul ei, până pe coapsă. Şi mă prinde de păr.

— Mă bucur că porţi fustă.

îmi mişc mâna peste pulpa ei, iar Ana se agită deasupra mea.

Ah!

— Nu te mai mişca, mârâi eu, strângând-o din ce în ce mai tare de părul de la ceafa.

O să mă castreze.

O mângâi prin chiloţii de dantelă; sunt deja umezi.

Ah, draga mea.

Cu degetul mare, îi mângâi clitorisul, o dată, de două ori, iar ea geme, corpul ei zvâcnind la atingerea mea.

— Nu te mai mişca, şoptesc şi-i prind buzele cu ale mele în timp ce degetul meu mare apasă umflătura de sub dantela umedă.

Dau materialul la o parte şi o pătrund cu două degete.

Geme şi-şi împinge şoldurile spre mâna mea, întâmpinându-mă călduros.

Ah, iubita mea nesătulă.

— Te implor, şopteşte ea.

— Ah. Eşti atât de pregătită, murmur entuziasmat şi-mi strecor încet degetele înăuntru.

Apoi, afară.

înăuntru. Afară. înăuntru.

— Te excită urmăririle cu maşini?

— Tu mă exciţi.

Cuvintele ei îmi alimentează dorinţa, aşa că-mi retrag mâna şi-mi strecor braţul sub genunchii ei şi o ridic astfel încât să urce în întregime în poala mea, cu faţa spre parbriz.

Gâfâie. începe să se frece de mine, aşa că gem.

— Pune-ţi picioarele de o parte şi de alta a mea, îi spun şi-mi mut mâinile peste partea exterioară a coapselor sale, apoi, înapoi în sus, dându-i la o parte fusta care mă încurcă. Pune-ţi mâinile pe genunchii mei, iubito. Apleacă-te în faţă, ridică-ţi fundul acela splendid. Ai grijă să nu te loveşti la cap.

îşi ridică frumosul ei posterior, iar eu îmi desfac fermoarul blugilor, eliberându-mi mădularul umflat. îmi pun un braţ în jurul taliei ei, cu cealaltă mână îi trag chiloţii în lateral şi, ridicându-mi şoldurile, o fac să coboare şi o pătrund până la boaşe, cu o singură mişcare rapidă.

Respiraţia îmi şuieră printre buze. *Da!*

— Ah, strigă Ana cât poate de tare şi se mişcă deasupra mea.

Gem, cu dinţii încleştaţi. Mă simt de parc-aş fi dintr-o altă lume. O
prind de maxilar şi o sprijin de mine cu spatele, îndinându-i capul ca s-o pot săruta pe gât. O cuprind de şold cu cealaltă mână şi o ţintuiesc, apoi o pătrund adânc. Ea se ridică şi începe să mă călărească. Tare. Rapid. Cu frenezie.

Ah... îi muşc lobul urechii.

Geme şi ne mişcăm împreună într-un ritm ameţitor şi disperat.

Ea, care urcă şi coboară. Eu, care intru în ea.

îi mângâi clitorisul uşor prin chiloţi.

Ana scoate un strigăt confuz, iar acest sunet mă excită şi mai tare.

La naiba. O să-mi dau drumul.

— Fii. Rapidă, îi rostesc răguşit în ureche. Trebuie să terminăm repede, Ana.

Sudoarea mi se scurge pe frunte. O apăs şi mai mult pe clitoris, rotind degetele de jur-împrejur.

— Ah, strigă Ana.

— Haide, iubito. Vreau să te aud.

Ne mişcăm. Ne mişcăm în continuare. Şi apoi o simt. Cum se îndreaptă spre orgasm. Cum este pregătită.

Ah, slavă Domnului. O mai pătrund o dată, iar ea îşi lasă capul pe umărul meu, privind spre acoperişul maşinii.

— Da! scrâşnesc eu din dinţi, iar ea îşi dă drumul.

Zgomotos.

— Ah, Ana.

O cuprind în braţele mele şi îmi dau drumul în ea.

Când mă mai domolesc, îmi sprijin capul de al ei, iar Ana stă moleşită deasupra mea. îmi plimb nasul peste maxilarul ei şi-i sărut gâtul, obrazul şi tâmpla.

— S-a risipit tensiunea, doamnă Grey?

O muşc de lobul urechii. Scânceşte de plăcere, iar eu zâmbesc. E un sunet minunat.

— Cu siguranţă pe mine m-a ajutat, şoptesc ieşind uşor din ea. Ţi-ai pierdut vocea?

— Da, răspunde ea, gâfâind.

— Păi, nu eşti tu acea creatură desfrânată? Nu ştiam că eşti atât de exhibiţionistă.

Se ridică imediat, cu atenţie şi precauţie. Oboseala ei este acum o amintire.

— Nu ne vede nimeni, nu-i aşa?

Cercetează din priviri parcarea.

— Crezi că aş lăsa pe cineva să se uite la soţia mea cum are orgasm?

O mângâi pe spate şi se calmează, întorcându-se ca să-mi arunce un
zâmbet dulce şi jucăuş.

— Sex în maşină! exclamă ea, iar ochii i se aprind ca şi cum ar fi obţinut un mare succes.

Zâmbesc. Da. *E o premieră şi pentru mine, Ana.* îi dau după ureche o şuviţă de păr rătăcită.

— Hai să ne întoarcem. Conduc eu.

Deschid portiera maşinii, iar Ana se dă jos din poala mea ca să-mi pot încheia fermoarul.

Când revin pe locul şoferului, sun la echipa de pază.

— Domnule Grey, sunt Ryan.

— Unde e Sawyer? mă răstesc.

— La Escala.

— Şi Dodge-ul?

— îl urmăresc spre sud pe I-5.

— Cum se face că Sawyer nu e cu tine?

— S-a gândit că ar fi mai bine să aştepte la Escala după ce am văzut-o...

— Văzut-o? E o femeie? oftez profund.

— Da. Şoferul este o femeie, zice Ryan. Voiam s-o urmăresc să văd dacă o putem identifica.

— Rămâi pe urmele ei.

— Sigur.

închid-şi mă uit la Ana.

— Şoferul Dodge-ului este o femeie?

Pare şocată.

— Cam aşa ceva.

Habar nu am cine ar putea fi. Nu poate fi Elena şi, cu siguranţă, nici Leila. în niciun caz după cât de mult s-s străduit Flynn cu ea.

— Hai să mergem acasă.

Pornesc maşina dând cu spatele din parcare şi o iau spre casă.

— Unde este... subiectul? Apropo, de ce-i zice aşa? Sună BDSM.

— înseamnă că e o persoană pe care nu o cunoaştem. Ryan e fost agent FBI.

— Fost agent FBI?

— Nu întreba.

E o poveste lungă despre cum să faci ceea ce trebuie, să aperi un nevinovat şi să fii dat afară pentru asta. îi voi povesti la cină.

Probabil de aceea ştim că plăcuţele de înmatriculare ale Dodge-ului erau false. Are relaţii peste tot.

— Şi unde este această femeie acum? întreabă Ana.

— Pe I-5, spre sud.

Oricine ar fi, a trecut pe lângă casa noastră, a studiat-o şi a plecat mai departe. Cine naiba este?

Ana se întinde şi-şi trece degetele peste partea interioară a coapsei.

Uau!

Ne-am oprit la roşu. O prind de mână ca să nu mai înainteze spre penisul meu.

— Nu. Am reuşit să ajungem până aici. Nu vrei să fac accident la trei străzi de casă.

îi sărut degetul arătător, îi dau drumul la mână şi mă concentrez asupra drumului, ca să ajungem acasă întregi. Am nevoie de un raport amănunţit din partea lui Sawyer. Sunt supărat că ne aştepta cineva în faţa casei părinţilor mei. Cu siguranţă agenţii mei de securitate ar fi trebuit să observe Dodge-ul.Pentru ce mama naibii îi plătesc?

Ana tace până când suntem aproape de garajul de la Escala.

— Femeie? spune ea din senin.

Pare că se îndoieşte.

— Se pare că da.

Oftez şi tastez codul ca să se ridice poarta de acces la garaj.

Da. Aş vrea să ştiu cine e. Welch le-a cercetat pe toate fostele mele supuse, chiar şi pe cele de la clubul privat pe care-l frecventam. Toate sunt în regulă, aşa cum mă aşteptam. O s-o verific pe Leila cu ajutorul lui Flynn, dar ultima dată când am auzit de ea, era fericită acasă la familia ei.

Am lăsat maşina pe locul ei de parcare.

— Chiar îmi place maşina asta, spune Ana, punând o pauză binevenită gândurilor mele tenebroase.

— Şi mie. Şi îmi place cum te-ai descurcat cu ea — şi nici nu ai zgâriat-o.

Zâmbeşte.

— Poţi să-mi cumperi una la fel de ziua mea.

Anastasia Ste... Grey! Mă holbez la ea, şocat. Nu cred că mi-a cerut vreodată ceva, însă coboară din maşină înainte să-i pot da replica. Sunt atât de uluit, încât nu ştiu ce să spun. înainte să închidă portiera, se apleacă şi-mi aruncă un zâmbet neobrăzat.

— Una albă, cred.

Izbucnesc în râs. Albă. O alegere potrivită. Ana este lumina din bezna mea.

— Anastasia Grey, nu încetezi niciodată să mă uimeşti.

închide portiera, iar eu ies după ea. Aşteaptă lângă portbagaj, ca o zeiţă care abia ce a făcut sex şi care îşi doreşte o maşină în valoare de două sute de mii de dolari.

Nu mi-a cerut niciodată nimic.

De ce e atât de sexy faza asta?

Mă aplec şi-i şoptesc:

— îţi place maşina. Şi mie îmi place. Ţi-am tras-o în maşina asta. Poate ar trebui să ţi-o trag şi pe ea.

Geme scurt şi obrajii i se înroşesc în acel fel încântător pe care pur şi simplu îl ador. îmi distrage atenţia zgomotul unei maşini care intră în garaj. Este un BMW argintiu, seria 3.

Ce mai dispozitiv antifutut.

— Se pare că avem companie. Hai să mergem.

O iau de mână şi o conduc spre lift. Din păcate, trebuie să aşteptăm şi ne ajunge din urmă domnul BMW. Pare cam de vârsta mea. Poate mal tânăr.

— Salutare, spune el, cu un zâmbet cald adresat soţiei mele. îmi pun braţul în jurul Anei.

Cară-te de-aici, amice.

— Abia m-am mutat. Apartamentul şaisprezece, îi spune vesel.

— Bună ziua, spune Ana, pe un ton prietenos.

Suntem salvaţi de lift. După ce intrăm, o ţin pe Ana aproape de mine. Mă uit la ea, dorindu-mi să nu intre în vorbă cu acest necunoscut.

— 1\i eşti Christian Grey, zice el. *Da. Vinovat.*

— Noah Logan.

îmi întinde mâna. O întind şi eu, cu reticenţă, iar el mi-o strânge, umed şi mult prea entuziast.

— La ce etaj? întreabă el.

— Trebuie să introduc un cod. -Ah.

— La penthouse.

— Aha. Fireşte.

Apasă butonul etajului la care trebuie să coboare şi uşile se închid.

— Doamna Grey, presupun.

Se smiorcăie ca un elev de clasa a opta emoţionat, care are o pasiune uriaşă pentru o colegă.

— Da.

Ana îi zâmbeşte cald, îşi strâng mâna şi nemernicul are tupeul să se înroşească. *Roşeşte!*

— Când v-aţi mutat aici? întreabă Ana, iar eu o strâng şi mai tare de mână.

Nu-l încuraja.

— Weekendul trecut. îmi place la nebunie locul ăsta. Ea zâmbeşte. *Din nou!*

Din fericire, liftul se opreşte la etajul lui.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, spune el, uşurat, şi iese din lift. Uşile se închid în urma lui, iar eu tastez codul pentru apartament.

— Părea drăguţ, spune Ana. N-am mai întâlnit niciun vecin până acum.

Mă strâmb.

— Prefer să nu întâlnim pe nimeni.

— Asta pentru că eşti un pustnic. Mie mi s-a părut un tip destul de

OK.

— Pustnic, zici?

— Pustnic. închis în turnul tău de fildeş, spune Ana, inexpresivă, încerc din răsputeri să-mi înăbuş zâmbetul.

— Turnul nostru de fildeş, o corectez. Şi cred că mai poţi adăuga un nume pe lista admiratorilor tăi, doamnă Grey.
îşi dă ochii peste cap.
— Christian, tu crezi că toată lumea mă place. *Oh. Doamne. Dumnezeule.*
— Tocmai ţi-ai dat ochii peste cap? Mă priveşte pe sub gene.
— Fireşte, şopteşte ea. *Ah, doamnă Grey.*
îmi înclin capul într-o parte. Ziua tocmai mi s-a îmbunătăţit substanţial.
— Ce putem face în această privinţă?
— Ceva extrem.
La naiba. Cuvintele ei mă excită.
— Extrem? spun, înghiţind în sec.
— Te rog.
— Vrei ceva mai mult?
încuviinţează, fără să-şi ia ochii de la mine. Este atât de sexy. Uşile se deschid, dar rămânem în lift. Ne privim pur şi simplu unul pe celălalt, iar atracţia şi dorinţa noastră sunt atât de electrizante, încât scânteiază. Culoarea ochilor i se întunecă, ca şi mie de altfel.
— Cât de extrem? întreb.
Ana îşi muşcă buza inferioară plină, dar nu spune nimic. *Ah. Doamne. Sfinte.*
închid ochii savurând acest moment senzual, apoi o prind de mână şi ies din lift ca din puşcă, trăgând-o după mine prin uşile duble ale holului. Sawyer mă aşteaptă. *La naiba.*
— Sawyer, aş vrea să fiu informat peste o oră, spun, dorindu-mi să plece.
— Da, domnule, zice el, intrând în biroul lui Taylor. *Aşa.*
Mă întorc spre soţia mea.
— Extrem?
încuviinţează cu o expresie serioasă.
— Ei bine, doamnă Grey, ai noroc. Astăzi accept cereri.
Mintea mea e plină de idei.
— Te gândeşti la ceva anume?
îşi ridică umărul stâng într-un gest tare cochet. *Ce înseamnă asta?*
— Un futai pervers? întreb, ca să fie clar.
Dă din cap cu fermitate, dar se înroşeşte în obraji.
— îmi dai mână liberă? o întreb.
Ochii ni se întâlnesc, iar ai Anei debordează de curiozitate şi senzualitate.
— Da.
Răspunsul ei şi glasul răguşit alimentează flama dorinţei mele.
— Vino.
Ne îndreptăm spre camera de joacă de la etaj.

— După tine, doamnă Grey.
Deschid uşa şi îi fac loc să treacă, iar Ana intră în camera mea preferată. O urmez, după ce aprind luminile. Ana se întoarce, privindu-mă în timp ce închid uşa. *Inspiră adânc, Grey.* Ador acest moment. Nerăbdarea crescândă. E palpitant. Aşteaptă. Mă doreşte. E a mea. Ultima dată când am fost aici, am suspendat-o în ham. O amintire de atunci îmi străbate mintea. A fost distractiv. *Oare astăzi ce aş putea să fac cu ea?*
— Ce îţi doreşti, Anastasia?
— Pe tine.
— Mă ai pe mine. Mă ai de când ai căzut în biroul meu.
— Atunci surprinde-mă, domnule Grey. E atât de îndrăzneaţă.
— Cum doreşti, doamnă Grey.
îmi încrucişez braţele şi îmi duc degetul arătător la buze.
Ştiu ce aş vrea să fac.
Vreau s-o fac de foarte, foarte mult timp.
Dar fiecare lucru la timpul lui.
— Cred că la început vom scăpa de hainele tale.

Mă apropii, îi prind jacheta scurtă de jeans, i-o cobor pe umeri, trag de ea şi o arunc la podea. Urmează bluza.

— Ridică braţele.

Se conformează şi îi scot bluza de pe trupul ei adorabil. O sărut delicat şi tandru, apoi îi arunc bluza peste jachetă. Poartă un sutien de dantelă neagră, iar sfârcurile i se văd prin ţesătură.

Soţia mea esexy.

— Uite, spune ea şi, spre uimirea mea, îmi întinde un elastic de păr.

Confesiunea mea tenebroasă de la Saint-Paul-de-Vence nu a descurajat-o deloc şi nici nu a îndepărtat-o de mine.

Nu exagera cu gândurile, Grey

1-l iau din mână.

— întoarce-te.

Se răsuceşte, zâmbindu-mi discret şi intim, iar eu mă-ntreb la ce oare i-o zbura mintea.

Nu te gândi nici la asta, Grey.

îi împletesc repede părul şi i-l prind cu elasticul. O trag de păr, lă- sându-i capul pe spate.

— Bună idee, doamnă Grey, murmur, trecându-mi buzele peste urechea ei şi muşcând-o de lob. Acum întoarce-te şi scoate-ţi fusta. Las-o să cadă la podea.

Face un pas înainte, se răsuceşte şi, cu privirea lipită de mine, îşi desface fusta şi-i trage încet fermoarul în jos. Fusta i se umflă ca o umbrelă şi-i cade la picioare.

Este Afrodita.

— Lasă fusta acolo.

Se conformează, iar eu îngenunchez la picioarele ei şi o prind de gleznă, desfacându-i pe rând sandalele. După ce i le dau jos, fac un pas în spate şi-mi admir soţia. Este de-a dreptul minunată în această lenjerie neagră din dantelă.

— Eşti o priveliştе plăcută ochiului, doamnă Grey.

îngenunchez, o prind de şolduri şi o trag în faţă, vârându-mi nasul
acolo unde i se unesc coapsele ei binecuvântate. Gâfâie în timp ce eu îi inspir aroma.

— Iar tu miroşi a tine, a mine şi a sex. Este ameţitor.

— îi sărut prin dantelă partea de sus a dulcii ei despicături, apoi îi dau drumul şi-i strâng hainele şi pantofii. O ajut să se ridice în picioare, apoi îi fac un semn cu bărbia.Du-te lângă masă.

Mă îndrept spre comodă. Când mă uit înapoi la Ana, mă priveşte ca un şoim.

Aşa nu merge.

— întoarce-te cu faţa la perete, ca să nu ştii ce am de gând să fac. Scopul nostru este plăcerea, doamnă Grey, iar tu ai dorit o surpriză.

Ana se supune, iar eu îi las pantofii lângă uşă şi îi aşez hainele pe cufăr. Mă dezbrac de cămaşă, îmi scot pantofii uitându-mă în permanenţă la ea. Stă cu faţa la perete. *Bravo.* Din sertarul de jos scot obiectele de care am nevoie. Le las pe cufăr şi caut pe iPod Pink Floyd, „The Great Gig în the Sky".

Super. Să vedem dacă acceptă asta.

Mă întorc la Ana şi-mi aşez prada pe masă, departe de privirile ei.

— Extrem, spui, doamnă Grey? îi şoptesc la ureche.

— Hmm.

— Trebuie să mă anunţi dacă e prea mult. Dacă-mi spui să mă opresc, mă voi opri imediat. Ai înţeles?

— Da.

— Am nevoie de promisiunea ta.

— Promit, şopteşte, cu vocea răguşită de dorinţă.

— Ce fată cuminte.

O sărut pe umăr, apoi îmi strecor un deget pe sub breteaua sutienului şi mi-l plimb pe sub aceasta, mângâindu-i pielea.

— Dă-l jos, îi ordon.

O vreau goală.

Ea îl desface în grabă şi-l lasă să cadă. îmi cobor mâinile pe spatele ei până la şolduri, îmi înfig degetele în chiloţii ei şi îi fac să alunece în jos, pe picioarele ei frumoase. Când ajung la glezne, îi cer să iasă din ei, iar ea mi se supune.

îi sărut o fesă când ajung cu gura la nivelul frumosului ei fund, ştiind că suntem pe cale să ne împrietenim şi mai mult, şi mă ridic. Mă străbate un fior; aşteptam cu nerăbdare acest moment.

— O să îţi acopăr ochii pentru ca totul să fie şi mai intens, şoptesc şi îi pun o mască la ochi.

Melodia începe să capete forţă, iar vocalistul se dezlănţuie, ca şi cum ar fi în mijlocul unui orgasm.

Mişto.

— Apleacă-te şi întinde-te pe masă. Acum.

Umerii Anei se ridică şi coboară rapid, în ritmul respiraţiei care i se intensifică. Face însă cum îi spun şi se întinde pe masă.

— întinde-ţi braţele şi prinde-te de margine.

Face întocmai. Masa este lată, aşa că braţele ei sunt acum complet întinse.

— Dacă îi dai drumul, te voi plesni la fund. Ai înţeles?

— Da.

— Vrei să te plesnesc la fund, Anastasia?

Buzele ei se întredeschid. Trage aer în piept.

— Da, şopteşte ea, cu glas răguşit.

— De ce? o întreb.

Nu răspunde, dar cred că încearcă să ridice din umeri.

— Spune-mi, o îndemn eu.

— Aă.

O plesnesc cu putere peste fund, iar sunetul acoperă muzica din camera de joacă.

— Ah! strigă ea.

Pentru mine, ambele sunete sunt absolut excitante.

— Taci acum.

îi masez uşor fundul. Stau chiar în spatele Anei şi mă aplec peste trupul ei. Scula mi se întăreşte în interiorul blugilor, şî mă împing în fesele ei moi, în timp ce o sărut între omoplaţi. îi las încet, pe spate, un şir de sărutări umede. Când mă ridic, saliva mea îi străluceşte pe piele, sub forma unor mici pete.

— Desfa-ţi picioarele.

Şi le desface.

— Mai mult.

Geme şi face cum i-am spus.

— Bravo, şoptesc şi desenez o linie cu degetul peste coloana ei vertebrală, până când ajung la anus.

Acesta se micşorează şi se încordează sub atingerea mea.

— Cu asta ne vom distra, îi şoptesc.

Se încordează. Dar nu mă opreşte, aşa că avansez şi introduc încet degetul în vagin.

Dulce. Aşa cum e raiul.

— Văd că eşti foarte udă, Anastasia. De mai devreme sau de acum?

Ea geme în timp ce degetul meu alunecă înăuntru şi în afară, iar ea
se împinge în mâna mea, dorindu-şi ceva mai mult.

— Ah, Ana, cred că un pic din amândouă.

îmi mişc degetele înainte şi înapoi.

— Cred că îţi place să fii aici. în felul acesta. Să fii a mea.

Geme, închizând ochii, iar eu îmi retrag degetul şi o mai plesnesc o dată peste fundul cu pielea catifelată.

-Ah.

— Spune-mi.

Vocea mi s-a îngroşat de pasiune.

— Da, îmi place, şopteşte ea.

O plesnesc din nou peste fund şi ţipă, apoi îi strecor două degete în vagin şi le răsucesc puţin ca să le lubrifiez. Când mă retrag, îi răspândesc esenţa în sus, peste anus. Se încordează din nou.

— Ce vrei să-mi faci?

— Nu este ceea ce crezi tu, o asigur. Ţi-am spus, fiecare pas la rândul său, iubito.

Mă întind după lubrifiant şi-mi pun o cantitate generoasă pe degete, apoi îi masez micul orificiu încreţit. Ea se contorsionează, spatele i se ridică şi coboară tot mai repede, în ritmul respiraţiei ei accelerate. îşi în- tredeschide gura. E excitată. O plesnesc cu putere, ţintind puţin mai jos, astfel încât vârfurile degetelor mele să-i atingă labiile umede de pasiune.

Geme şi mişcă din fund, cerând mai mult.

— Stai nemişcată, îi ordon. Şi nu da drumul mesei.

îmi pun şi mai mult lubrifiant pe degete.

-Ah.

— Acesta este lubrifiant.

1-l întind din belşug peste anus.

— Voiam să-ţi fac asta de ceva timp, Ana.

Iau micul dop anal de metal. Geme în timp ce i-l plimb încet peste şira spinării.

— Am un mic cadou pentru tine aici, şoptesc şi i-l strecor între fese. O să introduc asta în tine, foarte încet.

Gâfâie.

— O să mă doară?

— Nu, iubito. E mic. După ce-l bag în tine, o să ţi-o trag foarte tare.

îşi deschide gura şi tremură. Mă aplec peste ea şi o sărut iarăşi între omoplaţi.

— Eşti gata?

Pentru că eu sunt.Penisul meu aproape că explodează.

— Da, răsuflă ea.

în mâna stângă am dopul anal, pe care-l lubrifiez. Apoi îmi trec degetul mare al mâinii drepte printre fesele ei, peste anus, şi i-l introduc în vagin, descriind înlăuntrul ei nişte cercuri. Degetele mele îi ating clitorisul, stârnindu-i, încet şi metodic, punctul plăcerii, în timp ce-mi mişc şi degetul mare. Geme de plăcere, zgomotos. Şi acesta e momentul. Foarte încet, îi împing dopul anal în fiind.

— Ah! geme ea.

întâmpin puţină rezistenţă, aşa că-mi mişc circular degetul mare în vaginul ei, mângâindu-i acel punct dulce din interior cu vârful degetului, şi împing mai tare dopul. Ce bucurie, pentru că alunecă înăuntrul ei. Cu uşurinţă.

— Ah, draga mea.

îmi rotesc din nou degetul în vaginul ei şi simt dopul pe care-l are în anus. îl răsucesc lent, iar Ana scânceşte, scoţând un sunet ciudat, de plăcere pură.

Uau.

— Christian, se smiorcăie, lascivă şi dornică, iar eu îmi retrag degetul mare.

A rămas fără suflu.

— Ce fată cuminte, murmur.

Las dopul acolo unde e şi îmi plimb degetele peste coastele ei, până când ajung la şold. îmi deschid fermoarul şi-mi eliberez mădularul, o prind de şolduri cu ambele mâini şi-i trag fundul spre mine. Cu genunchiul, o forţez să-şi desfacă şi mai mult picioarele.

— Nu da drumul la masă, Ana.

— Nu, geme ea.

— Vrei ceva extrem? Să-mi spui dacă sunt prea dur. Ai înţeles?

— Da, şopteşte ea.

Şi, cu o mişcare rapidă, o trag spre mine şi o pătrund profund, până la capăt.

— Futu-i! strigă ea.

Iar eu încremenesc, bucurându-mă de căldura cu care mă cuprinde fata mea.

Este o senzaţie atât de plăcută, iar răsuflarea ei este la fel de accelerată ca a mea. Mă întind şi trag uşor de dop.

Scoate un geamăt uluitor de plăcere.

Aproape că mă face să plutesc.

— Mai vrei? îi şoptesc.

— Da, spune ea hotărâtă, implorându-mă să-i ofer mai mult.

— Rămâi acolo întinsă, zic şi ies încet dinăuntrul ei, apoi o pătrund din nou cu putere.

— Da, şuieră ea.

Intensific ritmul, trăgându-i-o într-un abandon sălbatic şi palpitant. *Nu m-am simţit niciodată aşa.* îi arăt Anei o latură mai întunecată. *îmi place la nebunie.*

— Ah, Ana, gâfâi eu, răsucind din nou dopul.

Strigă, iar eu intru în ea. O fut. Mă bucur de ea. Pun stăpânire pe ea.

— Ah, la naiba, ţipă ea.

Şi ştiu că e aproape de orgasm.

— Da, iubito, îi şoptesc.

— Te rog, mă imploră ea.

— Bravo.

Eşti o zeiţă, Ana.

O plesnesc tare peste fese şi ea îşi dă drumul, ţipând zgomotos, copleşită de orgasm. Scot dopul şi-l arunc într-un castron.

— Futu-i! strigă ea, iar eu o prind cu forţă de şolduri şi-mi dau drumul, ţinând-o lipită de mine şi rătăcindu-mă în eliberarea mea.

Cad peste ea, epuizat, dar exaltat. O cuprind în braţe, mă las la podea odată cu ea, ţinând-o strâns în timp ce-mi recapăt suflul. Trage şi ea o gură de aer, cu capul sprijinit pe pieptul meu.

— Bine ai revenit, spun, scoţându-i legătura de la ochi.

Clipeşte, puţin ameţită, în timp ce ochii i se obişnuiesc cu lumina discretă. Pare în regulă. îi las capul pe spate şi-mi lipesc buzele de ale ei, încercând să-mi dau seama cum se simte.

Ridică mâna şi-mi mângâie obrazul. Zâmbesc uşurat.

— Deci, mi-am îndeplinit misiunea? întreb. Ana ridică din sprâncene.

— Misiunea?

— Ai vrut să fie extrem, spun pe un ton precaut. Se luminează la faţă.

— Da. Cred că ţi-ai îndeplinit-o. Cuvintele ei îmi încălzesc sufletul.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Arăţi atât de bine, fututăcum trebuie şi frumoasă în acest moment.

O mângâi pe obraz.

— Aşa mă şi simt, murmură ea.

îi cuprind faţa în palme şi o sărut cu toată tandreţea pe care o merită. Pentru că o iubesc.

— Nu mă dezamăgeşti niciodată. *Niciodată.*

— Cum te simţi? o întreb gâfâind.

— Bine, şopteşte ea şi se înroşeşte la faţă. Fututăcum trebuie. Zâmbetul ei sfios şi dulce spune multe de la sine.

obscenităţilor de mai devreme.

— Şi, doamnă Grey, ai o guriţă foarte perversă.

— Asta pentru că sunt căsătorită cu un tip pervers, domnule Grey. *Nu pot s-o contrazic.*

îi zâmbesc, plin de vitalitate. Cred că semăn cu pisica din Cheshire.

— Mă bucur că te-ai măritat cu el.

O prind de părul împletit, duc capătul cozii la buze şi-l sărut. *Te iubesc, Ana. Să nu mă părăseşti niciodată.*

Ea duce la buze mâna mea stângă, sărutând verigheta.

— Al meu, şopteşte.

— Al tău, îi răspund, strângând-o şi mai tare în braţe şi vârându-mi nasul în părul ei. Vrei să-ţi pregătesc o baie?

— Hmm. Doar dacă vii şi tu.

— Bine.

O ajut pe Ana să se ridice în picioare şi o urmez. Ea arată spre blugii pe care încă îi am pe mine.

— Vrei să porţi... ceilalţi jeanşi?

— Ceilalţi jeanşi?

— Cei pe care îi purtai aici.

— Acei jeanşi?

Blugii mei de Dominator. Numiţi DJ.

— Arăţi foarte sexy în ei.

— Pe cuvânt?

— Da. Foarte, foarte sexy.

Cum aş putea refuza? Vreau să arăt sexy pentru soţia mea.

— Ei bine, pentru tine, doamnă Grey, poate că-i voi purta.

O sărut, apoi iau castronul în care am pus mica noastră distracţie de după-amiază şi mă îndrept spre comodă ca să opresc muzica.

— Cine curăţă aceste jucării? întreabă Ana. *Ah..*

— Eu. Doamna Jones.

— Ce? întreabă şocată.

Da. Gail ştie totul, toate micile mele secrete murdare, şi încă lucrează pentru mine.

Ana se holbează la mine în continuare, aşteptând să continui. Opresc iPod-ul.

— Ei bine. Aă...

— Supusele tale se ocupau de ele? întreabă Ana, înţelegând, în cele din urmă.

Nu pot decât să ridic din umeri, cerându-mi astfel scuze.

— Poftim, spun oferindu-i cămaşa mea.

O îmbracă rapid şi nu mai aduce vorba despre curăţarea jucăriilor. Las lucrurile noastre pe cufăr şi, luând-o de mână, descui uşa camerei de joacă şi coborâm la parter, la baia noastră. Se opreşte în prag, cască şi se întinde, cu un zâmbet misterios pe faţă.

— Ce e? întreb, deschizând robinetele.

Ana clatină din cap, evitând să mă privească.

Să se simtă sfioasă aşa, dintr-odată?

— Spune-mi, insist eu, turnând ulei de baie în apa din cadă.

Obrajii i se îmbujorează.

— Pur şi simplu, mă simt mai bine.

— Da, ai fost într-o dispoziţie ciudată astăzi, doamnă Grey.

O îmbrăţişez.

— Ştiu că te îngrijorează ce se petrece în ultima vreme. îmi pare rău că eşti prinsă la mijloc în povestea asta. Nu ştiu dacă este vorba de o răzbunare, de un fost angajat sau de un rival în afaceri. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva din cauza mea…

Imaginea aceea îngrozitoare, cu ea zăcând pe jos, în locul târfei drogate, mă bântuie.

Opreşte-te, Grey. Opreşte-te.

Ana mă îmbrăţişează.

— Şi dacă ţi se întâmplă ţie ceva, Christian? spune ea, pe un ton sumbru.

— O să-i dăm de capăt. Hai să scapi de cămaşa asta şi să intri în baie.N-ar trebui să vorbeşti cu Sawyer?

— Poate să aştepte.

Sunt cam tăios; o să-i trag ditamai perdaful.

O dezbrac pe Ana de cămaşa mea.

La naiba. Urmele pe care i le-am lăsat pe corp sunt încă acolo. Mai estompate, dar tot prezente, amintindu-mi că sunt un nemernic.

— Mă întreb dacă Ryan a prins Dodge-ul din urmă, spune Ana, iar eu ştiu că-mi ignoră reacţia.

— O să vedem, după ce facem baie. Intră în cadă.

îi întind mâna, iar ea urcă în cada plină de spumă. Se aşază foarte încet.

-Au.

Tresare când atinge cu fundul apa fierbinte.

— Uşor, iubito, îi şoptesc, dar ea zâmbeşte aşezându-se în apă.

Mă dezbrac de blugi şi mă bag în spatele ei şi o strâng la piept.

Încet-încet mă relxez.

Trăieşte clipa, Grey.

A fost ceva senzaţional.

Ana s-a descurcat de minune. îi mângâi părul şi mă minunez de cât de uşor este *să fiu* pur şi simplu în compania ei. Nu trebuie să spun nimic şi nici ea nu trebuie să vorbească. Ne putem întinde în baie ca să ne relaxăm împreună şi asta e tot.

închid ochii şi mă gândesc la această zi.

Ce final dement pentru luna noastră de miere.

O urmărire cu maşina, când Ana s-a descurcat ca o adevărată profesionistă.

îi ating absent părul împletit.

Şi m-a lăsat să mă distrez în camera de joacă, făcând ceva ce mi-am dorit să fac dintotdeauna, un lucru pe care ea nu l-a experimentat niciodată.

Iubita mea. Iubita mea frumoasă.

Câteva clipe mai târziu, îmi amintesc că mâine seară avem întâlnire cu Gia Matteo. Sparg liniştea reconfortantă.

— Ne uităm mai târziu peste planurile pentru noua casă?

— Sigur, răspunde Ana, oarecum resemnată. Trebuie să mă pregătesc pentru muncă, adaugă ea.

Codiţa ei împletită ei îmi alunecă printre degete.

— Ştii că nu trebuie să te întorci la serviciu.

Lipită de mine, o simt cum se încordează.

— Christian, am mai vorbit despre asta. Te rog să nu începi din no» această ceartă.

OK. O trag uşor de păr, îndinându-i faţa spre mine.

— Ziceam şi eu aşa, spun şi-mi trec buzele peste ale ei.

O MAI LAS PE ANA ÎN CADĂ, mă îmbrac şi mă duc în biroul meu ca să discut cu Sawyer. Doamna Jones este în bucătărie.

— Bună seara, Gail.

— Domnule Grey. Bine aţi venit acasă şi încă o dată felicitări.

— Mulţumesc. Sora ta se simte bine?

— Da, domnule. Doriţi ceva?

— Nu, mulţumesc. Am ceva de lucru.

— Şi doamna Grey?

Zâmbesc.

— E în baie.

Gail surâde şi dă din cap.

— O voi întreba când va ieşi, domnule.

îmi verific e-mailurile când ajung în birou. Apoi îl sun pe Sawyer. O clipă mai târziu se aude o bătaie rapidă la uşă.

— Intră.

Sawyer intră şi rămâne în picioare în faţa mea, detaşat, calm, un profesionist în costum, cu cravată la gât. Atitudinea lui mă enervează la culme. Mă ridic încet de la birou, mă sprijin de acesta cu ambele mâini şi mă-ndin spre Sawyer.

— Unde naiba eraţi? strig la el.

Face un mic pas înapoi, surprins de izbucnirea mea.

— Ce naiba făceaţi de nu eraţi gata să pleacaţi odată cu noi?

îmi încrucişez braţele, stăpânindu-mi furia.

— Domnule Grey, spune el, ridicând mâinile, patrulam pe teren, aşa cum ne-aţi cerut. Şi nu ştiam că plecaţi.

Ah.

— în plus, adaugă el, am observat subiectul. A sosit în timp ce noi patrulam şi tocmai voiam să investigăm situaţia, când aţi ieşit din casă.

Ah.

Oftez, oarecum înmuiat.

— înţeleg. Bine.

Ar fi trebuit să-i anunţăm că plecăm. Şi ştiu că, dacă Taylor ar fi fost cu noi, şi-ar fi lăsat colegul în maşină.

— Iar doamna Grey a condus într-un ritm infernal.

Ridică dezaprobator dintr-o sprânceană.

îmi vine să râd. îi simt confruntarea interioară, dar rămân impasibil.

— Aşa e, recunosc. Deşi ar fi trebuit să ne prindeţi din urmă. Amândoi sunteţi instruiţi pentru a conduce defensiv.

— Da, domnule.

— Să nu se mai întâmple.

— Da, domnule Grey.

Are o mutră de om spăşit.

— Domnule, spune el. Subiectul nu ne-a urmărit. El sau ea a sosit cu puţin timp înainte ca dumneavoastră să plecaţi. Am notat ora exactă la care am observat maşina. Era ora 14:53 şi nu a ieşit din vehicul. Ştia unde eraţi.

Pălesc brusc.

— Ce înseamnă asta?

— Cineva ar fi putut să ţină sub supraveghere casa părinţilor dumneavoastră, domnule. Sau să ne spioneze aici. Deşi cred că am fi observat dacă am fi fost urmăriţi până la Bellevue.

— La naiba.

— Exact. Am scris un raport pentru dumneavoastră şi i l-am transmis şi lui Taylor, şi domnului Welch.

— O să-l citesc. Unde e Ryan?

— E încă în drum spre Portland.

— încă?

— Da. Să sperăm că subiectul rămâne fără benzină, spune Sawyer.

— De ce crezi că şoferul e o femeie? întreb.

— Din cât am apucat să văd, mi s-a părut că are părul prins la spate.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Da, domnule, aşa e.

— Ţine-mă la curent.

— Sigur.

— Mulţumesc, Luke. Poţi pleca.

Se întoarce în tăcere şi iese din birou meu, iar eu mă aşez din nou la locul meu, bucuros că nu trebuie să-l concediez nici pe el, nici pe Ryan, deşi voi fi fericit mâine seară, când se va întoarce Taylor. Mă gândesc la teoria lui Sawyer; poate că există cineva care supraveghează casa părinţilor mei. Dar de ce? Ar trebui să-l sun pe tata, dar nu vreau să-i bag în sperieţi, nici pe el, nici pe mama.

La naiba. Ce să fac?

iMac-ul meu m-a tot avertizat că trebuie actualizat sistemul de operare, aşa că mă hotărăsc că acum e momentul. îmi deschid laptopul ca să citesc e-mailurile şi raportul lui Sawyer.

în timpul ăsta îmi sună telefonul.

— Barney, răspund, surprins că mă caută într-o zi de duminică.

— Bine aţi venit acasă, domnule Grey.

— Mulţumesc. Ce s-a întâmplat?

— M-am uitat pe înregistrările camerelor de supraveghere din cabina serverului şi am descoperit ceva.

— Pe bune?

— Da, domnule. N-am putut să aştept până mâine ca să vă anunţ. Sper că nu vă deranjează. însă m-am gândit că aţi dori să ştiţi. Vă voi trimite un link pe e-mail şi puteţi arunca o privire chiar acum.

— Ai făcut foarte bine. Trimite-mi pe e-mail ce ai.

— Imediat.

— Rămâi la telefon?

— Da, domnule. De-abia aştept să vedeţi.

Zâmbesc. Barney îşi protejează camera serverului cu orice preţ. Pun pariu că e la fel de supărat ca mine pentru ce s-a întâmplat. E-mailul lui îmi apare în inbox; îl deschid, accesez linkul şi ajung pe un site pe care nu l-am mai văzut până acum. Simt patru ecrane diferite care par a fi imagini alb-negru din camera serverelor de la Grey House.

— Barney, mai eşti acolo?

— Da, domnule Grey.

— La ce mă uit aici?

— Acesta este hub-ul de securitate al GEH. Dacă apăsaţi butonul de redare din meniul din stânga sus pe ecran, veţi vedea imaginile de la toate camerele din camera serverului.

— Fac cum îmi spune şi văd patru imagini diferite ale camerei. în partea de jos, în centrul fiecăreia dintre ele, se află o dată cu un cronometru. Scrie 10/08/1107:03:10:05, iar milisecundele de pe ceas se scurg cu viteză. Cu ajutorul acestor imagini, zăresc un bărbat înalt şi subţire care intră în cameră. Are părul negru şi răvăşit şi este îmbrăcat într-o salopetă deschisă la culoare, posibil albă. Se îndreaptă spre unul dintre servere, se apleacă până la podea şi plasează un obiect mic şi negru, greu de identificat, între două dintre dulapuri. Se ridică, mai aruncă o privire spre ce-a făcut, apoi iese, cu faţa spre uşă.El este?

— Aşa cred, domnule. Nu l-am putut identifica. Şi acolo a fost găsit dispozitivul incendiar.

— Asta s-a petrecut acum mai bine de o săptămână. Cum naiba a intrat acolo?

— Legitimaţia care corespunde acelei ore de intrare în camera serverului a fost eliberată pentru echipa de curăţenie.

— Poftim?

Cum naiba a pus mâna pe ea?

— Exact. Va trebui să verificăm asta mâine.

Imaginile îngheaţă.

— Tu ai oprit înregistrarea? întreb.

— Da, domnule.

— Poţi să montezi toate astea?

— Sigur, domnule.

— Repede?

— Pot s-o fac chiar acum.

— Welch a văzut asta?

— Echipa lui m-a anunţat. Au verificat imaginile.

— Bine.

O clipă mai târziu, imaginea de pe ecranul meu se schimbă, şi mă uit doar la un singur flux. Apăs din nou pe play, iar de data aceasta secvenţa este mai lungă, cu mai multe cadre. De fiecare dată când se termină un cadru, apăs play pentru următorul.

— Pot să încerc să îmbunătăţesc imaginea, spune Barney, entuziast.

Şi el vrea să-l prindă pe nenorocitul ăsta.

— Te rog.

Imaginea de pe ecranul meu devine mai clară.

Uşa biroului meu se deschide brusc. Ridic privirea, surprins, pe punctul de a ţipa la cel care mă deranjează. Este Ana.

— Deci, mai bine de atât nu se vede? îl întreb pe Barney.

— Staţi să încerc ceva.

Tace, iar Ana vine spre mine cu o expresie fermă, dar calmă şi, înainte să pot face sau spune ceva, se aşază în poala mea.

— Cred că asta e tot ce se poate obţine, spune Barney.

Ana îşi pune mâinile în jurul gâtului meu şi mi se cuibăreşte în braţe, iar eu o strâng şi mai tare.

S-a întâmplat ceva?

— Ăăă. Barney. Poţi să mă aştepţi o clipă?

— Da, domnule.

îmi ţin telefonul între umăr şi ureche.

— Ana, ce ai păţit?

Clatină din cap, refuzând să-mi răspundă. O prind de bărbie şi o studiez, dar nu reuşesc să citesc nimic pe chipul ei. îşi eliberează bărbia din degetele mele şi se cuibăreşte şi mai bine. Habar nu am ce s-a întâmplat şi, sincer, sunt mai preocupat de descoperirea lui Barney. O sărut pe păr.

— Deci, Barney, *ce* spuneai?

— Pot să măresc imaginea puţin mai mult.

Apăs play. Pe ecran apare imaginea granulată alb-negru a piromanului. Apăs încă o dată pe play şi îl urmăresc cum se apropie de cameră, apoi îngheţ cadrul.

— Hai, Barney, încă o dată.

— Lăsaţi-mă să văd ce pot face.

O casetă punctată apare în jurul capului piromanului şi se măreşte tot mai mult. Ana se aşază şi se uită fix la imagine.

— Barney face asta? întreabă ea.

-Da.

Sunt la fel de uimit ca ea de cât de bine se pricepe Barney la chestiile astea tehnice.

— Poţi să faci imaginea mai clară? îl întreb.

Cadrul se înceţoşează, apoi devine din nou clar, nenorocitul fiind în prim plan. Se uită în jos, spre podea. Ana se încordează şi-şi mijeşte ochii către ecran.

— Christian, şopteşte ea, este Jack Hyde.

Poftim?

— Crezi?

Mă uit atent la imagine.

— îi recunosc linia maxilarului.

Ana arată spre ecran, urmărind conturul monocrom al bărbiei lui.

— Şi cerceii, şi forma umerilor. Are şi constituţia potrivită. Cred că poartă perucă sau s-a tuns şi şi-a vopsit părul.

Simt cum tot sângele mi se duce în picioare. *Hyde. Nenorocitul de Jack Hyde!*

— Barney, ai auzit?

Pun telefonul jos şi-l trec pe difuzor, apoi îi şoptesc Anei:

— Se pare că ţi-ai examinat în detaliu fostul şef, doamnă Grey.

Ana se strâmbă şi tresare, în timp ce furia mă străbate ca un val de ;icid sulfuric.

— Da, domnule. Am auzit-o pe doamna Grey. Rulez chiar acum un program de recunoaştere facială pe toate înregistrările digitalizate ale camerelor de supraveghere. Să vedem pe unde a mai umblat acest găozar — îmi cer scuze, doamnă — pe la noi prin organizaţie.

— De ce ar face aşa ceva? întreabă Ana.

Ridic din umeri, încercând să-mi maschez furia.

Nenorocitul de Hyde.

Am pus capăt acţiunilor lui dubioase. L-am concediat. L-am pocnit şi i-am spart nasul.

— Răzbunare, poate, reflectez sumbru. Nu ştiu. N-ai cum să înţelegi de ce unii oameni fac lucrurile pe care le fac. Sunt doar supărat că ai lucrat atât de strâns cu el.

Trebuie să transmitem aceste informaţii poliţiei, FBI-ului şi lui Welch, deşi acesta din urmă are de dat câteva explicaţii. Hyde, evident, nu se află în Florida. De ce naiba credea Welch că Hyde este acolo? Trebuie să discut cu el. Poate că în tot acest timp, Hyde a stat ascuns în apartamentul său de-aici, din Seattle. Welch trebuie să-l găsească cât mai repede, iar dacă o face, sper să apuc să-l pocnesc din nou pe nenorocitul ăla. Un lucru e sigur, trebuie să-l ţin departe de soţia mea, s-o protejez. îmi încolăcesc braţul în jurul taliei ei.

— Am recuperat şi conţinutul hard-diskului său, domnule, adaugă Barney.

îl întrerup pe Barney cu primul gând care-mi vine în minte.

— Da, îmi amintesc. Ai o adresă de-a domnului Hyde?

Nu vreau s-o sperii pe Ana cu detalii despre ce se află pe vechiul computer al lui Hyde.

— Da, domnule, am, spune Barney.

— Puneţi-l în gardă pe Welch.

Welch trebuie să se asigure că Hyde nu s-a întors acasă.

— Sigur că da. în plus, voi verifica mai multe camere de supraveghere din oraş şi voi vedea dacă pot să-i reconstitui traseul.

— Verifică ce maşină are.

— Da.

— Barney poate face toate astea? şopteşte Ana, absolut impresionată.

încuviinţez, un pic mândru că Barney lucrează pentru mine.

— Ce era pe hard-diskul lui Hyde? întreabă.

Clatin din cap.

— Nimic important.

— Spune-mi.

— Nu.

— Era vorba despre tine sau despre mine?

N-o să renunţe.

— Despre mine, oftez eu.

— Ce fel de amănunte? Despre stilul tău de viaţă?

Nu. Clatin din cap şi-mi lipesc arătătorul de buzele ei.

Nu suntem singuri, Ana.

Se încruntă la mine, dar tace.

— Este un Camaro 2006, intervine Barney entuziasmat. O să-i trimit şi lui Welch datele de înmatriculare.

Sunt sigur că le are şi el, dar nu strică să fiu sigur.

— Bine. Anunţă-mă pe unde a mai umblat nenorocitul ăla prin clădirea mea. Şi compară imaginea aceasta cu cea din dosarul său de la personal de la SIP. Vreau să fiu sigur că e el.

— M-am ocupat deja de asta, domnule, iar doamna Grey are dreptate. Este Jack Hyde.

Ana rânjeşte ca o învingătoare, foarte mulţumită de ea.

Aşa cum ar trebui să fie.

O mângâi pe spate, mândru de ea.

— Excelent, doamnă Grey.

— Anunţă-mă când îi reconstitui traseul din interiorul sediului, îi spun eu lui Barney. în plus, verifică orice altă proprietate a GEH la care ar fi putut avea acces şi anunţă echipele de securitate, ca să poată verifica din nou toate acele clădiri.

— Da, domnule.

— Mulţumesc, Barney.

închid telefonul.

— Bravo, doamnă Grey, se pare că nu eşti doar o podoabă, ci şi utilă, o tachinez eu.

— Podoabă?

— Una foarte frumoasă.

O sărut cu tandreţe pe buze.

— Tu eşti mai mult o podoabă decât mine, domnule Grey.

îi înfăşor codiţa împletită în jurul încheieturii şi o strâng în braţe, arătându-mi recunoştinţa printr-un sărut prelung şi tandru. A făcut atât de multe lucruri astăzi. Şi l-a identificat şi pe suspect!Ana se depărtează de mine.

— Ţi-e foame? o întreb.

— Nu.

— Mie, da, mărturisesc.

— De ce anume? Mă priveşte precaută.

— Păi... de mâncare, să fiu sincer. Chicoteşte.

— îţi pregătesc ceva.

— îmi place cum sună.

— Ce? Faptul că-ţi pregătesc ceva de mâncare?

— Râsul tău.

O sărut pe păr, iar ea se dă jos din braţele mele.

— Deci, ce aţi dori să mâncaţi, domnule? întreabă ea prostindu-se. *Râde de mine. Din nou.*

Mijesc ochii.

— încerci să fii simpatică, doamnă Grey?

— întotdeauna, domnule Grey. *înţeleg cum stau lucrurile.*

— încă te pot aşeza pe genunchi pentru o bătăiţă la fund, şoptesc eu. Sincer, puţine lucruri mi-ar aduce o plăcere mai mare.

— Ştiu.

Ana zâmbeşte şi-şi pune mâinile pe braţele scaunului meu de birou. Se apleacă şi mă sărută.

— Acesta este unul dintre multele lucruri pe care le ador la tine. Dar ar fi bine să te stăpâneşti, că doar ţi-e foame.

— Ah, doamnă Grey, ce-o să mă fac cu tine?

— O să-mi răspunzi la întrebare. Ce ai vrea să mănânci?

— Ceva uşor. Surprinde-mă.

— O să văd ce pot face.

Se întoarce şi iese din biroul meu, ca şi cum ar fi stăpâna locului, ceea ce, desigur, şi este, pentru că e soţia mea.

îl sun pe Welch ca să-l întreb despre ceea ce au descoperit Barney şi Ana.

— Hyde?

Deşi de obicei este arţăgos, acum vocea îi tremură, nu-i vine să creadă.

— Da. în camera serverelor.

— I-am urmărit telefonul mobil în Orlando. Este acolo de atunci. Am presupus că a stat cu mama lui, deoarece telefonul era în apartamentul ei din Orlando. Nu există dovezi că ar fi călătorit în altă parte.

— Ei bine, e aici.

Inspir profund, încercând să-mi stăpânesc nervii. Oftează, evident mâhnit.

— Aşa s-ar părea. Voi informa echipa. Nu ştiu cum ne-a scăpat printre degete. Voi face cercetări şi voi afla cum şi unde am greşit.

— Aşa să faci. Vreau să ştiu tot.

— E mare păcat că nu sunt amprente din camera serverului, spune.

— Niciuna?

— Nu.

— La naiba. Probabil că purta mănuşi, deşi e greu de spus din imagini, speculez eu. Poate că amprentele lui Hyde sunt în dosar pe undeva.

— Interesantă idee. De fapt, FBI-ul a recuperat o amprentă parţială, dar care nu se potriveşte cu nimic.

— De la *Charlie Tango*? zic eu.

— Da.

— De ce nu m-ai anunţat?

— Nu li s-a confirmat şi este doar o amprentă parţială, explică Welch.

— Sabotorul elicopterului ar putea fi Hyde?

— în lipsa altor suspecţi, este o posibilitate, răsună în telefon vocea lui gravă.

— îl aveam pe lista noastră de suspecţi şi s-a aflat chiar sub nasul nostru în tot acest timp.

Nu-mi vine să cred.

— L-am scos de pe listă din trei motive, mă lămureşte Welch. în primul rând, am crezut că este în Florida. Nu mai fusese de multă vreme în apartamentul său din Seattle, dar vom verifica asta acum. în al doilea rând, nu a retras niciun ban de la vreun bancomat din zona Seattle. Şi, în al treilea rând, părea să se limiteze doar la a-şi hărţui colegele.

— Ar trebui să anunţaţi FBI-ul despre toate astea, spun.

— îi voi anunţa, zice el, apoi schimbă subiectul. Sawyer m-a informat în legătură cu urmărirea.

— Casa părinţilor mei era supravegheată, aşa crede el.

— Nu e exclus. Va trebui să urmărim acest Dodge pentru a fi siguri.

— Şoferul ar fi putut fi Hyde.

— Da. Având în vedere ce-am descoperit, ar putea.

— Având în vedere că încă reprezintă o ameninţare, cred că ar trebui să ne asigurăm că întreaga mea familie este în siguranţă.

— E o idee bună. în computerul lui Hyde existau detalii despre toţi. Ar trebui să-i anunţaţi pe părinţii dumneavoastră.

Oftez. Nu vreau să-mi alarmez familia.

— Ne vom strădui să-l localizăm pe Hyde.

— Găsiţi-l.

— O să facem tot ce e posibil.

— Sper, îl avertizez eu. Barney va lua legătura cu tine şi poţi prezenta înregistrarea din camera serverului ca probă la poliţie. O să vorbesc cu tata şi revin la tine.

— Da, domnule. O să ne ocupăm de asta.

închide telefonul.

Sun pe telefonul fix al părinţilor mei, dar intră robotul. încerc pe mobilul tatei, dar şi acela e închis. Probabil că sunt la slujba de seară. îi las un mesaj în care-l rog să mă sune dimineaţă.

Strâng schiţele Giei Matteo şi plec în căutarea soţiei mele şi a mâncării preparate de ea.

Las schiţele pe masa din bucătărie şi mă duc la Ana, care, trebuie să recunosc, arată senzaţional chiar şi în pantaloni de trening şi maiou. Pregăteşte ceva de mâncare; piureul de avocado arată chiar bine. îmi încolăcesc braţele în jurul ei şi o sărut pe gât.

— Şi desculţă, şi în bucătărie, şoptesc cu buzele lipite de pielea ei parfumată.

— Nu e „şi desculţă, şi însărcinată în bucătărie”?

însărcinată! Mă încordez. Mă crispez tot. Nu. Copii La naiba, nicidecum.

— Nu încă, spun, în timp ce încerc să-mi liniştesc ritmul cardiac accelerat.

— Nu. Nu încă!

Ana pare la fel de panicată ca mine. Inspir profund.

— Aici suntem de acord, doamnă Grey.

Se opreşte din pasatul fructelor de avocado.

— Totuşi, îţi doreşti copii, nu-i aşa?

— Sigur că da. într-o bună zi. Dar încă nu sunt pregătit să te împart cu nimeni.

O sărut pe gât.

într-o bună zi. Sigur că da.

— Ce faci de mâncare? Arată bine.

O muşc uşor de ureche. Se înfiorează şi-mi aruncă un zâmbet cu subînţeles.

— Sendvişuri[12].

Zâmbeşte.

Doamne, îmi place la nebunie simţul umorului acestei femei.

O sărut pe lobul urechii.

— Preferatele mele, şoptesc şi sunt răsplătit cu un ghiont în coaste. Doamnă Grey, m-ai rănit.

Mă ţin teatral de zona vătămată într-o interpretare demnă de un câştigător de Oscar.

— Blegule, mă tachinează Ana.

-Bleg?

O plesnesc în joacă peste fund.

— Grăbeşte-te cu mâncarea mea, fetiţo. Şi mai târziu o să-ţi arăt cât de bleg sunt.

O plesnesc din nou şi mă-ndrept spre frigider.

— Vrei un pahar de vin? o-ntreb.

Ana îmi zâmbeşte scurt.

— Chiar te rog.

ANA FACE SENDVIŞURI bune. Ce mai pot să spun?

Iau farfuriile şi le las în chiuvetă ca să le spele Gail. Umplu paharele de vin, apoi întind schiţele Giei pe masa pentru micul dejun. Ne uităm cu atenţie la desenele ei; a muncit mult şi a produs nişte schiţe care au luat în calcul mai multe variante. Proiectele ei sunt impresionante. Dar oare ce părere are soţia mea?

Ana îşi ridică privirea spre mine.

— îmi place ideea ei de a face la parter tot peretele din spate din sticlă, dar...

— Dar? intervin.

Oftează.

— Nu vreau să răpesc personalitatea acestei case.

— Personalitate?

— Da. Ceea ce propune Gia este destul de radical, dar, eu m-am îndrăgostit de casă aşa cum este, cu tot cu părţile ei mai puţin plăcute.

12 Joc de cuvinte intraductibil. Pentru „sendvişuri" se foloseşte în engleză şi cuvântul „subs", termen uzitat în carte şi pentru „supuse". *(N.r.)*

O, eu cred că această casă are nevoie de nişte renovări serioase.

— Mie îmi place aşa cum este, continuă calmă, cu o expresie gravă, în acel moment, totul devine clar pentru mine.

— Vreau ca această casă să fie aşa cum îţi doreşti tu. Oricum vrei tu. Este a ta.

Se încruntă.

— Vreau să-ţi placă şi ţie. Să fii şi tu fericit în ea.

— Eu o să fiu fericit acolo unde vei fi tu. E foarte simplu, Ana. Vorbesc serios. *Tu* eşti cea care va face din casă un cămin şi vreau să
fii fericită. *întotdeauna.*

— Ei bine... spune ea, respirând întretăiat, mie îmi place peretele de sticlă. Putem s-o rugăm să-l integreze în casă mai puţin brutal.

— Sigur, cum vrei tu. Ce zici de planurile pentru etaj şi subsol?

— Sunt de acord cu ele.

— Super.

Ana îşi muşcă buza.

— Vrei să facem şi o cameră de joacă? întreabă, luându-mă complet prin surprindere.

Se înroşeşte toată.

Ana, Ana, Ana, Ana, chiar şi după ziua de azi, încă te ruşinezi de ceea ce facem?

îmi ascund surâsul.

— Tu vrei? o întreb.

Ridică din umărul ei micuţ, încercând să pară dezinvoltă.

— Hm, dacă vrei tu. Cred că vrea.

— Să lăsăm deocamdată opţiunile deschise. La urma urmei, aceasta va fi o casă de familie. în plus, putem improviza.

— îmi place la nebunie să improvizez, şopteşte ea. *Şi mie, iubito.*

— Vreau să discutăm ceva.

Nu vreau băi separate. îmi place prea mult să fac duş cu Ana. Din fericire, e de acord cu mine.

— Te întorci la muncă? mă întreabă Ana în timp ce strâng schiţele.

— Dacă nu vrei, nu mă-ntorc. Ce ai vrea să facem?

— Am putea să ne uităm la televizor.

— Bine.

Las planurile pe masa din sufragerie şi ne îndreptăm amândoi spre camera cu televizorul.

Mă aşez pe canapea, iau telecomanda, pornesc televizorul şi încep să schimb canalele, în timp ce Ana se cuibăreşte lângă mine şi-şi sprijină capul pe umărul meu.

E foarte plăcut.

— Vrei să te uiţi la vreo aiureală anume? întreb.

— Nu prea îţi place să te uiţi la televizor, nu-i aşa? spune Ana.

Dau din cap.

— O pierdere de timp. Dar o să ne uităm împreună la ceva.

— Mă gândeam că am putea să ne giugiulim.

— Să ne giugiulim?

O privesc uimit.

— Da, se încruntă Ana.

— Putem să mergem în pat şi să ne giugiulim.

— Facem asta tot timpul. Când a fost ultima dată când te-ai giugiulit cu cineva în faţa televizorului? întreabă ea cu un zâmbet timid.

Âăă... Niciodată?

Ridic din umeri şi clatin din cap, jenat să răspund. Nu m-am giugiulit. Mi-ar fi plăcut însă. îmi amintesc că Elliot aducea acasă tot felul de fete şi se giugiulea cu ele peste tot. Muream de invidie.

Dar eu nu suportam să fiu atins.

Cum poţi să săruţi şi să îmbrăţişezi pe cineva când nu poţi suporta să fii atins?

La naiba. Au fost ani grei.

Tot schimb canalele şi dau peste un episod vechi din *Dosarele X.*

Ha! Scully, prima mea pasiune adolescentină.

— Christian? spune Ana, aducându-mă din trecutul meu blestemat înapoi la realitate.

— Nu am făcut niciodată asta, răspund repede.

Putem să trecem mai departe?

— Niciodată?

— Nu.

— Nici măcar cu doamna Robinson?

Izbucnesc în râs.

— Iubito, am făcut o mulţime de lucruri cu doamna Robinson. Giugiuleala nu a fost unul dintre ele.

Ana se uită urât la mine, iar mie-mi vine să-mi trag una pentru că i-am permis Elenei să se strecoare în conversaţia noastră. Şi apoi mă gândesc — poate că Ana s-a giugiulit cu mai mulţi băieţi. Mijesc ochii.

— Tu ai facut-o?

— Bineînţeles.

E scandalizată că aş putea crede altceva.

— Poftim?! Cu cine?

Ana se trage un pic în spate.

Ce *naiba? O fi avut prima mare dragoste?* Nu ştiu nimic despre viaţa ei amoroasă. Am presupus, în mod stupid, că nu a avut aşa ceva, pentru că era virgină.

— Spune-mi, insist eu.

îşi priveşte mâinile împreunate în poală. îmi pun palma peste a ei, iar ea ridică ochii.

Sunt doar curios, Ana.

— Vreau să ştiu. Ca să pot să-l bat măr pe băiatul cu pricina. Chicoteşte.

— Păi, prima dată...

— Prima dată! Au fost mai mulţi nenorociţi?

— De ce eşti atât de surprins, domnule Grey?

îmi trec o mână prin păr. Gândul că cineva o poate atinge pe Ana este... chinuitor.

— Aşa sunt,pur şi simplu. Adică... având în vedere lipsa ta de experienţă...

— Cu siguranţă am compensat de când te-am cunoscut.

— Adevărat, zâmbesc eu. Spune-mi. Vreau să ştiu.

— Chiar vrei?

Mă interesează totul despre tine, Ana. Inspiră profund.

— Am fost pentru scurt timp în Texas cu mama şi cu Soţul ei Numărul Trei. Eram în clasa a zecea. îl chema Bradley şi era colegul meu de laborator la fizică.

— Câţi ani aveai?

— Cincisprezece.

— Şi ce face el acum?

— Habar n-am.

— Până la ce fază aţi ajuns?

— Christian! mă dojeneşte ea, apoi privirile noastre se întâlnesc.

Naiba să-l ia pe Bradley ăsta. Ce fel de nume e ăsta, în orice caz?

O prind de genunchi, apoi, de glezne şi o răstorn pe spate, pe canapea. Mă întind peste ea.

— Ah, strigă ea.

O apuc de ambele mâini şi i le ridic deasupra capului.

— Aşadar, Bradley ăsta. V-aţi sărutat? şoptesc, apoi îmi frec nasul de al ei şi o sărut tandru în colţul gurii.

— Da, răsuflă ea zgomotos.

îi eliberez una dintre mâini, îi cuprind bărbia şi o sărut pasional. Limba mea o mângâie pe a ei, iar ea se arcuieşte ca să se lipească de trupul meu.

— Aşa? şoptesc.

— Nu. Nimic de genul ăsta, gâfâie.

Eliberându-i bărbia, îmi las degetele să-i fugă pe trup, apoi mă întorc la sânul ei.

— A făcut asta? Te-a atins aşa?

Prin ţesătura moale a bluzei, degetul meu mare alunecă în mod repetat peste sfârcul ei, iar acesta se întăreşte sub atingerea mea.

— Nu.

Freamătă sub mine.

— Te-a mângâiat?

îi suflu cuvintele uşor în ureche în timp ce mâna mea se mişcă în jos, spre şoldul ei. Buzele mele îi sug uşor lobul urechii şi o muşc cu dinţii uşor.

— Nu, murmură ea răguşit.

închid televizorul. *Dosarele X* să mai aştepte. Mă uit la Ana; are părul ciufulit, e ameţită şi se uită la mine cu nişte ochi mari şi albaştri în care m-aş putea îneca.

— S-a ajuns aici?

Mă apropii de ea şi-mi strecor mâna în pantalonii ei de trening, privind-o fix în ochi.

— Nu.

— Bine.

îi ating poarta spre rai cu palma.

— Nu ai chiloţi pe tine, doamnă Grey. Bravo.

O sărut din nou, iar degetul meu mare îi mângâie clitorisul într-un ritm constant. Apoi strecor arătătorul în ea.

— Trebuia să ne giugiulim doar, geme ea.

Mă opresc.

— Credeam că asta facem.

— Nu. Fără sex.

— Poftim?

De ce?

— Fără sex.

— Fără sex, zici?

îmi retrag uşor degetul şi-mi scot mâna din pantalonii ei.

— Poftim.

îi mângâi gura cu degetul, apoi i-l împing printre buze, atingându-i limba. O dată. De două ori. încă o dată.

îţi place, Ana?

Mă întind peste ea, între picioarele ei, şi mă frec de ea, liniştindu-mi puţin scula. Ana geme.

O, uau.

îmi frec trupul de ea.

— Asta îţi doreşti?

Şi repet mişcarea, atingându-i punctul acela dulce cu erecţia mea.

E o senzaţie tare plăcută.

— Da.

îi mângâi sfârcul cu degetele, trăgând uşor, simţind cum se măreşte sub atingerea mea. O muşc uşor de obraz. Miroase a Ana, a iasomie şi a excitare.

— Ştii cât de sexy eşti, Ana?

întredeschide gura, delicată şi plină de dorinţă, în timp ce eu o ataţ şi mai mult, frecându-mă de punctul acela dintre coapse. Scoate un geamăt dezarticulat, iar eu profit de moment, trăgând cu dinţii de buza ei de jos. Apoi îi invadez gura cu limba, gustând din excitarea ei.

E foarte sexy.

îi eliberez mâna, iar degetele urcă uşor pe biceps, pe umeri, ajungând în păr. Mă trage de păr, iar eu scot un geamăt, uitându-mă spre ea.

— Vrei să te ating? zice ea.

De ce m-ar întreba asta acum?

Mă opresc.

— Bineînţeles.

Am rămas fără suflare.

— îmi place să mă atingi, Ana. Sunt ca un om flămând la un ospăţ când vine vorba de atingerea ta.

îngenunchez între picioarele ei, o aduc în capul oaselor şi-i scot bluza, cu o mişcare rapidă. îmi scot şi eu tricoul, trăgându-l peste cap şi arunc hainele pe podea. Tot în genunchi, o aşez în poala mea şi-mi sprijin mâinile pe spatele ei.

— Atinge-mă, îi şoptesc.

Nu aşteaptă să-i spun de două ori, trecându-şi vârful degetelor peste pieptul meu, peste cicatricile mele. Inspir tăios când atingerea ei îmi radiază prin corp, cu promisiunea plăcerii. Ne privim în ochi în timp ce ea îşi plimbă degetele pe pielea mea până la un sfârc, apoi, la celălalt; fiecare

reacţionează la atingerea ei, întărindu-se, erecte, în armonie cu o altă parte a anatomiei mele. Se apleacă şi-şi lipeşte buzele într-o linie moale, dulce, de pieptul meu. Mă prinde cu mâinile de umeri şi mă strânge, iar eu îi simt unghiile înfigându-mi-se în piele.

E ameţitor.

Şi când mă gândesc că acum câteva luni aş fi spus că aşa ceva e imposibil.

Şi totuşi, iat-o. Mă atinge. Mă iubeşte.

Iar eu savurez lucrul acesta. Toate lucrurile acestea.

— Te vreau, şoptesc, iar ea îşi pierde mâinile în părul meu.

îmi dă capul pe spate şi-şi lipeşte buzele de gura mea. îşi împleteşte limba cu a mea.

La naiba. Gem zgomotos şi o împing pe Ana înapoi pe canapea, dez- brăcând-o de pantalonii de trening cu un gest grăbit şi, în acelaşi timp, eliberându-mi erecţia. Mă frec de ea.

— Faza finală, murmur şi o pătrund cu o singură mişcare rapidă.

Ea scoate un strigăt profund, gutural, iar eu rămân nemişcat,
ţinându-i chipul între palme.

— Te iubesc, doamnă Grey.

Şi, foarte încet, fac dragoste cu soţia mea până când ea strigă şi se prăbuşeşte în braţele mele, luându-mă cu ea, îmbrăţişându-mă şi prote- jându-mă de toate relele din lume.

ANA STĂ ÎNTINSĂ LA pieptul meu. Cred că *Dosarele X* s-a terminat.

— Ştii, am sărit complet peste faza a treia.

îşi mişcă degetele peste pieptul meu. Chicotesc.

— Data viitoare.

îi mângâi părul, inhalându-i parfumul magic, şi o sărut pe cap. La televizor se derulează genericul de final al *Dosarelor X,* iar eu pornesc din nou sunetul, cu telecomanda.

— Ţi-a plăcut serialul ăsta? mă întreabă Ana.

— Când eram copil. Ana tace.

— Ţie? o-ntreb.

— Eram prea mică.

— Eşti atât de tânără, îi zic, strângând-o cu tandreţe. îmi place mult să mă giugiulesc cu tine, doamnă Grey.

— Şi mie, domnule Grey.

Mă sărută pe piept, apoi încep reclamele la televizor. *De ce ne uităm la aşa ceva?*

Pentru că-mi place să fiu aici, cu Ana întinsă peste mine.

Aşa e viaţa de cuplu.

M-aş putea obişnui cu asta...

— Au fost trei săptămâni divine, spune ea visătoare. Şi cu urmăriri de maşini, incendii şi foşti şefi psihopaţi. Parcă am fi în propria noastră bulă.

— Hmm, mormăi, strângând-o în braţe. Nu sunt sigur că sunt încă pregătit să te împart cu restul lumii.

— Mâine ne întoarcem la realitate. Pare puţin tristă.

— Măsurile de securitate vor fi stricte... Ana mă reduce la tăcere ridicând arătătorul.

— Ştiu. O să fiu cuminte. Promit.

Se sprijină pe coate, cercetându-mă din priviri.

— De ce ţipai la Sawyer?

— Pentru că am fost urmăriţi.

— Nu e vina lui.

— N-ar fi trebuit să stea atât de departe de maşina noastră. Şi ei ştiu bine asta.

— Nu a fost...

— Gata.

Sawyer a dat-o în bară şi ştie asta.

— Asta nu se discută, Anastasia. Este ceva ce s-a întâmplat şi nu trebuie să se mai întâmple.

— OK, spune ea. A prins-o Ryan pe femeia din Dodge?

— Nu. Şi nu sunt convins că era o femeie.

— Cum?

— Sawyer a văzut pe cineva cu părul legat la spate, dar doar pentru o secundă. A presupus că era vorba despre o femeie. Acum, având în vedere că tu l-ai identificat pe nenorocitul ăla, poate că era el. îşi purta părul aşa. *Nenorocitul ăla e mort dacă pun mâna pe el.* O mângâi pe spate. Asta îmi oferă echilibru. Mă linişteşte.

— Dacă păţeşti ceva... Gândul acesta e insuportabil.

— Ştiu. Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine. Tremură.

— Vino. Ţi se face frig. Mă ridic, luând-o cu mine.

Hai să mergem în pat. Ne putem ocupa acolo de faza a treia.Luni, 22 august 2011

Spre uşurarea noastră, nu sunt fotografi în faţa SIP când ajungem cu maşina Q7. Sper că va înceta atenţia şi intruziunea presei în vieţile noastre. Ana îşi ia servieta când Ryan opreşte maşina, iar eu mai încerc o dată.

— Ştii că nu trebuie să faci asta.

— Ştiu, răspunde încet, ca să n-o audă Ryan şi Sawyer. Dar vreau s-o fac. Ştii bine.

Sărutul ei dulce nu reuşeşte să mă liniştească. Amândoi trebuie să ne întoarcem la realitate. Nu-i aşa?

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, iar eu îmi dau seama că mă încrunt.

N-o voi vedea decât abia diseară. Ne-am petrecut ultimele trei săptămâni împreună şi a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Sawyer coboară din maşină pentru a-i deschide portiera, iar eu profit de ocazie.

— îmi va fi dor să te am doar pentru mine.

îşi aşază palma pe obrazul meu.

— Şi mie.

Buzele ei le ating pe ale mele.

— A fost o lună de miere minunată. Mulţumesc.

La fel şi pentru mine, Ana.

—Du-te la muncă, doamnă Grey.

— Şi tu, domnule Grey.

Sawyer îi deschide portiera, iar ea mă strânge de mână. îi privesc pe amândoi cum se îndreaptă spre clădire.

— Du-mă la Grey House, îi ordon lui Ryan şi mă uit pe geam.

Este o zi mai răcoroasă şi înnorată — se potriveşte perfect cu starea
mea de spirit. Mă simt ciudat, nelalocul meu. Poate că aşa se simţea şi Ana ieri, deşi n-a reuşit să-mi spună asta cu subiect şi predicat.

Dacă asta ai simţit, Ana, te înţeleg. E depresia post-luna de miere.

Mă îndrept împreună cu Ryan spre intrarea în Grey House. îi observ pe Barry şi încă un agent de pază pe care nu-l recunosc de cealaltă parte a uşilor de sticlă. Barry stă de obicei lângă lift şi este, în general, singurul agent de securitate de la recepţie.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. Bine aţi revenit, spune el ţinându-mi uşa deschisă.

— Mulţumesc, Barry. Bună dimineaţa.

Verifică dacă angajaţii GEH îşi ţin legitimaţiile la vedere. Eu nu o ţin pe a mea, însă eu sunt excepţia de la regulă.

Welch n-a minţit când a spus că dublează toate măsurile de securitate.

Le salut pe cele două recepţionere şi mă îndrept spre lifturi. Amândouă îmi fac semn cu mâna şi observ că şi ele poartă legitimaţiile. Lucrul acesta mă linişteşte.

Andrea şi Sarah îşi ridică privirea în momentul în care uşile liftului se deschid; amândouă au legitimaţiile la gât.

— Bine aţi revenit, domnule Grey, spune Andrea.

— Bună dimineaţa. Ce mai faceţi? Ah, astea sunt pentru tine şi Sarah.

Aşez pe birou o pungă care conţine o cutie mare de ciocolată — de la
Laduree, de lângă Grădinile Tuileries din Paris — pe care Ana a insistat s-o cumpăr pentru ele. Andrea roşeşte, rămânând fără cuvinte.

Da. Nu pot s-o condamn. în afară de cadoul ei de nuntă, aceasta este o premieră.

— Mulţumesc, spune Sarah, privind punga cu mare interes.

— Cu plăcere. Aş fi voit să vă cumpăr şi câteva dintre faimoasele lor macarons, dar am fost sfătuit că bomboanele de ciocolată au un termen de valabilitate mai lung.

— Mulţumesc, domnule Grey, spune Andrea, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Cafea?

— Te rog. Neagră.

— Imediat.

Mă-ndrept spre biroul meu, lăsând în urmă chicotelile lui Sarah şi tăcerea Andreei. îmi dau ochii ochii peste cap, închid uşa, şi nu le mai aud.

îl sun pe Welch ca să văd dacă are date noi despre Jack Hyde.

După ce termin convorbirea, îi trimit un e-mail Anei, întrebând-o cum se readaptează la viaţa de la SIP.

De la: Christian Grey Despre: Bula noastră Data: 22 august 20ii, 09:32
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

îmi place să trec prin toate fazele cu tine. Să ai parte de o primă zi minunată la lucru. Deja îmi lipseşte bula noastră, x
Christian Grey

CEO reîntors la lumea reală, Grey Enterprises Holdings, Inc. îmi sună telefonul.

— Domnule Grey, e tatăl dumneavoastră la telefon, spune Andrea.

— Fă-mi legătura cu el.

— Christian, ai sunat?

— Tată.

îi spun tot ce s-a întâmplat cu Jack Hyde de când l-am concediat, la jumătatea lunii iunie.

— Actele lui de răzbunare împotriva mea au scăpat de sub control. Trimitem imaginile din camera serverului la FBI şi la poliţie. Ei pot face dosar penal. Trebuie doar să-l localizeze mai întâi. Dar, având în vedere ce am găsit pe hard-diskul lui, cred că ar trebui să extindem protocoalele noastre de securitate astfel încât să beneficiaţi de ele şi tu, mama, Mia şi Elliot.

— Mi se pare o exagerare.

— Tată, e un tip inteligent. Nu l-aş vrea prin preajmă.

Carrick pufneşte.

— Mă rog, dacă tu crezi că e necesar.

— Eu cred că e. Ieri am fost urmăriţi când am plecat de la voi. Ştiu unde locuiţi.

— Futu-i! *Tată!* Oftează.

— întoarce-te la treabă. O să vorbesc eu cu mama şi cu Mia.

— Iar eu îi voi spune lui Elliot.

— Mulţumesc, Christian. îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

— Şi mie.

După ce obţin acordul rezervat al tatei, îl sun pe Welch, spunându-i să ia măsuri de securitate sporite pentru familia mea.

Eu trebuie să-i comunic asta lui Elliot. Nu ştiu cum va primi vestea.

Când mă uit la e-mailuri, observ că cel pe care i l-am trimis Anei a venit înapoi. Poate că nu a apucat să-şi schimbe adresa de e-mail la serviciu. *Hai să ne distrăm puţin cu asta.* îi retrimit e-mailul de mai devreme.

De la: Christian Grey Despre: Soţii neascultătoare Data: 22 august 2011,09:56 Către: Anastasia Steele

Nevastă

Am trimis e-mailul de mai jos şi s-a întors la aruncător. Şi asta pentru că nu ţi-ai schimbat numele. Ai ceva să-mi spui?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Andrea bate la uşă cu încă o cafea.

— Mulţumesc, Andrea. Vrei să trecem programul în revistă?

Se aşază pe scaunul din faţa biroului meu şi discutăm despre întâlnirile pe care le voi avea săptămâna şi luna următoare.

— ... Miercuri seară aveţi Gala Seattle Assistance Union For Hope, am două bilete. Mama dumneavoastră este implicată în acest eveniment caritabil, spune ea.

— Bine.

— Iar strângerea de fonduri a Organizaţiei Alianţa pentru Telecomunicaţii are loc joi seara, la New York, continuă Andrea. Am bilete pentru două persoane. Gulfstream-ul se va întoarce. Totul a fost verificat. Stephan îl pilotează mâine din Mâine.

— Nu mi-am făcut încă planuri. Voi vorbi cu Ros ca să văd dacă mai este necesară o vizită la GEH Fiber Optics.

— Bine, Stephan va rămâne în aşteptare dacă vă decideţi să mergeţi. Şi o să am grijă ca apartamentul dumneavoastră din Tribeca să fie pregătit, dacă nu vreţi să fac rezervare la The Lowell.

— Mintea începe să-mi intre în funcţiune.Dacă mă duc la New York, aş putea să mă întorc prin DC. Sunt două întâlniri pe care le-am putea aranja pentru vineri, una cu Comisia pentru Valori Mobiliare şi Bursă, alta cu senatoarea Blandino.

— Doriţi să le programez?

— O să vorbesc cu Vanessa despre Comisia de Valori Mobiliare şi Bursă. Dar, în principiu, da, întâlnirea cu Blandino.

— Domnule.

— Bine. Ar trebui să mă văd cu Ros. Poţi să mi-l prinzi pe Flynn la telefon? Ah, şi găseşte-mi timp şi pentru Bastille mâine. Te rog.

— Sigur.

Se ridică şi pleacă, iar eu îmi îndrept atenţia spre computer. Un e-mail de la Ana a sosit cu puţin timp în urmă.
De la: Anastasia Steele Despre: Nu sparge bula Data: 22, august 201109:58 Către: Christian Grey

Bărbate

Mereu am chef de o metaforă din baseball cu tine, domnule Grey.

Vreau să-mi păstrez numele aici.

0 să-ţi explic diseară.

Acum mă duc la o întâlnire.

Şi mieîmi lipseşte bula noastră...

PS: Credeam că trebuie să-mi folosesc BladcBeny-ul...

Anastasia Steele Redactor, SIP

Mă holbez la e-mailul ei. Nu are de gând să-mi ia numele. Nu. Are. De. Gând. Să-mi. Ia. Numele. De ce?

Nu-mi vrea numele. *Nu acum, Viermişorule.* E ca un pumn în stomac.

Mă holbez la ecran, şocat şi deocamdată paralizat. *Nu te certa, Viermişorule!*

De ce nu mi-a spus? Aşa trebuie să aflu? *La naiba. La naiba cu povestea asta.* Am s-o fac să se răzgândească.

Aşa cum ai făcut când era vorba despre supunerea ei, Grey?

Sună telefonul. E Andrea.

— Ros e pe drum.

— Mulţumesc. Trimite-o înăuntru când ajunge.

Nu ştiu ce să-i spun Anei, aşa că-i alung e-mailul din gândurile mele şi aştept întâlnirea cu şefa de operaţiuni.

Ros este într-o formă senzaţională. îmi expune o agendă concisă şi mă pune la curent cu tot ce s-a întâmplat cât am lipsit, în decurs de o oră.

— Ai făcut o treabă grozavă, îi spun.

— Mi-a şi plăcut la nebunie. Dar, sincer, mi-a fost dor de tine. Zâmbesc, pentru că nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Nu sunt

obişnuit cu complimentele din partea angajaţilor mei.

— Cu toată sinceritatea, nu pot spune acelaşi lucru, îi răspund. Zâmbeşte.

— Normal. Sunt sigură că v-aţi simţit minunat.

— Da, mulţumesc.

Doar că soţia mea nu-mi vrea numele. Mă priveşte gânditoare, dar zâmbesc forţat.

— Voi lua legătura cu cei de la Detroit, spune, şi-l voi sima pe Hassan pentru a vedea dacă trebuie să ajungi la sediul din New York săptămâna aceasta.

— Joi ar fi bine, dacă au nevoie de mine.

— O să te anunţ.

După ce pleacă, recitesc e-mailul Anei.

Mă descurajează la fel de mult ca prima dată. Andrea îmi face legătura cu Flynn cât timp mă gândesc ce să-i răspund Anei.

— Christian. Bine ai revenit. Cum a fost luna de miere? Vorbeşte hotărât şi este foarte cordial. Şi sună foarte britanic. Cred
că s-a întors recent din Marea Britanie.

— Bine. Mulţumesc.

Ezită, iar eu ştiu că simte că ceva nu e în regulă.

— Pot să trec pe la tine? întreb.

— îmi pare rău, dar programul meu este plin azi. Tac, iar el oftează.

— Janet, secretara mea, o să mă omoare, dar pot să te strecor la ora prânzului. însă vei fi nevoit să te uiţi cum îmi mănânc sendvişurile cu brânză şi murături.

— Bine. La ce oră să vin?

—12:30.

— Ne vedem atunci.

închid şi-l sun pe Elliot ca să-i spun toată povestea cu Hyde şi să-l informez despre măsurile de securitate.

— Ce nenorocit! se revoltă Elliot.

— Da. într-un singur cuvânt, aşa e. Să nu-i spui lui Kate despre asta. Ştiu cât de mult îi place să scormonească.

— Frate... protestează Elliot, dar îi tai fraza.

— Elliot, nu vreau să ne certăm. E perseverentă. Mi-am cunoscut soţia datorită insistenţelor lui Kate şi nu vreau să strice ancheta poliţiei implicându-se.

Elliot tace.

— Nu vreau să par lipsit de respect, adaug.

Oftează.

— Bine, frate. Sper ca poliţia să-l prindă pe ticălos.

— Şi eu.

— Trebuie să ajung la o lucrare, dar anunţă-mă cum a decurs întâlnirea cu Gia din seara aceasta. Abia aştept să văd

schiţele şi să putem începe să comandăm materialele de care vom avea nevoie.

— Sigur.

— AM JUMĂTATE DE ORĂ la dispoziţie, Christian, spune Flynn când intru în biroul lui.

— Nu vrea să-mi poarte numele.

— Poftim?

— Anastasia.

— Nu vrea să-ţi ia numele?

Pare oarecum confuz.

— Anastasia Grey?

— Da. Mi-a trimis un e-mail în această dimineaţă în care-mi spune
asta.

— Ia loc, îmi spune şi arată spre canapea şi, în loc să stea pe scaunul lui obişnuit, se aşază pe canapeaua de vizavi.

Pe măsuţa de cafea din faţa lui se află o farfurie cu sendvişuri fără crustă şi ceea ce pare a fi cola într-un pahar.

— Prânzul, spune el.

— Te rog, mănâncă. Nu te jena de mine.

— Deci, Christian, hai să dăm puţin filmul înapoi. Ultima dată te-am văzut în ziua nunţii tale. A fost o ocazie fericită. Cum a fost luna de miere?

Muşcă dintr-un sendviş, în timp ce mie îmi zboară mintea cu câteva zile în urmă. Mă relaxez un pic, amintindu-mi de apele calme de un albastru intens ale Mediteranei; de parfumul de bougainvillea, de echipajul prietenos şi eficient de pe *Fair Lady*... de cât de mult mi-a plăcut să fiu împreună cu Anastasia.

— A fost sublim.

John zâmbeşte.

— Bravo. Vreo problemă?

— Niciuna pe care să vreau s-o discut.

încă nu sunt pregătit să-i spun despre incidentul cu vânătăile. Mă priveşte tăios.

— Pentru că-mi încâlci ora de prânz, pot să-ţi spun că nu mă ajuţi prea mult.

Oftez.

— Nimic grav. Ne-am certat o singură dată.

— Din cauza numelui tău?

Mă înroşesc.

— Ăăă... Nu.

— Bine, când şi dacă vrei să discutăm despre asta, putem s-o facem. Deci, ce s-a întâmplat de atunci?

îi povestesc pe larg despre Hyde, despre concedierea lui, despre dispozitivul incendiar şi despre faptul că avea informaţii despre mine, familia mea şi Ana pe hard-diskul de la SIP. îi spun şi despre urmărirea cu maşina.

— La naiba! exclamă Flynn când termin.

— Acum el este principalul suspect în cazul sabotării elicopterului.

— Doamne sfinte, spune el şi muşcă din nou din sendviş.

— Dar nu pentru asta mă aflu aici. în această dimineaţă am primit un e-mail de la Ana în care-mi spune că nu vrea să-mi poarte numele. M-aş fi aşteptat măcar să discutăm despre asta. Nu la un e-mail şi atât.

— înţeleg.

E gânditor.

— Să afli că fostul şef al soţiei tale încearcă să-ţi dea foc la clădire şi că ar putea fi responsabil pentru un accident aproape fatal pe care l-ai avut cu elicopterul reprezintă o mare problemă, Christian. în plus, o urmărire de maşini... Te-ai gândit că s-ar putea să-ţi canalizezi stresul provocat de toate aceste incidente în reacţia faţă de e-mailul primit de la soţia ta?

Mă încrunt.

— Nu prea cred.

îşi mângâie bărbia.

— Ştiind cât de neliniştit eşti în privinţa siguranţei Anei, toate aceste evenimente trebuie să fi avut un efect asupra ta. După cum am aflat în ultimele luni, ea este principala ta preocupare. întotdeauna.

— Adevărat.

— Faci foarte multe pentru ea, spune el cu blândeţe.

Aşa e.

— Ai renunţat la foarte multe lucruri pentru ea.

Nu spun nimic. *Unde vrea să ajungă cu asta?*

— S-ar putea să interpretezi e-mailul ei ca pe o respingere, mai ales după tot ceea ce ai făcut pentru ea, iar asta te răneşte.

Respir profund.

Da, aşa este.

— Nu-mi vine să cred că nu a vorbit cu mine despre asta. E ca şi cum m-ar respinge pe mine şi tot ceea ce m-am străduit să devin. Nu m-am născut un Grey.

Flynn se încruntă.

— Sunt multe de descifrat în această frază, Christian. Şi, din păcate, n-am timp să fac asta acum. îmi pare rău să ţi-o spun, dar faptul că Anastasia şi-a păstrat numele ar putea avea legătură mai degrabă cu ce simte faţă de ea însăşi şi e posibil să nu aibă nimic de-a face cu tine.

Cum să nu aibă de-a face cu mine? Este numele meu. Este singurul pe care-l am... singurul pe care-l recunosc.

Aici erai, Viermişorule.

Mă uit la el, impasibil.

— Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să vorbeşti cu ea. Spune-i ce simţi, adaugă Flynn. Am mai vorbit despre asta. Ana este o persoană rezonabilă.

Nu este. Cu excepţia jurământului de supunere.

— Este limpede că lucrul acesta înseamnă foarte mult pentru tine. Vorbeşte cu ea. Cred că avem întâlnire miercuri. Putem discuta mai detaliat atunci. Şi poate că, între timp, veţi fi ajuns la un compromis.

— Compromis?

Ori îmi ia numele, ori nu. Unde e loc de compromis în povestea asta?

— întreab-o de ce, Christian, spune el cu blândeţe. Comunică şi fa un compromis.

— Da, da. „E mai bine să cedezi bătălia ca să câştigi războiul", repet eu cuvintele sale de la una dintre şedinţele noastre anterioare.

— Exact.

Mă ridic.

— Mulţumesc că m-ai primit atât de repede.

— Ei bine, sper că am fost de ajutor.

— Cred că da.

O să vorbesc cu Ana chiar acum.

— Ne vedem miercuri.

— încă un lucru. Leila Williams este în Connecticut? întreb.

— Cred că da. începe şcoala astăzi în Hamden. Am primit un e-mail de la ea aseară. Se bucură să-şi înceapă studiile.

îşi înclină capul, într-un mut „de ce?".

— Nimic. Ne vedem miercuri.

— RYAN, DU-MÂ LA SIP.

— Da, domnule.

Pe scurtul drum până la locul de muncă al Anei, mă gândesc la ce-i voi spune. Am avut la dispoziţie trei săptămâni pentru a discuta problema numelui ei, cât eram în luna de miere. De ce nu a adus subiectul ăsta în discuţie atunci? în permanenţă i-am zis doamna Grey. Nu a obiectat. Poate că am făcut o presupunere stupidă în legătură cu numele ei, dar ea ştie bine că am... probleme. I-am spus să-mi tempereze aşteptările.

Vreau ca oamenii să ştie că e soţia *mea,* chiar şi la locul de muncă.

Numele meu reprezintă tot ceea ce e bun în viaţa mea.

Părinţii mei. *Tatăl meu.*

Reprezintă tot ce a făcut el pentru mine. Pentru Elliot şi pentru Mia, de asemenea.

Chiar dacă uneori e un dobitoc.

Tot vreau să o iau pe urmele lui.

Şi de fiecare dată când stăteam în faţa biroului său, iar el mă certa, ştiam că am dat greş şi l-am dezamăgit.
El m-a făcut să fiu o persoană mai bună, un om mai bun. îl admir. *11 iubesc. La naiba.*

Poate ar trebui să aştept până diseară.
Nu. Discuţia asta nu suportă amânare. O să fac un atac cerebral. E prea important pentru mine.

Privind pe geamul maşinii la toţi oamenii care merg pe stradă în treburile lor simt că fierb de furie. De ce dracului nu mi-a spus?

Când intru în SIP, nervii mei de-abia mai atârnă de un fir subţire. Prima persoană pe care o întâlnesc este Jerry Roach, care stă în zona recepţiei şi vorbeşte cu o femeie zveltă, cu părul lung şi negru, foarte răvăşit.

— Christian Grey, spune el, nevenindu-i să creadă.

— Jerry. Ce mai faci?

— Ăăă, ea este Elizabeth Morgan, şefa noastră de la Resurse Umane.

— Bună, spun ferm, în timp ce ne strângem mâna.

— Domnule Grey. Am auzit multe despre dumneavoastră. Zâmbeşte, dar privirea îi rămâne rece şi mă îndoiesc că Ana i-a făcut
confidenţe despre mine — aşa că…

De unde a auzit despre mine, habar nu am, dar nu am timp să-mi dau cu presupusul acum.

— Cu ce vă putem ajuta? întreabă Roach, pe un ton plăcut.

— Vreau să vorbesc imediat cu domnişoara Steele.

— Cu Ana? Bineînţeles. Vă conduc la ea. Veniţi cu mine. Atitudinea lui linguşitoare lasă mult de dorit, şi nici nu prea sunt
atent la ce spune. Trecem de uşile duble din spatele recepţiei şi ajungem în biroul Anei. îmi amintesc că Ana a spus că Roach a luat-o puţin razna când a aflat că suntem logodiţi. Din cauza asta nu-l simpatizez deloc. Mă întreb, fără să vreau, cum s-ar simţi dacă ar lucra pentru Ana. Asta l-ar scoate cu siguranţă din minţi. *Ar fi o idee. Aşa s-ar învăţa minte.*

Ana e în fostul birou al lui Hyde. îl salut discret pe Sawyer, care stă afară, în timp ce Roach bate la uşă. O aud pe Ana:

— Intră.

Biroul este la fel de mic şi neîngrijit cum îmi amintesc — are în continuare nevoie de curăţenie şi o mână de vopsea —, deşi pe biroul Anei sunt flori, iar rafturile sunt ordonate şi curate. Ana ia prânzul cu o tânără care presupun că este asistenta ei. Amândouă mă privesc dezorientate.

Mă întorc către asistenta ei.

— Bună ziua, tu trebuie să fii Hannah. Eu sunt Christian Grey.

Hannah sare în picioare şi-mi întinde mâna.

— Domnule Grey. Mă bucur să vă cunosc, spune ea. Doriţi o cafea?

— Te rog.

îi zâmbesc politicos, iar ea iese în grabă din încăpere. Mă întorc spre Roach.

— Scuză-mă, Roach, aş vrea să vorbesc cu *domnişoara* Steele.

— Bineînţeles, domnule Grey. Ana.

Roach pleacă, închizând uşa în urma lui. îmi îndrept atenţia spre soţia mea, care are un aer vinovat — ca şi cum aş fi surprins-o făcând ceva ilegal —, dar este la fel de drăguţă ca întotdeauna.

Un pic palidă, poate.

Un pic ostilă, poate.

La naiba. Furia mi se evaporă, lăsând în urmă nelinişte, în timp ce ea îşi îndreaptă umerii.

— Domnule Grey, ce plăcere să vă văd.

Zâmbetul ei este exagerat de dulce, iar eu ştiu că luna noastră de miere s-a terminat şi că am o ceartă de purtat. Simt din nou cum mă descurajez.

— *Domnişoară* Steele, pot să iau loc? întreb făcând semn din cap spre scaunul de piele uzată din faţa biroului Anei, de pe care tocmai se ridicase Hannah.

— Doar e compania ta.

Ana îmi arată scaunul cu un gest evaziv.

— Da, aşa este, îi răspund zâmbindu-i la fel de fals.

Da, draga mea. E compania mea.

Ne dăm târcoale unul altuia — ca doi boxeri în ring — ne măsurăm unul pe celălalt din priviri. înăbuşindu-mi amărăciunea, îmi iau inima în dinţi pentru bătălia care urmează. Această problemă este importantă pentru mine.

— Ai un birou foarte mic, remarc luând loc.

— Mie îmi convine.

Mi-o zice pe un ton tăios şi iritat; este supărată pe mine.

— Deci, cu ce te pot ajuta, Christian?

— Am grijă de bunurile mele.

— Bunurile tale? se amuză ea. Toate?

— Toate. Unele dintre ele au nevoie de un rebranding.

— Rebranding? Ridică din sprâncene.

— în ce fel?

— Cred că ştii. Oftează.

— Te rog să nu-mi spui că ţi-ai întrerupt ziua de lucru, după trei săptămâni de absenţă, ca să vii aici şi să te cerţi cu mine în privinţa numelui meu.

Ba exact asta am făcut.

Mă aşez picior peste picior şi-mi îndepărtez o scamă de pe pantaloni, trăgând de timp. *Uşurel, Grey.*

— Nu chiar ca să mă cert. Nu. Mijeşte ochii. Supărată.

— Christian, am de lucru.

— Mie mi s-a părut că ai ceva de bârfit cu asistenta ta.

— Verificam programul, şuieră ea, îmbujorându-se în obraji. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Se aude o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Ana, luându-mă prin surprindere.

Hânnah intră, cu o tăviţă cu o ceaşcă cu cafea în mână, pe care o aşază pe biroul Anei.

— Mulţumesc, Hannah, murmură Ana delicat.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule Grey? întreabă Hannah.

— Nu, mulţumesc. Asta e tot.

Intenţionat, îi arunc cel mai strălucitor zâmbet al meu. Are efectul dorit, iar ea se strecoară afară.

— Acum, *domnişoară* Steele, unde rămăseserăm?

— îmi întrerupeai nepoliticos ziua de lucru ca să te certi cu mine în privinţa numelui meu.

Ana scuipă cuvintele spre mine, iar fervoarea cu care o face mă uimeşte.

Este foarte supărată. *Şi. Eu. La. Fel.*

Ar fi trebuit să-mi spună.

— îmi place să fac câte o vizită inopinată. Pe cei din conducere îi ţine în alertă, iar pe soţii, la locul lor. înţelegi tu.

— Habar n-aveam că ai timp de pierdut, replică ea.

Suficient. Treci la subiect, Grey.

Mă căznesc să-mi păstrez tonul respectuos şi întreb calm:

— De ce nu vrei să-ţi schimbi numele aici?

— Christian, chiar trebuie să discutăm asta acum?

— Sunt aici. Nu văd de ce nu. *Este important pentru mine, Ana.*

— Am foarte multă treabă, după trei săptămâni de vacanţă.

— Ţi-e ruşine cu mine? întreb, luându-mă prin suprindere chiar şi pe mine însumi şi dezvăluind, fără să vreau, întunericul care sălăşluieşte în sufletul meu.

Nu aici voisem să ajung.

îmi ţin respiraţia.

Nu te împotrivi, Viermişorule.

— Nu! Christian, bineînţeles că nu, se strâmbă ea, îngrozită. E vorba de mine, nu de tine.

— Cum adică nu e vorba despre mine?

îmi înclin capul, aşteptând să-mi explice. Bineînţeles că este vorba despre mine; este numele meu. Expresia i se îmblânzeşte.

— Christian, când am acceptat această slujbă, abia te cunoscusem. Parcă vorbeşte cu un copil.

— Nu ştiam că vei cumpăra compania...

închide ochii, ca şi cum ar fi o amintire deosebit de dureroasă, şi-şi aşază capul între mâini.

— De ce este atât de important pentru tine? întreabă ea implo- rându-mă din privire.

— Vreau ca toată lumea să ştie că eşti a mea.

— Sunt a ta — uite.

îşi ridică mâna cu verigheta şi inelul de logodnă.

— Nu e de ajuns, şoptesc.

— Nu e de ajuns că m-am căsătorit cu tine?

O spune aproape într-o şoaptă. Se holbează la mine.

— Nu asta voiam să spun.

Ana, nu denatura ceea ce încerc să-ţi spun.

— Dar ce voiai să spui? întreabă.Vreau ca lumea ta să înceapă şi să se termine cu mine.

Ochii ei sunt incredibil de albaştri.

— Dar aşa şi e, spune ea.

Nu cred că am mai auzit vreodată nişte cuvinte spuse cu atâta pasiune; ele aspiră aerul din cameră şi mă împiedică să mai respir.

— încerc doar să-mi fac o carieră, continuă ea, şi nu vreau să mi-o cumpăr cu numele tău. Trebuie să fac ceva, Christian.

îmi stăpânesc emoţiile crescânde, ascultând-o cu atenţie.

— Nu pot să stau închisă la Escala sau în noua casă, fără să am nimic de făcut. O să înnebunesc. O să mă sufoc. întotdeauna am muncit şi-mi place asta. Aceasta este slujba mea de vis; este tot ce mi-am dorit vreodată. Dar dacă fac asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin. Tu eşti lumea întreagă pentru mine.

Mi-o spune cu glas răguşit şi ochii plini de lacrimi nevărsate.

Ne privim lung, punând la încercare tăcerea dintre noi.

Tu eşti lumea mea, Ana.

Dar vreau să te leg de mine în toate felurile posibile.

Am nevoie de asta.

Am nevoie de tine... poate prea mult.

— Te sufoc? şoptesc.

— Nu. Da. Nu.

Pare exasperată; închide ochii şi-şi masează fruntea.

— Uite, referitor la numele meu. Vreau să-mi păstrez vechiul nume aici pentru că vreau să pun o anumită distanţă între noi doi, dar doar aici, atâta tot. Ştii că toată lumea crede că am obţinut slujba datorită ţie, când de fapt...

Se opreşte şi se lasă pe spate, privindu-mi expresia şocată.

La naiba. Cum reuşeşte să mă citească atât de bine?

Mărturiseşte, Grey.

— Vrei să ştii de ce ai primit slujba, Anastasia?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Conducerea de aici ţi-a dat slujba lui Hyde ca să fii un fel de bonă. Nu voiau să suporte cheltuielile de angajare a unei persoane cu experienţă în funcţie executivă atunci când compania era în mijlocul procesului de vânzare. Nu aveau idee despre ce va face noul patron cu ea după ce urma să o cumpere şi, destul de înţelept, nu şi-au dorit o angajare costisitoare. Aşa că ţi-au dat postul lui Hyde ca interimar până când noul proprietar — adică eu — a preluat afacerea.

Acesta este purul adevăr.

— Ce vrei să spui?

Pare ofensată şi îngrozită.

Iubita mea. Nu-ţiface griji.

— Relaxează-te. Te-ai ridicat la înălţimea provocării. Te-ai descurcat foarte bine.

Eşti foarte bună în ceea ce faci, Anastasia Steele.

— Ah, spune ea, derutată.

Şi totul devine foarte limpede.

Asta îşi doreşte ea.

Acesta e visul ei, iar eu îl pot face să devină realitate.

La nuntă, am jurat că-i voi susţine visurile.

Nu vreau s-o sufoc; vreau s-o ajut să-şi atingă potenţialul maxim. Vreau să zboare... dar nu prea departe de mine.

— Nu vreau să te sufoc, Ana. Nu vreau să te pun într-o colivie de aur. Mă rog... Mă rog, partea mea raţională nu vrea.

E un risc, dar joc cea mai mare mizăde până acum, dând glas ideii care mi-a venit pe moment.

— Aşadar, unul dintre motivele pentru care mă aflu aici — pe lângă preocuparea faţă de soţia mea obraznică — este să discutăm ce vreau să fac cu această companie.

Ana se încruntă.

— Deci, ce planuri ai?

Sarcastic sună fiecare cuvânt. îşi înclină capul într-o parte, aşa cum fac eu... mă imită, râde de mine, bănuiesc.

Doamne, o iubesc; şi-a recăpătat coloana vertebrală.

— Voi schimba numele companiei în Grey Publishing.

Ana clipeşte nelămurită.

— Iar peste un an va fi a ta.

Rămâne cu gura căscată.

— Acesta e cadoul meu de nuntă pentru tine.

închide gura, apoi dă să spună ceva, apoi o închide din nou, absolut şocată.

— Deci, e nevoie să schimb numele în Steele Publishing?

— Christian, mi-ai dăruit un ceas. Nu pot să conduc o afacere.

— Eu mi-am condus propria afacere de la vârsta de douăzeci şi unu de ani.

— Dar tu eşti *tu.* Un obsedat de control şi un copil minune genial. Doamne, Christian, te-ai specializat în economie la Harvard înainte de a renunţa la facultate. Măcar ai o idee despre ce se întâmplă. Am vândut vopsea şi cabluri timp de trei ani cu jumătate de normă, pentru numele lui Dumnezeu. Am văzut atât de puţin din lume şi nu ştiu aproape nimic!

Ei bine, asta nu e deloc adevărat.

— Dar eşti şi cea mai cultă persoană pe care o cunosc.

Trebuie să-i spun asta.

— îţi place o carte bună. Nu puteai să-ţi laşi deoparte munca nici în luna de miere. Câte manuscrise ai citit? Patru?

— Cinci, şopteşte ea.

— Şi ai scris referate complete despre toate. Eşti o femeie foarte inteligentă, Anastasia. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

— Eşti nebun?

— Nebun după tine.

întotdeauna.

Pufneşte, încercând să nu râdă.

— O să râdă toată lumea de tine. Ai cumpărat o companie pentru o femeiuşcă, una care a avut un loc de muncă cu normă întreagă doar pentru câteva luni din viaţa ei de adult.

Fac un gest prin care vreau să-i risipesc îngrijorarea.

— Crezi că-mi pasă ce cred oamenii? în plus, nu vei fi singură.

— Christian, eu...

Se opreşte, rămânând fără cuvinte, iar eu savurez acest moment — nu se întâmplă prea des. îşi lasă din nou capul în mâini. Când îşi ridică privirea, se forţează să nu râdă.

— Vă amuză ceva, *domnişoară* Steele?

— Da. Tu.

Amuzamentul ei este molipsitor, iar eu mă trezesc zâmbind. Aşa face ea. Mă dezarmează.

De fiecare dată.

— Râzi de soţul tău? Asta nu se va întâmpla niciodată.

îşi înfige dinţii în frumoasa ei buză inferioară.

— Iar tu îţi muşti buza, murmur misterios. Imaginea asta mă doboară.

Se lasă pe spate.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, mă avertizează.

La ce să nu mă gândesc, Anastasia? *Că ţi-o trag la tine în birou?* Dorinţa mi se plimbă prin vene ca un fulger.

— Cunosc prea bine privirea aceea. Suntem la muncă, şopteşte.

Nu simţi asta. Ana? Chimia dintre noi este puternică. Adevărată.

Mă aplec spre ea, ca să-i simt mirosul, ca s-o ating.

— Suntem într-un birou mic, în mare măsură izolat fonic, cu încuietoare la uşă, şoptesc.

Vreau să-mi seduc soţia.

— Obscenitate. Moralitate. Depravare.

Fiecare cuvânt este ca un glonţ ce formează un scut în jurul ei.

— Nu cu soţul tău.

— Cu şeful şefului şefului meu, spune printre dinţi.

— Eşti soţia mea.

— Christian, nu. Vorbesc serios. Poţi să mi-o tragi în şapte umbre de duminică diseară. Dar nu acum. Nu aici!

La naiba. Inspir profund în timp ce-mi revin în fire şi temperatura din cameră revine la normal. Râd, eliberându-mi tensiunea.

— Şapte umbre de duminică?

Arcuiesc intrigat dintr-o sprânceană.

— S-ar putea să vă supun la asta, *domnişoară* Steele.

— Ah, încetează cu domnişoara Steele! se răsteşte şi pocneşte cu mâna în birou, şi amândoi tresărim. Pentru numele lui Dumnezeu, Christian. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, îmi voi schimba numele!

Poftim?

E de acord?

Simt cum mă cuprinde un val brusc de uşurare.

Pe faţă îmi apare un zâmbet până la urechi. Mi-a reuşit o negociere cu soţia mea. Cred că s-ar putea să fie o premieră.

Mulţumesc, Ana.

— Bine.

Bat din palme şi mă ridic în picioare.

— Misiune îndeplinită. Acum, am treabă. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Grey.

Se uită fix la mine.

— Dar...

— Dar ce, doamnă Grey?

Clatină din cap şi închide ochii, complet exasperată.

— Nu, du-te.

— Asta o să şi fac. Ne vedem diseară. Aştept cu nerăbdare cele şapte umbre de duminică.

Se încruntă, dar eu o ignor.

— Ah, şi am mai multe evenimente legate de afaceri care se apropie şi aş vrea să mă însoţeşti.

Se strâmbă.

— O s-o rog pe Andrea s-o sune pe Hannah ca să-ţi treacă datele în calendar. Sunt câteva persoane pe care trebuie să le întâlneşti. Ar trebui s-o rogi pe Hannah să se ocupe de programul tău de acum încolo.

— Bine, murmură dezorientată.

Mă aplec peste birou, uitându-mă direct în ochii ei năuciţi şi albaştri.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, doamnă Grey. Nu se clinteşte, iar eu o sărut dulce pe buze.

— La revedere, iubito, şoptesc, apoi mă întorc şi plec.

După ce ies din clădirea SIP, mă afund pe bancheta de piele din spatele Audi-ului şi-l rog pe Ryan să mă ducă înapoi la Grey House. *Slavă Domnului.*

Sunt la fel de uşurat acum precum eram de neliniştit înainte de a intra în clădire. Se pare că soţia mea poate fi şi rezonabilă. Iau telefonul ca să-i trimit un e-mail şi constat că mi-a luat-o înainte.

De la: Anastasia Steele Despre: NU UN BUN! Data: 22 august 2011,14:23
Către: Christian Grey

Domnule Grey

Data viitoare când veniţi să mă vedeţi, faceţi o programare, să fiu şi eu în gardă cu megalomania dumneavoastră adolescentină şi autoritară. A dumneavoastră, Anastasia Grey <- vă rog să reţineţi numele. Editor, SIP

Megaloman autoritar, da? Soţia mea e iscusită la cuvinte.

De la: Christian Grey Despre: Şapte umbre de duminică
Data: 22 august 2011,14:34
Către: Anastasia Steele

Draga mea doamnă Grey (cu accent pe mea)

Ce pot spune în apărarea mea? Eram prin zonă.

Şi nu, nu eşti un bun, eşti soţia mea iubită.

Ca întotdeauna, îmi înveseleşti ziua.
Christian Grey
CEO şi megaloman autoritar, Grey Enterprises Holdings, Inc.

într-o dispoziţie mai liniştită, mă întorc la birou. Trebuie să iau masa de prânz.

DUPĂ-AMIAZA ÎMI verific e-mailurile pentru a vedea dacă mi-a răspuns. Nu a răspuns, şi presupun că astfel am încheiat subiectul, sper.

MAI TÂRZIU, MĂ AFLU ÎN MAŞINĂ şi o aştept pe Ana în faţa SIP. Ryan bate darabana cu degetele pe volan, iar asta mă scoate din minţi.

Pentru numele lui Dumnezeu.

Taylor se va întoarce în seara asta, aşa că mă străduiesc să-mi păstrez calmul. Mă tot uit spre uşă să văd dacă vine Ana. Ceasul meu arată ora 17:35. A întârziat cinci minute. Avem întâlnire cu Gia mai târziu; sper ca Ana să nu fi uitat.

Unde este?

Apare Sawyer, ţinând uşa deschisă pentru Ana. Ryan coboară şi dă ocol maşinii până la portiera pasagerului din spate.

Ce-are de gând?

Cu capul plecat, Ana se îndreaptă cu paşi vioi spre noi, urmată de Sawyer, care se îndreaptă spre scaunul şoferului în timp ce Ana urcă în maşină. Ryan ocupă locul pasagerului.

— Bună, spune ea, evitând să mă privească în ochi.

— Bună.

— Ai mai deranjat pe cineva de la muncă astăzi?

Tonul ei este mai rece decât o noapte polară.

— Doar pe Flynn.

Clipeşte surprinsă dar priveşte înainte.

— Data viitoare când te duci pe la el, îţi voi da o listă cu subiectele pe care vreau să le abordezi.

Se zbârleşte ca o pisicuţă sălbatică.

E încă supărată.

îmi dreg glasul.

— Nu pari în apele tale, doamnă Grey.

Nu răspunde. Se uită în faţă, ignorându-mă. Mă dau mai aproape şi-i întind mâna.

— Hei, îi şoptesc.

Dar ea îşi smulge mâna dintr-a mea.

— Eşti supărată pe mine?

— Da, scuipă ea şi-şi încrucişează braţele, întorcându-şi ochii de la mine şi uitându-se pe geam.

La naiba.

Oraşul Seattle se derulează dincolo de geam, iar eu privesc fără să văd, simţindu-mă mizerabil şi depăşit de situaţie. Credeam că am încheiat subiectul. Sawyer opreşte în faţa clădirii Escala, iar Ana îşi ia servieta şi iese prima din maşină.

— Ana! o strig.

— Mă ocup eu de asta, spune Ryan şi se duce după ea.

Fără să aştept ca Sawyer să-mi deschidă portiera, mă grăbesc să ies după ei, exact cât să apuc s-o zăresc pe Ana intrând în clădire, cu Ryan pe urmele ei.

Sunt chiar în spatele lor, iar el se grăbeşte să ajungă înaintea ei la lift, pentru a apăsa pe buton.

— Ce vrei? se răsteşte ea.

Ryan se înroşeşte, şocat, probabil, de tonul ei.

— îmi cer scuze, doamnă.

Face un pas înapoi când ajung şi eu.

— Deci nu doar pe mine eşti supărată? remarc ironic.

— Râzi de mine? ia foc, mijind ochii.

— N-aş îndrăzni.

Ridic mâinile în semn de capitulare. Nu pot face faţă proastei dispoziţii a soţiei mele.

— Ai nevoie de o tunsoare.

Se încruntă intrând în lift.

— Chiar aşa?

Luându-mi viaţa în mâini şi îndepărtându-mi părul de pe frunte, o urmez în lift.

— Da.

Tastează cu nervi codul pentru etajul nostru.

— Deci, acum vorbeşti cu mine?

— Exact.

— Mai exact, de ce eşti supărată? Dă-mi un indiciu.

Ca să fiu sigur.

Se uită la mine, uluită.

— Chiar n-ai nicio idee? Cu siguranţă, pentru cineva atât de inteligent, ar trebui totuşi să ai măcar o bănuială. Nu pot să cred că eşti atât de obtuz.

Uau.

Fac un pas înapoi.

— Chiar eşti supărată rău. Credeam că am rezolvat problema asta la tine în birou.

— Christian, am capitulat pur şi simplu în faţa ifoselor tale. Asta e tot.

N-am replică la asta.

Uşile liftului se deschid şi Ana iese în viteză.

— Bună, Taylor, o aud spunând.

O urmez în hol.

— Doamnă Grey, spune Taylor, privindu-mă cu sprâncenele ridicate.

Ana îşi aruncă servieta pe hol.

— Mă bucur să te văd, îi zic discret lui Taylor.

— Domnule, spune el, iar eu îmi urmez soţia în sufragerie.

— Bună ziua, doamnă Jones, zice Ana şi se îndreaptă direct spre frigider.

O salut cu un semn din cap pe Gail, care e lângă aragaz, pregătind cina.

Ana ia din dulap o sticlă de vin şi un pahar, în timp ce eu îmi scot haina, întrebându-mă ce ar trebui să-i spun.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă ea pe un ton dulceag.

— Nu, mulţumesc.

O privesc în timp ce-mi scot cravata şi-mi lărgesc gulerul cămăşii, îşi toarnă un pahar mare de vin în timp ce doamna Jones, cu o privire rapidă care nu-mi spune nimic, iese din bucătărie.

Deci Ana a speriat tot personalul.

Eu sunt ultima redută necucerită.

îmi trec mâna prin păr, simţindu-mă neputincios, iar ea ia o înghiţitură de vin, închizând ochii şi savurându-l. Sau cel puţin aşa pare. *Ajunge.*

— încetează, îi şoptesc, făcând un pas spre ea.

îi dau părul după ureche, apoi o trag uşor de lobul urechii, pentru că vreau s-o ating. Inspiră profund, apoi mă împinge.

— Vorbeşte cu mine, îi murmur.

— Ce rost are? Oricum nu mă asculţi.

— Ba da, te ascult. Eşti una dintre puţinele persoane pe care le ascult. Privirile ni se întâlnesc în timp ce mai ia o înghiţitură de vin.

— Este vorba despre numele tău? întreb.

— Da şi nu. Este vorba despre modul în care ai reacţionat când nu am fost de acord cu tine.

E cam arţăgoasă.

— Ana, ştii bine că am... nişte probleme. Mi-e greu să las de la mine când e vorba de tine. Ştii asta.

— Dar nu sunt copil şi nici un bun nu sunt.

— Ştiu, oftez.

— Atunci nu mă mai trata ca şi cum aş fi, mă roagă ea, fermă şi calmă. Nu pot suporta să n-o ating. îmi trec degetele pe obrazul ei şi-mi
plimb vârful degetului mare peste buza de jos.

— Nu te supăra. Eşti atât de preţioasă pentru mine. Ca un bun nepreţuit. Ca un copil.

— Nu sunt niciunul dintre lucrurile acestea, Christian. Sunt soţia ta. Dacă te simţeai rănit pentru că nu aveam de gând să-ţi iau numele, ar fi trebuit să-mi spui.

— Rănit? zic încruntându-mă. *Rănit? Da. Da, sunt rănit. A fost... oribil.*

Chestia asta mă derutează. Aşa a spus şi Flynn. Mă uit la ceas.

— Arhitecta va sosi în mai puţin de o oră. Ar trebui să mâncăm. Ana pare consternată, iar adâncitura dintre sprâncene pare mai accentuată decât de obicei.

— Discuţia asta nu s-a terminat.

— Ce mai e de discutat?

— Ai putea vinde compania.

— S-o vând? spun râzând.

— Da.

De ce să fac asta?

— Crezi că aş putea găsi un cumpărător pe piaţa actuală?

— Cât te-a costat?

— A fost relativ ieftin.

— Şi dacă se închide?

— Vom supravieţui. Dar n-o voi lăsa să se închidă, Anastasia. în niciun caz cât timp eşti tu acolo.

— Şi dacă plec?

— Şi ce să faci?

— Nu ştiu. Altceva.

— Ai spus deja că asta e slujba ta de vis. Şi iartă-mă dacă mă înşel, dar am promis în faţa lui Dumnezeu, a reverendului Walsh şi a unei întregi adunări formate din cei mai apropiaţi şi mai dragi oameni ai noştri că o „să te preţuiesc, o să-ţi susţin speranţele şi visurile".

— Nu e corect să-mi citezi din jurămintele tale de nuntă.

— în ceea ce te priveşte, n-am promis niciodată să joc corect. în plus, şi tu ţi-ai folosit jurămintele ca pe o armă.

Se încruntă.

— Anastasia, dacă mai eşti supărată pe mine, descarcă-te în pat mai târziu.

Deschide gura, iar eu ştiu cum aş vrea să i-o închid.

Chiar acum.

Chiar aici.

Apoi îmi amintesc.

— Şapte umbre de duminică, îi şoptesc. Abia aştept.

închide gura, apoi o deschide din nou.

Ah, draga mea. Ce mi-ar plăcea să fac cu gura aia.

Opreşte-te, Grey.

— Gail! strig, iar câteva clipe mai târziu aceasta revine în bucătărie.

— Domnule Grey?

— Am dori să mâncăm acum, te rog.

— Prea bine, domnule.

O privesc pe Ana, care e îngrijorător de tăcută şi ia o înghiţitură de vin.

— Cred că o să beau şi eu un pahar, murmur şi-mi trec o mână prin păr.

Are dreptate, e prea lung, dar nu cred c-ar fi de acord să mă duc la
Esdava şi să mă tund.

în timpul mesei, Ana este mai mult monosilabică. Eu mănânc, dar ea îşi plimbă mâncarea prin farfurie. Având în vedere cât de supărată este pe mine, mă hotărăsc să n-o cert pentru asta.

E frustrant.

La naiba. Nu pot să tac.

— N-ai de gând să-ţi termini mâncarea?

— Nu.

Mă întreb dacă nu cumva o face intenţionat. Dar, înainte s-o pot întreba, se ridică şi ia farfuria mea goală şi pe a ei de pe masa din sufragerie.

— Gia ajunge la noi în curând, spune ea.

— Mă ocup eu, doamnă Grey, zice doamna Jones.

— Mulţumesc.

— Nu v-a plăcut? întreabă Gail, îngrijorată.

— A fost bun. Doar că nu mi-e foame.

Doamna Jones îi oferă Anei un zâmbet plin de compasiune, iar eu mă abţin cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mă duc să dau nişte telefoane, mormăi, ca să scap de amândouă.

Spectaculosul apus de soare de peste îndepărtatul Sound nu mă ajută
să mă binedispun. îmi doresc preţ de o clipă ca Ana şi cu mine să ne aflăm pe *The Grace* sau pe *Fair Lady.* Atunci nu ne-am mai fi certat. Mă rog, în afară de incidentul cu vânătăile.

Mă gândesc la cuvintele lui Flynn. *Căsnicia e o chestie serioasă.*

Sigur că e.

Uneori, prea serioasă, mai ales dacă soţia ta nu e de acord cu tine.

Comunică şi fă compromisuri.

Asta ar trebui să devină noua mea mantră.

De ce este atât de greu?

— *Nu vreau să-ţi sabotezi fericirea, Christian,* îl aud pe Flynn în capul meu.

La naiba, oare asta fac?

Şovăitor, iau telefonul şi-l sun pe tata pentru a-l anunţa că au fost făcute toate aranjamentele pentru măsurile suplimentare de securitate. Este o conversaţie scurtă, iar când termin, adun schiţele Giei Matteo şi mă întorc în living.

Nu e nici urmă de Ana sau de doamna Jones, care a făcut deja curăţenie în bucătărie. întind planurile pe masa din living, apoi, folosind telecomanda, parcurg lista de muzică. Dau din întâmplare peste Requiemul lui Faúré.

Asta ar trebui să-mi liniştească sufletul.

Poate şi pe cel al Anei.

Apăs play şi aştept. Notele unei orgi de biserică răsună în sufragerie şi li se alătură vocile celeste ale corului, care se ridică şi coboară ca un bocet. Este senzaţional. Liniştitor, înălţător. Perfect.

Ana apare în prag, unde se opreşte şi-şi înclină capul, ascultând muzica. Arată altfel; e învăluită în gri-argintiu, cu părul strălucitor de la luminile din hol. Arată ca un înger.

— Doamnă Grey.

— Ce e asta? întreabă ea.

— Requiemul lui Faúré. Arăţi diferit.

— Nu l-am mai auzit până acum.

— Este foarte liniştitor, relaxant. Ţi-ai făcut ceva la păr?

— L-am periat, spune şi eu simt că e prea multă distanţă între noi. Fac câţiva paşi spre Ana, fermecat de ea şi de muzică.

— Vrei să dansezi cu mine? şoptesc.
— Pe muzica asta? E un requiem, scânceşte şocată.
— Da.
Şi ce dacă?

O trag în braţele mele şi o strâng, cu nasul afundat în părul ei, inha- lându-i parfumul dulce, dar răscolitor. îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi mi se cuibăreşte la piept şi începem să ne legănăm împreună. încet. Dintr-o parte în alta. *Ana. De asta mi-era dor. De tine. în braţele mele.*

— Urăsc să mă cert cu tine, şoptesc.
— Atunci nu mai fi atât de pervers. Râd şi o trag mai aproape de mine.
— Pervers?
— Nesimţitule!
— Prefer să fiu pervers.
— Aşa şi trebuie. Ţi se potriveşte.

Râd şi-i sărut creştetul capului, amintindu-mi cum a reacţionat când a auzit cuvântul ăsta la Harrods. *Londra. Ce vremuri fericite.*

— Un requiem?

— Există un soi de critică în replica ei. Ridic din umeri.Este doar o bucată muzicală foarte frumoasă, Ana. *Şi pot să te ţin în braţe.*

Taylor tuşeşte discret, iar eu mă dezlipesc de Ana cu părere de rău.

— Domnişoara Matteo este aici, anunţă el.

— Condu-o înăuntru.

O iau de mână pe Ana în timp ce Gia îşi face apariţia.

— Christian. Ana, ne salută, iar noi îi strângem mâna.

— Gia, zic politicos.

— Amândoi arătaţi foarte bine după luna de miere, toarce ea. O trag pe Ana mai aproape de mine.

— Ne-am simţit minunat, mulţumesc.

îmi sărut dulce soţia pe tâmplă, iar ea îşi strecoară mâna în buzunarul meu de la spate şi, spre încântarea mea, mă ciupeşte de fund. Zâmbetul Giei tremură puţin.

— Aţi reuşit să vă uitaţi peste schiţe? întreabă entuziastă.

— Am reuşit, răspunde Ana aruncându-mi o privire rapidă. Zâmbesc larg cu subînţeles. Ana a devenit teritorială şi mă revendică. Şi-mi place asta.

— Te rog, planurile sunt aici.

îi fac semn spre masă. Mă îndepărtez puţin de Ana, dar o ţin în continuare de mână.

— Vrei să bei ceva? o întreabă Ana pe Gia. Un pahar de vin?

— Ar fi minunat. Alb sec, dacă aveţi, răspunde ea. Opresc muzica în timp ce Gia mi se alătură lângă masă.

— Tu mai vrei nişte vin, Christian? strigă Ana.

— Te rog, iubito.

O privesc cum scoate paharele de vin. Gia se postează lângă mine.

— Ai făcut o treabă excelentă, Gia, zic, în timp ce ea se apropie puţin prea mult. Mai ales asta.

Arăt spre elevaţia din spate a schiţei sale desfăşurate.

— Cred că Ana are o opinie diferită despre peretele de sticlă, dar, în general, suntem amândoi mulţumiţi de ideile pe care le-ai propus, continui.

— Ah, cât mă bucur, miaună Gia şi mă mângâie pe braţ. *Păstrează naibii distanţa.* Are un parfum greţos şi greu, aproape

sufocant.

Mă îndepărtez de ea şi o strig pe Ana.

— Mi-e sete.

— Vin imediat.

O clipă mai târziu, se întoarce cu vin pentru toată lumea şi se strecoară între mine şi Gia — intenţionat, aşa cred eu. Oare a observat că Gia nu ştie să-şi ţină mâinile acasă?

— Noroc.

Ridic paharul în semn de mulţumire pentru Ana şi iau o înghiţitură de vin.

— Ana, ai nemulţumiri legate de peretele de sticlă? spune Gia.

— Da. îmi place ideea ta, nu mă-nţelege greşit. Dar speram c-am putea să-l includem mai firesc în casă. La urma urmei, m-am îndrăgostit de casă aşa cum e şi nu vreau să fac schimbări radicale.

— înţeleg.

Gia se uită la mine, iar eu, la Ana. Ea continuă:

— Vreau doar ca designul să fie adecvat, ştii tu, în concordanţă cu cel original.

Ana se uită la mine.

— Fără renovări majore? spun.

— Fără.

— îţi place aşa cum este?

— în mare parte, da. Am ştiut mereu că are nevoie doar de nişte mici reparaţii şi multă atenţie.

Ochii Anei strălucesc, reflectându-i pe ai mei, sunt sigur.

Vorbim despre casă sau despre mine?

— Bine.

Gia ne aruncă o privire rapidă, apoi ne prezintă un plan revizuit.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, Ana. Ce-ai zice dacă am păstra peretele de sticlă, dar să-l deschidem spre o terasă mai mare, în ton cu stilul mediteraneean. Avem acolo deja o terasă de piatră. Putem să construim nişte piloni din piatră, cu spaţii mari între ei, astfel încât să păstraţi priveliştea. Adăugăm un acoperiş de sticlă sau punem ţiglă ca la restul casei. Va fi, de asemenea, o zonă de luat masa şi de relaxare, acoperită.

Ana pare impresionată. Gia continuă:

— Sau, în loc de terasă, am putea încorpora lemn în uşile de sticlă, de culoarea pe care o vreţi voi — asta ca să ajute la păstrarea spiritului mediteraneean.

— Ca obloanele albastre din sudul Franţei, spune Ana, uitându-se la mine.

Nu sunt încântat de idee, dar nici nu am de gând s-o desfiinţez în faţa domnişoarei Matteo. în plus, dacă asta vrea Ana, asta va primi. Voi învăţa să trăiesc cu asta. O ignor pe Gia, care se lipeşte de mine.

— Ana, cum vrei să facem? o întreb.

— îmi place ideea cu terasa.

— Şi mie.

Ana îşi îndreaptă atenţia către Gia.

— Cred că aş vrea să văd schiţele revizuite, care să descrie o terasă mai mare şi stâlpi care să se potrivească cu casa.

— Sigur, îi răspunde Gia. Alte probleme?

— Christian vrea să renoveze apartamentul principal, spune Ana.

O altă tuse discretă ne întrerupe.

— Taylor?

Acesta stă în prag.

— Trebuie să mă consult cu dumneavoastră în privinţa unei probleme urgente, domnule Grey.

O strâng uşor de umeri pe Ana şi mă adresez Giei.

— Doamna Grey se ocupă de acest proiect. Are mână liberă. Orice îşi doreşte trebuie să primească. Am încredere totală în instinctele ei. Este foarte isteaţă.

Ana se întinde şi mă mângâie pe braţ.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Le las şi-l urmez pe Taylor în biroul lui.

Acolo este Prescott, aşezată în faţa monitorului cu imagini de pe camere. Peste umărul ei, sunt afişate toate filmările din jurul apartamentului, dar şi din perimetrul Escalei şi din garaj.

— Domnule Grey, mă salută Prescott.

— Bună seara. Ce se întâmplă?

Taylor ia un scaun de la mica masă de şedinţe şi-l aşază lângă Prescott. îmi face semn să iau loc. Mă conformez şi mă uit la ei nerăbdător.

— Prescott a verificat toate înregistrările din weekend de la parter şi de afară. Uitaţi ce a descoperit.

Taylor îi face semn şi Prescott apasă Start pe unul dintre ecrane.

începe să ruleze o imagine granulată. Văd un bărbat în salopetă care se îndreaptă spre intrarea din faţă a clădirii şi cercetează îndeaproape camera. Prescott opreşte înregistrarea în timp ce bărbatul se uită direct în cameră.

La naiba.

— E Jack Hyde, murmur.

Are părul legat la spate.

— Când a fost asta?

— Sâmbătă, 20 august, în jurul orei 9:45 dimineaţa.

Părul lui e mai deschis la culoare aici; cred că purta o perucă în sala serverului de la Grey House.

— Domnule, am izolat toate înregistrările pe care le pot găsi cu el în jurul acestei ore, spune Prescott.

— Interesant. Ce mai aveţi?

Parcurge mai multe clipuri cu Hyde: de la uşa de la intrare, de la deschiderea garajului, de la scările de incendiu.

Are o mătură, pe care o foloseşte ocazional, ca să pară un om de serviciu.

Ticălos viclean.

Este ciudat de fascinant să-l priveşti.

— I-ai trimis asta lui Welch?

— Nu încă, spune Taylor. M-am gândit că ar fi bine s-o vedeţi dumneavoastră mai întâi.

— Trimite-i-o lui. Poate că va putea să urmărească încotro se îndreaptă de aici.

— Aşa voi face. Acesta ar putea fi indiciul de care au nevoie. Totuşi, am aflat astăzi că nu l-au găsit încă. încă nu a ajuns la apartamentul său, domnule.

— Ah, asta e o noutate.

— Am vorbit cu Welch acum aproximativ o oră şi mi-a dat ultimele informaţii, clarifică Taylor.

— Mă va pune la curent mâine, fără îndoială. Foarte bine lucrat, Prescott, îi zic, zâmbindu-i scurt.

— Mulţumesc, domnule.

— Va trebui să fim foarte atenţi, ştiind că el dă târcoale clădirii.

— într-adevăr, mă aprobă Taylor.

— Ar fi bine să mă întorc la treburile mele. Va mulţumesc. Amândurora.

Intru în living, unde se pare că Ana şi Gia au încheiat discuţia.

— Aţi terminat? întreb, aşezându-mi braţul în jurul trupului Anei.

— Da, domnule Grey.

Gia zâmbeşte cu toată gura, deşi oarecum forţat.

— O să vă trimit planurile revizuite în câteva zile.

Ah. Acum sunt domnul Grey.

Interesant.

— Excelent. Eşti mulţumită? o întreb pe Ana, dorindu-mi să ştiu ce i-a spus Giei.

Ana încuviinţează, destul de mulţumită de ea însăşi.

— Ar fi bine să plec, spune Gia, din nou prea entuziastă, îi întinde mâna mai întâi Anei, apoi mie.

— Ne vedem curând, Gia, spune Ana cu un surâs fermecător.

— Sigur, doamnă Grey. Domnule Grey.

Taylor apare la intrarea în camera noastră imensă.

— Taylor te va conduce spre ieşire, spune Ana şi, ţinându-ne de mână, o privim cum se îndepărtează împreună cu Taylor pe hol.

Când nu-i mai aud glasul, cobor privirea spre soţia mea.

— Mi se pare sau era mai distantă?

— Serios? N-am observat.

Ana ridică din umeri, străduindu-se şi eşuând lamentabil să pară dezinvoltă. Soţia mea nu se pricepe deloc să mintă.

— Ce voia Taylor? întreabă, schimbând subiectul.

îi eliberez mâna, mă întorc şi încep să strâng schiţele.

— Era vorba despre Hyde.

— Ce-i cu Hyde? Păleşte.

La naiba. Nu vreau să aibă şi mai multe coşmaruri.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Ana. Las baltă schiţele şi o cuprind în braţe.

— Se pare că n-a mai fost în apartamentul lui de câteva săptămâni, asta e tot.

îi sărut părul şi mă întorc să înfăşor planurile Giei.

— Deci, la ce v-aţi hotărât?

— Doar ceea ce am discutat noi doi. Cred că te place, spune Ana încet. *Aşa cred şi eu!*

— I-ai spus ceva?

Se uită fix la mâinile sale, jucându-se cu degetele.

— Când a venit, eram Christian şi Ana, când a plecat, eram domnul şi doamna Grey, îi spun.

— E posibil să fi spus eu ceva, recunoaşte. *Ah, iubito, te duci la război pentru mine?*

— Am mai întâlnit genul de femeie ca Gia. Mereu într-un context de afaceri.Reacţionează doar la cum arăt.

Ana pare alarmată.

— Ce? Doar nu eşti geloasă, aşa-i?

Sunt şocat că s-a putut gândi la aşa ceva. Se înroşeşte la faţă şi nu-mi răspunde, ci îşi priveşte din nou mâinile. Eu am primit însă răspunsul. Ţin minte că Elliot a făcut aluzie la firea Giei şi asta mi-a amintit de Elena — o femeie care nu acceptă să fie refuzată. O femeie care obţine ceea ce vrea.

— Ana, este o prădătoare sexuală. Nu e deloc genul meu. Cum poţi fi geloasă pe ea? Pe oricine, de altfel? Nimic de la ea nu-mi stârneşte interesul.

îmi trec o mână prin păr, nedumerit.

— E vorba doar despre tine, Ana. Doar despre tine va fi întotdeauna.

Abandonez din nou schiţele, mă duc rapid spre ea şi o prind de
bărbie.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? Ţi-am dat vreodată vreun motiv să crezi că aş putea fi cât de cât interesat de altcineva?

— Nu, şopteşte ea. Sunt o proastă. Ziua de azi e de vină. 1\i...

Se opreşte.

— Eu?

— Ah, Christian.

Lacrimile i se preling din ochi.

— încerc să mă adaptez la această nouă viaţă, pe care nu mi-am ima- ginat-o niciodată. Primesc totul pe tavă — slujba, tu, soţul meu frumos, pe care nu am... nu am ştiut niciodată că-l voi iubi în acest fel, atât de mult, atât de repede, atât de... definitiv.

Mă uit la ea, paralizat, iar ea inspiră profund.

— Dar tu eşti ca un tren de marfa şi nu vreau să fiu presată să fac lucruri, pentru că atunci fata de care te-ai îndrăgostit va fi zdrobită. Şi ce va rămâne? Tot ce va rămâne va fi o radiografie socială găunoasă, care va zbura de la un eveniment de caritate la altul.

Of! Ana!

— Şi acum vrei să fiu director general al unei companii, ceea ce nici măcar nu-mi propusesem vreodată. Mă zbat între toate aceste idei, mă zbucium. Vrei să stau acasă. Dar vrei să şi conduc o companie. E totul atât de confuz.

Se luptă să nu plângă.

— Trebuie să mă laşi să iau propriile decizii, să-mi asum riscuri, să fac propriile greşeli şi să învăţ din ele. Trebuie să învăţ să merg înainte de a alerga, Christian, nu înţelegi? Vreau puţină independenţă. Asta înseamnă numele meu pentru mine.

Este vorba despre ea!

La naiba.

— Te simţi presată? îi şoptesc.

Dă din cap. închid ochii.

— Vreau doar să-ţi ofer lumea întreagă, Ana, tot ce-ţi doreşti tu. Şi să te salvez şi de ea. Să te menţin în siguranţă. Dar vreau, de asemenea, ca toată lumea să ştie că eşti a mea. Am intrat în panică azi când am primit e-mailul tău. De ce nu mi-ai spus despre problema cu numele?

Se îmbujorează.

— M-am gândit la asta în timp ce eram în luna de miere şi, ei bine, nu voiam să sparg bula şi apoi am uitat. Mi-am amintit abia aseară. Şi apoi problema cu Jack m-a făcut să nu mă mai gândesc. îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun şi să discut cu tine, dar se pare că nu am găsit momentul potrivit.

O studiez, cântărindu-i cuvintele. Da. Subiectul acesta ar fi dus la o ceartă în luna noastră de miere.

— Tu de ce te-ai panicat? mă întreabă.

Vreau să te merit, iar e-mailul tău m-a făcut să-mi ies din minţi.

încetează, Grey.

— Nu vreau să-mi scapi pur şi simplu printre degete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu plec nicăieri. Când ai de gând să bagi asta în capul ăla incredibil de tont? Te. Iubesc. Te iubesc.

îşi flutură mâna în aer în căutarea inspiraţiei, aşa cum fac şi eu.

— *Cât te iubesc nu-igrai/s-o poată spune / Decât lumina ochilor mai mult /Decât văzduhul, decât libertatea.*

Shakespeare?

— Ca iubirea unei fiice?

Sper că nu!

— Nu, râde ea. E singurul citat care mi-a venit în minte.

— Regele Lear cel nebun?

— Scumpul rege Lear, cu minţile pierdute.

Se ridică şi mă mângâie pe obraz, iar eu mă sprijin de mâna ei, închizând ochii şi bucurându-mă de această atingere.

— Tu ţi-ai schimba numele în Christian Steele, ca să ştie toată lumea că-mi aparţii?

Deschid ochii şi mă uit la ea.

— îţi aparţin?

— Eşti al meu, spune ea.

— Al tău, repet. Da, aş vrea. Dacă ar însemna atât de mult pentru
tine.

îmi amintesc că aici am capitulat în faţa ei, înainte să ne căsătorim, când credeam că pleacă.

— înseamnă atât de mult pentru tine? mă întreabă.

— Da.

— Bine, zice ea.

— Credeam că ai acceptat deja lucrul acesta.

— Da, l-am acceptat, dar acum, că am discutat mai mult, sunt mai împăcată cu hotărârea mea.

— A.

Flynn avea dreptate. Era vorba despre ea şi sentimentele sale. Dar mă bucur că şi-a revenit. E o uşurare — conflictul s-a terminat, îi zâmbesc şi îmi răspunde la fel, aşa că o prind de mijloc şi o ridic în aer. *Mulţumesc, Anastasia.* Chicoteşte, iar eu o aşez în picioare.

— Doamnă Grey, ştii ce înseamnă asta pentru mine?

— Acum ştiu.

O sărut, trecându-mi degetele prin părul ei moale, şoptindu-i lipit de buzele ei:

— înseamnă şapte umbre de duminică, îmi ating nasul de al ei.

— Crezi?

Se lasă pe spate, cu ochii mijiţi, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— S-au făcut nişte promisiuni. S-au înaintat oferte, s-au negociat înţelegeri, şoptesc.

Şi te doresc.

După această ceartă, trebuie să ştiu că ne-am împăcat.

— Ăăă...

Ana mă priveşte ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile. *La naiba, dă înapoi.*

— îţi încâlci promisiunea? Un gând îmi vine în minte.

— Am o idee. O chestiune foarte importantă de care trebuie să mă ocup.

Ana mă priveşte de parcă aş fi nebun. 380 Descătuşat

— Da, doamnă Grey. O chestiune de foarte mare importanţă.

Sunt sigur că am o licărire ghiduşă în ochi. Scopul scuză mijloacele.

Mijeşte ochii încă o dată.

— Ce idee? întreabă ea.

— Vreau să mă tunzi. Se pare că am părul prea lung, iar soţiei mele nu-i place.

— Nu pot să te tund! exclamă ea, amuzată, dar şi neîncrezătoare.

— Ba da, poţi.

îmi clatin capul şi părul îmi cade în ochi.

Cum de nu am observat asta?

— Dacă doamna Jones are un castron de budincă...

Ana chicoteşte şi eu râd de-a binelea.

— OK, bună observaţie. O să-l pun pe Franco s-o facă.

Ana se strâmbă şi, după o clipă de şovăială, mă prinde de mână cu o forţă surprinzătoare.

— Vino.

Mă târăşte până la baie şi acolo îmi eliberează mâna.

Se pare c-o să mă tundă.

Stau şi o privesc cum trage scaunul în faţa chiuvetei. Tocurile ei înalte îi pun în evidenţă picioarele, iar fusta mulată îi sculptează frumosul posterior. E un spectacol care merită urmărit.

Se întoarce şi arată spre scaun.

— Ia loc.

— Ai de gând să-mi speli părul?

încuviinţează.

Uau. Nu-mi amintesc să-mi fi spălat cineva părul. Niciodată.

— Bine.

Fără să-mi dezlipesc privirea din ochii ei, îmi desfac încet cămaşa şi îi întind încheietura dreaptă. Manşeta e prinsă cu unul dintre butonii mei.

Desfă-l, iubito.

Cu o privire misterioasă, desface manşeta dreaptă, apoi, pe cea stângă. Vârfurile degetelor ei îmi ispitesc pielea cu o atingere uşoară sau două pentru fiecare bătaie de inimă. Are bluza desfăcută larg, iar eu întrevăd rotunjimea moale a sânilor ei înveliţi în dantelă fină.

Este o privelişte excitantă. Se apropie şi mai mult, iar eu inspir o urmă din parfumul ei încântător în timp ce-mi împinge cămaşa de pe umeri şi o lasă să cadă la podea.

Eşti gata? şopteşte, iar aceste cuvinte sună promiţător.Totul este excitant. Profund excitant.

— Pentru orice vrei tu, Ana.

îşi îndreaptă privirea spre buzele mele, apoi se apleacă pentru un sărut.

— Nu, spun gâfâind şi, într-un gest monumental de sacrificiu de sine, o cuprind de umeri. Nu. Dacă faci asta, nu mă voi mai tunde niciodată.

Buzele ei rămân întredeschise de uimire.

— Şi-mi doresc asta, şoptesc, surprinzându-mă pe mine însumi.

— De ce?

Pentru că nimeni nu mi-a spălat părul... niciodată.

— Pentru că mă va face să mă simt preţuit.

Oftează la mărturisirea mea rostită cu blândeţe şi, înainte să clipesc, mă îmbrăţişează, strângându-mă cu putere. îmi acoperă pieptul cu sărutări blânde şi delicate, acolo unde cu numai două luni în urmă nu suportam să fiu atins.

— Ana. Ana mea.

închid ochii şi o strâng în braţe în timp ce inima mi se umflă în piept de fericire.

Cred că sunt iertat pentru că am încercat s-o presez.

Cred că suntem în regulă.

Stăm îmbrăţişaţi în mijlocul băii timp de o veşnicie, iar căldura şi dragostea ei mă cuprind.

în cele din urmă, Ana se lasă pe spate, cu lumina iubirii sdipindu-i în ochi.

— Chiar vrei să fac asta?

încuviinţez şi zâmbim amândoi. Se strecoară afară din îmbrăţişarea mea şi arată din nou spre scaun.

— Atunci ia loc.

Fac cum îmi spune, în timp ce ea îşi dă jos pantofii şi ia şamponul de la duş.

— Domnule, acesta vă place asta?

Ridică şamponul ca la un canal de cumpărături ieftine, prezen- tându-mi-l spre vânzare.

— Făcut manual şi livrat din sudul Franţei. Ador mirosul acesta.

Deschide capacul.

— Miroase ca tine.

— Te rog.

Aşază şamponul pe măsuţa de toaletă, apoi caută un prosop mic.

— Apleacă-te, ordonă ea, îmi întinde prosopul peste umeri şi deschide robinetele din spatele meu. Acum lasă-te pe spate.

E autoritară.

îmi place lucrul acesta.

încerc să mă las pe spate, dar nu merge, pentru că sunt prea înalt. Trag scaunul în faţă şi apoi îl înclin, sprijinindu-l de chiuvetă.

Până la urmă reuşesc. îmi înclin capul pe spate peste chiuvetă şi mă uit la Ana. Ea îmi umezeşte părul cu un pahar cu apă caldă, aplecându-se peste mine.

— Miroşi atât de bine, doamnă Grey.

închid ochii, bucurându-mă de atingerea mâinilor ei, în timp ce-mi udă în continuare părul. La un moment dat, îmi toarnă apă pe frunte şi aceasta îmi curge în ochi.

— îmi pare rău, strigă ea.

Râd şi şterg apa cu colţul prosopului.

— Hei, ştiu că sunt un pervers, dar nu mă îneca.

Chicoteşte şi mă sărută tandru pe frunte.

— Nu mă ispiti, şopteşte.

Mă întind, îmi pun mâna pe gâtul ei şi îi ghidez buzele spre ale mele. Respiraţia ei este dulce; are gust de Ana şi de Sauvignon Blanc. O combinaţie tentantă.

— Mm, murmur, savurându-i gustul.

îi dau drumul şi mă aplec pe spate, lăsând-o să continue. îmi zâmbeşte şi aud sunetul şamponului care se scurge din tub în mâna ei. începe să-mi maseze uşor scalpul cu şampon — de la tâmple în sus — şi închid ochii, bucurându-mă de atingerea ei.

Iisuse sfinte.

Cine arfi ştiut că raiul se află în vârful degetelor soţiei mele?

De câte ori m-a tuns, Franco a folosit întotdeauna un spray. Nu mi-a spălat niciodată părul.

De ce nu, Grey? E atât de relaxant.

Sau poate că e doar Ana... sunt atât de conştient de mângâierea ei... Piciorul ei îl atinge pe al meu, braţul ei îmi atinge obrazul, atingerea ei, mirosul ei...

— Ce bine e, murmur.

— Da, sigur că e.

Buzele ei îmi ating fruntea.

— îmi place când îmi zgârii pielea capului cu unghiile tale.

— Capul sus, spune, iar eu îmi ridic capul ca să mă spele şi la ceafa.

Fericire.

— Acum, pe spate.

Fac cum mi se spune, iar ea îmi toarnă din nou apă pe cap, clătind spuma.

— încă o dată? mă întreabă.

— Te rog.

Deschid ochii, iar ea îmi zâmbeşte.

— Imediat, domnule Grey.

Umple chiuveta.

— Pentru dătire, îmi explică ea.

închid ochii şi mă las în voia mângâierilor ei. îmi spală din nou părul, clătindu-mă cu mai multă apă, turnându-mi mai mult şampon pe păr şi folosindu-şi unghiile.

Am ajuns în Nirvana.

Acesta este paradisul pur.

Degetele ei îmi mângâie obrazul, iar eu deschid pleoapele grele ca s-o privesc. Mă sărută tandru, dulce şi cast.

Suspin, simţindu-mă pe deplin mulţumit.

Vine deasupra mea şi sânii ei îmi ating faţa.

La naiba.

Salutare!

în spatele meu, apa gâlgâie în scurgere. Cu ochii închişi, mă întind şi o prind de şolduri, apoi îmi trec degetele peste fundul ei magnific.

— Nu mângâia coafeza, mă avertizează ea.

— Nu uita că sunt surd.

încep să-i ridic încet fusta, dar ea mă loveşte peste braţ. Zâmbesc, simţindu-mă ca şi cum aş fi fost prins cu mâna în borcanul cu fursecuri, îmi temperez purtarea nepotrivită, dar îmi ţin mâinile pe fundul ei frumos, în timp ce ea îmi clăteşte părul. îmi imaginez că-i cânt Sonata Lunii pe fund şi degetele mele se îndoaie, apăsând nişte dape imaginare. Ea se mişcă delicios la capătul degetelor mele, iar eu mârâi apreciativ.

— Gata, te-am clătit, anunţă ea.

— Bravo.

O strâng de şolduri şi, stropind cu apă în toate părţile, o trag pe Ana pe genunchi. îmi încolăcesc degetele în jurul cefei sale, iar cu cealaltă mână îi cuprind obrazul. Ea gâfâie şi eu profit din plin, lipindu-mi buzele de ale ei şi sărutând-o. Limba mea caută mai multe senzaţii.

E fierbinte. Flămândă. Pregătită.Nu-mi pasă că improşc apă prin toată baia şi că îmi ud leoarcă soţia. Degetele Anei se înfig în părul meu ud. Mă sărută la fel de dezlănţuit.

Dorinţa îmi străbate întregul trup.

Cere să fie eliberată.

Sunt tentat să-i sfâşii bluza, dar trag doar de nasturele de sus.

— Ajunge cu răsfăţul ăsta. Vreau să ţi-o trag în şapte nuanţe de duminică. Putem s-o facem aici sau în dormitor. TU decizi.

Ana mă priveşte ameţită.

— Cum doreşti, Anastasia?

— Eşti ud tot, şopteşte.

O prind de şolduri, îmi aplec capul în faţă şi-mi frec părul ud de bluza ei. Mai scânceşte o dată şi se strâmbă, dar eu o strâng şi mai tare.

— Nu pleci nicăieri, iubito.

Ridic privirea şi văd că bluza i se lipeşte de ea ca un al doilea strat de piele. I se întrezăresc sutienul şi sfârcurile ca nişte perle sub dantelă. Este superbă, dar şi indignată, amuzată şi excitată în acelaşi timp.

— Iubesc această privelişte, şoptesc şi-mi lipesc nasul de sfârcul ei ud şi nerăbdător.

Geme şi se zvârcoleşte deasupra mea.

— Răspunde-mi, Ana. Aici sau în dormitor?

— Aici, murmură ea.

— Bună alegere, doamnă Grey, spun încet, lipit de colţul gurii ei, iar ea îmi mută mâna de pe obraz pe picior.

îmi plimb degetele peste picioarele ei şi-i ridic fusta din ce în ce mai sus, în timp ce o sărut tandru pe faţă.

— Ah, oare ce să-ţi fac eu ţie? şoptesc.

Ah. Ajung cu mâna la carnea fermă de pe coapsele ei.

Poartă ciorapi!

Ce mai bucurie.

— îmi plac ăştia.

îmi trec un deget pe sub partea de sus a ciorapilor şi peste pielea catifelată de pe pulpa ei. Ana se zvârcoleşte încântată, iar eu scot un geamăt.

— Dacă vrei să ţi-o trag în şapte nuanţe de duminică, trebuie să stai nemişcată.

— Obligă-mă, cere ea, şi îşi îndreaptă privirea provocator direct spre penisul meu.

— Ah, doamnă Grey. Nu trebuie decât să spui aşa.

îmi strecor mâna până la chiloţii ei, bucuros că-i poartă peste jartieră.

— Hai să scăpăm de ei.

Trag uşor, iar ea se apropie de erecţia mea.

La naiba. Răsuflu şuierător.

— Stai nemişcată, mormăi eu.

— Voiam să te ajut.

Se bosumflă în semn de protest, iar eu îi muşc buza de jos.

— Stai nemişcată, repet, apoi îi eliberez buza şi îi trag chiloţii în jos, mototolindu-i în palmă; am un plan cu ei.

înalţ fusta Anei, strângându-i-o în jurul şoldurilor şi zăbovesc un scurt moment pentru a-i admira picioarele frumoase în ciorapii cu dantelă. Apoi o ridic.

— Ia loc. încalecă-mă.

Se supune, fără să-şi desprindă ochii misterioşi de ai mei, dar îşi înalţă bărbia, voind parcă să spună *Hai, să te văd ce poţi.*

Ah, Ana.

— Doamnă Grey, mă provoci?

Ne-am putea distra în felul acesta.

Simt cum pantalonii mei au ajuns cu două numere mai mici din cauza erecţiei.

— Da. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Doamne, cât îmi plac provocările.

— Prinde-ţi mâinile la spate.

Mă ascultă, iar eu îi leg strâns încheieturile folosind chiloţii. Acum e complet neajutorată.

— Ăia sunt chiloţii mei? Domnule Grey, nu ai nicio ruşine, mă mustră ea, gâfâind.

— Niciodată în ceea ce te priveşte, doamnă Grey, dar ştii bine asta.

Ador provocarea din ochii ei albastru-întunecat. Este atât de excitant.

O împing pe spate la mine în poală, ca să am mai mult spaţiu de manevră. îşi muşcă buza, privindu-mă în ochi. O mângâi cu blândeţe până la genunchi, desfacându-i mai mult picioarele. Apoi mi le desfac şi eu, pentru ca mădularul meu să aibă mai mult loc.

în felul acesta va fi mai intens şi pentru ea.

Degetele mele se îndreaptă spre nasturii bluzei sale ude.

— Nu cred că avem nevoie de asta.

Desfac încet fiecare nasture, dezvăluindu-i sânii încă uzi. Pieptul i se ridică şi coboară rapid, în ritmul respiraţiei întretăiate. îi las bluza larg deschisă.

Dorinţa îi scânteiază în ochii care rămân aţintiţi asupra mea.

O mângâi pe obraz şi-mi trec degetul mare peste buza ei de jos, apoi i-l vâr brusc în gură.

— Suge.

îşi închide gura în jurul degetului meu şi face exact ceea ce i s-a spus.

Cu putere.

Iubita mea nu se dă înapoi.

De asta sunt sigur.

îşi trece uşor dinţii peste pielea mea şi mă muşcă încet.

Gem, apoi îmi scot degetul din gura ei şi îi ating bărbia, gâtul şi pieptul cu propria salivă. îmi agăţ degetul mare în cupa sutienului ei şi o trag în jos, eliberându-i sânul. Apoi i-l ridic, ca să fie pregătit pentru mine. Ne privim fix unul pe celălalt. Gura ei se deschide şi se închide la loc, iar ochii îi sunt plini de dorinţă. îmi place să-i urmăresc reacţiile la gesturile mele. îşi muşcă buza în timp ce-i eliberez şi celălalt sân, fa- cându-l la fel de vulnerabil şi de nerăbdător. Sunt prea ispititori. îi cuprind pe amândoi şi-mi trec încet degetele peste sfârcurile ei, într-un cerc mic, astfel încât să se ridice mândre sub atingerea mea. Ana începe să gâfâie şi-şi arcuieşte spatele, lipindu-şi sânii de palmele mele. Nu mă opresc, ci continui s-o aţâţ. îşi dă capul pe spate şi scoate un geamăt lung de plăcere.

— Şşş, îi şoptesc, fără să renunţ la ritmul lent şi dulce al degetelor mele.

Ana mişcă din şolduri.

— Nu te mişca, iubito, nu te mişca.

Duc mâna la ceafa ei, îi strâng părul şi o prind de gât.

Vreau să nu se mai mişte.

Mă înclin, îi apuc sfârcul drept cu buzele, apoi îl sug cu putere. Celălalt sfârc e între degetele mele, care-l trag şi-l răsucesc uşurel.

— Ah! Christian! geme ea şi-şi leagănă şoldurile la mine în poală.

O, nu, iubito.

Nu cedez. Buzele mele o gustă şi o aţâţă, degetele mele răsucesc şi trag de sfârcurile ei.

— Christian, te implor, scânceşte.

— Hmm. Vreau să-ţi dai drumul aşa, şoptesc cu buzele lipite de sfârcul ei captiv, apoi trag de el cu dinţii, tandru şi atent.

— Ah! strigă Ana şi se zvârcoleşte în poala mea, însă o ţin neclintită şi nu mă opresc. Te rog.

Gâfâie şi imploră, iar eu o privesc, cu gura întredeschisă, cu capul pe spate, neavând de ales decât să primească toată plăcerea.

Ştiu că e aproape de orgasm.

— Ai nişte sâni atât de frumoşi, Ana. într-o zi o să ţi-i fut.

îşi arcuieşte spatele, abandonându-se în faţa mea, cu respiraţia accelerată. Coapsele ei se încordează lipite de ale mele.

E aproape.

Atât de aproape.

—Dă-ţi drumul, îi şoptesc, iar ea asta face, cu ochii închişi, în timp ce strigă şi trupul i se cutremură datorită orgasmului.

O strâng mai tare, în timp ce ea începe să se mai domolească. Ochii i se deschid, ameţiţi şi frumoşi.

— Doamne, îmi place să te privesc când îţi dai drumul, Ana.

— A fost...

Se opreşte, cred că e copleşită.

— Ştiu.

O sărut, îndinându-i capul astfel încât s-o pot revendica şi să-i spun cu limba că ea este totul pentru mine.

Clipeşte confuză când mă retrag.

— Acum o să ţi-o trag, tare de tot.

O prind de talie şi o aşez din nou bine la mine în poală. Cu o mână pe coapsa ei, mă întind spre fermoarul pantalonilor şi-mi eliberez scula nerăbdătoare.

Culoarea ochilor i se întunecă, pupilele i se dilată.

— îţi place? îi şoptesc.

— Hm.

Scoate un zgomot delicios de aprobator. îmi înfăşor degetele în jurul penisului meu erect şi le mişc în sus şi în jos în timp ce ea mă priveşte.

— îţi muşti buza, doamnă Grey.

— Asta pentru că mi-e foame.

— Ţi-e foame?

Anastasia Grey, ziua aceasta mi se pare brusc de o mie de ori mai bună.

Face din nou acel zgomot sexy şi gutural şi-şi linge buzele în timp ce eu continui să mă autosatisfac.

— înţeleg. Ar fi trebuit să mănânci la cină.

Sunt aproape tentat s-o plesnesc la fund, dar nu sunt sigur că i-ar plăcea.

Dar poate că te voi obliga.îmi aşez mâinile în jurul taliei ei ca să-şi păstreze echilibrul.

— Ridică-te, îi ordon.

Se conformează, indecent de repede. Este de-a dreptul entuziasmată.

— îngenunchează, murmur privind-o.

Ochii ei se îndreaptă spre mine, sclipind cu un soi de încântare senzuală. Ana face asta surprinzător de graţios, având în vedere că are mâinile legate. Mă las în faţă pe scaun, ţinându-mi erecţia.

— Sărută-mă, îi spun, arătându-i penisul meu.

Se uită la el, apoi, la mine, iar eu îmi trec limba peste dinţi.

Haide, iubito.

Se apleacă şi mă sărută delicat pe vârful sculei. Ochii ni se întâlnesc.

E al naibii de sexy. Aş putea să-mi dau drumul pe ea chiar acum.

îmi pun mâna pe obrazul ei, iar ea îşi plimbă limba în jurul capului penisului meu. Oftez şi, brusc, se năpusteşte asupra mea, luându-mi scula în gură şi sugând-o foarte tare.

—Ah!

Gura Anei este divină.

îmi flexez şoldurile în faţă, pătrunzând-o şi mai adânc, iar ea mă primeşte, mă primeşte cu totul.

La naiba.

îşi mişcă capul, în sus şi în jos, consumându-mă.

O, da. Se pricepe atât de bine la asta.

Dar nu vreau să-i ejaculez în gură. îi cuprind capul cu ambele mâini ca să-i încetinesc şi ca să-i controlez ritmul.

Uşor, iubito.

Gâfâind din greu, îi ghidez gura. Jos. în sus. Pe mine. Limba ei este fermecată.

— Iisuse, Ana, şoptesc, îmi dau ochii peste cap şi mă pierd în ritmul ei.

încep să-i simt dinţii.

La naiba. Mă opresc şi o ridic, mutând-o în poala mea.

— Ajunge! mârâi eu.

îi smulg chiloţii şi pare atât de mulţumită de sine. Aşa cum trebuie, de fapt. E o zeiţă, cu expresia aceea senzuală în spatele genelor ei lungi, îşi linge buzele şi-mi cuprinde penisul în mâini, apoi se trage mai în faţă şi alunecă încet în jos pe scula mea.

Ah, atingerea ei.

Scot un geamăt admirativ, apoi îi smulg bluza care cade pe jos. O cuprind de şolduri ca s-o împiedic să se mişte.

— Stai neclintită, îi ordon. Te rog, lasă-mă să savurez momentul acesta. Să te savurez pe tine.

Se opreşte, iar ochii ei cu o culoare atât de accentuată strălucesc de dragoste şi senzualitate înnăscută; buzele ei sunt întredeschise şi umede, acolo unde şi-a muşcat buza de jos.

Ea este viaţa mea.

îmi încordez fundul, intrând mai adânc în ea, iar ea geme şi închide ochii.

— Acesta este locul meu preferat, murmur. în tine. în soţia mea.

Degetele Anei se înfig în părul meu umed, buzele ei le găsesc pe ale
mele, iar limba ei se împleteşte cu limba mea. începe să se mişte, urcând şi coborând, călărindu-mă.

Mi-o trage repede, cu un ritm frenetic.

Gem, înfigându-mi mâinile în părul ei. Limba mea o întâmpină pe a ei, dansând împreună cu mişcări pe care le cunosc atât de bine.

E lacomă.

La fel ca mine.

Prea repede, iubito.

îmi mut mâinile pe fundul ei şi o ghidez din nou, într-un ritm rapid, dar uniform.

— Ah! strigă ea.

— Da... Da, Ana, şuier printre dinţi, încercând să prelungesc această plăcere rafinată. Iubito, murmur simţind că pasiunea mea se intensifică.

îi iau din nou gura cu asalt.

Ana. Ana. Oare va fi mereu aşa ?

Atât de sexy.

Atât de primar.

Atât de extrem.

— Ah, Christian, te iubesc. Te voi iubi mereu.

Cuvintele ei îmi provoacă orgasmul. Nu mai pot rezista, după toată tensiunea dintre noi de azi. O strâng aproape de mine şi-mi dau drumul, urlând în timp ce ejaculez cu forţă şi repede, declanşând şi orgasmul ei. Strigă şi se abandonează, cutremurându-se în jurul sculei mele. Apoi rămânem amândoi nemişcaţi.

Ne revenim împreună.

Plânge.

— Hei.

îi dau bărbia pe spate.

— De ce plângi? Te-am rănit?

— Nu, spune ea gâfâind, grăbindu-se să nege.

îi dau la o parte părul de pe faţă, îi şterg cu degetul mare lacrima care îi alunecă pe obraz şi o sărut. îmi schimb poziţia, ieşind din ea, iar ea tresare.

— Ce s-a întâmplat, Ana? Spune-mi.

Mă priveşte fix în ochi.

— Uneori sunt, pur şi simplu, copleşită de cât de mult te iubesc, şopteşte.

Inima mea se topeşte şi se transformă într-un întreg magnific.

— Şi tu ai acelaşi efect asupra mea.

îmi lipesc buzele de ale ei, sărutând-o dulce.

— Chiar aşa?

Ana.

— Ştii bine că da.

— Câteodată ştiu. Nu tot timpul.

— Şi mie mi se întâmplă la fel, doamnă Grey.

Ce mai pereche facem. Anastasia.

Zâmbetul ei luminează calea către sufletul meu întunecat. Ana face o cărare de sărutări delicate şi dulci pe pieptul meu şi se ghemuieşte lângă mine, cu obrazul lipit de inima mea. îi mângâi părul şi-mi plimb degetele pe spatele ei.

încă are sutienul pe ea. Nu cred că se simte foarte confortabil; i-l desfac şi trag în jos de fiecare dintre bretele. Sutienul cade la podea, lângă bluza Anei.

— Hmm. Piele pe piele.

O cuprind în braţe şi-mi trec buzele peste umărul Anei, până la urechea ei.

— Miroşi a rai, doamnă Grey.

— Şi tu la fel, domnule Grey.

Mă sărută din nou pe piept şi se relaxează lipindu-se de mine, scoţând ceea ce pare a fi un oftat de mulţumire. Nu ştiu cât timp stăm aşa, încolăciţi unul în jurul celuilalt, dar este un balsam pentru sufletul meu. Suntem o singură fiinţă. Tensiunea dintre noi a dispărut. îi sărut părul soţiei mele, îi inhalez parfumul şi totul este din nou aşa cum trebuie în lumea mea.

— E TÂRZIU.

O mângâi pe spate şi nu vreau să mă mişc.

— Tot trebuie să te tund.

Izbucnesc în râs.

— Aşa este, doamnă Grey. Ai energie să termini treaba pe care ai început-o?

— Pentru tine, domnule Grey, orice.

Mă mai sărută o dată pe piept şi se ridică în picioare.

— Nu pleca.

îi cuprind şoldurile şi o răsucesc. îi desfac iute fermoarul fustei, care cade la podea, şi-i întind mâna Anei ca să iasă din

ea. Zăbovesc o clipă pentru a-mi admira soţia care nu are pe ea decât ciorapii şi jartierele.

— Arăţi minunat, doamnă Grey.

Mă aşez pe scaun, îmi încrucişez braţele şi privesc în gol. Ea îşi deschide braţele şi se roteşte în faţa mea.

— Doamne, ce tip norocos sunt, şoptesc uimit.

— Da, eşti.

— Pune-ţi cămaşa mea şi poţi să mă tunzi. Aşa îmi distragi atenţia şi nu mai ajungem niciodată în pat.

Zâmbetul ei ghiduş este teribil de sexy. Ce anume are de gând să facă? îmi închid fermoarul pantalonilor în timp ce ea valsează până la locul unde e cămaşa mea întinsă pe podea. Şoldurile i se leagănă într-un ritm senzual. Se apleacă din talie, într-o postură demnă de revista Penthouse, fără să mai lase loc imaginaţiei, ia cămaşa, o miroase, apoi, aruncându-mi o privire timidă, o îmbracă graţios.

Jos, băiete.

— E un spectacol pe cinste, doamnă Grey.

— Avem vreo foarfecă? întreabă ea, purtând cămaşa mea şi un zâmbet obraznic pe faţă.

— La mine-n birou.

Am glasul răguşit.

— Mă duc să caut.

Iese din baie, lăsându-mă cu o semierecţie.

Doamna. Doamna. Doamna Grey.

în timp ce Ana caută foarfeca, eu îi strâng hainele, le împăturesc şi le aşez pe dulap. Mă privesc în oglindă, recunoscându-l cu greu pe bărbatul care mă priveşte.

E foarte satisfăcător să renunţ la un strop de control când fac sex cu Ana.

îmi place Ana cea frenetică.

Şi Ana cea lacomă.

îmi place că-mi adoră scula.

Da. Mai ales detaliul acesta.

Şi a fost de acord să fie doamna Grey şi cu numele.

Aş numi asta un rezultat excelent.

Trebuie doar să îmbunătăţim comunicarea dintre noi.

Comunică şi fă compromisuri.

Ana dă buzna în baie, recăpătându-şi suflul.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Tocmai m-am întâlnit cu Taylor.

— Ah, zic încruntându-mă. îmbrăcată aşa? Ana cască ochii mari, panicată de expresia mea.

— Nu e vina lui Taylor, zice ea repede.

— Nu. Totuşi.

Nu vreau să se holbeze nimeni la soţia mea aproape goală.

— Sunt îmbrăcată.

— Nu prea.

— Nu ştiu cine a fost mai jenat, eu sau el.

Fireşte. Bietul Taylor. Sau Taylor norocosul. Nu sunt sigur ce părere ar trebui să am în situaţia asta. îmi amintesc de incidentul cu sutienul de la costumul de baie şi-l alung rapid din minte.

— Ştiai că el şi Gail sunt... împreună? întreabă, puţin şocată. Izbucnesc în râs.

— Da, normal că ştiam.

— Şi nu mi-ai spus niciodată?

— Am crezut că şi tu ştiai.

— Nu.

— Ana, sunt adulţi. Locuiesc sub acelaşi acoperiş. Niciunul nu are obligaţii. Amândoi arată bine.

Roşeşte. De ce, nu ştiu. Mă bucur că se au unul pe celălalt.

— Da, dacă pui problema aşa, murmură ea. Credeam doar că Gail e mai în vârstă decât Taylor.

— Este, dar nu cu mult. Unora dintre bărbaţi le plac femeile mai în vârstă...

La naiba.

— Ştiu asta, se răsteşte Ana, încruntându-se.

Rahat. De ce am spus asta? Oare umbra Elenei va plana mereu deasupra noastră, între noi?

— Asta îmi aduce aminte de ceva, schimb eu subiectul.

— De ce anume?

Ana pare supărată. Ia scaunul şi-l întoarce cu faţa spre chiuvetă.

— Stai jos, îmi ordonă ea. *Autoritara mea soţie.* Fac cum mi se spune, încercând să-mi ascund amuzamentul. *Vezi. Pot să fiu ascultător.*

— Mă gândeam că am putea să le dăm lor camerele de deasupra garajelor, la noua casă, zic. Să le facem un cămin. Atunci poate că fiica lui Taylor ar veni mai des pe la el.

Urmăresc reacţia Anei în oglindă în timp ce mă piaptănă. Se încruntă.

— De ce fiica lui nu stă aici?

— Taylor nu mi-a cerut asta niciodată.

— Poate că ar trebui să te oferi tu. Dar asta ar însemna că trebuie să fim cuminţi.

— Nu mă gândisem la asta. *Copiii. Strică toată distracţia.*

— Poate că de aceea Taylor nu a întrebat. Ai cunoscut-o?

— Da. E o fată drăguţă. Timidă. Foarte drăguţă. Eu îi plătesc şcoala. Ana se opreşte din pieptănat, iar privirile ni se întâlnesc în oglindă.

— Habar n-aveam. Ridic din umeri.

— Mi s-a părut că măcar atât pot să fac. în plus, asta înseamnă că el nu-şi va da demisia.

— Sunt sigură că-i place mult să lucreze pentru tine.

— Nu ştiu.

— Cred că ţine foarte mult la tine, Christian.

îmi trece din nou pieptenele prin păr. E o senzaţie foarte plăcută.

— Crezi? o-ntreb.

Nu mi-a trecut niciodată aşa ceva prin minte.

— Da, aşa cred.

Ei bine, ce zici de asta? îi port lui Taylor un respect enorm. Mi-ar plăcea să rămână să lucreze pentru mine, pentru noi, pe termen nelimitat. Am mare încredere în el.

— Bine. Vrei să vorbeşti cu Gia despre camerele de deasupra garajului?

— Da, bineînţeles.

Zâmbeşte tainic, iar eu mă întreb la ce oare se gândeşte. Se uită la mine în oglindă.

— Eşti sigur de asta? Ultima ta şansă de a te retrage din joc.

— Fă ce poţi mai rău, doamnă Grey. Nu eu trebuie să mă uit la mine, ci tu.

Zâmbetul ei luminează încăperea.

— Christian, m-aş putea uita la tine toată ziua. Clatin din cap.

— E doar un chip frumos, iubito.

— Şi în spatele lui se află un bărbat foarte drăguţ. Mă sărută pe tâmplă.

— Bărbatul meu. *Bărbatul ei.*

îmi place asta.

Stau nemişcat şi o las să-şi vadă de treabă. Scoate limba, concentrată. Este drăgălaşă şi excitantă în acelaşi timp, aşa că-nchid ochii şi mă gândesc la luna noastră de miere, savurând numeroasele amintiri de acolo. Din când în când, întredeschid câte o pleoapă, aruncându-i Anei o privire rapidă.

— Am terminat, anunţă ea. Deschid ochii şi-i verific opera. Este o tunsoare. Şi arată bine.

— Bună treabă, doamnă Grey.

O trag spre mine şi o sărut pe abdomen.

— Mulţumesc.

— Plăcerea mea. Mă sărută în treacăt.

— E târziu. La culcare.

îi dau o palmă la fiind, pentru că mi-l plimbă prin faţa ochilor şi e prea tentantă.

— Ah! Ar trebui să fac curat pe-aici! exclamă ea.

Smocuri mici din părul meu sunt împrăştiate peste tot pe podea.

— Bine, aduc mătura, murmur şi mă ridic. Nu vreau să stingherească personalul cu ţinuta inadecvată.

— Ştii unde este mătura? Mă uit fix la Ana.

— Ăăă, nu. Râde.

— Mă duc eu.

Şi, cu un zâmbet fugar, iese din baie.

Cum de nu ştiu unde este mătura?

Mă întorc spre chiuvetă şi mă uit din nou la părul meu. Ana s-a descurcat de minune. Arată bine. Zâmbesc, impresionat de opera ei, şi mă întind după periuţa de dinţi.

ANA RÂDE SINGURĂ CÂND mă urc lângă ea în pat.

— Ce-i? o întreb.

— Nimic. Doar o idee.

— Ce idee?

Mă întorc pe o parte şi mă uit la ea.

— Christian, nu cred că vreau să conduc o companie.

Mă sprijin într-un cot.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu m-a atras vreodată lucrul acesta.

— Eşti mai mult decât capabilă, Anastasia.

— îmi place să citesc cărţi, Christian. Să conduc o companie mă va ţine departe de ele.

— Ai putea fi director de creaţie.

Pare că reflectează şi nu ştiu dacă detestă ideea sau o ia în considerare. Aşa că insist.

— Vezi tu, să conduci o companie de succes înseamnă să primşeti talentul persoanelor pe care le ai la dispoziţie. Dacă acolo se află talentele şi interesele tale, atunci structurezi compania pentru a le pune în aplicare. Nu respinge ideea din start, Anastasia. Eşti o femeie foarte capabilă. Cred că ai putea face orice ai vrea dacă ţi-ai pune mintea la contribuţie.

Nu este deloc convinsă.

— De asemenea, sunt îngrijorată că-mi va ocupa prea mult timp.

La asta nu mă gândisem.

— Timp pe care ţi l-aş putea dedica ţie, murmură ea.

îţi înţeleg jocul, doamnă Grey.

— Ştiu ce faci.

-Ce?

— încerci să-mi distragi atenţia de la problema actuală. întotdeauna faci asta. Doar să nu respingi ideea, Ana. Gândeşte-te la asta. Asta e tot ce-ţi cer.

O sărut repede pe buze şi-mi trec degetul mare peste obrazul ei.

Eşti atât de drăguţă.

Eşti mai mult decât capabilă.

— Pot să te întreb ceva? spune Ana.

— Bineînţeles.

— Ai spus azi că, dacă sunt supărată pe tine, ar trebui să mă descarc pe tine în pat. Ce voiai să spui?

— Ce crezi că voiam să spun? întreb.

— Că vrei să te leg.

Poftim?

— Ăăă... nu. Nu asta voiam să spun. Chiar deloc.

Vreau doar puţină... rezistenţă în pat.

-Oh.

Ana pare dezamăgită.

— Vrei să mă legi? o întreb.

Nu sunt sigur că aş putea face asta... în niciun caz, deocamdată.

Ana se înroşeşte.

— Păi...

— Ana, eu...

Asta ar însemna pierderea completă a controlului şi o capitulare totală. I-am mai oferit asta o dată, dar nu a dorit să accepte. Nu sunt sigur că aş putea face faţă unei astfel de respingeri din partea ei din nou. în plus, abia am învăţat să tolerez — nu, să mă bucur — de atingerea ei. Nu vreau să stric lucrul acesta.

— Christian, şopteşte şi se ridică spre mine ca să mă poată privi în ochi.

îşi pune palma pe obrazul meu.

— Christian, opreşte-te. Nu contează. Am crezut că asta voiai să spui.

îi iau mâna şi o pun pe pieptul meu, acolo unde, sub pielea şi sub oasele mele, inima îmi bate cu putere din cauza anxietăţii.

— Ana, nu ştiu cum m-aş simţi dacă m-ai atinge când aş fi imobilizat.

Cască ochii mari.

— E ceva încă prea nou.

îi mărturisesc din nou cele mai negre temeri ale mele.

Ana se apropie de mine şi nu ştiu ce are de gând să facă, dar mă sărută în colţul gurii.

— Christian, mi-am făcut o idee greşită. Te rog să nu-ţi faci griji. Te rog să nu te gândeşti prea mult la asta.

Mă sărută din nou, iar eu închid ochii şi o sărut cu pasiune. O cuprind de ceafă şi o lipesc de saltea, alungându-mi astfel toţi demonii.

Marţi, 23 august 2011

Unghiile stacojii mă zgârie pe piept. Nu mă pot mişca. Nu văd nimic. Pot doar să pipăi. *Nu-ţiplace asta, nu-i aşa?* Nu pot vorbi. Sunt redus la tăcere de căluşul cu bilă. Clatin frenetic din cap, iar întunericul se strecoară înlăuntrul meu, încercând apoi să se târască afară, în timp ce ghearele ei fac ravagii la suprafaţă. *Nu face gălăgie. O să-ţi primeşti recompensa.* Biciuşca mă loveşte peste piept şi micile mărgele îmi ciupesc pielea usturător. Lovitura anulează dureros întunericul. Sudoarea îmi curge pe frunte. *Ce piele frumoasă.* Mă loveşte din nou. Mai jos. Mă smucesc în legături, în timp ce biciuşca îşi cântă cântecul pe abdomenul meu. La naiba. Se duce mai jos. Durerea va fi greu de suportat. îmi iau inima în dinţi. Aştept. Ana stă deasupra mea. îmi mângâie faţa şi poartă mănuşa de blană. Mâna ei îmi coboară pe gât, pe piept, iar blana alunecă pe pielea mea. Mă calmează. în liniştea întunericului Ana mă priveşte, cu părul ciufulit, ochii ei strălucind de iubire pentru mine. Ana. Mâna ei coboară mai jos, până la abdomen, şi mă atinge cu cea mai fină mângâiere. Apoi îşi vâră degetele în părul meu.

Deschid ochii şi descopăr că sunt încolăcit în jurul Anei, cu capul pe pieptul ei. Ochii mei cenuşii întâlnesc albastrul strălucitor al verii.

— Bună, murmur, încântat s-o văd.

— Bună.

Bucuria mea i se oglindeşte pe chip.

Cămaşa ei de noapte din satin este perfect decoltată, dezvăluind acea mică vale dintre sânii ei. O sărut acolo, în timp ce restul corpului meu se trezeşte... pe deplin. îmi trec mâna peste şoldul ei.

— Ce bucăţică ispititoare eşti, murmur. Dar oricât de ispititoare ai fi — alarma radioului arată 7:30 — trebuie să mă trezesc.

Mă desprind cu greu de soţia mea şi mă dau jos din pat. Ea îşi duce mâinile la ceafă şi mă priveşte cum mă dezbrac, plimbându-şi limba peste buza de sus.

— Admiri priveliştea, doamnă Grey?

— E o privelişte foarte frumoasă, domnule Grey.

Zâmbeşte arogantă, aşa că-i arunc pantalonii mei de pijama. Ea îi prinde, chicotind.

La naiba cu munca.

Ridic pilota de pe ea, îngenunchez pe pat şi o apuc de glezne, tră- gând-o spre mine, iar cămaşa de noapte îi urcă peste coapse, şi mai sus, şi mai sus, dezvăluind locul meu preferat.

Ana ţipă. Este un sunet excitant. Mă aplec şi o sărut de la genunchi la coapsă, către locul meu preferat.

Bună dimineaţa, Ana.

Iar Ana scoate un geamăt. *Ah.*

O GĂSESC PE DOAMNA JONES făcându-şi de lucru în bucătărie.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. Cafea?

— Bună dimineaţa, Gail. Te rog.

— Ce doriţi la micul dejun?

Mor de foame după activităţile de azi dimineaţă şi de aseară.

— Omletă. Te rog.

— Cu şuncă, brânză şi ciuperci?

— Minunat.

— Doamna Grey v-a tuns foarte frumos, domnule.

Doamna Jones zâmbeşte, iar în ochi are o sclipire ghiduşă. îi răspund cu un zâmbet.

— Aşa este.

Mă cocoţ pe unul dintre scaunele de bar de la bucătărie, unde ea a aşezat două tacâmuri.

— Va veni şi Ana în scurt timp.

— Foarte bine, domnule.

îmi întinde o cafea şi, în timp ce omleta mea se face în tigaie, îi aşază Anei un bol cu cereale, iaurt şi afine. Verific pieţele financiare pe telefon.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey.

Gail îi dă Anei o ceaşcă de ceai salutând-o.

Soţia mea poartă o frumoasă rochie albastră, care îi pune în valoare ochii. Arată ca o directoare cool de editură, nicidecum ca sirena sexuală pe care o cunosc intim şi foarte frecvent. Se aşază lângă mine.

— Ce mai faci, doamnă Grey? o întreb, ştiind că am satisfacut-o în dimineaţa asta, iar ea s-a manifestat zgomotos.

— Cred că ştii, domnule Grey.

Se uită la mine printre gene, aruncându-mi acea privire care mă excită. Surâd.

— Mănâncă. Ieri nu ai mâncat.

— Asta pentru că te-ai purtat ca un dobitoc

Doamna Jones scapă farfuria pe care o spală în chiuvetă; sunetul o sperie pe Ana.

— Dobitoc sau nu — mănâncă.

Nu te juca cu mine, Ana.

îşi dă ochii peste cap.

— Bine! Uite, ridic lingura, mănânc cereale.

Pare exasperată, dar îşi ia iaurt şi afine şi începe să-şi mănânce micul dejun.

Mă relaxez şi-mi amintesc despre ceea ce voiam să vorbesc cu ea.

— S-ar putea să trebuiască să plec la New York în cursul săptămânii.

-Ah.

— Va însemna să rămân acolo peste noapte. Vreau să vii cu mine.

— Christian, nu am timp.

Cobor privirea spre ea. *Ah, cred că putem rezolva situaţia asta.*

Oftează.

— Ştiu că e compania ta, dar eu am fost plecată timp de trei săptămâni. Te rog. Cum te aştepţi să conduc afacerea dacă nu sunt niciodată acolo? N-o să păţesc nimic. Presupun că-l vei lua pe Taylor cu tine, dar Sawyer şi Ryan vor fi aici...

Se opreşte. Ca întotdeauna, soţia mea are dreptate.

— Ce e? întreabă.

— Nimic. Doar tu.

Şi talentele tale de negociator.

îmi aruncă o privire piezişă, dar expresia ei amuzată dispare brusc.

— Cum ajungi la New York?

— Cu avionul companiei, de ce?

— Voiam să verific dacă-l iei pe *Charlie Tango.*

— Tresare şi păleşte la faţă.N-aş zbura niciodată la New York cu *Charlie Tango.* Nu are o asemenea autonomie. în plus, nu se va întoarce de la echipa de ingineri decât peste două săptămâni.

Pare uşurată.

— Ei bine, mă bucur că e aproape reparat, dar...

Se opreşte şi priveşte în bolul cu mâncare din faţa ei.

— Ce ai păţit? o întreb.

Ridică din umeri. Urăsc când face asta.

— Ana? *Spune-mi.*

— Eu doar... ştii tu. Ultima dată când ai zburat cu el... am crezut, am crezut că ai...

Se bâlbâie şi apoi se opreşte.

Ah.

Ana.

— Hei.

îmi trec degetele peste chipul ei.

— Acela a fost un act de sabotaj. *Şi îl suspectăm pe fostul tău şef.*

— N-aş putea suporta să te pierd, spune.

— Cinci oameni au fost concediaţi din cauza asta, Ana. Nu se va întâmpla din nou.

— Cinci?

încuviinţez. Se încruntă.

— Asta îmi aduce aminte de faptul că e o armă în biroul tău. *De unde naiba ştie ea asta?*
Foarfeca. La naiba.

— Ea Leilei.

— E încărcată.

— De unde ştii? întreb.

— Am verificat-o ieri. *Poftim?*

— Nu vreau să te joci cu armele. Sper că ai pus siguranţa la loc. Se uită la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

— Christian, revolverul ăla nu are siguranţă. Nu ştii nimic despre arme?

— Ăăă, nu.

Taylor îşi drege glasul. Ne aşteaptă la intrare. Mă uit la ceas; e mai târziu decât credeam.

Asta pentru că ai făcut dragoste cu soţia ta dis-de-dimineaţă, Grey.

— Trebuie să plecăm.

Mă ridic în picioare, îmi pun sacoul, iar Ana mă urmează pe hol, unde îl salutăm amândoi pe Taylor.

— Mă duc să mă spăl pe dinţi, spune Ana, iar eu şi Taylor o urmărim îndreptându-se spre baie.

Mă întorc spre Taylor.

— Să nu uit. Este ziua de naştere a Anei în septembrie. Vrea un R8. Unul alb.

Taylor ridică din sprânceană, iar eu izbucnesc în râs.

— Da. M-a surprins şi pe mine. Poţi să comanzi unul?

Taylor zâmbeşte.

— Cu mare plăcere, domnule. Un Spyder ca al dumneavoastră?

— Da, aşa cred. Cu aceleaşi specificaţii.

Taylor îşi freacă mâinile cu o bucurie nedisimulată.

— Mă ocup eu de asta.

— Avem nevoie de el până cel târziu în 9 septembrie.

— Sunt sigur că voi găsi unul până atunci.

Ana revine şi ne îndreptăm împreună spre lift.

— Ar trebui să-l rogi pe Taylor să te înveţe să tragi cu arma, zice ea.

— Zici tu? întreb pe un ton ironic.

— Da.

— Anastasia, eu dispreţuiesc armele. Mama mea a „reparat" multe victime ale armelor de foc, iar tatăl meu se împotriveşte cu vehemenţă armelor. Am crescut cu părerile lor. Susţin cel puţin două iniţiative în favoarea controlului armelor de foc aici, în Washington.

— Ah. Taylor poartă armă?

îi arunc o privire lui Taylor şi sper ca dispreţul total pe care-l nutresc pentru armele de foc să nu mi se citească pe faţă.

— Câteodată.

— Şi tu nu eşti de acord? întreabă Ana, în timp ce o conduc afară din lift.

— Nu. Să spunem doar că eu şi Taylor avem păreri foarte diferite în ceea ce priveşte controlul armelor de foc.

în maşină, Ana se întinde şi mă prinde de mână.

— Te rog, spune ea.

— Ce mă rogi?

— învaţă să tragi cu arma.

îmi dau ochii peste cap.

— Nu. Şi cu asta, basta, Anastasia.

Dă să spună ceva, dar renunţă, apoi îşi încrucişează braţele şi-şi mută privirea pe fereastră. Presupun că a fi fată de fost soldat îţi oferă o perspectivă diferită asupra armelor. Mie mi-a format-o pe a mea faptul că sunt fiu de doctor.

— Unde este Leila? intervine Ana.

De ce se gândeşte la fosta mea supusă?

— Ţi-am spus. E în Connecticut, cu părinţii ei.

— Ai verificat? La urma urmei, are părul lung. Ar fi putut fi chiar ea la volanul Dodge-ului.

— Da, am verificat. Este înscrisă la o şcoală de artă din Hamden. A început săptămâna asta.

— Ai vorbit cu ea?

Ana păleşte, şocată.

— Nu. Flynn a vorbit.

— înţeleg, murmură ea.

-Cee?

— Nimic.

Oftez. Este a doua oară în această dimineaţă când face asta.

— Ana. Ce s-a întâmplat?

Comunică şi fă compromisuri.

Ridică din umeri şi habar nu am la ce anume se gândeşte. La Leila? Poate că trebuie s-o liniştesc.

— O ţin sub observaţie, zic, să fiu sigur dacă rămâne în partea ei de lume. Se simte mai bine, Ana. Flynn a trimis-o la un psihiatru din New Haven şi toate rapoartele sunt foarte optimiste. întotdeauna a fost interesată de artă, aşa că...

Mă opresc, încercând să-i citesc gândurile pe chip.

— Nu-ţi face griji, Anastasia.

O strâng de mână şi mă simt mult mai bine când îmi întoarce gestul.

— FRUMOASĂ TUNSOARE, DOMNULE GREY, spune vesel Barry când deschide uşa de sticlă de la Grey House.

— Mulţumesc, Barry.

Ei bine, asta e o premieră.

— Ce mai face băiatul tău? întreb.

— Grozav, domnule. Se descurcă excelent la şcoală.

Barry radiază mândrie paternă. Nu-mi pot abţine un zâmbet.

— Mă bucur să aud asta. Ros şi Sam sunt în lift.

— Te-ai tuns? întreabă Ros.

— Da. Mulţumesc.

— Arată bine.

— Da, da, zice Sam.

— Mulţumesc.

Ce naiba s-a întâmplat cu angajaţii mei?

DUPĂ DISCUŢIA MEA CU BARNEY despre actualizarea prototipului de tabletă, îi trimit Anei un e-mail. Risc, sperând că a reuşit să-şi schimbe numele la adresa de e-mail.

De la: Christian Grey Despre: Linguşire Data: 23 august 2011,09:54 Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Trei oameni m-au complimentat pentru noua mea tunsoare.
Complimentele din partea personalului meu sunt ceva nou pentru mine.
Trebuie să fie din cauza zâmbetului tâmp pe care îl am ori de câte ori mă gândesc la seara trecută. Eşti într-adevăr o femeie minunată, talentată şi frumoasă. Şi toată doar a mea.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă bucur să văd că textul nu vine înapoi, deşi nu primesc un răspuns imediat.

Răspunsul ei vine într-o pauză între două şedinţe.

De la: Anastasia Grey Despre: încerc să mă concentrez aici Data: August 23 2011,10:48 Către: Christian GreyDomnule Grey
încerc să lucrez şi nu vreau să fiu distrasă de amintirile astea delicioase. Este oare momentul să-ţi mărturisesc că-l tundeam pe Rayîn mod regulat? Habar n-aveam că va fi un antrenament atât de util. Şi da, eu sunt a ta, iar tu, dragul meu soţ autoritar care refuză să-şi exercite dreptul constituţional de a purta arme, conform celui de-al Doilea Amendament, eşti al meu. Dar nu-ţi face griji, pentru că eu te voi proteja, întotdeauna.
Anastasia Grey Editor, SIP

Obişnuia să-l tundă pe Ray. La naiba, de aceea s-a descurcat atât de bine. Şi are de gând să mă protejeze.

Sigur că da. Mă întorc la calculator şi caut pe Google „fobie de arme".

De la: Christian Grey Despre: AnnieOakley Data: 23 august 2011,10:53 Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey
Mă bucur să văd că aţi luat legătura cu departamentul IT şi că v-aţi schimbat numele :D
Voi dormi liniştit în patul meu ştiind că lângă mine doarme soţia mea înarmată.
Christian Grey
Director general şi hoplofob, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey Despre: Cuvinte lungi Data: 23 august 2011,10:58 Către: Christian Grey

Domnule Grey
încă o dată mă uimeşti cu iscusinţa ta lingvistică.De fapt, cu măiestria ta în toate domeniile, şi cred că ştii bine la ce mă refer.
Anastasia Grey Editor. SIP

Răspunsul ei mă face să zâmbesc larg.

De la: Christian Grey Despre: Vai!
Data: 23 august 2011,11:01 Către: Anastasia Grey
Doamnă Grey Flirtezi cumva cu mine?
Christian Grey
CEO şocat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey Despre: Ai fi preferat... Data: 23 august 2011,11:04 Către: Christian Grey
Să flirtez cu altcineva? Anastasia Grey Editor curajos, SIP

De la: Christian Grey Despre: Mrrrrrrr Data: 23 august 2011,11:09 Către: Anastasia Grey
NU!
Christian Grey
CEO posesiv, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey Despre: Uau...
Data: 23 august 2011,1114 Către: Christian Grey

Mârâi la mine? Pentru că asta e ceva destul de sexy. Anastasia Grey

Editor care se Zvârcoleşte (în sensul bun al cuvântului), SIP îmi place s-o fac să se zvârcolească cu un e-mail.

De la: Christian Grey Despre: Ai mare grijă Data: 23 august 2011,11:16
Către: Anastasia Grey
Flirtezi şi te joci cu mine, doamnă Grey?
S-ar putea să-ţi fac o vizită în această după-amiază.
Christian Grey
CEO priapic, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Grey Despre: O, nu! Data: 23 august 2011,11:20 Către: Christian Grey
O să mă port frumos. N-aş vrea ca şeful şefului şefului meu să se urce pe mine la muncă.;)
Acum lasă-mă să-mi văd de treabă. Şeful şefului şefului meu ar putea să-mi dea afară fundul de-aici.
Anastasia Grey Editor, SIP
De la: Christian Grey Despre: L>%$L*L*L* Data: 23 august 2011,11:23
Către: Anastasia Grey
Crede-mă când îţi spun că sunt foarte multe lucruri pe care ar vrea să le facă chiar acum cu fundul tău. Datul afară nu se numără printre ele.
Christian Grey
CEO pasionat de funduri, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Grey
Despre: Pleacă de-aici!
Data: 23 august 2011,11:26
Către: Christian Grey
Nu ai un imperiu de condus?
Nu mă mai întrerupe.
Următoarea mea întâlnire începe în scurt timp.
Credeam că eşti pasionat de sâni...
Gândeşte-te la fundul meu, şi eu mă voi gândi la al tău...
Te iubesc x
Anastasia Grey
Acum editor umezit, SIP

Umezit? Din nou acest cuvânt. Clatin din cap. îmi place să fie udă. Umedă nu mă satisface deloc. Dar, din păcate, trebuie să mă opresc, pentru că întâlnirea mea cu Marco şi cu echipa lui începe peste patru minute.

Este o întâlnire care merge strună. Marco a atacat agresiv după Geolumara şi oferta noastră a avut succes. Această achiziţie ne va conduce într-un nou domeniu al energiei verzi, cu ajutorul unui panou solar mai ieftin şi mai uşor de fabricat.

De asemenea, se pare că va trebui fie să mă duc eu în Taiwan, fie proprietarii şantierelor navale să vină la noi. Dar mai întâi vor o teleconferinţă. Ros programează o dată din calendar.

Când terminăm, vrea să vorbim în privat. îi aşteptăm pe ceilalţi să plece.

— Hassan ar vrea să mergi la New York, spune ea. Moralul este scăzut din cauza plecării lui Woods. Nu era bine văzut şi, pentru că a făcut scandal în presă, echipa de

tehnicieni este iritată. Nu vrem să pierdem ni- ciunul dintre ei. Toţi sunt oameni buni.

Hassan nu-i poate linişti

— ?Nu poate face prea multe, Christian. Vizita ta ar fi un semn de real sprijin. Te pricepi să mobilizezi trupele.
— Bine.
— îl voi anunţa că joi vei fi acolo.
— Mulţumesc.
— Ah, şi Gwen este însărcinată.
— Uau. Felicitări!

Mă întreb cum funcţionează treaba asta, dar nu vreau să par prea intruziv.
— Da. E în douăsprezece săptămâni, aşa că deja dăm vestea.
— Trei copii! Uau!
— Da. Probabil că ne vom opri aici. Zâmbesc.
— Păi, felicitări încă o dată.

Când mă întorc la birou, îl sun pe Welch ca să mă pună la curent cu situaţia. A vizionat imaginile din afara clădirii Escala.

— Domnule Grey, aş vrea să vorbesc din nou cu foştii asistenţi ai lui Hyde. Să văd dacă de data asta au ceva de spus.
— N-ar strica.
— Aşa cred şi eu.
— Anunţă-mă cum te descurci.
— Sigur.

închid şi o anunţ pe Ana că plec la New York.

De la: Christian Grey Despre: Big Apple Data: 23 august 2011,12:59
Către: Anastasia Grey

Draga mea soţie

Imperiul îmi cere să plec joi la New York. Mă voi întoarce vineri seara. Eşti sigură că nu te pot convinge să vii cu mine? Şeful şefului şefului tău are nevoie de tine.

Christian Grey

CEO, pasionat de sâni şi funduri, Grey Enterprises Holdings, Inc.De la: Anastasia Grey Despre: NYCNuNu Data: 23 august 2011,13:02 Către: Christian Grey

Cred că şeful şefului şefului meu se poate descurca o noapte fără mine şi fără sânii şi fundul meu!

După cum se spune, absenţa stimulează dorul. O să mă port frumos. Promit.

Anastasia Grey Editor, SIP

Joi, 25 august 2011

Soarele încă nu a răsărit, iar soţia mea e cuibărită sub pătură. Lângă ea, pe podea, se află ce-a mai rămas dintr-o legătură de cablu. O ridic, zâmbind, amintindu-mi de noaptea trecută, şi o strecor în buzunarul de la pantaloni.

Momente în care ne-am simţit bine.

Mă înclin spre ea şi îi inspir aroma. Ana şi sex; cel mai seducător parfum din lume. O sărut blând pe frunte.

— E prea devreme, mormăie ea.

La naiba. Am trezit-o şi ştiu din experienţă că Anei nu-i place să se trezească devreme.

— Ne vedem mâine seară, îi şoptesc.

— Nu pleca, spune somnoroasă şi atât de ispititoare.

— Trebuie să plec.

O mângâi pe obraz.

— Să-ţi fie dor de mine.

— îmi va fi.

îmi surâde somnoros şi-şi ţuguie buzele. Zâmbesc. Un sărut matinal de la revedere de la iubita mea.

— Pa, murmur lipit de buzele ei şi, cu un mic regret, o las să doarmă mai departe.

DE PE BANCHETA DIN SPATE a maşinii, îi trimit Anei un e-mail în timp ce Ryan ne duce, pe mine şi pe Taylor, la Boeing Field.

De la: Christian Grey Despre: Deja mi-e dor de tine Data: 25 august 2011,04:32 Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Ai fost adorabilă în această dimineaţă

.Poartă-te frumos cât timp sunt plecat. Te iubesc.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Căpitanul Stephan şi secundul Beighley sunt pregătiţi, iar în curând vom decola spre New York. Mă dezbrac în micul dormitor de la bord, sperând să prind o oră sau două de somn. în timp ce mă întind, îmi amintesc de seara pe care am petrecut-o împreună cu Ana. Am mers la Gala de la Seattle; ea era atât de elegantă în rochia ei roz pal şi cu cerceii pe care i-am oferit când mi-a dat cea de-a doua şansă.

Era şi mai elegantă când am dezbrăcat-o. Ar trebui să fie cu mine acum. închid ochii şi mintea îmi zboară spre noaptea din luna noastră de miere, petrecută la bordul acestui Gulfstream.

Hmm... sper s-o visez pe soţia mea.

MĂ TREZESC CÂND mai avem o oră până la New York. Mă simt revigorat şi mă îmbrac rapid. Taylor este în cabina principală, mâncând un croissant cu şuncă şi caşcaval.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Bună ziua. Micul dejun, văd. Grozav. Ai reuşit să dormi?

Taylor dă din cap, arătând impecabil ca de obicei.

— Da, mulţumesc.

Iau loc în timp ce căpitanul ni se alătură.

— Aţi dormit bine, domnule? întreabă Stephan.

— Da, mulţumesc. E totul în regulă? întreb.

— Am fost redirecţionaţi către JFK. Pe Teterboro a avut loc un incident.

— Un incident?

— Din câte ştiu, nimic grav, doar că ne-a afectat ora de aterizare.

— Asta înseamnă că voi petrece mai puţin timp la GEH Fiber Optics, îi spun lui Taylor.

— Am luat legătura cu echipa de la sol de la Sheltair. O să mutăm maşina de la Teterboro, spune Stephan.

— Bine. Vei duce Gulfstream-ul la Teterboro după ce aterizăm? E mai convenabil să plecăm de acolo.

— O să văd ce putem face.

Stephan zâmbeşte şi se întoarce în cabina de pilotaj. 412

Descătuşat

PATRUZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, aterizăm pe JFK. în timp ce rulăm spre terminal, îmi verific e-mailurile. Am unul de la Ana.

De la: Anastasia Grey
Despre: Să te porţi frumos!
Data: 25 august 2011,09:03
Către: Christian Grey

Anunţă-mă când aterizezi - o să-mi fac griji până atunci.
Şi voi fi cuminte. Adică, în câte belele pot intra cu Kate?
Anastasia Grey
Editor, SIP

Kate? îmi imaginez că ar putea intra într-o grămadă de belele cu Kate. A doua oară când am întâlnit-o pe domnişoara Kavanagh, Ana era în stare de ebrietate. Aşa ne-am petrecut prima noapte împreună. *La naiba!* O sun.

— Ana St... Grey.

E o plăcere să-i aud vocea.

— Bună.

— Bună! Cum a fost zborul?

— Lung. Ce faci cu Kate?

— Ieşim în oraş să bem ceva în linişte.

în oraş? Cu Hyde în libertate? La naiba!

— Sawyer şi tipa cea nouă, Prescott, vin să ne păzească, spune ea pe un ton dulce.

Apoi îmi amintesc.

— Credeam că vine Kate la apartament.

— O să vină, după ce bem repede ceva.

Oftez.

— De ce nu mi-ai spus?

Nu sunt în Seattle. Dacă li se întâmplă ceva... dacă i se întâmplă ceva, iar eu nu sunt acolo, nu mi-o voi ierta niciodată.

— Christian, nu păţesc nimic. îi am aici pe Ryân, pe Sawyer şi pe Prescott. E doar un pahar în oraş. M-am văzut cu Kate doar de câteva ori de când ne-am cunoscut. Te rog. E cea mai bună prietenă a mea.

— Ana, nu vreau să te ţin departe de prietenii tăi. Dar am crezut că vine ea la apartament.

Oftează.

— Bine. O să stăm în casă.

— Doar cât timp e dementul ăsta în libertate. Te rog.

— Am zis că sunt de acord, murmură, însă ştiu după tonul vocii ei că este iritată.

Chicotesc, mulţumit că mă ascultă.

— Mereu îmi dau seama când îţi dai ochii peste cap.

— Uite, îmi pare rău. Nu voiam să te îngrijorezi. O să-i spun lui Kate.

— Bine.

Expir uşurat. Pot să-mi văd de treburile mele şi să nu-mi fac griji pentru ea.

— Unde eşti?

— La JFK, pe pistă.

— Ah, deci tocmai ai aterizat?

— Da. M-ai rugat să te sun imediat ce aterizez.

— Atunci, domnule Grey, mă bucur că măcar unul dintre noi este atent la detalii.

— Doamnă Grey, darul tău pentru hiperbole nu cunoaşte limite. Ce-o să mă fac cu tine?

— Sunt sigură că te vei gândi la ceva creativ. Ca de obicei, şopteşte.

— Flirtezi cumva cu mine?

— Da.

Are răsuflarea întretăiată şi chiar şi de la distanţă, la telefon, vocea ei este incitantă. Zâmbesc.

— Trebuie să plec. Ana, fa cum ţi-am spus, te rog. Echipa de securitate ştie ce face.

— Da, Christian, aşa voi face. Simt cum îşi dă ochii peste cap.

— Ne vedem mâine seară. Te sun mai târziu.

— Să mă verifici?

— Da.

— Of, Christian! mă dojeneşte ea.

— Au revoir, doamnă Grey.

— Au revoir, Christian. Te iubesc.

Nu mă voi putea plictisi niciodată de aceste două cuvinte.

Şi eu pe tine, Ana.Rămânem amândoi tăcuţi în telefon.

— închide, Christian, murmură ea.

— Eşti o micuţă fiinţă autoritară, nu-i aşa?

— Micuţa ta şefa.

— A mea, şoptesc. Fă cum îţi spun. închide.

— Da, domnule, toarce ea şi închide telefonul. Şi dezamăgirea este reală.

Ana.

Scriu iute un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Mă mănâncă palmele

Data: 25 august 2011,13:42 EDT

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Sunteţi la fel de amuzantă ca întotdeauna la telefon.

Vorbesc serios acum. Fă cum ţi se spune.

Vreau să te ştiu în siguranţă.

Te iubesc.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Avionul se opreşte în faţa terminalului. Maşina ne aşteaptă pe pistă. E timpul să ne îndreptăm spre districtul Flatiron şi să strângem trupele.

Detest drumul plictisitor de la JFK până în Manhattan. Traficul este mereu blocat şi, chiar şi atunci când nu e blocat, e lent. De aceea prefer să călătoresc din Teterboro. îmi ocup timpul cu e-mailurile şi, în cele din urmă, arunc o privire pe geamul maşinii. Trecem prin Queens pe autostradă, îndreptându-ne spre tunelul Midtown. Apoi iată-l: Manhattanul. Orizontul său are ceva magic. N-am mai fost în New York de câteva luni; de fapt, dinainte de a o cunoaşte pe Ana. Şi ştiu că trebuie s-o aduc aici în curând, pentru că n-a fost niciodată, măcar pentru a vedea această privelişte emblematică.

Ne îndreptăm direct spre GEH Fiber Optics, care îşi are sediul într-o clădire veche de pe strada East Twenty-Second. Ne oprim şi simt energia învolburată a oraşului. Este de-a dreptul revigorantă. Cobor din maşină în mijlocul mulţimii din Manhattan şi mă simt entuziasmat de prima mea întâlnire a zilei.

Echipa de ingineri mă lasă cu gura căscată. Tânără. Creativă. Energică. Aici mă simt ca acasă. în timpul unui prânz prelungit, cu sendvişuri şi bere, le spun cum tehnologia lor va revoluţiona operaţiunile Kavanagh Media şi cum munca pe care o depun ei acum este vitală pentru a asigura planurile de extindere ale lui Kavanagh. Va fi prima mare instituţie media care va folosi tehnologia lor, iar când le arăt cum

intenţionăm să implementăm expertiza lor în alte domenii, se entuziasmează cu toţii.

Ros avea dreptate — trebuia să fac asta. Hassan, care este acum vicepreşedinte senior al companiei, este inteligent, tânăr şi motivat; îmi aminteşte de mine. Este cu mult superior lui Woods, un succesor inspirat şi destoinic, vizionar şi dinamic. Este suficient să vedem condiţiile pe care Woods le-a impus echipei sale pentru a ne da seama că a avut o perspectivă pe termen scurt şi foarte limitată. Oare la ce anume se gândea? în timp ce zona de la recepţie este remarcabil de luxoasă şi extrem de pretenţioasă, birourile sunt înghesuite, sărăcăcioase şi au nevoie de o renovare substanţială. Trebuie să ne mutăm. Am pus-o pe Rachel Morris, şefa lor de logistică, să se ocupe de asta. De-abia aşteaptă să facă acest lucru, ceea ce este minunat, dar nu e de mirare că moralul oamenilor este scăzut; locul este sinistru. îi trimit un e-mail lui Ros şi o rog să cerceteze contractul de închiriere ca să vadă dacă putem pleca înainte de expirarea termenului, adică peste doi ani.

Când plecăm, este trecut de ora 18:00 şi suntem în întârziere. Am timp doar cât să ajung la apartamentul meu din Tribeca, să mă schimb în smoching, apoi să plec din nou la strângerea de fonduri a Organizaţiei Alianţei pentru Telecomunicaţii, lângă Union Square.

în maşină încerc s-o sun pe Ana, dar nu am semnal.

La naiba.

Sesizez ironia situaţiei. Voi încerca din nou, mai târziu.

Evenimentul, aşa cum mă aşteptam, este destul de relaxat şi-mi oferă şansa de a socializa cu alţi directori şi antreprenori din domeniul meu. însă ieri am participat cu Ana la o gală de caritate în Seattle şi totul a fost mai plăcut doar pentru că era şi ea acolo.

în timp ce invitaţii se bucură de aperitive şi cocktailuri, o sun încă o dată, dar îmi intră căsuţa vocală. Mă pregătesc să las un mesaj, când sunt întrerupt de gazdă, doctorul Alan Michaels, care este încântat să mă vadă.

La ora 21:30, în timpul cinei, Taylor se apropie de mine.

— Domnule, doamna Grey bea ceva cu Kate Kavanagh la Zig Zag Café.

— Serios?

Ana a spus că se va întoarce în apartament. Mă uit la ceas. în Seattle este ora 18:30.

— Cine e cu ea?

— Sawyer şi Prescott.

— Bine.

Poate că e doar un pahar şi gata.

— Anunţă-mă când pleacă.

A spus că va sta acasă.

De ce ar face una ca asta?

Ştie că-mi fac griji pentru ea.

Hyde e în libertate. Evident că e nebun şi imprevizibil.

Starea mea de spirit se înrăutăţeşte şi mi-e greu să mă concentrez la ce discută cei din jurul meu. Stau la o masă alături de câţiva dintre titanii industriei noastre şi de soţiile lor — şi de un soţ. Ne aflăm aici ca să strângem bani pentru a oferi tehnologie şcolilor din comunităţile mai puţin privilegiate din întreaga ţară. Dar suntem doar nouă la masa noastră şi e un singur loc liber; soţia mea se remarcă prin absenţă.

Şi de-acasă lipsea.

— Unde ţi-e soţia în seara asta? mă întreabă Callista Michaels.

Aşezată în stânga mea, ea este organizatoarea evenimentului şi soţia
doctorului Michaels. Este mai în vârstă, poate în jur de $0 de ani, şi plină de diamante.

— Este în Seattle.

într-un nenorocit de bar.

— Păcat că n-a putut veni în seara asta, spune ea.

— Lucrează. Şi-i place ceea ce face.

— Ah. Ce curios. Cu ce se ocupă?

Strâng din dinţi.

— Lucrează în domeniul editorial.

Şi mi-aş dori să fie aici.

Sau să mă întorc eu la Seattle.

Starea mea de spirit devine din ce în ce mai sumbră. Friptura mea cu sos bearnez nu mai are acelaşi gust ca înainte. E ciudat. întotdeauna am participat la aceste evenimente fără vreo parteneră; acum nu ştiu ce m-a apucat să accept invitaţia fără Ana.Mă rog, credeam că Ana mă va însoţi.

Deşi acum, că mă gândesc la asta, era puţin plictisită la evenimentul caritabil la care am participat ieri.

Iar în seara asta, a ieşit să bea ceva. Cu Kate.

Se distrează.

La naiba.

De fiecare dată când le-am văzut ieşind împreună, Ana a băut prea mult. în prima noapte în care ne-am culcat împreună în Portland, era atât de beată, încât a leşinat în braţele mele. Şi era complet beată când a ajuns acasă după petrecerea burlăciţelor. O imagine cu ea goală în pat, che-mându-mă la ea, cu tonul ei dulce şi seducător, mi se aprinde în minte.

— Poţi să-mi faci tot ce vrei.

La naiba!

Aşa se întâmplă întotdeauna când iese cu Kavanagh.

Păstrează-ţi calmul, Grey. Echipa de securitate e cu ea.

Ce i se poate întâmpla?

Hyde. E acolo, pe undeva. Şi oare vrea să se răzbune? Nu ştiu.

E nebun.

îmi ridic privirea spre Taylor, care stă în picioare în cealaltă parte a camerei. Clatină din cap.

încă este în oraş. încă bea. Cu Kavanagh.

Revin la realitate, la o conversaţie despre minereurile controversate şi sursele sigure de materiale extrase în mod etic.

După tortul delicios şi răcoritor cu ciocolată neagră, îmi ridic din nou privirea spre Taylor. Iar clatină din cap.

La naiba.

Câte pahare or fi fost până acum?

Sper că a mâncat ceva.

— Scuzaţi-mă, trebuie să dau un telefon.

Mă ridic de la masă şi o sun pe Ana din hol. Nu răspunde. încerc din nou. Nu răspunde. Mai încerc o dată. Tot nu răspunde.

La naiba.

îi trimit un mesaj.

UNDE DRACULUI EŞTI?

Ar trebui să fie acasă. Sau aici.

Ştiu că sunt irascibil, dar nici măcar nu-mi răspunde la telefon. 418 Descătuşat

Mă întorc în sala luxoasă, unde stă să înceapă o licitaţie de caritate. Licitez pentru primele două obiecte. Ambele sunt din sfera golfului.

La naiba cu asta.

Scriu un cec de o sută de mii de dolari şi i-l înmânez doamnei Michaels.

— îmi pare rău, Callista, dar trebuie să plec. Mulţumesc pentru această seară minunată. Voi dona la fel şi anul viitor. Este o cauză demnă de toată atenţia.

— Christian, eşti foarte generos. Mulţumesc.

Mă ridic, se ridică şi ea, apoi mă sărută pe ambii obraji, lucru la care nu mă aşteptam.

— Noapte bună, îi spun Callistei şi-i strâng mâna soţului ei.

Mă uit spre Taylor şi cred că deja cheamă maşina.

în ciuda plafoanelor înalte şi a priveliştii minunate spre oraş, locul pare brusc prea mic şi mă bucur când ieşim afară, în căldura blândă a serii newyorkeze.

— Domnule, maşina soseşte în câteva minute.

— Bine. Tot acolo e? La Zig Zag?

— Da, domnule.

— Hai să mergem acasă!

Taylor îşi înclină capul.

— în Tribeca?

— Nu, la Seattle.

Se holbează la mine, expresia lui nu-i trădează gândurile, dar ştiu că mă crede nebun. Oftez.

— Da, sunt sigur. Vreau să merg acasă, răspund eu întrebării pe care n-a mai apucat s-o rostească.

— îl voi suna pe Stephan, spune.

Se dă într-o parte şi-l sună. încerc din nou la Ana, dar îmi intră căsuţa vocală. Nu am încredere în mine ca să-i las un alt mesaj. îmi dau seama că l-aş putea suna pe Sawyer, dar simt că nu-mi pot stăpâni furia.

L-ar putea suna Taylor. Dar ce ar obţine cu asta? Sawyer nu poate s-o scoată fizic pe Ana din bar.

Sau ar putea?

Grey! Fii cuminte.

Taylor încheie convorbirea şi se întoarce spre mine, cu o expresie sumbră.

Ce mama naibii?

— Domnule, Gulfstreamul este la Teterboro. Poate fi gata de zbor într-o oră.

— Bine. Să mergem.

— Vreţi să trecem pe la apartament? întreabă.

— Nu, nu-mi trebuie nimic de acolo. 1\i ai nevoie să treci pe acolo?

— Nu, domnule.

— Atunci mergem direct la aeroport.

în maşină întorc situaţia pe toate feţele. Am o bănuială sâcâitoare că mă comport aiurea, dar nu la fel de aiurea ca soţia mea. De ce nu poate face ceea ce spune? Sau de ce nu-mi spune?

Hyde vrea să se răzbune, iar eu sunt speriat.

Pentru ea.

Şi pentru mine, dacă o pierd.Vineri, 26 august 2011

După ce urcăm la bord, îmi scot papionul, îl împăturesc şi-l îndes în buzunarul exterior de la piept al smochingului. Taylor îmi agaţă sacoul împreună cu al lui în dulăpior. Iau câte o pătură pentru fiecare dintre noi, apoi mă aşez în cabina principală.

Privesc în întunericul din New Jersey, cu tensiunea care mi se scurge din muşchi în oase. Cât am stat pe terminal şi am aşteptat Gulfstreamul, am reuşit să mă abţin şi să nu o sun din nou pe Ana. Dar nu mai pot suporta şi, cât timp Stephan şi Beighley fac ultimele verificări, îl sun pe Sawyer.

— Domnule Grey, spune el, peste zumzetul de fond din bar.

Oamenii sunt în oraş, se distrează. Ca Ana.

— Sawyer, bună seara. Doamna Grey mai este cu tine?

— Da, domnule.

Sunt tentat să-l rog să-i dea telefonul, dar ştiu că o să-mi ies din fire, iar ea probabil că se distrează. Mă liniştesc amintindu-mi că e sub supravegherea lui Sawyer.

— Vreţi să vorbiţi cu ea? mă întreabă acesta.

— Nu. Rămâi aproape de ea. Ai grijă să fie în siguranţă.

Hyde ar putea fi oriunde.

— Da, domnule. Prescott şi cu mine ne ocupăm, zice Sawyer.

închid şi mă uit la Taylor, care stă în faţa mea în diagonală, urmă-
rindu-mă impasibil.

Mă uit din nou la telefon şi sunt atât de supărat pe soţia mea, încât nici măcar nu i-am spus lui Sawyer că suntem în drum spre casă. Taylor crede, probabil, că sunt nebun.

Sunt nebun — nebun după afurisita mea de soţie, în care nu pot avea încredere că va face vreodată ceea ce promite. Taylor m-a văzut stând distrus pe jos, în hol, şi uitându-mă fix la lift, după ce Ana m-a părăsit. Şi a venit cu nişte lipici pentru micul planor.

— Domnule, o să fie bine, spune el cu blândeţe.

îl privesc din nou şi-mi muşc limba.

Nu e treaba lui.

E între mine şi soţia mea.

în adâncul sufletului meu, cred şi eu că va fi bine.

Dar trebuie să fiu sigur.

De ce naiba n-a putut să facă ceea ce aveam nevoie să facă?

Măcar o dată. Doar acum.

Simt cum iau foc şi îi trimit un e-mail rapid.

De la: Christian Grey

Despre: Furios. Nu m-ai văzut niciodată atât de furios
Data: 26 august 2011,00:42 EST
Către: Anastasia Grey
Anastasia
Sawyer mi-a zis că bei cocktailuri într-un bar, deşi ai spus că nu vei face asta.
Ai idee cât de mânios sunt în acest moment?
Ne vedem mâine.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Beighley anunţă că vom decola în scurt timp. îmi pun centura de siguranţă, la fel ca Taylor.

— Poţi să te duci în pat, dacă vrei să dormi, îi propun. Cred că pe mine mă va ocoli somnul.

— Sunt OK, domnule.

Bine. Mă întind pe spate şi închid ochii, recunoscător că lui Beighley îi place să tragă câte un pui de somn şi că a dormit toată după-amiaza. Ea ne va duce acasă.

DORM ÎNFIORĂTOR DE PROST. Visele mele sunt o amestecătură ciudată de dominaţie şi supunere — stau deasupra Anei cu un baston în mână. Apoi Elena stă cu un baston deasupra mea.
Este ceva confuz şi tulburător.
încerc să nu adorm.

Ca să rămân treaz, mă plimb. Mă simt ca un animal în cuşcă, iar această senzaţie este supărătoare, pentru că Gulfstreamul nu este conceput pentru a te plimba prin el.

La naiba. îmi vine să urlu la lună.

Vreau să ajung acasă.

Vreau să mă cuibăresc lângă Ana.

AVIONUL ATERIZEAZĂ PE Boeing Field şi mă trezeşte din somnul meu agitat. Deschid ochii, care mă ustură din cauza lipsei de somn şi s-au uscat din cauza aerului condiţionat, şi îmi iau telefonul.

Taylor e treaz. Mă întreb dacă a dormit vreun pic.

— Cât e ceasul? întreb în timp ce Beighley opreşte avionul la capătul pistei.

— Patru şi zece.

— E devreme. Ne ia cineva de la aeroport?

— I-am trimis un e-mail lui Ryan. Să sperăm că l-a primit.

Ne pornim telefoanele în acelaşi timp.

La naiba. Am mai multe mesaje. Şi, judecând după notificările enervante care se aud din telefonul lui, la fel şi Taylor. Există un mesaj şi un apel pierdut de la Ana. Citesc mai întâi ce a scris.

ANA

SUNTÎNTREAGÂ. M-AM SIMŢIT BINE. MI-E DOR DEŢINE -TE ROG, NU TE

SUPÂRA.

Prea târziu, Ana.

Cel puţin i-a fost dor de mine.

A lăsat un mesaj vocal, pe care-l ascult în continuare. Vocea ei este întretăiată şi tulburată.

„Bună, eu sunt. Te rog să nu te superi. A fost un incident la apartament. Dar totul e sub control, aşa că nu-ţi face griji. Nimeni nu e rănit. Sună-mă.”

Ce naiba?

Şi primul meu gând e că Leila a intrat din nou. Poate că ea *era* la volanul Dodge-ului. Când mă uit la Taylor, văd că e palid la faţă.

— Hyde a fost prins în apartament. Ryan l-a pus la pământ. A fost arestat, spune el.

Lumea mea se opreşte brusc.

— Ana? şoptesc şi toată viaţa mi se evaporă din corp.

— E bine.

— Şi Gail?

— Şi ea e bine.

— Ce mama naibii?

— Exact.

Taylor pare la fel de tulburat cum mă simt şi eu. Avionul se opreşte şi o sun imediat pe Ana, dar îmi intră direct căsuţa vocală.

La naiba.

Hyde. în apartament? Cum? De ce? Ce voia?

încerc să mă gândesc la asta, dar epuizarea îmi înceţoşează gândirea. Ana nu răspunde; probabil că doarme. Aşa sper. Sunt uşurat că e bine, dar trebuie s-o văd cu ochii mei ca să mă asigur. Stephan deschide uşa avionului, iar răcoarea dimineţii se infiltrează în cabina principală şi în oasele mele. Tremurând, mă ridic şi-mi iau sacoul de la Taylor, care a coborât primul din avion.

— Mulţumesc, Beighley. Stephan, spun, în timp ce-mi pun sacoul de la smoching ca să mă feresc de aerul rece dinaintea răsăritului.

— Cu plăcere, domnule, spune ea.

— Nu, vorbesc serios. Mulţumesc mult. Pentru încurcătura din ultimul moment.

— Nu e nicio problemă.

— Odihniţi-vă puţin.

Le strâng mâna amândurora şi ies după Taylor, unde Sawyer ne aşteaptă în Audi.

Acesta ne face un rezumat despre ce s-a întâmplat în timpul drumului spre Escala. în timp ce Ana şi Kate se distrau la Zig Zag Café, Hyde, îmbrăcat în salopetă, a ajuns la Escala

şi a sunat la intrarea de serviciu a apartamentului. Ryan l-a recunoscut. L-a lăsat să intre. Şi l-a pus la pământ. Toate astea s-au întâmplat chiar înainte ca Ana, Sawyer şi Prescott să se întoarcă acasă. Au venit poliţia şi ambulanţa. L-au luat pe Hyde şi au interogat pe toată lumea.

Ce naiba!

— Era înarmat? întreabă Taylor.

— Da, răspunde Sawyer.

— Ryan este bine? spun.

— Da. Dar a avut loc o altercaţie. Una dintre uşi trebuie reparată.

O altercaţie?Nu-mi vine să cred!

— S-au bătut.

La naiba.

— Dar Ryan e bine?

— Da, domnule.

— Şi Gail. Era acolo? insistă Taylor.

— în camera de panică.

Mulţumesc, Ros Bailey! Mă uit la Taylor, care îşi freacă fruntea, cu ochii închişi.

Futu-i. Iubitele noastre ameninţate de nenorocitul ăla malefic de Hyde.

— Cine a sunat la poliţie? întreabă Taylor.

— Eu am sunat. Doamna Grey a insistat.

— A făcut ceea ce trebuia, murmur eu. Ce naiba spera Hyde să obţină?

— Nu ştiu, domnule, răspunde Sawyer. încă un lucru. Presa era afară aseară.

La naiba. Tocmai ce-şi pierduseră interesul faţă de noi. Ziua asta devine din ce în ce mai nasoală, şi e doar — mă uit la ceas — 4:40 dimineaţa.

— Ryan nu a primit e-mailul dumneavoastră până când s-a dus la culcare, spune Sawyer. Era prea târziu ca să anunţe pe toată lumea că vă întoarceţi.

— Deci Ana şi Gail nu ştiu, întreb.

— Nu, domnule.

— Bine.

Tăcere tot restul drumului. Fiecare dintre noi cu propriile gânduri obsedante. Dacă Ana ar fi fost acasă, ar fi fost în camera de panică cu Gail, iar Ryan ar fi avut întăriri şi n-ar fi fost nevoit să-l înfrunte de unul singur pe Hyde.

De ce nu poate face ce i se spune?

Sawyer parchează Audi-ul în garaj, iar eu şi Taylor ieşim în zbor din maşină şi intrăm în lift.

— Mă bucur că am venit acasă acum, îi spun lui Taylor.

— Da, domnule, e de acord cu mine, încuviinţând.

— Ce căcat.

— într-adevăr, zice el printre buze.

— Ar trebui să facem un raport complet după ce toată lumea se va odihni puţin.

— De acord.

Uşile liftului se deschid şi dăm buzna pe hol, fiecare dintre noi având un singur scop: să vadă ce-i face iubita. Mă îndrept direct spre dormitorul nostru şi ştiu că şi Taylor se îndreaptă spre al lui. Alerg pe hol şi intru în cameră, bucuros că mocheta groasă absoarbe zgomotul paşilor mei.

Ana doarme dusă pe partea mea de pat. E ghemuită ca o mingiuţă, îmbrăcată cu un tricou de-ale mele.

E aici.

E bine.

Senzaţia de uşurare aproape că îmi taie picioarele, dar rămân drept şi o privesc. Nu pot risca s-o ating, pentru că ştiu că aş trezi-o.

Aş vrea s-o trezesc şi să mă îngrop în ea.

Mă întreb cât de beată era aseară.

Ana. Ana. Ana.

Ce şoc să se întoarcă şi să dea peste Hyde.

îmi iau inima în dinţi şi-mi trec degetul arătător peste obrazul ei. Mormăie ceva în somn, iar eu încremenesc. Nu vreau s-o trezesc. Când se linişteşte, mă strecor afară şi mă întorc în sufragerie. Am nevoie de o tărie.

Când trec pe lângă uşa de la intrare, observ că aceasta e scoasă din balamale. Pe pereţi sunt urme de zgârieturi. însă nu văd sânge.

Slavă Domnului. O altercaţie? Se pare că a fost o luptă în toată regula.

Şi Hyde era înarmat. Ar fi putut să-l ucidă pe Ryan chiar aici, la mine în casă.

Gândul acesta e de-a dreptul tulburător.

Mă îndrept spre căruciorul cu alcool din living şi-mi torn un Laphroaig. Dau conţinutul paharului pe gât dintr-o singură înghiţitură, savurând arsura care mi se instalează pe gât, căldura care se răspândeşte în jos şi face pereche cu vârtejul din stomacul meu. Inspir profund, îmi torn un alt pahar, mai mare, şi mă întorc în dormitor.

Ar trebui să mă culc, dar sunt prea încordat.

Şi prea supărat.

Nu. Nu sunt supărat. Sunt furios.

Intimitatea căminului meu invadată de muistul ăla nenorocit.

Trag în linişte scaunul din dormitor de lângă fereastră spre partea mea de pat. Mă aşez şi o privesc pe Ana dormind în timp ce-mi sorb încet scotch-ul şi-mi frământ nasul, încercând să calmez furtuna nestăvilită din interiorul meu.

Nu funcţionează.

Voia să-i facă rău soţiei mele.

Aceasta este singura concluzie la care pot ajunge.

Voia s-o răpească? S-o omoare?

Ca să se răzbune pe mine.

Şi Ana... nu era aici.

Acolo unde i-am cerut să fie.

Unde i-am spus să fie.

Simt cum fierb, iar mânia mi se transformă în amărăciune. Şi nu am nicio cale de ieşire.

Doar acest pahar cu alcool şi focul pe care-l lasă în urmă cu fiecare înghiţitură.

îmi încrucişez din nou picioarele şi-mi ating buza cu degetul, gân- dindu-mă la toate modurile în care mi-ar plăcea să-l termin pe Hyde.

Să-l strangulez. Să-l sufoc. Să-l bat până moare. Să-l împuşc. Am arma Leilei.

Şi s-o pedepsesc pe Ana pentru că nu a făcut ce i-am spus. Paleta. Biciuşca. Bastonul... Centura. Dar nu pot. Nu mi-ar da voie. *Futu-i.*

Odată cu zorii, camera se luminează treptat. Ana se agită şi ochii i se întredeschid. Buzele i se despart, iar ea geme surprinsă când îşi dă seama că stau şi o privesc.

— Bună, şopteşte.

îmi termin băutura şi aşez paharul pe noptieră, reflectând la ceea ce am să-i spun.

— Bună, murmur, însă am impresia că vorbeşte altcineva. Un robot. Cineva lipsit de sentimente.

— Te-ai întors.

— Aşa se pare.

Se ridică în capul oaselor, cu ochii ei strălucitori, albaştri şi atât de frumoşi.

— De cât timp stai acolo şi mă priveşti cum dorm?

— De mult timp.

— Eşti încă supărat, şopteşte ea.

Oh, aş vrea să fiu doar *supărat.* Robotul din mine rosteşte cuvântul cu voce tare, încercându-l. Dar nu este suficient.

— Nu, Ana. Sunt mult, mult mai mult decât supărat.

— Eşti furios. Nu sună bine deloc.

Nu, nu sună. Ne privim unul pe celălalt şi aş vrea să mă ridic în picioare şi să ţip şi să urlu şi să-i spun ceea ce simt. Cât de dezamăgit şi uşurat sunt în acelaşi timp acum.

Cât de speriat sunt.

Cât de furios.

Nu cred că am mai experimentat vreodată profunzimea acestor sentimente contradictorii care mă chinuie în acest moment. Dar robotul din mine nu ştie ce să facă; toate sistemele sunt deconectate, în încercarea de a-mi stăpâni furia.

Se întinde, ia paharul şi bea o gură de apă.

— Ryan l-a prins pe Jack, spune ea, punând paharul la loc.

— Ştiu.

Se încruntă.

— O să fii monosilabic mult?

încearcă să fie cumva amuzantă?

— Da, răspund, pentru că e tot ce pot să fac.

Se încruntă şi mai tare.

— îmi pare rău că am ieşit în oraş.

— Chiar îţi pare?

— Nu.

— Atunci de ce o spui?

— Pentru că nu vreau să te superi pe mine.

E prea târziu pentru asta, Ana. Oftez şi-mi trec o mână prin păr.

— Cred că detectivul Clark vrea să vorbească cu tine, spune ea.

— Sunt sigur că vrea.

— Christian, te rog...

— Ce mă rogi?

— Nu mai fi atât de rece.

Rece?

— Anastasia, nu mă simt deloc rece în acest moment. Simt că ard. Ard de furie. Nu ştiu cum să mă descurc cu aceste — flutur din mână în căutarea inspiraţiei — sentimente.

Cască ochii şi mai mult şi, înainte s-o pot opri, se ridică din pat şi se urcă în poala mea. Mă ia prin surprindere — o diversiune binevenită şi dezarmantă de la furia mea. încet şi cu grijă, ca să n-o frâng, îmi înfăşor braţele în jurul ei şi-mi îngrop nasul în părul ei, inhalând parfumul unic de Ana.

E aici.E bine.

Mă ustură gâtul din cauza lacrimilor de recunoştinţă pe care nu lo-am vărsat.

Mulţumesc cerului că e în siguranţă. Mă îmbrăţişează şi mă sărută pe gât.

— Oh, doamnă Grey. Ce mă voi face cu tine? Am vocea răguşită şi o sărut pe creştetul capului.

— Cât de mult ai băut?

— De ce?

— în mod normal, nu bei tărie.

— Ăsta e al doilea pahar. Am avut o noapte grea, Anastasia. Lasă-ţi bărbatul în pace.

Simt cum surâde.

— Dacă insişti, domnule Grey. Mă sărută din nou pe gât.

— Miroşi divin. Am dormit pe partea ta de pat pentru că perna ta miroase ca tine.

Ah, Ana. îi sărut părul.

— Aşa ai făcut, deci? Mă întrebam de ce erai pe partea asta. încă sunt supărat pe tine.

— Ştiu, îmi şopteşte.

îmi mişc ritmic mâna pe spatele ei; faptul că o ating îmi aduce alinare şi începe să mă repună cu picioarele pe pământ.

— Şi eu sunt supărată pe tine, spune. Mă opresc din mângâiat.

— Şi ce am Scut, rogu-te, ca să merit supărarea ta?

— O să-ţi spun mai târziu, când nu vei mai fierbe de furie.

Mă sărută pe gât, iar eu închid ochii şi o îmbrăţişez. Strâns. Nu vreau s-o las să plece niciodată.

Aş fi putut s-o pierd. Nenorocitul ăla ar fi putut s-o ucidă.

— Când mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla... Lipesc cuvintele pe lângă nodul de furie care încă-mi stă în gât.

— Sunt bine.

— O, Ana, spun înecându-mă şi-mi vine să plâng.

— Sunt bine. Cu toţii suntem bine. Un pic tulburaţi. Dar Gail este bine. Ryan e bine. Şi Jack a dispărut.

— Nu mulţumită ţie, murmur.

Se lasă pe spate şi se uită fix la mine.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să ne certăm acum pe tema asta, Ana.

Cred că îmi cântăreşte cuvintele şi, din nu ştiu ce motiv, se mai lipeşte o dată de mine. Nu ar mai face-o dacă ar şti adevărul. Ştie adevărul. Mă cunoaşte. Sămânţă rea. A văzut monstrul.

— Vreau să te pedepsesc, şoptesc, ca şi cum ar fi o mărturisire adâncă şi întunecată, să te bat măr.

Se opreşte.

— Ştiu, spune încet.

Nu asta mă aşteptam să spună.

— Poate că o voi face.

— Sper că nu, zice ea, cu vocea ei calmă, dar hotărâtă. Oftez. Nu se va întâmpla niciodată. Ştiu asta şi m-am împăcat cu ideea atunci când s-a întors după ce m-a părăsit. *Dar aş vrea să se întâmple. Chiar aş vrea, la naiba.* însă a plecat ultima oară când am facut-o. Acum e soţia mea şi iată-ne în acest punct. O strâng şi mai tare în braţe.

— Ana, Ana, Ana, Ana. Ai pune la încercare şi răbdarea unui sfânt.

— Aş putea crede multe lucruri despre tine, domnule Grey, dar nu şi că ai fi vreun sfânt.

Şi iat-o cum apare din nou. Iubita mea.

Râd şi, deşi sună neimportant, chiar şi pentru urechile mele, e ceva de-a dreptul eliberator.

— Un punct de vedere corect şi bine punctat, doamnă Grey. O sărut pe frunte.

— înapoi în pat. Şi tu ai avut o noapte grea. O iau în braţe şi o aşez la loc în pat.

— Te întinzi lângă mine? întreabă, implorându-mă din priviri să rămân.

Nu. Am nişte lucruri de făcut. 430 DescătuşatMă întind după paharul meu gol.

— Dormi. Te trezesc peste câteva ore.

— Mai eşti supărat pe mine?

— Da.

— Atunci, mă voi culca la loc.

— Bine.

O bag în pat şi o sărut pe frunte.

— Dormi.

Ies cu paşi mari din cameră înainte de a mă răzgândi.

Şi ştiu că fug de ea, pentru că are puterea de a mă răni ca nimeni altcineva. Dacă Hyde ar fi ajuns la ea... *la naiba.* Absenţa ei din această lume m-ar răni mai mult decât orice am trăit până acum.

Mă duc în bucătărie, las paharul lângă chiuvetă şi mă îndrept spre birou. Am nevoie de un plan de acţiune. Pun pe hârtie tot ceea ce ar trebui să fac, apoi îi trimit Andreei un e-mail pentru a-mi anula întâlnirile din Washington. îi spun că a trebuit să mă întorc în Seattle, dar că pot fi prezent la întâlniri prin WebEx sau la telefon. Trimit mesajul, ştiind că, odată ce ştirile despre arestarea lui Hyde vor apărea la TV, îi va fi mai uşor să înţeleagă.

Scot dosarul lui Hyde ca să mă uit încă o dată prin informaţiile furnizate de Welch, pentru a vedea dacă există vreun indiciu privind nebunia lui Hyde. Mă tot întorc la un detaliu care nu mi-a dat pace de când l-am citit prima oară. Mă întreb dacă este o coincidenţă sau dacă are legătură cu această mare porcărie.

Jackson „Jack" Daniel Hyde.

Data naşterii: 26 februarie 19/9, *Brightmoor, Detroit, MI.*

La naiba. Sunt atât de obosit, încât simt că mi s-a prăjit creierul, dar ştiu că nu voi dormi. Am nevoie de aer curat ca să scap de frică şi nelinişte.

Fără să fac zgomot, mă strecor în garderobă şi mă schimb în echipamentul de alergare, dar înainte de a ieşi, trec pe la Ana. A adormit repede. Cu iPod-ul prins de braţ, cobor în holul clădirii cu liftul.

Când uşile se deschid, observ cei doi fotografi de afară. Mă strecor prin uşile din spate spre zona tehnică, apoi, printr-o serie de coridoare şi ies în pasajul din spatele clădirii. Alerg pe străzile din Seattle în această dimineaţă timpurie, cu „Bitter Sweet Symphony" de la The Verve în căşti.

Alerg, alerg şi iar alerg, pe Fifth Avenue până la Vine. Alerg pe lângă fostul apartament al Anei, unde Kate Kavanagh ar trebui să doarmă buştean din cauza mahmurelii. Alerg de-a lungul bulevardului Western, cotind spre Pike Place Market. E

epuizant. Dar nu mă opresc până nu ajung înapoi în faţa clădirii Escala.

Şi apoi o iau de la capăt.

Mă întorc transpirat, cu şapca Mariners trasă pe faţă. îmi fac loc, nerecunoscut, printre ziarişti adunaţi în faţa clădirii şi mă îndrept în siguranţă spre lift.

Doamna Jones este în bucătărie.

— Gail! Ce mai faci? o întreb imediat.

— Bine, domnule Grey. Mă bucur că dumneavoastră şi Taylor v-aţi întors.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

în timp ce-mi umplu un pahar cu apă şi-l beau, ea îmi face un rezumat al evenimentelor de aseară. Cum a condus-o Ryan în camera de panică. Şi după aceea, odată ce Hyde a fost prins, ce s-a întâmplat cu poliţia şi paramedicii.

— Nu m-am gândit niciodată că va trebui să folosim acea cameră.

— Mă bucur că am instalat-o.

— Da, domnule. Şi eu mă bucur. Vreţi o cafea?

— Nu încă. O să iau nişte suc de portocale pentru Ana.

Gail zâmbeşte.

— Imediat.

— Taylor s-a trezit?

— Nu, domnule.

— Bine. Lasă-l să se odihnească.

îmi dă sucul, iar eu mă duc s-o trezesc pe Ana.

încă doarme.

— Am aici nişte suc de portocale pentru tine.

Pun paharul pe noptieră şi ea se ridică puţin, cu ochii pe mine, muşcându-şi buza de jos.

— Mă duc să fac un duş, murmur şi plec.

Mă dezbrac rapid, lăsându-mi hainele pe podeaua băii. Alergarea nu m-a făcut să mă calmez prea mult. încep să-mi spăl părul şi mă gândesc la ceea ce am de făcut în această dimineaţă. O simt pe Ana înainte s-o aud. închide uşa cabinei de duş, apoi vine în spate şi-şi pune braţele în jurul meu. Mă întăresc ca o piatră la atingerea ei.

Peste tot.

Nu mă atinge.

îmi ignoră reacţia şi mă trage mai aproape, astfel încât să-i simt corpul cald şi gol lipit de mine. îşi lipeşte obrazul pe spatele meu. Suntem piele pe piele. Şi e insuportabil. *Sunt prea supărat pe tine acum. Sunt supărat pe mine însumi.*

Mă mişc astfel încât să încăpem amândoi sub jetul de apă şi-mi clătesc spuma din păr. îşi lipeşte buzele pe mine, cu sărutări mici şi moi. *Nu.*

— Ana, o previn.

— Hmm. *Opreşte-te.* Ard de dorul ei.

Dar gândurile mele sunt prea întunecate. Sunt prea furios.

Îşi coboară mâna pe abdomenul meu, iar eu ştiu ce are în minte. Dar nu doresc nimic din toate astea. *Eu vreau totul. Pe ea, toată. Nu!*

îi prind mâinile şi clatin din cap.

— Nu, îi şoptesc.

Face un pas înapoi, imediat, ca şi cum aş fi pălmuit-o, aşa că mă răsucesc şi ochii îi zboară spre erecţia mea. *E doar biologie, iubito.* O prind de bărbie.

— încă sunt foc de supărat pe tine, şoptesc şi-mi sprijin fruntea de a ei, închizând ochii.

Şi sunt foc de supărat pe mine însumi. Ar fi trebuit să rămân în Seattle.

Se înalţă puţin şi-mi mângâie obrazul, iar eu vreau cu disperare să cedez atingerii ei tandre.

— Nu fi supărat pe mine, te rog. Cred că exagerezi, spune ea. *Poftim?*

Mă îndrept, iar mâna îi cade într-o parte, şi o privesc fix.

— Exagerez? Mă apucă furia.

— Un nebun nenorocit intră în apartamentul meu ca să-mi răpească soţia, iar tu crezi că exagerez!

Se uită fix la mine, dar nu se dă înapoi.

— Nu, nu la asta mă referem. Credeam că e vorba despre faptul că am ieşit în oraş.

Ah. închid ochii. Am lăsat-o singură o noapte, iar ea ar fi putut fi răpită sau mai rău de-atât Ucisă de nenorocitul ăla.

— Christian, nu am fost aici, şopteşte ea pe cel mai blând ton posibiL

— Ştiu.

Deschid ochii, lipsit de speranţă şi cu un sentiment de inutilitate în acelaşi timp.

— Şi toate astea pentru că nu poţi să respecţi o simplă rugăminte. Nu vreau să discutăm asta acum, la duş. încă sunt foarte supărat pe tine, Anastasia. Mă faci să-mi pun la îndoială deciziile.

O las şi iau un prosop, apoi ies cu paşi grăbiţi din baie. Nu vreau să-mi las furia să se evapore. Furia aceasta mă protejează şi o ţine pe Ana departe de mine.

Mă păstrează în siguranţă.

în siguranţă faţă de nişte sentimente mai complexe şi mai dificile.

Mă şterg. Sunt încă umed când mă îmbrac, dar nu-mi pasă.

Ies în grabă din garderobă şi mă îndrept spre bucătărie.

— Cafea? strigă Gail după mine când o iau spre birou.

— Te rog.

Când ajung în birou, mai arunc o privire peste raportul despre trecutul lui Hyde.

E ceva aici. Simt că e ceva. Gail apare şi-mi aşază o ceaşcă cu cafea neagră pe birou.

— Mulţumesc.

Iau o înghiţitură; este fierbinte şi neagră. La naiba, este foarte bună.

& sun pe Welch.

— Bună dimineaţa, Grey. Am auzit că te-ai întors în Seattle, spune Welch.

— Aşa e. Cine ţi-a spus?

— Tocmai m-a pus Taylor la curent

— Deci ai auzit despre Hyde.

— Da. Mi-am sunat contactul de la poliţia din King County, ca să afle ce se întâmplă.

— Mulţumesc.Am primit şi veşti de la FBI.

Se aude o bătaie în uşă, iar Ana stă în prag, purtând rochia mov care îi scoate în evidenţă fiecare curbă a trupului.

Are părul prins într-un coc, iar în urechi şi-a pus cerceii cu diamante. Arată bine, cuminte, ascunzându-şi ciudăţenia interioară, iar asta mă excită ca naiba. Clatin din cap, respingând-o, şi observ cum se întristează.

— Scuze, Welch... ce spuneai?

— FBI-ul. Există o potrivire. Amprenta parţială din EC135.

— E tot Hyde?

— Da, domnule. FBI-ul a aflat de condamnările sale de când era minor, în Detroit.

Din nou Detroit.

— Se potrivesc, spune el, deşi acele documente erau clasificate, motiv pentru care a durat câteva zile.

— Ce înseamnă asta?

— Că ar putea fi inadmisibile ca probe.

— La naiba, pe bune? Mă rog, mai sunt şi imaginile pe care le avem cu Hyde în faţa clădirii Escala, pe care Prescott le-a găsit la începutul acestei săptămâni. Este evident că a cercetat locul. Şi, bineînţeles, înregistrările camerelor din cabina serverului GEH.

— Poliţia voia să-l interogheze în legătură cu incidentul de la GEH, dar nu reuşise să-l localizeze.

— L-au găsit acum.

— într-adevăr, mârâie Welch. Iar cele două anchete vor compara amprentele lui Hyde pentru a vedea dacă există vreo potrivire.

— Era şi timpul. Aţi aflat ceva de la fostele lui asistente?

— Nu. Nu prea vor să vorbească. Toate spun că a fost un şef excelent.

— Mi-e greu să cred asta.

— Şi mie, având în vedere acuzaţiile de hărţuire tăinuite, murmură Welch. Am vorbit doar cu patru dintre ele. Voi insista.

— Bine.

— Ce ai de gând cu măsurile de securitate suplimentare din jurul casei familiei tale?

— S-o menţinem deocamdată şi să vedem unde se ajunge cu Hyde. Nu avem nicio idee dacă lucrează singur sau are vreun complice.

— Bine. Voi raporta când voi avea veşti de la contactul meu.

— Grozav. Mulţumesc.

îmi verific e-mailurile.

Am unul de la Sam, care mă anunţă că a primit o mulţime de întrebări din partea presei în legătură cu noaptea trecută. îi răspund, spunându-i să trimită toate aceste întrebări biroului de presă al poliţiei din King County. Intră Taylor.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Ai dormit bine? Expiră rapid.

— Câteva ore. E suficient.

— Bine. Avem multe de făcut.

îşi trage un scaun şi parcurgem programul meu.

— ... şi să aducem un tâmplar să repare uşa.

— Aşa voi face. Şedinţă de informare la zece cu întreaga echipă. îi voi anunţa, spune Taylor.

— Te rog.

— Sawyer şi Ryan sunt în camerele lor. Presupun că încă dorm. Prescott cercetează înregistrările de aseară ca să afle cum a intrat Hyde în clădire.

— Bravo.

— Domnule, spune el, atragându-mi imediat atenţia.

— Da?

— Vă sunt recunoscător că am venit acasă aseară. Poate că aveţi un al şaselea simţ sau ceva de genul acesta.

Sunt luat complet prin surprindere.

— Taylor, eram doar supărat pe soţia mea. Zâmbeşte sec şi crispat.

— Ni se întâmplă tuturor, domnule.

Dau din cap, dar cuvintele lui nu mă liniştesc deloc; el a divorţat. *Nu te gândi la asta, Grey.*

— Slavă Domnului că Ana şi Gail sunt în siguranţă, adaug ridi- cându-mă. Mi-e foame.

— Sigur, domnule.

Iese după mine din birou.

— V-am făcut o omletă, îmi spune Gail şi ne zâmbeşte amândurora. *Poate că Taylor şi Gail se vor căsători cândva. Cine ştie?*

Mă aşez la blatul din bucătărie şi, după ce Taylor iese din bucătărie, o întreb pe Gail dacă Ana a mâncat.

— A mâncat, domnule Grey. Tot omletă.

— Bine.

De parcă aş fi invocat-o pronunţându-i numele, Ana apare în prag, cu jacheta pe ea.

— Pleci? întreb ezitând.

— La muncă? Da, bineînţeles. Se apropie de mine.

— Christian, abia ne-am întors de o săptămână. Trebuie să mă duc la serviciu.

— Dar...

îmi trec mâna prin păr, neliniştit.

Cum rămâne cu ziua de ieri? Cu Hyde! Cu răpirea!

Cu coada ochiului, o observ pe Gail ieşind din bucătărie.

— Ştiu că avem multe de discutat, continuă Ana. Poate că, dacă te mai calmezi, putem să vorbim diseară.

— Să mă calmez? zic şi simt imediat cum iau din nou foc. Femeia asta mă calcă în această dimineaţă pe toţi nervii. Se înroşeşte,
stânjenită.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, Anastasia, nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu vreau să ne certăm. Venisem să te întreb dacă pot să-mi iau maşina.

— Nu. Nu poţi, mă răstesc.

— Bine, spune ea, calmă.

Şi, uite aşa, simt cum mă lasă puterile şi nu mai sunt supărat, ci doar epuizat. Mă aşteptam la o altă ceartă.

— Te va însoţi Prescott, spun, pe un ton mai blând.

— OK, spune şi face din nou un pas spre mine.

Ana. Ce faci? Se apleacă şi mă sărută, dulce, în colţul gurii. Buzele ei se lipesc pe pielea mea, iar eu închid ochii, savurându-i atingerea. Nu merit asta.

Nu o merit.

— Nu mă urî, îmi şopteşte. O prind de mână.

— Nu te urăsc.

Ana, nu te-aş putea urî niciodată.

— Nu m-ai sărutat, spune încet.

— Ştiu.

Dar vreau s-o fac. La naiba, Grey. Cârpe diem.

Mă ridic rapid în picioare, îi cuprind faţa în mâini şi-i ridic gura spre a mea. Buzele ei se despart într-o reacţie de uimire şi eu îmi vâr limba în gura ei, gustând-o.

Are gust de rai, de vremuri mai bune şi de pastă de dinţi mentolată.

Ana. Te iubesc.

Doar. Că. Mă. Scoţi. Din. Minţi.

O eliberez înainte să poată răspunde sărutului meu. Ştiu că nu va mai ajunge la serviciu dacă nu mă retrag. Gâfâi.

— Taylor vă va duce la SIP pe tine şi pe Prescott.

Mă căznesc să-mi recuperez calmul şi să-mi înăbuş dorinţa fizică.

Ana clipeşte spre mine, gâfâind şi ea.

— Taylor! strig.

— Domnule, zice Taylor, apărând în prag uşii.

— Anunţ-o pe Prescott că doamna Grey se duce la serviciu. Poţi să le duci tu, te rog?

— Desigur.

Taylor se întoarce şi dispare. Mă simt mai în largul meu şi mă uit iarăşi la Ana.

— Dacă ai putea să încerci să te fereşti de necazuri astăzi, ţi-aş fi recunoscător, mormăi.

— O să văd ce pot face.

Ochii ei strălucesc de amuzament şi îmi este imposibil să nu reacţionez.

— Ne vedem mai târziu, atunci, îi zic.

— Pe mai târziu, şopteşte ea şi pleacă, urmată de Taylor şi Prescott.

După micul dejun, mă întorc în birou şi o sun pe Andrea. îi spun că
voi lucra de acasă, pentru că nu aveam de gând să vin oricum la firmă. îmi face legătura cu Sam şi purtăm o discuţie plictisitoare despre „asumarea mesajului” în ceea ce priveşte intrarea prin efracţie a lui Hyde.

— Nu, Sam, nu în acest caz.

— Dar... protestează el.

— Niciun dar. Aceasta este o problemă a poliţiei. Toate întrebările presei cu privire la acest incident să le fie adresate lor. Şi cu asta, basta.

Oftează. Sam e leşinat după publicitate.

— Prea bine, domnule Grey.

— Pare încruntat, dar nu-mi pasă. închid şi-l sun pe tata ca să-i povestesc despre Hyde. Cădem de acord să menţinem paza în următoarea săptămână, pentru orice eventualitate.îi spui tu mamei?

— Da, fiule. Ai grijă de tine.

— Sigur.

închid şi telefonul meu vibrează — este un mesaj de la Elliot.

ELUGT
Hei, frate! Eşti bine? Hyde! Ce mama naibii?

Scurt şi la obiect, ca de obicei. Cred că a văzut ştirile sau Ana i-o fi spus lui Kate. & sun ca să-l pun la curent cu cele petrecute şi convenim să ne întâlnim în weekend. Vrea să discutăm despre ceva, dar nu la telefon.

— Cum vrei tu, amice, spun. Şi apropo, iubita ta a dus-o pe soţia mea pe căi greşite. Ar fi trebuit să fie aici, în camera de panică — în schimb, a ieşit în oraş ca să se îmbete cu Katherine.

— Katherine, ha?

— Kate, spun, dându-mi ochii peste cap. Mă rog.

— Şi de ce-mi spui mie asta?

— Nu ştiu, amice, îmi împărtăşesc şi eu gândurile.

Elliot oftează.

— Va trebui să vorbeşti tu cu ea.

Ah. S-au despărţit? Ce înseamnă asta?

Continuă înainte ca eu să pot pune vreo întrebare.

— Tipul ăsta care mă urmăreşte peste tot... Mai am nevoie de el?

— Să vedem ce se va întâmpla cu Hyde în zilele care urmează.

— Bine, şmechere. Sunt banii tăi.

— La revedere, Elliot.

RYAN ŞI SAWYER ne-au făcut mie şi lui Taylor un raport complet. Nu-mi dau seama dacă Ryan e erou sau idiot pentru că l-a lăsat pe Hyde să intre în apartament. E destul de şifonat la faţă şi are o tăietură pe un ochi după „altercaţie". Judecând după faţa lui tumefiată, trebuie să fi avut o încăierare pe cinste cu intrusul nostru. Spune că l-a lăsat pe Hyde să intre doar pentru că Ana nu era aici. Mă uit la Taylor, a cărui gură are forma unei linii sumbre. Ryan a pus-o pe Gail în primejdie, cu sau fără camera de panică.

Vestea bună e că Prescott, înainte de a pleca în această dimineaţă, a identificat imaginile de pe camerele de supraveghere cu Hyde sosind în garajul de la subsol. Duba lui e încă acolo.

îl rog pe Sawyer să-l anunţe pe detectivul Clark.

— Da, domnule.

— Asta e tot? îi întreabă Taylor pe Ryan şi Sawyer.

— Da, domnule, spun ei la unison.

— Vă mulţumesc. Pentru tot, le spun. Sunt recunoscător că l-ai prins pe ticălosul ăla, Ryan.

— Am simţit o satisfacţie enormă când l-am pus la pământ.

— Să sperăm că va fi pus sub acuzare, adaug.

Ryan şi Sawyer pleacă.

— Am un tâmplar care va sosi în aproximativ o jumătate de oră ca să repare uşa, mă informează Taylor.

— Bine. Mă duc să cercetez ce era în computerul lui Hyde să văd dacă găsesc şi alte indicii despre ce ar putea fi în spatele acestei poveşti.

— Domnule, avem o potenţială problemă, spune Taylor.

-Ce?

— Tehnic vorbind, Ryan i-a permis lui Hyde accesul în apartament.

Simt cum pălesc.

— Doar în aceste circumstanţe speciale. Iar Hyde era înarmat.

— Adevărat. Dar e ceva ce trebuie avut în vedere când vorbim cu poliţia.

— Da. De acord. Vorbeşte cu Ryan.

— Sigur.

— Taylor, ia-ţi liber în noaptea asta. Cu Gail cu tot. De fapt, toată lumea să-şi ia liber.

— Domnule Grey...

— Aţi avut o noapte grea şi aţi dormit puţin, la fel ca Sawyer şi Prescott, care au supravegheat-o pe soţia mea azi-noapte.

Taylor pare încruntat.

— Aş vrea să îl las pe Ryan să stea de pază. Oricum nu prea se simte în stare să iasă.

— Bine.

— Mulţumesc, domnule.

Taylor dă din cap şi iese, în timp ce eu îmi îndrept atenţia spre computer. Mai exact, spre fişierele pe care Barney le-a recuperat de pe hard diskul lui Hyde.

La ora 10:45 nă opresc din scotocit prin colecţia lui înfiorătoare şi obsesivă cu tot ce poartă numele Grey şi mă conectez la WebEx. Vanessa este şi ea online şi începem conferinţa cu Comisia pentru Valori Mobiliare şi Bursă. Este o discuţie scurtă şi vie, iar GEH este cooptat într-un grup de lucru care va examina problema mineralelor de conflict în domeniul tehnologiei.

Când încheiem convorbirea, Vanessa mă anunţă că l-a localizat pe Sebastian Miller, şoferul de camion care ne-a salvat pe Ros şi pe mine după prăbuşirea lui *Charlie Tango.* L-a prezentat echipei noastre de logistică şi, în scurt timp, va lucra pentru firma de transport cu care lucrează GEH.

— Sunt veşti grozave.

— Domnule Grey, a rămas surprins când a primit telefonul.

— Sunt convins. îţi mulţumesc că l-ai găsit.

După ce se termină, o sun pe senatoarea Blandino.

Purtăm o conversaţie scurtă şi ne hotărâm să luăm prânzul împreună data viitoare când va veni în Seattle.

Taylor e în prag când termin discuţia.

— Da?

— A venit detectivul Clark, domnule.

— Condu-l înăuntru.

Detectivul are o strângere de mână fermă şi o înfăţişare de om care se înfurie lesne.

— Domnule Grey, vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Vă rog să luaţi loc, zic, arătându-i scaunul din faţa biroului meu.

— Vă mulţumesc. Speram să aflu un scurt istoric al relaţiilor dumneavoastră cu Jackson Hyde.

— Bineînţeles.

îi explic că eu deţin SIP şi că Ana a lucrat pentru el, până când a fost concediat, şi toate împrejurările din jurul acestei poveşti, inclusiv întâlnirea mea cu el de la sediul SIP.

— L-aţi agresat? întreabă Clark, ridicând din sprâncene.

— I-am predat o lecţie de maniere. Mi-a atacat soţia.

— înţeleg.

— Dacă îi verificaţi trecutul profesional, o să constataţi că are un bogat istoric de concedieri pentru că şi-a molestat colegele.

— Hmm... Credeţi că el este în spatele tentativei de incendiere a GEH?

— Da, aşa cred. Avem imaginile de pe camerele de supraveghere de la Grey House.

— Da, le-am văzut. Şi vă mulţumesc pentru imaginile de pe camerele din garaj. Echipa de criminalişti a examinat furgoneta.

— Au găsit ceva?

— Asta.

Scoate o pungă de plastic pentru probe. în ea se află un bilet. Mi-o arată ca să pot citi biletul prin pungă. Este mâzgălit cu marker negru:

Grey, ştii cine sunt? Pentru că eu ştiu cine eşti, Păsărel.

Mă uit în gol la aceste cuvinte. ***Ce bilet ciudat.***

— Ştii ce înseamnă asta? întreabă Clark. Clatin din cap.

— Habar n-am.

& strecoară înapoi în buzunarul interior de la piept al sacouluL

— Mai am câteva întrebări pentru doamna Grey. Cum se simte?

— Este bine. Este remarcabil de rezistentă.

— Hmm... E aici?

— Este la serviciu. Puteţi s-o sunaţi

— înţeleg. Prefer o abordare mai directă. Aş vrea să vorbesc din nou cu ea, faţă în faţă, mormăie Clark.

— Simt sigur că vă pot ajuta în sensul acesta. Având în vedere interesul crescut al presei faţă de mine şi soţia mea, v-aş ruga să mergeţi la ea la birou.

— Sigur.

Dă din cap şi se aşază liniştit, iar eu îi trimit un e-mail rapid lui Hannah ca să verifice când ar fi liberă Ana.

— Hyde avea o armă la el. Avea permis pentru ea?

— Verificăm.

— Aţi vorbit cu echipa FBI care investighează sabotarea elicopterului meu?

— Am ţinut legătura.

— Bine. Suspectez că tot el ar putea fi în spatele acestei poveşti.

— Hmm... Pare un pic obsedat.

— Un pic.

îi povestesc despre hard diskul computerului lui Hyde şi despre toate informaţiile pe care le-a strâns despre familia mea. Clark se încruntă.

— Interesant. Putem avea acces la informaţiile acestea?

Fără probleme. O să-i rog pe cei de la IT să vi-l trimită.Computerul meu scoate un sunet ascuţit, ceea ce înseamnă că am primit un răspuns de la Hannah.

— Soţia mea este liberă la ora trei după-amiaza, la ea la birou.

— Excelent. Ei bine, nu vă mai reţin, domnule Grey. Se ridică în picioare, la fel şi eu.

— Mă bucur că l-aţi prins. Şi sper că va sta mult timp în spatele gratiilor. Zâmbetul lui Clark este unul sumbru şi bănuiesc că gândeşte la fel.

— Frumoasă priveliştе aveţi de aici, de sus, spune el.

— Mulţumesc.

Taylor îi arată ieşirea, iar eu scriu un e-mail.

De la: Christian Grey Despre: Declaraţie Data: 26 august 20ii, 13:04 Către: Anastasia Grey

Anastasia

Detectivul Clark va veni la tine la birou, astăzi la ora 15:00, ca să-ţi ia o declaraţie.

Am insistat să vină el la tine, pentru că nu vreau să te duci la secţia de poliţie. Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă întorc la căutările prin computerul lui Hyde. Primesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Grey Despre: Declaraţie Data: 26 august 2011,13:12

Către: Christian Grey

Bine. Ax

Anastasia Grey Editor, SIP

Cel puţin mi-a trimis un sărut.

Deschid din nou fişierele lui Hyde. într-unui dintre ele are o mulţime de informaţii despre Carrick. *De ce este atât de interesat de tatăl meu? Nu înţeleg.*

Pe ecran îmi apare notificarea unui e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Grey Despre: Zborul tău Data: 26 august 2011,13:24

Către: Christian Grey

La ce oră te-ai hotărât să te întorci azi-noapte în Seattle?

Anastasia Grey Editor, SIP

Sărutul lipseşte. îi răspund.

De la: Christian Grey Despre: Zborul tău Data: 26 august 2011,13:26

Către: Anastasia Grey

De ce?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey Despre: Zborul tău Data: 26 august 2011,13:29

Către: Christian Grey

Să zicem că din curiozitate.

Anastasia Grey Editor, SIP

Ce încearcă oare să afle? îi trimit un răspuns dezinvolt.

De la: Christian Grey Despre: Zborul tău Data: 26 august 2011,13:32
Către: Anastasia Grey

Curiozitatea a ucis pisica.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey Subiect: Poftim? Data: 26 august 2011,13:35 Către: Christian Grey

La ce se referă acest enunţ tendenţios? Este o altă ameninţare?

Ştii unde vreau să ajung cu asta, nu-i aşa?

Ai decis să te întorci pentru că am ieşit să beau ceva cu prietena mea după

ce mi-ai cerut să n-o fac sau te-ai întors pentru că un nebun era la tine în

apartament?

Anastasia Grey Redactor, SIP

Ce mama naibii? Mă holbez la ecran, neştiind ce să-i răspund. Nu era o ameninţare. *Iisuse.*

Ştie că m-am întors înainte să aflu de Hyde. Dacă nu ştie, înseamnă că n-a făcut calculele cu fusul orar. *Ce pot să spun?*

Privesc în gol pe fereastră. Doamna Jones bate la uşa biroului meu.

— Vreţi să mâncaţi ceva?

— Da. Sigur. Mulţumesc, Gail.

— Prea bine, domnule Grey.

Cu un zâmbet politicos, mă lasă cu gândurile mele. încă încerc să mă gândesc la un răspuns pentru Ana, dar aud clinchetul unui nou mesaj care soseşte de pe iMac-ul meu.De la: Anastasia Grey Despre: Uite care-i treaba... Data: 26 august 2011.13:56 Către: Christian Grey

Voi lua tăcerea ta ca pe o recunoaştere a faptului că, într-adevăr, te-ai întors în Seattle pentru că M-AM RĂZGÂNDIT. Sunt o femeie în toată firea şi m-am dus să beau ceva cu prietena mea. Nu am înţeles că măsurile de securitate au fost suplimentate din cauza faptului că M-AM RĂZGÂNDIT pentru că TU NU ÎMI SPUI NICIODATĂ NIMIC. Am aflat de la Kate că, de fapt, securitatea a fost sporită pentru toţi membrii familiei Grey, nu doar pentru noi. Cred că, în general, exagerezi în ceea ce priveşte siguranţa mea şi înţeleg de ce, dar eşti ca băiatul care strigă .Lupul".

Habar nu am niciodată care este cu adevărat o problemă reală sau ce este ceva privit de tine drept problemă reală. Am avut doi membri ai firmei de securitate cu mine. Am crezut că atât eu, cât şi Kate, vom fi în siguranţă. Adevărul e că eram mai în siguranţă în acel bar decât în apartament. Dacă aş fi fost INFORMATA COMPLET despre situaţie, aş fi procedat altcumva. înţeleg că îngrijorarea ta are legătură cu chestiile care se aflau în computerul lui Jack aici - sau aşa crede Kate. Ştii cât de enervant este să aflu că cea mai bună prietenă a mea ştie mai multe decât mine despre ceea ce se întâmplă cu tine? Iar eu sunt SOŢIA ta. Deci ai de gând să-mi spui? Sau vei continua să mă tratezi ca pe un copil, garantând astfel că voi continua să mă comport ca un copil?

Nu eşti singurul care este supărat, la dracu', OK? Ana
Anastasia Grey Editor, SIP
înjurături şi majuscule. Amândoi putem juca acest joc.
De la: Christian Grey Despre: Uite care-i treaba..
.Data: 26 august 2011,13:59 Către: Anastasia Grey
Ca întotdeauna, doamnă Grey, eşti directă şi provocatoare când scrii e-mailuri.
Poate că vom discuta despre asta când ajungi acasă, în apartamentul NOSTRU.

Ar trebui să ai grijă cum vorbeşti. Şi eu sunt încă supărat. Christian Grey
CEO. Grey Enterprises Holdings, Inc

La naiba. Nu vreau să mă cert cu ea pe e-maiL Ies valvârtej din birou şi mă duc în living. Mă calmez când zăresc salata rece de pui pe care doamna Jones mi-a pregătit-o la prânz.

Poate că sunt atât de supărat pentru că mi-e foame.

— Mulţumesc, mormăi.

— Mă duc la magazinul grecesc care îi place doamnei Grey, să iau de acolo mâncărurile ei preferate pentru diseară. Va trebui doar să le bage în cuptor sau la microunde ca să le încălzească.

— Grozav, spun eu, distrat

De ce ne certăm mereu zilele astea?

— Domnule Grey...

Doamna ţones încearcă să-mi atragă atenţia.

— Da.

— Vă mulţumesc pentru seara aceasta. Dar trebuie să spun că arătaţi obosit V-aţi gândit să trageţi un pui de somn?

Mă încrunt Un pui de somn? Nu sunt un copiL

— Nu.

— E doar o idee.

— Mă voi gândi la asta, mormăi eu şi-mi iau salata în birou, în timp ce mănânc, mă sună Welch.

— **Salutare.**

— Evoluţie interesantă în cazul Hyde, rosteşte cu vocea lui răguşită. Se pare că furgoneta lui Hyde din garaj era echipată cu o saltea şi suficientă ketamină cât să pună la pământ un întreg rodeo din Texas.

— **Ketamină. Rahat** ***Am avut dreptate!***

— Da, domnule. Şi seringi.

Mă strâmb. Detest seringile. Welch continuă:

— Se pare că amicul nostru va fi acuzat de tentativă de răpire. Probabil că vor adăuga şi intrare prin efracţie, jaf şi posesie ilegală de armă de foc. De asemenea, era şi un bilet.

— Clark mi l-a arătat.

— Are vreo semnificaţie pentru tine?

— Nu. Iar Hyde l-a lăsat în dubă. Poate că s-a răzgândit în privinţa asta, pentru că e o absurditate.

— Poate. Livra lămpi unuia dintre noii chiriaşi din clădire, mârâie Welch.

— Livra lămpi? Ce vrei să spui?

— Da. Lucra pentru o firmă de curierat. Clientul locuieşte în apartamentul 16.

— Ah, da. L-am cunoscut. Un tip tânăr. Aşa a putut Hyde să intre; e un ticălos viclean.

— Fără îndoială, domnule, zice Welch. încă un lucru. Am aflat de la poliţiştii din King County şi de la FBI. Amprentele se potrivesc.

— L-am prins!

— Aşa se pare.

— Trebuie să existe o legătură cu Detroit, dar să fiu al naibii dacă ştiu care este, bombăn.

— Voi continua săpăturile, răspunde Welch. Deocamdată asta e tot.

— Mulţumesc pentru informaţii.

închide, iar eu mă uit la ce a mai rămas din prânzul meu. Mi s-a dus pofta de mâncare. Ce planuri avea nenorocitul ăla ticălos cu soţia mea? Răpire. Viol. Crimă. Şi avea seringi. Poate că avea de gând s-o injecteze cu o seringă murdară şi scârboasă. încerc să scap de gustul amar pe care-l am în gât.

La naiba.

Trebuie să ies de aici şi să iau nişte aer curat. Las baltă prânzul, ies prin living şi, ignorând privirea neliniştită a lui Gail, iau liftul şi cobor în holul principal. Fotografii au plecat, aşa că ies pe uşa din faţă şi merg pe jos. Şi mă plimb. Şi mă tot plimb.

Viaţa în Oraşul de Smarald merge înainte. Oamenii îşi văd de treburile lor; străzile sunt aglomerate, dar reuşesc să-mi croiesc drum prin mulţime.

Biata mea soţie.

Ar fi putut s-o ucidă.

Dacă voi pune vreodată mâna pe ticălosul ăla malefic şi pervers, îl voi omorî.

îmi imaginez din nou toate modurile în care aş putea face asta. *La naiba. Grey, revino-ţi.*

Ajung în faţa magazinului Nordstrom. Poate ar trebui să cumpăr ceva pentru Ana.

Orice. Verific dacă am portofelul în buzunarul de la spate şi intru. Sunt la raionul cu eşarfe. O eşarfa de mătase... Da. E o idee bună.

CÂND MÂ ÎNTORC ÎN APARTAMENT sunt deja mult mai calm.

— Nu v-a plăcut prânzul? Doriţi altceva? mă întreabă Gail.

— Nu, mulţumesc. Cred că-ţi voi urma sfatul. Mă duc să mă întind. Sunt epuizat.

Gail surâde înţelegător.

Odată ajuns în dormitorul nostru, mă descalţ, mă întind şi închid ochii.

Ana este întinsă în faţa mea, goală. întinde braţele. *Poţi să-mi faci tot ce vrei. Unfutai de pedeapsă.* Este legată în ham. în camera de joacă. *Ce vrei să-mi faci?* Stau în spatele ei, cu un baston în mână. *Orice am chef.* Este pe masă. Cu faţa în jos. Nu se poate mişca. E legată. îmi lovesc o paletă de mână. Strânge din fese, nerăbdătoare. E în genunchi, cu fruntea lipită de podea. Mâinile îi sunt legate la spate. *Îţi vreau gura. Pizda. Fundul. Trupul. Sufletul.* îngenunchează în faţa mea. *Sunt a ta. Întotdeauna voi fi a ta, soţul meu. Al meu. A ta.*

Mă trezesc. Dezorientat.

Sunt acasă. După lumină, e după-amiaza târziu. Mă uit la ceas; e 17:30. Ana nu a venit încă acasă. Mă frec pe faţă şi intru în baie, cu un plan care prinde contur în mintea mea. Mă aştept la o ceartă pe cinste. Ana spune că e supărată pe mine. îmi scot cămaşa în garderobă, o înlocuiesc cu un tricou şi mă schimb în blugii din camera de joacă, pregătit pentru întoarcerea ei. Vâr eşarfa cea nouă în buzunar. Poate vom obţine amândoi ceea ce ne dorim.

în birou, îi tipăresc e-mailul şi observ că nu mi-a mai trimis niciun mesaj de la ultimul nostru schimb de replici Soţia mea nu dă înapoi iu faţa unei provocări Seara aceasta va fi interesantă.

Gail nu e aici Nici Taylor. Mă întreb, iară să vreau, ce fac ei în acest timp.

Ryan se află în biroul lui Taylor; se ridică în picioare când intru.

— Bună seara, domnule Grey.

— Poţi să stai la etaj. Aş vrea ca toată lumea să aibă seara liberă. Te vom suna dacă avem nevoie de tine.

Şovăie, apoi acceptă.

— Bine, domnule.

Apoi mă întorc în living. Mă îndrept spre pian şi-mi aştept soţia să se întoarcă acasă.

în spatele meu, soarele după amiezii târzii se îndreaptă spre orizont, iar eu sunt în colţul meu de ring, aşteptând să înceapă lupta. îmi pun mănuşile. Şi apărătoarea bucală.

Câte runde voi rezista cu doamna Grey?

Sunetul discret al liftului se aude din hol

Eaici

E timpul să înceapă spectacolul, Grey.

Zgomotul surd al servietei Anei care loveşte podeaua din hol este urmat de paşii ei în living. Se opreşte când dă cu ochii de mine.

— Bună seara, doamnă Grey.

Desculţ, mă îndrept spre ea, ca un pistolar dintr-un film vechi alb-negru, privind-o fix.

— Mă bucur că ai ajuns acasă. Te aşteptam.

— Mă aşteptai, nu-i aşa? şopteşte ea.

E la fel de frumoasă ca azi-dimineaţă, deşi are ochii ei mari şi precauţi; are garda ridicată.

Să *înceapă jocurile, Ana.*

— Da, îi răspund.

— îmi plac blugii tăi, murmură, privindu-mă din cap până în picioare.

Pentru tine îi port. îi zâmbesc cu subînţeles şi mă opresc în faţa ei îşi linge buzele şi înghite în sec, dar nu-şi fereşte privirea.

— înţeleg că ai nişte probleme, doamnă Grey.

Din buzunarul de la spate scot e-mailul ei scorţos şi-l desfăşor, încercând s-o intimidez din priviri

Nu reuşesc.

— Da, am nişte probleme, răspunde, privindu-mă fix, în felul ei direct, dar vocea o trădează, întretăiată şi sexy.

Mă aplec, îmi frec nasul de al ei, bucurându-mă de această atingere.

închide ochii şi scoate cel mai cald dintre suspine.

— Şi eu, murmur lipit de pielea ei parfumată.

Deschid ochii, mă îndrept de spate.

— Cred că-ţi cunosc foarte bine problemele, Christian.

Ridică din sprânceană şi un surâs i se întrevede în spatele privirii. Mijesc ochii.

Nu mă face să râd, Ana.

îmi amintesc că mi-a spus asta, nu cu mult timp în urmă. Face un pas înapoi.

— De ce te-ai întors de la New York? întreabă cu vocea ei de pisicuţă, ascunzând leoaica pe care o cunosc atât de bine.

— Ştii tu de ce.

— Pentru că am ieşit cu Kate?

— Pentru că ţi-ai încălcat cuvântul dat şi m-ai sfidat, expunându-te unui risc inutil.

— Mi-am încălcat cuvântul? Aşa vezi tu lucrurile?

— Da.

Se uită spre tavan, apoi se opreşte când îmi observă încruntarea, însă nu sunt convins că o bătaie la fiind ar fi o idee bună acum.

— Christian, spune ea cu aceeaşi voce blândă, m-am răzgândit. Sunt femeie. Suntem renumite pentru asta. Cu asta ne ocupăm.

Nu răspund, iar ea continuă:

— Dacă m-aş fi gândit măcar o clipă că-ţi vei anula călătoria de afaceri...

Se opreşte, nedumerită.

— Te-ai fi răzgândit?

— Da.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap să mă suni?

Cum ai putut fi atât de nepăsătoare?

— în plus, ai lăsat mai puţini agenţi de securitate aici şi l-ai pus pe Ryan în pericol.

Se înroşeşte la faţă.

— Ar fi trebuit să te sun, dar nu voiam să-ţi faci griji. Dacă aş fi fă- cut-o, sunt sigură că mi-ai fi interzis să mă duc şi îmi era dor de Kate.

Voiam s-o văd. în plus, chestia asta m-a ţinut departe de Jack.

Ryan n-ar fi trebuit să-l lase să intre. *Dar l-a lăsat. Şi dacă ai fi fost aici... La naiba. Ajunge, Grey.* Mă întind spre ea, trăgând-o în braţele mele.

— O, Ana, îi şoptesc şi o strâng cât pot de tare în braţe. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva...

Era înarmat. Avea o seringă.

— Nu s-a întâmplat, murmură Ana.

— Dar ar fi putut să se întâmple. Am murit de o mie de ori astăzi, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla. Am fost atât de supărat, Ana. Supărat pe tine. Supărat pe mine însumi. Supărat pe toată lumea. Nu-mi amintesc să fi fost atât de furios... cu excepţia...

— Cu care excepţie? întreabă.

— Atunci, în vechiul tău apartament. Când Leila era acolo.

Altă persoană înarmată.

— Ai fost atât de rece în dimineaţa asta.

La ultimul cuvânt, glasul i se preschimbă într-un suspin. *Nu. Ana. Nu plânge.* îmi slăbesc strânsoarea şi-i ridic capul.

— Nu ştiu cum să gestionez furia asta, îi şoptesc.

Nu demult mă descurcam cu mânia aceasta. Acum însă nu mai ştiu cum.

La naiba. Nu te gândi la asta, Grey.

Cobor privirea spre ochii albaştri şi tulburi, care scot adevărul din mine.

— Nu *cred* că vreau să te rănesc. De aceea eram rece. Eram furios.

— De dimineaţă, voiam să te pedepsesc, rău de tot, şi...

Cum să explic asta?

Vreau să fiu furios pe lumea întreagă, iar lumea mea eşti tu.

— Ţi-a fost teamă că-mi vei face vreun rău? mă întreabă.

— Nu aveam încredere în mine.

— Christian, ştiu că nu mi-ai face rău niciodată. Nu fizic, cel puţin, îmi cuprinde obrajii în palme.

— Oare?

— Da. Ştiam că ameninţarea ta e goală şi în van. Ştiu că nu ai de gând să mă baţi măr.

— Dar voiam s-o fac.

— Ba nu, nu voiai. Doar credeai că vrei.

— Nu ştiu dacă e adevărat.

— Gândeşte-te la asta, spune ea, îmbrăţişându-mă şi mângâindu-mă pe piept. La cum te-ai simţit când am plecat. Mi-ai spus destul de frecvent cum te-a influenţat lucrul acesta. Cum ţi-a modificat viziunea asupra lumii, asupra mea. Ştiu la ce ai renunţat pentru mine. Gândeşte-te cum te-ai simţit când ai văzut semnele lăsate de cătuşe pe mâinile mele în luna de miere.

Are dreptate. Gândindu-mă la toate acestea, ştiu că m-am simţit ca un nemernic şi nu vreau să mă părăsească din nou. Mă strânge în braţe şi mă mângâie uşor pe spate, şi încet, ah, atât de încet, încordarea mea se risipeşte. îşi lipeşte obrazul de pieptul meu, iar eu nu-i mai pot rezista. Mă înclin, îi sărut părul, iar ea îşi întoarce faţa, oferindu-mi gura ei. O sărut, iar buzele mele o imploră să facă ceea ce i se spune, implorând-o să nu plece, implorând-o să rămână. Mă sărută şi ea, cu sete.

— Ai atâta încredere în mine, murmur.

— Am.

îi mângâi obrazul, uitându-mă în ochii ei frumoşi, citind acolo compasiune, dragoste şi dorinţă.

Ce am făcut ca s-o merit?

Ana zâmbeşte.

— în plus, şopteşte ea, cu o privire poznaşă, nu ai actele necesare.

Râd şi o strâng la piept.

— Ai dreptate. Nu le am.

Ne îmbrăţişăm unul pe celălalt şi liniştea se aşterne între noi; este pentru prima dată când mă simt calm de când am făcut călătoria la New York. Să fie acesta sfârşitul ostilităţilor?

— Vino în pat, îi şoptesc.

— Christian, trebuie să vorbim.

— Mai târziu.

— Christian, te rog. Vorbeşte cu mine.

La naiba. Oftez şi iar îmi cade moralul. Poate că de fapt ne aflăm în mijlocul furtunii.

— Despre ce?

Chiar şi pentru urechile mele, vocea îmi sună iritant.

— Ştii prea bine. Mă ţii în întuneric.

— Vreau să te protejez.

— Nu sunt copil.

— Sunt pe deplin conştient de asta, doamnă Grey.

îmi trec mâinile peste trupul ei şi o mângâi pe spate, lipindu-mi de ea mădularul trezit la viaţă.

— Christian! mă mustră ea. Vorbeşte cu mine.

Ana este la fel de insistentă ca întotdeauna.

— Ce anume vrei să ştii?

îi dau drumul, ridic hârtia cu e-mailul căzută pe podea şi o iau de mână.

— O mulţime de lucruri, spune ea, în timp ce eu o duc spre canapea.

— Stai jos.

Se supune, iar eu iau loc lângă ea. îmi aşez capul în mâini şi mă pregătesc pentru avalanşa ei de întrebări. Apoi mă întorc cu faţa spre ea.

— întreabă-mă.

— De ce ai luat măsuri suplimentare de securitate pentru membrii familiei tale?

— Hyde era o ameninţare pentru ei.

— De unde ştii?

— Din computerul lui. Erau acolo detalii personale despre mine şi restul familiei mele. Mai ales despre Carrick.

— Carrick? De ce el?

— Nu ştiu încă.

Parcă aş fi la Inchiziţie. Schimb subiectul.

— Hai să mergem la culcare.

— Christian, spune-mi!

— Ce anume să-ţi spun?

— Eşti atât de enervant, spune, ridicând mâinile.

— Şi tu la fel.

Oftează.

— Nu ai sporit măsurile de securitate când ai aflat prima dată că există informaţii despre familia ta pe calculator. Aşadar ce s-a întâmplat? De ce acum?

— Nu ştiam că va încerca să-mi dea foc la clădire sau...

Mă opresc. Nu vreau să-i spun despre *Charlie Tango.* îşi va face griji.

Schimb din nou vorba.

— Ne-am gândit că era o obsesie pe care nu mi-o doream, dar ştii tu, spun ridicând din umeri, când te afli în atenţia publicului, oamenii îşi manifestă interesul. Erau câteva chestii la întâmplare: informaţii despre mine de când eram la

Harvard — despre canotaj, despre cariera mea. Informaţii despre Carrick — despre cariera lui, despre cariera mamei şi, într-o oarecare măsură, despre Elliot şi Mia.

Ana se încruntă.

— Ai spus „sau”.

— Sau ce?

— Ai spus „să încerce să-mi dea foc la clădire sau”... Ca şi cum mai voiai să spui ceva.

Nimic nu-i scapă.

— Ţi-e foame?

încerc iar să schimb subiectul şi, exact atunci, stomacul îi chiorăie.

— Ai mâncat ceva azi?

Se înroşeşte. Tocmai ce mi-a răspuns.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ştii ce părere am despre faptul că nu mănânci. Vino.

Mă ridic în picioare, îi întind mâna şi simt cum mă îmbunez.

— Dă-mi voie să te hrănesc.

— Să mă hrăneşti?

O duc pe Ana la bucătărie, iau un scaun de bar şi-l târăsc în cealaltă parte a mesei.

— Stai jos.

— Unde e doamna Jones? întreabă Ana, aşezându-se pe taburet.

— Le-am dat liber ei şi lui Taylor în seara asta.

— De ce? întreabă neîncrezătoare.

Merită o seară liberă după seara trecută.

— Pentru că pot.

Scurt pe doi.

— Deci, ai de gând să găteşti?

Acum pare şi mai neîncrezătoare.

— Ah, tu, cea cu atât de puţină încredere, doamnă Grey. închide ochii

Se uită ciudat la mine, încă ezitant

— închide-i!

Cu o privire ghiduşă, Ana se conformează.

— Hmm. Nu e suficient.

Din buzunarul de la spate scot eşarfa pe care am cumpărat-o mai devreme şi mă bucur să văd că se asortează cu rochia ei. Ana ridică dintr-o sprânceană.

— Aproape gata. Să nu tragi cu ochiul.

— Ai de gând să mă legi la ochi?

Mă întreabă pe un ton cald şi emoţionat.

— Da.

— Christian...

Vrea să protesteze, dar îi lipesc uşor un deget pe buze.

— Vorbim mai târziu. Acum vreau să mănânci. Ai spus că ţi-e foame.

îmi trec buzele peste buzele ei, apoi îi pun eşarfa peste ochi, legând-o
la ceafa.

— Vezi ceva?

— Nu, mormăie ea, ridicându-şi capul ca atunci când îşi dă ochii peste cap.

Mă face să chicotesc. E atât de previzibilă uneori.

— Mă prind când îţi dai ochii peste cap şi ştii bine ce efect are asta asupra mea.

Pufneşte şi strânge din buze.

— Putem să terminăm mai repede cu asta?

— Câtă nerăbdare, doamnă Grey. Atât de nerăbdătoare să discutăm.

— Da!

— Mai întâi trebuie să te hrănesc.

O sărut blând pe tâmplă. Habar nu are cât de sexy arată cocoţată pe scaun, legată la ochi şi cu părul strâns în coc. Sunt foarte tentat să aduc aparatul foto.

Dar trebuie s-o hrănesc.

Scot din frigider o sticlă de Sancerre şi farfuriile în care Gail a transferat mâncarea grecească; mielul este într-un castron Pyrex.

La naiba. Cât timp trebuie să încălzesc chestia asta?

îl bag în cuptorul cu microunde şi-l setez să se încălzească timp de cinci minute la putere maximă. Ar trebui să fie suficient. Pun două lipii în prăjitorul de pâine.

— Da. Sunt nerăbdătoare să discutăm, spune Ana, iar după felul în care înclină capul este evident că încearcă să-şi dea seama ce fac.

Iau sticla de vin şi un tirbuşon în timp ce Ana se foieşte pe scaun.

— Stai liniştită, Anastasia — vreau să fii cuminte, îi şoptesc la ureche. Şi nu-ţi mai muşca buza.

îi scot buza de jos dintre dinţi şi ea zâmbeşte.

în sfârşit!

Un zâmbet.

Deschid sticla scoţând uşor dopul şi torn într-un pahar.

Acum, nişte muzică. Pornesc boxele surround şi selectez piesa „Wicked Game” a lui Chris Isaak de pe iPod. Un acord de chitară răsună în cameră.

Da, cântecul ăsta e perfect.

Dau mai încet muzica şi iau paharul de vin.

— Ceva de băut mai întâi, mă gândesc, spun, mai mult pentru mine însumi. Lasă capul pe spate.

Ana îşi ridică bărbia.

— Mai mult.

Ana se supune şi eu iau o înghiţitură de vin rece şi o sărut, turnându-i băutura în gură.

— Mm, face ea, înghiţind vinul.

— îţi place vinul?

— Da, spune ea gâfâind.

— Mai vrei?

— întotdeauna vreau mai mult, cu tine.

Zâmbesc. *Mai mult.* Cuvintele noastre preferate. Zâmbeşte şi ea.

— Doamnă Grey, flirtezi cu mine?

— Da.

Bravo. îmi place la nebunie când flirtează cu mine.

Mai iau o înghiţitură considerabilă de vin, apoi, ţinând nodul eşarfei, îi las uşor capul pe spate. O sărut, picurându-i vinul în gură. Ea bea cu lăcomie.

— Ţi-e foame? o întreb, aproape de buzele ei.

— Cred că am stabilit deja asta, domnule Grey.

Vocea ei este plină de sarcasm.

Ah, iat-o din nou... iubita mea.

Cuptorul cu microunde bipăie, anunţând că mielul este gata. Aroma sa apetisantă a umplut bucătăria. Iau o cârpă, deschid uşa cuptorului cu microunde şi scot vasul.

— La naiba! Doamne!

Este fierbinte acolo unde degetul meu îl atinge fără cârpă. Scap castronul, care se izbeşte de masă.

— Eşti OK? mă întreabă Ana.

— Da!

Ba nu.

Au!

Las farfuria, pentru că-mi doresc puţină tandreţe.

— Tocmai m a m ars. Poftim, îmi vâr degetul rănit în gura ei.

— Mai bine îl sugi tu puţin.

Ana mă prinde de mână şi-mi scoate încet degetul din gură.

— Bine, bine, şopteşte, îmbujorându-se drăgăstos, şi suflă uşor peste pielea mea arsă.

Ah.

Ar putea la fel de bine să-mi sufle peste penis, îmi sărută degetul de două ori, apoi îl vâră încet în gură. Limba ei mă mângâie şi mă alină, sugând uşor.

Ar putea la fel de bine să-mi sugă scula.

Pofta creşte ca un val, spre partea de jos a trupului meu.

Ana.

în timp ce-mi suge degetul, se încruntă.

— La ce te gândeşti? murmur, scoţându-mi degetul din gura ei şi încercând să-mi controlez propriul corp.

— La cât eşti de evaziv. ***Asta nu e o noutate.***

— Cincizeci de umbre, iubito. O sărut în colţul gurii.

— Cele 50 de umbre ale mele.

Mă prinde de tricou şi mă trage mai aproape.

— Ah, nu, doamnă Grey. Fără atingeri. Nu încă.

îi desprind mâna de pe tricoul meu şi-i sărut fiecare dintre degete.

— Stai jos.

Ana se bosumflă.

— O să te bat la fund dacă te bosumfli.

înfig o furculiţă în carnea de miel, apoi, în sosul de iaurt şi mentă care o însoţeşte.

— Acum, gura mare.

Ea deschide gura şi eu îi strecor furculiţa printre buze.

— Hmm, murmură ea în semn de apreciere.

— îţi place? -Da.

Iau şi eu o înghiţitură şi savurez explozia de arome delicioase. Abia acum îmi dau seama cât îmi este de foame.

— Mai vrei? o întreb pe Ana.

Dă din cap, iar eu îi mai întind încă o îmbucătură. în timp ce mestecă, rup o bucată de lipie şi o înmoi în humus.

— Deschide.

Ana îmi face pe plac şi mănâncă această ultimă bucată cu entuziasm. Şi eu fac la fel.

Acesta este într-adevăr cel mai bun humus din Seattle.

— Mai vrei? zic.

Dă iarăşi din cap.

— Mai vreau orice. Te rog. Mor de foame.

Cuvintele ei mă ung pe suflet. O hrănesc şi pe ea, şi pe mine, alternând între pâine, humus şi carne de miel. Ana înfulecă totul, bucu- rându-se din plin de ospăţ, şi este o plăcere s-o privesc cum savurează mâncarea şi s-o hrănesc. Din când în când, îi mai ofer vin, folosind tehnica mea încercată deja, gură la gură.

Când se termină carnea, mă întorc la sărmăluţele din foi de viţă.

— Deschide gura mare şi muşcă.

Se supune.

— îmi plac la nebunie, murmură ea cu gura plină.

— Aşa e. Sunt delicioase.

Când termin s-o hrănesc, îmi linge degetele, unul câte unul.

— Mai vrei? întreb cu glas răguşit.

Dă din cap.

— Bine, îi şoptesc la ureche, pentru că e momentul pentru felul meu de mâncare preferat. Tu.

O iau brusc în braţe şi ea chiţăie, surprinsă.

— Pot să-mi scot legătura de la ochi?

— Nu. în camera de joacă.

Ana încremeneşte în braţele mele, iar eu o legăn la piept.

— Eşti pregătită pentru această provocare? o întreb.

— De-abia aştept, spune ea, aşa cum de altfel ştiam c-o va face.

O duc în braţe sus, la etaj, şi mi se pare că e puţin mai uşoară.

— Cred că ai slăbit, murmur.

Ea zâmbeşte, mulţumită, cred. Lângă camera de joacă, o las să alunece în jos de-a lungul corpului meu şi să stea în picioare. Descui uşa ţinând-o de talie. O conduc înăuntru, aprinzând luminile la intrare.

în mijlocul camerei, îi dau drumul, îi desfac eşarfa şi-i scot încet agrafele din coc. O prind de coada împletită ce i se leagănă între omoplaţi şi o trag spre mine. Trupul ei se lipeşte de al meu

— .Am un plan, îi şoptesc la ureche.

— Mă gândeam eu, răspunde ea, iar eu îi sărut locul de sub ureche unde îi zvâcneşte pulsul.

— Ah, doamnă Grey, aşa este.

Ţinându-i în continuare coada împletită, îi înclin capul şi-mi trec buzele peste gâtul ei expus.

— Mai întâi trebuie să te dezbrac.

Când o răsucesc, îşi îndreaptă privirea spre nasturele de sus al blugilor mei, care e descheiat. înainte s-o pot opri, îşi vâră degetul în talia pantalonilor, atingându-mi părul din partea de jos a abdomenului. *Ah!*

Mă priveşte printre genele ei lungi.

— Ar trebui să ţii pantalonii aceştia pe tine, spune.

— Asta intenţionez să şi fac, Anastasia.

O cuprind în braţe, cu o mână pe gâtul ei şi cu cealaltă pe spate, şi o sărut, gustând-o cu limba. în timp ce ne sărutăm, o împing până când ajunge cu spatele lipit de crucea din camera dejoacă, unde îmi lipesc corpul de al ei. Buzele îi sunt lacome, iar limba ei, la fel de dornică ca a mea. Fac un pas în spate.

— Hai să scăpăm de rochia asta.

O prind de tiv şi o dezbrac încet de rochie, dezvăluindu-i trupul centimetru cu centimetru.

— Apleacă-te în faţă, îi spun, iar ea se conformează.

Rochia ajunge pe podea, iar soţia mea rămâne în lenjeria ei seducătoare şi în sandale. îmi împletesc degetele cu ale ei, îi ridic mâinile deasupra capului şi rămân pe gânduri.

Pot să te leg, Ana?

Privirea ei este intensă, nu-i scapă nimic. Mă adâncesc în privirea asta, care-mi ţintuieşte zona intimă. Ana înghite în sec şi apoi dă din cap.

Iubita mea dulce. Nu mă dezamăgeşte niciodată.

îi prind încheieturile în cătuşele de piele de deasupra capului şi scot din nou eşarfa din buzunarul de la spate.

— Cred că ai văzut destul, şoptesc şi o leg din nou la ochi.

îmi frec nasul de al ei şi îi promit:

— O să te scot din minţi.

O prind de şolduri, îmi cobor mâinile pe corpul ei, scoţându-i chiloţii.

— Ridică-ţi picioarele, pe rând.

Se supune şi îi scot lenjeria, apoi, sandalele. îi cuprind glezna cu degetele mele şi-i dau piciorul drept la o parte.

— Păşeşte, îi ordon.

O face, iar eu îi leg glezna dreaptă cu cătuşele de cruce. Repet acelaşi lucru cu glezna stângă, legând-o bine. Când e fixată, mă ridic şi mă apropii de ea, scăldându-mă în căldura

ei şi în excitaţia ei crescândă. O prind de bărbie şi o sărut blând şi cast pe buze.

— Nişte muzică şi nişte jucării, cred. Eşti foarte frumoasă aşa, doamnă Grey. Pot să zăbovesc puţin pentru a admira priveliştea.

Fac un pas înapoi şi o admir, ştiind că, cu cât o privesc mai mult timp fără să fac nimic, cu atât se va uda mai tare... şi cu atât şi mie mi se va întări mai tare.

Este o priveliştе extrem de frumoasă.

Dar acum vreau s-o învăţ negarea orgasmului.

Mă îndrept spre sertare şi scot o baghetă şi iPod-ul. Lângă baghetă se află o cutie mică de balsam Tiger Balm şi mă gândesc să-i ung puţin clitorisul.

Asta ar înfierbânta-o cu adevărat.

Nu. Nu acum. Aş sări o etapă.

Pornesc muzica şi aleg ceva tulburător, care să se potrivească stării mele de spirit.

Da. Bach. Aria din Variaţiunile Goldberg. Perfect.

Apăs play, iar notele clare, luminoase şi reci răsună în camera de joacă.

Camera noastră de joacă.

Pun bagheta în buzunarul de la spate, îmi scot tricoul şi revin la soţia mea, care îşi muşcă buza. îi prind bărbia între degete şi ea se sperie puţin, apoi o fac să-şi elibereze buza de jos. Zâmbeşte timid şi dulce şi ştiu că face asta în mod inconştient.

Oh, Ana. Să vezi ce ţi-am pregătit!

Poate c-o să te las să-ţi dai drumul.

Poate că nu.

îmi trec dosul degetelor peste pielea moale a gâtului ei până la piept. Apoi, cu degetul mare, îi trag cupa sutienului în jos, eliberându-i sânul. Are nişte sâni atât de frumoşi. în timp ce-i sărut gâtul, îi eliberez şi celălalt sân şi mă joc cu sfârcul. O trag de ambele sfârcuri şi i le ling, până când se întăresc şi imploră după mai mult.

Ana se răsuceşte în legăturile ei.

— Ah, geme ea.

Dar eu nu mă opresc; gura şi degetele mele îşi continuă tortura lentă şi senzuală. Ştiu cât de uşor este s-o excit în acest fel până ce ajunge la orgasm.

Respiră greu.

— Christian, imploră ea.

— Ştiu.

Vocea mea este răguşită de dorinţă.

— Asta e ceea ce mă faci să simt.

Ana gâfâie.

Iar eu continui.

împinge şoldurile în faţă şi picioarele încep să-i tremure.

— Te rog, imploră ea.

Ah, draga mea. Simte-o.

Penisul presează pe materialul moale de denim, dorind să se elibereze. *Toate la timpul lor, Grey.*

Mă opresc şi mă ridic în picioare, privindu-i chipul. Are gura întredeschisă în timp ce trage aer în plămâni şi se răsuceşte în cătuşele de piele, îmi trec mâinile peste coastele ei, dar cu una mai zăbovesc puţin pe şold, în timp ce cu cealaltă o mângâi pe abdomen. îşi împinge din nou şoldurile înainte, oferindu-mi-se.

— Să vedem ce faci, murmur.

îmi trec degetele peste sexul ei şi simt cât e de udă.

Blugii îmi devin mai strâmţi.

îmi strecor degetul mare peste micul năsturel excitat de la intersecţia coapselor ei şi ţipă, împingându-se în mâinile mele.

Oh, Ana. Atât de dornică. Atât de umedă pentru mine.

Şi eşti atât de departe de orgasm.

Dacă — şi e un mare dacă — te las să-ţi dai drumul.

încet, îmi introduc degetul mijlociu, apoi arătătorul în ea. Geme şi continuă să se frece de mâna mea, căutând eliberarea.

— Ah, Anastasia, eşti atât de pregătită.

îmi răsucesc degetele înlăuntrul ei, mângâind-o, ispitind-o, în timp ce degetul mare continuă să-i stimuleze clitorisul.

Picioarele încep să-i tremure din nou şi simt cum trupul i se încordează lipit de al meu. Este singura parte a corpului ei pe care o ating. Şi-a dat capul pe spate şi primeşte toată plăcerea. E aproape de orgasm.

— Cu cealaltă mână, scot bagheta din buzunarul de la spate şi o pornesc.Ce e aia? murmură ea la auzul sunetului.

— **Taci.**

Buzele mele se zdrobesc de ale ei, iar ea mă sărută lacom. Mă retrag, în timp ce degetele mele lucrează mai departe în ea.

— Asta e o baghetă, iubito. Vibrează.

I-o lipesc de piept ei şi o las să bâzâie deasupra ei, tremurând pe pielea ei. îi mângâi în continuare sexul cu degetele, şi îi plimb bagheta care vibrează în jos, între sâni, apoi, peste fiecare sfârc.

— Ah! geme zgomotos încordându-şi picioarele, îşi dă încă o dată capul pe spate şi gâfâie zgomotos. Opresc mişcarea degetelor şi ridic bagheta de pe pielea ei.

— Nu! Christian, strigă ea şi-şi împinge şoldurile spre mine. ***Atât de aproape de orgasm. Şi totuşi atât de departe.***

— Nemişcată, iubito, şoptesc şi o sărut Frustrant, nu-i aşa? Gâfâie.

— Christian, te rog.

— TacL

O sărut şi încep să-mi mişc încet degetele în interiorul ei, frecându-i bagheta pe pielea dintre sâni.

Mă aplec spre ea, cu penisul meu tare şi pregătit lipit de pielea ei delicată.

Se excită din nou şi eu o readuc cu picioarele pe pământ.

Atât de aproape.

Apoi mă opresc încă o dată.

— Nu, scânceşte ea, iar eu o sărut pe umăr în timp ce-mi retrag degetele din interiorul ei.

Măresc viteza de vibraţie a baghetei şi o cobor peste abdomenul ei şi peste micul mugur umflat dintre coapse.

— Ah! strigă ea şi se smuceşte în cătuşe.

Şi mă mai opresc o dată, îndepărtând bagheta de pe pielea ei.

— Christian! strigă ea.

— Enervant, nu-i aşa? îi şoptesc aproape de gâtul ei. La fel ca tine. Promiţi un lucru şi apoi...

— Christian, te rog!

O ating din nou cu bagheta. Şi mă opresc. Şi începe. Şi iar mă opresc. Gâfâie cu toată forţa.

— De fiecare dată când mă opresc, se simte mai intens când încep din nou. Nu-i aşa?

— Te rog, imploră ea, iar eu opresc bagheta şi o pun pe micul raft de lângă cruce şi o sărut pe Ana.

Buzele ei sunt nerăbdătoare — nu, de-a dreptul disperate — să-mi simtă atingerea. îmi trec nasul peste al ei şi-i şoptesc:

— Eşti cea mai enervantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

încuviinţează.

— Christian, nu ţi-am promis niciodată să te ascult. Te rog, te rog...

O prind de fund şi-mi lipesc de trupul ei penisul captiv încă în blugi;
mă frec de ea. Geme, iar eu îi scot legătura de la ochi şi o apuc de bărbie; privirea ei albastră şi sălbatică se întâlneşte cu a mea.

— Mă înnebuneşti.

Am glasul răguşit şi-mi încordez şoldurile frecându-mă de ea, o dată, de două ori, de trei ori, iar ea îşi dă capul pe spate, gata să-şi dea drumul — şi mă opresc. închide ochii şi inspiră profund.

— Te rog, şopteşte ea, uitându-se la mine.

Ah, draga mea, poţi să rezişti mai mult. Ştiu că poţi.

îi ating sânul cu degetele în timp ce coboară pe corpul ei, iar Ana se încordează sub atingerea mea şi-şi întoarce faţa de la mine.

— Roşu, scânceşte ea. Roşu. Roşu.

Şi lacrimile i se revarsă pe chip.

încremenesc.

La naiba.

Nu. Nu.

— Nu! spun cu respiraţia întretăiată. Iisuse Hristoase, nu.

îi desfac mâinile şi, ţinând-o în braţe, mă aplec şi-i eliberez gleznele, îşi pune capul în mâini şi începe să plângă.

— Nu, nu, nu, nu. Ana, te rog. Nu.

Am mers prea departe. O iau în braţe şi mă aşez pe pat, legănând-o în poala mea, în timp ce ea plânge. Mă întind spre cearceaful de satin din spatele meu, îl trag de pe pat, îl înfăşor în jurul ei şi o îmbrăţişez strâns, legănând-o uşor.

— îmi pare rău. îmi pare rău, şoptesc, simţindu-mă ca un nemernic, şi îi acopăr părul cu sărutări. Ana, iartă-mă, te rog.

Nu spune nimic. Continuă să plângă; fiecare lacrimă este ca un cuţit răsucit în sufletul meu întunecat, atât de întunecat.

La ce m-oifi gândit?

La Ana. îmi pare rău.

Sunt un nenorocit.

îşi lasă capul pe umărul meu, iar lacrimile ei îmi pârjolesc pielea.

— Te rog să opreşti muzica.

— Da, bineînţeles.

Mă mişc cu ea în poală, ca să scot telecomanda din buzunarul de la spate, şi opresc muzica. Nu mai aud decât gemetele ei liniştite întrerupte de respiraţia tremurătoare.

E un adevărat infern.

— Te simţi mai bine? o întreb.

Dă din cap, iar eu îi şterg încet lacrimile cu degetul mare.

— Nu prea îţi plac Variaţiunile Goldberg ale lui Bach? întreb, într-o încercare disperată de a face o glumă.

— Nu bucata aceea.

Se uită la mine, cu ochii înceţoşaţi de durerea ei interioară, iar ruşinea mă inundă ca un torent.

— îmi pare rău, şoptesc.

— D-de ce ai f-facut asta? se bâlbâie ea printre frisoane.

Clatin din cap şi închid ochii.

— M-am pierdut în acel moment.

Se încruntă, iar eu oftez. Trebuie să-i explic.

— Ana, negarea orgasmului este un instrument standard în... Tu niciodată...

Ce rost are?

Mă opresc, iar ea se mişcă, atingându-se de scula mea semi-erectă şi tresar.

— îmi pare rău, murmură, în timp ce obrajii ei palizi se înroşesc.

Chiar şi acum îşi cere scuze faţă de mine. Femeia asta mă face să-mi
fie ruşine de mine însumi. Dezgustat de propria-mi persoană, mă întind pe spate odată cu ea. Stăm întinşi pe pat, cu braţele mele în jurul ei.

Se foieşte şi-şi aranjează sutienul.

— Vrei să te ajut? o întreb.

Dă din cap cu vehemenţă şi ştiu că nu vrea s-o ating.

La naiba.

Ana. îmi. Pare. Rău.

Nu mai pot suporta. Mă mişc astfel încât să o privesc în ochi. Ridic mâna şi aştept o clipă să văd dacă se retrage, dar nu o face, iar eu îmi trec lent dosul palmei peste chipul ei înlăcrimat. începe din nou să plângă.

— Te rog, nu plânge, murmur, în timp ce ne privim unul pe celălalt Pare atât de rănită. E ceva sfâşietor.

— Niciodată ce? întreabă, iar mie îmi ia o fracţiune de secundă să-mi dau seama la ce se referă — la fraza mea neterminată.

— Nu faci ce ţi se spune. Te-ai răzgândit; nu mi-ai spus unde erai Ana, eram în New York, neputincios şi furios. Dacă aş fi fost în Seattle, te-aş fi adus acasă.

— Deci mă pedepseşti?

Da. Nu. Da. închid ochii, incapabil s-o privesc în faţă.

— Trebuie să încetezi cu asta, spune ea. Mă încrunt

— Pentru că nu faci altceva decât să te simţi şi mai nasol cu tine însuţi.

Pufnesc.

— Asta e adevărat Nu-mi place să te văd aşa.

— Şi mie nu-mi place să mă simt aşa. Pe ***Fair Lady*** ai spus că nu te-ai căsătorit cu o supusă.

— **Ştiu. Ştiu.**

— Atunci nu mă mai trata aşa. îmi pare rău că nu te-am sunat Nu voi mai fi atât de egoistă. Ştiu că-ţi faci griji pentru mine.

Ne privim în ochi. îi cântăresc cuvintele.

— Bine. Bine.

Mă aplec s-o sărut Dar mă opresc înainte ca buzele mele să le atingă pe ale ei, cerându-i permisiunea şi implorându-i iertarea. îşi ţuguie buzele spre ale mele şi o sărut cu tandreţe.

— Buzele tale sunt întotdeauna atât de moi când plângi.

— Nu am promis niciodată să-ţi dau ascultare, Christian.

— Ştiu.

— Rezolvă lucrul acesta, te rog. Pentru binele amândurora. Şi voi încerca să fiu mai atentă la tendinţele tale dominatoare.

Nu am nici un răspuns la asta, în afară de:

— Voi încerca. Ana oftează.

— Te rog să încerci. în plus, dacă aş fi fost aia... Cască ochii.

— Ştiu, şoptesc, simţind cum mi se scurge tot sângele în picioare. Mă întind pe spate şi-mi arunc braţul peste ochi, imaginându-mi

pentru a mia oară ce s-ar fi putut întâmpla.Ar fi putut s-o ucidă.

Se încolăceşte şi-şi aşază capul pe pieptul meu, iar eu o ţin în braţe. Mă joc cu degetele în părul ei împletit, apoi i-l dezleg şi i-l descâlcesc încet. Este un gest care mă calmează, simt cum părul ei moale se revarsă printre degetele mele.

Ana, îmi pare atât de rău.

Stăm întinşi câteva clipe, până când Ana îmi întrerupe gândurile.

— Ce voiai să spui mai devreme, când ai spus „sau”?

— Sau?

— Ceva legat de Jack. Mă uit la ea.

— Nu renunţi, nu-i aşa?

îşi sprijină bărbia pe sternul meu.

— Să renunţ? Niciodată. Spune-mi. Nu-mi place să nu ştiu lucruri. Se pare că te obsedează ideea că am nevoie de protecţie. Tu nici măcar nu ştii să tragi cu arma, dar eu ştiu.

A luat avânt.

— Crezi că nu pot gestiona ceea ce nu vrei să-mi spui, Christian? Fosta ta supusă obsedată m-a ameninţat cu arma, fosta ta amantă pedo- filă m-a hărţuit...

Ana!

— Nu te uita aşa la mine. Mama ta are aceeaşi părere despre ea. *Poftim?*

— Ai vorbit cu mama mea despre Elena? Nu-mi vine să cred.

— Da, am discutat cu Grace despre ea. Mă holbez la Ana, iar ea continuă:

— E foarte supărată din cauza asta. Se învinovăţeşte.

— Nu pot să cred că ai vorbit cu mama mea. Rahat!

îmi aşez din nou braţul peste faţă, cuprins de un nou val de ruşine.

— Nu am intrat în detalii.

— Măcar atât. Grace nu are nevoie de toate detaliile greţoase. Doamne, Ana. Şi cu tatăl meu?

— Nu! spune ea, şocată, cred. Oricum, încerci să-mi distragi atenţia — din nou. Jack. Care-i treaba cu el?

Ridic braţul ca să mă uit la ea şi observ că are expresia aceea nerăbdătoare gen *spune-mi totul acum, nu cred nimic din aiurelile tale.* Oftez, îmi pun braţul înapoi peste ochi şi las cuvintele să se reverse zorite.

— Hyde e implicat în sabotajul asupra lui *Charlie Tango.* Anchetatorii au găsit o amprentă parţială — doar parţială, aşa că nu aveau cum să o compare cu ce aveau în arhive. Dar apoi tu l-ai recunoscut pe Hyde în camera serverului. Are condamnări în Detroit de pe când era un adolescent, iar

amprentele se potriveau cu ale lui. în această dimineaţă, a fost găsită o dubă de marfa în garajul de aici. Hyde era şoferul. Ieri, el a livrat nişte chestii tipului nou care s-a mutat aici. Tipul cu care ne-am întâlnit în lift.

— Nu-mi amintesc numele lui, murmură Ana.

— Nici eu. Dar aşa a reuşit Hyde să intre în clădire în mod legitim. Lucra pentru o firmă de livrări...

— Şi? Ce e aşa de important în legătură cu duba?

La naiba.

— Christian, spune-mi, insistă ea.

— Poliţiştii au găsit diverse lucruri în dubă.

Mă opresc. Nu vreau să-i provoc coşmaruri. Mă încolăcesc strâns în jurul ei.

— Ce fel de lucruri? presează ea.

Tac mâlc. Dar ştiu că va continua să mă chestioneze.

— O saltea, suficient tranchilizant pentru cai cât să doboare vreo zece, şi un bilet.

încerc să-mi ascund groaza şi nu-i povestesc despre seringi.

— Un bilet?

— Adresat mie.

— Ce scria?

Clatin din cap. *Era o aiureală.*

— Hyde a venit aici aseară cu intenţia de a te răpi.

Ana tresare.

— La naiba.

— Cam aşa.

— Nu înţeleg de ce, spune ea. Chestia asta n-are nicio noimă.

— Ştiu. Poliţia îşi continuă săpăturile, Welch la fel. Dar noi credem că Detroit este legătura.

— Detroit?

Ana pare confuză.

— Da. E ceva acolo.

— Tot nu înţeleg.

Ridic braţul şi mă uit la ea, dându-mi seama că nu ştie.

— Ana, eu m-am născut în Detroit.

— Credeam că te-ai născut aici, în Seatde.

Nu. Mă întind, apuc una dintre perne şi mi-o pun sub cap. îmi trec degetele celeilalte mâini prin părul ei.

— Nu. Eu şi Elliot am fost adoptaţi din Detroit. Ne-am mutat aici la scurt timp după adopţia mea. Grace voia să locuiască pe Coasta de Vest, departe de aglomeraţia urbană, şi a obţinut o slujbă la Northwest Hospital. Am foarte puţine amintiri din acea perioadă. Mia a fost adoptată aici.

— Deci, Jack e din Detroit?

— Da.

— De unde ştii?

— I-am verificat trecutul când te-ai dus să lucrezi pentru el.

Mă priveşte pieziş.

— Ai şi un biblioraft pentru actele despre el? spune zâmbind.

îmi ascund zâmbetul.

— Cred că este doar un dosar.

— Ce scrie în el?

îi mângâi obrazul.

— Chiar vrei să ştii?

— E chiar atât de rău?

Ridic din umeri.

— Am văzut şi lucruri mai rele.

îmi amintesc începutul meu trist şi jalnic în viaţă. Ana se cuibăreşte aproape de mine, trăgând cearceaful de satin roşu peste noi doi şi aşezându-şi obrazul pe pieptul meu. Pare pierdută în gânduri.

— Ce e? o întreb.

Ceva o frământă.

— Nimic, murmură ea.

— Nu, nu. Chestia asta e valabil pentru amândoi, Ana. Ce este?

Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate şi încruntate. îşi lipeşte încă o dată obrazul pe pieptul meu.

— Uneori mi te imaginez în copilărie, înainte de a veni să trăieşti cu familia Grey.

Mă încordez sub apăsarea trupului ei. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu despre mine vorbeam. Nu vreau să-ţi fie milă de mine, Anastasia. Acea parte din viaţa mea s-a terminat. A dispărut.

— Nu e vorba de milă. E compasiune şi tristeţe la gândul că ar putea face cineva asta unui copil.

Se opreşte şi înghite în sec, apoi continuă, cu vocea ei caldă şi joasă.

— Acea parte din viaţa ta nu s-a terminat, Christian. Cum poţi să spui asta? Trăieşti în fiecare zi cu trecutul tău. Chiar tu mi-ai spus — cincizeci de umbre, îţi aminteşti?

Suspin şi-mi trec mâna prin păr. *Las-o baltă. Ana.*

— Ştiu că de aceea simţi nevoia să mă controlezi. Să mă păstrezi în siguranţă.

— Şi totuşi alegi să mă sfidezi.

Sunt nedumerit. Asta mi se pare cel mai derutant la ea. Ştie că am probleme şi totuşi mă provoacă.

— Dr. Flynn a spus că ar trebui să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie. Cred că aşa fac, dar nu sunt sigură. Poate că este

modul meu de a te aduce aici şi acum — departe de trecutul tău, şopteşte ea. Nu ştiu. Se pare că nu reuşesc să prevăd cât de exagerat vei reacţiona.

— Al naibii Flynn, mormăi eu.

— A spus că ar trebui să continui să mă comport aşa cum m-am comportat întotdeauna cu tine.

— Aşa a spus, pe bune? zic ironic.

Pot da vina pe el.

Inspiră profund.

— Christian, ştiu că ţi-ai iubit mama şi că n-ai putut s-o salvezi. Nu era datoria ta să faci asta. Dar eu nu sunt ea.

La naiba. Ce? Opreşte-te. Acum.

încremenesc sub ea.

— Nu, îi şoptesc.

Nu vreau să discut despre nenorocita aia de târfă drogată.

Plutesc deasupra unei fântâni adânci de sentimente chinuitoare şi dureroase pe care nu vreau să le conştientizez şi, cu siguranţă, nu vreau să le simt.

— Nu, ascultă. Te rog.

Ana îşi înalţă capul. îmi străpunge orice apărare cu ochii ei albaştri strălucitori, iar eu îmi dau seama că-mi ţin respiraţia.

— Eu nu sunt ea. Sunt mult mai puternică decât era ea. Te am pe tine, iar tu eşti mult mai puternic acum şi ştiu că mă iubeşti. Şi eu te iubesc.

— încă mă mai iubeşti? şoptesc.

— Bineînţeles că da. Christian, te voi iubi întotdeauna. Indiferent ce mi-ai face.

Ana, eşti nebună.**închid ochii şi-mi aşez din nou braţul peste ochi, ţinând-o mai aproape de mine.**

— Nu te ascunde de mine, spune luându-mi braţul de pe faţă. Ţi-ai petrecut toată viaţa ascunzându-te. Te rog, nu te ascunde, nu de mine.

Eu?

Mă uit la ea, nedumerit

— Mă ascund?

— Da.

Mă rostogolesc pe o parte, apoi îi îndepărtez părul de pe faţă şi i-l bag după ureche.

— M-ai întrebat mai devreme dacă te urăsc. Nu am înţeles de ce, iar acum...

— Mai crezi şi acum că te urăsc? întreabă.

— Nu.

Clatin din cap.

— Acum, nu. Dar trebuie să ştiu de ce ai spus cuvântul de siguranţă, Ana?

înghite în sec, iar eu urmăresc jocul de emoţii de pe chipul ei.

— Pentru că... pentru că erai atât de furios, distant şi rece. Nu ştiam cât de departe ai fi putut să mergi.

îmi dau seama că m-a rugat şi m-a rugat şi m-a rugat s-o las să-şi dea drumul. Iar eu nu am facut-o. I-am trădat încrederea.

Mulţumesc Cerului pentru cuvintele de siguranţă.

— Aveai de gând să mă laşi să ajung la orgasm?

Privirea ei este neclintită, în ciuda faptului că s-a îmbujorat în obraji ***Da. Nu. Nu ştiu.***

— Nu, răspund.

însă adevărul este că nu ştiu.

— Asta e o cruzime.

îi mângâi obrazul cu degetul vătămat mai devreme.

— Dar e eficient, şoptesc. ***Şi tu m-ai oprit.***

Vom avea întotdeauna cuvinte de siguranţă. Dacă voi merge prea departe.

Chiar şi atunci când am spus că nu avem nevoie de ele.

— Mă bucur că ai facut-o, murmur.

— Serios?

Nu mă crede. încerc să-i zâmbesc.

— Da, nu vreau să-ţi fac niciun rău. M-am lăsat dus de val.

O sărut.

— M-am lăsat purtat de clipă.

O sărut din nou.

— Ţi se întâmplă des.

Zâmbeşte şi chipul i se luminează. E molipsitor.

— Nu ştiu de ce zâmbeşti, doamnă Grey.

— Nici eu.

O îmbrăţişez, ţinând-o aproape şi-mi aşez capul pe pieptul ei. Mă mângâie pe spatele gol cu o mână şi-şi trece degetele prin părul meu. Iar eu tânjesc după atingerea ei.

— înseamnă că pot avea încredere în tine, să mă opreşti. Nu vreau să te rănesc niciodată, mărturisesc. Am nevoie de...

Spune-i, Grey.

— De ce ai nevoie?

— Am nevoie de control, Ana. Aşa cum am nevoie de tine. E singurul mod în care pot funcţiona. Nu pot renunţa la el. Nu pot. Am încercat. Şi totuşi, cu tine...

îmi clatin capul, exasperat.

— Şi eu am nevoie de tine, spune ea, îmbrăţişându-mă şi mai strâns. Voi încerca, Christian. Voi încerca să fiu mai atentă.

— Vreau să ai nevoie de mine.

— Am nevoie! spune ea cu tărie.

— Vreau să am grijă de tine.

— Ai grijă de mine. Tot timpul. Mi-a fost atât de dor de tine cât ai fost plecat.

— Chiar aşa?

— Da, bineînţeles. Urăsc când pleci.

Zâmbesc.

— Puteai să vii cu mine.

— Christian, te rog. Să nu reluăm această discuţie. Vreau să lucrez.

Oftez, iar ea îşi trece degetele prin părul meu, alungându-mi tensiunea, ajutându-mă să mă relaxez.

— Te iubesc, Ana.

— Şi eu te iubesc, Christian. întotdeauna te voi iubi.

Stăm încolăciţi în cearceafurile de satin roşu, aproape goi, eu în blugi, Ana în sutien.

Ce mai pereche suntem...

Respiraţia ei se echilibrează, adoarme. închid şi eu ochii. Mami stă pe canapea. E calmă. Se uită în gol şi clipeşte din când în când. Stau cu maşinuţele chiar în faţa ei, dar nu mă vede. îi fac cu mâna şi mă vede, dar îmi face semn să plec. *Nu, Viermişorule, nu acum.* El vine aici. O răneşte pe mami. *Ridică-te, curvă proastă.* Mă răneşte şi pe mine. îl urăsc. Mă înfurie la culme. Dau fuga în bucătărie şi mă ascund sub masă. *Ridică-te, curvă proastă.* Strigă. E gălăgios. Mami ţipă. *Nu.* îmi pun mâinile peste urechi. *Mami.* El intră în bucătărie cu cizmele şi cu mirosul lui. *Unde eşti, rahat mic? Aici erai. Stai aici, neno- rocitule. O să i-o trag târfei de maică-ta. Nu vreau să-ţi mai văd faţa aia urâtă ca dracu'pentru tot restul serii. înţelegi?* Când nu-i răspund, mă plesneşte peste faţă. Tare. Mă ustură obrazul. *Sau o să te ard, nenorocitule.* Nu. Nu. Nu-mi place asta. Nu-mi place arsura. Mă doare. îşi

fumează ţigara şi mi-o flutură prin faţă. *Vrei să te arzi, rahat mic? Vrei?* Râde. I-au dispărut nişte dinţi. Râde. Şi tot râde. *O să gătesc ceva pentru târfa asta. O să am nevoie de o lingură. Apoi o să primească asta.* Ţine o în-zec-ţie în sus ca s-o văd cât mai bine. *îi place chestia asta. O iubeşte mai mult decât pe tine sau pe mine, rahat mic.* Se întoarce. Se transformă. E Jack Hyde, iar Ana stă întinsă pe podea şi el îi înfige seringa în coapsă.

— Nu! urlu cu disperare.

— Christian, te rog. Trezeşte-te! Deschid ochii. Este aici. Ea mă zgâlţâie.

— Christian, ai un coşmar. Eşti acasă. Eşti în siguranţă. Mă uit în jur. Suntem în patul din camera de joacă.

— Ana!

E aici. E în siguranţă. îi cuprind capul în palme şi o trag spre mine, căutând confortul şi alinarea gurii ei. Ana reprezintă tot ce este normal în viaţa mea. Iubirea mea. Lumina mea. *Ana.*

Dorinţa îmi străbate corpul ca un fulger; sunt excitat. Ne rostogolim, lipind-o de saltea.

O vreau. Am nevoie de ea.O prind de bărbie, îi aşez mâna pe cap pentru a o ţine nemişcată şi-i despart picioarele cu genunchiul, lipindu-mi scula care mai are puţin şi explodează, încă acoperită de blugi, de sexul ei.

—Ana, spun gâfâind şi mă uit în ochii ei albaştri speriaţi.

Pupilele i se măresc, iar culoarea ochilor devine mai accentuată.

Şi ea simte asta.

Şi ea o doreşte.

Buzele mele îi prind din nou gura, gustând-o, luând-o în stăpânire, îmi frec penisul de ea. îi sărut faţa, pleoapele, obrajii, maxilarul. O vreau.

Acum.

—Sunt aici, şopteşte, apoi îşi înfăşoară braţele în jurul umerilor mei şi se lipeşte de mine.

—Oh, Ana. Am nevoie de tine.

Sunt fără suflare, tânjind după ea.

—Şi eu, strigă ea, agăţându-se de spinarea mea.

îmi desfac nasturii, eliberându-mi scula, şi-mi schimb poziţia, gata să o penetrez.

***Da? Nu? Ana?* Mă uit în ochii ei întunecaţi şi văd cum mi se oglindeşte dorinţa.**

—Da, te rog, spune ea.

O pătrund dintr-o singură mişcare.

—Ah! strigă ea, iar eu scot un geamăt, savurându i atingerea.

***Ana.* O mai sărut o dată cu limba mea insistentă în timp ce intru**
în ea, alungându-mi frica şi coşmarurile. Pierzându mă în dragostea şi dorinţa ei. Este nerăbdătoare. Dornică. Lacomă. E în acelaşi ritm cu mine, mişcare după mişcare, iar şi iar.

—Ana! mârâi şi îmi dau drumul, ejaculând în ea, pierzând orice simţ al sinelui sub vraja ei puternică.

Ea mă face să fiu desăvârşit

Mă vindecă. Este lumina mea.

Mă ţine în braţe, strâns, în timp ce eu trag aer în plămâni

Ies uşor din ea şi o cuprind tare în braţe, iar Pământul revine la axa sa.

Uau.

Ce rapid a fost totul!

Clatin din cap şi mă sprijin pe coate, admirându-i chipul frumos.

—Ah, Ana. Iisuse.

O sărut

— **Te simţi bine?** «4 Descătuşat

îşi aşază palma pe obrazul meu. Dau din cap în timp ce-mi revin.

— Tu? întreb.

— Ăăă...

Se zvârcoleşte sub mine, lipindu-se de scula mea sătulă. îi zâmbesc ghiduş şi senzual. Ştiu ce încearcă să-mi spună. Este o limbă pe care o înţeleg.

— Doamnă Grey, ai nevoi de satisfăcut, şoptesc.

O sărut rapid pe buze şi, înainte să poată spune ceva, mă ridic, îngenunchez la capătul patului, o prind de picioare şi o trag spre mine, fundul ei ajungând pe marginea patului.

— Ridică-te, îi spun, iar ea se conformează.

Părul i se revarsă peste sâni şi, privind-o fix în ochi, îi despart uşor picioarele. Se sprijină pe mâini, iar sânii ei urcă şi coboară în ritmul respiraţiei accelerate. Gura îi este întredeschisă. Nu-i vine să creadă ce am de gând să-i fac.

— Eşti al naibii de frumoasă, Ana, murmur şi o sărut delicat pe interiorul coapsei.

O privesc printre gene, aşa cum face şi ea cu mine.

— Priveşte, spun întretăiat, în timp ce limba mea îi atinge clitorisul.

— Ah! strigă ea.

Are gust de Ana, de sex şi de mine, iar eu nu încetinesc ritmul. După ce i-am făcut mai devreme, trebuie să fie mai încordată decât un ceas de modă veche. îi ţin picioarele depărtate, iar gura mea o desfată, oferindu-i atenţie permanentă.

Corpul ei începe să tremure.

— Nu... ah! face ea, iar eu îi strecor un deget înăuntru.

Geme şi se prăbuşeşte pe pat. Alimentez focul din interiorul ei, dez- mierdându-i la nesfârşit punctul acela, cu limba mea care continuă să-i atingă clitorisul.

E atât de aproape. Picioarele i se încordează.

Ana. Dă-ţi drumul.

îmi strigă numele şi se ridică de pe pat într-un orgasm interminabil, îmi scot uşor degetul din ea şi mă dezbrac de blugi. îi mângâi abdomenul în timp ce ea îşi trece degetele prin părul meu.

— încă nu am terminat cu tine, îi şoptesc şi, îngenunchind din nou, o trag de pe pat, în poala mea şi pe erecţia mea nerăbdătoare.

Gâfâie în timp ce o umplu.

— Ah, iubito, respir, înfăşurându-mi braţele în jurul ei, în timp ce-i cuprind capul şi o sărut blând pe obraz.

îmi flexez şoldurile, iar ea se prinde de braţele mele, privindu-mă sălbatic. O apuc de fund şi o ridic, pătrunzând-o din nou.

— Ah, geme ea.

Ne sărutăm în timp ce eu intru şi ies încet din ea. îşi strânge coapsele în jurul meu.

Ne-o tragem încet. Blând.

îşi ridică ochii spre tavan, cu gura larg deschisă într-un strigăt mut de fericire.

— Ana, murmur eu sărutând-o. Ne mişcăm.

împreună.

într-o fericire absolută.

— Te iubesc, Ana.

îmi cuprinde gâtul cu mâinile.

— Şi eu te iubesc, Christian.

Deschide ochii şi ne privim unul pe celălalt.

în drum spre orgasm.

Din ce în ce mai tare.

Mai sus.

Ea este acolo.

— Dă-ţi drumul, iubito, îi şoptesc, iar ea închide ochii şi ţipă în timp ce se supune orgasmului.

Ah!

îmi sprijin fruntea de fruntea ei şi-i şoptesc numele în timp ce trupurile noastre trăiesc împreună un orgasm dulce şi lent.

După ce-mi revin din ameţeală, o ridic pe pat şi ne întindem unul în braţele celuilalt.

— E mai bine acum? o întreb, sărutând-o pe gât.

— Hmm.

— Mergem la culcare sau vrei să dormi aici?

— Hmm. Zâmbesc.

— Doamnă Grey, vorbeşte cu mine.

— Hmm.

— Asta e tot ce poţi spune?

— Hmm.

— Haide. Lasă-mă să te duc în pat. Nu-mi place să dorm aici. Se foieşte.

— Aşteaptă, murmură ea.

Acum ce mai e?

— Te simţi bine? întreabă.

Nu-mi pot abţine un zâmbet infatuat.

— Acum, da.

— Ah, Christian, mă dojeneşte ea şi se întinde să mă mângâie pe obraz. Vorbeam despre coşmarul tău.

Coşmar?

La naiba.

îmi trec prin minte imagini trecătoare ale ororii din timpul somnului. O ţin pe Ana aproape de mine şi mă ascund de ele îngropându-mi faţa în gâtul ei.

— Nu, murmur.

Ana. Nu-mi aminti.

Oftează.

— îmi pare rău.

Mă ţine în braţe, trecându-şi mâinile prin părul meu şi peste spate.

— Nu-i nimic. E în regulă, îmi şopteşte.

— Hai să mergem în pat.

Mă ridic, îmi culeg blugii de pe podea şi îi îmbrac. Vine după mine, păstrând cearceaful înfăşurat în jurul ei.

— Lasă alea, zic eu, în timp ce se apleacă pentru a-şi strânge hainele.

O iau în braţe, lipind-o de pieptul meu.

— Nu vreau să te împiedici de cearceaf şi să-ţi rupi gâtul.

Cobor în dormitor şi o las jos. îşi pune cămaşa de noapte, în timp ce eu îmi scot blugii şi îmi trag pantalonii de pijama. Apoi ne urcăm împreună în pat.

— Hai să dormim, murmur.

îmi aruncă un zâmbet somnoros şi se cuibăreşte în braţele mele.

Stau întins cu ochii în tavan, încercând să-mi eliberez mintea de gândurile mele morbide. L-am prins pe Hyde acum. Ar trebui să dorm, aşa cum face Ana lângă mine. Niciodată nu durează mult până când adoarme. O invidiez pentru asta.

închid ochii, bucuros că e încă aici, întreagă, în patul nostru.

Sâmbătă, 27 august 2011

Ana este în genunchi. într-o plecăciune. Dezbrăcată. în faţa mea. Cu fruntea lipită de podeaua din camera de joacă. Părul ei e o coroană roşie răsfirată pe scândurile de lemn. Are mâna întinsă. în disperare. Imploră. Eu stau în picioare, cu o biciuşcă în mână. Vreau mai mult. întotdeauna vreau mai mult. Dar ea nu poate suporta. *Roşu. Roşu. Roşu.* Nu! Se aude o pocnitură. Uşa se loveşte de perete. Silueta lui umple pragul. Bărbatul răcneşte şi sunetul înfiorător răsună în cameră. *La naiba. Nu. Nu. Nu.* E aici. Ştie. *Ana ţipă. Roşu. Roşu. Roşu.* El mă loveşte. Un croşeu de dreapta în bărbie. Cad. Şi iar cad. Capul mi se învârte. Leşin. *Nu.* Opreşte ţipetele. *Roşu. Roşu. Roşu.* Opreşte-te. Continuă. Şi continuă. Apoi se opreşte. Deschid ochii şi Hyde se profilează deasupra trupului ei. Cu o seringă în mână. Se holbează. Ana e nemişcată. Palidă. Rece. O scutur. Nu se mişcă. *Ana!* Zace fără reacţie în braţele mele. O mai zgâlţâi o dată. Trezeşte-te. A murit. A plecat! S-a dus! *Nu.* îngenuncheat pe un covor

verde lipicios, o strâng la piept, îmi dau capul pe spate şi urlu. *Ana. Ana. Ana!*

Mă trezesc brusc, trăgând aer în plămâni. *Ana!*

întorc brusc capul şi observ că doarme liniştită lângă mine. *Slavă Domnului.*

Cu capul strâns în mâini, mă uit în sus, spre tavan. *Ce naiba?* De ce îl las pe nemernicul ăla să-mi intre în minte? E în arest. L-am prins.

Respir prelung, calmându-mă, în timp ce gândurile mele rătăcesc. *Păsărel? Ce naiba înseamnă asta?* Se strecoară o idee din profunzimile creierului meu, dar dispare instantaneu. Mintea mi se învârte, încercând să o urmărească prin umbre, dar fără succes. Bănuiesc că vine

dintr-o zonă a psihicului meu care stochează toate amintirile pe care încerc să le uit Mă cutremur.

Nu te gâtuii la asta.

Ştiu că nu mă voi întoarce la somn prea curând. Cu un oftat, mă ridic, îmi iau telefonul şi mă duc în bucătărie ca să beau un pahar cu apă. îmi trec mâna prin păr, sprijinindu mă de chiuvetă.

Adună-te, Grey.

Mâine am putea face ceva speciaL Ca să ne luăm gândul de la Hyde.

Să navigam? Să zburăm?

New York? **Nu, e prea departe şi având în vedere că tocmai am fost acolo — şi toate nebuniile care au urmat de când m-am întors —, nu cred că e o idee bună.**

Aspen.

Aş putea s-o duc la Aspen. Nu a văzut niciodată casa de-acolo. Presa nu ne va găsL în plus, i-aş putea ruga pe Elliot şi Mia să vină cu noL A spus că vrea s-o vadă mai mult pe Kate. ***Da.***

Din biroul meu, le trimit e mailuri lui Stephan, Taylor şi familiei Bentley, îngrijitorii proprietăţii noastre din Aspen, despre o posibilă excursie matinală. Apoi le scriu Miei şi lui Elliot

De la: Christian Grey

Despre: Aspen AZI!

Data: 27 august 2on, 0248

(jtre:ElhotGfey;luliaG.ChefExtraofdinajtE

Mia. Elliot

Ca o surpriză pentru Ana, iau avionul spre Aspen doar pentru o noapte, sâmbătă, ^august

Veniţi cu noi. Kate şi Ethan sunt bineveniţi să ni se alăture. Ne vom întoarce duminică seara.

Anunţaţi-mă dacă sunteţi de acord. Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings. Inc

Apăs butonul „Trimite” şi, câteva secunde mai târziu, îmi sună telefonul.ELLIOT

Sună grozav, şmechere. E treaz.

De ce naiba e treaz la ora asta? în mod normal, ar dormi de parcă ar fi pe lumea cealaltă.
Nu poţi să dormi?
ELLIOT Nu. Tu?
îmi dau ochii peste cap.
Evident!
ELLIOT
Toate rahaturile cu Hyde?
Da.
îmi vibrează telefonul. Mă sună Elliot. *Ce naiba?*

— Frate, e târziu, zic.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, murmură el.

— Ce să faci?

— Să cer sfaturi cuiva care s-a căsătorit cu prima fată pe care a întâlnit-o. Totuşi, de unde ai ştiut?

— De unde am ştiut ce?

— Că Ana era aleasa, spune. *Poftim? De ce mă întreabă asta? De unde am ştiut?*

— A fost ceva instantaneu, răspund.

— Cum adică?

Mi-o amintesc pe Ana căzând în biroul meu în timpul acelui interviu. *Acum o viaţă.*

— Când am întâlnit-o, s-a uitat la mine cu ochii ei mari şi albaştri şi am ştiut. A văzut dincolo de toate nenorocirile. M-a văzut *pe mine. A* fost înspăimântător.

— Da, înţeleg.

— De ce mă întrebi?

Te rog, nu-mi spune că e vorba de Kavanagh!

— E vorba de Kate, frate.

La naiba.

Continuă:

— îmi amintesc când am văzut-o prima dată. E sexy, fără nicio discuţie. Şi apoi dansam în barul acela din Portland şi m-am gândit: Nu trebuie să te străduieşti atât de mult. Sunt al tău şi... de atunci a fost doar ea.

Inspir scurt. Nu aşa acţionează de obicei Elliot — este cea mai promiscuă persoană pe care o cunosc.

— Deci, care este problema? întreb.

— Nu ştiu. Oare ea să fie aleasa? Nu ştiu.

Nu am mai avut niciodată o astfel de conversaţie; în viaţa lui Elliot au fost foarte multe femei. Nu ştiu ce să spun.

— Păi, după cum ştii, a ţinut-o pe Ana în oraş aseară până târziu şi ori de câte ori e cu ea, Ana se întoarce beată, mormăi.

Şi e şi foarte enervantă, dar nu pot să-i spun asta.

— Kate e o fată cu care mă simt bine. Poate că asta e. Doar că nu ştiu ce simte ea.

— Amice, nu sunt persoana căreia să-i ceri sfaturi. Crede-mă. Va trebui să-ţi dai seama singur de asta.

— Aşa cred şi eu, spune.

— Aspen ar putea fi locul potrivit.

— Da. O să-i scriu un mesaj.

— Nu e cu tine?

— Nu. Dar mi-aş dori să fie. Fac şi eu pe şmecherul.

— Cum zici tu, amice. O să-ţi trimit dimineaţă detalii despre locurile unde mergem.

— E deja dimineaţă, frate.

— Corect. Excursia asta este o surpriză pentru Ana. Spune-i lui Kate. Să nu cumva s-o strice.

— Am înţeles.

— Noapte bună, Elliot.

— Pa, frate, spune el şi închide telefonul.

Stau şi mă holbez la telefon, nevenindu-mi să cred ce conversaţie tocmai am purtat. Elliot nu mi-a cerut niciodată sfaturi pentru viaţa **lui amoroasă. Niciodată. Şi, aşa cum b<u>ănuiam</u>, chiar s-a îndrăgostit de Kavanagh. Nu înţeleg. E cea mai enervantă femeie de pe planetă.**

E târziu şi ar trebui să mă întorc în paL Dar pianul mă atrage spre el; puţină muzică îmi va calma furtuna gândurilor. Ridic capacul, mă aşez şi mă concentrez. Clapele sunt reci şi familiare sub degetele mele şi încep să cânt Chopin. Muzica melancolică mă învăluie ca o pătură liniştitoare, înăbuşindu-mi gândurile. Notele pline de nostalgie şi tristeţe se potrivesc perfect cu starea mea de spirit Cânt piesa o dată, de două ori, de trei ori, pierzându mă m melodie şi uitând totul; sunt doar eu şi muzica. în timp ce cânt piesa pentru a patra oară, o văd cu coada ochiului pe Ana, îmbrăcată în halat Nu mă opresc, dar mă mut pentru a-i fiice loc pe taburet Se aşază <u>lângă</u> mine şi îşi pune capul pe umărul meu. îi sărut părul şi cânt mai departe.

Când termin de cântat, o întreb dacă nu cumva am trezit-o.

— M-am trezit pentru că nu erai <u>lângă</u> mine. Cum se numeşte piesa asta?

— Este Chopin. Este unul dintre preludiile sale în mi minor. Se numeşte „Sufocare"

Aproape că zâmbesc m faţa ironiei evidente: doar asta mă acuză că i fac. Mă ia de mână.

— Eşti foarte afectat de toate astea, nu i aşa?

— Un dobitoc dement intră în apartamentul meu ca să-mi răpească soţia. Ea nu vrea să facă ce i se spune.

Mă scoate din minţi. Mă ameninţă cu cuvintele de siguranţă.

închid ochiL

— Da, sunt destul de afectat.

Mă strânge de mână.

— îmi pare rău.

îmi lipesc fruntea de a ei şi mă confesez, şoptindu i cea mai întunecată temere.

— Am visat că muriseşi. Zăceai pe podea — atât de rece — şi nu te mai trezeai

Alung imaginea care persistă din coşmarul meu.

— Hei, spune Ana cu glas liniştitor. A fost doar un vis urât

îmi cuprinde capul m mâinile ei, mângâindu-mă pe obraji.

— Sunt aici şi mi e frig iară tine în pat Hai înapoi în pat, te rog.

— Se ridică în picioare, luându-mă de mână şi, după o clipă, o urmez, îşi dă jos halatul şi ne urcăm amândoi m pat O ţin strâns în braţe.Dormi, îmi şopteşte şi-mi sărută părul, iar eu închid ochii.

MAI ÎNTÂI ÎI SIMT CĂLDURA corpului şi mirosul părului ei. Când deschid ochii, sunt încolăcit în jurul trupului soţiei mele. îmi ridic capul de pe pieptul ei.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, spune ea zâmbind blând.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey. Aţi dormit bine?

Mă întind lângă ea, simţindu-mă incredibil de revigorat după o noapte atât de agitată.

— După ce soţul meu a încetat zarva îngrozitoare la pian, da, am dormit.

— Zarvă îngrozitoare? O să-i trimit un e-mail domnişoarei Kathie şi o voi anunţa, îi zâmbesc şi eu.

— Domnişoara Kathie?

— Profesoara mea de pian.

Chicoteşte.

— Ce sunet minunat. Vrei să avem o zi mai frumoasă astăzi?

— Bine, acceptă ea. Ce vrei să faci?

— După ce voi face dragoste cu soţia mea şi ea îmi va pregăti micul dejun, aş vrea s-o duc la Aspen.

Ana mă priveşte uimită.

— La Aspen?

— Da.

— Aspen, Colorado?

— Fix acolo. Doar dacă nu cumva au mutat oraşul de-acolo. La urma urmei, ai plătit 24 000 de dolari pentru această experienţă.

îmi aruncă cel mai arogant zâmbet al ei.

— Erau banii tăi.

— Banii noştri, o corectez.

— Erau banii tăi când am făcut oferta, spune, dându-şi ochii peste cap.

— Ah, doamnă Grey, tu şi ochii tăi daţi peste cap.

îmi plimb mâna peste coapsa ei.

— N-o să dureze câteva ore să ajungem în Colorado? întreabă.

— Nu şi cu avionul, mormăi eu, ducându-mi mâna spre locul meu preferat.

PLANUL MEU S-A CONCRETIZAT cu o uşurinţă surprinzătoare. Am echipajul complet, iar oaspeţii noştri sunt la bord, aşteptându-ne; sunt nerăbdător să văd reacţia Anei. în timp ce ne apropiem de Gulfstream, o strâng de mână.

— Am o surpriză pentru tine, zic, sărutându-i nodurile degetelor.

— O surpriză frumoasă?

— Aşa sper.

îşi înclină capul, amuzată, dar curioasă, în timp ce Sawyer şi Taylor coboară simultan din maşină pentru a ne deschide portierele.

Ana e în spatele meu, iar eu îl salut pe Stephan în vârful scărilor avionului.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de asta într-un timp atât de scurt, zic zâmbitor. Oaspeţii noştri sunt aici?

— Da, domnule.

Ana se uită în jur şi-i vede pe Kate, Elliot, Mia şi Ethan, toţi aşezaţi în cabina principală. Se holbează la mine.

— Surpriză!

— Cum? Când? Cine? spune ea într-o suflare.

— Spuneai că nu apuci să te vezi cu prietenii tăi, zic, ridicând din umeri.

Aşadar, iată-ne aici, cu prietenii tăi.

— Ah, Christian, mulţumesc.

îşi aruncă braţele în jurul meu, sărutându-mă pe buze. *Uau.* Sunt uimit de pasiunea ei neaşteptată, dar în curând mă pierd în ea, primind tot ce are de oferit. O cuprind de şolduri, trăgând-o spre mine.

— Continuă aşa şi o să te târăsc în dormitor, îi şoptesc.

— Nu ai îndrăzni, spune, respirând moale şi dulce pe buzele mele.

— Oh, Anastasia.

Mănuşă. Aruncată.

Când va învăţa că niciunul dintre noi nu se va da înapoi de la o provocare? Zâmbind, mă aplec rapid, o apuc de coapse şi o ridic cu grijă peste umărul meu.

— Christian, lasă-mă jos!

Mă plesneşte peste fund în timp ce le fac semn de bun venit oaspeţilor noştri şi defilez cu ea prin cabină.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să vorbesc cu soţia mea între patru ochi.

Cred că Mia, Kate şi Ethan sunt şocaţi. Elliot aplaudă de parcă Mariners sunt pe cale să înscrie. *Ha! Poate că aşa voi face şi eu.*

— Christian! strigă Ana. Lasă-mă jos!

— Toate la timpul lor, iubito.

O duc în cabina din spate, închid uşa şi o las pe picioarele ei. Nu pare deloc impresionată.

— A fost un spectacol pe cinste, domnule Grey.

îşi încrucişează braţele şi cred că se preface a fi supărată.

— A fost distractiv, doamnă Grey.

— Ai de gând să mergi până la capăt?

E un strop de tupeu în tonul ei, dar nu sunt sigur dacă vorbeşte serios. Priveşte spre pat şi roşeşte. Poate că-şi aminteşte de noaptea nunţii noastre. Privirea ei se întoarce spre mine şi un zâmbet leneş i se întinde pe chip până când surâdem larg unul la altul, ca nişte idioţi. Cred că exact asta îşi aminteşte.

— Cred că ar fi nepoliticos din partea noastră să-i facem pe oaspeţi să aştepte, murmur eu.

Deşi eşti atât de ispititoare.

Fac un pas spre ea şi-mi frec nasul de al ei.

^ E o surpriză plăcută? întreb, pentru că trebuie să ştiu.

Pare încântată.

— Ah, Christian, e o surpriză fantastică.

Mă sărută încă o dată.

— Când ai organizat totul?

Degetele ei zăbovesc în părul meu.

— Noaptea trecută, când nu puteam să dorm. Le-am trimis un e-mail lui Elliot şi Miei, şi iată-i aici.

— Foarte frumos din partea ta. Mulţumesc. Sunt sigură că ne vom distra de minune.

— Sper că da. M-am gândit că va fi mai uşor să evităm presa în Aspen decât acasă. Vino. Ar fi bine să ne ocupăm locurile. Stephan va decola în curând.

Revenim în cabina principală ţinându-ne de mână. Elliot aplaudă când intrăm.

— Ce rapid a fost serviciul de la bord!

Frate! Calmează-te naibii.

îl ignor şi-i salut cu o mişcare a capului pe Mia şi Ethan, în timp ce Stephan anunţă că vom decola imediat. Taylor ia loc în spate.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, doamnă Grey, spune Natalia, însoţitoarea noastră de zbor.

îi întorc zâmbetul de bun venit şi mă aşez în faţa lui Elliot. Ana o îmbrăţişează pe Kate înainte de a lua loc lângă mine. O întreb dacă şi-a împachetat cizmele de drumeţie.

— Nu mergem la schi?

— Ar fi mai greu, în august.

îşi dă ochii peste cap şi mă întreb dacă nu cumva era sarcastică.

— Schiezi, Ana? o întreabă Elliot.

— Nu.

Gândul la Ana pe schiuri ca începătoare este tulburător. O prind de mână.

— Sunt sigur că fratele meu mai mic te poate învăţa. Elliot îi face cu ochiul.

— E destul de rapid şi pe pârtie.

îl ignor şi o privesc pe Natalia parcurgând procedurile de siguranţă în timp ce avionul nostru rulează spre pista de decolare.

— Eşti bine? o aud pe Kate întrebând-o pe Ana. Adică, după toată faza cu Hyde?

Ana dă din cap.

— Deci, de ce a luat-o razna? întreabă Kate.

— L-am concediat, intervin, sperând că asta o va face să tacă.

— Ah? De ce? face Kate, uitându-se cu atenţie la amândoi. *La naiba. Şi mai multe întrebări.*

— S-a dat la mine, spune ferm Ana.

— Când?

Kate se holbează. Este de-a dreptul şocată.

— Cu mult timp în urmă.

— Nu mi-ai spus niciodată că s-a dat la tine! Ana ridică din umeri.

— Nu poate fi doar ranchiună, cu siguranţă, spune Kate. Reacţia lui este exagerată.

îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— E instabil din punct de vedere mental? Cum rămâne cu toate informaţiile pe care le are despre membrii familiei Grey?

Fata asta chiar nu se lasă. Oftez.

— Credem că există o legătură cu Detroit.

— Şi Hyde este din Detroit?

încuviinţez. *De unde naiba ştie ea toate lucrurile astea?*Ana mă strânge de mână în timp ce avionul prinde viteză. Fata mea neînfricată nu este un fim al decolărilor şi aterizărilor. îmi trec degetul mare peste articulaţiile ei.

Suntem în regulă, iubito.

— Ce ştii, de fapt, despre el?

Pentru prima dată Elliot este serios, iar eu nu am de ales decât să-i dezvălui ce ştiu. îi arunc lui Kate o privire ameninţătoare.

— Asta e neoficial, mă adresez lui Kate şi-i înşir ce-mi amintesc din informaţiile despre trecutul lui Hyde. Ştim puţine despre eL Tatăl lui a murit într-o încăierare într-un bar. Mama lui a băut până când şi-a pierdut minţile. în copilărie, a tot intrat şi a ieşit din diverse centre de plasament A intrat şi în tot felul de belele. în principal, a furat maşini. A petrecut ceva timp la şcoala de corecţie. Mama lui a revenit pe drumul cel bun printr-un program de susţinere, iar Hyde s-a schimbat A obţinut o bursă la Princeton.

— Princeton? chiţăie Kate, surprinsă.

— Da. E băiat deştept, zic ridicând din umeri.

— Nu chiar atât de deştept A fost prins, observă Elliot cu ironie.

— Dar nu poate să fi făcut cascadoria asta de unul singur, spune Kate.

Doamne, ce enervantă e! Nu e treaba ei.

— Nu ştim încă, mârâi, străduindu-mă să nu-mi ies din pepeni

Ana se uită alarmată **la mine. O strâng de mână ca s-o liniştesc, în**
timp ce plutim. Se apleacă spre mine.

— Câţi ani are? şopteşte ea, astfel încât nici Kate şi nici Elliot să nu ne audă.

— Treizeci şi doi de ani De ce?

— Din curiozitate, atâta tot

— Lasă curiozităţile în privinţa lui Hyde. Mă bucur doar că nenorocitul e închis.

— Crezi că are un complice? spune ea, tulburată.

— Habar nu am.

— Poate cineva care-ţi poartă pică? Cum ar fi Elena?

***Pentru numele lui Dumnezeu, Ana.* Mă asigur că Elliot şi Kate nu mă aud, dar ei sunt adânciţi în propria lor conversaţie.**

— Îţi place s-o demonizezi, nu-i aşa? mormăi Poate că e ranchiunoasă, dar nu ar face aşa ceva. Hai să nu discutăm despre ea. Ştiu că nu este subiectul tău preferat de conversaţie.

— Ai vorbit cu ea?

— Ana, n-am mai vorbit cu ea de la petrecerea de ziua mea. *Mă rog, nu am vorbit cu ea în persoană.*

— Te rog, las-o baltă. Nu vreau să vorbesc despre ea. îi sărut nodurile degetelor.

— Luaţi-vă o cameră, îmi întrerupe Elliot gândurile. A, da... ai fa- cut-o deja, dar nu ai avut nevoie de ea prea mult timp.

— Du-te dracului, Elliot.

— Amice, îţi spuneam doar adevărul. Elliot pare foarte mândru de el însuşi.

— De parcă tu l-ai şti, replic eu.

— Te-ai căsătorit cu prima ta iubită, zice Elliot, cu un gest către Ana.

— Poţi să mă condamni?

Sărut din nou mâna Anei şi-i zâmbesc.

— Nu, spune Elliot râzând şi clătinând din cap. Kate îi dă o palmă peste pulpă lui Elliot.

— Nu te mai purta ca un măgar.

— Ascultă-ţi iubita.

Poate că Kavanagh îl poate ţine în frâu. Se încruntă la Elliot în timp ce Step han ne anunţă altitudinea şi timpul de zbor şi ne spune că putem să ne ridicăm din scaune. Natalia apare din bucătărie.

— Doriţi să vă aduc o cafea?

CÂND AJUNGEM PE AEROPORTUL Aspen Pitkin, Taylor coboară primul din avion.

— Frumoasă aterizare.

îi strâng mâna lui Stephan în timp ce restul oaspeţilor noştri se pregătesc să debarce.

— Totul ţine de altitudine şi de densitatea aerului, domnule. Beighley se pricepe la calcule.

— Te-ai descurcat de minune, Beighley. O aterizare foarte plăcută

— Mulţumesc, domnule, zâmbeşte plină de ea.

— Weekend plăcut, domnule Grey, doamnă Grey. Ne vedem mâine. Stephan ne face loc să coborâm din avion, iar noi mergem spre
Taylor, care ne aşteaptă lângă o maşină.

— Dubiţă? zic, ridicând dintr-o sprânceană. Deschide portiera zâmbind.

— Soluţie de ultim moment, ştiu, îi zic.

Mă întorc spre Ana.

— Vrei să ne giugiulim în spatele dubei?

Chicoteşte.

— Haideţi, voi doi. Urcaţi, ne cicăleşte Mia din spate.

Ne suim şi ne aşezăm pe bancheta din spate. îmi pun braţul în jurul Anei, iar ea se cuibăreşte în mine.

— Stai comod?

— Da.

Ana zâmbeşte şi eu o sărut pe frunte, bucuros că suntem aici împreună. Am mai fost în astfel de călătorii, cu părinţii mei, la ei acasă în Montana, cu Mia şi cu Elliot când şi-au adus prietenii. Dar eu întotdeauna am mers singur.

Aceasta este o nouă premieră.

în adolescenţă nu aveam prieteni, iar ca adult am fost prea ocupat şi prea singuratic pentru a mă bucura de acest gen de excursie.

Nici acum nu am mulţi prieteni.

După ce Elliot şi Taylor încarcă bagajele, pornim spre oraş. Mă bucur de peisaj şi mă gândesc la casa noastră de pe Red Mountain. Mă întreb dacă-i va plăcea Anei.

Sper să-i placă. Eu ador acest loc.

Aspen la sfârşitul verii este la fel de verde ca oraşul Seattle, ba chiar mai mult în această perioadă a anului. Asta îmi place la acest loc. Iarba de pe păşuni este deasă şi înaltă, iar munţii sunt acoperiţi de păduri înfrunzite. Astăzi, soarele este sus pe cer, deşi la orizont, spre vest, se văd nişte nori negri. Sper să nu fie un semn de rău augur.

Ethan se întoarce în scaun cu faţa spre noi.

— Ai mai fost în Aspen, Ana?

— Nu, e prima dată. Tu?

— Kate şi cu mine veneam des aici când eram adolescenţi. Tata este un schior împătimit. Mama, mai puţin.

— Sper ca soţul meu să mă înveţe şi pe mine să schiez, spune ea, ui- tându-se spre mine.

— Nu fi atât de sigură, murmur.

— Nu voi fi atât de nepricepută!

— S-ar putea să-ţi rupi gâtul.

Un fior îmi străbate şira spinării.

— De cât timp ai casa asta? mă întreabă ea.

— De aproape doi ani. Acum este şi a ta, doamnă Grey.Ştiu, şopteşte ea şi mă sărută pe obraz înainte de a se aşeza din nou lângă mine.

Ethan mă întreabă care sunt pârtiile mele preferate, iar eu le enumăr. Totuşi, nu sunt la fel de neînfricat ca EUioL El ar putea schia la vale oriunde, cu spatele şi cu ochii închişi

— Şi eu ştiu să schiez, intervine Mia, aruncându-i o privire lui Ethan.

El îi zâmbeşte cu drag şi mă întreb cum merge campania ei de a-i cuceri inima — *sau penisuL* Spune că ea nu e genul lui, dar, după cum îi fiice ochi dulci, el e cu siguranţă genul ei.

— De ce ai ales Aspen? mă întreabă Ana în timp ce străbatem strada principală.

— Poftim?

— Ca să-ţi cumperi o casă.

— Mama şi tata ne aduceau aici când eram copii. Aici am învăţat să schiez şi-mi place locuL Sper să-ţi placă şi ţie — altfel vom vinde casa şi vom alege alt loc

îi dau o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— Arăţi minunat astăzi.

Drăguţă e mai ales acum, că a roşit şi nu mă pot abţine să n-o sărut

Traficul este destul de lejer, iar Taylor ajunge în centrul oraşului destul de repede. Virează spre nord pe Mill Street şi traversăm râul Roaring Fork, îndreptându-ne spre Red Mountain. Coteşte în curba de pe creastă şi eu inspir tăios.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ana.

— Sper să-ţi placă, răspund. Am ajuns.

Taylor parchează pe alee şi Ana se întoarce să admire casa, în timp ce oaspeţii noştri se îngrămădesc să iasă din dubiţă. Când se întoarce spre mine, ochii îi sclipesc de emoţie.

— Acasă, şoptesc.

— Arată foarte bine.

— Vino să vezi.

O prind de mână, nerăbdător să-i arăt împrejurimile. Mia a luat-o la fugă înainte, direct în braţele Carmellei Bentley.

— Cine e? întreabă Ana, privind la femeia subţire care-i întâmpină pe oaspeţii noştri.

— Doamna Bentley. Locuieşte aici cu soţul ei. Au grijă de casă.

Mia îi prezintă pe Ethan şi Kate doamnei Bentley, în timp ce Elliot o îmbrăţişează.

— Bine aţi revenit, domnule Grey, spune Carmella zâmbind.

— Carmella, ea este soţia mea, Anastasia.

— Doamnă Grey.

Ana îi zâmbeşte în timp ce-şi strâng mâna.

— Sper că aţi avut un zbor plăcut. Se pare că vremea va fi frumoasă tot weekendul, deşi nu sunt sigură.

Priveşte norii cenuşii care se adună întunecaţi în spatele nostru.

— Masa de prânz este gata oricând doriţi, spune pe un ton foarte cald. Cred că o place pe Ana.

— Poftim.

O prind pe Ana şi o ridic în braţe.

— Ce faci? strigă ea.

— Te trec peste încă un prag.

Toată lumea se dă la o parte în timp ce eu îmi duc soţia în holul larg, unde o sărut rapid şi o las pe podeaua de lemn masiv.

în spatele nostru, Mia îl prinde de mână pe Ethan şi-l trage spre scări. *Unde naiba se duce?* Kate fluieră zgomotos.

— Frumos loc.

— 1\ir? o întreb pe Ana.

— Sigur, spune cu un zâmbet scurt.

O iau de mână, entuziasmat să-i fac un tur rapid al casei sale de vacanţă: bucătăria, salonul, zona de luat masa, colţarul, camera de zi de la parter cu bar şi masă de biliard. Când le vede, Ana se îmbujorează.

— Ai chef de un joc? întreb cu glas răguşit.

Mi-a plăcut foarte mult ultimul joc pe care l-am jucat. încuviinţează.

— Pe acolo sunt biroul şi camerele domnului şi doamnei Bendey. Dă din cap, distrasă.

Poate că nu-i place casa.

Gândul acesta mi se pare deprimant.

Puţin deznădăjduit, o duc la etaj, unde sunt patru dormitoare pentru oaspeţi şi apartamentul principal. Priveliştea de la fereastra din dormitorul principal este uimitoare şi este motivul pentru care am cumpărat casa. Ana intră şi nu se mai satură de peisaj.

— Acela este Muntele Ajax, sau Muntele Aspen, dacă vrei, o informez din uşă.

Dă din cap.

— Eşti foarte tăcută, zic şovăitor.

— Este minunat, Christian.

Cască ochii şi pare reţinută. Vin spre ea şi o prind ca să nu-şi mai muşte buza.

— Ce e? întreb, căutând un indiciu în ochii ei.

— Eşti foarte bogat. *Asta e tot?*

îmi ascund senzaţia de uşurare.

— Da.

îmi amintesc cât era de tăcută când am dus-o prima dată la Escala; doar acolo am mai văzut-o aşa.

— Uneori mă uimeşte cât eşti de bogat.

— Suntem, îi reamintesc.

— Suntem, gâfâie ea şi cască ochii şi mai mari.

— Nu te stresa din cauza asta, Ana, te rog. E doar o casă.

— Şi ce a făcut Gia aici, mai exact?

— Gia?

— Da. A proiectat locul acesta? întreabă Ana.

— Da. A proiectat camera de relaxare de la parter. Elliot s-a ocupat de construcţie.

îmi trec mâna prin păr, întrebându-mă unde vrea să ajungă cu asta.

— De ce vorbim despre Gia?

— Ştiai că a avut o aventură cu Elliot?

Mă opresc o clipă, întrebându-mă ce ar trebui să-i spun. Ea nu ştie nimic despre obiceiurile pe care le-a avut Elliot. Oftez.

— Elliot s-a culcat cu mai mult de jumătate din Seattle, Ana. Scoate un geamăt scurt.

— în principal femei, din câte am înţeles.

Ridic din umeri şi-mi ascund amuzamentul faţă de mutra ei şocată.

— Nu!

— Nu e treaba mea, spun ridicând palmele, pentru că nu vreau să discutăm despre asta.

— Nu cred că Kate ştie, scânceşte Ana, îngrozită.

Nu cred că vrea să se ştie chestia asta. Kate pare însă că se descurcă oricum.E discret, aşa că acesta e un avantaj. Ochii Anei mă aţintesc, iar eu încerc să-mi dau seama la ce se gândeşte.

— Nu cred că te preocupă promiscuitatea Giei sau a lui Elliot, şoptesc
eu.

— Ştiu. îmi pare rău. După tot ce s-a întâmplat săptămâna asta, e doar...

Ridică din umăr în timp ce lacrimile îi inundă ochii.

Nu. Ana. Nu plânge. O cuprind în braţe.

— Ştiu, murmur în părul ei. Şi mie îmi pare rău. Hai să ne relaxăm şi să ne bucurăm, OK? Poţi să stai aici şi să citeşti, să te uiţi la ceva oribil la televizor, să faci cumpărături, să mergi în drumeţii — la pescuit, chiar. Orice vrei tu să faci. Şi uită ce am spus despre Elliot. A fost o indiscreţie din partea mea.

— Asta explică oarecum de ce te tachinează mereu, spune cu obrazul lipit de pieptul meu.

— Nu are nici cea mai vagă idee despre trecutul meu. Ţi-am spus, familia mea credea că sunt homosexual. Abstinent, dar homosexual.

Chicoteşte.

— Şi eu credeam că eşti abstinent. Cât de mult m-am înşelat.

Mă trage mai aproape de ea, iar eu ştiu că zâmbeşte.

— Doamnă Grey, îmi zâmbeşti?

— Un pic, poate. Ştii, ceea ce nu înţeleg este de ce ai cumpărat acest loc.

— Ce vrei să spui? o întreb, sărutându-i părul.

— Ai barca, ceea ce înţeleg, ai o clădire în New York pentru afaceri — dar... de ce aici? Nu e ca şi cum l-ai împărţit cu cineva.

— Te aşteptam pe tine.

— Ce frumos, şopteşte ea.

Privirea ei albastru-strălucitor o întâlneşte pe a mea.

— Este adevărat însă că nu ştiam asta pe atunci.

— Mă bucur că m-ai aşteptat.

— A meritat aşteptarea, doamnă Grey.

îmi trec degetul peste obrazul ei, îmi apropii buzele şi ne sărutăm.

— La fel simt şi eu, zâmbeşte ea. Deşi mă simt de parcă aş fi trişat. Nu a trebuit să aştept prea mult timp după tine.

Zâmbesc neîncrezător.

— Sunt chiar atât de preţios?

— Christian, tu eşti premiul cel mare la loterie, leacul împotriva cancerului şi cele trei dorinţe din lampa lui Aladin, toate într-unui.

Poftim? Chiar şi după ziua de ieri? încremenesc şi încerc să-i analizez cuvintele.

— Când îţi vei da seama de lucrul acesta? Mă priveşte încruntată.

— Erai un burlac foarte eligibil. Şi nu mă refer la toate astea. Face un gest larg cu mâna în jurul nostru.

— Mă refer la asta.

îşi aşază mâna în dreptul inimii mele în timp ce eu mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Crede-mă, Christian, te rog.

îmi cuprinde faţa în palme, îşi lipeşte buzele de ale mele şi în curând ne pierdem într-un sărut vindecător şi arzător, limba ei împletindu-se cu a mea.

Vreau să botez patul. Dar nu putem deocamdată.

Mă dezlipesc de ea, ochii oglindindu-mi-se în ai ei, ştiind cât de puternică este şi cât de mult m-ar putea răni dacă ar alege să... plece. *Nu te gândi la asta, Grey.*

— Când o să-ţi intre în dovleacu ăla căpos că te iubesc? înghit în sec.

— într-o bună zi.

Zâmbetul ei este înduioşător — mă luminează pe interior.

— Vino.

Conversaţia asta mă stinghereşte.

— Hai să luăm prânzul. Ceilalţi se vor întreba unde am dispărut. Putem discuta despre ceea ce vrem să facem cu toţii aici.

ÎN TIMPUL IMPRESIONANTEI MESE pe care ne-a pregătit-o doamna Bentley, ne hotărâm să facem o plimbare de după-amiază. Dar până să terminăm de mâncat, camera s-a întunecat.

— O, nu! spune Kate deodată. Priviţi. Afară, ploaia e iminentă.

— S-a dus excursia noastră, spune Elliot, aparent uşurat.

— Am putea merge în oraş, spune Mia.

— E vremea perfectă pentru pescuit, sugerez eu.

— Eu vreau la pescuit, zice Ethan.

— Hai să ne împărţim, zice Mia bătând din palme. Fetele, cumpărături — băieţii, chestii plictisitoare în aer liber.

— Ana, ce vrei să faci? întreb.

— Nu are importanţă, spune. Dar aş fi mai mult decât fericită la cumpărături.

Le zâmbeşte lui Kate şi Miei. ***Ana urăşte cumpărăturile.***

— Pot să stau aici cu tine, dacă vrei, propun, gândindu mă din nou că am putea inaugura patuL

— Nu, tu du-te la pescuit, spune ea, dar îmi aruncă o privire dornică, cu albastrul din ochii ei mai

întunecat, făcându-mă să cred că ar prefera să rămână acasă.

Cu mine. **Mă simt cel mai tare om din lume.**

— Gata, deci aşa facem, zice Kate, ridicându-se de la masă.

— Taylor vă va însoţi, anunţ eu. Va avea grijă de Ana.

— Nu avem nevoie de dădacă, oftează Kate, evident iritată. Ana îşi aşază mâna pe braţul ei.

— Kate, Taylor ar trebui să vină cu noL

Ascultă-mi soţia. Chestia asta nu se discută. **Femeia asta mă calcă pe nervi; nu ştiu ce vede fratele meu la ea. Elliot se încruntă.**

— Trebuie să cumpăr o baterie pentru ceas din oraş. ***Astăzi? Nu poate face asta acasă?***

— Ia Audi-ul, Elliot Când te întorci, putem merge la pescuit

— Da, spune pe un ton şovăitor. Bună idee. ***Ce se întâmplă cu el?***

TAYLOR SCOATE DUBIŢA care îi transportă pe Ana şi pe ceilalţi pe alee şi porneşte spre oraş. îi dau lui Elliot cheile de la Audi-ul doamnei Bentley. Ne-a spus mie şi lui Ethan s-o luăm înainte fără eL —Vom fi pe Roaring Fork. Locul obişnuit, cred, îi spun. Ia cheile cu o expresie ciudată, de parcă urmează să înfrunte un pluton de execuţie.

— Mulţumesc, frate, murmură eL Mă încrunt

— Eşti bine? înghite în sec

— O s-o fac

— Ce anume?

— Un inel.

— Un inel?

— Am de gând să cumpăr un inel. Cred că e momentul.

La naiba.

— Vrei s-o ceri pe Kate în căsătorie?

încuviinţează.

— Eşti sigur?

— Da. Ea e aleasa mea.

Cred că am rămas cu gura căscată. *Kavanagh?*

— Hei, şmechere, se pare că tu eşti fericit în căsnicie.

Zâmbeşte, recăpătându-şi într-o clipă comportamentul obişnuit de
drăcuşor.

— O să prinzi muşte cu gura aia deschisă, amice. Du-te mai bine şi prinde nişte peşti.

Râde, iar eu închid gura şi, uimit, îl privesc cum se urcă în A4.

La naiba. Se va căsători cu Kavanagh. Femeia aia va fi un ghimpe în coasta mea pentru totdeauna. Poate că va refuza. Dar în timp ce-l privesc cum iese cu spatele, ceva îmi spune că n-o să refuze. Elliot flutură energic din mână şi pleacă. Clatin din cap. *Elliot Grey, sper din tot sufletul că ştii ce faci.*

Ethan este în magazie, admirând şirul de undiţe.

— Plută sau muscă? îl întreb.

— Hai să intrăm în apă. Oricum o să fim ciuciulete, cu ploaia asta, răspunde Ethan zâmbitor.

— Echipamentul e acolo, spun, arătând spre unul dintre dulapuri. Mă duc să mă schimb. Poţi să te îmbraci cu ce vrei din ce găseşti acolo.

— Super.

Ethan deschide dulapul şi scoate o pereche de cizme de cauciuc.

URCĂM RUCSACURILE şi echipamentul de pescuit în camioneta mea. Ies cu spatele din garaj şi coborâm pe munte; chiar şi pe un astfel de timp, peisajul este senzaţional. Prima noastră oprire este la magazinul local de pescuit, de unde cumpărăm permisele. De acolo mergem spre unul dintre locurile mele preferate de pe râul Roaring Fork.

— Ai mai pescuit pe aici? îl întreb pe Ethan în timp ce ne îndreptăm spre mal.

— Aici, nu. în jurul râului Yakima. Tatăl meu este un mare pescar.

— Chiar aşa?

— *Iată încă un motiv să-mi placă de Eamon Kavanagh.*Da. Tata mi-a spus că lucrezi cu el, spune Ethan.

— GEH îi actualizează reţeaua de fibră optică.

— Este foarte mulţumit.

Zâmbesc.

— îmi place să lucrez cu el. E un om inteligent şi echilibrat.

Ethan încuviinţează.

— Şi el spune acelaşi lucru despre tine.

— Mă bucur să aud asta.

Din rucsac scot o cutie de muşte. înăuntru se află o colecţie impresionantă.

— Soţul Carmellei le pregăteşte. Sunt grozave pentru păstrăvi.

— Mişto.

Ia una şi o examinează cu atenţie.

— Da, zic, luând şi eu una. Acum ies din ouă efemeridele.

— Ar trebui să meargă. Hai să prindem peşte. Mă duc mai încolo, spune el şi mergem amândoi pe malul plin de pietre în direcţii opuse.

Mi-am ataşat mulineta, dar asamblez rapid restul undiţei, punând şi momeala. Sunt pregătit. O privire aruncată lui Ethan, care trebuie să fie la vreo zece metri distanţă, îmi spune că este la fel de pregătit. Face prima aruncare. Este lină şi graţioasă, iar musca aterizează într-un ochi bun de apă. Ştie ce face.

Roaring Fork curge spre vest la picioarele mele, flancat de stânci şi mesteceni argintii. Este un cadru perfect, liniştit. Simpla privelişte a acestui loc sălbatic mă face să respir mai calm. Privesc cu atenţie apa care trece pe lângă mine şi intru încet în apele puţin adânci.

Tata stă cu mine în apă.

Avem cizme de cauciuc în picioare. Scrutează râul.

Uite, fiule, trebuie să înveţi să citeşti apa ca pe o carte.

Caută semnele acelea care-l indică pe domnul Păstrăv.

S-ar putea să se ascundă sub pietre în râu.

Poate fi la răscruce.

Vezi, în punctul în care curentul lent întâlneşte curentul rapid.

Şi caută bulele. S-ar putea să se hrănească acolo.

li place să mănânce musculiţe, mai ales în această perioadă a

anului.

Uite, ăsta vrea o muscă. O să-l păcălim.

Ia-ţi musca şifixeaz-o în capătul firului. Aici. Aşa. Tata prinde musca.

Acum fă-o tu. După câteva încercări, reuşesc. E un nod bun, pentru că tata mi-a arătat cum se face.

Bine lucrat, Christian. Aminteşte-ţi să arunci ca şi cum ai stropi

cu vopseaua de pe o pensulă. Secretul e în încheietura mâinii.

Musca aterizează şi o las să plutească în derivă deasupra apei, aşa

cum mi-a spus tata. Simt că muşcă. Un păstrăv.

Bravo, Christian!

împreună îl tragem afară din apă.

Tata mi-a fost profesor bun. Arunc de câteva ori undiţa în amonte spre malul opus şi las musca să plutească în derivă către mine, iar în curând mă pierd în concentrare. Mintea mi se goleşte şi singurul gând pe care îl am e să cuceresc râul. Un bâdan aterizează în amonte. Ploaia se domoleşte.
E atât de linişte. în ciuda vremii urâte, e minunat aici. Muşcă un peşte. E un păstrăv. Unul mare. *Da, pe toţi dracii.*
Păstrăvul se răsuceşte şi rupe firul. *La naiba.* L-am pierdut. Şi musca.

ETHAN ARE MAI MULT NOROC decât mine. Bănuiesc că a prins acelaşi peşte pe care l-am pierdut eu mai devreme.

— Cel care a scăpat, mă plâng eu. Ethan rânjeşte.

— Avea numele meu pe el.

Mă uit la ceas; ar trebui să plecăm.

— E destul de mare ca să-l mâncăm. Putem să-l luăm? întreabă Ethan.

— N-ar trebui. Se strâmbă.

— Doar de data asta? îi zâmbesc.

— Hai să strângem. Şi să ne întoarcem acasă.Elliot nu a apărut, spune Ethan, în timp ce ne urcăm în furgonetă.

— Probabil că treburile lui din oraş au durat mai mult decât se aştepta.

Ethan dă din cap, gânditor.

— E un tip de treabă. Cred că sora mea s-a ataşat destul de mult de el.

— Cred că şi el s-a ataşat de ea. Apropo de surori, cum stau lucrurile cu Mia?

Sper să par cât mai dezinvolt.

— Sora ta este o adevărată forţă a naturii.

Clatină din cap, amuzat.

— Dar deocamdată suntem doar prieteni.

— Cred că i-ar plăcea să fiţi mai mult decât nişte simpli prieteni.

— Da, aşa cred şi eu, răsuflă el.

Ajungem pe alee şi activez uşa garajului. Amândoi coborâm din camionetă pentru a descărca echipamentul. în timp ce uşa garajului se ridică încet, le descoperim pe Ana şi Kate stând lângă Elliot, care e călare pe una dintre motocicletele mele KTM. Se holbează cu toţii la noi.

— Sunteţi trupa din garaj? întreb, îndreptându-mă spre Ana.

Este puţin roşie la faţă, de parcă ar fi băut. Zâmbeşte şi mă priveşte de sus până jos; e amuzată de ţinuta mea.

Echipament de pescuit, draga mea. Sau poate că recunoaşte salopeta pe care mi-a vândut-o la Claytons.

— Bună, spun, întrebându-mă ce naiba caută toţi în garaj.

— Bună. Frumoasă salopetă, spune Ana.

— Are o mulţime de buzunare. Foarte utilă pentru pescuit.

îmi amintesc cât de atrăgătoare şi stranie era Ana când m-am dus la magazinul de feronerie. Se colorează şi mai mult în obraji.

Ah, iubito, ce mult a trecut de atunci.

Cu coada ochiului, o văd pe Kate cum îşi dă ochii peste cap, dar o ignor.

— Eşti leoarcă, şopteşte Ana.

— A plouat. Ce căutaţi în garaj?

— Ana a venit să ia nişte lemne, tari, spune Elliot zâmbind.

Frate!

— Am încercat s-o ispitesc să facem o plimbare, zice el şi-mi mângâie motocicleta.

La naiba. Nu. Pe vremea asta? Şi gata cu discuţiile deocheate, frate!

— A refuzat. A zis că nu ţi-ar plăcea, adaugă repede Elliot.

Mă uit pe furiş spre Ana.

— Aşa a făcut, deci?

Se înroşeşte şi mai tare la faţă.

— Uite, sunt de acord să stăm să discutăm ce a mai făcut Ana, dar putem intra în casă? se răsteşte Kate.

Ia două bucăţi de lemn şi iese rapid din garaj. Elliot oftează, îşi balansează piciorul de pe motocicletă şi o urmează. Mă întorc spre Ana.

— Ştii să mergi cu motocicleta?

— Nu foarte bine. Ethan m-a învăţat. *Aşa deci? Sora mea şi soţia mea...*

— Ai luat decizia corectă. Pământul e foarte tare în acest moment, iar ploaia l-a făcut perfid şi alunecos.

— Unde vrei să punem uneltele de pescuit? întreabă Ethan.

— Lasă-le, Ethan. Taylor se va ocupa de ele.

— Şi peştele? continuă Ethan, cu o voce vag dispreţuitoare.

— Ai prins un peşte? întreabă Ana. *Nu.*

— Nu eu. Kavanagh l-a prins.

Mă îmbufnez, iar Ana începe să râdă.

— Doamna Bendey se va ocupa de asta, îi zic.

Zâmbind şi foarte plin de el, Ethan o ia spre intrarea în casă.

— Te amuz, doamnă Grey?

— Foarte mult. Eşti ud. Lasă-mă să-ţi pregătesc o baie.

— Dacă vii cu mine, îi spun, sărutând-o pe buze. Ne vedem sus, în dormitor. Trebuie doar să-mi scot salopeta.

Ana îşi înclină capul într-o parte.

— Vrei să priveşti? îi zâmbesc.

— întotdeauna. Dar acum mă duc să vă pregătesc baia, domnule. Surâd şi mă uit după ea, apoi mă îndrept spre antreu.

— Frate, a fost grozav, spune Ethan, în timp ce-şi scoate cizmele de cauciuc.

— Da. E un loc bun.

— Duc eu echipamentul, spune el, cu un aer sincer.

— Bine. Te voi ajuta.

— Nu, frate. Te aşteaptă soţia ta. îl aduc eu.

îmi face semn să plec şi se întoarce la camion. Nu mă opun; în schimb, mă dezbrac de echipament şi las salopeta pe un cuier în antreu, în drum spre Ana, mă întâlnesc cu Mia în capătul scărilor.

— Hei, frăţiorul meu mai mare, spune ea şi mă ia prin surprindere cu o îmbrăţişare.

— Mia.

Cred că e puţin pilită.

— Unde e Ethan?

— Afară. Ia lucrurile din maşină, îşi pune mâinile în şolduri.

— Christian Grey, l-ai lăsat să se ocupe singur de asta?

— El s-a oferit.

— Nu mai ştiu nimic de tine de când te-ai căsătorit. E ca şi cum n-aş exista.

E încruntată.

— Hei, zic şi o sărut pe frunte, exişti. Ce-ai zice dacă te-aş invita la masă săptămâna viitoare?

Bate din palme încântată.

— Ce ai băut? strig după ea.

— Daiquiri de căpşune.

Se duce iute să-l caute pe Ethan, iar eu datin din cap. Urc treptele două câte două, pe urmele soţiei mele. Ana agaţă în dulap o haină argintie. Probabil că şi-a cumpărat-o din oraş.

— Te-ai distrat? întreb, intrând şi închizând uşa apoi în urma mea.

— Da, spune ea, uitându-se la mine.

— Ce este?

— Mă gândeam cât de dor mi-a fost de tine. Inima mea tresaltă când îi aud căldura din glas.

— Se pare că eşti tare îndrăgostită, doamnă Grey.

— Sunt, domnule Grey, şopteşte.

Mă duc în faţa ei, simţind căldura emanată de corpul ei.

— Ce ai cumpărat? murmur, savurându-i apropierea.

— O rochie, nişte pantofi, un colier. Am cheltuit ceva din banii tăi. Se uită la mine ca şi cum s-ar face vinovată de o crimă teribilă. *Ah, asta nu se va întâmpla niciodată.*

— Bravo, zic în linişte, în timp ce degetele mele îi dau după ureche o şuviţă rătăcită de păr. Şi, pentru a nu ştiu câta oară, îţi zic: banii *noştri.*

Miros de iasomie şi zgomotul apei care umple cada vin din baie. Cu o smucitură uşoară, îi scot buza de jos dintre dinţi. îmi trec degetul arătător peste tricoul ei, între sâni, peste abdomen, până la marginea acestuia.

— Nu vei avea nevoie de asta în baie.

îi prind tricoul cu ambele mâini şi-l trag încet în sus.

— Ridică-ţi braţele.

Ana se supune, privindu-mă cu ochii ei strălucitori, iar eu îi scot tricoul, lăsându-l să cadă pe podea.

— Credeam că facem doar o baie.

Respiră greu, plină de dorinţă.

— Mai întâi vreau să te murdăresc. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Mă aplec şi o sărut. Mâinile ei se strecoară în părul meu în timp

ce primeşte atingerea buzelor mele, iar în curând ne pierdem unul în celălalt.

ANA STĂ CU CAPUL PESTE marginea patului, înclinat pe spate în timp ce îşi strigă orgasmul. Reacţia ei o declanşează pe a mea. îmi dau drumul în ea, repede şi tare. Gâfâind, o trag la pieptul meu şi rămânem aşa, ameţiţi şi satisfăcuţi, în timp ce eu mă uit fix în tavan.

— La naiba, apa! strigă Ana şi încearcă să se ridice, în timp ce eu o ţin în continuare.

Nu pleca.

— Christian, baia!

Se uită la mine cu groază. Izbucnesc în râs.

— Relaxează-te. E o cameră hidrofugă.

Mă rostogolesc peste ea, lipind-o încă o dată de saltea, şi o sărut repede.

— Opresc eu robinetul.

Mai relaxat decât în ultimele câteva zile, mă ridic, mă duc la baie şi opresc apa. Evident, apa se revarsă, ceea ce va însemna mare distracţie cu soţia mea. Vine după mine în baie şi se uită cu gura căscată la podea.

— Vezi?

Arăt spre locul în care apa se roteşte în scurgere. Zâmbeşte şi împreună intrăm în cadă râzând, în timp ce stropim cu apă peste tot. Are părul strâns într-un coc imposibil, răvăşit, în creştet, iar şuviţele i se preling încadrându-i chipul.

Arată minunat.

Şi e numai a mea.

Fiecare ocupă câte un capăt al căzii peste care se revarsă apa.

— Piciorul, îi cer, iar ea îşi pune talpa stângă în mâna mea.

încep s-o masez. închide ochii şi, la fel ca mai devreme, îşi dă capul pe spate şi geme.

— îţi place? îi şoptesc.

— Da, gâfâie ea.

Trag de fiecare deget de la picioare şi îi privesc buzele ţuguiate de plăcere. îi sărut fiecare deget, pe rând, şi o muşc uşor de degetul mic.

— Aaah! geme încă o dată, deschizând brusc ochii.

— E bine aşa?

— Hmm.

încep s-o masez din nou, iar ea închide ochii.

— Am văzut-o pe Gia în oraş, spune ea absentă.

— Serios? Cred că are o casă aici.

— Era cu Elliot.

Mâinile mele se opresc, iar Ana deschide ochii.

— Cum adică „era cu Elliot”?

— Eram într-un butic, vizavi de un bijutier. L-am văzut intrând singur şi m-am gândit că trebuie să fi cumpărat bateria pentru ceas. A ieşit cu Gia Matteo. Ea a râs la ceva ce a spus el, apoi Elliot a sărutat-o pe obraz şi a plecat.

Poate că Gia l-a ajutat să aleagă inelul?

— Ana, sunt doar prieteni. Cred că Elliot e destul de îndrăgostit de Kate.

Din păcate.

— De fapt, ştiu că e destul de îndrăgostit de ea.

Deşi habar nu am de ce.

— Kate e superbă.

Ana se stăpâneşte, iar eu mă întreb încă o dată dacă nu cumva îmi poate citi gândurile.

— Totuşi mă bucur că tu ai fost cea care a căzut la mine în birou.

îi sărut degetul mare, îi ridic piciorul drept şi o iau de la capăt. Ana se întinde pe spate încă o dată în timp ce eu îi răsfăţ talpa şi nu mai vorbim despre Elliot, Gia şi Kate.

Mă întreb când o s-o ceară în căsătorie?

O LAS PE ANA SĂ SE PREGĂTEASCĂ pentru cină, iar eu mă duc în birou să-mi citesc e-mailurile. Mă aşez şi-mi deschid laptopul. Sunt câteva probleme enervante de la serviciu pe care trebuie să le rezolv, dar le las deoparte pentru moment. E-mailul de la Leila mă face însă să mă blochez brusc. Simt fiori prin tot trupul. Ce naiba vrea?

De la: Leila Williams
Despre: Mulţumesc.
Data: 27 august 2011,14:00 EST
Către: Christian Grey

Stăpâne, sau ar trebui să vă spun, pur şi simplu, domnule Grey?
Nu mai ştiu.
Voiam să îţi mulţumesc.
Pentru tot.
în persoană.
Te rog.
Leila

Mă încrunt la ecran uimit de tupeul Leilei. Am rugat-o, prin Flynn, să nu mă contacteze direct, şi totuşi mi-a trimis acest e-mail. l-l trimit mai departe lui Flynn şi-l rog să-i reamintească condiţiile pe care le-am pus ca să-i plătesc tratamentul şi taxele de şcolarizare. Să sperăm că nu mă va mai contacta din nou.

Ca să mă enervez şi mai mult, am primit un e-mail de la Ros în care-mi spune că taiwanezii ar dori să discutăm mâine, la 14:30, ora lor. într-o zi duminică? Ce oră este aici?

Caut pe Google — la naiba.

E12 şi jumătate la noapte.

Ce mama dracului?

O sun pe Ros.

— Christian, bună. Ce mai faci?

Pare veselă, ceea ce nu face decât să mă enerveze şi mai mult.

— Sunt ofticat. Poţi să schimbi ora apelului?

— Ştiu. Este ridicol. Dar nu. Unul dintre directorii lor este disponibil doar atunci.

— Duminică?

— Nu trebuie să fie la locul lor de muncă atunci când se efectuează această teleconferinţă.

Oftez.

— Bine.

— Voi lua şi eu parte, spune ea, bănuiesc că în încercarea de a mă linişti. Şi vom avea un translator.

— Bine, vorbim atunci, spun şi închid, iritat. *La naiba cu toată povestea asta.*

Mă duc în sufragerie, unde Elliot şi Ethan joacă biliard şi beau bere. îmi torn şi eu un pahar. Taylor a rezervat o masă la un restaurant local pentru toţi şase, dar au timp să facă o partidă înainte.

— Deci, care-i treaba cu tine şi cu Mia? îl întreabă Elliot pe Ethan. Ethan chicoteşte.

— Eşti la fel de rău ca fratele tău. Se uită la mine.

— Aşa cum i-am spus şi lui Christian, suntem doar prieteni. Elliot ridică dintr-o sprânceană şi mă priveşte lung. Iau o înghiţitură
mare de bere rece şi gustoasă.

— Ai găsit ce-ţi trebuia în oraş? îl întreb pe Elliot, uitându-mă la Ethan cum loveşte câteva bile „pline”.

— Da, zice zâmbind.

— Ai primit vreo mână de ajutor? Elliot înclină capul într-o parte.

— De ce întrebi?

— Mi-a şoptit o păsărică.

Elliot se încruntă, iar Ethan greşeşte, aşa că îşi reia locul la masă. Telefonul îmi bâzâie în buzunarul de la spate. Am un e-mail de la soţia mea.

De la: Anastasia Grey
Despre: Fundul meu arată mare în chestia asta? Data: 27 august 2011,18:53 MST Către: Christian Grey

Domnule Grey
Am nevoie de sfatul tău vestimentar. Ata

Doamnă Gx

Chestia asta nu trebuie s-o ratez. Răspund rapid.

De la: Christian Grey Despre: Superb
Data: 27 august 2011,18:55 MST
Către: Anastasia Grey

Doamna Grey

Mă îndoiesc serios de asta.

Dar voi veni să-ţi examinez amănunţit fundul, doar ca să mă asigur.

Cu nerăbdare

Domnul Gx
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings şi şef la Organizaţia de Inspecţie a funduri-lor. Inc.

îmi las berea, urc în fugă treptele scării şi deschid uşa dormitorului nostru.

Uau.

Anastasia Grey. Uau.

Rămân încremenit în prag. Ana este în faţa oglinzii, îmbrăcată — oarecum — într-o rochie sumară argintie şi încălţată cu nişte pantofi impunători cu toc cui. Părul ei este un voal lucios care îi încadrează faţa frumoasă. Rimelul îi scoate în evidenţă ochii, iar rujul vişiniu îi conturează buzele.

Arată senzaţional; corpul meu se trezeşte la viaţă când o vede.

îşi dă părul într-o parte.

— Deci? şopteşte ea.

— Ana, arăţi... Uau.

— îţi place?

— Da, cred că da.

Am o voce răguşită, care-mi trădează dorinţa. Vreau să-i răvăşesc părul şi să-i întind rujul. Vreau să fie Ana mea, nu această versiune a ei. Această femeie puternică şi seducătoare, sincer, mă intimidează puţin.

Şi sexy.

Foarte sexy.

Intru în cameră, fermecat de soţia mea, şi închid, bucuros că mi-am pus sacoul pe mine. Are nişte picioare interminabile, bine conturate, îmi vine în minte imaginea picioarelor ei în acei pantofi, suite pe umerii mei.

La naiba.

îmi aşez mâinile pe umerii ei goi şi o întorc astfel încât să fim amândoi cu faţa spre oglindă.

Doamne!

Aproape că *rochia* asta nu are spate.

Măcar îi acoperă posteriorul. Cu greu...

Ochii ni se întâlnesc în oglindă, de la albastru fumuriu la cenuşiu închis.

Arată în întregime ca zeiţa care mi-e atât de cunoscută. Şi e înaltă. Foarte înaltă!

Mă uit la spatele ei gol şi nu-i pot rezista. îmi trec un deget peste linia coloanei, iar ea îşi arcuieşte încet spatele sub atingerea mea.

Ah, Ana.

Mă opresc acolo unde începe rochia, pe şalele ei.

— Este foarte îndrăzneaţă, îi şoptesc.

Mâna mea alunecă mai jos, peste fundul ei obraznic, a cărui formă este accentuată provocator de materialul strâmt şi mulat, până la tiv. Degetele mele plutesc pe pielea ei în dreptul coapsei. Uşor, o mângâi şi degetele mele i se rotesc pe coapsă, iar ea le urmăreşte cu privirea. Inspiră tăios şi gura ei se rotunjeşte ca pentru un sex oral.

— Nu e departe de aici.

îmi trec degetele pe sub tiv, urcând apoi pe coapsa ei.

— Până aici.

îi ating chiloţii şi o mângâi prin materialul subţire. Gâfâie când îmi aşez degetele acolo, simţind cum ţesătura se umezeşte sub atingerea mea.

Ah, draga mea.

— Ce vrei să spui? zice ea cu glas răguşit.

— Vreau să spun că... nu e departe de aici — îmi strecor degetele până la marginea chiloţilor şi-mi vâr arătătorul acolo, atingându-i direct pielea — până aici. Şi apoi... până aici.

O privesc drept în ochi şi-mi strecor degetul în ea. Este caldă şi umedă în jurul meu, şi închide ochii gemând.

— Asta este a mea.

îi picur cuvintele în ureche şi, închizând ochii, îmi mişc încet degetul când înăuntrul, când în afara ei.

— Nu vreau să mai vadă nimeni asta.

începe să gâfâie, iar eu deschid ochii ca să văd cum savurează senzaţia.

— Aşa că fii fată cuminte şi nu te apleca şi totul va fi bine.

— Eşti de acord cu rochia asta? gâfâie ea.

— Nu, dar nu te voi împiedica s-o porţi. Arăţi senzaţional, Anastasia.

Ajunge.

Vreau să i-o trag. Dar nu avem timp. Şi oricât de mult mi-aş dori să-i stric machiajul, sunt sigur că nu va aprecia asta. încet, îmi retrag mâna şi mă mut în faţa ei. îi mângâi uşor buza de jos cu vârful alunecos al degetului arătător, iar ea îl sărută cu buzele ei roşii.

Atingerea îşi trimite ecoul în zona mea intimă.

Zâmbesc ghiduş.

Asta îmi place la iubita mea.

Nu se dă înapoi de la o provocare.

îmi strecor degetul în gură.

Are un gust foarte bun. îmi ling buzele şi Ana se înroşeşte.

Da. Asta e iubita mea.

Zâmbesc şi o iau de mână.

— Haide.

Coborâm la parter ţinându-ne de mână, pentru a ne alătura oaspeţilor noştri, iar eu nu sunt imun la privirile admirative pe care toţi i le aruncă soţiei mele.

— Ana! Arăţi de milioane, spune Mia, îmbrăţişând-o.

îi dau drumul Anei şi deschid uşa dulapului.

— A cui este haina asta? întreb, ţinând în mână un trenci.

— A mea, zice Mia.

— Aveai de gând s-o porţi?

— în seara asta, nu.

— Bine. Pot s-o împrumut?

— O să-ţi fie cam mică, glumeşte Mia.

O ignor şi-i întind haina Anei. îşi dă ochii peste cap, dar consimte şi mă lasă s-o acopăr.

Aşa.

S-ar putea să-i fie frig mai târziu.

Şi nimeni nu-i va vedea fundul.

MÂNCAREA DE LA MONTAGNA este excelentă, la fel şi conversaţia — spre surprinderea mea. Probabil datorită companiei. Am descoperit că-mi place să-mi privesc soţia cum interacţionează cu oamenii; este fermecătoare, amuzantă şi inteligentă. Mă rog, ştiam asta înainte de a mă căsători cu ea, dar astăzi timiditatea ei este sub control şi face ca totul să pară uşor. Mă întreb dacă nu cumva alcoolul consumat o face mai sociabilă, dar acum chiar nu-mi pasă. Aş putea s-o privesc toată ziua. Este şarmantă şi-mi oferă speranţă pentru viitorul nostru împreună. Am putea face asta mai des: să aducem prieteni aici, să ne distrăm, să ne bucurăm de timpul petrecut cu ei. N-am crezut niciodată că-mi va plăcea asta, dar acum îmi place.

Ethan îmi devine din ce în ce mai simpatic. Este pasionat de psihologie şi este bucuros să se alăture programului postuniversitar de la Universitatea Seattle.

— Frate, ştii o grămadă de chestii despre rahatul ăsta, spune el în timp ce aşteptăm desertul.

Chicotesc.

— E cazul să ştiu. Am văzut mulţi psihiatri la viaţa mea.

Se încruntă de parcă nu prea mă crede.

— Serios?

Habar n-ai tu.

Elliot se ridică brusc în picioare. Scaunul lui se loveşte de podea, iar zgomotul acoperă zumzetul discuţiilor noastre. Ne întoarcem cu toţii spre el. El îşi coboară ochii către Kate, iar

ea îl priveşte de jos de parcă nu l-ar mai recunoaşte. Elliot se lasă în genunchi.

La naiba.

Frate...

Aici?

O ia de mână şi cred că tot restaurantul e cu ochii pe el.

— Frumoasa mea Kate, te iubesc. Graţia, frumuseţea ta şi spiritul tău înflăcărat sunt de neegalat şi mi-ai cucerit inima. Petrece-ţi viaţa alături de mine. Căsătoreşte-te cu mine.

Se aude un oftat colectiv. Ana mă prinde de mână şi toţi ochii se îndreaptă spre Kavanagh, care se uită şocată la Elliot. O lacrimă i se scurge pe obraz şi-şi duce mâna la piept, ca şi cum ar încerca să-şi stăpânească emoţia. în cele din urmă, zâmbeşte.

— Da, şopteşte ea.

Clienţii din local izbucnesc în urale, aplauze, fluierături. Atât de tipic lui Elliot — într-un restaurant aglomerat, în faţa tuturor. Tipul n-are teamă de nimic. Cu cât e mai curajos, cu atât mai mult îl admir. Din buzunar scoate o cutie şi o deschide, arătându-i lui Kate inelul din interior. Ea se aruncă în braţele lui şi îl sărută.

Izbucnesc în râs, în timp ce publicul se dezlănţuie. Elliot se ridică în picioare, face o reverenţă binemeritată şi se aşază lângă logodnica lui, cu un zâmbet ridicol întins pe toată faţa.Ana plânge şi mă strânge de mână.

La naiba.

îmi amintesc când am cerut-o prima dată în căsătorie. Şi atunci a plâns. Eram pe jos, în sufrageria din Escala, iar eu îi mărturisisem tot ce era mai rău în mine. Mă întreb ce ar crede Ethan Kavanagh despre asta dacă ar şti.

Nu te gândi la asta, Grey.

Elliot strecoară inelul pe degetul lui Kate — ceea ce îmi aminteşte că eu nu-l mai simt pe al meu. Strâng mâna Anei, iar ea îmi dă drumul, lăsând sângele să-mi revină în vârful degetelor. Cu eleganţă, pare stânjenită.

— Au, şoptesc.

— îmi pare rău. Ştiai despre asta? murmură ea.

îi zâmbesc ca un siinx şi chem chelnerul.

— Două sticle de Cristal, vă rog. 2002, dacă aveţi.

El îmi surâde larg şi pleacă în grabă. Ana zâmbeşte.

— Ce e? o întreb.

— Pentru că 2002 este mult mai bun decât 2003, mă tachinează ea.

Râd. Are dreptate. Dar nu trebuie să-i spun eu asta.

— Pentru papile gustative avizate, Anastasia.

— Ai nişte papile gustative foarte fine, domnule Grey, şi gusturi deosebite.

— Aşa este, doamnă Grey.

Mă aplec mai mult, adulmecând o urmă din parfumul ei.

— Tu ai cel mai bun gust.

O sărut sub ureche, acolo unde i se simte pulsul. Mia s-a ridicat şi îi îmbrăţişează pe Kate şi Elliot. Ana face la fel.

— Kate, sunt atât de fericită pentru tine. Felicitări, spune Ana în timp ce o strânge în braţe.

îi întind mâna lui Elliot. Zâmbeşte şi pare atât de uşurat şi fericit, încât îl trag într-o îmbrăţişare, lucru care ne şochează pe amândoi.

— Bravo, Lelliot.

Elliot se opreşte pentru o nanosecundă, fără îndoială uluit de manifestarea mea bruscă de afecţiune, apoi mă îmbrăţişează.

— Mulţumesc, Christian, spune el şi vocea i se frânge când îmi rosteşte numele.

O îmbrăţişez repede pe Kate.

— Sper că vei fi la fel de fericită în căsnicie cum sunt eu.

510 Descătuşat

— îţi mulţumesc, Christian. Şi eu sper la fel, spune ea pe un ton dulce.

Poate fi dulce!

Poate cânue atât de enervantă pe cât îmi imaginam.

Chelnerul deschide şampania şi o toarnă. Ridic paharul pentru fericitul cuplu într-un toast

— Pentru Kate şi dragul meu frate, Elliot. Felicitări!

— Kate şi Elliot, murmură cu toţii.

Ana zâmbeşte.

— La ce te gândeşti? o întreb.

— La prima dată când am băut această şampanie.

Mă încrunt, trecând în revistă numeroasele amintiri pe care le am cu Ana.

— Eram la clubul tău, spune ea.

în lift. Zâmbesc larg. Ana fără chiloţi

— O, da. îmi amintesc.

îi fac cu ochiul.

— Elliot, aţi stabilit data? intervine Mia.

Elliot datină din cap, evident exasperat.

— Abia am cerut-o de soţie pe Kate, aşa că rămâne să ne hotărâm şi vă anunţăm, bine?

— Ah, ce frumos ar fi să fie o nuntă de Crăciun. Ar fi atât de romantic şi nu veţi uita nidodată de aniversarea voastră.

Mia bate din palme.

— Mă voi gândi la asta, spune Elliot, zâmbindu-L

— După ce bem şampania, putem să mergem în dub?

Mia se întoarce şi mă imploră din priviri.

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe Elliot şi pe Kate ce le-ar plăcea să facă.

Elliot ridică din umeri, iar Kate roşeşte. Cred că vrea să se întoarcă acasă, în intimitatea camerei lor.

ÎI CONDUC PE TOŢI LA INTRAREA în Zax, dubul de noapte la care voia Mia să meargă. Muzica bubuie deja în micul hol. Nu ştiu cât voi rezista aici.

— Domnule Grey, bine aţi revenit, spune recepţionera. Max vă va lua haina.

Ultimele cuvinte sunt adresate Anei. Un tânăr îmbrăcat în negru apare lângă ea. Cred că îi place cum arată soţia mea — un pic prea mult, după mine.

— Frumoasă haină, spune el, admirând... fizicul Anei.

îl privesc fix pe nemernic. *înapoi, amice.*

îmi întinde în grabă un tichet de la garderobă.

— Să vă conduc la masa dumneavoastră.

Animatoarea flutură din gene spre mine, iar Ana mă strânge mai tare de braţ. Mă uit la Ana, dar ochii ei sunt pe animatoare. Ajungem într-o zonă VIP, lângă ringul de dans.

— Va veni cineva să vă ia comanda în cel mai scurt timp.

Tipa pleacă legănându-se în timp ce noi luăm loc.

— Şampanie? întreb, în timp ce Ethan şi Mia se îndreaptă spre ringul de dans, ţinându-se de mână.

Ethan îmi face un semn cu degetul mare în sus.

— Arată-mi inelul, o roagă Ana pe Kate, iar eu îmi îndrept atenţia către sora mea şi Ethan pe ringul de dans.

Ea se mişcă dezlănţuită ca de obicei, iar Ethan pare indiferent şi îi copiază mişcările.

Chelneriţa soseşte să ne ia comanda. Ignorând protestele lui Elliot, care vrea să plătească, mă desfăşor:

— O sticlă de Cristal, trei Peroni şi o sticlă de apă minerală cu gheaţă, şase pahare.

— Mulţumesc, domnule. Vin imediat.

Ana clatină din cap.

— Ce e? o întreb.

— Nu ţi-a făcut ochi dulci.

Cred că-mi pierd şarmul. Mă străduiesc din răsputeri să nu rânjesc.

— Ah. Aşa trebuia să facă?

— Aşa fac de obicei femeile.

Zâmbesc.

— Doamnă Grey, eşti geloasă?

Şi pilită?

— Nici pe departe.

Dar se îmbujorează. îi iau mâna şi i-o duc la buze, sărutând fiecare articulaţie.

— Nu ai de ce să fii geloasă, doamnă Grey.

— Ştiu.

— Bine.

Chelneriţa se întoarce cu băuturile noastre şi deschide sticla de şampanie iară prea mult efort. O toarnă în pahare, iar Ana ia o înghiţitură.

— Poftim, zic, întinzându-i un pahar cu apă. Bea asta.

Ana se încruntă şi eu oftez.

— Trei pahare de vin alb la cină şi două de şampanie, după un daiquiri de căpşuni şi două pahare de Frascati la prânz. Bea. Acum, Ana.

Se încruntă la mine, probabil pentru că îi ţin socoteala. Dar face cum îi spun. Sper că va evita mahmureala mâine. îşi şterge gura cu mâna cu un gest mai puţin... elegant. Cred că aşa protestează ea faţă de aroganţa mea.

— Ce fată cuminte. Ai vomitat deja o dată pe mine. Nu vreau să mai trec prin asta prea curând.

— Nu ştiu de ce te plângi. Aşa ai ajuns să te culci cu mine.

Asta e adevărat.

— Aşa e.

— Ethan s-a săturat, deocamdată, zice Mia când se întorc de pe ringul de dans. Haideţi, fetelor, la dans. Să ne prostim, să dăm din fiind, să ardem caloriile de la mousse-ul de ciocolată.

Kate se ridică.

— Vii? îl întreabă pe Elliot.

— Lasă-mă să te privesc, spune el.

— Mă duc să scap de nişte calorii, zice Ana, apoi se apleacă astfel încât să arunc o privire în decolteul ei frumos şi-mi şopteşte: Poţi să mă priveşti.

— Nu te apleca, o avertizez.

— Bine.

Se ridică repede în picioare şi se prinde de umăr.

La naiba. Mă întind să o susţin în timp ce se dezechilibrează, dar nu cred că observă. E ameţită sau beată, sau ambele.

— Poate c-ar trebui să mai bei nişte apă, îi propun.

Poate că ar trebui s-o duc acasă.

— N-am nimic. Scaunele astea sunt prea joase, iar tocurile mele, prea înalte.

Zâmbeşte, iar Kate o ia de mână la timp şi se îndreaptă amândouă spre ringul de dans.

Nu ştiu sigur ce să cred despre asta.

Kate o îmbrăţişează pe Ana.

Şi apoi amândouă încep să se mişte.Mia este... ei bine, Mia. Sunt obişnuit s-o privesc pierdută în propria ei lume, dansând. Rareori stă locului.

Kavanagh ştie să danseze bine de tot.

La fel şi soţia mea. Aprinde ringul de dans, în acea bucată sumară de material pe care o numeşte rochie. Picioare, spate, fiind, păr: se dezlănţuie într-un mod foarte provocator.

închide ochii şi se abandonează în braţele ritmului.

La naiba. Mi se usucă gura privind-o cum se mişcă.

în viaţa mea de dinainte, îmi plăcea să privesc dansuri ca acesta, dar întotdeauna în intimitatea apartamentului meu şi întotdeauna la comanda mea. îmi trec degetul mare peste buza de jos şi mă foiesc pe scaun, în timp ce corpul îmi reacţionează la mişcările soţiei mele. Poate c-o voi convinge pe Ana să facă asta acasă. Doar pentru ochii mei. Versurile cântecului sunt foarte potrivite.

La naiba, cât de sexy eşti.

Muzica pulsează în club şi tot mai mulţi oameni se înghesuie pe ringul de dans. Mă uit la Elliot, care îmi răspunde cu un zâmbet şi izbucnim amândoi în râs.

— Ce viaţă mişto, murmur eu.

— Cu siguranţă este.

Are un surâs jucăuş pe buze, iar eu ştiu exact la ce se gândeşte.

Nemernic pervers.

— Ai reuşit, spun eu peste muzica zgomotoasă.

-Ce?

— S-o ceri de nevastă. în public.

— Da. A fost o fază gen „acum sau niciodată”.

— Eşti fericit?

Dă din cap, radiind.

— Foarte.

Mă uit la Ana exact la timp pentru a vedea un bărbat masiv care se lasă peste ea, iar Ana îi dă o palmă peste faţă.

Ce naiba?

Adrenalina îmi curge prin vene, urmată îndeaproape de o furie care cere sânge. Sar de pe scaun şi răstorn berea, dar nu-mi pasă.

A pus mâna pe soţia mea?

O să-l omor.

Cu viteza fulgerului îmi fac loc prin mulţime în timp ce Ana se uită disperată în jur. *Sunt aici, iubito.* îmi strecor braţul în jurul taliei ei şi o trag lângă mine. Nenorocitul din faţa ei este cu jumătate de cap mai înalt decât mine şi are umerii laţi, de parcă ar fi exagerat cu steroizii. E tânăr. Şi prost.

— Ia-ţi mâinile de pe nevastă-mea.

— Poate să-şi poarte şi singură de grijă, strigă el.

îl lovesc. Tare. Un upercut în bărbie.

Iar el cade la podea.

Rămâi acolo, dobitocule.

Sunt atât de încordat, cu fiecare muşchi şi nerv în alertă.

Sunt gata. Hai să-i dăm drumul.

— Christian, nu!

Ana se postează în faţa mea şi sunt vag conştient de panica din vocea ei.

— L-am lovit eu deja, strigă ea, împingându-mă în piept.

Dar eu nu-mi iau ochii de la muistul de pe podea. Se ridică în grabă în picioare şi simt cum altcineva mă strânge de braţ. Mă încordez, gata să-l lovesc.

E Elliot.

Individul masiv îşi ridică palmele în semn de înfrângere.

— Ia-o uşor, bine? Nu voiam să fac rău nimănui.

Se îndepărtează, cu coada între picioare, iar eu trebuie să-mi înăbuş pornirea de a-l urmări şi de a-l pune la punct. Inima îmi bate în acelaşi ritm care zgâlţâie camera. O aud, cu sângele care mi se loveşte de timpane.

Sau e muzica? Nu ştiu.

Elliot îşi slăbeşte strânsoarea şi, în sfârşit, îmi dă drumul.

Sunt încremenit. în loc. Mă lupt să rămân pe linia de plutire şi să nu cad în abis.

Respir profund şi, în cele din urmă, cobor privirea spre Ana. Braţele ei sunt în jurul gâtului meu şi se uită la mine cu ochii mari şi temători.

La naiba.

— Eşti bine? o întreb.

— Da.

îşi pune mâinile pe pieptul meu, iar ochii ei îmi scrutează până în suflet. E speriată.

Pentru mine?

Pentru ea?

Pentru individul de mai devreme?

— Nu vrei să te aşezi? o întreb.

Ana clatină din cap.

— Nu. Dansează cu mine.

Vrea să danseze? Acum?

Rămân impasibil, căznindu-mă să-mi stăpânesc furia. Mintea mea reia în buclă ultimele 15 secunde.

— Dansează cu mine, mă imploră ea din nou. Dansează. Christian, te rog.

Mă prinde de mâini, în timp ce eu îl privesc pe nemernic îndreap- tându-se spre ieşire. Ana începe să se mişte lipită de

mine. Se freacă de mine cu trupul ei fierbinte şi se infiltrează în venele mele.

îmi abate atenţia.

— L-ai pocnit?

Vreau să mă conving că nu mi-am imaginat asta.

— Bineînţeles că da.

Strâng pumnii, pentru că-mi doresc să-l lovesc din nou. Ea continuă:

— Am crezut că eşti tu, dar avea mâinile mai păroase. Te rog să dansezi cu mine.

îmi prinde pumnii strânşi în palmele ei. Vine atât de aproape de mine, încât îi simt parfumul.

Ana. O prind de încheieturi, o lipesc de mine cu mâinile sub ale mele.

— Vrei să dansezi? Hai să dansăm, îi mormăi la ureche şi îmi legăn şoldurile lipite de ale ei, bucurându-mă de atingerea această intimă.

Nu-i dau drumul, dar când îmi zâmbeşte, o eliberez şi ea îşi mută mâinile pe braţele mele, până la umeri.

Ne mişcăm.

împreună.

Frunte în frunte.

Ochi în ochi.

Corp lipit de corp.

Suflet lângă suflet.

O ţin aproape de mine.

Se relaxează, lăsându-şi capul pe spate.

Doamne, cât e de sexy. Sunt un bărbat norocos.

O rotesc pe ring ca să văd cum îi flutură părul.

Apoi o trag înapoi spre mine, în timp ce ritmul trepidant ne molipseşte pe amândoi.

N-am mai făcut asta niciodată.

într-un club.

Am dansat la nunta noastră... dar nu aşa. E eliberator.

Când muzica se schimbă, ea gâfâie, cu o strălucire în ochi. Iar eu m-am calmat. Trebuie să descarc acest cântec pe iPod-ul meu. Cred că se numeşte „Touch Me”.

E potrivit. Nu l-am mai auzit până acum.

— Putem să ne aşezăm? întreabă ea.

— Sigur.

Ne îndreptăm spre masa noastră.

— M-ai încins şi am transpirat, spune Ana. O cuprind în braţe.

— Te ador încinsă şi transpirată. Deşi te prefer aşa în particular. Ne aşezăm destinşi. Sunt uşurat să văd că berea mea vărsată a fost

curăţată şi înlocuită. La fel ca apa.

Ceilalţi sunt încă pe ringul de dans. Ana ia o înghiţitură din paharul ei cu şampanie.

— Poftim.

îi pun în faţă un pahar de apă minerală şi mă bucur să văd cum o bea pe toată. Iau şi eu o bere din găleata cu gheaţă şi sorb prelung din ea. Ce *mai noapte.*

— Dacă ar fi fost presa aici? întreabă Ana. Ridic din umeri.

— Am avocaţi scumpi. Se încruntă.

— Dar tu nu eşti mai presus de lege, Christian. Aveam situaţia sub control.

Serios?

— Nimeni nu se atinge de ceea ce-mi aparţine.

Introduc venin exact cât trebuie în această afirmaţie. Ana mai ia o înghiţitură de şampanie şi închide ochii. Dintr-odată pare obosită. O iau de mână.

— Haide, să mergem. Vreau să te duc acasă.

— Plecaţi? întreabă Kate când ea şi Elliot ajung înapoi la masă.

— Da.

— Bine, venim cu voi.

ANA ADOARME ÎN DUBIŢĂ pe drumul de întoarcere, cu capul pe umărul meu. E praf. O scutur uşor când Taylor opreşte în faţa casei.

— Trezeşte-te, Ana.

Iese ezitând la aer, unde Taylor o aşteaptă răbdător.

— Trebuie să te car în braţe? o întreb.

Clatină din cap.

— Mă duc după domnişoara Grey şi domnul Kavanagh, spune Taylor.

Ana se agaţă de mine în timp ce urcă pe vârfuri treptele de piatră până la uşa de stejar de la intrare. Mi se face milă de ea, mă aplec şi îi scot pe rând pantofii.

— E mai bine aşa?

Dă din cap şi-mi aruncă un zâmbet deznădăjduit. E pilită.

— Am avut viziuni încântătoare cu chestiile astea pe lângă urechile mele, şoptesc, uitându-mă lung la tocurile ei care spun „trage-mi-o”, dar e prea obosită pentru asta.

Deschid uşa şi ne ducem sus, în dormitorul nostru. Se leagănă pe picioare, lângă patul nostru, cu ochii închişi, cu mâinile pe lângă corp.

— Eşti praf, nu-i aşa?

îi privesc chipul somnoros. încuviinţează, iar eu încep să-i deschei haina.

— O fac eu, mormăie ea şi încearcă să mă dea la o parte.

— Dă-mi mie voie.

Oftează şi se resemnează cu această situaţie.

— Altitudinea e de vină. Nu eşti obişnuită cu ea. Şi băutura, bineînţeles.

îi zâmbesc şi îi scot uşor haina, aruncând-o deoparte pe un scaun. O iau de mână şi o conduc în baie. Se încruntă.

— Ia loc, îi ordon.

Se aşază pe scaun şi închide ochii. S-ar putea să adoarmă dacă nu mă mişc destul de repede. în dulapul de toaletă găsesc Advil, discurile de vată şi crema hidratantă pe care ni le-a pus doamna Bendey la dispoziţie şi umplu un pahar mic cu apă. Mă întorc spre Ana şi-i înclin uşor capul pe spate. Deschide ochii mânjiţi de rimei.

— închide ochii, îi ordon.

Se supune, iar eu curăţ cu blândeţe machiajul până când, în sfârşit, nu mai e mâzgălită.

— Ah, ia uite-o pe femeia cu care m-am căsătorit.

— Nu-ţi place machiajul?

— îmi place destul de mult, dar prefer ceea ce este sub el. O sărut pe frunte.

— Poftim. Ia astea.

îi pun pastilele în palmă şi îi dau apa. Se uită la mine, bosumflată. *Ce e?*

— Ia-le.

Mâine o să te simţi mai rău dacă nu le iei. îşi dă ochii peste cap, dar face ce i se spune.

— Bine. Ai nevoie de un moment de intimitate? Se strâmbă.

— Atât de pudic, domnule Grey. Da, trebuie să fac pipi. Izbucnesc în râs.

— Vrei să plec? Chicoteşte.

— Vrei să rămâi?

îmi înclin capul într-o parte. E tentant.

— Eşti un ticălos pervers. Afară. Nu vreau să te uiţi la mine cum fac pipi. E prea mult.

Se ridică în picioare şi-mi face semn să ies din baie. îmi înăbuş râsul şi o las în pace. în dormitor, mă dezbrac, mă schimb în pantaloni de pijama şi îmi agăţ sacoul în dulap. Când mă întorc, Ana mă priveşte. Iau un tricou şi mă duc spre ea, bucurându-mă de expresia lascivă pe care o are la vederea trupului meu.

— Savurezi peisajul?

— întot... deauna, spune ea.

— Cred că eşti uşor beată, doamnă Grey.

— Cred că pentru prima dată trebuie să fiu de acord cu tine, domnule Grey.

— Lasă-mă să te ajut să scapi de rochiţa asta sumară. Ar trebui să fie însoţită de un avertisment împotriva infarctului.

O răsucesc, îi dau părul într-o parte şi desfac singurul nasture de la
gât.

— Erai atât de supărat, spune ea.

— Da. Eram.

— Pe mine?

— Nu. Nu pe tine. îi sărut umărul.

— Măcar o dată.

— E o schimbare binevenită.

— Da. Aşa e.

îi sărut celălalt umăr, apoi îi trag rochia în jos. îmi prind degetele de chiloţii ei, mă aplec şi îi scot cu totul. O iau de mână.

— Fă un pas.

Se execută, strângându-mă de degete şi datinându-se. Arunc toate hainele într-un mic maldăr.

— Mâinile sus.

O îmbrac în tricou, o trag în braţele mele şi o sărut. Are gust de şampanie, de pastă de dinţi şi de aroma mea preferată, Ana.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să mă îngrop în tine, doamnă Grey — ai băut prea mult, eşti la aproape două mii cinci sute de metri altitudine şi nu ai dormit bine noaptea trecută. Hai. Treci în pat.

Trag plapuma şi o las să se bage sub ea. Se cuibăreşte în timp ce eu o acopăr şi o sărut pe frunte.

— închide ochii. Când mă întorc în pat, vreau să dormi.

— Nu pleca.

— Trebuie să dau nişte telefoane, Ana.

— Este sâmbătă. E târziu. Te rog.

Se uită la mine cu privirea aia care-mi răvăşeşte sufletul. îmi trec mâna prin păr.

— Ana, dacă vin acum în pat cu tine, nu te vei odihni deloc. Dormi.

Mai mormăie puţin, dar neconvingător. E prea obosită. îmi lipesc
din nou buzele de fruntea ei.

— Noapte bună, iubito.

Mă întorc şi plec. Trebuie să vorbesc cu oamenii din Taipei.

Duminică, 28 august 2011

Ana doarme dusă când mă întorc în pat. Mă strecor sub pătură, mă aplec şi o sărut pe păr. Mormăie ceva neinteligibil, dar doarme adânc mai departe. închid ochii. Discuţia mea cu proprietarii şantierului naval tai- wanez a fost un succes: un frate şi o soră care fac afaceri împreună — este o premieră

pentru mine — şi sunt dornici să discute condiţiile în persoană. Trebuie doar să stabilim data. Este cireaşa de pe tort a unei zile bune. Mă rog, în afara faptului că mi-am pierdut cumpătul la club şi i-am dat un pumn în cap acelui nemernic. Zâmbesc în beznă. Nu, şi asta m-a făcut să mă simt destul de bine, de fapt. Adorm mulţumit.

ANA SE FOIEŞTE LÂNGĂ MINE şi mă trezesc de tot. Ca de obicei, mâinile şi picioarele mele simt împletite cu ale ei.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic.

Străluceşte în soarele dimineţii.

— Bună dimineaţa.

îşi trece degetele prin părul meu.

— Doamnă Grey, arăţi minunat în această dimineaţă.

îmi lipesc buzele de obrazul ei. Mă priveşte cu ochi iscoditori.

— Mulţumesc că ai avut grijă de mine aseară.

— îmi place să am grijă de tine. Este ceea ce vreau să fac. *întotdeauna.*

— Mă faci să mă simt preţuită.

Zâmbetul ei îmi încălzeşte inima.

— Asta pentru că eşti.

Mai mult decât vei afla vreodată. O prind de mână şi ea se strâmbă, îi dau imediat drumul. *La naiba!*

— Lovitura? întreb.

Ştiam eu c-ar trebui să-l pocnesc din nou pe boul ăla.

— L-am plesnit. Nu l-am lovit cu pumnul.

— Ce dobitoc! Nu suport faptul că te-a atins.

Simt cum mă înfurii.

— Nu m-a rănit. A fost doar nelalocul lui, Christian. Sunt OK. Am mâna puţin roşie, asta e tot. Sunt sigură că ştii cum e.

Zâmbeşte cu subînţeles, râzând de mine ca de obicei, şi mica mea răbufnire de furie se evaporă.

— Cam aşa ceva, doamnă Grey. Sunt foarte familiarizat cu asta. Aş putea să mă refamiliarizez cu acest sentiment chiar în acest minut, dacă doriţi.

— Oh, stăpâneşte-ţi mâncărimea din palmă, domnule Grey.

îşi trece vârful degetelor peste obrazul meu şi apoi mă trage de perciuni. Nu sunt sigur că-mi place senzaţia. îi iau mâna şi i-o sărut.

— De ce nu mi-ai spus că te doare aseară?

— Hm, aseară nu prea am simţit. E în regulă acum.

Ah, da. Alcoolul a atenuat durerea.

— Cum te simţi?

— Mai bine decât merit.

— Ai o mână dreaptă pe cinste, doamnă Grey.

— Ai face bine să ţii minte asta, domnule Grey.

Cumva mă provoacă cu tonul ăsta.

— Ah, chiar aşa?

Mă rostogolesc peste ea şi o cuprind de încheieturi, ţinându-i mâinile deasupra capului.

— M-aş lupta cu tine în orice zi. De fapt, să mi te supun în pat este o fantezie de-ale mele.

îi sărut gâtul, întrebându-mă cum ar fi asta. Ideea este ispititoare.

— Credeam că mă supui tot timpul.

— Hmm, dar mi-ar plăcea să întâmpin puţină rezistenţă, murmur, trecându-mi nasul peste obrazul ei şi întrebându-mă dacă ar fi vreodată de acord cu asta.

încremeneşte şi ştiu că i-am atras atenţia, posibil şi interesul. îi eliberez mâinile şi mă sprijin pe coate.

— Vrei să mă lupt cu tine? Aici? şopteşte ea, încercând să-şi stăpânească uimirea.

încuviinţez. De ce nu? întotdeauna am dorit să fac asta, dar nu am putut — pentru că nu suportam să fiu atins.

— Acum? mă întreabă ea.

Ridic din umeri. într-un fel nu-mi vine să cred că-i surâde ideea, dar sunt încântat că ar fi posibil. încuviinţez din nou, în timp ce scula mea se întăreşte peste carnea ei moale. Ana se joacă cu buza de jos în timp ce se uită la mine, iar eu ştiu că se gândeşte serios la asta.

— Asta voia să însemne când ai spus că vii în pat supărat?

Da. Exact. Dau din cap.

— Nu-ţi muşca buza.

Mijeşte ochii, dar în adâncul lor se citeşte o sclipire de amuzament şi, posibil, de dorinţă, în timp ce pupilele i se măresc.

— Cred că sunt în dezavantaj, domnule Grey.

Se zvârcoleşte sub mine şi flutură din gene, iar eu o doresc şi mai mult.

— Dezavantaj?

— Cu siguranţă mă ai deja acolo unde doreşti.

Zâmbeşte timid, în timp ce eu îmi lipesc penisul excitat de pielea ei.

— Bine spus, doamnă Grey.

O sărut rapid şi mă rostogolesc odată cu ea, astfel încât să ajungă deasupra mea. Mă prinde de mâini, ţintuindu-le de pat, de o parte şi de cealaltă a capului meu. Ochii îi scânteiază ghiduş şi senzual, iar părul ei mi se revarsă peste faţă. îşi clatină capul ca să mă tortureze, şuviţele ei gâdilându-mi faţa.

— Deci, vrei să ne jucăm dur? mă întreabă în timp ce mă tachinează, cu zona ei intimă lipită de a mea.

Inspir tăios.

— Da.

Se aşază şi-mi eliberează mâinile.

— Stai.

Se întinde după paharul cu apă minerală pe care l-am lăsat pe noptieră, ia o gură prelungă, în timp ce eu îmi strecor degetele în cercuri pe coapsele ei, până la fund. O strâng ca lumea. Se apleacă şi mă sărută, tur- nându-mi apă rece în gură.

— Foarte gustos, doamnă Grey, murmur, încercând să-mi stăpânesc entuziasmul faţă de noul nostru joc.

Pune paharul înapoi pe noptieră, apoi îmi ia mâinile şi le fixează din nou de o parte şi de alta a capului.

— Deci ar trebui să mă împotrivesc?

Pare amuzată.

— Da.

— Nu simt o actriţă prea bună.

Zâmbesc.

— încearcă.

Se apleacă şi mă sărută încă o dată.

— Bine, o să mă joc, murmură ea, iar eu închid ochii, bucurându-mă când mă muşcă uşor de obraz.

Gem profund şi mă mişc rapid, prinzând-o sub mine. Ana strigă uimită şi eu încerc să-i prind mâinile, dar este mai rapidă. Mă împinge în piept când încerc să-i despart picioarele cu genunchiul, dar coapsele ei parcă ar fi lipite laolaltă. îi prind încheietura, însă ea mă apucă de păr cu cealaltă mână şi smuceşte. Cu putere.

La naiba. Asta. Este. Foarte. Sexy.

-Ah!

îmi eliberez capul şi mă uit la ea.

Ochii ei sunt mari şi sălbatici, iar respiraţia — întretăiată.

Şi este excitată.

Mă excită şi pe mine.

— Dezlănţuită, şoptesc, cu dorinţa mea încrustată în fiecare silabă.

Ana parcă a înnebunit — încearcă să-şi smulgă mâna din strânsoa-
rea mea, căznindu-se să mă dea jos. O apuc de mâna ei liberă cu mâna stângă, prinzându-i ambele încheieturi deasupra capului şi lăsându-mi mâna dreaptă să zăbovească pe corpul ei. Degetele mele călătoresc în jos, dorind să-i ridice marginea tricoului, dar îmi place să-i ating carnea sub materialul moale. Sfârcurile i s-au întărit, pregătite pentru mine, iar eu le ciupesc scurt.

Ana ţipă şi încearcă în zadar să mă îndepărteze încă o dată.

Mă aplec s-o sărut, iar ea se fereşte.

Nu.

O prind de bărbie şi o ţin pe loc, în timp ce o muşc de obraz, aşa cum mi-a făcut ea mie mai devreme.

— Hai, iubito, luptă-te cu mine.

Am vocea răguşită de dorinţă.

Se mai răsuceşte şi se mai zvârcoleşte o dată, încercând să se elibereze, dar o ţin strâns în continuare — senzaţie de dominare ameţitoare, euforică. îi muşc buza de jos şi încerc să-i iau gura cu asalt, dar brusc se înmoaie sub mine, sărutându-mă. Pasiunea ei mă ia prin surprindere. îi eliberez încheieturile, iar mâinile ei sunt în părul meu. îşi înfăşoară picioarele în jurul meu, înfigându-mi călcâiele în fese şi trăgându-mi pijamaua în jos. îşi împinge bazinul spre mine în timp ce ne sărutăm.

— Ana, îi şoptesc, iar numele ei e ca un talisman care mă vrăjeşte.

Nu ne mai luptăm. Ne predăm unul altuia. Nu mă pot sătura de ea. Suntem lipiţi unul de celălalt. Suntem buze şi limbi, guri şi mâini.

La naiba. O vreau.

— Piele, mormăi eu, gâfâind.

O trag în sus şi-i scot tricoul dintr-o mişcare rapidă, aruncându-l pe podea.

— 1\i, şopteşte ea, apoi îmi dă jos pijamaua şi îmi prinde penisul, strângându-mă tare.

— Futu-i!

O cuprind de coapse, iar ea cade pe pat, dar nu mă slăbeşte din strân- soare. Degetele ei mă ating, fierbinţi şi febrile, degetul ei mare mă aţâţă, în timp ce o mângâi pe tot corpul: şoldurile, abdomenul, sânii.

îşi strecoară degetul mare în gură.

— Are gust bun? întreb, în timp ce ea mă priveşte fix, cu ochii arzând de dorinţă.

— Da. Poftim.

îmi vâră degetul mare în gură, în timp ce eu sunt deasupra ei. Gust, muşc, sug vârful degetului şi mă minunez de îndrăzneala ei. Geme, mă trage de păr, aducându-mi gura spre buzele ei. Se contorsionează în jurul meu, scoţându-mi pijamaua de pe mine cu picioarele. O muşc uşor de obraz.

— Eşti atât de frumoasă.

Buzele mele îşi continuă călătoria pe gâtul ei.

— Ai o piele atât de frumoasă.

Peste pieptul ei şi, mai departe, spre sânii ei. Ana se răsuceşte sub mine.

— Christian, imploră ea, înfigându-şi mâinile în părul meu.

— Taci.

Limba mea îi înconjoară sfârcul, venerându-l, apoi buzele mele trag uşor de el.

— Ah! geme ea, împingându-şi şoldurile ca să ne frecăm unul de altul.

Zâmbesc lipit de pielea ei. Am de gând s-o fac să aştepte. îmi îndrept buzele spre celălalt sân al ei şi îi prind în gură sfârcul erect şi nerăbdător.

— Nu mai ai răbdare, doamnă Grey?

Sug cu putere, iar Ana mă trage tare de păr, stârnindu-mi un geamăt prelung. Mijesc ochii în semn de avertisment.

— O să te leg.

— Ia-mă, imploră ea.

— Toate la timpul lor.

Buzele şi limba mea îi ling sânul şi sfârcul, iar Ana continuă să se contorsioneze sub mine. Geme cu putere şi îşi lipeşte bazinul de mădularul meu.

Deodată se răsuceşte şi se zbate, încercând să mă arunce din nou de pe ea.

— Ce naiba...

O prind de mâini şi o imobilizez de saltea. Ana gâfâie sub mine.

— Voiai rezistenţă, spune ea încet.

Mă sprijin pe coate şi mă uit la ea, încercând să-i înţeleg schimbarea bruscă... din nou. îşi înfige călcâiele în fundul meu.

Mă vrea.

Acum.

— Nu vrei să ne jucăm frumos?

Penisul mi se întăreşte.

— Vreau doar să faci dragoste cu mine, Christian, spune ea cu dinţii strânşi. Te rog.

Călcâiele ei îmi ating din nou fundul, cu mai multă forţă de data asta.

La naiba. Ce se întâmplă aici?

îi dau drumul la mâini şi mă întind pe spate, trăgând-o în poala mea.

— Bine, doamnă Grey, vom face asta cum vrei tu.

O ridic şi apoi o las să alunece în jos pe erecţia mea nerăbdătoare.

— Ah, geme ea, închizând ochii şi lăsându-şi capul pe spate.

Doamne, cât de bine e.

îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi începe să se mişte. Repede. Frenetic. Buzele mele le găsesc pe ale ei şi mă predau ritmului său disperat, până când amândoi strigăm dându-ne drumul şi ne prăbuşim pe pat.

Uau.

A fost ceva... diferit.

Amândoi rămânem întinşi, recăpătându-ne răsuflarea. îşi trece vârful degetelor prin părul de pe pieptul meu, iar eu o mângâi pe spate, bu- curându-mă de această atingere.

— Eşti tăcut, spune Ana în cele din urmă şi mă sărută pe umăr.

Mă întorc spre ea, încercând să înţeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— A fost amuzant, spune ea, dar pare nesigură, căutându-mi privirea.

— Mă zăpăceşti, Ana.

— Te zăpăcesc?

Mă răsucesc ca să fim ochi în ochi.

— Da. Tu. Iei tu deciziile. E diferit. Se încruntă gânditoare.

— Diferit în bine sau în rău?

îşi trece degetul peste buzele mele, iar eu le ţugui pentru a-l săruta, în timp ce mă gândesc la ce m-a întrebat.

— Diferit în bine.

Frenetic, totuşi. Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult.

— Nu ţi-ai mai permis niciodată această mică fantezie? — Nu, Anastasia. Poţi să mă atingi.

Şi a fost al naibii de sexy. Mi-ar plăcea să o fac din nou.

— Doamna Robinson putea să te atingă.

O privesc în ochi şi mă întreb de ce aduce vorba despre Elena în acest moment.

— Era diferit, şoptesc.

Cască ochii, citindu-mi gândurile, ca întotdeauna.

— Diferit în bine sau în rău? întreabă.

Durerea usturătoare a atingerii Elenei mi se reaprinde în imaginaţie. *Mâinile ei pe mine. Unghiile ei zgâriindu-mi pielea în timp ce întunericul se învolbura şi mă rănea din interior, încercând s-o îndepărteze. A fost insuportabil.*

înghit în sec, încercând să alung această amintire.

— în rău, cred. Cuvintele sunt aproape mute.

— Credeam că ţi-a plăcut.

— Mi-a plăcut. La vremea respectivă.

— Şi acum nu?

Ochii Anei sunt de un albastru sincer, imposibil de minţit. încet, clatin din cap.

— Ah, Christian.

Se aruncă spre mine, o forţă de neoprit a binelui, sărutându-mi obrazul, pieptul, fiecare cicatrice. Gem şi îi răspund la sărut cu propria pasiune şi cu dragostea mea. Şi curând ne pierdem imul în celălalt, făcând dragoste în ritmul meu. încet, tandru, ca să-i pot arăta cât de mult o iubesc.

ANA SE SPALĂ pe dinţi în timp ce eu mă îmbrac.

— Mă duc să văd ce mai fac oaspeţii noştri.

Privirile ni se întâlnesc în oglinda din baie.

— Vreau să te întreb ceva.

Mă sprijin de tocul uşii.

— Şi mă rog, ce doreşti să ştii, doamnă Grey?

Se întoarce cu faţa la mine, acoperită doar cu un prosop.

— Doamna Bentley ştie despre... ăăă...

— înclinaţiile mele? îi sugerez.

Ana se înroşeşte şi eu râd, pentru că încă se îmbujorează la orice are legătură cu sexul şi pentru că domnul şi doamna Bentley habar nu au.

— Nu. Aici nu există cameră de joacă. Va trebui să aducem nişte jucării.

îi fac cu ochiul şi plec, lăsând-o cu gura căscată.

Kate şi doamna Bentley stau de vorbă în bucătărie. Sunt singurele care s-au trezit, se pare, într-o dimineaţă atât de frumoasă. Le salut pe amândouă.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, zice Carmella.

Kate zâmbeşte şi, sincer, e neliniştitor. Sunt mai degrabă obişnuit să se răstească la mine.

— Am putea merge la o plimbare şi la un picnic înainte de a ne întoarce acasă, îi propun lui Kate.

— Sună grozav.

— Fac nişte gofre? întreabă doamna Bentley.

— Minunat. Picnic pentru mai târziu, ar fi posibil?

— Bineînţeles, zice ea, cu o privire care-mi spune că n-ar trebui să îndrăznesc să mă îndoiesc de talentele ei culinare. Ah, şi Martin ar vrea să vorbească cu dumneavoastră, continuă ea. Este pe undeva prin curte.

— Mă duc să-l caut.

Martin Bentley curăţă de buruieni ceea ce doamna Bentley numeşte grădina pentru bucătărie. După un schimb de amabilităţi, facem un tur al terenului. Este un bărbat gânditor, introspectiv, cu câteva idei despre cum să facă mai frumoasă curtea. Nu numai că are grijă de proprietatea mea şi alte câteva proprietăţi din apropiere, dar este şi pompier voluntar.

Ne plimbăm, discutând despre montarea unui jacuzzi şi, poate, a unei piscine. Remarc un baston de bambus care a fost aruncat şi-l ridic în timp ce continuăm să vorbim. A trecut ceva timp de când n-am mai ţinut în mână un baston. Este

puţin cam greu şi nu este foarte flexibil. în mod distrat, îl flutur prin aer.

— Va fi scumpă, spune Martin, referindu-se la o eventuală piscină, şi, să fiu sincer, cât de des aţi folosi-o?

— Bună observaţie. Poate că ar fi mai bun un teren de tenis.

— Sau aţi putea să lăsaţi baltă toate planurile ca să lăsaţi florile de pe pajişte să înflorească.

Zâmbetul lui este molipsitor.

Cercetez curtea: piscină, teren de tenis sau flori? Mă întreb ce anume ar prefera Ana. Mai flutur o dată bastonul prin aer în timp ce domnul Bentley deschide uşa de la pivniţă. Nu ştiu ce anume mă face să ridic ochii, dar o fac şi descopăr că Ana mă priveşte de la fereastra bucătăriei, îmi face cu mâna, dar, dintr-un motiv oarecare, are un aer vinovat — de ce oare?

Nu ştiu. Se întoarce, iar eu îi înmânez bastonul lui Martin şi mă întorc în casă. Am poftă de gofre.

ZBORUL SPRE CASĂ e lin. Ana doarme lângă mine în timp ce eu trec în revistă proiectul de contract pentru achiziţia firmei Geolumara. Cred că toată lumea este obosită după drumeţia în marş forţat pe poteca Red Mountain Road pe care ne-a călăuzit Elliot. Dar a meritat pentru privelişte. Noaptea târzie, altitudinea şi alcoolul ne-au făcut pe toţi K.O.: Elliot şi Ana dorm, Kate şi Ethan moţăie, Mia citeşte. Ea şi Ethan par să se fi certat. Bănuiesc că expresia „suntem doar prieteni” folosită de Ethan i-a intrat în sfârşit în cap răzvrătitei de Mia.

Stephan anunţă că începem aterizarea în Seattle.

— Hei, somnoroaso, o trezesc pe Ana. Mai avem puţin şi aterizăm. Pune-ţi centura.

Se foieşte şi bâjbâie după centură, dar i-o prind eu şi o sărut pe frunte. Se ghemuieşte lipită de mine şi îi sărut părul.

Cred că această călătorie a fost un succes. Dar, pentru mine, a fost şi tulburătoare. Am un sentiment din ce în ce mai mare de... mulţumire. E un sentiment ciudat şi înfricoşător. Unul care ar putea dispărea într-o clipă. Cobor privirea spre Ana, încercând să resping sentimentul îngrijorător. E prea nou. Şi prea fragil. îmi reîndrept atenţia spre hârtiile din faţa mea şi citesc mai departe, făcând însemnări pe margini cu întrebările mele.

Nu te gândi la fericirea ta, Grey.

Nu va duce decât la durere.

Sfatul pe care mi l-a dat Flynn de curând îmi răsună în minte. *Cultiv-o şi preţuieşte-o.*

Rahat. Cum? La naiba.

Elliot se trezeşte şi o tachinează pe Ana în timp ce ofiţerul secund Beighley anunţă aterizarea. îmi iau soţia de mână.

— Christian, Ana. Mulţumesc pentru weekendul fantastic, spune Kate, împletindu-şi degetele cu ale lui Elliot.

— Cu plăcere, îi răspund.

Şi acea senzaţie de *mulţumire* apare din nou.

— CUM ŢI-A FOST WEEKENDUL, doamnă Grey? întreb în drum spre Escala.

Ryan conduce, iar Taylor stă pe scaunul pasagerului. Chiar şi el pare relaxat.

— Frumos, mulţumesc.

— Putem merge acolo oricând. Poţi lua pe cine doreşti. — Ar trebui să-l luăm pe Ray. I-ar plăcea să pescuiască.

— E o idee bună.

— Pentru tine cum a fost? întreabă. O privesc fix.

Fantastic. Înfricoşător de bine...

— Bine, spun, în cele din urmă. Foarte bine.

— Se pare că te-ai relaxat.

— Ştiam că te afli în siguranţă. Se încruntă.

— Christian, sunt în siguranţă mai tot timpul. Ţi-am mai spus, vei daca la 40 de ani dacă vei continua la fel de anxios. Iar eu vreau să îmbătrânesc şi să încărunţesc alături de tine. Ana se întinde şi-mi ia mâna. O ridic la buze şi-i sărut degetele. *întotdeauna îmi voi face griji pentru tine, iubito. Tu eşti viaţa mea.*

— Ce-ţi face mâna? întreb, ca să schimb subiectul.

— E mai bine, mulţumesc.

— Foarte bine, doamnă Grey. Eşti pregătită s-o înfrunţi din nou pe
Gia?

Ana îşi dă ochii peste cap.

— S-ar putea să vreau să te ţin la distanţă de ea, să fii în siguranţă.

— Să mă protejezi?

Cum se întoarce roata! îmi vine să râd.

— Ca întotdeauna, domnule Grey. De toţi prădătorii sexuali, mă tachinează ea, cu glas jos, ca să n-o audă Ryan şi Taylor.

ÎMI PERII DINŢII, bucuros că am aprobat planurile Giei. Echipa lui Elliot va începe luni construcţia. Bifez o listă în mintea mea. Am multe de făcut în săptămâna care urmează, dar, în principal, vreau să mă asigur că Hyde va rămâne mult timp la răcoare. Welch va trebui să cerceteze dacă nemernicul a mai lucrat cu cineva.

Sper că nu.

Sper că s-a terminat.

— E totul în regulă? întreabă Ana, când vin la ea, în dormitor.

Poartă una dintre cămăşile ei de noapte din satin şi arată ca o zeiţă.

Dau din cap în timp ce mă urc în pat lângă ea, lăsând deoparte gândurile despre săptămâna viitoare.

— Nu sunt nerăbdătoare să mă întorc la realitate, spune ea.

-Nu?

Clatină din cap şi-mi mângâie obrazul.

— Am avut un weekend minunat. Mulţumesc.

— Tu eşti realitatea mea, Ana.

O sărut.

— Ţi-e dor de chestiile alea?

— De ce anume?

— Ştii tu. Bătaia şi alte chestii, îmi şopteşte ea.

De ce mă întreabă asta? îmi storc creierul. Bastonul de bambus? De azi dimineaţă.

— Nu, Anastasia, nu ştiu.

îi mângâi obrazul cu dosul palmei.

— Dr. Flynn mi-a spus ceva când ai plecat, ceva ce mi-a rămas în minte. Mi-a spus că nu puteam fi aşa dacă nu ai fi fost atât de dispusă. A fost o revelaţie.

John m-a încurajat să încerc relaţia noastră în felul ei.

Şi uite unde am ajuns...

— Nu ştiam altă cale, Ana. Acum ştiu. A fost educativ.

— Eu te educ? se amuză ea.

Zâmbesc.

— îţi lipseşte?

— Nu vreau să-mi faci rău, dar îmi place să mă joc, Christian. 1\i ştii asta. Dacă ai vrea să faci ceva...

Ridică timid din umărul stâng.

— Ceva?

— Ştii tu, cu biciuşca sau cu băţul... Se opreşte şi se înroşeşte în obraji. *Bicele şi bastoanele, nu?*

— Ei bine, vom vedea. Acum, aş vrea nişte romantism de modă veche.

îi ating buza de jos cu degetul mare şi o sărut încă o dată.Joi, i septembrie 2011

Bastille mă bate măr.

— Căsătoria te înmoaie, Grey, mă tachinează el, dându-şi dread-urile într-o parte în timp ce eu mă căznesc să mă ridic din nou în picioare.

Este a treia oară când mă pune la podea.

— Poate că aşa arată fericirea.

Faţa i se luminează cu un zâmbet cald, apoi vine din nou spre mine cu o lovitură de picior. Dar eu îl blochez şi fac o fentă spre dreapta, apoi îl dobor cu piciorul stâng.

— Da, răspund şi adrenalina îmi străbate venele. Poate că da.

Sar în picioare, cu pumnii ridicaţi, gata să-l pun din nou la pământ, în timp ce se ridică.

— Aşa mai merge, frate.

SORB DIN CAFEA la birou, gândindu-mă la ultimele câteva zile şi la cuvintele lui Bastille. *Poate că aşa arată fericirea.*

Fericirea.

Este o emoţie ciudată şi tulburătoare, una pe care am simţit-o destul de frecvent de când am cunoscut-o pe Ana. Dar întotdeauna le-am considerat nişte momente trecătoare, uneori euforice, alteori doar bucurie pură. Niciodată nu m-a însoţit constant. S-a strecurat în sufletul meu, iar acum este cu mine mereu — dar este un sentiment neliniştitor, o durere în piept. Şi ştiu că simt aşa pentru că mi-ar putea fi smulsă în orice moment, iar eu aş fi devastat.

— *Nu vreau să-ţi sabotezi fericirea, Christian. Ştiu că simţi că n-o meriţi.*

Cuvintele lui Flynn răsună încă o dată în gândurile mele.

Să-mi sabotez fericirea?

Cum şi de ce aş face asta?

Este ca iubirea. Şi asta a fost o perspectivă înfricoşătoare, totuşi am lăsat-o să-mi intre în suflet.

La naiba. De ce nu pot să accept acest sentiment şi să mă bucur de el? Aş putea să mă cufund în vâlvătaia lui şi să renasc ca o pasăre Phoenix... sau voi pieri în flăcările lui, cu ceea ce rămâne din inima mea distrusă?

Baţi câmpii, Grey. Pufnesc în râs. *Revino-ţi în fire.*

Poate că Bastille are dreptate. Ultimele câteva zile au fost idilice. Munca merge bine. Nu m-am mai certat cu soţia mea, doar distracţie şi zbenguială.

A fost... *Ana. Ana a mea.*

îmi amintesc de cina de la Asociaţia de Construcţii Navale, cu câteva seri în urmă, unde — la cererea mea — Ana

a purtat bilele Kegel cât a durat lunga recepţie. Nu voi şti niciodată cum a rezistat. Acasă n-a mai putut. Mă foiesc pe scaun, amintindu-mi de dorinţa ei.

îmi bâzâie telefonul, întrerupându-mi amintirile erotice.

— Da?

— Welch pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, Andrea.

— Domnule Grey.

Vocea lui gravă ucide orice urmă de poftă carnală din trupul meu.

— Audierea pentru eliberarea pe cauţiune a lui Hyde este în după-amiaza asta. Voi da de veste când judecătoarea ia o hotărâre.

— Să sperăm că o va lua pe cea corectă.

îşi drege glasul.

— Există riscul să fugă. Cred că nu va fi eliberat.

— Minunat. Ţine-mă la curent.

Pun telefonul jos şi BlackBerry-ul vibrează — am un alt mesaj.

LEILA

Voiam să vă mulţumesc personal pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine. încerc să înţeleg de ce nu vreţi să ne întâlnim. Este greu. Vă datorez atât de multe. Leila.

Ce naiba?

îmi închid telefonul şi mă întorc la cafeaua mea. Nu am chef să discut cu Leila Williams. N-ar trebui să-mi trimită niciun mesaj. Speram că Flynn a vorbit cu ea, dar vom discuta despre insistenţa Leilei mai târziu, când mă voi întâlni cu el.

MIA E MAI AGITATĂ DECÂT DE OBICEI când ne întâlnim să luăm prânzul, la restaurantul meu preferat de sushi. îmi sare în braţe, fierbând de emoţie şi sărutându-mă pe obraz.

— Mă bucur atât de mult să te văd! exclamă ea.

— M-ai văzut weekendul trecut.

O îmbrăţişez şi eu, cu un ton ironic în glas.

— Dar acum te am doar pentru mine — şi am veşti! M-am angajat.

Ridică mâinile şi face o piruetă ceremonioasă înainte de a se aşeza.

— Bravo! în sfârşit.

Bucuria ei este molipsitoare, iar eu sunt nerăbdător să aud toate detaliile.

— A durat o veşnicie. Dar mă bucur aşa de mult. Lucrez pentru Crissy Scales.

— Firma de catering?

— Da. Pentru nunţi. Evenimente. Toate acele spectacole. Vreau să-mi deschid propria afacere într-o zi, dar ea o să mă înveţe ce trebuie să fac. Sunt foarte entuziasmată.

— Minunat. Când începi?

— Vinerea viitoare.

— Povesteşte-mi.

Nimeni nu se poate entuziasma aşa cum o face sora mea mai mică şi nu-mi amintesc ultima dată când am luat prânzul împreună, doar noi doi. în timp ce mâncăm sashimi şi rulouri maki, îmi povesteşte despre aşteptările pe care le are de la noul ei loc de muncă şi despre ultimele ei încercări de a-i cuceri inima lui Ethan Kavanagh.

— Mia, nu sunt sigur că mă împac cu faptul că ai o viaţă amoroasă.

— Ah, Christian, bineînţeles că am o viaţă amoroasă. M-am distrat atât de mult la Paris.

— Poftim?

— Da. Au fost Victor, Alexandre...

— Ai o listă întreagă? Doamne. Opreşte-te.

— Nu fi mironosiţă, Christian, mă mustră ea.

— Moi?

îmi duc mâinile pe piept în semn de indignare prefăcută. Izbucneşte în râs.

— Deci, crezi că ai vreo şansă cu Ethan? întreb.

— Da.

Este categorică, iar acestea sunt câteva dintre multele lucruri pe care le iubesc la ea: determinarea şi insistenţa ei.

— Bine. îţi urez succes.

Fac semn după nota de plată.

— Putem să repetăm prânzul ăsta? Mi-e dor de tine.

— Bineînţeles. Dar acum trebuie să mă întorc la muncă, am o întâlnire.

SUNT CU BARNEY şi Fred în laborator, examinând cel mai recent prototip al tabletei solare — o versiune mai uşoară, mai simplă şi mai ieftină pentru economiile aflate în dificultate din ţările în curs de dezvoltare. Este acea parte a muncii mele pe care o iubesc cel mai mult. Barney este în formă maximă.

— A durat opt ore să se încarce şi ne oferă trei zile de utilizare.

— Poate mai mult?

— Cred că am ne-am atins limita în privinţa tehnologiei bateriilor în acest moment.

Fred îşi împinge ochelarii în sus pe nas.

— Ecranul alb-negru cu cerneală electronică este cel care economiseşte energie. Şi este mai rezistent.

— Şi pentru piaţa casnică?

— Ecran tactil color.

Barney îmi întinde celălalt prototip. îl cântăresc în mâini.

— Este ceva mai greu.

— Aşa sunt ecranele color.

— Pare scump, spun zâmbind.

— Deocamdată nu am obţinut decât patru ore de la el, cu opt ore la soare.

— Are logică. Dar poate fi încărcat şi în mod convenţional?

— Da. Aici.

Barney ne arată portul de încărcare din partea de jos a dispozitivului.

— Este un USB standard, neprotejat. Durează mult.

— Este o bună perspectivă de marketing.

îmi sună telefonul şi pe ecran apare numele lui Welch.

— Băieţi, trebuie să răspund.

Mă îndepărtez de masa de lucru şi răspund.

— Ce se întâmplă?

— Nu a fost eliberat pe cauţiune. Nu s-a stabilit încă data procesului.

— Nu merită să fie eliberat pe cauţiune. Mulţumesc că m-ai anunţat, închid şi-i trimit un e-mail rapid Anei.

De la: Christian Grey Despre: Hyde

Data: 1 septembrie 2011,15:24 Către: Anastasia Grey

Anastasia

Ca să ştii, lui Hyde i-a fost refuzată eliberarea pe cauţiune şi a fost arestat preventiv. Este acuzat de tentativă de răpire şi incendiere. Deocamdată nu a fost stabilită o dată pentru proces.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă întorc la Fred şi Barney pentru a continua discuţia despre tabletă şi paşii pe care îi avem de făcut în continuare.

Când revin în birou, citesc răspunsul Anei la mesajul meu anterior.

De la: Anastasia Grey Despre: Hyde

Data: 1 septembrie 2011,15:53

Către: Christian Grey Astea sunt veşti bune.

înseamnă că vei mai reduce din măsurile de securitate?

Nu prea-mi place Prescott.

Anax

Anastasia Grey Editor, SIP

De la: Christian Grey Despre: Hyde

Data: 1 septembrie 2011,15:59 Către: Anastasia Grey

Nu. Măsurile de securitate vor rămâne în vigoare. Fără discuţii. Ce nu-ţi convine la Prescott? Dacă nu îţi place, o înlocuim.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Se aude un ciocănit în uşă. O aşteptam pe Ros pentru întâlnirea de la ora patru, dar în uşă îşi face apariţia Andrea.

— Domnule Grey, Ros întârzie. Ajunge la dumneavoastră în zece minute. Pot să vă aduc ceva?

— Sunt bine, Andrea, mulţumesc.

închide uşa în urma ei, iar eu parcurg termenii revizuiţi ai înţelegerii pentru preluarea firmei Geolumara. Trebuie să-i citesc în întregime şi să verific dacă au fost incluse toate sugestiile mele. Când îmi ridic privirea, am un răspuns de la Ana.

De la: Anastasia Grey Despre: Nu te panica! Data: 1 septembrie 2011,16:03 Către: Christian Grey

întrebam şi eu (dându-mi ochii peste cap). Mă mai gândesc la Prescott.

Nu te mai scărpina în palmă!

Anax

Anastasia Grey Editor, SIP

De la: Christian Grey Despre: Nu mă ispiti Data: 1 septembrie 2011, i6m Către: Anastasia Grey

Pot să te asigur, doamnă Grey, că nu intru deloc în panică - nu ţi-am demonstrat acest lucru destul de des? însă mă mănâncă în palmă, e adevărat. S-ar putea să fac ceva disearăîn privinţa asta. x

Christian Grey
CEO nepanicat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

îi scriu rapid lui Ros să aducă cu ea copiile semnate pentru afacerea Geolumara şi mai primesc un e-mail de la soţia mea.De la: Anastasia Grey

Despre: Frecare

Data: 1 septembrie 2011,16:20

Către: Christian Grey

Promisiuni, promisiuni...

Acum nu mă mai bate la cap. încerc să lucrez. Am o întâlnire neprevăzută cu

un autor. Voi încerca să nu fiu distrasă de gândul la tine în timpul întâlnirii.

Ax
Anastasia Grey
Editor, SIP

Se aude un ciocănit în uşă, iar de data asta e chiar Ros. A întârziat douăzeci de minute.

— ARĂŢI BINE, spune Fynn, făcându-mi semn să intru în biroul său.

— Mă simt bine, mulţumesc.

Mă aşez la locul meu obişnuit şi aştept cu răbdare să-şi ocupe şi el locul. Când este gata, îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Deci, ce se mai întâmplă? mă întreabă el.

îl pun la curent cu evenimentele săptămânii, începând cu zborul meu intempestiv înapoi din New York. Ascunzându-mi amuzamentul, văd cum se încruntă sau cum se relaxează pe măsură ce-i povestesc.

— Asta e tot? mă întreabă el când termin.

— Mai mult sau mai puţin.

— Deci, fa-mă să înţeleg. Ai anulat două întâlniri importante pentru a zbura acasă s-o verifici pe Anastasia, pentru că erai supărat pe ea că nu-ţi urmase instrucţiunile, şi astfel ai aflat că acest personaj, Hyde, a intrat în apartamentul tău pentru a-ţi răpi soţia.

— Pe scurt, da.

— A rostit cuvântul de siguranţă, iar asta nu s-a mai întâmplat niciodată — nu vreau să ştiu detaliile, decât dacă simţi cu adevărat nevoia să mi le spui —, dar vă rezolvaţi problemele şi apoi ai un coşmar în care ea moare.

încuviinţez, încercând să-mi calmez neliniştea care mă cuprinde brusc când îmi amintesc fragmente din visul meu.

— Altceva?

— Am dus-o la Aspen cu nişte prieteni. I-am tras un pumn unui tip pentru că a atins-o. Iar în această după-amiază lui Hyde i s-a refuzat eliberarea pe cauţiune. Şi am primit un mesaj de la Leila.

închide ochii şi nu ştiu dacă face asta fie pentru că nu-i vine să creadă ce tocmai a auzit, fie pentru că-şi adună gândurile, fie pentru că e supărat pe Leila.

— Christian, sunt foarte multe lucruri îngrijorătoare aici. Sunt surprins că nu eşti mai stresat.

— Da. Aşa s-ar zice. Dar mi-am temperat stresul cu un lucru total nefamiliar şi de-a dreptul alarmant.

— Aşa?

— Da. Ceva la care ai făcut aluzie în ultimele noastre întâlniri.

— Continuă, mă îndeamnă Flynn.

— Am o senzaţie generală şi copleştitoare de fericire. Este destul de tulburător.

— A, înţeleg.

— Chiar aşa?

— Este evident. Pentru mine, cel puţin.

Expresia lui, în mod frustrant, nu dezvăluie nimic.

— Te rog. Luminează-mă.

— Ei bine, aş îndrăzni să spun că tentativa de răpire a lui Jack Hyde şi încarcerarea sa ulterioară ţi-au justificat sentimentele legate de siguranţa Anei, dar ameninţarea pe care el o reprezenta a dispărut acum. Aşadar, ai putut să laşi garda jos. Ana este în siguranţă.

Ah! Are sens.

— Dar aş mai spune că acesta nu este un fenomen nou. Ai trăit o mare fericire în ultimele luni. Logodna voastră. Nunta. Luna de miere. Am mai vorbit despre asta. Ai tendinţa de a te concentra asupra destinaţiei, şi nu asupra călătoriei în sine. Erai concentrat pe căsătorie şi-ţi făceai griji că nu se va întâmpla. Şi totuşi s-a întâmplat.

Face o pauză ca să-şi accentueze ideile.

— Christian, tu eşti stăpânul propriei tale fericiri. îmi imaginez că în subconştientul tău crezi că nu meriţi să fii fericit. Dar lasă-mă să te lămuresc în privinţa asta. Meriţi. *Ai voie* să fii fericit. La urma urmei, este un drept inalienabil scris în Constituţia proprie.

— Cred că trebuie să afli că dreptul de a-ţi urma fericirea este consemnat cu sfinţenie în Constituţie.

— Hmm... chestiune de semantică. Dar ceea ce înţeleg eu din această situaţie este că tu deţii cheia fericirii tale. Tu deţii controlul. Trebuie doar s-o laşi să intre pe uşă. Şi să nu pui în mod deliberat obstacole în calea ei.

Mă uit la orhideele de pe măsuţa lui de cafea.

— Oare pot?

Cuvintele au zburat înainte de a-mi da seama că le-am rostit cu voce
tare.

— Ce să poţi?

— S-o las să intre.

— Asta depinde numai de tine.

— Dar dacă dispare? Oftează.

— Nu există certitudini în viaţă, cu excepţia morţii şi a taxelor. Toată lumea riscă să fie rănită; ştii bine asta. Ai avut parte de suficiente astfel de lucruri în copilărie. Dar nu mai eşti copil. Acordă-ţi permisiunea de a te bucura de viaţa şi de soţia ta.

Atât de simplu este?

Acum, Leila, spune el, iar eu ştiu că am trecut mai departe.Luni, 5 septembrie 2011

Taylor se îndepărtează cu maşina, iar eu le privesc pe Ana şi pe Prescott intrând în SIP. Senzaţia mea tulburătoare de fericire persistă. Am avut un weekend extraordinar... multă distracţie şi ghiduşii cu doamna Grey. Asta e ceea ce lipsea din viaţa mea.

— Domnule, spune Taylor, aducându-mă înapoi la realitate.

— Da?

— R8-ul Spyder pentru doamna Grey va sosi la sfârşitul săptămânii.

— Excelent. Mulţumesc.

Se uită în ochii mei, în oglinda retrovizoare.

— Ce e?

— Gail are o sugestie pentru dumneavoastră, în privinţa zilei de naştere a doamnei Grey.

— Da?

Aştept să-mi spună mai multe, dar el continuă să conducă.

— Ai de gând să-mi zici?

Mă priveşte din nou în oglindă şi înţeleg rugămintea tăcută. Nu vrea să-i strice plăcerea.

— O să vorbesc cu ea.

— Mulţumesc, domnule.

îmi bâzâie telefonul.

ELLIOT începe!

A ataşat o fotografie cu echipa sa, care a dărâmat unul dintre pereţii din spate ai casei noastre de pe coastă. Este o imagine dramatică: cerul albastru, o gaură în perete, nori de praf de cărămidă şi cinci bărbaţi masivi cu căşti galbene care mânuiesc nişte baroase.

Uau! Lasă măcar o parte din ea în picioare!

ELLIOT

Nu te agita. Urmăm planurile.

Nici nu mă aşteptam la altceva. Mult noroc.

Cât urc cu liftul de la Grey House, îmi verific e-mailurile.

De la: Anastasia Crey

Despre: lahting L deltaplane L bătaie la fund Data: 5 septembrie 2011,0918 Către: Christian Grey

Bărbate

Cu siguranţă ştii cum să faci o fată să se simtă bine.

Bineînţeles că mă voi aştepta la acest tip de tratament în fiecare weekend.

Mă răsfeţi. îmi place la nebunie.

Soţia ta

xox

Anastasia Grey Editor, SIP

Când ajung în birou, îi răspund.

De la: Christian Grey Despre: Misiunea vieţii mele... Data: 5 septembrie 2011,09:25 Către: Anastasia Grey

Este să te răsfăţ, doamnă Grey.

Şi să te menţin în siguranţă pentru că te iubesc.

Christian Grey

Director general îndrăgostit, Grey Enterprises Holdings, Inc.

îndrăgostit nu e suficient. Vreau să fac ceva special pentru ziua ei de naştere şi mă întreb la ce anume se gândeşte doamna Jones. O să vorbesc cu ea în seara asta. între timp, aş vrea să-i iau Anei şi altceva decât maşina... un cadou mai creativ. în timp ce-mi beau cafeaua, îmi vine o idee. Ceva care să sărbătorească toate *premierele* noastre.

Când îmi termin cafeaua, răspunsul ei apare în căsuţa mea de e-mail.

De la: Anastasia Grey Despre: Misiunea vieţii mele... Data: 5 septembrie 2011,09:33 Către: Christian Grey

Este să-ţi dau voie - pentru că şi eu te iubesc. Acum nu mai fi atât de sentimental. Mă faci să plâng.

Anastasia Grey

Editor la fel de îndrăgostit, SIP

Zâmbesc. Amândoi suntem îndrăgostiţi

.Marţi, 6 septembrie 2011

Bijutierii de la Astoria s-au întrecut pe sine. Căutarea mea de la prânz a fost un succes şi sunt încântat de cadoul pe care i l-am cumpărat Anei. Sper să-i placă şi ei. Arunc o privire spre chipul ei frumos de pe peretele biroului meu şi-i admir zâmbetul tainic cu care mă priveşte, dar, ca întotdeauna, nu trădează nimic.

Doamne, ce frumoasă este.

Mă trezesc rânjind la portretul ei ca un nebun îndrăgostit ce sunt.

Un bărbat îndrăgostit de soţia sa.

Revino-ţi, Grey.

Planurile mele pentru ziua de naştere a Anei sunt în curs de desfăşurare. Doamna Jones s-a oferit să gătească o cină-surpriză pentru Ana şi aştept să aflu dacă toţi invitaţii noştri pot veni. M-am oferit să trimit avionul să-i ia pe Caria şi pe Bob, Ray e de acord, fraţii mei au spus că pot veni, dar încă nu am veşti de la părinţii mei. Ana nu ştie nimic despre asta, iar evenimentul va fi prima petrecere surpriză pe care am organizat-o vreodată. îmi amintesc că, atunci când mi-am cumpărat apartamentul, înainte de a fi construit, agentul imobiliar a vorbit în termeni laudativi despre spaţiul de divertisment extins din interior. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să-l folosesc cu adevărat. Nu asta era viaţa mea. Şi acum, doi ani mai târziu, găzduiesc o petrecere.

Pentru soţia mea. Cine ar fi ştiut?

Cred că va fi distractiv.

Am putea duce pe toată lumea să vadă noua casă, duminică după prânz, ca să aflăm cum se descurcă Elliot şi echipa lui. Sau am putea merge înainte doar eu şi Ana. Poate vineri. îmi verific programul, dar sunt întrerupt de un mesaj de la Taylor şi, peste o fracţiune de secundă, de un e-mail de la Ana. Deschid mai întâi e-mailul.

De la: Anastasia Grey Despre: Vizitatori
Data: 6 septembrie 2011,15:27 Către: Christian Grey
Christian
A venit Leila să mă vadă. Mă voi întâlni cu ea, şi va fi şi Prescott.
îmi voi folosi talentele nou dobândite de a pălmui pe cineva, acum, că mi s-a
vindecat mâna, dacă va fi nevoie.
încearcă, încearcă din răsputeri, să nu-ţi faci griji.
Sunt fetiţă mare.
O să te sun după ce vorbim.
Ax
Anastasia Grey Editor. SIP

Ce? Leila? La naiba!

Formez imediat numărul de telefon al Anei. *Sub nicio formă nu vreau să se vadă cu Leila.* Telefonul sună încontinuu, ignorat de Ana, iar mie îmi creşte tensiunea la fiecare apel fără răspuns, până când atinge valori ameţitoare. în cele din urmă, îmi intră mesageria vocală, cerându-mi să las un mesaj, închid, neavând încredere în mine să vorbesc. *La naiba.*

Citesc mesajul lui Taylor. TAYLOR

Doamna Grey se întâlneşte cu Leila Williams. Prescott participă la întâlnire. Mă îndrept spre maşină.

Prescott trebuie să-i fi spus. — Andrea!

Urletul meu zguduie practic geamul biroului. îi răspund lui Taylor printr-un mesaj.

Te duci la SIP?

Andrea nu mai bate la uşă şi intră ca o furtună în biroul meu.

— Domnule Grey?

— Fă-mi legătura cu asistenta Anei. Acum.

— Da, domnule.

De-a ce naiba se joacă Leila? Ştie că îi e interzis. Cât despre Prescott — Leila este pe lista de supraveghere, ştie că nu are voie să se apropie de Ana. Telefonul fix din birou sună şi Andrea îmi face legătura cu Hannah.

— Domnule Grey, bună ziua. Hannah are un glas enervant de vesel.

— Trebuie să vorbesc cu soţia mea. Acum. Nu am chef de amabilităţi.

— O, mă tem că este într-o întâlnire. *O să fac infarct.*

— Ştiu asta. Scoate-o din întâlnire.

— Ăăă. Nu pot...

— Fă-o imediat sau eşti concediată, spun scrâşnind din dinţi.

— Da, domnule, chiţăie ea, apoi trânteşte receptorul de birou şi zgomotul îmi asaltează violent timpanul.

La naiba.

Am rămas în aer. Aşteptând-o încă o dată pe Anastasia Stee... Grey. Degetele mele bat frenetic în birou. Poate că ar trebui să mă ridic şi să plec. *Asta e absurd.*

Oare John a vorbit cu Leila? îmi bâzâie BlackBerry-ul.

TAYLOR

Sunt în maşină. Afară.

Aşteaptă-mă.

TAYLOR Am înţeles.

Nu pricep ce joc face Prescott. De ce a permis să se întâmple una ca asta?

Aud telefonul care scârţâie pe birou şi cade la loc pe suprafaţa dură, zgomotul fiind din nou asurzitor.

Ce mama naibii. Neîndemânatică mai e Hannah!

— Ăăă. Ăăă... Domnule Grey?

— Da, şuier frustrat.

Zi odată!

— Ana spune că-i pare rău, dar este o-ocupată şi vă v-va s-suna în s-scurt t-timp.

Iisuse Hristoase. E praf şi mai e şi bâlbâită.

— Bine, zic şi închid.

Rahat. Ce naiba să fac?

Prescott! Desigur.

Ana a spus că Prescott va fi cu ea la întâlnire. Are telefon, deşi nu cred că am numărul ei.

— Andrea! mai strig o dată, iar o clipă mai târziu ea apare în uşă, şovăind. Fă-mi legătura cu Prescott pe telefonul ei mobil.

Pentru o secundă, Andrea pare nedumerită, iar eu cred că o să explodez.

— Belinda Prescott, care o păzeşte pe Ana, spun. Acum!

— Ah, da, zice Andrea şi dispare.

Nu fi nesimţit, Grey.

Inspir profund încercând să mă calmez, mă ridic şi mă plimb prin spatele biroului meu, ştiind că va dura ceva până când Andrea va obţine numărul lui Prescott. Sunt sufocat de propria-mi anxietate. îmi slăbesc cravata şi-mi desfac nasturele de sus ca să pot respira. Dar o imagine cu Leila — schimbată, falită, îndreptând o armă spre Ana — nu mi se şterge din minte.

E o adevărată tortură.

Furia şi teama mea cresc cu câteva grade pe scara Richter. Răspund repede când sună telefonul.

— Vă caută paza doamnei Grey, spune Andrea.

— Domnule Grey, spune Prescott.

— Prescott, nici nu pot să spun cât de dezamăgit sunt de tine în acest moment. Vreau să vorbesc cu soţia mea.

— Da, domnule, răspunde ea.

Pe fundal se aud discuţii înăbuşite.

— Christian, se răsteşte Ana, şi după tonul ei ştiu că e arogantă şi că-mi vorbeşte cu condescendenţă.

— De-a ce dracu te joci? urlu în telefon.

— Nu ţipa la mine.

Replica ei nu face decât să-mi alimenteze mânia.

— Cum adică, să nu ţip la tine?

Vocea mea răsună prin cameră şi în telefon.

— Ţi-am dat instrucţiuni precise, pe care tu le-ai ignorat complet — din nou. La naiba, Ana, sunt al naibii de furios.

— O să vorbim despre asta când o să te calmezi.

Ah, nu!

— Să nu-mi închizi telefonul în nas!

— La revedere, Christian.

— Ana! Ana!

Linia e moartă şi cred că o să erup ca Muntele St. Helens. Arzând de furie, îmi iau sacoul şi telefonul şi ies în viteză din birou.

— Anulează-mi restul întâlnirilor de astăzi, mârâi spre Andrea. Şi anunţă-l pe Taylor că acum cobor.

— Da, domnule.

Liftul are nevoie de şaisprezece secunde nesfârşite pentru a ajunge jos. Ştiu asta pentru că le număr pe fiecare în parte, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia. După ce intru în lift şi apăs butonul, strâng pumnii atât de tare, încât unghiile mi se înfig în palme şi ştiu că am pierdut lupta. Andrea ridică ochii, consternată, dar eu rămân impasibil, ignorând-o în timp ce uşile se închid.

Sunt gata de luptă.

Cu soţia mea.

Din nou.

Şi cu Leila. Ce naiba are de gând?

Taylor stă lângă maşină, ţinând portiera deschisă. Sunt recunoscător că măcar el se ocupă de situaţie. Ne deplasăm în tăcere până la SIP, în timp ce fierb, gata să dau în clocot la cea mai mică provocare. De pe bancheta din spate sun la biroul lui Flynn, dar intră căsuţa vocală a secretarei sale, Janet. închid, frustrat că nu-mi pot descărca furia nici măcar pe Flynn.

Acesta a fost planul Leilei de la bun început?

Ştia că, dacă o abordează pe soţia mea, atunci voi veni în fugă.

îi fac jocul, dar nu-mi pasă.

După un drum chinuitor, Taylor opreşte în faţa SIP şi ies din maşină ca o furtună. Nu mă opresc la recepţie, ci trec direct prin uşile duble ce duc spre biroul Anei. Hannah mă vede. O ignor şi pe ea.

— Domnule G-Grey...

Dau buzna în biroul Anei, cu atâta forţă, încât câteva hârtii cad pe podea, accentuând pustietatea încăperii.

La naiba.

Mă simt ca un mare idiot. Mă întorc şi mă uit fix la Hannah.

— Unde e? mă răstesc, încercând să nu mă pierd cu firea.

Ea păleşte şi arată spre capătul opus al etajului în plan deschis.

— în sala de şedinţe. Vă... vă conduc eu.

— Mă descurc, mulţumesc.

Mă încrunt la ea, cu tonul meu glacial şi tăios, şi mă întorc în viteză în direcţia din care am venit, ca un nor de furtună pe cale să explodeze. Trebuie să-mi amintesc că nu e vina ei. Ignor privirile curioase ale angajaţilor din birouri, trec dincolo de uşile duble de la recepţie. Acestea se deschid, iar Taylor mi se alătură grăbit. Dincolo de ele o zăresc pe Susannah Shaw, stând pe unul dintre scaunele Chesterfield din sala de aşteptare.

Ce naiba?

Toate fostele mele supuse sunt aici?

Citeşte o revistă, aşa că nu mă vede.

Nu am timp pentru asta.

O observ pe Leila prin peretele de sticlă al sălii de conferinţe. Fără să bat la uşă, dau buzna înăuntru şi sunt întâmpinat de trei perechi de ochi surprinşi. Ana se uită la mine şocată, apoi furioasă. Leila cască ochii, dar îşi lasă privirea în jos, aşa cum şi trebuie. Prescott se uită fix în faţă. Iniţial, sunt uşurat că Ana este nevătămată, dar apoi furia mă copleşeşte.

— Tu, îi zic lui Prescott, eşti concediată. Ieşi afară acum.

Prescott încuviinţează — resemnată, cred — şi ocoleşte masa şi
părăseşte camera. Ana mă priveşte cu gura căscată.

— Christian...

îşi împinge scaunul înapoi şi ştiu că se va ridica în picioare ţipând la mine. Ridic un deget în semn de avertisment.

— Să nu începi.

Vorbesc pe un ton cuminte şi mă lupt să-mi stăpânesc furia. Prescott, lipsită de orice expresie pe chip, trece pe lângă mine şi iese din cameră.

închid uşa în urma ei, apoi mă întorc s-o înfrunt pe Leila.

Arată aşa cum mi-o amintesc de când era cu mine: sănătoasă, normală. Este o uşurare s-o văd arătând ca pe vremuri şi i-aş spune asta, dacă nu aş fi atât de supărat pe ea acum. îmi sprijin degetele pe suprafaţa rece a lemnului lustruit şi mă aplec în faţă, răcnind, eliberând toată tensiunea ce-mi chinuie fiecare muşchi din corp:

— Ce naiba cauţi aici?

— Christian! exclamă Ana şocată, cred, dar o ignor şi-mi concentrez atenţia asupra domnişoarei Leila Williams.

— Ei bine? insist.

Leila mă priveşte, faţa pălindu-i uşor.

— Voiam să te văd şi tu nu m-ai lăsat, şopteşte.

— Şi ai venit aici ca să-mi hărţuieşti soţia?

Leila îşi lasă din nou ochii în pământ.

Ei bine, acum sunt aici. Ai obţinut ceea ce voiai.

Sunt furios pentru că am fost păcălit, dar şi mai speriat că este aici, cu Ana.

— Leila, dacă te mai apropii de soţia mea, îţi voi retrage orice sprijin. Doctorii, şcoala de artă, asigurarea medicală — toate astea au dispărut. Ai înţeles?

— Christian! încearcă Ana să intervină.

Pare tulburată, dar în acest moment nu-mi pasă. O reduc la tăcere cu o simplă privire.

— Da, spune Leila, cu vocea aproape stinsă.

—Ce caută Susannah la recepţie?

— A venit cu mine.

Mă ridic în picioare şi-mi trec o mână prin păr.

Ce mă fac eu cu ea?

— Christian, te rog, intervine din nou Ana. Leila vrea doar să-ţi mulţumească. Asta e tot.

O ignor pe Ana şi o întreb pe Leila:

— Ai stat cu Susannah cât timp ai fost bolnavă?

— Da.

— Ştia ce făceai în timp ce stăteai la ea?

— Nu. Era plecată în vacanţă.

Nu-mi pot imagina că Susannah ar fi rămas impasibilă şi ar fi lă- sat-o pe Leila s-o ia razna. întotdeauna mi s-a părut a fi o persoană grijulie şi atentă.

Oftez.

— De ce vrei să mă vezi? Ştii că ar trebui să trimiţi orice solicitare prin Flynn. Ai nevoie de ceva?

Leila îşi trece degetul peste marginea mesei şi tăcerea umple camera. Brusc, îşi ridică privirea.

— Trebuia să ştiu, declară ea, uitându-se direct la mine.

— -Ce?Că eşti bine.

Ce naiba?

— Că sunt bine?

Nu o cred.

— Da.

Nu cedează teren.

— Mă simt bine. Poftim, ai un răspuns. Acum Taylor te va duce la Sea-Tac ca să te poţi întoarce pe Coasta de Est. Şi dacă faci un singur pas la vest de Mississippi, tot sprijinul meu dispare. Ai înţeles?

— Da. înţeleg, spune Leila în linişte, cu o expresie în sfârşit spăşită.

Asta mă calmează în mare parte.

— Bine, mormăi eu.

— S-ar putea ca Leilei să nu-i convină să se întoarcă acum. Are alte planuri, intervine din nou Ana.

— Anastasia, spun pe un ton îngheţat. Asta nu te priveşte.

Pe faţă i se formează încruntătura încăpăţânată pe care o cunosc atât de bine.

— Leila a venit să mă vadă pe mine, nu pe tine, se răsteşte ea.

Leila se răsuceşte, privind-o pe Ana.

— Aveam instrucţiuni clare, doamnă Grey. Le-am încălcat.

Se uită la mine, apoi se întoarce către Ana din nou.

— Acesta este Christian Grey pe care-l cunosc eu, spune pe un ton aproape melancolic.

Poftim?

Nu e corect.

Am jucat nişte roluri într-o relaţie, pentru numele lui Dumnezeu. Iar ultima dată când s-a aflat în aceeaşi încăpere cu soţia mea, a ameninţat-o cu arma! Voi merge până la capătul pământului ca Anastasia să fie în siguranţă. Leila se ridică, iar eu vreau să fac un salt ca să mă apăr, dar dacă aşa vrea ea să rescrie istoria, atunci aşa să fie. Mie nu-mi pasă deloc.

— Aş vrea să rămân până mâine. Zborul meu este la prânz, afirmă ea.

— O să trimit pe cineva să te ia la zece ca să te ducă la aeroport.

— Mulţumesc.

— Eşti la Susannah?

— Da.

— Bine.

Leila se întoarce spre Ana.

— La revedere, doamnă Grey. Vă mulţumesc că m-aţi primit. 552 Descătuşat

Ana se ridică şi îşi strâng mâinile.

— La revedere. Mult noroc, spune ea.

Leila dă din cap cu un zâmbet fragil şi sincer şi se întoarce spre mine.

— La revedere, Christian.

— La revedere, Leila. Dr. Flynn, ţine minte.

— Da, domnule.

îi deschid uşa ca să iasă, dar ea se opreşte în faţa mea.

— Mă bucur că eşti fericit. Meriţi să fii, spune, apoi pleacă.

O urmăresc din priviri, nedumerit de schimbul nostru de replici.

Ce-a fost asta?

închid uşa şi, respirând profund, mă întorc spre soţia mea.

— Nici să nu te gândeşti să te înfurii pe mine, mârâie. Sună-l pe Claude Bastille şi dă-i un şut în fiind sau du-te la Flynn.

Se înroşeşte pe măsură ce îi creşte furia.

Uau. Atacul ca formă de apărare.

Dar nu despre asta este vorba.

— Ai promis că nu vei face asta.

— Ce să fac? se răsteşte.

— Să mă sfidezi.

— Nu, nu am promis. Am spus că voi fi mai atentă. Ţi-am spus că era aici. Am pus-o pe Prescott s-o percheziţioneze, şi pe celălalt mic prieten al tău. Prescott a fost cu mine tot timpul. Acum ai concediat-o pe biata femeie, când ea făcea doar ce i-am cerut eu să facă.

Ana se simte stăpână pe situaţie.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji, dar iată-te aici. Nu-mi amintesc să fi primit edictul tău papal prin care decretai că nu mă pot întâlni cu Leila. Nu ştiam că vizitatorii mei sunt supuşi unei liste de interdicţie.

E supărată, foarte supărată, ridică vocea şi ochii îi sclipesc de indignare justificată.

Impresionant, doamnă Grey.

Mă mir cum îmi ţine mereu piept şi rămâne la fel de dezarmantă ca întotdeauna. Şi e amuzantă, absorbind aerul înveninat din încăpere cu cuvintele pe care le alege.

— Edictul papal? întreb, pentru că este cel mai amuzant şi mai lipsit de respect lucru pe care l-am auzit de ceva vreme şi sper să-i stârnesc un zâmbet.

Ana rămâne cu faţa împietrită.

La naiba.

— Ce e? întreb, exasperat.

Speram că putem depăşi momentul, acum, că şi-a luat povara de pe suflet.

— 1\i. De ce ai fost atât de insensibil cu ea?

Poftim? Nu am fost insensibil, am fost furios. Nu avea ce să caute aici.

La naiba.

Oftez şi mă sprijin de masă.

— Anastasia, tu nu înţelegi. Leila, Susannah — toate — erau o distracţie, o plăcere, nimic mai mult. Asta era tot. Tu eşti centrul universului meu. Iar ultima dată când v-aţi aflat împreună într-o cameră, ea te-a ameninţat cu arma. Nu o vreau în preajma ta.

— Dar, Christian, era bolnavă.

— Ştiu asta şi ştiu că acum e mai bine, dar nu-i mai acorda prezumţia de nevinovăţie. Ceea ce a făcut a fost de neiertat.

— Dar tocmai i-ai făcut jocul. Voia să te vadă din nou şi ştia că vei sosi în fugă dacă vine să mă vadă pe mine.

Ridic din umeri.

— Nu vreau să fii afectată de vechea mea viaţă.

Ana se încruntă.

— Christian, tu eşti cine eşti din cauza vieţii tale vechi, a noii tale vieţi, la fel oricum ai lua-o. Ceea ce te atinge pe tine mă atinge şi pe mine. Am acceptat asta acceptând să mă căsătoresc cu tine, pentru că te iubesc.

Unde vrea să ajungă cu asta?

Expresia ei este sinceră, plină de compasiune.

Dar de data asta nu pentru mine, ci pentru Leila.

Cine ar fi crezut că Leila o va găsi drept avocat pe sofia mea?

— Nu mi-a făcut niciun rău. Şi ea te iubeşte.

— Nu mă interesează.

Şi nu, ea nu mă iubeşte. Cum ar putea?

Leila ştie prea bine de ce anume sunt capabil...

Ana se uită la mine ca şi cum m-ar vedea pentru prima dată.

Ah, iubito. Ţi-am spus cu mult timp în urmă. Cincizeci de umbre.

— De ce îi iei brusc apărarea? întreb, nedumerit.

— Uite, Christian, nu cred că Leila şi cu mine vom face schimb de reţete şi de modele de tricotat prea curând. Dar nici nu credeam că vei fi atât de lipsit de inimă faţă de ea.

Ţi-am mai spus că nu am inimă, mormăi şi replica sună deranjant chiar şi pentru urechile mele.îşi dă ochii peste cap.

— Nu e adevărat, Christian. Eşti ridicol. Chiar îţi pasă de ea. Nu i-ai plăti cursurile de artă şi toate celelalte dacă nu ţi-ar păsa.

îmi amintesc cum îi făceam baie Leilei, terminată şi murdară, în vechiul apartament al Anei. Ţin mine cum m-am simţit văzând-o aşa. *La naiba. M-am săturat de rahatul ăsta.*

— Discuţia asta s-a terminat. Hai să mergem acasă. Ana se uită la ceasul ei.

— E prea devreme.

— Acasă! insist eu. *Te rog, Ana.*

— Christian, m-am săturat să mă tot cert cu tine. Pare obosită.

Ce ceartă?

— Ştii, continuă ea, interpretându-mi corect expresia încruntată, fac ceva ce nu-ţi place şi tu te gândeşti la o modalitate de a te răzbuna pe mine. De obicei, futaiul tău pervers, care este fie uluitor, fie de-a dreptul crud.
Ridică din umeri. *Crud? La naiba.*
Da, a folosit cuvântul de siguranţă cu tine, Grey. Futu-i.

— Uluitor? întreb, pentru că nu vreau să mă gândesc la partea cu cruzimea.

— De obicei, da.

— Ce anume a fost uluitor? Ana pare exasperată.

— Ştii tu.

— Pot doar să ghicesc.

Diverse amintiri erotice îmi invadează mintea. Ana pe un despărţitor, înlănţuită de pat, crucea… în dormitorul copilăriei mele…

— Christian, eu…

Pare că gâfâie; distragerea atenţiei a funcţionat.

— îmi place să te satisfac.

îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— îţi place.

Vocea ei este delicată ca o petală, mă mângâie. *Peste tot.*

— Ştiu, îi şoptesc la ureche, e singurul lucru de care sunt sigur.

Când mă ridic, Ana are ochii închişi. îi deschide brusc şi îşi ţuguie buzele, probabil ca răspuns la zâmbetul meu insinuant.

O doresc.

Nu vreau să mă cert.

— Ce a fost uluitor, Anastasia? insist.

— Vrei lista?

— Există o listă?

— Ei bine, cătuşele, mormăie ea, iar pentru o clipă pare pierdută în amintirea experienţei noastre din luna de miere.

Nu. O prind de mână şi-mi trec degetul mare peste încheietura ei.

— Nu vreau să-ţi las semne.

Mă uit fix în ochii ei, implorând-o.

— Vino acasă.

— Am treabă.

— Acasă.

Te rog, Ana. Nu vreau să ne certăm.

Ne privim fix în ochi, câmpul de luptă fiind spaţiul dintre noi, în timp ce eu încerc cu disperare să înţeleg la ce s-ar putea gândi. Ştiu că am în- furiat-o şi, în adâncul minţii mele, sunt îngrijorat că aş putea face exact ceea ce Flynn m-a avertizat să nu fac — să sabotez relaţia şi să-mi reprim propria fericire.

Trebuie să ştiu că suntem bine.

Pupilele i se lărgesc, întunecându-i ochii. Nu-i pot rezista. îi mângâi obrazul cu dosul palmei.

— Am putea rămâne aici.

Vocea mea este răguşită, trădându-mi dorinţa şi nevoia de a face pace cu soţia mea.

Ana clipeşte şi clatină din cap, făcând un pas înapoi.

— Christian, nu vreau să facem sex aici. Amanta ta tocmai a fost în această cameră.

— Nu a fost niciodată amanta mea.

Doar Elena se potriveşte acestei descrieri.

Nu te gândi la asta, Grey.

— E doar o chestiune de semantică, Christian.

Pare epuizată, din nou.

— Nu-ţi bate capul cu asta, Ana. Ea face parte din trecut.

Şi nu ştiu dacă mă refer la Leila sau la Elena, dar acelaşi lucru este valabil pentru amândouă.

Amândouă sunt de domeniul trecutului.

Ana oftează şi mă priveşte ca şi cum aş fi o enigmă dificil de rezolvat. Ochii ei mă imploră, dar nu ştiu pentru ce. Brusc, expresia ei devine una alarmată. Oftează, iar eu cred că spune nu.

Dar chiar *e* de domeniul trecutului.

— Da, o implor şi-mi lipesc buzele de ale ei, pentru a-i alunga îndoiala.

— Ah, Christian, şopteşte, uneori mă sperii.

îmi prinde capul în mâini şi mă trage spre ea ca să mă sărute.

Sunt pierdut. O sperii?

O iau în braţe şi-i şoptesc pe buze:

— De ce?

— Te-ai putut îndepărta de ea atât de uşor.

De data asta ştiu că se referă la atitudinea mea faţă de Leila.

— Şi crezi că m-aş putea îndepărta la fel de uşor şi de tine, Ana? De ce naiba ai crede asta? Ce ţi-a venit?

— Nimic. Sărută-mă. Du-mă acasă.

Buzele ei le găsesc pe ale mele încă o dată, dar de data asta în sărutul ei găsesc şi disperarea.

Ce s-a întâmplat, Ana?

Acest gând se evaporă când mă predau sărutului ei.

ANA SE RĂSUCEŞTE sub mine.

— Ah, te rog, mă imploră ea.

— Toate la timpul lor.

O am exact unde mi-o doresc, pe patul nostru din Escala, legată şi disponibilă. Geme şi trage de legăturile de piele care îi leagă coatele de genunchi. Este complet deschisă şi vulnerabilă în faţa mea, în timp ce eu îmi concentrez atenţia şi vârful limbii pe clitorisul ei. Geme în timp ce eu îi torturez punctul îngropat în carne, simţind cum se excită sub atingerea mea necruţătoare.

Doamne, îmi place asta la nebunie.

îşi înfige degetele în părul meu, trăgând cu putere.

Dar nu mă opresc.

încearcă să-şi îndrepte picioarele. E aproape.

— Nu-ţi da drumul.

Cuvintele mele plutesc peste pielea ei udă.

— O să te bat la fiind dacă îţi dai drumul.

Geme şi se zbate mai tare.

— Controlează-te, Ana. Este vorba numai despre control.

îmi reiau eforturile, limba mea continuând s-o provoace, aducând-o din ce în ce mai aproape de orgasm. Ştiu că este o bătălie pierdută pentru ea, este atât de aproape.

— Ah! strigă ea, iar orgasmul îi străbate tot trupul. Ridică faţa spre tavan şi-şi arcuieşte spatele în timp ce-şi dă drumul. *Da!*

Nu mă opresc până când nu o fac să ţipe.

— O, Ana, o cert, ciupind-o de coapsă. Ţi-ai dat drumul.

O întorc pe burtă, şi o plesnesc puternic la fund, până când urlă.

— Controlează-te, repet, şi, prinzând-o de şolduri, intru în ea. Ea strigă din nou.

Iar eu încremenesc. Savurând-o. Aici îmi doresc să fiu. Locul meu preferat.

Mă aplec, îi desfac fiecare cătuşă, eliberând-o, şi o trag complet în poala mea, pătrunzând-o şi mai adânc.

Ana. îmi înfăşor braţul în jurul ei şi îi mângâi obrazul, bucurându-mă de senzaţia atingerii noastre.

— Mişcă-te, îi şoptesc la ureche.

Geme şi se ridică, apoi se lasă la loc în poala mea. *Prea încet.*

— Mai repede, îi ordon.

Şi ea se mişcă. Mai repede. Mai repede. Tot mai repede. Mă ia cu ea. *Ah, iubito.* Acesta e raiul. Atingerea ei.

îi las capul pe spate, sărutându-i gâtul, în timp ce cealaltă mână coboară pe corp, mângâindu-i pielea. De la şold îmi cobor degetele până la vulvă. Scânceşte când îi ating cu degetele clitorisul deja excitat.

— Da, Ana. Eşti a mea. Doar tu.

— Da, strigă ea, iar mie nu-mi vine să cred că e atât de aproape. Abandonul ei îmi alimentează dorinţa. îşi dă capul pe spate.

Şi primele şocuri apar imediat.

— Dă-ţi drumul pentru mine, îi şoptesc.

îşi dă drumul, iar eu o ţin nemişcată în timp ce îi călăuzesc orgasmul.

— Christian! strigă ea, numele meu mă poartă peste

limitele umane.Ah, Ana, te iubesc.

Gem şi ejaculez. Toată tensiunea acumulată mai devreme îmi părăseşte corpul în timp ce-mi savurez eliberarea.

STĂM ÎNTINŞI CU PICIOARELE ÎNCÂLCITE şi cătuşele printre noi. îi sărut umărul şi-i dau la o parte părul de pe faţă. Apoi mă sprijin într-un cot. îi mângâi fundul acolo unde am lovit-o şi o întreb:

— Asta face parte din listă, doamnă Grey?

— Hmm.

— Asta înseamnă că da?

— Hmm.

Surâde subtil, dar cuceritor. Zâmbesc. E incoerentă. *Bravo, Grey.*

îi sărut din nou umărul şi ea se rostogoleşte cu faţa la mine.

— Deci? o întreb.

— Da. Este pe listă. Ochii îi strălucesc ghiduş.

— Dar e o listă lungă.

Simt cum mă umflu în pene.

Furia mea de mai devreme este dată uitării.

îţi mulţumesc, Ana. **O sărut.**

— Bine. Luăm cina?

încuviinţează şi degetele ei dansează pe pieptul meu.

— Vreau să-mi spui ceva.

Ochii ei albaştri sinceri şi curioşi îi întâlnesc pe ai mei. -Ce?

— Să nu te superi.

— Ce este, Ana?

— *îţi* pasă.

Spune cuvintele atât de sincer, cu atâta compasiune, încât tot aerul îmi iese din plămâni.

— Vreau să recunoşti că îţi pasă. Pentru că lui Christian acela pe care-l cunosc şi-l iubesc i-ar păsa.

De ce face asta?

Venite de nicăieri, imaginile cu Leila, Susannah şi restul supuselor mele îmi întunecă mintea. Tot ceea ce am făcut împreună. Tot ceea ce au făcut ele. Pentru mine. Tot ceea ce am făcut şi fac pentru ele.

Leila terminată şi murdară. *La naiba.*

A fost o tortură. N-aş vrea ca ea sau oricare dintre ele să treacă prin asta. *Niciodată.*

— Da. Da, îmi pasă. Eşti fericită? Expresia Anei se îndulceşte.

— Da. Foarte fericită. Mă încrunt.

— Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine acum, aici, în patul nostru, despre...
îmi pune un deget pe buze.
— Noi mai vorbim. Hai să mâncăm. Mi-e foame. Suspin şi clatin din cap.
Femeia asta mă zăpăceşte. în toate privinţele. *De ce este lucrul acesta atât de important pentru ea?* Dulcea mea soţie, atât de plină de compasiune.
— Mă vrăjiţi şi mă nedumeriţi, doamnă Grey.
— Mă bucur.

Mă sărută, limba ei o găseşte pe a mea, şi în curând ne pierdem din nou unul în celălalt.Vineri, 9 septembrie 2011

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

Andrea radiază toata şi este veselă.

Puţin aşa, ca mine. Se pare că şi ei îi prieşte viaţa conjugală.

— Bună dimineaţa, Andrea, spun, cu un zâmbet rapid şi sincer.

— Cafea?

— Te rog. Unde e Sarah?

— Are treabă, pentru întâlnirea din această dimineaţă. Neagră?

— Da. Apoi hai să trecem în revistă pregătirile pentru astăzi şi pentru weekend.

Mă aşez la birou şi răsfoiesc documentele din faţa mea. Astăzi ne întâlnim cu familia Hwang din Taiwan pentru a discuta despre asocierea în participaţiune cu şantierul lor naval. Am statisticile lor, structura lor de management, detalii despre furnizorii şi subcontractanţii lor şi o listă cu clienţii pe care îi au. Este impresionantă, dar o parte din mine încă se întreabă de ce ar vrea să se asocieze cu o companie din SUA. De fapt, m-am tot frământat întrebându-mă asta pe tot parcursul discuţiilor noastre cu ei. Ne-au spus în timpul ultimei noastre convorbiri că vor să se extindă în toată zona Pacificului pentru a fi mai puţin dependenţi de piaţa internă şi de cea din Asia de Est. Dar GEH ar putea intra pe un teren minat din punct de vedere politic.

Ei bine, astăzi avem ocazia să punem toate întrebările dificile.

Andrea mi se alătură. Face o cafea foarte bună.

— E grozavă.

îmi ridic ceaşca în faţa ei şi sunt răsplătit cu un zâmbet.

— Cum stai cu pregătirile de călătorie pentru petrecerea surpriză a Anei?

— Familia dumneavoastră soseşte mâine. Raymond Steele se întoarce tot mâine din excursia sa de pescuit din Oregon. Gulfstream-ul va decola în această după-amiază spre Savannah pentru a-i lua pe domnul şi doamna Adams. Ei vor ajunge la Seattle mâine după-amiază. Voiam să verific dacă nu aveţi nevoie de rezervări la hotel pentru ei.

— Nu, mulţumesc. Vor sta cu noi.

— Cred că asta e tot în ceea ce priveşte weekendul. Am ţinut legătura cu doamna Jones.

— Minunat. Acum, delegaţia taiwaneză.

Mă uit la ceas.

— Ar trebui să fie aici la ora 11.

— Totul este pregătit.

Andrea e eficientă, ca de obicei.

— Vin de la Fairmont Olympic. Pe lângă proprietari, domnul şi domnişoara Hwang, şi directorul lor operaţional, domnul Chen, vine şi translatorul; îmi pare rău că nu ştiu încă numele lui sau al ei. Marco se va întâlni cu ei la recepţie şi-i va însoţi până la sala de conferinţe.

— Ciudat că aduc un translator. Cu toţii vorbesc fluent engleza.

Andrea ridică din umeri.

— Prânzul este rezervat pe numele dumneavoastră, la Four Seasons, la ora 13:30.

— Mulţumesc, Andrea, se pare că totul este sub control.

— Asta e tot?

— Deocamdată.

După ce pleacă, mă întorc la iMac şi-mi verific e-mailul. Titlul mesajului Anei îmi sare în ochi.

De la: Anastasia Grey Despre: Lista
Data: 9 septembrie 2011,09:33 Către: Christian Grey

Asta e cu siguranţă în top.

:D

Ax

Anastasia Grey Editor, SIP

Râd zgomotos şi mă foiesc în scaun când îmi amintesc de depărtă- tor şi de cât de conciliantă a fost soţia mea aseară. Dar, din nou, aşa a fost în fiecare seară de când Leila a pătruns în viaţa noastră. Din fericire, acea dramă a luat sfârşit — Leila este acasă, iar Flynn m-a asigurat că şi-a reluat lin viaţa din Connecticut.

Ana este la fel de nesătulă ca întotdeauna. *Sunt un bărbat norocos, foarte norocos.*

De la: Christian Grey
Despre: Spune-mi ceva nou
Data: 9 septembrie 2011,09:42
Către: Anastasia Grey

Aşa spui de trei zile.

Hotărăşte-te.

Sau... am putea încerca altceva.

;)

Christian Grey

CEO, împătimit al acestui joc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Singura noastră sursă de conflict au fost insistenţele Anei de reangajare a lui Prescott, în ciuda faptului că Ana însăşi a spus că nu e sigură în privinţa ei. Am asigurat-o pe Ana că-i voi da lui Prescott recomandări bune, dar asta e tot, iar pentru mine discuţia este închisă. Recitesc documentele din faţa mea; trebuie să fiu bine pregătit.

Apoi verific dacă mai există alte e-mailuri de la Ana, dar nu există ni- ciunul. Sunt nerăbdător să înceapă şedinţa, dar, cu 45 de minute înainte de începerea acesteia, trebuie să mă dezmorţesc puţin. Mă ridic, îmi iau telefonul şi ies din birou.

— Andrea, mă duc la Ros. Am telefonul la mine.

îl flutur şi observ că trebuie încărcat.

La naiba.

— Poţi să mi-l încarci tu?

— Da, domnule Grey.

Simţind nevoia de a-mi consuma o parte din energia excesivă înainte de întâlnire, cobor în fugă scările spre biroul lui Ros.

ROS ARE O LISTĂ ÎNTREAGĂ CU ÎNTREBĂRI pentru fraţii Hwang şi discutăm despre diverse tactici, când se aude o bătaie în uşă. Este Andrea.

— V-a sunat doamna Grey. Voia să vorbească urgent cu dumneavoastră. M-am gândit că aţi vrea să ştiţi.

îmi dă telefonul.

— Mulţumesc.

încruntat, ies din biroul lui Ros şi o sun pe Ana.

— Christian, oftează Ana, cu respiraţia întretăiată, aproape sufocându-se.

Un fior mă străbate pe şira spinării.

— Doamne, Ana. Ce s-a întâmplat?

— E Ray... a avut un accident.

— La naiba!

— Sunt în drum spre Portland.

— Pordand? Te rog, spune-mi că Sawyer e cu tine.

— Da, el conduce.

— Unde e Ray?

— La OHSU.

Ros iese din biroul ei, atrăgându-mi atenţia.

— Christian, vor ajunge în scurt timp.

Ochii mei se îndreaptă spre ceasul de pe perete. Este 10:48.

— Da, Ros, ştiu!

întâlnirea va dura cel puţin două ore. *La naiba.* Aveam de gând să-i duc la prânz.

Ros şi Marco se pot ocupa.

— îmi pare rău, iubito — pot ajunge acolo în aproximativ trei ore. Am nişte chestiuni de care trebuie să mă ocup aici. Voi zbura până acolo.

Slavă Domnului că *Charlie Tango* e funcţional.

— Am o întâlnire cu nişte tipi din Taiwan, continui. Nu pot să-i las baltă. E o afacere pe care o discutăm de luni întregi. O să plec de aici cât de repede pot.

— Bine, şopteşte ea, cu vocea joasă şi speriată.

Mi se strânge inima. Ana nu se comportă aşa de obicei.

— Ah, iubito, murmur, copleşit de dorinţa de a lăsa totul baltă şi de a merge la ea.

Are nevoie de mine.

Dar nu pot. Am responsabilităţi aici.

Sawyer este cu ea.

— Voi fi bine, Christian. Nu te grăbi. Nu vreau să-mi fac griji şi pentru tine. Zboară cu grijă.

— Aşa o să fac.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, scumpo. Voi ajunge la tine cât de repede pot. Ţine-l pe Luke aproape.

— Da, aşa voi face.

— Ne vedem mai târziu.

— Pa.

închide telefonul.

— E totul în regulă? întreabă Ros.

Clatin din cap.

— Nu. Tatăl Anei a avut un accident.

— A, nu...

— Este la spital în Portland. Ana se duce acolo chiar acum. Trebuie să dau un telefon rapid.

O sun pe mama şi, printr-un miracol, Grace răspunde la telefon.

— Christian, dragă. Ce bine că am veşti de la tine.

— Mamă, tatăl Anei a avut un accident.

— O, nu, sărmanul Ray. E bine? Unde este?

— LA OHSU.

— E grav?

— Nu ştiu. Ana e pe drum spre el. Din păcate, am o întâlnire aici la care trebuie să particip înainte de a mă duce acolo.

— înţeleg. Un prieten de la Yale lucrează acolo. O să dau nişte telefoane.

— Mulţumesc, mamă. Trebuie să închid.

O sun pe Andrea, sperând că s-a întors la biroul ei.

— Domnule Grey.

— Tatăl Anei a avut un accident. Voi avea nevoie ca Stephan să zboare cu mine la Portland cu *Charlie Tango* după ce se termină întâlnirea asta. Poţi s-o rogi pe Beighley să ia Gulfstream-ul până la Savannah? Va trebui să găsim un al doilea pilot care să meargă cu ea. Şi ţine legătura cu Taylor — vreau să vină cu mine.

— Da, domnule. O să mă ocup imediat de asta.

închid, iar Ros îşi adună hârtiile de pe birou.

— Va trebui să-i întreţii pe fraţii Hwang după această întâlnire. Scoate-i la prânz. Am o masă rezervată la Four Seasons. Va trebui să mă duc la tatăl Anei.

— Bineînţeles. îl voi ruga pe Marco să vină cu mine.

— Ar fi bine să mergem sus.

RYAN NE DUCE CU MAŞINA PE MINE ŞI PE TAYLOR la heli- portul din centrul oraşului Seattle. A fost ideea Andreei să plecăm de aici, şi nu de la Boeing Field, pentru a economisi timp. întâlnirea cu familia Hwang a fost un succes uriaş. Am achiziţionat un şantier naval, iar înţelegerea la care am ajuns pare să mulţumească ambele părţi, dar i-am lăsat pe Ros şi Marco să pună la punct detaliile. Ros şi cu mine suntem invitaţi să vizităm şantierul naval săptămâna viitoare, dar acum trebuie să fiu alături de soţia mea şi să aflu detalii despre starea socrului meu.

în timp ce Ryan parchează Audi-ul în faţa clădirii, îmi amintesc ultima dată când am folosit acest héliport — am condus-o pe Ana la expoziţia lui José din Portland. Totul făcea parte din încercarea mea de a o recâştiga.

îmi permit un scurt moment de triumf.

Am reuşit.

Acum e soţia mea.

Cine ar fi crezut, Grey?

Taylor şi cu mine ne îndreptăm spre liftul care ne duce la heliportul de pe acoperiş. Uşile se deschid şi iată-l pe *Charlie Tango.*

Mândria şi bucuria mea, readusă la gloria ei de odinioară.

L-am lăsat ars şi abandonat într-un luminiş dintr-un colţ sălbatic şi pustiu al Rezervaţiei Naţionale Gifford. Acum are două motoare noi şi, după ce a fost reparat şi bibilit la Eurocopter, se ridică semeţ şi mândru, strălucind ca nou în soarele după-amiezii. Este o bucurie să-l priveşti. Stephan coboară din cabina de pilotaj, radiind, în timp ce noi ne îndreptăm spre el.

— Se manevrează la fel ca înainte şi arată bine, spune el în loc de salut.

— Abia aştept să-l pilotez.

În ciuda anxietăţii mele legate de Ana, abia îmi pot stăpâni entuziasmul de a fi din nou la manşa lui *Charlie Tango.*

— Mă gândeam că asta vei spune.

Cu un zâmbet pe chip, ţine uşa pilotului deschisă, apoi se aşază lângă mine, în timp ce Taylor sare în spate. După ce îmi prind centura de siguranţă, îmi pun căştile şi trec prin verificările de dinaintea zborului.

— Am uitat ceva? îl întreb pe Stephan.

— Nu, domnule. V-aţi amintit totul.

— Verific turaţia elicei şi apoi contactez turnul prin radio.în regulă, băieţi. Sunteţi gata?

— Recepţionat, spune Taylor în cască, iar Stephan ridică degetul mare în sus.

Uşor, cobor manşa, iar *Charlie Tango* se înalţă ca o pasăre Phoenix în soarele din Seattle. Simt un fior şi o uşurare, ştiind că voi fi alături de soţia mea în puţin peste o oră.

Zborul spre Oregon este o distragere binevenită de la grijile mele legate de Ana şi de tatăl ei. *Charlie Tango* este la fel de receptiv, fin şi elegant ca întotdeauna. Aterizează cu graţia lui obişnuită pe heliportul din Portland.

— îl ţii pornit? îl întreb pe Stephan.

— Cu plăcere, domnule.

A fost de acord să aştepte instrucţiuni suplimentare, deoarece nu ştiu când sau dacă vom pleca acasă astăzi.

Afară ne aşteaptă un Suburban. Agentul de închirieri îi înmânează cheile lui Taylor şi pornim spre spital. în timp ce el conduce, scot telefonul ca s-o sun pe Ana, dar găsesc un apel pierdut şi un mesaj vocal de la mama. O sun pe Grace, în loc să-i ascult mesajul, dar nu răspunde. *La naiba.* închid şi-i ascult mesajul vocal. Tonul îi este clar şi concis, cu vocea ei de doctor.

— Christian, nu am prea multe informaţii despre socrul tău. Ştiu că este în sala de operaţie şi că se află acolo de ceva vreme. E în stare gravă. Vom afla mai multe când vor termina operaţia. Nu ştiu când se va întâmpla asta. Dacă eşti la spital, sună-mă.

Mă încrunt la telefon. Mesajul mamei mele este supărător; *stare gravă* nu sună bine.

— Taylor, s-ar putea să fie nevoie să rămânem peste noapte. Poţi să iei nişte lucruri de bază pentru Ana şi pentru mine?

— Articole de toaletă?

— Da. Şi un schimb de haine sau două. Pentru amândoi. îmbrăcăminte normală. Te rog.

— Da, domnule.

O sun pe Andrea şi ea răspunde la primul apel.

— Domnule Grey.

— Andrea, e posibil să rămânem în Portland în seara asta. Verifică dacă The Heathman are un apartament liber.

— Aşa voi face. Să vă trimit laptopul prin curier?

— îl am. L-a luat Taylor.

La naiba. Mâine e ziua de naştere a Anei.

— Sun-o pe doamna Jones. Nu sunt sigur că vom reuşi să ajungem la cină mâine. O s-o anunţ mai târziu.

— Să anulez zborul Gulfstream-ului?

— Nu. Lasă-i să aterizeze în Savannah. Poate că Ana vrea ca mama ei să fie aici. Te sun când voi şti mai multe.

închid telefonul.

Ce să fac?

Taylor îmi atrage atenţia.

— Ce este? întreb.

— Domnule, aş putea să vă las la spital. Să fac cumpărăturile necesare, să le las la hotel, apoi să zbor înapoi la Seattle cu Stephan şi să mă întorc cu R8-ul doamnei Grey, ca să-l aibă aici mâine dimineaţă.

— E o idee. Să vedem cum se simte tatăl ei înainte de a face ceva. Dar da, este un plan bun. Ai putea să aduni şi câteva lucruri pentru mine.

— Da, domnule.

Poate că va trebui să reprogramăm aniversarea Anei pentru mai târziu în această lună. în timp ce mă gândesc la asta, îmi amintesc că azi e prima zi de lucru a Miei la noua slujbă. îi trimit un mesaj rapid cu urări de succes, iar Taylor opreşte în faţa clădirii principale a OHSU.

Sunt foarte încordat. în ciuda profesiei mamei mele, detest spitalele.

ÎN LIFT, SPRE SALA DE OPERAŢIE, telefonul meu vibrează — e un mesaj de la Andrea. A rezervat apartamentul meu obişnuit la The Heathman. O asistentă de la recepţia de la etajul trei mă îndrumă spre sala de aşteptare. Inspir profund şi deschid uşa. în interiorul încăperii sumbre şi modeste o găsesc pe Ana, aşezată pe un scaun de plastic. Palidă, speriată şi încotoşmănată într-o jachetă de piele bărbătească, îl strânge de mână pe José Rodriguez. Tatăl acestuia stă alături, într-un scaun cu rotile.

— Christian, strigă ea.

Uşurarea şi speranţa de pe chipul ei, în timp ce sare să mă întâmpine, sting scurta străfulgerare de gelozie care mi s-a aprins în piept. Când o simt în braţele mele, închid ochii şi o ţin aproape. Miroase a mere, a livezi şi a Ana, dar şi a parfum ieftin şi a nopţi transpirate, petrecute în oraş.

Jacheta lui José?

Strâmb din nas şi sper să nu observe nimeni. José se ridică în picioare, dar José Rodriguez senior rămâne în scaunul cu rotile, părând destul de zdruncinat.

La naiba. Trebuie să fi fost şi el implicat în accident.

— Vreo veste? o întreb pe Ana, dar ea clatină din cap.

— José.

îl salut făcând un semn din cap, în timp ce-mi ţin soţia în braţe. Sawyer stă pe un scaun într-un colţ. Mă salută cu o mişcare scurtă din cap. Sunt bucuros că a fost aici cu Ana.

— Christian, acesta este tatăl meu, José Senior, spune José.

— Domnule Rodriguez — ne-am cunoscut la nuntă. Aţi fost şi dumneavoastră implicat în accident?

îi strâng uşor mâna liberă.

— Cu toţii am fost, răspunde José. Mergeam spre Astoria la pescuit.

Trăsăturile i se înăspresc, iar prospeţimea tinereţii îi dispare, dezvăluind bărbatul ameninţător ascuns sub straturi.

— Dar am fost loviţi de un şofer beat pe drum. I-a distrus maşina tatălui meu. în mod miraculos, eu am scăpat nevătămat. Tatăl meu a fost accidentat, dar Ray...

Se opreşte şi înghite în sec pentru a se aduna, apoi, cu o privire rapidă şi neliniştită către Ana, continuă:

— A fost rău de tot. A fost transportat cu un elicopter de la spitalul comunitar din Astoria până aici.

O strâng şi mai tare pe Ana.

— După ce l-au bandajat pe tata, am venit după el, termină el de povestit, iar eu îmi ridic sprâncenele surprins.

Domnul Rodriguez senior are un picior şi un braţ în gips, iar o parte a feţei este tumefiată. Nu pare în stare să călătorească.

José clatină din cap cu exasperare, ca şi cum mi-ar putea citi gândurile.

— Da. Tatăl meu a insistat.

— N-ar trebui să vă duceţi acasă? întreb.

— Nu vrem să fim în altă parte.

Faţa domnului Rodriguez se schimonoseşte; pare că se află în suferinţă.

Poate că ar trebui să se ducă acasă.

Dar nu-i presez; au venit aici pentru Ray. O iau de mână pe Ana, o conduc înapoi spre unul dintre scaune şi mă aşez lângă ea.

— Ai mâncat?

Clatină din cap.

— Ţi-e foame?

Clatină din cap din nou.

— Dar ţi-e frig? întreb, simţind încă o dată mirosul jachetei lui José.

încuviinţează şi-şi înfăşoară şi mai strâns în jurul ei haina. Uşa se deschide şi apare un bărbat în halat — brunet, înalt şi cu un aer obosit; are o expresie gravă.

La naiba.

Ana se grăbeşte să se ridice în picioare, iar eu mă reped s-o ţin. Toţi ochii din încăpere sunt aţintiţi asupra tânărului doctor.

— Ray Steele, spune Ana cu un calm fals.

— Sunteţi ruda lui? întreabă doctorul.

— Sunt fiica lui, Ana.

— Domnişoară Steele...

— Doamna Grey, murmur eu, corectându-l.

— îmi cer scuze, bâiguie doctorul. Eu sunt doctorul Crowe. Tatăl dumneavoastră este stabil, dar în stare critică.

Ana se prăbuşeşte în braţele mele în timp ce doctorul dă lovitură după lovitură despre starea lui Ray.

— A suferit leziuni interne grave, în principal la diafragmă, dar am reuşit să le reparăm şi am reuşit să-i salvăm splina. Din păcate, a suferit un stop cardiac în timpul operaţiei din cauza pierderii de sânge. Am reuşit să-i repornim inima, dar acest lucru rămâne un motiv de îngrijorare.

Iisuse!

— Cu toate acestea, continuă doctorul Crowe, cea mai mare îngrijorare a noastră este legată de contuziile severe de la cap, iar RMN-ul arată că are o inflamaţie la nivelul creierului. I-am indus coma ca să rămână nemişcat în timp ce-i monitorizăm starea creierului.

Ana geme, sprijinindu-se mai mult pe mine.

— E o procedură standard în astfel de cazuri. Deocamdată, trebuie doar să aşteptăm şi să vedem.

— Şi care este prognosticul? întreb, încercând să-mi maschez suferinţa din voce.

— Domnule Grey, este dificil de spus în acest moment. Este posibil să se recupereze complet, dar lucrul acesta este acum în mâinile lui Dumnezeu.

— Cât timp îl veţi ţine în comă?

— Depinde de cum răspunde creierul său. De obicei, între 72 şi 96 de ore.

— Pot să-l văd? întreabă Ana tulburată.

— Da, ar trebui să-l puteţi vizita în aproximativ o jumătate de oră. A fost dus la secţia de terapie intensivă de la etajul şase.Mulţumesc, domnule doctor.

Doctorul Crowe dă din cap în semn de rămas bun şi ne părăseşte.

— Ei bine, măcar e în viaţă, şopteşte Ana, încercând să pară optimistă, dar lacrimile i se adună în ochi şi se revarsă pe chipul ei palid.

Nu. Ana, iubito.

— Stai jos, îi spun, ajutând-o să se aşeze înapoi pe scaun.

— Tată, îi spune José părintelui său, cred că ar trebui să plecăm. Trebuie să te odihneşti. Nu vom afla nimic pentru o vreme. Ne putem întoarce în seara asta, după ce dormi puţin. E în regulă, nu-i aşa, Ana?

José se întoarce spre Ana.

— Bineînţeles, răspunde ea.

— Rămâneţi în Portland? întreb, iar José dă din cap. Aveţi nevoie de o maşină?

José se încruntă.

— Voiam să comand un taxi.

— Vă poate duce Luke.

Sawyer se ridică în picioare, în timp ce José pare derutat

— Luke Sawyer, spune Ana.

— Ah, sigur. Da, am aprecia asta. Mulţumesc, Christian.

Ana îl îmbrăţişează cu grijă pe domnul Rodriguez, apoi, pe José. El îi şopteşte ceva la ureche, dar eu sunt suficient de aproape ca să aud.

— Să fii puternică, Ana. E un om în formă şi sănătos. Are toate şansele să scape.

— Aşa sper, răspunde ea, cu o voce îngrozitor de slabă.

Cuvintele ei mă străpung ca o coasă, pentru că nu pot face nimic
ca să ajut. îşi dă jos jacheta cu miros înţepător a lui José şi i-o înapoiază.

Slavă Domnului.

— Păstreaz-o, dacă îţi este încă frig, se oferă el.

— Nu, sunt bine. Mulţumesc, spune ea, iar eu o iau de mână. Dacă apare vreo schimbare, te anunţ imediat.

José îi zâmbeşte firav şi-l conduce pe tatăl său spre uşa pe care Sawyer le-o ţine deschisă. Domnul Rodriguez ridică mâna, iar José se opreşte.

— Mă voi ruga pentru el, Ana.

Vocea bărbatului mai în vârstă se frânge.

— M-am bucurat să mă reîntâlnesc cu el după atâţia ani. Mi-a devenit un bun prieten.

— Ştiu, spune Ana, cu vocea plină de emoţie.

Cei trei pleacă, iar noi rămânem, în sfârşit, singuri. îi mângâi obrazul.

— Eşti palidă. Vino aici.

Mă aşez, o iau în poala mea şi o cuprind cu braţele. Ea se ghemuieşte la pieptul meu, iar eu îi sărut părul. Stăm aşa. împreună.

Fiecare dintre noi cu propriile gânduri.

Ce să-i spun ca s-o liniştesc?

Habar nu am. Sunt neputincios şi urăsc asta.

O prind de mână şi o strâng, dorindu-mi s-o liniştesc.

Ray e un om puternic. O s-o scoată la capăt; trebuie s-o scoată la capăt.

— Cum a mers *Charlie Tango*? întreabă ea în cele din urmă şi mă mir că, în situaţia asta, se mai poate gândi la mine.

Cred că zâmbetul meu spontan este un răspuns suficient. EC135-11I meu s-a întors. Şi a fost o adevărată plăcere să-l pilotez.

— Ah, a fost agil. Surâde.

— Agil[8]?

— Este o replică din „Poveste din Philadelphia". Filmul preferat al lui Grace.

— Nu-l ştiu.

— Cred că îl am pe Blu-Ray acasă. Ne putem giugiuli uitându-ne
la el.

îmi lipesc buzele de părul ei şi-i inhalez parfumul, mai dulce acum când jacheta lui José a dispărut cu el cu tot.

— Pot să te conving să mănânci ceva?

— Nu acum. Vreau să-l văd mai întâi pe Ray. Nu insist.

— Cum au fost taiwanezii? mă întreabă şi cred că manipulează conversaţia pentru a mă împiedica să mă gândesc la mâncare.

— Amabili.

— Cum adică amabili?

— M-au lăsat să le cumpăr şantierul naval pentru mai puţin decât preţul pe care eram dispus să-l plătesc.

— Asta e bine?

— Da. E bine.

— Dar am crezut că ai un şantier naval aici.

8 Yar, în original, un termen folosit în general în nautică. *(N.r.)*

— Am. îl vom folosi pentru a face finisajele. Vom construi carenele în Orientul îndepărtat. E mai ieftin.

— Cum rămâne cu forţa de muncă de la şantierul naval de aici?

Bună întrebare, doamnă Grey.

— Vom redistribui oamenii. Ar trebui să reducem la minimum disponibilizările.

Sper.

O sărut încă o dată.

— Hai să mergem să vedem ce face Ray!

RAYMOND STEELE SE AFLĂ ÎN ULTIMUL pat din secţia de terapie intensivă. E un şoc să-l văd inconştient şi conectat la o serie de echipamente medicale de înaltă tehnologie. Omul ăsta mă intimidează mai mult decât oricine altcineva, dar, în momentul de faţă, pare vulnerabil şi bolnav. Foarte bolnav. Este în comă indusă şi conectat la un ventilator; are un picior în gips şi pieptul îi este bandajat într-un pansament chirurgical. Restul trupului e protejat de o pătură subţire.

Iisuse. Ana este şocată când îl vede şi clipeşte des, lăcrimând.

Tulburarea ei este greu de privit.

Ce trebuie să fac? Ce să spun ?

Nu pot s-o fac să se simtă mai bine.

O asistentă verifică monitoarele. Pe insigna ei scrie KELLIE.

— Pot să-l ating? întreabă Ana şi întinde mâna spre Ray fără să aştepte un răspuns.

— Da, spune Kellie cu amabilitate.

Rămân la capătul patului şi privesc cum Ana acoperă cu grijă mâna lui Ray cu a ei. Brusc, se prăbuşeşte în scaunul de lângă pat, îşi lasă capul pe braţul lui şi începe să plângă în hohote.

O, nu.

Mă duc repede s-o consolez.

— Ah, tati. Te rog să te faci bine, imploră ea încet. Te rog.

Mă simt al naibii de neputincios, îmi pun mâna pe umărul ei şi o strâng cu putere, încercând să-i ofer puţină consolare.

— Toate semnele vitale ale domnului Steele sunt bune, spune Kellie cu calm.

— Mulţumesc, murmur eu, pentru că nu ştiu ce altceva să spun.

— Mă poate auzi? întreabă Ana.

— E ca într-un somn adânc. Dar cine ştie?

— Pot să mai stau un pic?

— Sigur că da, zice Kellie, zâmbindu-i Anei cu căldură.

Ana este acolo unde trebuie să fie acum, iar eu ar trebui să fac aranjamentele pentru a rămâne în Portland. în niciun caz nu vom merge acasă în seara asta. O mai strâng **o** dată de umăr şi ea îşi ridică ochii spre ai mei.

— Trebuie să dau un telefon.

O sărut pe cap.

— Voi fi afară. Te las puţin singură cu tatăl tău.

DIN SALA DE AŞTEPTARE de la etajul al şaselea o sun pe mama. De data asta răspunde şi o pun la curent cu starea lui Raymond Steele. Inspiră profund.

— Pare a fi în stare critică. Vreau să vin să-l văd...

— Mamă. Nu trebuie...

— Nu. Christian. Vreau să vin. Ana face parte din familie. Trebuie să vin să văd ce face. Voi veni cu Carrick cu maşina.

— Pot să vă aduc eu cu avionul.

— Poftim?

— Elicopterul meu este aici, dar Taylor îl duce înapoi la Seattle. Stephan vă poate aduce cu avionul până aici.

— Sună bine. Aşa facem.

— Bine. îl voi anunţa pe Taylor, iar tu poţi lua legătura cu el.

— Sigur. Christian, Ray este pe mâini bune.

— Mulţumesc, mamă.

îl sun pe Taylor şi îi spun ce am stabilit cu mama. Apoi o sun pe Andrea.

— Domnule Grey. Ce mai face domnul Steele?

— Este în stare gravă. Vom sta aici cel puţin două nopţi. Va trebui să fac ceva pentru ziua de naştere a Anei aici, dacă va fi cazul. Poate o cină privată, dacă este pregătită. Aş vrea ca familia ei şi prietenii noştri să participe şi ei. Dar ar trebui să vedem cum va fi Ray dimineaţă.

— Pot să vorbesc la The Heathman, să văd dacă pot găzdui ei o cină privată.

— Bine. Ana are nevoie de mama ei, aşa că hai s-o aducem pe ea şi pe soţul ei, aşa cum am plănuit. Rezervă camere pentru ei, pentru ai mei şi pentru restul invitaţilor noştri şi fa aranjamentele provizorii pentru a-i aduce aici. Mama mea ni se va alătura în această seară. Te rog s-o cazezi Ia The Heathman în seara asta.

— Aşa voi face.Află numărul de mobil al lui José Rodriguez. Aş vrea să-l invit şi pe el.

— O să vă trimit un mesaj.

— Mulţumesc, Andrea.

închid şi o sun pe doamna Jones pentru a-i confirma că petrece- rea-surpriză de mâine, de la Escala, este anulată.

— Sper ca domnul Steele să se refacă repede, spune Gail.

— Da, şi eu sper. îmi pare rău pentru ziua de mâine.

— Nu e niciun deranj, domnule Grey. Mai sunt ocazii.

— Aşa e. Mulţumesc, Gail.

închid şi mă întorc la terapie intensivă. Ajuns la cabinetul asistentelor, îi dau lui Kellie numărul meu de mobil şi al Anei, rugând-o să ne sune dacă starea lui Ray se modifică. E timpul ca soţia mea să mănânce ceva.

Când revin lângă patul lui Ray, Ana vorbeşte cu el şi nu mai plânge. Este calmă şi faţa îi străluceşte de dragoste pentru bărbatul inconştient de lângă ea.

Este o privelişte emoţionantă.

Şi mă simt ca un intrus.

Dar nu vreau să plec.

Mă aşez în linişte şi-i ascult vocea blândă şi dulce. îl roagă să vină la Aspen, unde eu îl voi duce la pescuit. Cuvintele ei mă îndurerează. Ana este familia mea acum, aşa cum a spus mama, şi, prin urmare, la fel şi Ray. îmi închipui cum stăm amândoi, aruncând cu undiţele în Roaring Fork sau în lacul Snowmass. Ray, taciturn. Eu, relaxat şi la fel de taciturn.

Apoi, cum bem împreună o bere mai târziu.

— Domnul Rodriguez şi José vor fi şi ei bineveniţi. Este o casă atât de frumoasă. E loc pentru toţi. Te rog să fii aici ca să faci asta, tati. Te rog.

Bine. Ray, José senior, José, José, şi cu mine la pescuit împreună.

Da. Pot s-o fac şi pe asta.

Se întoarce şi mă observă.

— Bună, murmur.

— Bună.

— Deci, mă duc la pescuit cu tatăl tău, domnul Rodriguez şi José?

încuviinţează.

— Bine, zâmbesc eu. Hai să mergem să mâncăm. Să-l lăsăm să doarmă.

Ana se încruntă, iar eu ştiu că nu vrea să-şi părăsească tatăl.

— Ana, e în comă. Le-am dat numerele noastre de mobil asistentelor de aici. Dacă intervine vreo schimbare, ne vor

suna. Vom mânca, ne vom caza la un hotel, ne vom odihni şi ne vom întoarce diseară.
Se uită lung la Ray, apoi, la mine. — Bine, cedează ea.

ANA STĂ IN PRAGUL APARTAMENTULUI nostru de la The Heathman, cercetând din priviri camera bine cunoscută. Pare şocată.

Sau poate că-şi aminteşte de prima dată când am adus-o aici, deşi mă îndoiesc, pentru că era beată criţă atunci. îi aşez servieta lângă una dintre canapele.

— Casa departe de casă, şoptesc.

Cu siguranţă pentru mine a fost acasă în timp ce încercam s-o conving pe domnişoara Steele să devină supusa mea.

Şi acum, iată-ne aici.

Soţ *şi soţie.*

în cele din urmă, intră şi rămâne în mijlocul camerei, cu un aer pierdut şi deznădăjduit.

Oh, Ana. Ce pot să fac?

— Vrei să faci un duş? O baie? De ce ai nevoie, Ana?

Sunt disperat s-o ajut aşa cum pot.

— O baie. Aş vrea o baie, murmură ea.

— O baie. Bine. Haide.

Intru cu paşi mari în baie, bucuros că pot fi de folos, şi deschid robinetele. Cada începe să se umple, iar eu adaug nişte ulei de baie cu miros dulceag, care începe instantaneu să facă spumă. îmi scot sacoul şi cravata, iar în acest timp începe să-mi bipăie telefonul. Este un mesaj de la Andrea cu numărul de mobil al lui José. O să mă ocup de asta mai târziu.

Când revin, Ana este în dormitor, uitându-se la genţile Nordstrom.

— L-am trimis pe Taylor să ia nişte lucruri. îmbrăcăminte de noapte. Ştii tu.

Dă din cap, dar nu spune nimic, iar eu citesc dezolarea în privirea pustie. Inima mea tânjeşte să-i alunge durerea.

— Oh, Ana, nu te-am mai văzut aşa. în mod normal eşti atât de curajoasă şi puternică.

îmi întoarce privirea, mută şi neputincioasă.

îşi încrucişează braţele încet, strângându-se în braţe ca şi cum ar fi prinsă într-un curent de aer îngheţat, iar eu nu mai pot suporta. O cuprind în îmbrăţişarea mea, oferindu-i căldura trupului meu.

— Iubito, e în viaţă. Semnele lui vitale sunt bune. Trebuie doar să avem răbdare.

Tresare şi nu ştiu dacă-i este frig sau dacă este şocul de a-l vedea pe Ray atât de neajutorat.

— Vino.

O prind de mână, o duc în baie, o dezbrac încet şi o ajut să intre în cadă. îşi prinde părul într-un coc care sfidează gravitaţia, se strecoară sub stratul de spumă şi închide ochii. Mă dezbrac şi mă bag în cadă, lângă ea. Mă aşez în spatele ei, în apa fierbinte şi o trag lângă mine. Stăm amândoi în apa caldă şi calmă, cu picioarele lipite unul de celălalt.

Pe măsură ce timpul trece, Ana se relaxează sprijinită de mine.

Scot un oftat de uşurare şi-mi permit un moment de răgaz, lăsând în urmă spaima care-mi persistă în fundul stomacului.

Sper din tot sufletul că Ray va fi bine.

Ana va claca dacă se va întâmpla ceva rău.

Iar eu sunt neputincios, nu ştiu cum s-o ajut.

îi sărut cu nesaţ părul, bucuros că se poate relaxa puţin, în timp ce ea sparge bulele din spumă.

— Nu te-ai băgat în cadă cu Leila, nu-i aşa? Atunci când i-ai făcut baie? întreabă ea din senin.

— Hm, nu!

— Aşa mă gândeam şi eu. Bine.

De unde vine asta?

O trag uşor de cocul dezordonat şi îi înclin capul ca să-i pot vedea faţa. Sunt curios.

— De ce întrebi?

Ridică din umeri.

— Curiozitate morbidă. Nu ştiu... am văzut-o săptămâna asta.

Să sperăm că nu o vei mai vedea niciodată.

— înţeleg. Mai puţin partea cu morbiditatea.

— Cât timp ai de gând s-o întreţii?

— Până când va fi pe picioarele ei. Nu ştiu. De ce?

— Mai sunt şi altele?

— Altele? întreb.

— Alte foste pe care le întreţii.

— A fost una, da. însă nu mai este.

— Da?

— Studia medicina. Acum este medic şi are pe altcineva.

— Un alt dominator?

— Da.

— Leila spune că ai două dintre picturile ei, murmură Ana.

— Aveam. Nu prea îmi plăceau. Erau de lăudat din punct de vedere al tehnicii de execuţie, dar erau prea colorate

pentru gustul meu. Cred că sunt la Elliot. După cum ştim, el nu are gusturi deloc.

Ana chicoteşte şi e un sunet atât de minunat, încât o cuprind cu ambele braţe cu prea mult entuziasm, iar apa din cadă se prelinge pe margini şi ajunge pe podea cu un pleoscăit satisfăcător.

— Aşa e mai bine, spun şi o sărut pe tâmplă.

— Se căsătoreşte cu cea mai bună prietenă a mea.

— Atunci mai bine îmi ţin gura.

îi zâmbesc şi sunt, la rândul meu, răsplătit cu un surâs.

— Ar trebui să mâncăm.

Faţa Anei se întunecă, dar nu am de gând să accept un refuz. O aşez în capul oaselor şi ies din cadă, luând un halat.

— TU spală-te. Eu mă duc să comand ceva la room service.

După ce comand de mâncare, răscolesc prin pungile de cumpărături şi mă schimb în haine curate. Taylor s-a descurcat de minime. îmi plac blugii negri şi puloverul gri din caşmir pe care i-a ales. în sufragerie, îmi scot laptopul şi-l pornesc ca să-mi citesc e-mailurile. în timp ce le parcurg, îmi vine o idee.

De la: Christian Grey Despre: Şofer beat. Poliţia din Astoria. Data: 9 septembrie 2011,1734 Către: Grey, Carrick

Bună, tată

Mama ţi-a spus probabil că Raymond Steele a avut un accident. Maşina lui a fost lovită de un şofer beat în această dimineaţă, în Astoria. Ray este acum la terapie intensivă. Poţi să te foloseşti de contactele tale de la poliţie pentru a afla informaţii despre cel care l-a lovit? Mulţumesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă duc înapoi în dormitor şi mă sprijin de cadrul uşii, urmărind-o pe Ana cum cotrobăie prin genţile Nordstrom.

— în afară de faptul că m-ai hărţuit venind la Clayton's, ai intrat vreodată într-un magazin şi ai cumpărat pur şi simplu ceva? mă întreabă ea.

— Te-am hărţuit?

Mă îndrept spre ea, încercând să-mi ascund amuzamentul. Zâmbeşte cu jumătate de gură.

— Da. M-ai hărţuit.

— Erai agitată, dacă-mi amintesc bine. Iar puştiul ăla era peste tine grămadă. Cum îl chema?

— Paul.

— Unul dintre numeroşii tăi admiratori.

îşi dă ochii peste cap, iar eu nu-mi pot abţine un zâmbet. O sărut.

— Asta e iubita mea.

Ştiam eu că nu poate fi departe.

— îmbracă-te. Nu vreau să răceşti din nou.

ANA NU E DELOC SEDUSĂ DE mâncarea pe care am comandat-o. Ia doi cartofi prăjiţi şi o jumătate de pateu cu crab, dar asta e tot. Dezamăgit, o privesc cum se ridică de la masă şi se întoarce în dormitor. Ştiu că n-o pot forţa, dar mă îngrijorează când nu mănâncă, în timp ce mă gândesc ce să fac, îi trimit un mesaj lui José pentru a-i invita pe el şi pe tatăl lui la cina-surpriză de ziua Anei, dacă — şi este un mare „dacă" la mijloc — va avea loc mâine şi dacă şi José senior este de acord.

îmi verific e-mailurile pe laptop. Am primit unul de la Carrick.

De la: Grey, Carrick Despre: Şofer beat. Poliţia din Astoria. Data: 9 septembrie 2011,1742 Către: Christian Grey

Sigur că da. Mama ta ar trebui să fi ajunsîn Portland deja. Tata

Carrick Grey, Partener Grey, Krueger, Davis şi Hoit LLP

Astea sunt nişte veşti bune. Mama ar trebui să fie cu Ray până ne întoarcem la spital.

Ana se întoarce în living îmbrăcată într-un hanorac albastru deschis cu glugă, tenişi şi blugi.

— Gata, murmură ea.

Poate din cauză că e tristă şi neliniştită, iar faţa îi e palidă, pare mai tânără.

Totuşi, are doar 21 de ani.

— Pari atât de tânără — şi când te gândeşti că mâine vei fi cu un an mai mare, şoptesc.

Zâmbetul ei trist îmi frânge sufletul.

— Nu prea am chef să sărbătoresc. Putem să mergem să-l vedem pe Ray acum?

— Sigur. Aş vrea să mănânci ceva. Abia te-ai atins de mâncare.

— Christian, te rog. Pur şi simplu nu mi-e foame. Poate după ce-l vedem pe Ray. Vreau să-i urez noapte bună.

JOSÉ TOCMAI IESE DIN SECŢIA de terapie intensivă când ajungem noi.

— Ana, Christian, bună.

— Unde e tatăl tău? întreabă Ana.

— Era prea obosit. A avut un accident de maşină în această dimineaţă.

Cred că aşa ştie să glumească José, care zâmbeşte forţat.

— Şi calmantele şi-au făcut efectul, continuă el. A adormit buştean. M-am chinuit ceva ca să intru să-l văd pe Ray, pentru că nu suntem rude.

— Şi? întreabă tulburată Ana.

— Se simte bine, Ana. La fel, dar e OK.

Ana dă din cap, uşurată, cred.

— Ne vedem mâine, sărbătorito.

La naiba. Nu strica surpriza!

— Sigur. Vom fi aici, răspunde Ana.

José îmi aruncă o privire, apoi o îmbrăţişează scurt, închizând ochii.

— Mañana[9], şopteşte el.

Amice. încă mai eşti îndrăgostit de soţia mea?

îi dă drumul şi-i urăm noapte bună, privindu-l cum se îndreaptă spre lifturi. Oftez.

— încă e înnebunit după tine.

— Nu, nu este. Şi chiar dacă ar fi...

Ridică din umeri. Nu-i pasă.

— Bravo, spune.

Poftim?

— Pentru că nu ai făcut spume la gură, clarifică ea, cu ochii strălucind amuzaţi.

Chiar şi acum râde de mine.

— Niciodată n-am făcut spume la gură!

încerc să par ofensat, dar ea zâmbeşte vag, ceea ce şi era intenţia mea.

— Hai să-l vedem pe tatăl tău. Am o surpriză pentru tine.

— Surpriză?

— Vino.

O iau de mână. Mama mea stă la patul lui Ray, cu capul plecat, as- cultându-le pe dr. Crowe şi pe o altă femeie îmbrăcată în halat. Grace se înveseleşte când ne vede.

— Christian.

Mă sărută pe obraz, apoi o îmbrăţişează pe soţia mea.

— Ana. Cum rezişti?

— Sunt bine. îmi fac griji pentru tatăl meu.

— E pe mâini bune. Dr. Sluder e expertă în domeniul ei. Am învăţat împreună la Yale.

— Doamnă Grey.

Dr. Sluder îi strânge mâna Anei. Are un accent sudic cald şi cuvintele ei sună ca un cântec de leagăn.

— în calitate de medic principal al tatălui dumneavoastră, mă bucur să vă spun că este pe drumul cel bun. Semnele vitale sunt stabile şi puternice. Avem toată încrederea că-şi va reveni complet. Inflamaţia cerebrală s-a oprit şi dă semne de

9 „Pe mâine”, în limba spaniolă. (N. r.)

diminuare. Acest lucru este foarte încurajator după o perioadă atât de scurtă de timp.

— Sunt veşti bune, spune Ana, iar culoarea îi revine puţin în obraji.

— Aşa e, doamnă Grey. Avem foarte multă grijă de el. Mă bucur să te văd din nou, Grace.

— Şi eu mă bucur să te văd, Lorraina.

— Dr. Crowe, hai să-i lăsăm pe aceşti oameni cu domnul Steele.

Crowe iese din salon după dr. Sluder.

Ana îl priveşte pe Ray, care încă doarme liniştit. Grace o prinde de mână.

— Ana, draga mea, stai cu el. Vorbeşte cu el. Totul este în regulă. Eu o să fiu cu Christian în sala de aşteptare.

— CUM SE SIMTE ANA? întreabă Grace.

— Greu de spus. Face faţă situaţiei cu brio, dar ştiu că este extrem de tulburată. în mod normal este atât de puternică.

— Trebuie să fie un şoc pentru ea, dragule. Slavă Domnului că eşti aici cu ea.

— îţi mulţumesc că ai venit, mamă. Ceea ce ai spus a fost foarte liniştitor şi sunt sigură că a însemnat o mare diferenţă pentru Ana.

Grace îmi zâmbeşte.

— O iubeşti atât de mult.

— O iubesc.

— Ce vei face mâine, de ziua ei?

— Sunt nehotărât, dar mă gândeam să sărbătorim aici.

— Cred că e o idee bună. O să rămân în Portland în noaptea asta. Nu mi se întâmplă des să am timp numai pentru mine.

— Andrea a rezervat o cameră pentru tine şi tata la The Heathman.

Zâmbeşte.

— Christian, eşti atât de atent. Te gândeşti la toate.

Cuvintele ei se răspândesc ca un soare cald de vară prin tot corpul meu.

MĂ DEZBRAC DE tricoul alb, iar Ana îl ia şi-l îmbracă înainte de a se urca în pat.

— Pari mai veselă.

îmi pun pijamaua, bucuros că Ana vrea să-mi poarte tricoul.

— Da. Discuţiile cu doctorul Sluder şi cu mama ta au însemnat mult. Ai rugat-o pe Grace să vină aici?

Mă strecor în pat şi o trag în braţele mele, cu spatele spre mine; este cea mai bună poziţie pentru a mă cuibări cu iubita mea.

— Nu. Chiar ea a vrut să vină să vadă ce face tatăl tău.

— De unde a ştiut?

— Am sunat-o eu de dimineaţă.

Ana oftează.

— Iubito, eşti epuizată. Ar trebui să dormi.

— Hmm, mormăie ea, apoi îşi întoarce capul, privindu-mă încruntată.

Cee?Se răsuceşte şi se încolăceşte în jurul meu, căldura ei pătrunzându-mi în piele. O mângâi pe păr. Nu ştiu la ce se gândea, dar pare că acum s-a înseninat.

— Promite-mi ceva, o întreb.

— Hmm?

— Promite-mi că vei mânca ceva mâine. Pot să accept că porţi jacheta altui bărbat iară să fac spume la gură, dar, Ana, trebuie să mănânci. Te rog.

— Hmm, mârâie aprobator şi eu o sărut pe păr. Mulţumesc că eşti aici, murmură şi mă sărută pe piept.

— Unde altundeva aş putea fi? Vreau să fiu oriunde eşti tu, Ana.

întotdeauna.

Tu eşti soţia mea. Familia mea de-acum.

Şi familia se află pe primul loc.

Mă uit în tavan, amintindu-mi de prima dată când am dormit împreună în această cameră.

Cu atât de mult timp în urmă. Şi totuşi, nu atât de demult.

A fost o revelaţie.

Să dorm cu cineva.

Să dorm cu ea.

— Faptul că mă aflu aici mă face să mă gândesc la cât de departe am ajuns. Şi la noaptea în care m-am culcat prima dată cu tine. Ce noapte a fost aceea. Te-am privit ore întregi. Erai pur şi simplu... splendidă, îi şoptesc.

Simt zâmbetul obosit al Anei pe pieptul meu.

Ah, iubito.

Dormi, murmur eu şi nu este o rugăminte.Sâmbătă, 10 septembrie 2011

Bunicul Theodore îmi întinde un măr. Este roşu-aprins. Şi are gust dulce; gust de acasă şi de verile lungi şi bogate, când zilele se scurgeau una după alta la infinit. O briză uşoară îmi mângâie faţa. Mă răcoreşte în lumina soarelui. Ne privim ochi în ochi, în livadă. Faţa lui, uscată de soare şi bătută de vreme, ridurile gravate în pielea lui spun o mie de poveşti. întinde mâna şi un tremur i-o străbate. Nu mai e la fel de stabil ca odinioară... *Bunicule!* Mă prinde de umăr, cu ochii pe jumătate închişi, dar încă strălucind de înţelepciune şi iubire... Pentru mine. Acum înţeleg lucrul acesta. *îţi aminteşti cum făceam merele dulci când erai mic?* Zâmbesc. încă sunt dulci. Copacii încă rodesc. Surâde, cu pielea lui încreţită din jurul ochilor. *Băiete, erai tare ciudat. Nu voiai să vorbeşti.*

Erai foarte timid. Acum uită-te la tine. Stăpânul propriului tău univers. Sunt mândru de tine, fiule. Te-ai descurcat grozav.
Căldura cuvintelor sale e la fel precum căldura soarelui, în spatele lui, mama, tata, Elliot, Mia şi Ana se plimbă prin iarba înaltă şi vin lângă noi, cu o pătură şi un coş de picnic. Ana râde la ceva ce spune Mia. îşi înclină capul pe spate, cu părul desfăcut şi auriu în lumină. Mama vine lângă ele. Râde şi ea. *Totul este despre familie, băiete. întotdeauna. Familia pe primul loc.* Ana se întoarce şi îmi zâmbeşte. Raza zâmbetului ei mă luminează din interior. *Lumina mea. Iubirea mea. Familia mea. Ana.*
Mă trezesc, dar înainte de a deschide ochii, îmi savurez bucuria. Totul este în regulă, totul este aşa cum ar trebui să fie, şi ştiu că mă bucur de rămăşiţele unui vis acum uitat. Deschid ochii. *Unde mă aflu? La Heathman. La naiba — Ray.*

Realitatea sumbră intervine, dar intorc capul şi mă liniştesc văzând-o pe Ana ghemuită lângă mine, incă dormind. După lumina care pătrunde prin perdele, ştiu că e devreme. Rămân nemişcat pentru o clipă, alcătuind în minte o listă cu tot ce am de făcut astăzi.

E ziua ei de naştere.

Iar Ray zace rănit în spital.

Va fi un exerciţiu de echilibru delicat, să sărbătoresc şi să sufăr în acelaşi timp cu ea.

Mă dau jos din pat cu grijă.

Să nu-mi trezesc soţia!

După ce fac duş şi mă îmbrac, mă mut în linişte în living şi o las pe Ana să doarmă. Trebuie să iau o decizie dacă să continui cu cina de ziua Anei, aşa că primul lucru pe care trebuie să-l fac este să sun la terapie intensivă. Vorbesc cu una dintre asistentele lui Ray, care îmi spune că a trecut cu bine peste noapte şi că semnele vitale sunt încurajatoare. Apoi îmi face legătura cu medicul curant, care-mi explică faptul că totul este aşa cum ar trebui să fie şi că ar trebui să fim optimişti. Cu aceste veşti bune şi cu raportul de ieri al dr. Sluder, hotărăsc să merg mai departe cu cina.

între timp, am nevoie de cadourile ei — de ambele se ocupă Taylor. Mă uit la ceas — 7:35 dimineaţa — şi îi trimit un mesaj lui Taylor, care stă undeva în hotel.

Bună dimineaţa. Cadoul Anei e la tine?

TAYLOR Da, domnule. Să aduc cutia sus?

Te rog. încă doarme!

Câteva clipe mai târziu, se aude o bătaie uşoară în uşă. E Taylor, în costumul său obişnuit.

— Bună dimineaţa, şoptesc, cu gândul la frumoasa adormită.

Sprijin uşa cu piciorul şi ies cu Taylor pe hol.

— Bună dimineaţa, şopteşte şi el. Poftim.

îmi întinde un cadou frumos împachetat, numai hârtie roz pal şi panglici de satin.

— Frumos împachetat. Opera ta? întreb ridicând dintr-o sprânceană, iar Taylor se înroşeşte.

— Pentru doamna Grey, murmură el, iar eu ştiu că este un motiv suficient. Şi felicitarea care a venit odată cu cutia.

— Mulţumesc. îmi asum riscul şi merg mai departe cu cina restrânsă pentru Ana. Va trebui să coordonăm sosirea oaspeţilor noştri astăzi.

— Andrea m-a ţinut la curent, iar Sawyer este aici. Cred că ne descurcăm, spune.

— Şi avem şi noua maşină, aşa că Ana şi cu mine nu vom fi nevoiţi să alergăm în toate direcţiile cu feribotul.

— Mi-am permis să aduc ambele chei.

Ridică şi-mi arată cheia de la R8.

— Cea de rezervă este la valet.

— Bine gândit.

Strecor cheia în buzunar.

— Cred că ne va lua cel puţin o oră. îţi trimit mesaj când suntem gata de plecare, ca să aduci Audi-ul în faţă.

— S-ar putea să nu am semnal în garaj. O să iau legătura cu portarul şi mă poate apela pe staţia valetului.

— Bine, îi voi da un semn când vom fi în hol. Cum a mers?

— Cu R8-ul?

Dau din cap, iar zâmbetul lui larg îmi spune tot ce trebuie să ştiu.

— Minunat, îi răspund tot cu un zâmbet. Ne vedem mai târziu.

Se răsuceşte pe călcâie, iar eu zâmbesc urmărindu-l cum se îndepărtează. Am mai purtat vreodată o conversaţie în şoaptă pe coridorul unui hotel? Cu Taylor? Fost puşcaş marin?

Clatin din cap, amuzat de ridicolul situaţiei şi mă întorc în apartament.

Când mă uit la Ana, încă doarme. Nu mă miră; ziua de ieri trebuie să o fi epuizat de tot. Am timp să-i trimit un e-mail Andreei.

De la: Christian Grey
Despre: Cina pentru ziua de naştere a Anei Data: 10 septembrie 2011,07.45 Către: Andrea Parker

Bună dimineaţa, Andrea.
Vreau să organizez cina-surpriză pentru Ana

.Te rog să confirmi cu hotelul şi să comanzi un tort (de ciocolată!).
Tine-mă la curent cu aranjamentele de călătorie pentru toată lumea.
Sawyer şi Taylor sunt aici, aşa că vor putea să-i ia de la aeroport.
Coordonează-tecuei.
Mulţumesc.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
Ce mai am de făcut?

Mă aşez la birou, cu cadoul Anei în mână, şi mă uit fix la felicitarea albă. Din fericire, ştiu exact ce vreau să scriu.

Pentkntoate inceputu/ul& noa&tk&, UpsumaÎaafuvetea/ie ca, uiUe udata.

Te* iubesc. *Ct*

Introduc felicitarea în plic şi mă întorc la laptop. Ana va dori să poarte ceva mai elegant pentru cină şi, ţinând cont de ceea ce a spus ieri, prefer să aleg eu însumi o rochie decât să-l trimit pe Taylor. Mă uit pe site-ul Nordstrom şi observ că magazinul local oferă servicii de ridicare directă. Şi este situat la două străzi distanţă de The Heathman.

Perfect.

încep să caut pe site.

Douăzeci de minute mai târziu am cumpărat tot ce-i trebuia Anei; sper că-i plac alegerile mele. îi trimit un mesaj lui Taylor, iar el îmi răspunde că-l va trimite pe Luke la Nordstrom când noi vom fi la spital.

E timpul s-o trezesc pe Ana.

Se agită când mă aşez pe marginea patului şi deschide ochii, clipind în lumina dimineţii. Preţ de o clipă pare relaxată şi odihnită, dar brusc expresia i se schimbă.

— La naiba! Tata! exclamă ea alarmată.

— Hei.

îi mângâi obrazul, iar ea se uită direct la mine.

— Am sunat la terapie intensivă în această dimineaţă. Ray a avut o noapte bună. Totul este în regulă.

îmi mulţumeşte în timp ce se ridică în capul oaselor, cu un aer uşurat. Mă aplec spre ea, îi sărut fruntea şi, închizând ochii, îi inspir parfumul.

Somn şi Ana.

încântător.

— Bună dimineaţa, Ana.

O sărut pe tâmplă.

— Bună.

— Bună. Vreau să-ţi urez la mulţi ani. E în regulă?

Zâmbeşte nesigur, dar îmi mângâie obrazul, cu ochii strălucitori şi sinceri.

— Da, bineînţeles că da. Mulţumesc. Pentru tot.

— Pentru tot?

— Pentru tot, spune ea cu convingere.

De ce îmi mulţumeşte? Este derutant. Dar sunt nerăbdător să-i ofer cadoul meu, aşa că ignor senzaţia.

— Poftim.

Mă priveşte cu ochii ei strălucind de entuziasm. Ia pachetul şi deschide felicitarea. Expresia i se îndulceşte în timp ce o citeşte.

— Şi eu te iubesc.

Zâmbesc.

— Deschide-o.

întorcându-mi zâmbetul, desface panglica şi îndepărtează uşor hârtia, dând la iveală cutia Cartier, de piele. Face ochii mari când o deschide şi găseşte o brăţară de aur alb, cu talismane ce reprezintă primele noastre experienţe trăite împreună: un elicopter, un catamaran, un planor, un taxi negru din Londra, TUrnul Eiffel, un pat. Se încruntă examinând cornetul de zahăr şi se uită la mine cu o expresie nedumerită.

— Vanilie? îi spun, ridicând din umeri.

Izbucneşte în râs.

— Christian, e minunată. Mulţumesc. E splendidă.

Mângâie inimioara de pe brăţară. Este un medalion: m-am gândit că e potrivit, pentru că nu am mai dăruit nimănui inima mea până acum. Ana a fost cea care a deschis-o, a intrat acolo şi s-a simţit ca acasă.

Ce siropos eşti, Grey.

— Poţi să pui o poză sau orice altceva în el.

— O poză cu tine.

Se uită la mine printre gene.

— întotdeauna în inima mea.

Mă face să mă simt ca un zeu.

Vârfurile degetelor ei trec peste talismanele cu literele C şi A care ne reprezintă pe noi doi, apoi peste cheia alb-aurie. îşi ridică din nou privirea şi o întrebare arde în ochii ei de un albastru strălucitor.

— Pentru inima şi sufletul meu, îi şoptesc.

Scoate un strigăt înăbuşit şi se aruncă asupra mea, luându-mă prin surprindere şi punându-şi braţele în jurul gâtului meu. O legăn în braţe.

— Este un cadou atât de frumos. îmi place la nebunie. Mulţumesc.

Vocea ei se frânge la ultimul cuvânt.

Ah, draga mea. O cuprind în braţe şi o strâng cu drag.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, spune ea printre lacrimi.

înghit în sec, încercând să diger cuvintele ei şi să ignor durerea din adâncul pieptului.

— Te rog, nu plânge.

Vocea mea este răguşită de emoţie. îmi place la nebunie că are nevoie de mine.

îşi trage nasul.

— îmi pare rău. Sunt atât de fericită şi tristă şi neliniştită în acelaşi timp. E un sentiment dulce-amărui.

— Hei!

îi înclin capul pe spate şi-mi lipesc buzele de ale ei.

— înţeleg.

— Ştiu, spune ea cu un zâmbet trist.

— Mi-aş dori să fi fost în nişte circumstanţe mai plăcute, şi acasă. Dar suntem aici.

O îmbrăţişez empatizând cu ea. Niciunul dintre noi nu ar fi putut anticipa această situaţie.

— Haide, ridică-te. După micul dejun, mergem să vedem ce face Ray.

— Bine.

Zâmbeşte puţin mai vesel când o las să se îmbrace.

Comand cereale, iaurt şi fructe de pădure pentru Ana şi o omletă pentru mine.

MĂ BUCUR SĂ VĂD că Ana şi-a recăpătat pofta de mâncare. îşi devorează cu foame de lup micul dejun, dar nu comentez. E ziua ei de naştere şi vreau să fie fericită.

De fapt, vreau să fie fericită tot timpul.

— Mulţumesc că mi-ai comandat micul dejun preferat.

— E ziua ta de naştere. Şi nu-mi mai mulţumi atât.

— Vreau doar să ştii că apreciez asta.

— Anastasia, asta trebuie să fac.

Vreau să am grijă de tine. Ţi-am spus de mai multe ori.

Zâmbeşte.

— Da, aşa este.

După ce-şi termină micul dejun, o întreb cât se poate de relaxat dacă vrea să plecăm. De-abia aştept să-i ofer maşina.

— Mă duc să mă spăl pe dinţi. Zâmbesc larg.

— Bine.

Se încruntă uşor, formând acel v între sprâncene — cred că bănuieşte că i se ascunde ceva —, dar nu spune nimic şi se îndreaptă spre baie. îi trimit un mesaj lui Taylor pentru a-l anunţa că plecăm în scurt timp.

îndreptându-ne spre lift, observ că Ana poartă noua ei brăţară cu talismane. O prind de mână şi-i sărut degetele, atingând talismanul cu elicopter.

— îţi place?

— Puţin spus. O ador. La nebunie. La fel ca pe tine.

îi mai sărut încă o dată degetele în timp ce aşteptăm liftul. *Liftul.*

Acolo unde a început totul. Acolo unde am pierdut controlul.

Acolo unde ai cedat controlul, Grey.

Da. Te-a ţinut în joc de glezne de când ai cunoscut-o.

Ana mă priveşte în timp ce intrăm.

Se gândeşte oare la ceea ce mă gândesc şi eu?

— Nu, îi şoptesc, în timp ce apăs butonul pentru hol şi uşile se închid.

— Ce nu?

Se uită la mine printre gene, timidă şi provocatoare în acelaşi timp.

— Nu te mai uita aşa la mine.

— La naiba cu hârţogăria, spune ea cu un zâmbet larg. Râd şi o trag în braţele mele, apropiindu-mi chipul de al ei.

— într-o zi, voi închiria liftul ăsta pentru o după-amiază întreagă.

— Doar o după-amiază?

Ridică dintr-o sprânceană, iar asta e o provocare.

— Doamnă Grey, eşti lacomă.

— Când e vorba de tine, da, simt.

Mă bucur să aud asta.O sărut tandru pe buze, dar, când mă retrag, degetele Anei se încolăcesc în jurul cefei mele, trăgându-mi gura spre a ei. Insistă cu limba şi mă lipeşte de perete, lipindu-şi trupul de al meu. O sărut şi eu, în timp ce dorinţa explodează ca o cometă în mine.

Ceea ce credeam că va fi o expresie curtenitoare şi respectuoasă a afecţiunii devine ceva mai întunecat, indispensabil, mai sexy.

Mai mult.

Mult mai mult.

Limba ei este necruţătoare, se împreunează cu a mea.

Futu-i.

O vreau. Aici. în liftul ăsta.

Din nou.

Ne sărutăm. Limba. Buzele. Mâinile. Toate joacă un rol.

îmi înfig degetele în părul ei, în timp ce ea mă mângâie pe obraz.

— Ana, respir, luptându-mă cu propria-mi dorinţă.

— Te iubesc, Christian Grey.

Gâfâie tulburată, cu ochii plini de promisiuni.

— Să nu uiţi asta.

Liftul se opreşte, uşile se deschid, iar ea se depărtează de mine.

Ce naiba?

Sângele îmi curge mai repede prin corp.

— Hai să mergem să-l vedem pe tatăl tău înainte să închiriez liftul chiar acum.

O sărut repede şi, luând-o de mână, mă îndrept spre hol. Mă bucur că port sacou.

Portarul ne vede, iar eu îi fac un semn. Ana observă schimbul nostru de priviri, iar eu îi zâmbesc spunându-i din priviri Te-am-păcălit-şi- am-o-surpriză-pentru-tine. Se încruntă.

— Unde e Taylor? întreabă.

— O să apară imediat.

— Şi Sawyer?

— Are nişte drumuri de făcut.

Ieşim din hotel şi ne oprim pe trotuar. Este o zi frumoasă de sfârşit de vară; copacii de pe Broadway sunt înfrunziţi, dar se simte aerul toamnei care se apropie. Nu e nici urmă de Taylor. Ana se uită în susul şi în josul străzii, imitându-mă.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Ridic din umeri, încercând să par relaxat, să nu stric surpriza.

Apoi aud vuietul gutural al motorului de R8. Taylor conduce maşina albă, imaculată, Audi-ul nou-nouţ al Anei, şi se opreşte în faţa noastră.

Ana face un pas înapoi şi, uimită şi neîncrezătoare, se uită când la maşină, când la mine.

Mă rog, ultima dată când am încercat să-i fac cadou o maşină, nu a mers prea bine.

Poate că de data asta va fi altfel.

Tu ai spus-o, Ana. *Poţi să-mi cumperi una de ziua mea. Una albă.*

— La mulţi ani, murmur eu şi, din buzunar, scot cheia.

Rămâne cu gura căscată.

— Te-ai întrecut pe tine însuţi.

Fiecare cuvânt este un staccato domol, apoi se întoarce să admire minunea inginerească parcată lângă bordură. Consternarea ei este de scurtă durată; faţa i se luminează şi începe să ţopăie pe loc. Se întoarce şi se năpusteşte în braţele mele, care o aşteaptă, iar eu o rotesc în aer, încântat de reacţia ei.

— Arunci cu banii ca un nebun! strigă ea. îmi place la nebunie! Mulţumesc.

O las jos repede, luând-o prin surprindere. Gâfâie şi se prinde de braţul meu.

— Orice pentru tine, doamnă Grey, îi spun sărutând-o. Haide. Să mergem să vedem ce face tatăl tău.

— Da! exclamă ea. Eu conduc?

Accept zâmbind, deşi nu aş vrea.

— Bineînţeles. E a ta.

O echilibrez pe picioare, iar ea se îndreaptă dansând până la portiera şoferului, pe care Taylor i-o ţine deschisă.

— La mulţi ani, doamnă Grey, zice el vesel.

— Mulţumesc, Taylor.

îl îmbrăţişează, iar eu îmi dau ochii peste cap şi mă aşez pe scaunul pasagerului. Ana se urcă alături de mine şi-şi pune mâinile pe volan, zâmbind bucuroasă, în timp ce Taylor închide portiera.

— Conduceţi cu grijă, doamnă Grey, spune el, evident afectuos în ciuda tonului sever.

Dintr-un motiv de neghicit, asta mă face să zâmbesc.

— Sigur, răspunde Ana, vibrând de emoţie.

Bagă cheia în contact, iar eu mă încordez lângă ea.

Urăsc să conducă altcineva.

Cu excepţia lui Taylor. Dar ea ştie asta.

— Ia-o uşor, o avertizez. Nu ne urmăreşte nimeni acum. Răsuceşte cheia, iar maşina se trezeşte la viaţă. Ana reglează rapid
oglinzile laterale şi pe cea retrovizoare. Bagă în marşarier şi intră în trafic cu o viteză ameţitoare.

— Hei! strig, agăţându-mă de scaun.

— Ce e?

— Nu vreau să ajungi la terapie intensivă alături de tatăl tău. Mai încet, strig, întrebându-mă dacă R8-ul a fost o idee bună.

încetineşte imediat.

— E mai bine aşa? întreabă, aruncându-mi un zâmbet orbitor.

— Mult mai bine, murmur, bucuros că suntem amândoi încă în viaţă. Mergi uşor, Ana.

ŞAPTE MINUTE MAI TÂRZIU, ajungem în parcarea spitalului, iar eu am îmbătrânit cu cel puţin zece ani cu fiecare minut petrecut pe drum. Cred că am pulsul 180; un bolnav de inimă n-ar putea să meargă cu soţia mea la volan.

— Ana, trebuie să mergi mai încet. Să nu mă faci să regret că ţi-am cumpărat maşina asta.

Mă uit fix la ea în timp ce opreşte motorul.

— Tatăl tău este aici pentru că a fost implicat într-un accident de maşină.

— Ai dreptate, şopteşte ea, întinzându-se şi strângându-mă de mână. Voi fi cuminte.

Vreau să spun mai multe, dar tac. E ziua ei de naştere şi tatăl ei e la terapie intensivă.

Şi tu i-ai cumpărat maşina, Grey.

— Bine. Bine. Să mergem.

CÂT ANA E LA RAY, stau în sala de aşteptare şi dau câteva telefoane. Mai întâi, Andrea.

— Domnule Grey. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Ce noutăţi ai?

— Toată lumea va ajunge la Portland. O să iau legătura cu Stephan în scurt timp. încă aştept veşti de la The Heathman, şi dacă ei nu fac tort, am găsit o brutărie în Portland care-l poate face astăzi.Bravo.

— Domnul şi doamna Adams vor decola la ora 10:30, ora Pacificului. Ar trebui să ajungă în Portland la patru şi jumătate.

— Ştiu de ce am mutat petrecerea surpriză la Portland?

— Nu le-am dat detalii.

Bine. Caria nu trebuie să-şi petreacă zborul făcându-şi griji pentru Ray. Andrea continuă:

— Doamna Adams a spus că în mod intenţionat nu a contactat-o pe doamna Grey, pentru a păstra surpriza.

— Bine. Anunţă-mă când pleacă din Savannah.

— Aşa voi face.

— Mulţumesc că ai organizat toate astea.

— E o plăcere, domnule. Sper ca starea domnului Steele să se îmbunătăţească în continuare.

— Vorbim mai târziu.

închid telefonul şi deschid e-mailul care mi-a atras atenţia.

De la: Grey, Carrick Despre: Şofer beat. Poliţia din Astoria. Data: 10 septembrie 2011,09:37 Către: Christian Grey

Mama ta spune că Raymond Steele este pe mâini bune.

Vin şi eu mai târziu la ziua de naştere a Anei.

în privinţa şoferului, am nişte informaţii pe care aş prefera să ţi le prezint, fie

personal, fie prin telefon.

Ne vedem în seara asta, fiule.

Tata

Carrick Grey, Partener Grey, Krueger, Davis şi Hoit LLP

îl sun pe Carrick, dar intră mesageria vocală. îi las un mesaj, apoi mă aşez şi răsfoiesc notele trimise de Ros în legătură cu întâlnirea noastră de ieri cu familia Hwang.

Jumătate de oră mai târziu, sună tatăl meu.

— Christian.

— Tată, salutare. Ai ceva noutăţi? întreb, privind pe geam, în zare.

— Am vorbit cu cineva pe care ştiu la poliţia din Astoria. Numele făptaşului este JefFrey Lance. Poliţia îl cunoaşte bine,

nu numai în Astoria, ci şi în sud-estul Portlandului, de unde se trage. Locuieşte într-un parc de rulote de acolo.

— Era foarte departe de casă.

— Nivelul de alcool în sânge era de 0,28%.

— Ce înseamnă asta?

Mă răsucesc pe călcâie; fără să-mi dau seama, Ana s-a strecurat în sala de aşteptare şi mă urmăreşte cu atenţie.

— înseamnă că avea o alcoolemie de trei ori şi jumătate peste limita legală, spune tata, aducându-mă înapoi în conversaţie.

— *Cât de mult* peste limită?

Nu-mi vine să cred. *Beţivii naibii. îi urăsc.* Din adâncul acelei părţi din creierul meu care păstrează cele mai dureroase amintiri, mirosul de fum de ţigări Camei, de whisky şi de transpiraţie se infiltrează în conştiinţa mea.

— *Aici erai, nenorocit mic.*

La naiba. Peştele târfei drogate.

— De trei ori şi jumătate, murmură tata, dezgustat.

— înţeleg.

— Şi nu e la prima abatere. I-a fost suspendat permisul de conducere. Nu are asigurare. Poliţia evaluează toate acuzaţiile şi avocatul lui încearcă să obţină o înţelegere, dar...

— Toate acuzaţiile, totul, îl întrerup.

îmi fierbe sângele în vine. *Ce nemernic.*

— Tatăl Anei este la terapie intensivă. Vreau să fie judecat după lege.

— Fiule, nu mă pot implica, din cauza legăturii de familie. Dar una dintre femeile cu care lucrez este specializată în acest tip de infracţiuni. Cu permisiunea ta, ea poate acţiona în numele socrului tău şi va face presiuni pentru pedeapsa cea mai grea.

Inspir, încercând să mă calmez.

— Bine, mormăi.

— Trebuie să plec, fiule. Mai am un apel. Ne vedem mai târziu.

— Ţine-mă la curent.

— Sigur.

— Celălalt şofer? întreabă Ana, după ce închid.

— Un beţivan nenorocit din sud-estul Portlandului.

Cască ochii, probabil din cauza tonului meu, dar JefFrey Lance şi-o merită. Trag aer adânc în piept şi apoi mă îndrept spre ea.

— Ai terminat vizita la Ray? Vrei să plecăm?

— Ăăă, nu.

Pare neliniştit!

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ray a fost dus la radiologie pentru o tomografie computerizată ca să se verifice inflamaţia cerebrală. Aş vrea să aştept rezultatele.

— Bine. Vom aştepta.

Mă aşez, îi întind braţele şi se aşază la mine în poală. O mângâi pe spate şi-i inspir mirosul părului. Mă calmează.

— Nu aşa mi-am imaginat să-mi petrec ziua de azi, murmur lipit de tâmpla ei.

— Nici eu, dar sunt mai optimistă acum. Mama ta m-a calmat mult. A fost drăguţ din partea ei că a venit aseară.

— Mama mea este o femeie extraordinară.

Continui s-o mângâi pe spate şi-mi sprijin bărbia de capul ei.

— Aşa este. Eşti foarte norocos că o ai.

N-aş putea să te contrazic, Ana.

— Ar trebui s-o sun pe mama. Să-i spun despre Ray, zice Ana.

Ooo. Mama ei ar trebui să se afle chiar acum în drum spre Portland.

— Sunt surprinsă că nu m-a sunat.

Se încruntă, iar eu mă simt puţin vinovat pentru subterfugiul meu.

— Poate că a sunat, zic.

Ana îşi scoate telefonul din buzunar, dar nu găseşte niciun apel pierdut. Se uită la SMS-uri şi, din câte văd, a primit urări de ziua ei din partea prietenilor, dar, aşa cum bănuiam, nimic de la mama ei. Clatină din cap.

— Sun-o tu, îi spun, ştiind că nu-i va răspunde nimeni.

Ana o sună, dar închide repede.

— Nu răspunde. O sun mai târziu, când voi afla rezultatele CT-ului lui Ray.

O trag mai aproape şi-i sărut părul. îmi doresc mult să-i spun ce-am pregătit, dar asta ar strica surpriza. îmi vibrează telefonul şi-l scot din buzunar fără să-i dau drumul Anei.

— Andrea.

— Domnule Grey. V-am sunat doar ca să vă anunţ că domnul şi doamna Adams au plecat din Savannah acum un sfert de oră.

— Bine.

— Taylor este pregătit să-i ia de la aeroport.

La ce oră e programată sosirea?Nu vreau ca eu şi Ana să dăm peste ei la hotel.

— în momentul de faţă, patru şi treizeci şi cinci.

— Şi celelalte, ăăă — mă uit la Ana, evitând să mă dau de gol — pachete?

— Sunt toate pregătite. Tatăl dumneavoastră vine cu maşina. Fratele şi sora dumneavoastră, Kate şi Ethan Kavanagh vor zbura cu Stephan. Nu pot pleca până la cinci şi jumătate din cauza programului de la noul loc de muncă al surorii dumneavoastră, dar ar trebui să ajungă acolo până la şase şi jumătate.

— The Heathman are toate detaliile?

— Au fost rezervate camere pentru toţi. Cina este rezervată pentru douăsprezece persoane la şapte şi jumătate. Oferă meniul complet şi un tort de ciocolată, aşa cum aţi cerut.

— Bine.

— Ros voia să ştie dacă aţi primit notiţele ei despre afacerea cu şantierul naval. Dacă sunteţi mulţumit de ele, vă poate trimite contractele la semnat.

— Da. Pot aştepta până luni dimineaţă, dar trimite-le prin e-mail pentru orice eventualitate — le voi printa, le voi semna şi ţi le voi trimite scanate înapoi.

— Samir şi Helena au o problemă de resurse umane pe care vor s-o discute cu dumneavoastră, la fel şi Marco, şi el ar vrea să vă vorbească două minute.

— Pot să aştepte. Du-te acasă, Andrea.

Mi se pare că o simt zâmbind.

— Mai aveţi nevoie de ceva? Mă găsiţi pe mobil.

— Nu, suntem bine, mulţumesc.

închid telefonul.

— E totul în regulă? întreabă Ana.

— Da.

— E legat de afacerea cu Taiwanul?

— Da.

— Sunt o povară?

Doamne fereşte!

— Nu, draga mea.

Mă întreabă dacă îmi fac griji în privinţa afacerii cu taiwanezii şi o asigur că nu.

— Am crezut că e ceva important.

— Este. Şantierul naval de aici depinde de afacerea asta. Sunt o mulţime de locuri de muncă în joc. Trebuie doar să convingem sindicatele. Asta e treaba lui Sam şi a lui Ros. Dar la cum merge economia, ni- ciunul dintre noi nu prea are de ales.

Ana cască.

— Te plictisesc, doamnă Grey? Amuzat, o mai sărut o dată pe păr.

— Nu! Niciodată. Doar că mă simt foarte bine în braţele tale, murmură ea. îmi place să-mi povesteşti despre afacerile tale.

— Chiar aşa?

— Bineînţeles că da. îmi place să aflu orice informaţie pe care binevoieşti să mi-o împărtăşeşti.

Zâmbeşte, iar eu ştiu că mă tachinează.

— întotdeauna eşti dornică să afli şi mai multe informaţii, doamnă Grey.

— Spune-mi.

îşi sprijină din nou capul pe pieptul meu.

— Ce să-ţi spun?

— De ce o faci.

— Ce fac?

— Munceşti în ritmul ăsta.

Strâmb din nas, amuzat, pentru că este evident, nu-i aşa?

— Trebuie să-mi câştig existenţa.

— Christian, tu faci mai mult decât să-ţi câştigi existenţa, spune ea, cerându-mi adevărul din priviri.

— Nu vreau să fiu sărac. Am fost. Nu vreau să mai fiu.

Foamea.

Nesiguranţa. Vulnerabilitatea. ... Frica.

Grey, însenineazâ-te. E ziua ei de naştere.

— în plus, e un joc. Este despre a câştiga. E un joc care mi s-a părut întotdeauna foarte uşor.

— Spre deosebire de viaţă în sine, murmură mai mult pentru ea.

— Da, aşa cred.

Nu m-am gândit niciodată la asta. îi zâmbesc. *Eşti foarte perspicace, doamnă Grey.*

— Deşi cu tine totul e mai uşor.

Mă îmbrăţişează.

— Nu poate fi totul doar un joc. Eşti foarte generos.

Ridic din umeri.

— în unele privinţe, poate.

Ana, nu mă pune pe piedestal. îmi permit să fiu generos.

— îmi place Christian cel generos, şopteşte Ana.

— Doar pe el?

— Ah, îl iubesc şi pe Christian cel megaloman, şi pe Christian cel obsedat de control, pe Christian cel expert în ale sexului, pe Christian cel pervers, pe Christian cel romantic, pe Christian cel timid — lista e interminabilă.

— Sunt o groază de Christiani.

— Cel puţin cincizeci, aş spune.

Izbucnesc în râs.

— Cincizeci de umbre, îi şoptesc în păr.

— Cele cincizeci de umbre ale mele.

Mă aşez pe spate, îi ridic capul şi o sărut.

— Ei bine, doamnă Umbră, hai să vedem ce face tatăl tău.

— Bine.

Dr. Sluder are veşti bune. Inflamaţia din creierul lui Ray s-a micşorat, aşa că a decis să-l trezească din comă mâine dimineaţă.

— Sunt mulţumită de evoluţia lui. Starea i s-a îmbunătăţit într-o perioadă scurtă de timp. Recuperarea decurge bine. Totul este bine, doamnă Grey.

— Mulţumesc, doamnă doctor, spune Ana, cu recunoştinţă în ochi.

îmi iau soţia de mână.

— Hai să mergem să luăm prânzul.

— PUTEM SĂ FACEM o plimbare cu maşina? întreabă ea în timp ce porneşte motorul.

— Sigur. E ziua ta de naştere — putem face orice vrei.

Pentru o clipă sunt transportat într-o parcare din Seatde, unde Ana cea nesătulă a luat problema în propriile mâini. Se uită fix la mine, culoarea din ochii ei fiind şi mai puternică.

— Orice? întreabă, cu glas răguşit.

— Orice.

— Ei bine, zice pe un ton ispititor, vreau să conduc.

— Atunci condu, iubito.

Zâmbim unul la altul ca nişte tembeli, iar eu rezist impulsului de a sări pe ea.

Fii cuminte, Grey.

Ana iese din parcare şi, cu o viteză care-mi menţine tensiunea arterială în limite normale, se îndreaptă spre I-5.

Dar pe I-5 calcă pedala, lipindu-mă de scaun. *La naiba!* Mi-a dat un fals sentiment de siguranţă.

— Ana! Uşurel, iubito, o avertizez, iar ea încetineşte. Traversăm podul; din fericire, traficul este lejer. Privesc râul Willamette şi-mi amintesc de toate momentele în care am alergat pe malurile sale, cât timp am locuit în Portland şi am urmărit-o pe domnişoara Anastasia Steele.

Şi acum iată-ne aici, iar ea este doamna Anastasia Grey.

— Ai aranjat prânzul? mă întreabă ea.

— Nu. Ţi-e foame?

îmi aud speranţa din voce.

— Da.

— Unde vrei să mergem? E ziua ta, Ana.

— Ştiu locul potrivit.

Iese de pe I-5, traversează râul înapoi şi ajunge în centrul oraşului Portland. în cele din urmă, opreşte în faţa restaurantului unde am mâncat după expoziţia de fotografie a lui José Rodriguez. *În ziua în care am recâştigat-o.*

— Pentru o clipă am crezut că mă vei duce în barul ăla îngrozitor de unde m-ai sunat beată, o tachinez.

— De ce aş face asta?

— Ca să verifici dacă mai trăiesc azaleele. îi arunc o privire piezişă, iar ea roşeşte. *O, da, iubito. Ai vomitat la picioarele mele.*

— Nu-mi aminti! în plus, tot m-ai dus în camera ta de hotel. Zâmbeşte şi-şi ridică bărbia în felul acela încăpăţânat şi triumfător
alei.

— Cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

— Da, aşa e.

Se apleacă şi mă sărută.

— Crezi că mai serveşte la mese nenorocitul ăla arogant? o întreb.

— Arogant? Mi s-a părut OK.

— încerca doar să te impresioneze.

— Ei bine, a reuşit.

Ana, te laşi prea uşor impresionată.

— Vrei să mergem să vedem? spune ea, amuzată.

— Sigur că da, doamnă Grey.

MĂ CIUPESC DE VÂRFUL nasului. în ultimele două ore am lucrat din sala de aşteptare a secţiei de terapie intensivă. Ana a stat la patul lui Ray de când ne-am întors de la masa de prânz; ultima dată când m-am dus să văd ce fac, îi citea. Este o fiică bună şi grijulie — Ray trebuie să fi fost un tată minunat dacă i-a inspirat Anei un asemenea devotament.

Am citit contractul pentru achiziţionarea şantierului naval şi am o listă de întrebări, pe care i-am trimis-o pe e-mail lui Ros. Nu semnez nimic până când nu vorbim, dar toate astea pot aştepta până cel mai devreme luni.

îmi sună telefonul. E Taylor, sună să-mi spună că i-a dus pe mama Anei şi pe soţul acesteia la Heathman. Mă uit la ceas, observând că e puţin trecut de 17:00. Caria trebuie să afle despre accidentul lui Ray — nu mai pot amâna asta. Cu chiu cu vai, sun la hotel şi cer legătura în camera soţilor Adams.

Nu sunt deloc nerăbdător.

— Bună ziua, răspunde Caria.

Inspir profund.

— Caria, sunt eu, Christian.

— Christian, spune ea. Am avut un zbor minunat. Mulţumim foarte mult.

— Mă bucur că aţi avut o călătorie plăcută. Am însă nişte veşti proaste.

— O, nu! Ana e OK?

— Ana este bine. E vorba de Ray. A avut un accident de maşină şi este la terapie intensivă aici, în Pordand. De aceea suntem în Portland, şi nu în Seattle. Starea lui se îmbunătăţeşte. Deşi momentan este în comă indusă, dar va ieşi din ea mâine.

— Vai, nu, gâfâie ea. Ana cum e?

— Rezistă. Şi pentru că toate veştile de la terapie intensivă sunt bune, m-am gândit să-i serbăm totuşi ziua de naştere.

— Da. Da, desigur.

— M-am gândit că ar trebui să-ţi spun înainte de cină. Dar tot aş vrea ca sosirea ta să fie o surpriză.

— Da. Sigur, spune Caria. Nu am sunat-o şi nu i-am trimis niciun mesaj pentru a păstra surpriza.

— Apreciez şi-mi pare rău că îţi dau chiar eu această veste proastă. Sigur te afectează.

— Nu, Christian, îţi mulţumesc că mi-ai spus. Ţin foarte mult la Ray.

— Ne vedem mai târziu, pe seară.

— Da. Sigur. La revedere.

închide telefonul.

Nu a fost atât de rău pe cât mă aşteptam.

E timpul să mă întorc la hotel. îmi închid laptopul, apoi mă ridic şi mă întind. Acestea nu sunt cele mai confortabile scaune din lume.

Ana încă îi citeşte de pe telefon lui Ray. O privesc de la capătul patului cum îi mângâie mâna şi se uită la el din când în când, cu ochii luminaţi de iubire.

Mă observă când se apropie asistenta Kellie.

— E timpul să plecăm, Ana, îi spun cu blândeţe.

îi strânge mai tare mâna lui Ray, lăsând să se înţeleagă că nu vrea să-l părăsească.

— Vreau să te hrănesc. Vino. E târziu, insist.

— O să-i fac domnului Steele o baie cu buretele, spune asistenta Kellie.

— Bine, consimte Ana. Ne întoarcem mâine dimineaţă.

Se înclină şi-l sărută pe Ray pe obraz.

E CALMĂ ŞI GÂNDITOARE cât traversăm parcarea pentru a ajunge la maşină.

— Vrei să conduc eu? o întreb.

Mă biciuieşte dintr-o privire.

— Nu. Mă descurc, spune ea şi deschide portiera şoferului.

Asta-i iubita mea.

Zâmbesc şi mă urc lângă ea.

ŞI ÎN LIFT E tot tăcută. Se gândeşte la Ray, sunt sigur de asta. O cuprind în braţe şi îi ofer singura alinare pe care o pot oferi.

Pe mine. Şi căldura trupului meu.

O ţin lipită de mine în timp ce urcăm la etajul apartamentului nostru.

— Mă gândeam să luăm masa jos. într-un salon privat.

Deschid uşa apartamentului şi o invit înăuntru.

— Serios? Ca să termini ce ai început acum câteva luni? întreabă Ana, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dacă eşti foarte norocoasă, doamnă Grey.

Izbucneşte în râs.

— Christian, nu am nimic elegant de îmbrăcat.

O, tu, Ana, neîncrezătoare ce eşti.

în dormitor, deschid uşa dulapului. Acolo, agăţată unde a spus Sawyer că va fi, este o rochie învelită într-un sac.

— Taylor? face Ana, surprinsă.

— Christian, declar, simţindu-mă puţin rănit că se îndoieşte de mine.

Râde, în felul acela împăciuitor pe care-l are uneori, desface fermoarul sacului şi scoate rochia. Inspiră brusc, ridicând-o.

— Este minunată, spune. Mulţumesc. Sper să-mi vină bine.

— O să-ţi vină.

Sper.

— Şi aici…

Scot o cutie ascunsă undeva prin dulap.

— Pantofi asortaţi.

Pantofi cu toc înalt, stil „trage-mi-o”. Preferaţii mei.

— Te gândeşti la tot. îţi mulţumesc.

Mă sărută dulce şi cast, iar eu îi arunc un zâmbet satisfăcut.

— Da.

îi înmânez a doua geantă Nordstrom, mai mică, foarte uşoară. Ana scormoneşte înăuntru şi descoperă lenjeria intimă din dantelă neagră care completează rochia. îi ridic bărbia şi o sărut tandru pe buze.

— Abia aştept să ţi-o dau jos mai târziu.

— Şi eu, şopteşte ea, iar cuvintele ei îmi fac penisul să se întărească.

Nu acum, Grey.

— Vrei să-ţi pregătesc o baie? o întreb.

— Te rog.

ÎN TIMP CE ANA SE BUCURĂ DE BAIE, eu verific la hotel dacă toate aranjamentele făcute de Andrea sunt în regulă. Se pare că s-a gândit la toate, până şi la decoraţiuni.

Măreşte-i salariul, Grey.

Trebuie s-o aştept pe Ana, aşa că-mi deschid laptopul, scot lista cu profiturile şi pierderile firmei Geolumara şi petrec câteva minute parcurgând-o.

Vânzările ar putea fi mai bune, dar depozitele de numerar sunt serioase, având în vedere că este o companie destul de

nouă. Cu toate acestea, având în vedere cheltuielile considerabile, marjele lor de profit nu sunt atât de mari pe cât m-aş fi aşteptat. îi putem ajuta să ajungă acolo. Scriu câteva notiţe despre ceea ce putem face, până când zgomotul unui uscă- tor de păr din camera de alături mă convinge să-mi ridic capul din tabel.

Am pierdut noţiunea timpului.

Mă duc în dormitor, unde o găsesc pe Ana aşezată pe marginea patului, înfăşurată într-un prosop şi uscându-şi părul.

— Te rog, lasă-mă pe mine, mă ofer şi-i arăt scaunul de lângă măsuţa de toaletă.

— Să-mi usuci părul? întreabă ea, neîncrezătoare.

Ana, nu sunt la primul meu rodeo.

Dar nu sunt sigur că i-ar plăcea să audă că obişnuiam să fac asta cu supusele mele, ca recompensă pentru bună purtare.

— Vino, insist eu.

Se aşază pe scaun, aruncându-mi o privire întrebătoare în oglindă. Dar, în timp ce-i perii părul, se lasă în voia mângâierilor mele. Mă fascinează şi mă implic cu totul în perierea părului ei... îi descurc firele de păr, apoi le usuc. Mă duce înapoi în timp, mult mai departe decât aş fi voit să mă întorc vreodată.

într-o cameră mică şi sărăcăcioasă dintr-o mahala din Detroit.

îmi suprim imediat aceste gânduri.

— Te pricepi.

Ana îmi întrerupe reveria, iar eu îi zâmbesc în oglindă, dar nu spun nimic.

Nu vrei să ştii, Ana.

Când termin, părul ei este moale şi lucios, captând lumina unei ve- ioze de pe măsuţa de toaletă.

Frumos.

— Mulţumesc, spune ea, clătinând din cap şi lăsându-şi părul să i se reverse pe spate.

O sărut pe umărul gol şi-i spun că voi face un duş rapid. Zâmbeşte, deşi îi remarc tristeţea şi mă întreb dacă am luat decizia corectă cu petrecerea.

La naiba.

Aceste gânduri mă apasă greu când păşesc sub jetul de apă fierbinte.

Atât de mult, încât îi adresez o rugăciune tăcută lui Dumnezeu.

Fă-l bine pe Ray.

Te rog, Doamne.

CÂND IES DIN BAIE, Ana mă aşteaptă. Arată uimitor. Rochia i se potriveşte perfect, accentuându-i trupul superb, iar brăţara îi scânteiază la încheietură. Face o piruetă rapidă, apoi se opreşte ca să-i trag fermoarul.

— Arăţi minunat, aşa cum şi trebuie de ziua ta, îi şoptesc.

Se întoarce şi-şi pune mâinile pe pieptul meu gol.

— Şi tu la fel.

Se uită la mine, printre genele lungi, în acel mod care-mi face sângele să fiarbă.

Ana.

— Mai bine m-aş îmbrăca, înainte să mă răzgândesc în privinţa cinei şi să-ţi desfac fermoarul.

— Ai ales bine, domnule Grey.

— Iar tu eşti foarte frumoasă în rochia aceasta, doamnă Grey.

MIA MI-A TRIMIS UN MESAJ anunţându-mă că toată lumea s-a adunat în salon. Strâng mâna Anei în timp ce ieşim din lift la mezanin şi sper că-i plac surprizele. Ne îndreptăm spre saloanele private, soţia mea superbă părând să nu ţină cont de privirile admirative pe care le atrage, în capătul coridorului, mă opresc pentru o clipă înainte de a deschide uşa, apoi intrăm şi toată lumea strigă, într-un cor entuziast:

— Surpriză!

Mama, tata, Kate, Elliot, cei doi José, Mia, Ethan, Bob şi Caria ridică toţi paharele, aplaudând. Ana se întoarce şi se uită mirată la mine. Zâmbesc, strângând-o de mână, încântat că toate acestea s-au întâmplat, până la urmă. Caria face un pas în faţă şi o ia pe Ana în braţe.

— Drag mea, arăţi minunat. La mulţi ani!

— Mamă! suspină Ana.

Este un sunet dulce-amar şi mă îndepărtez pentru a le oferi puţină intimitate şi pentru a-i saluta pe restul invitaţilor noştri.

De fapt, mă bucur să-i văd pe toţi — chiar şi pe José. El şi tatăl său par odihniţi şi mai puţin zdruncinaţi decât ieri. Elliot

şi Ethan vorbesc entuziasmaţi despre *Charlie Tango,* Mia şi Kate, despre The Heathman.

— Şi am zburat în sfârşit cu elicopterul tău! Mulţumesc foarte mult!

Mia mă cuprinde în braţe. O întreb cum îi merge la serviciu.

— Până acum totul e bine.

Zâmbeşte.

— A, e rândul meu la Ana!

Pleacă s-o bată la cap pe soţia mea.

— Mulţumesc pentru toate astea, Christian, spune Kate. Sunt sigură că Ana apreciază.

— Sper.

Când mă răsucesc, observ că Elliot o îmbrăţişează strâns pe Ana. O iau de mână şi o scap de el.

— Mi-ai pipăit destul nevasta. Du-te şi mângâie-ţi logodnica, spun fără pic de ranchiună.

Elliot îi face cu ochiul lui Kate.

Un ospătar ne aduce, mie şi Anei, pahare cu şampanie rosé — şampania noastră obişnuită, Grande Année, bineînţeles. îmi dreg glasul; zumzetul general din încăpere se stinge şi toată lumea e atentă la mine.

— Ar fi o zi perfectă dacă Ray ar fi aici, cu noi, dar nu este departe. Se simte bine şi ştiu că ar vrea să te distrezi, Ana. Pentru voi toţi — vă mulţumesc că aţi venit să serbăm ziua de naştere a frumoasei mele soţii, prima din multe altele care vor urma. La mulţi ani, dragostea mea.

Ridic paharul în cinstea iubitei mele şi toată lumea spune: „La mulţi ani!” Lacrimile strălucesc în ochii Anei.

Ah, scumpa mea.

O sărut pe tâmplă, dorind să-i iau cu mâna toată durerea.

— Plăcută surpriza? întreb, brusc emoţionat.

— O surpriză minunată. Mulţumesc, soţul meu drag!

îşi ţuguie buzele, iar eu o sărut scurt, într-un mod cuvenit pentru privirile celorlalţi.

Ana nu este în apele ei în timpul cinei — este rezervată, dar o înţeleg; este îngrijorată pentru tatăl ei. Participă la conversaţii, râde în momentele potrivite şi *cred* că se simte încurajată de veselia familiei şi a prietenilor noştri. Dar, în adâncul sufletului, iubita mea suferă: este palidă, îşi muşcă

buza şi, ocazional, se distanţează — probabil pierdută în gândurile ei negre.

îi văd durerea şi nu pot s-o ajut.

Este frustrant.

Din mâncare mai mult ciuguleşte, dar nu o cicălesc. Sunt bucuros că a mâncat un prânz consistent.

Elliot şi José sunt în formă maximă. Nu ştiam că fotograful are un simţ al umorului atât de bine dezvoltat. Kate a observat şi ea starea Anei;
este atentă cu ea şi, în timpul unei conversaţii în surdină, le privesc râzând. Ana îi arată noua brăţară, iar Kate o admiră. Sentimentele mele faţă de Kavanagh se mai îndulcesc puţin.

Fă-o pe soţia mea să râdă. Are nevoie de puţină relaxare în acest moment.

în cele din urmă, un magnific tort de ciocolată cu douăzeci şi două de lumânări aprinse este adus de doi ospătari. Elliot începe să cânte însufleţit „La mulţi ani!”, iar noi toţi îi ţinem isonul. Zâmbetul Anei este unul melancolic.

— Pune-ţi o dorinţă, îi şoptesc, iar ea închide ochii ca un copil, apoi stinge toate lumânările dintr-o suflare.

Se uită la mine, tulburată, şi ştiu că se gândeşte la Ray.

— Va fi bine, Ana. Dă-i puţin timp.

LE URĂM NOAPTE BUNĂ tuturor oaspeţilor noştri şi ne îndreptăm spre apartamentul din hotel. Cred că seara a fost un succes. Ana pare mai veselă, iar eu simt surprins, având în vedere circumstanţele, cât de mult m-am bucurat de compania tuturor. închid uşa apartamentului nostru şi mă sprijin de ea în timp ce Ana se întoarce cu faţa la mine.

— în sfârşit, singuri, murmur.

Cred că e epuizată.

Face un pas spre mine şi-şi trece degetele peste reverul sacoului meu.

— îţi mulţumesc pentru o zi de naştere minunată. Eşti într-adevăr cel mai grijuliu, cel mai atent şi cel mai generos soţ.

— A fost plăcerea mea.

Da, plăcerea ta. Hai să facem ceva în legătură cu asta, şopteşte ea şi-şi lipeşte buzele de ale mele.Duminică, 11 septembrie 2011

Ana stă ghemuită pe canapeaua din apartamentul nostru, citind un manuscris pe care l-a printat la hotel. E calmă şi concentrată, cu acel mic v care i se formează între sprâncene în timp ce-şi scrie pe margini hieroglifele cu creion albastru. Din când în când, îşi muşcă buza de jos, şi nu ştiu dacă e o reacţie la ce citeşte sau dacă pur şi simplu este adâncită în naraţiune, dar are efectul obişnuit asupra trupului meu.

îmi vine s-o muşc de buza aceea.

Zâmbind în sinea mea, îmi amintesc de trezirea mea surpriză din această dimineaţă. Ana devine din ce în ce mai îndrăzneaţă când vine vorba de sex, dar, ca beneficiar al gesturilor ei pasionale, nu mă plâng. Cred că faptul că şi-a văzut apropiaţii în aceste momente dificile a ajutat-o mult.

în general, a fost o dimineaţă plină de emoţii. După un mic dejun vesel cu familia şi prietenii noştri, ne-am luat rămas bun de la toată lumea, cu excepţia Cariei şi a lui Bob. Părinţii mei s-au întors cu maşina la Seattle; Stephan i-a adus pe Elliot, Mia, Kate şi Ethan acasă cu *Charlie Tango.* Ryan, care este încă în Seattle, îi va lua de la Boeing Field.

După ce toată lumea a plecat, Caria, Ana şi cu mine l-am vizitat pe Ray. Mă rog, mai mult Caria şi Ana; eu le-am oferit puţină intimitate şi am lucrat în sala de aşteptare până când a fost timpul să-i duc pe Caria şi Bob la aeroport. I-am predat în mâinile sigure ale secundului Beighley şi ale copilotului ei, care îi aşteptau cu Gulfstream-ul. Ana şi-a luat rămas bun în lacrimi de la mama ei, iar acum ne-am întors în apartamentul nostru, pentru a ne relaxa după un prânz uşor. Cred că Ana citeşte pentru a-şi lua gândul de la Ray

Eu doar aş vrea să merg acasă.

Dar cred că asta depinde de recuperarea lui Ray.

Sper să se trezească în curând şi să-l transferăm la Seattle, ca să ne întoarcem şi noi la Escala. Nu-i spun asta Anei, totuşi — nu vreau să-i alimentez îngrijorarea.

M-am săturat de citit, aşa că, pentru a face timpul să treacă mai repede, am început să editez un colaj de fotografii de-ale soţiei mele pe care să le folosesc drept screensaver pe laptop şi pe telefon. Am atât de multe fotografii cu ea din luna noastră de miere — şi în toate Ana este uluitoare. Sunt încântat că am surprins-o în atât de multe ipostaze: zâmbitoare, gânditoare, bosumflată, amuzată, relaxată,

fericită, iar în unele chiar se încruntă la mine. Acestea sunt fotografiile care mă fac să surâd larg.

îmi amintesc de şocul pe care l-am avut când am văzut fotografia ei, mare şi frumoasă, la expoziţia lui José Rodriguez, şi de conversaţia noastră de după aceea.

Vreau să fii la fel de relaxată cu mine.

Mă uit din nou la ea. Iat-o aici. Relaxată. Absorbită de munca ei.

Misiune îndeplinită, Grey.

Vom agăţa celelalte fotografii în noua noastră casă şi poate voi pune una dintre ele în biroul de la Escala.

îşi ridică privirea.

— Ce e?

îmi lovesc buzele cu degetul arătător şi clatin din cap.

— Nimic. Cum e cartea?

— Este un thriller politic. Cu acţiunea plasată într-un viitor disto- pic suprarealist.

— Sună captivant.

— Este. Este o abordare a Infernului lui Dante, scrisă de un nou scriitor din Seatde. Boyce Fox.

Ochii Anei strălucesc, animaţi de fiorul pe care ţi-o dă o carte bună.

— Abia aştept s-o citesc.

Surâde şi se întoarce la manuscrisul ei.

Iar eu mă întorc zâmbitor la colajul meu.

PUŢIN MAI TÂRZIU, se ridică şi se îndreaptă spre mine, cu o expresie însufleţită.

— Putem să ne întoarcem la spital?

— Bineînţeles.

îmi închid laptopul, mulţumit de fotomontajul meu cu doamna Anastasia Grey.

— Vrei să conduci tu? mă întreabă.

— Sigur.

Taylor este în vizită la fiica lui, iar lui Sawyer i-am dat o zi liberă.

— Vreau să iau un exemplar din The Oregonian pe drum, ca să-i citesc tatei pagina de sport.

— Bună idee. Sunt sigur că au unul la recepţie. Să mergem.

îmi iau sacoul şi laptopul, şi plecăm.

RAY DOARME LINIŞTIT în patul său de spital, şi ne ia câteva secunde ca să ne dăm seama că nu mai este conectat la un ventilator. Maşinăria care-i monitoriza fiecare gură de aer nu mai e; respiră singur. Faţa Anei se luminează uşurată. Cu o tandreţe infinită, îi mângâie bărbia ţepoasă şi-i şterge saliva cu un şerveţel.

îmi întorc privirea.

Sunt un intrus. Această exprimare fără cuvinte a iubirii din partea unei fiice faţă de tatăl ei este prea intimă ca eu să-i fiu martor. Ştiu că Ray s-ar simţi stânjenit dacă ar şti că stau aici şi-l privesc în cel mai vulnerabil moment al său. Mă duc să caut pe unul dintre doctorii săi ca să aflu noutăţile. Kellie şi colega ei, Liz, se află la biroul asistentelor.

— Dr. Sluder este în operaţie.

Kellie răspunde la telefon.

— Trebuie să iasă în orice moment. Vreţi să o chem pe pager?

— Nu. E în regulă. Mulţumesc.

Le las pe ambele asistente şi mă întorc în sala de aşteptare deja familiară. Din nou, sunt aici singur; mă aşez pe unul dintre scaune, îmi deschid laptopul şi mă uit la colajul cu Ana. M-am hotărât să adaug câteva fotografii de la nunta noastră.

Sunt complet absorbit de ideea mea, când Ana dă buzna în cameră, trăgându-mă din faţa ecranului. Are ochii roşii de lacrimi proaspete, dar debordează de bucurie.

— S-a trezit! exclamă ea.

Slavă Domnului. în sfârşit.

Las laptopul deoparte şi mă ridic în picioare ca s-o îmbrăţişez.

— Cum se simte?

Mi se cuibăreşte la piept şi mă cuprinde în braţe.

— Vorbeşte, îi e sete şi e dezorientat. Nu-şi aminteşte deloc accidentul.

— E de înţeles. Acum, că s-a trezit, vreau să-l transferăm la Seattle. Apoi putem merge acasă, iar mama mea poate fi cu ochii pe el.

— Nu sunt sigură că e suficient de întremat pentru a fi transferat.

— O să vorbesc cu dr. Sluder. Să-i cer părerea.

— Ţi-e dor de casă? întreabă Ana, uitându-se la mine.

— Da. *Foarte mult.*

— OK.

Zâmbeşte şi ne întoarcem împreună în salon, unde îl găsim pe Ray aşezat în fund. Pare un pic şocat şi oarecum jenat că mă aflu acolo.

— Ray. Mă bucur că ai revenit printre noi.

— Mulţumesc, Christian, mormăie el. V-aţi făcut luntre şi punte, copii, ca să fiţi aici.

— Tată, nu e niciun deranj. Nu am vrea să fim în altă parte, zice Ana încercând să-l liniştească.

Dr. Sluder ni se alătură, cu o atitudine eficientă şi profesionistă.

— Domnule Steele, bine aţi revenit, spune ea.

— ZÂMBEŞTI ÎNCONTINUU.

îi dau Anei o şuviţă de păr după ureche în timp ce opreşte maşina R8 în faţa hotelului.

— Sunt foarte uşurată. Şi fericită, îmi aruncă un zâmbet.

— Bravo.

Ieşim din maşină şi Ana îi înmânează cheile valetului. Se întunecă şi e răcoare, iar Ana tremură, aşa că-mi trec braţul în jurul umerilor ei şi intrăm în hotel. Din foaier, mă uit spre Marble Bar.

— Vrei să sărbătorim?

— Să sărbătorim? se încruntă Ana.

— Pentru tatăl tău. Chicoteşte.

— A, tata.

— Mi-a lipsit sunetul ăsta. îi sărut părul.

— Putem să mâncăm în camera noastră? Să stăm liniştiţi în intimitate?

— Sigur. Vino.

O iau de mână şi mergem spre lifturi.

ANA ÎŞI DEVOREAZĂ CINA.

— A fost delicioasă.

îşi împinge farfuria deoparte.

— Chiar se pricep să facă tartă cu mere.

Aşa e, Ana.

— Nu te-am văzut să mănânci atât de mult ca acum de când suntem aici.

— Mi-a fost foame.

Se lasă pe spate, sătulă, şi e foarte plăcut să fiu martor la această schimbare. Este proaspătă şi curată pentru că a făcut

baie mai devreme şi nu poartă nimic altceva decât tricoul meu şi chiloţii. E toată numai ochi, zâmbete, păr prins la spate şi picioare... mai ales picioare.

îmi ridic paharul de vin şi iau o înghiţitură.

— Ce ai vrea să faci acum?

Am un ton blând şi, sper, puţin seducător. Pe fundal, iPod-ul meu cântă nişte melodii vesele. Eu ştiu ce vreau să fac, dar ea a avut o zi plină de emoţii.

— Tu ce vrei?

Este o întrebare capcană?

Ridic amuzat dintr-o sprânceană.

— Ceea ce vreau să fac întotdeauna.

— Şi anume?

— Doamnă Grey, nu fi timidă.

Zâmbeşte în acel fel tainic şi, întinzându-se peste masă, îmi prinde mâna şi mi-o răsuceşte uşor. Cu mare grijă, îşi trece arătătorul peste palma mea, iar părul de pe corp mi se zbârleşte ca răspuns. Este o senzaţie ciudată, care-mi taie respiraţia.

— Aş vrea să mă atingi.

Vocea ei este joasă şi provocatoare, în timp ce continuă să-mi mângâie arătătorul.

Atingerea ei îşi găseşte ecou. *Peste tot.*

La naiba.

Mă foiesc pe scaun.

— Doar atât?

— Poate şi aşa.

Trasează o linie de-a lungul degetului meu mijlociu şi înapoi în palmă.

— Şi aşa.

îşi croieşte drum până la verigheta mea.

— Mai ales aşa.

Se opreşte, cu degetul lipit de inelul meu de platină.

— Este ceva foarte sexy.

Este, zici tu

— ?Sigur că este. Scrie „acest bărbat îmi aparţine”. *La naiba.* Mi s-a sculat.

Da. Ana. Al tău sunt.

Conturează cu unghia mica bătătură care s-a format acolo unde palma mea se freacă de verighetă, cu ochii într-ai mei. Pupilele i se dilată — întunericul depăşeşte albastrul strălucitor. Mă seduce.

Mă înclin înainte şi-i cuprind bărbia în palmă.

— Doamnă Grey, mă seduci?

— Aşa sper.

— Anastasia, eu sunt o certitudine. *întotdeauna.*

— Vino încoace.

O trag în poala mea şi o strâng în braţe.

— îmi place să am acces neîngrădit la tine.

Ca să i-o dovedesc, îmi plimb mâna pe coapsa ei goală până la spate, apoi o prind de ceafa cu cealaltă mână, îi înclin capul şi o sărut. Cu mare atenţie. Explorându-i gura şi savurând gustul limbii sale împletite cu a mea, în timp ce degetele ei mi se înfig în păr. Are gust de plăcintă cu mere şi de Ana. Cu o nuanţă fină de Chablis.

E o combinaţie excitantă în toate sensurile. Amândoi gâfâim când mă retrag.

— Hai să mergem în pat, îi şoptesc pe buze.

— în pat? se strâmbă ea. *Ah!*

Mă las pe spate şi o trag de păr, ca s-o privesc direct în ochi.

— Unde ai prefera, doamnă Grey?

Ea ridică din umeri, relaxată. Provocatoare.

— Surprinde-mă.

— Eşti foarte îndrăzneaţă în seara asta.

îmi frec nasul de al ei în timp ce în minte îmi apar numeroase posibilităţi.

— Poate că trebuie să fiu legată.

— Poate că da. Devii foarte autoritară pe măsură ce îmbătrâneşti.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta? îşi îndreaptă umerii, gata de luptă.

Ah, Ana.

— Ştiu bine ce aş vrea să fac în această privinţă. Depinde dacă te ţine.

— Ah, domnule Grey, ai fost foarte blând cu mine în ultimele două zile. Nu sunt făcută din sticlă, să ştii.

— Nu-ţi place blândeţea?

— Blândeţea ta, cu siguranţă. Dar, ştii tu... varietatea mai condimentează viaţa.

Clipeşte des.

— Cauţi ceva mai puţin delicat?

— Ceva care să ne insufle viaţă.

Uau.

— Care să ne insufle viaţă?

Uimit, mă uit la ea, în timp ce tot felul de scenarii sexuale îmi apar cu cea mai mare plăcere în minte. încuviinţează, privindu-mă în ochi şi muşcându-şi buza inferioară cu dinţii.

în mod intenţionat.

Mă ademeneşte.

Vrea să simtă viaţa, iar eu pot s-o satisfac.

— Nu-ţi mai muşca buza.

O strâng mai tare şi mă ridic, ţinând-o aproape de mine. Gâfâie surprinsă şi mă prinde de braţe în timp ce o plimb prin cameră şi o aşez pe cea mai îndepărtată canapea.

Am un plan. Vreau să văd cât de departe ajunge nou descoperita sa încredere sexuală.

Şi vreau să privesc.

— Aşteaptă aici. Nu te mişca.

îşi întoarce capul şi mă urmăreşte din priviri în timp ce mă îndrept spre dormitor. Cercetez camera şi-mi amintesc unul dintre cadourile pe care le-a deschis în această dimineaţă la micul dejun — nişte articole de toaletă, de lux, de la Kate. în cutia elegantă de prezentare, descopăr o sticluţă de ulei hidratant, cu aromă de ambră şi lemn de santal.

Perfect. îl strecor în buzunarul din spate al blugilor. Din baie, scot ambele cordoane ale halatelor de baie şi iau cu mine unul dintre prosoapele mari.

întors în sufragerie, mă bucur să constat că Ana a rămas pe canapea.

Obedienţă! în sfârşit!

Nu mă vede când mă apropii de ea pe la spate şi nici nu mă aude, fiindcă sunt desculţ. Tresare când mă aplec şi o prind de marginea tricoului.

— Cred că ne vom lipsi de ăsta.

1-l scot şi-l arunc pe podea, admirând cum sfârcurile ei se excită ca răspuns la atingerea materialului şi la răcoarea din cameră. O apuc de părul strâns în coadă, dându-i capul pe spate şi sărutând-o scurt pe buze.

— Ridică-te, murmur lipit de pielea ei.

Se supune, goală, cu excepţia chiloţilor. Pun prosopul pe canapea, pentru că nu vreau să murdăresc tapiţeria cu ulei sau cu orice altceva.

— Dă-ţi jos chiloţii.

Mă uit direct la Ana. înghite în sec, dar mă priveşte fix, se supune, fără să ezite.

îmi place această versiune a Anei.

— Stai jos.

Face cum îi spun, iar eu o prind din nou de coadă, răsucindu-i părul moale între degete. O trag de păr, lăsându-i capul pe spate, şi mă aşez deasupra ei.

— îmi spui să mă opresc dacă e prea mult pentru tine, da?

încuviinţează.

La naiba, Ana.

— Spune-o.

— Da, răspunde, cu vocea ei puţin stridentă şi întretăiată, trădându-şi excitarea.

Zâmbesc şi-mi cobor tonul vocii.

— Bine. Deci, doamnă Grey — la cererea publicului, te voi lega.

Am ales această canapea, singura cu fleuroane, cu un motiv bun.

— Ridică-ţi genunchii. Şi stai pe spate.

încă o dată se supune, fără şovăială. îi iau piciorul stâng, îi înfăşor cordonul în jurul coapsei inferioare şi-i fac un nod deasupra genunchiului.

— Cordoanele de la halate? întreabă Ana.

— Improvizez.

Leg celălalt capăt de fleuronul din colţul din stânga spate al canapelei şi trag, despărţindu-i coapsele.

— Nu te mişca.

Fac acelaşi lucru cu piciorul ei drept, legând celălalt cordon de capătul din spate-dreapta.

Ana este întinsă, cu picioarele larg desfăcute, dezvăluind tot ce are de oferit, şi cu mâinile pe lângă corp.

— Eşti OK? întreb, savurând priveliştea de sus.

încuviinţează şi se uită la mine, delicată, dulce, vulnerabilă. *A mea.*

Mă aplec şi o sărut.

— Nici nu ai idee cât de sexy arăţi acum.

îmi frec nasul de al ei, amânând cât pot ceea ce urmează.

— Trebuie să schimb muzica, cred.

Mă îndrept spre iPod-ul meu. Derulez lista şi selectez o piesă. Apăs *repeat* şi *play.*

„Sweet About Me." Perfect.

în timp ce vocea dulce şi senzuală a Gabriellei Cilmi răsună în încăpere, mă întorc şi mă uit în ochii soţiei mele dezbrăcate şi legate. Nu-şi desprinde ochii dintr-ai mei, în timp ce mă las în genunchi, pentru a mă închina la altarul ei.

Gura i se întredeschide în timp ce inspiră.

Ah, Ana. Să vedem cât de mult ţi-a crescut încrederea.

Ştiu cum se simte.

— Expusă? Vulnerabilă? o întreb, îşi linge buzele şi dă din cap.

— Bine, îi şoptesc.

Iubito, te descurci de minune.

— întinde mâinile.

Scot sticluţa cu ulei din buzunarul de la spate. Ana îşi întinde mâna făcută căuş şi eu îi torn puţin ulei în palmă. Mirosul este greu, dar plăcut.

— Freacă-ţi mâinile.

Se zvârcoleşte pe canapea. *Ah, aşa nu va merge niciodată.*

— Stai nemişcată, o avertizez. Ana se opreşte din foit.

— Acum, Anastasia, vreau să te atingi. Clipeşte — surprinsă, cred.

— începe de la gât şi coboară. Se muşcă de buza de jos.

— Nu fi timidă, Ana. Haide. Fă-o. *Haide, Ana.*

îşi duce mâinile de o parte şi de alta a gâtului, apoi le coboară spre sâni, lăsându-şi pe piele o strălucire alunecoasă.

— Mai jos, îi şoptesc.

După o clipă, îşi ia sânii în palme.

— Excită-te singură.

Uşurel, fixându-mă din priviri, îşi ia sfârcurile între degete şi trage uşor de amândouă.

— Mai tare, o îndemn, simţindu-mă ca şarpele din grădina Raiului. Aşa cum aş face-o şi eu, adaug, cuprinzându-mi propriile coapse ca nu cumva s-o ating.

Geme ca răspuns, strângând şi trăgând mai tare. Văd cum fiecare sfârc se excită sub atingerea ei.

La naiba, ce sexy e.

— Da, aşa. Din nou.

închide ochii şi geme, răsucindu-şi sfârcurile între degetele mari şi arătătoare.

— Deschide ochii.

Am vocea răguşită. Deschide ochii.

— Din nou, îi ordon. Vreau să te văd. Să te văd cum te bucuri de atingerea ta.

Continuă, cu ochii înceţoşaţi de un dor întunecat — respiraţia ei se accelerează pe măsură ce dorinţa o mistuie — şi simt cum suntem amândoi la fel de excitaţi.

Cred că asta o face atât de udă...

Simt cum pantalonii mă strâng din ce în ce mai tare. *Ajunge.*

— Mâinile. Mai jos.

Se zbate.

— Stai nemişcată, Ana. Primeşte plăcerea. Mai jos.

— Fă-o tu, şopteşte.

— Ah, o voi face. în curând. Acum, tu. Mai jos. Imediat.

Nici nu are idee cât de bine arată acum. îşi strecoară mâinile pe sub sâni, peste abdomen, în timp ce se zvârcoleşte, trăgând de legăturile cordonului.

Nu, nu. Clatin din cap.

— încă puţin.

îmi aşez mâinile pe genunchii ei şi o ţintuiesc pe loc.

— Haide, Ana — mai jos.

Mâinile îi alunecă.

— Mai jos, spun.

— Christian, te rog, mă imploră ea.

Mâinile îmi alunecă de pe genunchii ei pe coapse, spre punctul fierbinte dintre picioarele ei.

Ţinta mea finală.

Şi a ei.

— Haide, Ana. Atinge-te.

îşi atinge vulva cu mâna stângă, apoi începe să-şi frece clitorisul cu degetele, într-un cerc lent.

— Oh! gâfâie ea, iar gura ei formează un „o” strâmb desenat.

— Din nou.

Cuvintele mele sunt o şoaptă şi o comandă.

Geme, trăgând aer în piept, şi închide ochii, lăsându-şi capul pe spătarul canapelei, mişcându-şi mâna.

— Din nou.

Geme din nou, iar eu nu vreau ca ea să-şi dea drumul fără mine. îi prind mâinile, le ţin ferm şi mă aplec între coapsele ei, trecându-mi nasul şi limba peste clitorisul ei. înainte şi înapoi. Din nou. O port spre culmi.

E atât de umedă. Plină de poftele ei.

— Ah! strigă ea şi încearcă să-şi mişte mâinile.

îi strâng încheieturile în timp ce îmi continui asaltul senzual.

— O să ţi le imobilizez şi pe astea. Stai nemişcată, spun, respirând peste locul ei cel mai intim.

Ana geme, iar eu o eliberez, apoi strecor încet două degete înăuntrul ei.

Atât de umedă.

Atât de pregătită.

Atât de lacomă.

îmi lipesc mâna de clitorisul ei, apăsând.

— Am să te fac să-ţi dai drumul repede, Ana. Eşti gata?

— Da, respiră ea, dând frenetic din cap.

îmi mişc mâna. Tare. Rapid. O stimulez atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Scânceşte deasupra mea. îşi răsuceşte capul într-o parte şi-n alta, îşi chirceşte degetele de la picioare, iar cu mâinile trage de prosopul de sub ea. Ştiu că vrea să-şi îndrepte picioarele pentru a atenua senzaţia intensă. Dar nu poate; e aproape.

Atât de aproape.

Dar eu nu mă opresc.

Şi o simt.

începutul.

Sfârşitului.

Orgasmul ei. Se apropie.

— Predă-te, îi şoptesc, iar ea scoate un strigăt. Apăs din nou pe clitoris şi ii călăuzesc orgasmul infinit. *Uau. Ana.*

Cu cealaltă mână dezleg cordoanele, pe rând. în timp ce ea îşi revine, murmur:

— E rândul meu.

îmi retrag degetele dinlăuntrul ei, mă dau uşor înapoi şi o întorc cu faţa în jos pe canapea, cu genunchii pe podea. îmi desfac blugii, îi despart picioarele cu genunchiul şi o plesnesc cu putere peste fundul ei frumos.

— Ah! strigă ea, iar eu o pătrund cât pot de adânc. Strigă din nou.

— Ah, Ana, gem eu şi, prinzând-o de şolduri, încep să i-o trag. Tare.

Rapid.

Din nou. îmi savurez plăcerea. Ea şi-a dorit să fiu dur.

Scopul. Nostru. Este. Plăcerea

Intru în ea. Mă pierd. în ea. Atât de adânc.

Strigătele ei mă poartă mai sus.

La naiba.

Se ridică din nou.

O simt.

— Haide, Ana! strig, iar ea îşi dă drumul încă o dată, ducându-mă la limită cu ea.

O DAU JOS DE PE CANAPEA şi ne întindem pe podea, iar ea se aşază peste mine, cu faţa spre tavan. Ne tragem sufletul împreună, într-o singură suflare, în tăcere.

— Te simţi bine aşa? întreb în cele din urmă, sărutându-i părul.

— O, da.

îmi aşază mâinile pe coapse şi mă trage de blugi.

— Cred că ar trebui s-o facem din nou. Fără haine pe tine de data
asta.

Din nou!

— Doamne, Ana. Dă-mi o pauză!

Chicoteşte, iar eu nu mă pot abţine să nu râd cu ea.

— Mă bucur că Ray e conştient. Se pare că ţi-a revenit cheful. Se răsuceşte, tot deasupra mea, şi se încruntă.

— Ai uitat de noaptea trecută şi de azi-dimineaţă? spune ea bosumflată şi-şi sprijină bărbia de pieptul meu.Nu e nimic de uitat.

Zâmbesc şi-i apuc posteriorul darnic cu ambele mâini.

— Ai un fund fantastic, doamnă Grey.

— Şi tu la fel.

îşi arcuieşte o sprânceană.

— Deşi al tău este încă sub acoperire.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta, doamnă Grey?

— O să te dezbrac, domnule Grey. De tot. Entuziasmul ei este molipsitor.

— Şi cred că eşti dulce în foarte multe sensuri, şopteşte ea, repetând versurile cântecului, ochii ei radiind căldură şi dragoste.

La naiba.

— Chiar eşti, subliniază ea şi-mi sărută colţul gurii, închid ochii şi o cuprind în braţe.

De ce aduci vorba despre asta?

— Christian, chiar eşti. Tu ai făcut acest weekend atât de special — în ciuda celor întâmplate lui Ray. Mulţumesc.

Ochii ei mari şi luminoşi mă privesc fix.

— Pentru că te iubesc, murmur.

— Ştiu, spune ea. Şi eu te iubesc, spune trecându-şi vârful degetelor pe obrazul meu. Şi eşti preţios pentru mine. Ştii asta, nu-i aşa?

Preţios. *Eu?*

Dintr-odată, mă simt neajutorat şi panicat. Şi complet dezarmat. Ce să spun?

Nu acum, Viermişorule.

Futu-i. închid ochii. Nu vreau să am asta în cap.

— Crede-mă, îmi şopteşte ea, iar eu îmi deschid ochii cenuşii ca să-i văd albastrul din privire.

— Nu e uşor.

Cuvintele mele sunt o şoaptă abia auzită. *Nu vreau să vorbesc despre asta.*

Este prea crud. Chiar acum. Din nişte motive pe care nu le înţeleg. Ea are o astfel de putere asupra mea. Acesta este motivul.

— încearcă. încearcă, pentru că e adevărat.

îmi mângâie faţa şi ştiu că vorbeşte serios. Dacă aş putea s-o ascult fără să mă panichez.

— O să ţi se facă frig. Vino.

O aşez într-o parte şi mă ridic, trăgând-o şi pe ea în picioare. 620 Descătuşat

Lăsând deoparte urmele partidei noastre de amor, Ana îşi strecoară braţul în jurul meu. Opresc iPod-ul şi ne ducem înapoi în dormitor, în timp ce eu îmi pun întrebări despre reacţia mea.

De ce-mi este încă atât de greu să-i aud uneori declaraţiile de dragoste?

Clatin din cap.

— Vrei să ne uităm la televizor? întreabă Ana şi ştiu că se străduieşte să ne facă pe amândoi să ne relaxăm.

— Speram la runda a doua.

Mă priveşte pe furiş.

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că eu voi fi la conducere.

Ah!

Mă împinge brusc cu o asemenea forţă, încât cad pe pat. înainte să-mi dau seama, se aşază pe mine şi-mi ţintuieşte braţele de o parte şi de alta a capului.

— Ei bine, doamnă Grey, acum, că m-ai prins, ce ai de gând să faci cu mine?

Se apleacă peste mine, respiraţia ei gâdilându-mi urechea, şi îmi şopteşte:

— O să ţi-o trag cu gura mea.

Oh, Doamne.

închid ochii în timp ce mă muşcă uşor de obraz, iar eu capitulez în faţa ei. Mă predau iubirii vieţii mele.Luni, 12 septembrie 2011

Ana încă doarme când ies din baie. Sincer, nu mă surprinde; a fost insistentă aseară.

înnebunită după sex şi de-a dreptul nesătulă.

Nu mă plâng.

Cu acea amintire delicioasă proaspătă în minte, îmi adun hainele şi mă duc în living pentru a mă îmbrăca. Urmele partidei de sex de aseară sunt încă pe canapea. Dezleg cordoanele halatelor şi strâng prosopul, în- trebându-mă ce ar fi înţeles menajera din tot acest scenariu dacă ar fi venit mai devreme să facă curat. împăturesc totul şi le aşez pe policioara de lângă uşa dormitorului.

Comand micul dejun — va dura o jumătate de oră şi mi-e foame. Pentru a-mi abate atenţia, mă aşez la birou şi-mi

deschid laptopul. Astăzi vreau să aranjez transferul lui Ray la spitalul Northwest, unde mama îl poate supraveghea. Deschid e-mailurile şi, spre surprinderea mea, am unul de la detectivul Clark. Are câteva întrebări pentru Ana în legătură cu nemernicul de Hyde.

Ce naiba?

îi trimit un răspuns scurt anunţându-l că suntem în Portland şi că va trebui să aştepte până revenim în Seattle. O sun pe mama şi-i las un mesaj despre mutarea lui Ray, apoi mă uit prin celelalte e-mailuri. Unul de la Ros: familia Hwang ne invită să-i vizităm la sfârşitul acestei săptămâni.

Asta va depinde de situaţia lui Ray.

Aşa cred.

îi scriu lui Ros, spunându-i că este posibil să merg, dar nu pot confirma încă, pentru că nu suntem siguri ce se întâmplă cu socrul meu.

Nu vreau s-o las pe Ana singură cu asta pe cap.

în timp ce trimit e-mailul, primesc un răspuns de la Clark.

Vine el la Portland.

Rahat.

Ce poate fi atât de important?

— tBună dimineaţa.

Tonul dulce al Anei îmi întrerupe gândurile. Mă întorc şi o văd în uşa dormitorului, înfăşurată doar într-un cearceaf şi cu un zâmbet timid pe chip. Are părul ciufulit şi revărsat până la sâni şi mă priveşte cu ochii ei strălucitori.

Arată ca o zeiţă greacă.

— Doamnă Grey, te-ai trezit devreme.

întind braţele şi, în ciuda cearceafului, ea traversează în fugă camera, oferindu-mi priveliştea superbă a picioarelor ei. Apoi îmi aterizează în poală.

— Şi tu la fel, spune ea.

O lipesc de mine şi-i sărut părul.

— Eu doar lucram ceva.

— Ce anume? întreabă ea, lăsându-se pe spate pentru a mă cerceta atent din priviri.

Ştie că e ceva în neregulă. Expir o gură de aer.

— Am primit un e-mail de la detectivul Clark. Vrea să vorbească cu tine despre nenorocitul ăla de Hyde.

— Serios?

— Da. I-am spus că deocamdată eşti în Portland, aşa că va trebui să aştepte. Dar a spus că vine încoace.

— Vine aici?

— Se pare că da.

Se încruntă.

— Ce este atât de important, încât nu poate aştepta?

— Exact.

— Când vine?

— Astăzi. îi voi scrie un e-mail.

— Nu am nimic de ascuns. Dar mă întreb ce anume vrea să ştie?

— O să aflăm când ajunge aici. Şi eu sunt curios.

Mă foiesc pe scaun.

— Micul dejun va sosi în scurt timp. Hai să mâncăm, apoi putem merge să-l vedem pe tatăl tău.

— Poţi să rămâi aici dacă vrei. Văd că eşti ocupat.

— Nu, vreau să vin cu tine.

— Bine.

Zâmbeşte, mulţumită, cred, că vreau s-o însoţesc. Mă sărută, apoi valsează înapoi spre dormitor şi, aruncându-mi o

privire insinuantă, lasă cearceaful să cadă în timp ce trece pragul uşii.

La naiba. Zeiţă, într-adevăr.

Atâta îmi trebuia. E-mailurile şi micul dejun pot aştepta.

O urmez în dormitor pentru a răspunde invitaţiei.

RAY S-A TREZIT, dar nu pare a fi în toane prea bune. După ce îl salut, o las pe Ana să stea cu el şi mă îndrept spre sala de aşteptare — noul meu birou, din câte se pare. Am primit deja o aprobare provizorie de la doctorul Sluder pentru a-l muta pe Ray la Seattle şi aştept ca mama să confirme că există un pat pentru el la Northwest înainte de a organiza transferul cu elicopterul. Dr. Sluder crede că-l putem transfera chiar de mâine, dar va confirma asta mai târziu, după ce îi va mai face nişte teste.

O sun pe Andrea.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— Andrea, bună ziua. Sper că mâine îl putem muta pe Raymond Steele. Poţi să găseşti un serviciu de ambulanţă aeriană, te rog? De la OHSU Portland la spitalul Northwest. Mama mea ar trebui să cunoască o companie de încredere. îl voi întreba pe doctorul lui Ray dacă există vreun echipament medical specific pe care ar trebui să-l aibă la bord. Unul dintre noi doi îţi va trimite această informaţie.

— O voi suna pe doamna doctor Grey.

— Te rog. Aştept să aflu de la ea dacă este vreo rezervă disponibilă.

— Bine, mă ocup eu de asta.

— Taiwan. Ros şi cu mine plecăm într-acolo joi seara. Vom avea nevoie de avion.

— Sunteţi la WSU joi dimineaţă.

— Ştiu. Dar pregăteşte-l pe Stephan şi echipajul. E ceva provizoriu.

— Da, domnule. De fapt, Ros vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Bine. Mulţumesc. Fă-mi legătura.

Discut cu Ros rapid şi decidem că semnăturile pe contractele cu şantierul naval din Taiwan pot aştepta până mâine, când sper să mă întorc în Seattle. Imediat ce închid, îmi sună telefonul. Este Clark.

— Domnule Grey. Vă mulţumesc că mă primiţi astăzi. La ora 16:00 este bine?

— Sigur. Suntem la The Heathman.

— Ne vedem atunci.

Ana se plimbă prin sala de aşteptare. Are un aer grav.

E vreo problemă?

— Bine, îi răspund lui Clark şi închid telefonul. Clark va sosi la ora patru după-amiaza, spun către ea.

Se încruntă.

— OK. Ray vrea cafea şi gogoşi.

Râd, pentru că nu mă aşteptam la acest răspuns.

— Cred că şi eu aş fi dorit aceleaşi lucruri dacă aş fi avut un accident. Spune-i lui Taylor să se ducă.

— Nu, mă duc eu.

— Ia-l pe Taylor cu tine.

îşi dă ochii peste cap.

— Bine.

Parcă ar fi o adolescentă exasperată. Zâmbesc şi-mi înclin capul într-o parte.

— Nu e nimeni aici.

Cască ochii pentru o fracţiune, după ce-i pică fisa; i-am stârnit în mod clar interesul. îşi îndreaptă umerii ca şi cum ar vrea să mă provoace şi ridică bărbia încăpăţânată moştenită de la Steele.

Un cuplu tânăr intră în cameră în spatele ei, iar bărbatul îşi strânge în braţe partenera care plânge. Femeia este vizibil tulburată.

La naiba, chiar că e ceva grav.

Ochii Anei se măresc compătimitori, apoi se întoarce spre mine şi ridică un umăr în semn de regret.

O, *da.* Poate că era dispusă să primească o bătaie la fund. Gândul este ispititor.

Foarte ispititor.

îmi strâng laptopul, o iau de mână şi ieşim din încăpere.

— Au nevoie de intimitate mai mult decât noi, murmur eu. Ne vom distra mai târziu.

Taylor este afară, aşteptând în maşină.

— Hai să mergem cu toţii să luăm cafea şi gogoşi, spun.

Ne-ar prinde bine un răsfăţ. Ana îmi zâmbeşte.

— Voodoo Doughnut din Portland. Cele mai bune gogoşi din lume, spune şi se urcă pe bancheta din spate a SUV-ului.

DETECTIVUL CLARK ESTE PUNCTUAL. Taylor îl conduce în apartamentul nostru şi el intră, la fel de neîngijit şi încruntat ca întotdeauna.

— Domnule Grey, doamnă Grey, vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Domnule detectiv Clark.

îi strâng mâna şi îl invit să se aşeze, apoi fac un pas pentru a mă alătura Anei pe canapeaua de care am legat-o aseară.

— Cu doamna Grey doresc să discut, spune Clark, cu un ton puţin abraziv, şi ştiu că ni se adresează mie şi lui Taylor.

Ah. Acum vreau neapărat să aud ce are de spus.

îi fac un semn din cap lui Taylor, care pleacă, închizând uşa în urma
lui.

— Orice doriţi să-i spuneţi soţiei mele, o puteţi face de faţă cu mine.

Dacă este vorba despre Hyde, nu plec de lângă ea.

— Sunteţi sigură că doriţi ca soţul dumneavoastră să fie prezent? o întreabă Clark pe Ana.

Pare nedumerită.

— Bineînţeles. Nu am nimic de ascuns. Doar îmi puneţi doar câteva întrebări, nu?

— Da, doamnă.

— Aş dori ca soţul meu să rămână.

Aşa. Ţi-am spus eu. Mă holbez la el, mulţumit că Ana mi-a luat partea. Mă aşez lângă ea, încercând să-mi maschez iritarea care stă să dea în foc.

— în regulă, mormăie Clark.

Tuşeşte ca să-şi dreagă gâtul şi mă întreb dacă nu cumva e neliniştit.

— Doamnă Grey, domnul Hyde susţine că l-aţi hărţuit sexual şi că i-aţi făcut mai multe avansuri obscene.

Ce naiba!

Ana pare şocată şi amuzată în acelaşi timp. îşi pune mâna pe coapsa mea, dar asta nu mă opreşte.

— Este absurd! exclam.

Unghiile ei mi se înfig în picior — bănuiesc că în încercarea de a mă face să tac.

— Nu e adevărat.

Ana îl priveşte drept în ochi pe Clark, adresându-i-se absolut senin.

— De fapt, a fost invers. Mi-a făcut propuneri într-o manieră foarte agresivă şi a fost concediat.

Gura lui Clark se subţiază, ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Hyde susţine că aţi inventat acuzaţiile de hărţuire sexuală pentru a-l concedia. El spune că aţi făcut acest lucru pentru că v-a refuzat avansurile şi pentru că îi doreaţi postul.

Ana se strâmbă, scârbită.

— Nu este adevărat.

E o absurditate.

— Domnule detectiv, vă rog să nu-mi spuneţi că aţi bătut atâta drum ca să-mi hărţuiţi soţia cu aceste acuzaţii ridicole.

Clark mă onorează cu o privire resemnată.

— Trebuia să aud asta de la doamna Grey, domnule.

Ana mă prinde din nou de coapsă şi ştiu că vrea să tac.

— Nu trebuie să asculţi prostiile astea, Ana.

— Cred c-ar trebui să-i povestesc detectivului Clark ce s-a întâmplat.

Mă fixează cu ochii ei albaştri şi strălucitori, implorându-mă să tac.

Bine, draga mea. Fă cum vrei tu.

îi fac semn să continue, mă străduiesc să tac şi să-mi stăpânesc furia. Ana îşi încrucişează mâinile în poală şi continuă:

— Ceea ce spune Hyde pur şi simplu nu este adevărat.

Vocea ei răsună calm şi dar în camera de hotel.

— Domnul Hyde m-a acostat într-o seară, în bucătăria de la serviciu. Mi-a spus că datorită lui am fost angajată şi că se aştepta la favoruri sexuale în schimb. A încercat să mă şantajeze, folosindu-se de e-mailurile pe care i le trimisesem lui Christian, care pe atunci nu era soţul meu. Nu ştiam că Hyde îmi spionase e-mailurile. E o nebunie. M-a acuzat chiar că sunt un spion trimis de Christian, probabil pentru a-l ajuta să preia compania. Nu ştia că Christian cumpărase deja SIP.

Clatină din cap şi-şi împreunează mâinile.

— în cele din urmă, l-am pus la pământ.

— L-ai pus la pământ? intervine Clark, nedumerit.

— Tatăl meu a fost cadru militar. Hyde m-a atins, iar eu ştiu cum să mă apăr.

Se uită spre mine, iar eu nu-mi pot ascunde mândria şi admiraţia pentru iubita mea.

Nu te pune cu iubita mea.

E o adevărată războinică.

— înţeleg.

Clark trage aer în piept şi se aşază mai bine pe canapea.

— Aţi vorbit cu vreuna dintre fostele asistente personale ale lui Hyde? întreb eu.

Sunt curios să aflu dacă poliţiştii au făcut mai multe progrese decât Welch.

— Da, am vorbit. Dar adevărul este că nu reuşim s-o facem pe ni- ciuna dintre asistentele lui să vorbească. Toate spun că a fost un şef exemplar, chiar dacă niciuna dintre ele nu a rezistat mai mult de trei luni.

La naiba.

— Am avut şi noi această problemă. Şeful meu de la securitate le-a chestionat pe ultimele cinci asistente personale ale lui Hyde.

Această veste îi trezeşte interesul lui Clark. Se încruntă, iar ochii lui mă fixează.

— De ce aţi făcut asta?

— Pentru că soţia mea a lucrat pentru el, iar eu îi verific pe toţi cei cu care lucrează soţia mea.

Clark se înroşeşte la faţă.

— înţeleg.

Sprâncenele lui stufoase se adună, încruntate.

— Cred că e mai mult decât ceea ce se vede la suprafaţă, domnule Grey. Mâine vom efectua o percheziţie mai amănunţită a apartamentului său, aşa că poate atunci se va ivi ceva. Deşi, din câte se pare, nu mai locuieşte acolo de ceva vreme.

— Aţi căutat deja?

— Da. O vom face din nou. De data asta, o căutare amănunţită.

— încă nu l-aţi pus sub acuzare de tentativă de omor asupra mea şi a lui Ros Bailey?

Poate că asta ţine de FBI?

— Sperăm să găsim mai multe dovezi în ceea ce priveşte sabotarea avionului dumneavoastră, domnule Grey. Avem nevoie de mai mult decât o amprentă parţială şi, cât timp este în arest, putem construi un caz.

— Doar pentru asta aţi venit aici?

Expresia lui Clark se înăspreşte.

— Da, domnule Grey, doar pentru asta. Dacă nu cumva v-aţi mai gândit la bilet...

Ana mă priveşte din nou în ochi, dar de data asta se încruntă.

— Nu, v-am spus. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Soţia mea nu trebuie să afle despre asta!

— Şi nu văd de ce nu am fi putut vorbi la telefon, continui.

— Cred că v-am spus, prefer o abordare pragmatică. Şi, adaugă el, uşor ruşinat, sunt în vizită la mătuşa mea, care locuieşte în Portland. Să împuşc doi iepuri dintr-un foc.

— Ei bine, dacă am terminat aici, mai am şi alte treburi. Mă ridic, sperând că Clark va înţelege aluzia. O face.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Grey.

Ana dă din cap.

— Domnule Grey.

Deschid uşa, iar el iese val-vârtej. *Slavă Cerului.*

Ana se lasă pe spate pe canapea.

— îţi vine să crezi ce a făcut nenorocitul ăla? zic, trecându-mi mâinile prin păr.

— Clark? spune Ana.

— Nu. Nenorocitul ăla de Hyde.

— Nu, nu prea.

Se uită la mine nedumerită.

— Oare ce dracului vrea să obţină?

— Nu ştiu. Crezi că Clark m-a crezut?

— Bineînţeles că te-a crezut. Ştie că Hyde e un căcat nenorocit...

— Eşti foarte înjurăcios, mă dojeneşte Ana.

— înjurăcios? Există cuvântul acesta?

— Acum există.

Şi uite aşa, într-o clipă, umorul ei îmi înăbuşă furia, care dispare. Uimit de vraja pe care o aruncă asupra mea, mă aşez lângă ea şi o trag în braţe.

— Nu te mai gândi la nenorocitul ăla. Hai să mergem la tatăl tău şi să încercăm să vorbim despre transferul de mâine.

— A spus clar că vrea să rămână în Pordand, ca să nu fie o povară pentru noi, spune Ana.

— O să vorbesc cu el.

îmi atinge cu degetele nasturii de la cămaşă.

— Vreau să-l însoţesc în timpul transportului. Ar trebui să fie posibil.

— Bine, o să vin şi eu. Sawyer şi Taylor pot lua maşinile. îl voi lăsa pe Sawyer să conducă R8-ul tău în seara asta.

îmi oferă un zâmbet dulce în semn de mulţumire, iar eu mă simt ca un uriaş bun.

RAY A CAPITULAT; este mult mai binedispus decât era dimineaţă. Probabil că gogoşile şi-au făcut efectul şi cred că este încântat în secret că mâine va avea ocazia să se plimbe cu elicopterul. Nu-şi aminteşte nimic din zborul de la Astoria aici. îmi propun să-l plimb cu *Charlie Tango* la un moment dat.

Ana stă cu el, iar eu mă îndrept spre sala de aşteptare, ca să finalizez detaliile legate de transferul lui Ray.

Andrea a organizat totul. Este, fără îndoială, cea mai bună asistentă personală pe care am avut-o vreodată.

— Mulţumesc, Andrea.

— Cu plăcere, domnule Grey. Altceva?

— Nu, totul este în regulă. Du-te acasă.

— Aşa voi face, domnule.

îi trimit un e-mail rapid lui Samir şi recomand o mărire de salariu considerabilă pentru Andrea.

înainte de a mă întoarce în salon, reflectez la vizita lui Clark şi la ceea ce a spus, dar şi la ce nu a spus. Evident că ţine legătura cu FBI-ul în privinţa sabotării lui *Charlie Tango,* dar a menţionat că percheziţionează din nou apartamentul lui Hyde. De ce? Are o altă pistă? Sau e altceva ce nu ne spune? Şi unde *era* Hyde când plănuia tentativa de răpire? Este evident că se afla încă în Seattle; am imaginile de pe camerele de supraveghere care o dovedesc. Merită să explorăm această ipoteză.

Le trimit un e-mail lui Welch şi Barney şi-i întreb dacă au urmărit deplasările dubei albe pe care Hyde a folosit-o înainte de a ajunge la Escala.

Poate că vor găsi ei ceva.Marţi, 13 septembrie 2011

închid telefonul cu mama şi surprind privirea în alb şi negru a Anei. Mă priveşte de pe peretele din biroul meu cu zâmbetul ei dezarmant, cu ochii ei strălucitori şi plini de inteligenţă. Au trecut doar trei ore de când am văzut-o, dar deja mi-e dor de ea. Mă întreb ce face acum? Probabil că este la serviciu şi, dacă totul a decurs conform planului, Ray ar trebui să fie instalat în rezerva lui de la Northwest, unde mama va sta cu ochii pe el. Sper că se simte bine, cât de bine se poate. A părut să se bucure de zborul de la OHSU la Boeing Field, dar nu este un om căruia să-i placă să fie în centrul atenţiei — ba chiar dimpotrivă, de fapt. Seamănă puţin cu fiica lui.

Şi iată-mă, mi-e dor de ea.

Ultima dată când am văzut-o, se îndrepta spre spital într-o ambulanţă cu tatăl ei.

Mă uit la ceas.

Cu siguranţă a ajuns la serviciu.

Scriu un e-mail rapid.

De la: Christian Grey Despre: Mi-e dor de tine Data: 13 septembrie 2011,13:58 Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

M-am întors la birou de numai trei ore şi deja îmi este dor de tine.

Sper că Ray s-a acomodat bine în noua lui rezervă. Mama trece pe la el în

după-amiaza asta, ca să vadă cum se simte.

Vin să te iau pe la ora şase în seara asta şi putem merge să-l vedem înainte de

a ajunge acasă.

Sună bine?

Soţul tău iubitor
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

îl trimit, apoi deschid raportul de pe birou şi încep să citesc. Dar, aproape imediat, sunetul care anunţă venirea unui nou e-mail îmi distrage atenţia. Ana? Nu. E de la Barney.

De la: BameySullivan Despre: Jack Hyde Data: 13 septembrie 2011,14:09 Către: Christian Grey

Camerele de supraveghere din Seattle găsesc duba albă de pe South Irving Street. înainte de asta nu găsesc nicio urmă, deci Hyde trebuie să fi stat în acea zonă.
După cum v-a spus Welch, maşina subiectului a fost închiriată cu un permis fals de către o femeie necunoscută, deşi nu există nimic care s-o lege de zona South Irving Street.
Detalii despre angajaţii cunoscuţi ai GEH şi SIP care locuiesc în zonă se aflăîn fişierul ataşat, pe care i l-am transmis şi lui Welch.
Pe calculatorul lui Hyde de la SIP nu era nimic despre fostele sale asistente personale.
Pentru a vă reaminti, iată o listă a detaliilor recuperate din calculatorul lui Hyde de la SIP.
Adresele de domiciliu ale lui Grey:
Cinci proprietăţi în Seattle Două proprietăţi în Detroit
CV-uri detaliate:
CarrickGrey Elliot Grey
Christian Grey Dr. Grace Trevelyan Anastasia Steele Mia Grey
Articole din ziare şi articole online referitoare la:
Dr. Grace Trevelyan CarrickGrey Christian Grey Elliot Grey
Fotografii:
CarrickGrey Dr. Grace Trevelyan Christian Grey Elliot Grey Mia Grey

îmi voi continua ancheta, pentru a vedea ce mai pot descoperi. B. Sullivan Şeful Departamentului IT, GEH

Mă uit la conţinutul e-mailului şi mă întreb când a început Hyde să scotocească pe internet căutând informaţii despre familia mea. A fost înainte ca Ana să înceapă să lucreze cu el? Sau după ce m-a cunoscut? Sunt pe cale să-i răspund lui Barney, dar în inbox îmi apare răspunsul Anei la e-mailul meu anterior.
De la: Anastasia Grey Despre: Mi-e dor de tine Data: 13 septembrie 2011,1410 Către: Christian Grey
Sigur, x
Anastasia Grey Editor, SIP

Ah. Mă uit puţin dezumflat la zeiţa enigmatică şi zâmbitoare de pe perete. Mă gândeam că am putea face un schimb de glume pe e-mail. în mod normal, se pricepe atât de bine la asta. Aşa ceva nu-i stă în fire.
De la: Christian Grey
Despre: Dor de tine

Data: 13 septembrie 20111414
Către: Anastasia Grey
Eşti bine?
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

în timp ce aştept răspunsul ei, citesc fişierul de adrese pe care Barney l-a ataşat la e-mailul său.

Câteva nume de angajaţi ai GEH şi unul de la SIP îmi sar în ochi: cel mai important este Elizabeth Morgan, directoarea de resurse umane de la SIP. Numele ei îmi spune ceva, dar nu ştiu exact ce anume. îl voi ruga pe Welch s-o urmărească atunci când vom vorbi data viitoare, dar este greu de crezut că oricare dintre aceste persoane ar putea fi amestecată cu Hyde.

Resping aceste gânduri şi mă întreb ce se întâmplă cu Ana. Sunt tentat să iau telefonul şi s-o sun, dar când pun mâna pe el, îmi soseşte un alt e-mail de la ea.

De la: Anastasia Grey Despre: Dor de tine Data: 13 septembrie 2011,1417
Către: Christian Grey
Sunt bine. Doar ocupată. Ne vedem la şase. x
Anastasia Grey Editor, SIP

Bineînţeles că e ocupată. A lipsit câteva zile de la muncă, iar iubita mea este foarte conştiincioasă. *Grey, păstrează-ţi calmul.*

Mă întorc la e-mailul lui Barney şi mai citesc o dată lista. Nu-mi oferă nicio altă perspectivă, dar poate că-mi răspunde la o întrebare:

De la: Christian Grey Despre: Jack Hyde Data: 13 septembrie 2011,14:23
Către: Barney Sullivan
Barney
Mulţumesc pentru e-mail.

Poţi să afli când a început Hyde aceste căutări pe internet? Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc. Mă uit la ceas; am o întâlnire

cu Ros.

O AŞTEPT PE ANA împreună cu Taylor în faţa SIP. Mă uit cu nerăbdare spre intrare, sperând să iasă în orice moment. Pe telefon primesc o alertă de e-mail.

De la: Barney Sullivan Despre: Jack Hyde Data: 13 septembrie 2011,1735
Către: Christian Grey
Căutările pe internet referitoare la subiectele din e-mailul lui Hyde au avut loc între ziua de luni, 13 iunie 2011, ora 19:32 şi cea de miercuri, 15 iunie 2011, 001714.
B Sullivan
Şef al departamentului IT, GEH

Hmm... Interesant. îmi amintesc că l-am întâlnit în vinerea dinainte, la bar, când am aranjat să mă întâlnesc cu Ana. Pe atunci era un nemernic
cu gura mare. Mă întreb dacă a căutat ceva anume despre familia mea şi dacă oare a găsit. Mă uit pe geam şi, în sfârşit, apare Ana. Se năpusteşte spre maşină, ferindu-se de ploaie, cu Sawyer pe urmele ei. Zâmbesc pri- vind-o, dar inima mi se strânge când se uită în maşină. Faţa ei albă ca varul în ploaia cenuşie. *La naiba!*
Sawyer îi deschide portiera şi ea se strecoară lângă mine.
— Bună.
Inflexiunea din vocea mea este ezitantă. *Ce este, Ana?*
— Bună.

Mă priveşte pentru scurt timp — prea scurt, şi tot ce văd este tulburarea ei profundă.
— Ce s-a întâmplat?
Clatină din cap în timp ce Taylor porneşte de pe loc.
— Nimic.
Nu cred că e adevărat.
— Totul în regulă la muncă?
— Da. E OK. Mulţumesc. Are un ton tăios. *Spune-mi!*
— Ana, ce s-a întâmplat?

Cuvintele mele simt mai dure decât intenţionam, fiindcă sunt încărcate de nelinişte.
— Mi-a fost dor de tine, asta-i tot. Şi mi-am făcut griji pentru Ray. *Ah, bineînţeles. Slavă Domnului.* Mă mai liniştesc.

— Ray e bine, încerc s-o calmez. Am vorbit cu mama în după-amiaza asta şi e impresionată de progresele pe care le face.
Mă întind spre mâna ei. E îngheţată.
— Uau, ce mână rece ai. Ai mâncat astăzi? Se înroşeşte.
— Ana.
De ce face asta?

— O să mănânc în seara asta. Nu prea am avut timp. îi frec mâna ca să i-o încălzesc.

— Vrei să adaug „hrăneşte-mi soţia” pe lista de îndatoriri a oamenilor de la pază?

Mă uit la Taylor în oglinda retrovizoare.

— îmi cer scuze. O să mănânc. Doar că a fost o zi ciudată. Ştii tu, mutatul tatei şi toate cele.

Cred că are dreptate. Se întoarce şi se uită pe geam, lăsându-mă cu întrebările mele.

Ceva nu e în regulă.

Chiar a fost o zi ciudată.

Crede-o pe cuvânt, Grey.

îi dau vestea care mă priveşte ca să văd ce zice.

— S-ar putea să trebuiască să plec în Taiwan.

— Ah. Când? Devine mai atentă.

— La sfârşitul acestei săptămâni. Poate săptămâna viitoare.

— Bine.

— Vreau să vii cu mine. îşi subţiază gura.

— Christian, te rog. Am un job. Hai să nu reluăm această discuţie. Inspir profund, fără să-mi pot ascunde dezamăgirea.

— M-am gândit să te întreb.

— Cât o să lipseşti?

Vocea Anei este blândă, dar distrasă.

Asta nu e iubita mea. E prea tăcută şi şovăitoare.

— Nu mai mult de două zile. Aş vrea să-mi spui ce anume te deranjează.

— Ei bine, acum, că iubitul meu soţ pleacă...

Vocea i se stinge, iar eu îi duc mâna la buze şi-i sărut încheieturile degetelor.

— Nu voi fi plecat pentru mult timp.

— Bine.

îmi aruncă un zâmbet palid, dar ştiu că altceva o preocupă. Privesc pe geam şi trec în revistă mai multe scenarii care ar putea s-o deranjeze pe Ana. Unul singur pare credibil: tatăl ei tocmai a avut un accident grav şi recuperarea lui va dura ceva timp. *Da.*

Da, asta trebuie să fie. Grey, revino-ţi în fire.

RAYMOND STEELE SE BUCURĂ să ne vadă.

—Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ai organizat toate astea.

Ne face semn să intrăm în rezerva aerisită, cu ochii lui negri plini de sinceritate şi linişte.

— Cu plăcere, Ray.

Stingherit de mulţumirile lui, schimb subiectul.

— Văd că ai un teanc de reviste sportive.

— De la Annie. Am mai citit despre Mariners şi despre sezonul pe care-l au.

Ray se lansează într-un discurs, declarându-se dezamăgit de M anul acesta. Trebuie să recunosc că sunt de acord cu el; nu a fost un sezon strălucit. Conversaţia noastră trece la pescuit. îi pare rău că a ratat excursia din Astoria, iar eu îi povestesc despre recenta mea expediţie de pescuit din Aspen.

— Roaring Fork — ştiu locul, spune el.

— Ar trebui să vii şi tu acolo. Poate pentru un weekend, după ce-ţi revii.

— Aş aprecia asta, Christian.

Ana tace cât noi discutăm.

E prea tăcută. Se deconectează şi mintea îi zboară în altă parte.

Este frustrant. *Ana, ce s-a întâmplat?*

Ray cască. Ana se uită la mine, iar eu ştiu că e momentul să plecăm.

— Tati, te lăsăm să dormi.

— Mulţumesc, Ana dragă. îmi place când treci pe aici. Am văzut-o şi pe mama ta azi, Christian. M-a liniştit foarte mult. Şi e fan Mariners!

— însă nu se omoară după pescuit.

— Nu cunosc multe femei cărora să le placă prea mult.

Ray surâde obosit. Trebuie să se odihnească.

— Ne vedem mâine, bine?

Ana îl sărută pe frunte, iar în vocea ei e o urmă de tristeţe.

Ce naiba. De ce este tristă?

— Haide.

îi întind mâna. E obosită?

Poate că are nevoie să meargă mai devreme la culcare.

ANA A FOST TÂCUTĂ ÎN MAŞINĂ şi la fel de tăcută când am ajuns acasă, iar acum îşi urmăreşte mâncarea cu furculiţa

în farfurie, mută şi distrasă. Neliniştea mea urcă ta cote maxime.

— La naiba! Ana, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? îmi împing farfuria goală într-o parte.

— Te rog. Mă înnebuneşti. Mă priveşte temătoare.

— Sunt însărcinată.

Poftim? Mă uit la ea în timp ce un fior de neîncredere mă străbate pe şira spinării şi, dintr-un motiv necunoscut, mă trezesc brusc la uşa avionului, atârnând deasupra lumii fără paraşută, pe punctul de a sări. în aer. în neant.

— Poftim?

Nu-mi recunosc vocea.

— Sunt însărcinată.

Asta mi s-a părut şi mie că ai spus. Dar am crezut că am avut grijă.

— Cum?

îşi înclină capul într-o parte şi ridică dintr-o sprânceană. *La naiba.* în mine erupe o furie pe care nu am mai simţit-o niciodată.

— Injecţia? răcnesc. Ţi-ai uitat injecţia?

Se holbează la mine, cu ochii sticloşi, de parcă s-ar uita prin mine, şi nu spune nimic. *Nu vreau copii. Nu încă.*

Nu acum. Panica mi se înnoadă în piept şi mi se strânge în jurul gâtului, alimentându-mi furia.

— Doamne, Ana!

Bat cu pumnul în masă şi mă ridic de la masă.

— Trebuia să ţii minte un lucru, un singur lucru. Rahat! Nu-mi vine să cred, în pizda mă-sii! Cum ai putut fi atât de proastă?

închide ochii, apoi se uită fix la degetele ei.

— îmi pare rău, şopteşte.

— îţi pare rău? Futu-i!

Un copil. Ce mă fac cu un copil?

— Ştiu că nu e un moment prea bun.

— Nu e bun deloc!

Strigătul meu răsună în toată camera.

— Ne cunoaştem aşa de puţin, la dracu'! Voiam să-ţi arăt lumea asta blestemată şi acum... La naiba! Scutece şi vomă şi rahat...!

închid ochii. *Nu mă vei mai iubi.*

— Ai uitat? Spune-mi. Sau ai facut-o intenţionat?

— Nu, spune iute, grăbindu-se să nege.

— Credeam că ne-am înţeles asupra acestui lucru! Şi nu-mi pasă că mă poate auzi cineva.

Se chircește, făcându-se mică.

— Ştiu. Aşa e. îmi pare rău.

— Uite de-aia! De asta îmi place să deţin controlul — ca să nu apară mizerii ca asta şi să strice totul!

— Christian, te rog, nu ţipa la mine. *Futu-i. Voi fi înlocuit.* începe să plângă. *Să nu îndrăzneşti, Ana.*

— Nu începe cu lacrimile acum! Futu-i.

îmi trec o mână prin păr, încercând să înţeleg această greşeală colosală.

— Crezi că sunt pregătit să fiu tată?

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt. Ea îşi întoarce spre mine ochii plini de lacrimi.

— Ştiu că niciunul dintre noi nu este pregătit pentru asta, mormăie ea, dar cred că vei fi un tată minunat. O să ne descurcăm noi.

— De unde dracului ştii tu? strig cu glas răguşit în cameră. Spune-mi de unde!

Dă să spună ceva, dar lacrimile îi curg pe faţă. Şi iată-l — regretul.

Regretul care i se citeşte în fiecare trăsătură a feţei. Regretul că a pornit la drum cu mine. *Nu pot suporta asta. Furia mă îneacă.*

— Of, la naiba cu toate astea!

Mă înfurii pe lume şi mă dau înapoi, ridicând mâinile în semn de înfrângere.

Nu pot să fac asta... Plec de aici.

îmi iau sacoul şi ies din încăpere, trântind uşa de la intrare. Apăs frenetic butonul şi, deşi liftul este la etajul nostru, durează mult prea mult ca uşile să se deschidă. Un copil?

Un nenorocit de copil?

Intru în lift, dar în mintea mea mă aflu sub o masă de bucătărie, într-o cocioabă dezordonată, murdară şi lăsată de izbelişte, aşteptând ca el să mă găsească.

Aici erai, rahat mic.

Iadul şi toate blestemele.

La naiba, nu.

Ajuns la parter, ies val-vârtej din Escala şi mă opresc în stradă. Iau o gură de aer proaspăt de toamnă, dar nu-mi potoleşte furia şi teama care-mi curg în egală măsură prin vene. Trebuie să plec. Instinctiv, o iau la dreapta, pe jos, şi abia observ că s-a oprit ploaia.

Merg pe jos.

Şi merg.

Ameţit.

Mă concentrez pe simplul act de a pune un picior în faţa celuilalt.

îndepărtând toate celelalte gânduri.

Cu excepţia unuia singur.

Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Cum?

Cum pot iubi un copil?

De-abia am învăţat s-o iubesc pe ea.

Când îmi ridic privirea, mă aflu lângă cabinetul lui Flynn. Nu are cum să fie aici. Uşa nu se deschide — e încuiată. îl sun, dar îmi intră mesageria vocală. Nu-i las niciun mesaj. Nu pot avea încredere în mine.

îmi îndes mâinile în buzunarele sacoului şi, ignorând navetiştii de pe străzi, merg mai departe.

Fără ţintă.

Când îmi ridic privirea, Elena tocmai încuie salonul, învăluită în obişnuita ei ţinută neagră. Ne privim unul pe altul; ea e de o parte a geamului, eu, de cealaltă. Descuie şi deschide uşa.

— Bună, Christian. Arăţi ca naiba.

Mă uit la ea, iară să ştiu ce să spun.

— Intri?

Clatin din cap şi fac un pas înapoi.

Grey, ce faci?

Undeva, în adâncul subconştientului meu, sună o alarmă.

O ignor.

Elena oftează şi-şi bate o unghie stacojie de buzele roşii. Inelul ei de argint reflectă lumina înserării.

— Mergem să bem ceva?

— Da.

— La Mile High?

— Nu. într-un loc mai puţin aglomerat.

— înţeleg.

încearcă şi nu reuşeşte să-şi ascundă uimirea.

— Bine.

— Eun bar după colţ.

— îl ştiu. E un loc liniştit. Lasă-mă să-mi iau poşeta.

Stau pe trotuar aşteptând-o şi mă simt amorţit.

Tocmai mi-am lăsat baltă soţia însărcinată.

Dar acum sunt prea supărat pe ea ca să-mi pese.

Grey, ce faci ?

îmi alung acea voce tulburătoare din cap, iar Elena iese din salon, încuie uşa şi, cu o uşoară mişcare din cap, arată spre dreapta. îmi îndes mâinile mai adânc în buzunare şi mergem împreună pe stradă, cotim şi intrăm în bar.

A suferit o transformare radicală de când am fost ultima dată aici — nu mai este o speluncă, ci un local de lux, cu lambriuri de lemn şi scaune de catifea. Elena a avut dreptate.

E linişte, cu excepţia vocii blânde şi melancolice a lui Billie Holiday auzindu-se din boxe.

Frumos.

Ne strecurăm într-un separeu, iar Elena îi face semn chelneriţei.

— Bună seara, numele meu este Sunny. Cu ce vă pot servi?

— Aş dori un pahar din Willamette pinot noir, spune Elena.

— O sticlă, comand eu, fără să mă uit la chelneriţă.

Sprâncenele Elenei se ridică puţin, dar îşi păstrează aerul familiar de

detaşare rece. Poate că de aceea sunt aici; asta e ceea ce caut — detaşarea rece personificată.

— Vin imediat.

Tânăra pleacă.

— Aşadar, nu e totul minunat în lumea lui Christian Grey, remarcă Elena. Ştiam eu că te voi revedea.

Mă priveşte fix, iar eu nu ştiu ce să spun.

— în felul acesta, nu-i aşa?

Elena umple tăcerea dintre noi.

— Ai primit mesajul meu?

— în ziua nunţii mele?

— Da.

— L-am primit. L-am şters.

— Christian, îţi pot simţi ostilitatea. Vine dinspre tine în valuri. Dar nu ai fi aici dacă eu ţi-aş fi fost ostilă.

Expir şi mă trag un pic în spate.

— De ce eşti aici? mă întreabă ea, complet justificat. *Futu-i.*

— Nu ştiu.

Aş putea fi mai ursuz de-atât?

— Te-a părăsit?

— Nu începe.

îi arunc o privire glacială. *Nu vreau să vorbesc despre Ana.*

Elena îşi ţuguie buzele în timp ce chelneriţa se întoarce. Ne lăsăm amândoi pe spate şi privim cum fata ne desface vinul şi toarnă o înghiţitură în paharul meu.

— Sunt sigur că e bun.

Fac un semn spre Elena şi chelneriţa umple pe rând fiecare pahar.

— Sper să vă placă, zice ea veselă, lăsându-ne în compania sticlei. Elena se întinde spre paharul ei şi-l ridică.

— Pentru vechii prieteni. Zâmbeşte şi ia o înghiţitură.

Strâmb din nas, simţind cum umerii mi se relaxează puţin.

— Pentru vechii prieteni.

Ridic paharul şi iau câteva guri de vin, fără să-i simt gustul. Elena se încruntă şi strânge din buze. Nu spune nimic, dar nu-şi desprinde ochii de mine.

Oftez. Vrea ca eu să umplu tăcerea. Va trebui să spun ceva.

— Cum merge treaba?

— Bine. Ai fost generos dăruindu-mi afacerea. îţi mulţumesc pentru asta.

— Măcar atât am putut face.

îşi priveşte paharul, în timp ce tăcerea dintre noi se adânceşte. în cele din urmă, o sparge.

— Dacă tot eşti aici, cred că ar trebui să-mi cer scuze pentru cum m-am comportat acasă la părinţii tăi.

Ei bine, asta e o mare surpriză. Doamnei Lincoln nu-i stă în fire să-şi ceară scuze pentru nimic. Mantra ei a fost întotdeauna „niciodată nu-mi cer scuze, niciodată nu dau explicaţii”.

— Am spus mai multe lucruri pe care le regret, adaugă ea liniştită.

— Amândoi am spus, Elena. E de domeniul trecutului.

Mă ofer să-i mai torn vin, dar ea refuză — paharul ei este încă pe jumătate plin, în timp ce al meu este gol. îmi mai torn unul.

Oftează.

— Mă văd cu din ce în ce mai puţini oameni. Mi-e dor de mama ta. Mă doare că nu vrea să mă vadă.

— Probabil că nu este o idee bună să iei legătura cu ea.

— Ştiu. înţeleg. Nu mi-am dorit niciodată să ne audă. Grace a fost întotdeauna nemiloasă când a fost vorba să-şi protejeze puii.

Pare melancolică pentru o clipă.

— Totuşi, am trăit câteva momente frumoase. Mama ta ştie să petreacă.

— Nu vreau să ştiu asta.

Elena râde.

— întotdeauna ai pus-o pe un piedestal.

— Nu sunt aici ca să vorbesc despre mama.

— Atunci despre ce ai venit să vorbeşti, Christian?

îşi înclină capul într-o parte şi îşi trece o unghie stacojie peste marginea paharului, privindu-mă cu ochii ei albaştri ca de gheaţă.

Clatin din cap şi mai iau o înghiţitură lungă din vin.

— Te-a părăsit?

— Nu! mă răstesc.

Adevărul e că eu am fost cel care a plecat.

Ce fel de bărbat îşi lasă baltă soţia însărcinată?

La naiba. Poate că tatăl meu avea dreptate.

Cuvinteje lui se întorc bântuindu-mă. *E vorba de tine. Trebuie să fii la nivelul responsabilităţilor tale. Să devii un om corect, în care poţi avea încredere.* Să fii un soţ bun!

Poate că nu sunt un soţ bun.

Alung acest gând în timp ce Elena se uită la mine şi ştiu că încearcă să-şi dea seama ce e în neregulă.

— Ţi-e dor de trecut? De stilul acela de viaţă? Asta este? Femeiuşcă aceea nu-ţi oferă ceea ce-ţi doreşti?

*Du-te dracului, Elena.*Nu trebuie să-i ascult mizeriile.

Dau să ies din separeu.

— Christian, nu pleca. îmi pare rău.

Se întinde să mă apuce de mână, apoi se răzgândeşte, aşa că strânge pumnul şi-l aşază pe masă.

— Te rog, nu pleca, imploră ea.

Doamna Lincoln şi-a cerut iertare de două ori într-un timp atât de scurt.

Mă aşez din nou pe scaun. Mai precaut, de data aceasta.

— îmi pare rău, spune încă o dată, pentru a sublinia ideea.

Apoi încearcă o altă abordare.

— Ce mai face Anastasia?

— E bine, răspund eu, în cele din urmă, şi sper că nu mă dau de gol cu ceva.

Mijeşte ochii; nu mă crede. Expir şi mărturisesc:

— Vrea copii.

— Ah, spune Elena, de parcă ar fi rezolvat enigma Sfinxului. Asta nu ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Deşi aş spune că este puţin cam tânără pentru a-ţi aduce pe lume plozii.

— Plozii? spun râzând, pentru că a rostit ultimul cuvânt cu multă răutate şi invidie.

Elena nu şi-a dorit niciodată copii. Bănuiesc că nu are „stofa” de mamă.

— Bebeluşul Grey, zice ea. Asta *va pune* capăt înclinaţiilor tale.

Pare amuzată.

— Sau poate că au luat deja sfârşit.

Mă încrunt la ea.

— Elena, taci. Nu sunt aici ca să discut cu tine despre viaţa mea sexuală.

îmi golesc paharul şi torn vin pentru amândoi, terminând sticla. Vinul începe să-şi facă efectul. Mă simt deja ameţit. Nu este o senzaţie care să-mi placă în mod normal, dar, în acest moment, mă bucur de uitarea de pe fundul paharului. îi fac semn chelneriţei să mai aducă o sticlă.

— A făcut ceva anume care să te supere? Nu te-am mai văzut să bei aşa de ani întregi, spune Elena dezaprobator.

Dar mie nu-mi pasă.

— Ce mai face Isaac? întreb, ca să mut atenţia spre iubitul ei şi să nu mă mai gândesc la soţia mea.

Căsnicia mea nu e treaba ei.

Zâmbeşte vag şi-şi încrucişează braţele.

— Bine, am înţeles. Chiar nu vrei să vorbeşti.

Face o pauză şi ştiu că aşteaptă să-mi vărs nervii. Dar secretele mele sunt ale mele. Nu ale ei.

— Isaac este bine, continuă ea, într-un final. îţi mulţumesc că ai întrebat. De fapt, suntem foarte bine în acest moment.

Se lansează în povestea ultimei lor escapade sexuale, dar nu ştiu cu ce scop. Ascult doar pe jumătate, pentru că mă şi las purtat de aroma vinului.

— Deci, e vorba de afaceri? Asta e problema ta? întreabă ea când nu reacţionez.

— Nu, afacerile merg foarte bine. Am cumpărat un şantier naval.

Dă din cap, impresionată, cred, iar eu umplu ambele pahare din
ultima sticlă şi îi fac o recapitulare a realizărilor de la serviciu: tableta cu energie solară, fibra optică, preluarea companiei Geolumara şi, bineînţeles, şantierul naval.

— Ai fost ocupat.

— întotdeauna.

— Deci, vrei să vorbeşti despre afaceri, dar nu şi despre soţia ta.

-Şi?

E vreo problemă?

— Ştiam că te vei întoarce, şopteşte ea.

Poftim?

— De ce bei atât de mult?

— Pentru că mi-e sete.

Şi vreau să uit cum m-am comportat acum două ore.

Mă priveşte cu ochii pe jumătate închişi.

— Ţi-e sete? întreabă într-o suflare. Cât de însetat eşti?

Se apleacă şi se întinde spre mine, luându-mi mâna. Mă încordez când degetele ei se strecoară sub palma mea, sub manşetele sacoului şi ale cămăşii mele. Unghiile i se înfig în carnea de la încheietura unde-mi bate pulsul.

— Aş putea să te fac să te simţi mai bine? Simt sigură că îţi lipseşte.

Respiraţia ei e rîncedă, nu dulce ca a Anei. îşi strînge mâna în jurul încheieturii mele, iar de nicăieri întunericul îmi cuprinde pieptul şi începe să mi se învârtă în spirală în gât. E un sentiment pe care nu l-am mai experimentat de ceva vreme, iar acum s-a întors, amplificat, răsunând prin corpul meu şi strigând după eliberare.

— Ce faci? spun cu greu.

Se apropie din ce în ce mai mult de mine. *Nu mă atinge.* Aşa a fost. întotdeauna.

Eu luptându-mă cu frica mea în timp ce ea mă atingea.

— Nu mă atinge.

îmi trag mâna din mâna ei. Păleşte şi se încruntă, privindu-mă fix în ochi.

— Nu asta îţi doreşti?

— Nu! '

— Nu de asta eşti aici?

— Nu, Elena. Nu. Nu m-am mai gândit în felul acela la tine de ani buni.

Clatin din cap, întrebându-mă cum a putut să-mi interpreteze atât de greşit intenţiile, dar gândurile mele nu sunt atât de limpezi pe cât ar trebui să fie.

— îmi iubesc soţia, şoptesc. *Ana.*

Elena mă studiază, iar obrajii ei palizi de mai devreme se înroşesc din cauza vinului, a ruşinii sau a ambelor. Se încruntă şi priveşte în pământ.

— îmi pare rău, murmură.

A treia oară când îşi cere iertare. Deja e mai mult decât îmi doream.

— Nu ştiu... ce m-a apucat.

Râde — dar râsul ei este zgomotos, forţat.

— Trebuie să plec. îşi ia poşeta.

— Christian, vă doresc numai bine ţie şi soţiei tale. Se opreşte şi se uită fix în ochii mei.

— Mi-e dor de tine, totuşi. Mai mult decât îţi dai seama.

— La revedere, Elena.

— Sună ca un final aşa cum o spui. Nu-i răspund. Ea dă din cap.

— Ar fi dificil. Am înţeles. Mă bucur că ai venit să mă vezi. Cred că am lămurit lucrurile.

Oare? Ce lucruri am lămurit? Lucrurile ce ne privesc pe noi? Nu există „noi”.

— Adio, doamnă Lincoln.

Ştiu că e ultima dată când îi spun aceste cuvinte. Dă din cap.

— Mult noroc, Christian Grey.

Se strecoară afară din separeu.

— Mi-a făcut plăcere să te văd. Sper ca orice te supără să se rezolve de la sine. Sunt sigură că se va rezolva. Dacă e vorba despre paternitate, te vei descurca de minune.

îşi dă părul lucios peste umăr şi iese din bar fără să se uite înapoi, lă- sându-mă cu o sticlă de pinot noir pe jumătate goală şi cu un sentiment de vinovăţie neliniştitor.

Vreau să mă duc acasă.

La Ana.

Rahat!

îmi iau capul în mâini. Ana va fi supărată foc când voi ajunge acasă.

Iau sticla şi paharul şi mă îndrept spre bar pentru a achita nota de plată. E un scaun liber, aşa că mă aşez şi îmi reumplu paharul.

Nu irosesc, nu vreau.

îmi sorb încet băutura.

La naiba. Urăsc când Ana e supărată pe mine. Dacă mă duc acasă acum, s-ar putea să spun şi alte lucruri pe care le voi regreta. în plus, am băut prea mult şi nu cred că Ana m-a văzut vreodată beat. Desigur, eu am văzut-o pe ea beată — în prima noapte în care m-am culcat cu ea la Heathman şi în noaptea petrecerii burlăciţelor...

Cuvintele ei plutesc prin creierul meu lent şi ameţit de alcool.

Ai de gând să mă pedepseşti?

Să te pedepsesc?

Pentru că m-am îmbătat atât de tare. Unfutai de pedeapsă. Poţi să-mi faci tot ce vrei.

încetează, Grey.

Mă întreb când a rămas însărcinată.

în luna noastră de miere? în patul nostru? în Camera Roşie?

La naiba...

Junior.

O să avem nevoie de o maşină mai mare, la dracu.

Va avea ochii albaştri ai Anei? Temperamentul meu? *La naiba.* Paharul meu e gol.

îl umplu din nou, terminând sticla.

O să iasă un scandal infernal dacă Ana va afla vreodată că am băut ceva cu Elena. O detestă pe Elena.

Christian — dacă ar fi fiul tău, cum te-ai simţi? O, Ana, Ana, Ana, Ana. Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu acum. E prea crud şi prea dureros. Am nevoie să uit.

Vreau să uit cine sunt şi cum m-am comportat. Felul în care obişnuiam să... înainte... de tot. înainte de doamna Robinson. Barmanul se uită la mine. — Un whisky, te rog.Miercuri, 14 septembrie 2011

— Am ajuns.

Şoferul se întoarce şi-mi zâmbeşte larg, cu dinţii mari la vedere.

-Ce?

Sunt într-o maşină... Un taxi. Am obrazul lipit de geamul rece. Capul mi se învârte. *La naiba.* închid un ochi şi mă holbez la clădirea în faţa căreia a parcat. Felinarul de alamă străluceşte în întuneric.

— Escala? spune şoferul.

— A, da.

Scot portofelul din buzunarul interior şi scotocesc printre bancnote, îi întind una taximetristului şi sper că e de ajuns.

— Uau! Mulţumesc!

Deschid portiera maşinii şi mă prăvălesc pe trotuar.

— Futu-i.

— Eşti bine? strigă el.

— Da.

Stau întins preţ de o secundă, privind cerul nopţii şi aşteptând ca lumea să nu se mai învârtă. E senin şi câteva stele strălucesc, făcându-mi cu ochiul. E linişte.

Stau întins pe trotuar.

Ridică-te, Grey.

Apare un bărbat deasupra mea, făcând ca lumina felinarului să dispară, iar pentru o clipă mi se strânge inima.

— Haide.

îmi întinde mâna.

A, a venit să mă ajute... Tipul cu taxiul? Poate. Mă trage în picioare.

— Cam multe pahare, nu?

— Da. Prea multe, cred.

Fac o încercare jalnică de a mă scutura de praf, iar şoferul se urcă înapoi în maşină. Mă răsucesc, încep să mă clatin şi înaintez cu chiu, cu vai, intrând în clădire şi ajungând până la lift. Totul va fi bine dacă reuşes

csă ajung în pat. Uşile liftului se deschid şi intru în el împleticindu-mă. Introduc codul... liftul nu se mişcă din loc. încerc din nou. Nimic. *La naiba.* încă o dată. închid un ochi şi apăs frenetic butoanele. Aşa se rezolvă! Uşile se închid uşor şi liftul începe să bâzâie, mişcându-se puţin... Stai, nu — totul se mişcă. Mă sprijin de perete şi închid ochii ca să nu mă mai învârt. Se aude sunetul care mă anunţă că am ajuns! Deschid ochii şi ies împleticindu-mă în hol. *Futu-i.* Mă lovesc de ceva. *Cine naiba a mutat masa din hol?*

— Rahat!

Pun mâinile pe masă şi mă echilibrez, dar aceasta se mişcă din nou. Zgomotul acela îngrozitor îmi zgârie ceea ce mi-a rămas din nervi.

— La naiba! Ajung la uşile duble.

— Christian, eşti bine?

Ridic privirea şi o văd acolo, îmbrăcată ca o zeiţă de pe marele ecran. *Ana.* Propria mea Afrodita. Soţia mea. Inima mi se umple de dragoste şi lumină. E atât de frumoasă.

— Doamnă Grey.

Mă sprijin de uşă ca să rămân în picioare.

— Ah, arăţi foarte bine, Anastaşşşşia.

Dintr-odată e mai aproape şi trebuie să mijesc ochii ca s-o văd dar.

— Unde ai fost? Pare îngrijorată.

Ah, nu. Nu trebuie să-i spun. O să se enerveze cumplit. îmi duc degetele la buze. -Şşş!

— Cred că ar fi mai bine să vii în pat.

în pat. Cu Ana. Nu există un alt loc unde aş prefera să fiu.

— Cu tine.

îi ofer cel mai frumos zâmbet al meu, dar ea se încruntă.

— Lasă-mă să te ajut să te bagi în pat. Sprijină-te de mine.

îşi înfăşoară braţul în jurul mijlocului meu, iar eu mă sprijin de ea, adulmecând mirosul părului ei. *Nectar.*

— Eşti foarte frumoasă, Ana.

— Christian, mergi! Am să te pun în pat.

E atât de autoritară! Dar vreau să fie fericită.

— Bine.

Ne mişcăm. împreună.

Pe hol. Pas cu pas, lent, pe rând. Şi apoi ajungem în dormitorul nostru.

— în pat.

Este o priveliştе ispititoare.

— Da, în pat, spune Ana.

îi văd chipul ca prin ceaţă. Dar tot frumoasă este. O ţin lipită de mine.

— Vino lângă mine.

— Christian, cred că trebuie să dormi. *O, nu.*

— Uite-aşa începe. Am auzit eu.

— Ce anume ai auzit?

— Bebeluşi înseamnă că nu mai facem sex.

— Sunt sigură că nu e adevărat. Altfel, toţi am proveni din familii cu un singur copil.

Doamna Grey are un răspuns pentru orice, cu gura ei isteaţă.

— Eşti amuzantă.

— Eşti beat.

— Da. *Foarte.* Ca să uit.

Aici erai, rahat cu ochi.

— Haide, Christian, spune Ana.

Ana cea blândă şi plină de compasiune.

— Hai să te bag în pat. Dintr-odată mă trezesc pe pat. E atât de confortabil.

Aici ar trebui să stau.

E deasupra mea, îmbrăcată în mătase sau satin, la fel de ispititoare ca Eva însăşi. îmi întind braţele spre ea.

— Vino lângă mine.

— Lasă-mă să te dezbrac mai întâi. *Hmm... Dezbrăcat. Cu Ana.*

— Acum vorbeşti pe limba mea.

— Stai în capul oaselor. Lasă-mă să-ţi dau jos sacoul.

— Se învârte camera cu mine.

— Christian, ridică-te în capul oaselor! îi zâmbesc.

— Doamnă Grey, cât eşti de autoritară!

— Da. Fă cum ţi se spune şi ridică-te în capul oaselor.

îşi pune mâinile în şolduri. încearcă să pară severă... cred. Dar arată minunat.

Soţia mea. Iubita mea soţie.

încet, mă lupt cu patul, încercând să mă ridic. Câştig, până la urmă. Ana mă prinde de cravată.

Şi cred că încearcă să mă dezbrace. E aproape. Atât de aproape. îi inspir parfumul unic.

— Miroşi bine.

— Tu miroşi a tărie.

— Da. Whis. Ky.

La naiba, camera devine din nou un carusel. Ca să mă ţin ancorat de pat, îmi sprijin mâinile pe Ana, iar rotirea încetineşte. Cămaşa ei de noapte este caldă şi moale, făcându-i trupul şi mai fierbinte.

— îmi place senzaţia acestei cămăşi de noapte pe pielea ta, Anastaşşşia. Ar trebui să porţi întotdeauna satin sau mătase.

Sigur că da. Nu mai e vorba doar despre ea acum. O trag mai aproape. Vreau să vorbesc cu Junior. Trebuie să stabilim nişte reguli de bază.

— Şi avem un invadator aici. Ai de gând să mă ţii treaz, nu-i aşa? Mâinile Anei sunt în părul meu. îmi ridic faţa spre ea. Madona mea.

Mama copilului meu. Şi, în acel moment, îi mărturisesc cea mai neagră frică a mea.

— îl vei alege pe el în locul meu.

— Christian, habar nu ai despre ce vorbeşti. Nu fi ridicol... nu aleg pe nimeni în locul nimănui. Iar el ar putea fi o ea.

— O fată. O, Doamne. O fată?

O fetiţă?

Nu. Camera nu se mai opreşte din învârtit şi cad la loc pe pat...

Mia, bebeluş, cu părul ei castaniu închis şi ochii negri şi atenţi. Ana o ţine în braţe. O briză uşoară îmi bate peste faţă. E

răcoritoare, sub lumina soarelui. Ne aflăm în livadă. Faţa Anei radiază iubire când îi zâmbeşte Miei, apoi Ana îşi îndreaptă ochii trişti spre mine. Se îndepărtează, fără să se întoarcă spre mine, în timp ce eu stau şi o privesc. Nu se uită înapoi. îşi continuă drumul şi dispare în garajul de la The Heathman. Nu se uită înapoi. Mă doare fiecare nerv, fiecare os, fiecare atom din măduva oaselor. Nu. Vreau să strig. Dar nu pot vorbi. Nu am cuvinte. Stau ghemuit pe podea. Legat. Cu căluş în gură. Mă doare. Tot trupul. Zgomotul pantofilor roşii cu

tocuri înalte răsună pe dale. *Aşa deci, te-ai îmbătat. Din nou.* Elena poartă un strap-on şi mânuieşte un baston lung şi subţire. Nu. Nu. Asta va fi greu de îndurat. *îmi pare rău. Nu am spus că poţi vorbi.* Tonul ei este tăios. Formal. Mă cuprind cu braţele. îmi înfig unghiile adânc. îmi trece bastonul de-a lungul coloanei vertebrale şi, brusc, îl ridică de pe pielea mea, oferindu-mi un scurt răgaz înainte de a mă lovi peste spate. Inspir profund în timp ce-i accept muşcătura de foc pe piele. îmi înfige vârful bastonului în craniu. Durerea îmi radiază în tot capul. Uşa se deschide în forţă şi silueta lui masivă umple pragul. Elena ţipă. Şi ţipă. Şi ţipă. Sunetul îmi despică ţeasta în două. Bărbatul e aici. Şi mă loveşte, cu un croşeu zdravăn de stânga în falcă, iar capul îmi explodează de durere. *La naiba.*

Deschid brusc ochii, iar lumina îmi străpunge creierul ca un bisturiu, îi închid imediat la loc. *Futu-i.* Capul meu... capul meu pulsează, dureros. *Ce mama dracului?*
Stau întins pe pat, sunt ţeapăn şi mi-e frig. *îmbrăcat?*

De ce? Deschid din nou ochii, mai încet de data asta, lăsând lumina zilei să mi se strecoare printre pleoape. Sunt acasă.

Ce s-a întâmplat? Mă străduiesc să-mi amintesc, dar ceva, poate o faptă necuvenită, îmi macină conştiinţa. *Grey, ce-ai făcut?*

Încet-încet, mintea mea îşi aminteşte despre noaptea trecută, dezvăluind unele dintre păcatele mele. Băutură. *La greu.*Mă ridic prea repede — capul îmi pluteşte şi fierea mi-o simt în gât. Mă forţez s-o împing la loc în timp ce-mi frec tâmplele, storcându-mi ce mi-a mai rămas din creier pentru a-mi aminti ce s-a întâmplat. Imagini vagi din seara precedentă îmi trec, neclare şi diforme, prin minte. Vin roşu şi whisky?

Ce-a fost în capul meu?

Copilul. La naiba.

Ridic capul ca să văd ce face Ana, dar ea nu e aici şi e evident că nu a dormit în patul acesta noaptea trecută.

Unde e?

Mă cercetez. Nu sunt rănit, dar sunt încă în hainele de ieri şi miros
urât.

La naiba. Am alungat-o pe Ana?

Cât e ora? Mă uit la ceas şi e 7:05. Mă ridic în picioare tremurând. Sunt desculţ. Nu-mi amintesc să-mi fi scos şosetele.

îmi masez fruntea.

Unde este soţia mea? Neliniştea îmi gâlgâie în stomac, însoţită de un sentiment arzător de vinovăţie.

La naiba, ce am făcut?

Telefonul meu este pe noptieră; îl ridic şi mă îndrept cu paşi greoi spre baie. Ana nu este acolo. Şi nici în camera de oaspeţi nu e.

Doamna Jones este în bucătărie. îmi aruncă o privire în treacăt, apoi se întoarce la treaba ei. Ana nu este nicăieri.

— Bună dimineaţa, Gail. Ana?

— Nu am văzut-o, domnule.

Tonul ei este glacial. Doamna Jones este supărată.

Pe mine?

De ce?

O ignor şi mă duc în bibliotecă. Nu găsesc pe nimeni.

Neliniştea mea creşte.

Evit cu grijă privirea de gheaţă a lui Gail, mă întorc prin living pentru a verifica biroul meu şi camera cu televizorul. Ana nu este nici acolo.

La dracu'.

în ciuda faptului că mă simt ca naiba, mă grăbesc să mă întorc prin living, dau fuga la etaj şi verific ambele camere de oaspeţi. *Nici urmă de Ana.*

A plecat. A dispărut, la naiba. Cobor în fugă scările, ignorând durerea de cap, şi dau buzna în biroul lui Taylor. Ridică ochii, probabil luat prin surprindere.

— Ana?

Faţa lui este impasibilă.

— Nu am văzut-o, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, câţi membri ai personalului de securitate avem aici? Unde naiba e soţia mea? mă răstesc eu, iar capul îmi zvâcneşte.

închid ochii în timp ce Taylor păleşte. *La naiba. Revino-ţi în fire, Grey.*

— A ieşit în oraş? întreb, pe un ton cât se poate de calm.

— Nu este nimic în jurnal, domnule.

— Nu o găsesc.

Şi nu ştiu ce să fac.

Taylor îşi aruncă privirea peste monitoarele camerelor de luat vederi.

— Toate vehiculele sunt înregistrate. Şi nimeni nu poate intra. Pălesc când am înţeles ce vrea să spună. A fost răpită? Taylor îmi observă expresia.

— Nimeni nu poate intra, domnule, repetă el pentru a sublinia ideea.

— Leila Williams şi Jack Hyde au reuşit să intre! răbufnesc eu.

— Domnişoara Williams avea cheie, iar pe Hyde l-a lăsat Ryan să intre, replică Taylor. Voi verifica apartamentul, domnule Grey.

încuviinţez şi-l urmez pe hol.

Ana n-ar fi plecat. Sau poate? îmi storc creierul ameţit, care mă doare surd, şi-mi amintesc o viziune cu Ana — de aseară, cred — îmbrăcată în cel mai fin satin, parfumată şi frumoasă, zâmbindu-mi. Taylor se îndreaptă spre dormitorul nostru, fără îndoială pentru a verifica şi acolo, iar eu nu-l opresc. E posibil să fi ratat ceva. Telefonul meu! Aş putea s-o sun.

Stai aşa. Am un mesaj de la ea, scris cu majuscule categorice.

ANA

ŢI-AI DORI CA DOAMNA LINCOLN SĂ FIE DE FAŢĂ CÂND VOM DISCUTA, ÎN CELE DIN URMĂ, DESPRE ACEST MESAJ PE CAREŢI L-ATRIMIS?TE VA SCUTI SĂ DAI FUGA LA EA DUPĂ ACEEA. SOŢIA TA

FORWARD DE LA: ELENA

Mi-a făcut plăcere să te văd. Acum
înţeleg.

Nu-ţi face griji. Vei fi un tată minunat.

Ah, la naiba.

Ana mi-a citit mesajele.

Când?

Cum a îndrăznit?

Mânia se aprinde în mine. O apelez, iar telefonul Anei sună şi sună. Şi tot sună. în cele din urmă, intră căsuţa vocală.

— Unde naiba eşti? răcnesc în BlackBerry-ul meu, furios că mi-a citit mesajele, furios că ştie despre Elena, furios *pe* Elena — dar, mai presus de toate, furios pe mine însumi şi pe frica asta care ameninţă să mă sufoce.

A dispărut.

Ana, unde naiba eşti? Poate că m-a părăsit.

Unde s-ar fi putut duce? *La Kate.* Desigur. O sun pe Kavanagh.

— Alo, răspunde Kate după câteva apeluri, cu vocea îngroşată de somn.

— Christian sunt.

— Christian? Ce este? Ana e OK?

Kate este complet trează şi adoptă instantaneu tonul ei enervant obişnuit, de care nu am nevoie acum.

— Nu e cu tine? întreb.

— Nu. Ar trebui să fie?

— Nu. Nu-ţi face griji. Culcă-te la loc.

— Chris...

închid telefonul.

Capul îmi zvâcneşte şi soţia mea nu e de găsit. E un infern. Sunt în infern. Sun pe telefonul Anei, dar intră din nou căsuţa vocală. Mă duc în bucătărie, unde Gail face cafea.

— Poţi să-mi aduci nişte Advil, te rog?

Sunt cât de amabil poate fi un bărbat a cărui soţie a dispărut. Ea îşi înăbuşă cu greu un zâmbet.

Oare zâmbeşte pentru că sufăr?

Mă încrunt spre Gail în timp ce ea pune, în tăcere, un recipient cu Advil pe tejghea şi se întoarce să umple un pahar cu apă, lăsându-mă să mă lupt singur cu capacul cu siguranţă pentru copii. în cele din urmă, reuşesc să scot două tablete din borcanul de plastic, în timp ce doamna Jones, cu faţa împietrită, îmi pune paharul cu apă în faţă.

Mă uit fix la ea în timp ce arunc ambele pastile în gură, dar ea se întoarce la aragaz. Iau o înghiţitură de apă.

La naiba. Apa este călâie; are un gust îngrozitor.

Mă uit urât la Gail; a făcut asta intenţionat. Trântesc paharul pe tejghea, mă întorc şi urc cu paşi repezi la etaj s-o caut pe Ana, sperând că pastilele vor potoli furtuna din capul meu.

Taylor iese din ceea ce a fost odată camera supuselor. Are o privire sumbră. încerc uşa de la camera de joacă. Este încuiată, dar, nervos fiind, o zgâlţâi oricum, doar ca să fiu sigur, şi strig numele Anei pe coridor. Imediat regret că am ridicat vocea, căci durerea îmi străpunge tâmplele.

— Ai avut ceva noroc? îl întreb pe Taylor.

— Nu, domnule. Am căutat în sala de sport şi i-am trezit pe Sawyer şi Ryan. Ei verifică încăperile personalului.

— Bine. Avem nevoie de un plan.

— Ne întâlnim la parter.

La bucătărie, ni se alătură Sawyer şi Ryan; Ryan pare să fi dormit mai puţin decât mine.

— Doamna Grey a dispărut, le spun mormăind. Sawyer, verifică imaginile de pe camerele de supraveghere şi vezi dacă poţi vedea ce-a făcut. Ryan, Taylor, hai să căutăm din nou prin apartament.

Cu toţii par brusc şocaţi — cu ochii mari şi gurile căscate.

Ce?

Cu coada ochiului observ o mişcare care-mi atrage atenţia.

Este Ana.

Mulţumesc lui Dumnezeu. E aici. Pentru o clipă, uşurarea mă copleşeşte, dar văzând-o cum ne cercetează din priviri, constat că este rece şi distantă, cu ochii larg deschişi şi cu nişte cearcăne imense. E învelită într-o pilotă — mică, palidă şi foarte frumoasă.

Şi furioasă din cale-afară.

în timp ce o privesc, o premoniţie îmi urcă pe şira spinării ca un fior, ridicându-mi tot părul de pe ceafa. îşi îndreaptă umerii înguşti, îşi ridică bărbia în felul acela încăpăţânat caracteristic ei şi, ignorându-mă complet, i se adresează lui Luke:

— Sawyer, voi fi gata să plec în aproximativ douăzeci de minute.

Strânge pilota în jurul ei, păstrându-şi bărbia ridicată.

Oh, Ana. Mă bucur atât de mult că e încă aici. *Nu m-a părăsit.*

— Doriţi micul dejun, doamnă Grey? întreabă Gail, pe un ton atât de dulce şi de grijuliu, încât mă întorc s-o privesc cu mirare.

Ochii ei alunecă spre mine, la fel de reci ca întotdeauna.

Ana clatină din cap.

— Nu mi-e foame, mulţumesc.

Vocea îi este caldă şi dară, dar expresia îi este implacabilă. Oare nu mănâncă pentru a mă pedepsi? Despre asta este vorba? Dar acum nu e momentul pentru această discuţie.

— Unde ai fost? întreb, nedumerit.

în spatele meu se produce o explozie bruscă de activitate, iar angajaţii mei se fac nevăzuţi. îi ignor, la fel face şi Ana. Se răsuceşte şi se îndreaptă spre dormitorul nostru.

— Ana! Răspunde-mi!

Nu mă ignora, ce mama naibii!

O urmez pe hol, până când ajunge în baie, închide uşa şi o încuie.

La naiba!

— Ana!

Bat în uşă, rotind mânerul.

— Ana, deschide naibii uşa asta.

De ce se poartă aşa? Pentru că am plecat aseară? Pentru că m-am văzut cu Elena?

— Pleacă! strigă ea, acoperind sunetul apei care curge din duş.

— Nu plec nicăieri!

— Cum vrei tu.

— Ana, te rog.

Mai trag o dată uşa în încercarea de a-mi exprima furia, dar mă simt neputincios. Cum îndrăzneşte s-o încuie? Trebuie să mă abţin să nu o sparg, dar, având în vedere atitudinea ei şi durerea mea de cap, probabil că nu ar fi o alegere înţeleaptă.

De ce este atât de supărată?

Ea e supărată?

După bomba cu zece degete la mâini şi zece la picioare pe care mi-a aruncat-o?

Sau din cauză că m-am îmbătat?

în adâncul sufletului meu, ştiu care e problema.

Elena. De ce nu-şi putea păstra gândurile doamna Lincoln pentru ea?

Ştiam că am făcut o greşeală întâlnindu-mă cu ea.

Am ştiut asta încă de la bar.

Aifăcut-o de oaie, Grey.

După cum îi place mamei mele să spună mereu, tangoul se dansează în doi. Soţiile se supără pe soţii lor tot timpul. Nu-i aşa? E ceva normal, cu siguranţă. Mă încrunt la uşa încuiată.

Ce pot să fac?

Gândeşte-te la ceva ce-ţi aduce fericirea. Cuvintele lui Flynn îmi invadează mintea în timp ce mă sprijin de perete.

Ei bine, să stau aici nu mă face deloc mai fericit, naiba să mă ia.

Aş fi fericit dacă aş fi în duş, cu Ana.

Dar nu am de ales.

Capul îmi zvâcneşte. Zgomotul apei ce curge din duş este mai puţin îngrozitor decât ţipetele mele. în rest, e numai linişte. Mă gândesc să fac şi eu un duş, în camera de oaspeţi. Dar s-ar putea să mă fenteze. Oftez şi-mi trec mâna prinpăr, împăcat cu ideea că trebuie să o aştept pe doamna Grey.

Din nou.

Aşa cum fac întotdeauna.

Mintea îmi zboară la seara precedentă. La Elena. Despre ce am vorbit? în timp ce încerc să-mi amintesc, sentimentul meu de nelinişte revine. Despre ce am discutat? Despre afacerile mele. Da. Despre afacerile ei. Despre Isaac. Despre faptul că Ana îşi doreşte copii. De fapt, nu i-am spus Elenei că Ana e însărcinată. Nu-i aşa?

Nu. *Slavă Cerului.*

Plod. Pufnesc în râs. Ăsta e termenul pe care l-a folosit Elena.

Şi şi-a cerut scuze. Asta e o premieră.

Despre ce altceva am mai vorbit? E ceva care nu-mi dă pace, aţâţându-mi conştiinţa. La naiba. *De ce m-am îmbătat atât de tare?* Urăsc să nu mai deţin controlul. Urăsc beţivii.

O amintire mai întunecată iese la suprafaţă — nu de noaptea trecută, ci una pe care încerc s-o dau uitării. Omul acela. Nenorocitul de peşte al târfei drogate, care consuma băutură ieftină şi tot ce putea să toarne în el şi în târfa drogată.

Futu-i.

Acesta nu este deloc un gând care să mă facă fericit. O sudoare rece mi se scurge pe piele când îmi amintesc de duhoarea emanată de corpul lui nespălat şi de ţigara Camei înfiptă între dinţi. Inspir adânc şi lung pentru a-mi potoli panica.

E în trecut, Grey.

Nu te pierde cu firea.

Uşa se trânteşte de perete şi deschid ochii, văzând-o pe doamna Anastasia Grey cum iese din baie, înfăşurată în două prosoape. Trece pe lângă mine de parcă aş fi invizibil şi dispare în garderobă. O urmez şi rămân în prag, urmărind-o în timp ce îşi alege cu dezinvoltură ţinuta de zi.

— Mă ignori? o întreb şovăielnic

— .Ce perspicace eşti! murmură ea, ca şi cum aş fi un fel de parazit.

O privesc. Neputincios. *Ce să fac?*

Valsează spre mine cu hainele în mâini şi se opreşte, privindu-mă în cele din urmă în ochi, cu o expresie care spune direct „dă-te din calea mea, dobitocule". Sunt în rahat până la gât. N-am mai văzut-o niciodată atât de furioasă, poate cu excepţia momentului în care a aruncat cu o perie de păr în mine, pe *Fair Lady.* Mă dau la o parte din calea ei, dar, de fapt, tot ce vreau să fac este s-o prind, s-o lipesc de perete şi s-o sărut — s-o sărut până leşină. Apoi să mă îngrop în ea. Dar mă ţin după ea ca un nenorocit de câine până în dormitor şi stau în uşă în timp ce ea se îndreaptă spre comodă. Cum poate fi atât de relaxată?

Uită-te la mine! o implor în gând.

îşi dezleagă prosopul care-i învăluie corpul şi-l lasă pe podea. Mădularul mi se scoală, lucru care mă face şi mai furios. Doamne, ce frumoasă este; pielea ei fără cusur, rotunjimea delicată a şoldurilor, fundul superb şi picioarele ei lungi, lungi, pe care vreau să le am înfăşurate în jurul meu. Corpul ei nu arată încă niciun semn din partea invadatorului. Doamne, habar n-am în câte săptămâni de sarcină este.

La naiba. îl alung pe Junior din minte.

Cât timp va dura până când mă voi culca din nou cu ea?

Grey, nu — adună-te.

încă mă ignoră.

— De ce faci asta?

încerc să-mi ascund disperarea din voce.

— T\i de ce crezi?

Scoate o pereche de chiloţei dintr-un sertar.

— Ana-

Mi se opreşte respiraţia când se apleacă şi-şi pune chiloţii, dătinându-şi fundul frumos, minunat. O face intenţionat. Şi, în ciuda durerii de cap şi a dispoziţiei mele mizerabile, vreau să i-o trag. *Acum.* Doar ca să mă asigur că suntem în regulă. Erecţia mea pare a fi de acord.

— Du-te şi întreab-o pe doamna Robinson. Sunt sigură că va avea o explicaţie pentru tine.

Răscoleşte prin sertar, respingându-mă, de parcă aş fi un amărât de lacheu.

Aşa cum credeam, despre Elena e vorba.

La ce te aşteptai, Grey?

— Ana, ţi-am mai spus, ea nu este...

— Nu vreau să aud asta, Christian.

Ana ridică mâna.

— Momentul pentru discuţii a fost ieri, dar, în loc de asta ai decis să ţipi şi să te îmbeţi cu femeia care te-a abuzat ani întregi. Dă-i un telefon. Sunt sigură că va fi mai mult decât dispusă să te asculte acum.

Poftim?

Ana îşi alege un sutien — cel negru din dantelă —, îl îmbracă şi şi-l aranjează. Intru în cameră şi o privesc fix, cu mâinile în şolduri. A depăşit o limită.

— De ce te-ai uitat în mesajele mele?

Nu-mi vine să cred că mi le-a citit.

— Nu asta e ideea, Christian, şuieră ea. Adevărul este că, atunci când lucrurile devin dificile, tu dai fuga la ea.

— Nu a fost aşa...

— Nu mă interesează!

Se îndreaptă spre pat, iar eu o privesc. Pierdut. E atât de rece. *Cine este această femeie?*

Se aşază, îşi întinde un picior lung şi bine conturat, îşi îndreaptă degetele de la picioare şi-şi trage unul dintre ciorapi peste coapsă. Gura mi se usucă de tot, privindu-i mâinile cum alunecă de-a lungul piciorului.

— Unde ai fost?

Este singura propoziţie coerentă pe care o pot formula. Mă ignoră şi-şi pune şi celălalt ciorap cu aceeaşi lejeritate lentă şi senzuală. Apoi se ridică în picioare, se întoarce cu spatele la mine şi se înclină pentru a-şi usca părul cu prosopul, cu spatele perfect rotunjit. Trebuie să mă stăpânesc să nu o prind de mijloc şi să nu o arunc pe pat.

Se îndreaptă din nou, legănându-şi coama de păr castaniu, astfel încât acesta i se revarsă cascadă pe spate, dincolo de linia sutienului.

— Răspunde-mi, murmur.

Dar ea se îndreaptă spre comodă, îşi ia uscătorul de păr şi-l porneşte, mânuindu-l ca pe o armă. Zgomotul îmi zgârie nervii încordaţi, întin- zându-i şi mai mult.

Ce să fac atunci când soţia mea mă ignoră?

Habar nu am.

îşi trece degetele prin păr în timp ce-l usucă, iar eu îmi încleştez pumnii, abţinându-mă să mă duc spre ea. Sunt disperat s-o ating şi să pun capăt acestei prostii. Dar mi-o amintesc cum şuiera la mine cu atâta venin după bătaia la fiind din camera de joacă.

Eşti un ticălos nenorocit.

Pălesc. Nu vreau ca scena aceea să se repete.

Niciodată.

O privesc, fără cuvinte, hipnotizat. Cu doar câteva zile în urmă m-a lăsat să-i usuc părul. Termină cu o plecăciune largă, iar părul ei o coroană de castan cu striaţii de roşu şi auriu i se revarsă peste umeri. Face asta intenţionat. Gândul acesta îmi trezeşte din nou furia.

— Unde ai fost? şoptesc.

— Ce-ţi pasă?

— Ana, încetează. Acum.

Ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar păsa, iar sângele meu fierbe. Mă îndrept rapid spre ea, neştiind ce am de gând să fac, dar ea se întoarce spre mine ca un înger răzbunător.

— Nu mă atinge, mârâie printre dinţii încleştaţi, iar eu sunt catapultat înapoi în timp, în acel moment din camera mea de joacă, când m-a părăsit.

Mă trezeşte la realitate.

— Unde ai fost?

Strâng pumnii ca să nu-mi tremure mâinile.

— Nu am fost să beau cu vreun fost iubit.

Ochii îi scânteiază de indignare justificată.

— Te-ai culcat cu ea?

E ca şi cum mi-ar fi dat un pumn în faţă. Oftez.

Cum poate să creadă asta? Că m-am culcat cu Elena?

— Crezi că te-aş înşela?

Doamne, ce părere proastă are despre mine. Mi se pune un nod în stomac şi o amintire reapare, pierdută în ceaţa de vin roşu şi whisky.

— Ai facut-o, continuă Ana. Luând viaţa noastră foarte privată şi povestind-o pe toată acelei femei, ca un laş fără coloană vertebrală.

— Fără coloană vertebrală. Asta crezi tu?

Iisuse, credeam că am dat-o în bară, dar e mult mai rău decât mă temeam.

— Christian, am văzut mesajul. Asta e ceea ce ştiu.

— Textul ăla nu era pentru tine!

— Ei bine, adevărul este că l-am văzut când ţi-a căzut BlackBerry-ul din sacou, în timp ce te dezbrăcăm pentru că erai prea beat ca să te dezbraci singur. Ai idee cât de mult m-ai rănit mergând să te întâlneşti cu femeia aceea?

Nu se opreşte nici măcar să respire.

— îţi aminteşti azi-noapte, când ai venit acasă? îţi aminteşti ce ai spus?

La naiba. Nu. *Ce am spus aseară?* Eram doar supărat pe tine, Ana.

Şocat de ce mi-ai zis. Vreau s-o spun, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Ei bine, ai avut dreptate. Aleg acest copil lipsit de apărare în locul tău.

Lumea mea se opreşte brusc.

Ce înseamnă asta?

— Asta face orice părinte iubitor. Asta ar fi trebuit să facă mama ta pentru tine. Şi-mi pare rău că nu a facut-o — pentru că dacă ar fi făcut-o, nu am fi avut această conversaţie acum. Dar acum eşti adult. Trebuie să te maturizezi şi să te trezeşti la realitate şi să nu te mai comporţi ca un adolescent enervant.

S-a dezlănţuit.

Mă încrunt şi o privesc în toată splendoarea ei. Este goală, cu excepţia unei lenjerii de corp senzaţionale. Are părul ca un nor castaniu care i se revarsă până la sâni şi ochii negri mari şi dezolanţi. Furia şi durerea vin dinspre ea în valuri şi, în ciuda acestor lucruri, este uluitoare, iar eu sunt complet pierdut.

— S-ar putea să nu fii fericit în privinţa acestui copil, spune ea. Nici eu nu sunt în al nouălea cer, având în vedere momentul şi reacţia ta mai puţin călduroasă faţă de această nouă viaţă, carne din carnea ta. Dar fie faci asta cu mine, fie o voi face singură. Decizia îţi aparţine. în timp ce tu te tăvăleşti în butoiul tău cu autocompătimire şi de ură de sine, eu mă duc la muncă. Şi, când mă întorc, îmi voi muta lucrurile în camera de la etaj.

Se mută. Pleacă.

Chiar alege copilul în locul meu.

Panica mă copleşeşte. E ca un cuţit în măruntaie.

— Acum, dacă mă scuzi, aş vrea să mă îmbrac.

Mă trec fiori prin tot corpul şi simt că mă apropii de abis. Vrea să plece. Fac un pas înapoi.

— Asta e ceea ce vrei?

Vocea mea este o şoaptă îmbibată în şoc. Ochii ei răniţi sunt imposibil de mari în timp ce mă privesc cu atenţie.

— Nu mai ştiu ce vreau, spune încet şi, întorcându-se cu faţa spre oglindă, îşi întinde crema de faţă pe obraji.

— Nu mă mai vrei?

— Nu mai e oxigen în cameră.Sunt încă aici, nu-i aşa? zice ea, în timp ce se dă cu rimei.

Cum poate fi atât de rece?

— Te-ai gândit să pleci.

Abisul se deschide şi se cască în faţa mea.

— Când soţul preferă compania fostei sale amante, de obicei nu e semn bun.

Dispreţul i se prelinge din fiecare cuvânt şi mă împinge şi mai aproape de abis. îşi ţuguie buzele şi se dă cu gloss cu atâta dezinvoltură, în timp ce eu mă aflu pe marginea acestei prăpăstii îngrozitoare.

îşi ia cizmele, se îndreaptă spre pat şi se aşază. O privesc, complet pierdut. Se încalţă şi se ridică înfruntându-mă, cu mâinile în şolduri şi cu o expresie distantă.

Futu-i.

în cizme şi lenjerie intimă, cu părul ei răvăşit, e o femeie care se cere îmblânzită.

Visul umed al oricărui Dominator.

Visul meu umed.

Singurul meu vis.

O vreau. Vreau să-mi spună că mă iubeşte. Aşa cum o iubesc şi eu.

Cucereşte-o, Grey.

E singura mea armă.

— Ştiu ce faci, murmur, coborând vocea.

— Ştii?

Vocea i se frânge. E o fisură în armura ei? Speranţa mi se aprinde pentru scurt timp în stomac.

Simte ceva.

Pot să fac asta. Fac un pas înainte, dar ea se dă înapoi şi-şi ridică mâinile, cu palmele spre mine.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Grey.

Cuvintele ei sunt ca nişte gloanţe îndreptate spre inima mea.

— Eşti soţia mea, murmur.

— Sunt femeia însărcinată pe care ai abandonat-o ieri, iar dacă mă atingi, o să ţip îngrozitor de tare.

Ce naiba? Nu!

— O să ţipi?

— De parcă m-ai omorî.

Asta e prea mult! Sau... vrea să se joace? Poate că asta vrea.

— Nu te-ar auzi nimeni, şoptesc eu.

— încerci să mă sperii?

Poftim?Nu. Niciodată. Mă dau înapoi.

— Nu asta era intenţia mea.

Sunt în cădere liberă.

Spune-i. Spune-i adevărul, Grey.

Şi ce să-i spun — că Elena s-a întins spre mine, cu intenţii clare?

Nu prea cred.

— Am băut ceva cu cineva de care eram mai demult apropiat. Am lămurit lucrurile. Nu am de gând s-o mai văd.

Crede-mă, te rog. Ana.

— Tu ai căutat-o?

— Nu la început. Am încercat să mă duc la Flynn. Dar... m-am trezit la salon.

Ana mijeşte ochii şi furia arde în adâncurile lor.

— Şi te aştepţi să cred că nu ai de gând s-o mai vezi?

Ridică vocea.

— Dar data viitoare când voi călca o graniţă imaginară? Este aceeaşi discuţie pe care o avem la nesfârşit. De parcă am fi pe roata lui Ixion". Dacă o dau iar în bară, o să fugi înapoi la ea?

Nu e aşa!

— Nu am de gând să mă mai întâlnesc cu ea. în sfârşit, a înţeles ce simt.

Elena a văzut că m-am dat înapoi. Ştie că nu o vreau.

— Ce înseamnă asta?

Dacă îi spun că Elena s-a dat la mine, Ana va face o criză.

Rahat. De ce naiba te-ai dus s-o vezi, Grey?

Mă uit la soţia mea furioasă şi frumoasă. Ce pot să spun?

— De ce cu ea poţi să vorbeşti şi cu mine, nu? şopteşte Ana.

Nu, nu e aşa. Tu nu înţelegi. Ea mi-a fost singura prietenă.

— Eram supărat pe tine. Aşa cum sunt şi acum.

Cuvintele îmi ies din gură într-o grabă disperată.

— Nu mai spune, strigă Ana. Ei bine, şi eu sunt supărată pe tine chiar acum. Supărată pentru că ai fost atât de rece şi

insensibil ieri, când aveam nevoie de tine. Supărată pe tine pentru că ai spus că am rămas însărcinată intenţionat, când nu a fost aşa. Supărată pe tine pentru că m-ai trădat.

15 Rege al lapiţilor care, pentru crimele sale, a fost condamnat să fie legat în iad de o roată de foc care se învârtea încontinuu. *(N.r.)*

Nu te-am trădat!

— Ar fi trebuit să fiu mai grijulie cu injecţiile, continuă ea, mai încet. Dar nu am facut-o intenţionat. Sarcina asta e un şoc şi pentru mine. S-ar putea ca injecţia să fi dat greş.

Eşti şocată! Şi eu sunt şocat. Nu suntem pregătiţi să avem un copil. Eu nu sunt pregătit să am un copil.

— Chiar ai dat-o în bară ieri, şopteşte. Am trecut prin multe în ultimele săptămâni.

Am dat-o în bară? Şi tu, nu? încolţit din nou, sar la atac.

— Chiar ai dat-o în bară acum trei săptămâni. Sau când ai uitat de injecţie.

— Păi, Doamne fereşte să fiu perfectă ca tine. *Touché, Anastasia.*

— Oferi un adevărat spectacol, doamnă Grey.

— Ei bine, mă bucur că, chiar şi borţoasă, sunt amuzantă. *La naiba cu asta!*

— Trebuie să fac un duş, scrâşnesc printre dinţi.

— Iar eu am oferit destul spectacol.

— E un spectacol foarte frumos, şoptesc, făcând un pas înainte, încă o încercare. Ea se dă înapoi. *N-am noroc.*

— Nu face asta.

— Urăsc când nu mă laşi să te ating.

— Ironic, nu-i aşa?

Gâfâi când cuvintele ei mă împung. Cine ar fi crezut că poate fi atât de... ticăloasă? Dulcea mea Ana, rănită şi îndurerată, îşi scoate ghearele. Eu am împins-o să devină aşa? Asta nu ne duce nicăieri.

— Nu am rezolvat prea multe, nu-i aşa?

Vocea mea este sumbră şi plată. Nu ştiu ce altceva să mai spun; nu am reuşit s-o fac să se răzgândească.

— Aş spune că nu. Cu excepţia faptului că mă mut din acest dormitor. Deci... nu mă părăseşte. Mă agăţ de această speranţă în timp ce plutesc deasupra abisului.

încă o încercare, Grey. Asta e căsnicia ta.

— Ea nu înseamnă nimic pentru mine, şoptesc. *Nu aşa cum însemni tu.*

— în afară de momentele când ai nevoie de ea.

— Nu am nevoie de ea. De tine am nevoie.

— Ieri nu ai avut. Femeia aia e o limită dură pentru mine, Christian.

— A ieşit din viaţa mea.

— Aş vrea să te cred.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ana.

— Te rog, lasă-mă să mă îmbrac.

Oftez şi-mi trec mâna prin păr. Ce pot să fac? Nu mă lasă s-o ating. E prea supărată. Trebuie să mă adun şi să găsesc o altă strategie. Şi, chiar acum, trebuie şă pun ceva distanţă între noi, înainte de a face ceva ce voi regreta.

— Ne vedem diseară.

Ies în viteză şi intru în baie, închizând uşa în urma mea. La fel ca ea, o încui pentru prima dată, protejându-mă. Ana are puterea de a mă răni ca nimeni alta. Rezemat de uşă, îmi las capul pe spate şi închid ochii.

Chiar am dat-o în bară. Ultima dată când am dat-o în bară cu adevărat, ea m-a părăsit.

— *Nu mă mai vrei?*

— *Sunt încă aici, nu-i aşa?*

Mă agăţ de această speranţă. Acum am nevoie de un duş ca să scap de mirosul de aseară.

Apa este fierbinte, aşa cum îmi place. îmi duc faţa spre jet, primind senzaţia usturătoare a acestuia.

Doamne, sunt confuz. Nimic nu e simplu când vine vorba de Ana; ar fi trebuit să ştiu asta până acum. E supărată pentru că am ţipat la ea şi am plecat, şi e supărată pentru că m-am văzut cu Elena.

Femeia aia e o limită dură pentru mine, Christian.

Elena a fost un ghimpe în coasta Anei încă de la început. Iar acum, din cauza acelui nenorocit de mesaj aiurea, e un ghimpe în coasta mea. Noaptea trecută ar fi trebuit să pună capăt la asta. Ar fi trebuit să pună capăt la tot. Dar ea a trebuit să-mi trimită acel mesaj.

Cuvintele Elenei mă bântuie. *Aş putea să te fac să te simţi mai bine? Sunt sigură că îţi lipseşte.*

Mă cutremur la această amintire.

La naiba, ce porcărie.

IES DIN BAIE, iar Ana a dispărut. Nu sunt sigur dacă mă simt uşurat sau dezamăgit.

*Dezamăgit.*Cu inima strânsă, mă îmbrac, alegându-mi cravata preferată ca talis- man pentru această zi. Mi-a adus noroc şi înainte.

în bucătărie, doamna Jones emană în continuare o dezaprobare glacială. E iritant şi, în acelaşi timp, e o pedeapsă. Cu toate acestea, mi-a pregătit un mic dejun consistent, cu multă prăjeală.

— Mulţumesc, mormăi.

Singurul ei răspuns este un zâmbet forţat. Bănuiesc că ne-a auzit pe Ana şi pe mine certându-ne aseară.

Grey, ţipai.

Toată lumea te-a auzit.

La naiba.

MÁ UIT PE GEAMUL MAŞINII în timp ce Taylor conduce la ora de vârf a dimineţii.

Ana nici măcar nu şi-a luat la revedere; a plecat pur şi simplu, cu Sawyer.

— Taylor, spune-i lui Sawyer că vreau să se lipească de doamna Grey ca un timbru de scrisoare. Trebuie să ştiu dacă mănâncă.

— Da, domnule.

Vorbeşte întretăiat. Chiar şi Taylor e de gheaţă în dimineaţa asta.

Mă întreb dacă Ana îşi va duce la îndeplinire ameninţarea de a se muta la etaj.

Sper că nu.

Dă peste cap programul de contracepţie, face un copil înainte de a fi pregătiţi, înainte de a fi făcut ceva pe lumea asta, iar eu sunt personajul negativ? Nici măcar nu ştiu cât de avansată este sarcina. Mă decid să o sun pe dr. Greene când ajung la birou. Poate că ea mă poate lămuri cum a ajuns soţia mea să rateze injecţia.

Telefonul îmi sună şi imediat inima începe să-mi bată cu putere.

Ana? Nu, e Ros.

— Grey, răspund.

— Eşti strălucitor şi voios în dimineaţa asta, Christian.

— Ce este, Ros? mă răstesc din nou.

Se opreşte pentru o fracţiune de secundă, apoi reia tonul serios.

— Hansell de la şantierul naval vrea o întâlnire. Şi senatoarea Blandino, de asemenea.

La naiba. Sindicatele şi politicienii. *Ziua asta ar putea fi mai bună de atât?*

— Au aflat deja de afacerea cu taiwanezii?

— Aşa se pare, şi vor să discute.

— Bine, în această după-amiază. Aranjează totul. Vreau ca şi tu şi Samir să Aţi acolo.

— Sigur, Christian.

— Asta e tot?

— Da.

— Bine.

închid.

Ce mă voi face cu soţia mea? Adevărul este că încă mă doare furia Anastasiei. Cine ar fi crezut că are atâta tupeu? Nu cred că m-a mai certat cineva în halul ăsta de când... dintotdeauna. în afară de mama şi tata... la propria mea petrecere de ziua mea, să nu uităm. Şi asta din cauza târfei de Elena. Pufnesc în faţa ironiei situaţiei. Da, târfa de Elena.

Clatin din cap dezgustat. De ce am căutat-o? De ce?

Advilul îşi face efectul, iar micul dejun al doamnei Jones mă ajută şi el. Mă simt aproape om, dar nefericit... complet nefericit.

Oare ce face Ana acum? Mi-o imaginez în biroul micuţ, purtând rochia ei mov. Poate că mi-a trimis un e-mail. Mă uit în telefon, dar nu găsesc nimic.

Se gândeşte la mine aşa cum mă gândesc şi eu la ea? Sper că da. Vreau să fiu în gândurile ei, mereu.

Taylor se opreşte în faţa GEH, iar eu mă pregătesc pentru o zi grea.

— BUNĂ DIMINEAŢA, DOMNULE GREY.

Andrea zâmbeşte când ies din lift, dar surâsul îi dispare când îmi vede expresia.

— Fă-mi legătura cu dr. Greene şi spune-i lui Sarah să-mi aducă nişte cafea.

— Da, domnule.

— După ce termin cu Greene, trebuie să vorbesc cu Flynn. Apoi poţi să-mi aduci programul de azi. Ţi-a spus Ros despre Hansell şi Blandino?

— Da.

— Bine.

— Dr. Flynn a plecat la o conferinţă în New York în această dimineaţă, la prima oră.

Futu-i!

— Am uitat. Vezi dacă poate găsi o clipă pentru mine la telefon.

— Sigur. Televizorul cu ecran plat pe care l-aţi cerut pentru domnul Steele va fi instalat în această după-amiază.

— Şi fizioterapia suplimentară?

— Va începe mâine.

— Bine. Fă-mi legătura cu Dr. Greene când o prinzi.

Nu aştept vreun răspuns, ci mă îndrept spre biroul meu şi mă aşez, sub privirea atentă a soţiei mele. Expir prelung şi lent, întrebându-mă dacă prietenul ei fotograf a văzut-o vreodată aşa cum era în această dimineaţă. De la Afrodita la Atena, zeiţă a războiului — o Atena pusă pe ceartă, furioasă şi seducătoare.

îmi sună telefonul.

— Dr. Greene pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, Andrea. Dr. Greene?

— Domnule Grey, cu ce vă pot ajuta?

— Credeam că injecţia este o formă sigură de contracepţie, şuier.

Tăcere ostentativă.

— Dr. Greene?

— Domnule Grey, nicio formă de contracepţie nu este sută la sută eficientă. în afară de abstinenţă sau sterilizarea pentru dumneavoastră sau pentru soţia dumneavoastră.

Tonul ei este glacial.

— Pot să vă trimit nişte literatură de specialitate dacă doriţi să vă documentaţi.

Oftez.

— Nu. Nu e nevoie.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Grey?

— Aş vrea să ştiu câte săptămâni are sarcina soţiei mele.

— N-ar putea să vă spună chiar doamna Grey?

Ce-i asta? Răspunde la întrebare şi gata!

— Vă întreb pe dumneavoastră, doamnă doctor Greene. Pentru asta vă plătesc.

— Doamna Grey este pacienta mea. Vă sugerez să vorbiţi cu soţia dumneavoastră, iar ea vă poate da detalii. Mai aveţi nevoie de ceva?

Furia mea atinge punctul de fierbere.

Inspiră adânc, Grey.

— Vă rog, cer printre dinţii strânşi.

— Domnule Grey, vorbiţi cu soţia dumneavoastră. O zi bună.

închide, iar eu mă holbez la telefon, aşteptându-mă să se facă scrum sub privirea mea; nu e deloc manierată.

în uşa mea se aude o bătaie şi Sarah apare cu cafeaua mea.

— Mulţumesc, murmur, încercând să-mi stăpânesc furia faţă de aşa-zisa doctoriţă nesuferită, băgăcioasă şi nefolositoare.

— Spune-i Andreei să vină — vreau să-mi verific programul.

Sarah iese în fugă, iar eu mă holbez la poza alb-negru cu Ana de pe
peretele meu.

Până şi doctoriţa ta e supărată pe mine.

SUFERINŢA MÂ ÎNSOŢEŞTE ÎN PERMANENŢĂ, pe toată durata şedinţelor, a prânzului şi a şedinţei de kickboxing cu Bastille.

— Arăţi ca un weekend ploios, Grey.

— Aşa mă şi simt.

— Să vedem dacă te putem face să zâmbeşti.

Serios?

L-am pus în fund de două ori; o merită, doar pentru acest comentariu.

N-AM NICIO VESTE din partea soţiei mele până la 16:30, nici măcar vreun e-mail furibund şi insistent, presărat din belşug cu majuscule. Sawyer a venit pentru a mă anunţa că Ana a mâncat un covrig la prânz. Asta e ceva. Am 15 minute înainte de începerea circului cu Brad Hansell, şeful sindicatului constructorilor de nave, şi cu senatoarea Blandino. Va fi o întâlnire dificilă. Am toate informaţiile, dar nu mă pot concentra; în schimb, stau aici şi mă holbez la calculator, dorind să primesc un e-mail de la soţia mea. Nu-mi

vine să cred că nu am avut nicio veste de la Ana toată ziua. Nimic.

Nu-mi place asta. Nu-mi place să fie furioasă pe mine. îmi aşez capul în mâini. Poate... poate ar trebui să-mi cer scuze. Ce a spus Flynn? *E mai bine să cedezi o bătălie ca să câştigi războiul.*

Şi, în adâncul sufletului meu, ştiu că am dat-o în bară. Dar am sperat că m-a iertat până acum.

Scriu un e-mail.

De la: Christian Grey Despre: îmi pare rău Data: 14 septembrie 2011,16:45 Către: Anastasia Grey

îmi pare rău. îmi pare rău. îmi pare rău.

Asta va fi o discuţie despre concedieri. Strâng din dinţi. Uneori îmi urăsc slujba.

BLANDINO FACE APEL la calm.

— Acestea este realitatea noastră economică în 2011, îi spune ea lui Hansell, care stă, roşu la faţă, de cealaltă parte a mesei din sala de şedinţe.

Vreau doar să plec acasă. Dar nu am terminat aici.

Telefonul îmi sună, iar ritmul meu cardiac creşte. Este soţia mea.

— Scuzaţi-mă.

Mă ridic de la masă, simţind şapte perechi de ochi privindu-mă când ies din cameră.

A sunat. Mă simt aproape ameţit de bucurie — inima parcă vrea să-mi iasă din piept.

— Ana!

— Bună.

E atât de bine să-i aud vocea.

— Bună.

Nu mă pot gândi ce altceva să spun, dar vreau s-o rog să nu mai fie supărată pe mine.

Te rog, nu fi supărată. îmi pare rău.

— Vii acasă? mă întreabă.

— Mai târziu.

— Eşti la birou?

Mă încrunt.

— Da. Unde te aşteptai să fiu?

— Atunci te las.

Poftim? Dar... Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le spun, dar amândoi tăcem. Tăcerea este o prăpastie între noi şi am o sală de şedinţe plină cu oameni blocaţi în discuţii despre criză, care mă aşteaptă.

— Noapte bună, Ana.

Te iubesc.

— Noapte bună, Christian.

închid înainte s-o facă ea, gândindu-mă la toate momentele în care am rămas la telefon şi niciunul dintre noi nu a închis. N-am putut suporta să aud cum încheie ea prima apelul. Mă uit deznădăjduit la telefon. Măcar m-a întrebat dacă vin acasă. Poate că-i este dor de mine. Sau mă verifică. Oricum ar fi, îi pasă. Poate că da. O mică scânteie de speranţă

sclipeşte profund în inima mea. Trebuie să termin şedinţa asta şi să mă întorc acasă la soţia mea.

— E TÂRZIU CÂND AJUNGEM la un potenţial compromis. Privind retrospectiv, îmi dau seama că această confruntare cu sindicatul era inevitabilă, dar a fost bine pentru toate părţile să-şi expună nemulţumirile. Samir şi Ros vor prelua negocierile de aici şi vor ajunge la o înţelegere, în comparaţie cu bătălia cu care mă confrunt acasă, asta a fost floare la ureche. Ros a fost un negociator impresionant şi am convins-o să plece mâine seară în Taiwan fără mine.Bine, Christian. O să merg eu. Dar ei chiar şi-ar dori să fii şi tu acolo.

— Mai e timp. Luna asta, spre final.

Strânge din buze, dar nu spune nimic.

Nu pot să-i spun că nu vreau s-o părăsesc pe Ana când ea nici măcar nu vorbeşte cu mine. în adâncul sufletului meu, ştiu că sunt înspăimântat că soţia mea s-ar putea să nu mai fie acolo când mă întorc.

APARTAMENTUL E SCĂLDAT în întuneric când ajung acasă; Ana trebuie să fie în pat. Mă îndrept spre dormitorul nostru, iar inima mi se strânge când constat că nu este acolo. îmi înăbuş panica şi mă duc la etaj. în lumina slabă de pe hol, îi disting forma ghemuită sub plapuma din vechiul ei dormitor.

Vechiul ei dormitor?

Nu e chiar aşa; a dormit în el de două ori probabil.

Pare atât de mică. Aprind o lumină discretă ca s-o văd mai bine, îmi apropii fotoliul de pat ca să mă aşez şi s-o privesc mai atent. Este atât de palidă, aproape străvezie. A plâns; pleoapele şi buzele îi simt umflate. De disperare, inima mea e în cădere liberă.

Ah, iubito — îmi pare rău.

Ştiu cât de moi sunt buzele ei dacă o sărut după ce a plâns... când o fac să plângă. Vreau să mă urc lângă ea în pat, s-o trag în braţele mele şi s-o strâng la piept, dar doarme. Şi are nevoie de somn, mai ales acum.

Mă aşez şi-mi sincronizez respiraţia cu cea a Anei. Ritmul acesta mă linişteşte, la fel, apropierea mea de ea. Pentru prima dată de când m-am trezit în această dimineaţă mă simt mai liniştit. Ultima oară când am stat şi am privit-o dormind a fost atunci când Hyde a intrat în apartamentul nostru; ea ieşise cu Kate. Eram furios ca naiba atunci.

De ce-mi petrec atât de mult timp supărat pe soţia mea?

O iubesc.

Chiar dacă nu face niciodată ce i se spune.

De aceea.

Dumnezeu să-mi dea calmul de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba;
Curajul de a schimba lucrurile pe care le pot schimba;
Şi înţelepciunea de a şti diferenţa.

Mă strâmb când îmi vine în minte rugăciunea pentru linişte a doctorului Flynn, deseori pomenită: o rugăciune pentru alcoolici şi oameni de afaceri ruinaţi. Mă uit la ceas, deşi ştiu că este mult prea târziu pentru a-l sima la New York. O să încerc mâine. Vreau să discut cu el despre faptul că voi deveni tată.

Clatin din cap.

Eu, tată?

Ce aş putea oferi eu unui copil? îmi desfac cravata şi nasturele de sus al cămăşii în timp ce mă las pe spate. Presupun că sunt bogat din punct de vedere material. Cel puţin nu va suferi de foame. Nu... în niciun caz sub ochii mei. în niciun caz copilul meu. Spune că se va descurca singură. Cum ar putea? E prea... şi aş vrea să spun *fragilă,* pentru că uneori pare fragilă, dar nu este. E cea mai puternică femeie pe care o cunosc, mai puternică chiar şi decât Grace.

Privind-o în timp ce stă întinsă aici, dormind somnul inocenţilor, îmi dau seama ce ticălos am fost ieri. Niciodată nu s-a dat înapoi de la o provocare, niciodată. A fost rănită de vorbele şi faptele mele. Acum îmi dau seama. Ştia c-o să reacţionez exagerat când mi-a spus despre copil.

Mă cunoaşte mai bine decât oricine.

O fi aflat înainte să ajungă în Portland? Nu cred; mi-ar fi spus. Probabil că a aflat ieri. Şi, când mi-a spus, totul s-a transformat într-un mare rahat. Frica a pus stăpânire pe mine.

Cum o să mă revanşez faţă de ea?

— îmi pare rău, Ana. Iartă-mă, şoptesc. M-ai speriat de moarte ieri.

Mă aplec şi o sărut pe frunte. Ea se agită şi se încruntă.

— Christian, murmură, cu vocea ei melancolică şi plină de dor.

Speranţa aprinsă de chemarea ei stârneşte un foc în mine.

— Sunt aici, şoptesc.

Dar ea se întoarce, suspină şi cade din nou într-un somn adânc. Sunt atât de tentat să mă dezbrac şi să mă bag lângă ea, dar nu cred că aş fi binevenit.

— Te iubesc, Anastasia Grey. Ne vedem mâine dimineaţă.

La naiba. Nu, nu ne vom vedea.

Trebuie să zbor la Portland şi să mă întâlnesc cu comitetul de finanţare de la WSU în Vancouver. Asta înseamnă că trebuie să plec devreme.

îmi pun cravata mea preferată lângă ea pe pernă, ca să ştie că am fost aici. în timp ce fac asta, îmi amintesc de prima dată când i-am legat mâinile. Gândul acesta mi se duce direct în mădular.

Am purtat-o ca s-o aţâţ la absolvire. Am purtat-o la nunta noastră. Sunt un nebun sentimental. — Pe mâine, iubito, îi şoptesc. Somn uşor.

Trec pe lângă pian, fără să mă opresc, chiar dacă vreau să cânt. Nu vreau s-o trezesc. Dar, pe măsură ce mă îndrept singur spre dormitorul nostru, sunt din ce în ce mai plin de speranţă. Mi-a şoptit numele. *Da.* încă există speranţă pentru noi. *Nu renunţa la mine, Ana.*

Joi, 15 septembrie 2011

Este 5:30 dimineaţa şi sunt în sala de sport, pe banda de alergare. Noaptea trecută nu prea am reuşit să dorm, iar când m-a luat un pic somnul, am fost bântuit de visele mele:

Ana dispărând în garajul de la The Heathmanfără să se uite înapoi la mine.

Ana ca o sirenă furioasă, ţinând în mână un baston subţire, cu ochi arzători, purtând doar lenjerie intimă scumpă şi cizme de piele, aruncând nişte cuvinte otrăvitoare ca nişte ţepi.

Ana zăcând nemişcată pe un covor verde şi murdar.

Alung această ultimă imagine şi alerg şi mai tare, împingându-mi corpul la limită. Nu vreau să mai simt nimic în afară de durerea plămânilor care stau să-mi explodeze şi a picioarelor. Cu ştirile din domeniul afacerilor de la Bloomberg la televizor şi cu „Pump It” în urechi, fac abstracţie de lume...

Fac abstracţie de gândurile la soţia mea, care doarme adânc la două camere distanţă de mine.

Visează la mine, Ana. Vreau să-ţi fie dor de mine.

Cât mă spăl sub duş, scăpând de sudoarea de la antrenament, mă gândesc s-o trezesc doar ca să-mi iau rămas bun.

Zbor spre Portland cu *Charlie Tango* în această dimineaţă şi aş vrea să iau cu mine un zâmbet dulce.

Las-o să doarmă, Grey.

Şi, având în vedere cât de supărată e pe mine, nu există garanţia unui zâmbet dulce.

Doamna Jones încă mă tratează cu răceală, dar eu îi zâmbesc.

— Ana a mâncat aseară?

— A mâncat.

Doamna Jones e atentă la omleta pe care mi-o pregăteşte. Cred că astea sunt toate informaţiile pe care le voi primi în dimineaţa asta. îmi sorb cafeaua şi mă întristez, simţind cele cincizeci de umbre de nefericire dinlăuntrul meu.

în maşină, în drum spre Boeing Field, îi scriu un e-mail Anei.

Nu te pierde în detalii, Grey.

De la: Christian Grey Despre: Portland Data: 15 septembrie 2011,06:45
Către: Anastasia Grey

Ana,

Azi zbor spre Portland.

Am nişte afaceri deîncheiat cu WSU.

M-am gândit că ai vrea să ştii.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dar ştiu că adevărata mea intenţie nu esté de a o informa... ci de a obţine un răspuns. *Trăiesc sperând.*

Stephan este gata să ne ducă cu avionul la Portland. După o noapte nedormită, sunt frânt de oboseală. Dacă voi adormi, voi sta mai confortabil în spate, aşa că, pentru prima dată, îi ofer lui Taylor scaunul din faţă, îmi scot sacoul şi mă aşez în spatele lui *Charlie Tango.* Răsfoiesc notiţele pentru şedinţă şi, după ce termin, mă las pe spate şi închid ochii.

Ana aleargă pe pajiştea noii case. Râde în timp ce o urmăresc cu privirea. Şi eu râd. O prind şi o trag în jos în iarba înaltă. Chicoteşte, iar eu o sărut. Are buzele moi, pentru că a plâns.

Nu. Nu plânge. Iubito, nu plânge. Te rog, nu plânge. închide ochii. Doarme. Nu se mai trezeşte. Ana! *Ana!* Stă întinsă pe un covor jerpelit. Palidă. Nemişcată. Ana. Trezeşte-te. *Ana!*

Mă trezesc gâfâind şi dezorientat. Stai... mă aflu în *Charlie Tango* şi tocmai am aterizat în Portland. Elicele încă se învârt, iar Stephan vorbeşte cu turnul de control. Mă frec la ochi ca să mă trezesc şi-mi desfac hamul de siguranţă.

Taylor deschide portiera şi iese pe héliport, în timp ce eu îmi pun sacoul, având grijă să nu-mi agăţ cablul căştilor.

— Mulţumesc, Stephan, spun.

— Cu plăcere, domnule Grey.

— Ar trebui să ne întoarcem în jurul orei unu după-amiază.

— Vom fi pregătiţi şi vă vom aştepta.

Se încruntă, îngrijorarea lui fiind evidentă după ridurile de pe frunte, în timp ce Taylor, cu capul plecat, îmi deschide portiera.

Rahat. Sper că această îngrijorare nu are legătură cu mine. îmi scot căştile şi ies. Este o dimineaţă răcoroasă, mai însorită decât în Seattle, dar cu o briză puternică ce poartă mirosul toamnei. Nu e nici urmă de Joe, bătrânul care de obicei e aici pentru a supraveghea sosirile şi plecările. Poate că e prea devreme sau nu lucrează în dimineaţa asta... sau poate e un semn rău sau ceva de genul ăsta.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Adună-te.

Şoferul ne aşteaptă în faţa clădirii heliportului. Taylor deschide portiera Escalade-ului şi eu mă strecor înăuntru, apoi el se aşază pe scaunul pasagerului din faţă.

Cu visul meu urât despre Ana încă în minte, îl sun pe Sawyer.

— Domnule Grey.

— Luke. Stai aproape de doamna Grey astăzi.

— Aşa voi face, domnule.

— Ia micul dejun?

Vorbesc încet, puţin jenat că întreb aşa ceva. Dar vreau să ştiu că e bine.

— Cred că da, domnule. Peste un sfert de oră plecăm la birou.

— Bine. Mulţumesc.

închid şi mă uit morocănos pe fereastră la râul Willamette. Apele sale gri-metalice par reci în timp ce-l traversăm pe Podul de Oţel. Mă cutremur. Ăsta e iadul pentru mine. Trebuie să vorbesc cu Ana. Nu putem continua aşa.

Am o singură opţiune care ar putea funcţiona.

Cere-ţi scuze, Grey.

Da. E singura mea opţiune.

Pentru că m-am comportat ca un nemernic.

Cuvintele Anei îmi revin în minte: *Trebuie să te maturizezi, să te trezeşti la realitate şi să nu te mai comporţi ca un adolescent enervant.*

Futu-i. Are dreptate.

Acum nu este momentul potrivit. Trebuie să ajut Departamentul de Ştiinţă a Mediului de la WSU să obţină fonduri suplimentare de la USDA

.Este crucial pentru munca pe care o depun profesoara Gravett şi echipa ei în domeniul tehnologiei solului. Eforturile ei aduc beneficii uriaşe în punctele noastre de testare din Ghana. Este ceva revoluţionar. Solul ar putea fi o iniţiativă-cheie nu numai pentru a hrăni planeta şi pentru a înlătura nesiguranţa alimentară şi sărăcia, ci şi pentru a inversa schimbările climatice prin reţinerea carbonului. îmi scot din servietă notiţele şi le mai citesc o dată.

ÎNTÂLNIREA A FOST UN SUCCES răsunător — am obţinut un milion de dolari în plus de la USDA. Se pare că pe agenda guvernului federal hrănirea întregului mapamond este o prioritate. Cu mulţumirile profesorilor Choudury şi Gravett răsunându-mi în urechi, mă întorc la Portland cu Taylor. îmi verific telefonul, dar nu am nicio veste de la soţia mea — nici măcar un răspuns sarcastic la e-mailul meu. Este deprimant. Sunt nerăbdător să ajung acasă şi să găsesc o modalitate de a o calma... dacă pot.

Poate o masă în oraş?

Un film?

Să zburăm?

Să navigăm?

Să facem sex?

Ce pot să fac?

Mi-edordeea.

Escalade-ul este parcat în faţa heliportului, în timp ce Taylor dă un telefon.

— Sawyer, ţi-am citit mesajul, murmură el, iar eu devin dintr-odată atent.

Mesaj? Ana e OK?

Se încruntă în timp ce ascultă.

— Am înţeles.

Taylor mă priveşte în ochi.

— înţeleg. Aşteaptă, îi spune lui Luke, apoi mi se adresează mie. Doamna Grey nu se simte bine. Sawyer o duce înapoi la apartament.

— Este ceva grav?

— Nu am motive să cred asta.

— Bine. Vom zbura direct la Escala.

— Da, domnule. Sawyer, plecăm în scurt timp. Vom veni spre Escala, vom ateriza acolo.

— Ai grijă de ea! strig, suficient de tare ca Sawyer să mă audă.

— L-ai auzit pe domnul Grey. Trimite-mi un mesaj dacă se schimbă ceva.

Taylor închide telefonul. Intru împreună cu Taylor în clădire şi mă bucur că liftul ne aşteaptă, acum, că ne grăbim.

Sper ca Ana să fie bine... şi copilul.

Poate că ar trebui s-o sun pe mama, s-o rog să se ducă să vadă ce face Ana. Sau pe doctorul Greene — deşi nu sunt sigur că mi-ar mai răspunde la telefon. O să ne ia o oră să ajungem acasă şi nu pot aştepta atât; încerc s-o sun pe mama, dar nu am semnal la telefon — suntem în lift. Nici pe Ana n-o pot suna.

Dacă ar fi fost ceva serios, m-ar fi sunat ea oare?

La naiba. Habar n-am, având în vedere că nu vorbeşte cu mine.

Uşile liftului se deschid, *Charlie Tango* este acolo unde l-am lăsat, iar Stephan aşteaptă la bord.

La naiba cu asta. O să pilotez eu. Mă pot concentra la zbor, în loc să mă gândesc la ce se întâmplă la Escala.

Sper că Ana se va duce la culcare. *în patul nostru.*

Stephan coboară din cabina de pilotaj pentru a ne saluta.

— Stephan, bună, aş vrea să pilotez eu până acasă. Avem nevoie de o nouă traiectorie, cu destinaţia Escala.

— Da, domnule.

îmi deschide portiera pilotului şi cred că este surprins de schimbarea mea de atitudine. Mă urc la bord, îmi pun centura de siguranţă şi fac ultimele verificări înainte de zbor.

— Toate verificările au fost făcute? îl întreb pe Stephan în timp ce ia loc lângă mine.

— Doar transponderul.

— Ah, da. înţeleg. Trebuie să ajung acasă la soţia mea. Taylor, ţi-ai prins centura?

— Da, domnule.

Vocea lui distantă se aude tare şi dar în căştile mele. Contactez prin radio turnul de control, iar ei sunt pregătiţi.

— în regulă, domnilor, să mergem acasă.

Trag manşa şi-l fac pe *Charlie Tango* să plutească lin pe cer, îndrep- tându-ne spre Seattle.

în timp străbatem cerul cu viteză, ştiu că am luat decizia corectă. Trebuie să mă concentrez şi să rămân în aer, dar, în

adâncul sufletului, anxietatea continuă să mă roadă pe dinăuntru. Sper ca Ana să fie bine.

Aterizăm exact la ora 14:30, conform programului.

— Frumos zbor, domnule Grey, spune Stephan.

— Distracţie plăcută când îl duci înapoi la Boeing Field.

— Mulţumesc, zâmbeşte el.

îmi desfac centura, pornesc telefonul şi-l urmez pe Taylor pe acoperişul clădirii. Taylor se încruntă cu telefonul la ureche. Mă opresc în timp ce el ascultă un mesaj.

— De la Sawyer. Doamna Grey este la bancă.

Taylor îşi ridică vocea pentru a se face auzit peste vântul care vuieşte din toate părţile pe acoperiş.

Poftim? Credeam că e bolnavă. Ce naiba caută la bancă?

— Sawyer a urmărit-o până acolo. A încercat să scape de el.

Neliniştea mi se face ghem în piept, strângându-se în jurul inimii.

Telefonul meu repornit emite un semnal sonor şi vibrează cu o avalanşă de notificări. Am un mesaj de la Andrea, trimis acum patru minute, şi câteva apeluri pierdute de la banca mea, dar şi unul de la Welch.

Ce mama naibii?

ANDREA

Troy Whelan de la bancă vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră.

îl am pe Whelan pe apelare rapidă. Răspunde imediat.

— Whelan, Christian Grey sunt. Ce se întâmplă? strig peste zgomotul vântului.

— Domnule Grey, bună ziua. Ăăă, soţia dumneavoastră este aici şi solicită să retragă cinci milioane de dolari.

Cum?

Sângele mi se transformă în gheaţă.

— Cinci milioane?

Nu-mi vine să cred ce a spus.

Pentru ce are nevoie de cinci milioane?

Futu-i. Mă părăseşte.

Lumea mea se prăbuşeşte şi arde, o prăpastie a disperării se cască la picioarele mele.

— Da, domnule. După cum ştiţi, conform legislaţiei bancare actuale, nu pot scoate cinci milioane.

— Da, bineînţeles.

— Sunt în stare de şoc, dătinându-mă pe marginea prăpastiei.Dă-mi voie să vorbesc cu doamna Grey, spun, ca un robot.

— Sigur, domnule. Aşteptaţi, vă rog, un minut.

Sunt în agonie. Mă adăpostesc de vânt lângă uşile liftului şi stau liniştit aşteptând să primesc veşti de la soţia mea... mă tem să primesc veşti de la soţia mea. *Pleacă. Mă părăseşte.*

Ce mă voi face fără ea? Telefonul scoate un clic şi panica mă copleşeşte.

— Bună.

Vocea Anei este piţigăiată şi tăioasă.

— Mă părăseşti?

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să le pot opri.

— Nu! se răsteşte, cu disperare.

O, Slavă Domnului. Dar bucuria mea nu durează mult.

— Ba da, şopteşte ea, ca şi cum tocmai a luat o decizie.

Poftim?

— Ana, eu...

Nu ştiu ce să spun. Vreau s-o implor să rămână.

— Christian, te rog. Nu face asta.

— Pleci? *Chiar pleci.*

— Da.

Nu! Nu! NU! Sunt în cădere liberă, prăbuşindu-mă în abis. Cad. Cad. Cad. întind mâna spre perete pentru a mă sprijini. Durerea este una viscerală. *Nu mă părăsi.*

La naiba, asta trebuia să se întâmple? Oare m-a iubit vreodată? Pentru banii mei nenorociţi?

— Dar de ce banii? Asta te-a interesat mereu?

Spune-mi că nu au fost banii. Spune-mi, te rog. Durerea e una de nedescris.

— Nu!

Pare empatică. *Să o cred?*

Toate astea din cauză că m-am întâlnit cu Elena? Pentru numele lui Dumnezeu! Nu cred că aş putea s-o detest mai mult pe Elena decât o detest chiar acum. Inspir adânc, încercând să-mi stăpânesc gândurile.

— Cinci milioane sunt de ajuns?

Cum voi trăi fără Ana?

— Da.

— Şi copilul?

O să ia copilul nostru? Cuţitul mi se răsuceşte în suflet.

— Voi avea grijă de copil.

— Asta îţi doreşti?

— Da.

De-abia vorbeşte. Dar eu o aud. Durerea este paralizantă. Vrea să închid telefonul — îmi dau seama de asta. Vrea să se termine. Vrea să plece *de lângă mine.*

— Ia totul, îi şoptesc.

— Christian, suspină ea. Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta.

Nu suport povestea asta.

— Ia totul, Anastasia, spun, apoi îmi las capul pe spate şi mă uit în tăcere la cerul cenuşiu de deasupra mea.

— Christian...

îi simt disperarea în fiecare silabă a numelui meu. Nu mai suport s-o aud.

— Te voi iubi întotdeauna, murmur, pentru că este adevărat.

Sunt ultimele cuvinte ale unui condamnat. închid şi trag profund aer în piept, ca să mă liniştesc. Mă simt pustiit... nimic mai mult decât o carcasă.

I-am mai spus asta.

La duş.

Şi apoi i-am spus c-o iubesc.

— Domnule Grey?

Taylor încearcă să-mi atragă atenţia. îl ignor şi-l sun din nou pe Whelan.

— Troy Whelan.

— Sunt Christian Grey. Dă-i banii soţiei mele. Oricât vrea ea.

— Domnule Grey, nu pot...

• — Ştiu că păstraţi rezerva pentru Pacificul de Nord-Vest. Transferaţi-i din contul principal şi gata. Sau lichidaţi o parte din activele mele. Nu-mi pasă. Dă-i banii.

— Domnule Grey, acest lucru este neregulamentar.

— Fă-o dracului odată, Whelan. Găseşte o cale sau voi închide toate conturile şi voi muta afacerile GEH în altă parte. Ai înţeles?

Tăcere.

— Vom rezolva nenorocitele de acte mai târziu, adaug, pe un ton mai conciliant.

— Da, domnule Grey.

— Daţi-i tot ce vrea.

— Da, domnule Grey. închid telefonul.

îmi vine să plâng. Vreau să mă prăbuşesc aici, pe acoperiş, şi să plâng. Dar nu pot. închid ochii şi-mi doresc să fiu aici de unul singur.

— Domnule Grey.

Vocea lui Taylor taie prin durerea mea. Mă întorc spre el şi-l văd pălind.

— Ce e? mă răstesc.

— Hyde a fost eliberat pe cauţiune. Este liber. Mă holbez la el. *Ce naiba e asta?*

Hyde e liber? *Cum?* Credeam că ne-am ocupat de asta. Ne uităm unul la altul, întrebându-ne: *Ce mama dracului?*

— *Mă părăseşti?*

— *Nu!*

— *Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta..*

— Ana! şoptesc. încearcă să retragă cinci milioane de dolari. Ochii lui Taylor se măresc.

— La dracu'! spune el.

Ajungem la aceeaşi concluzie în aceeaşi clipă. Orice naiba ar face Ana, în adâncul sufletului ştiu că are legătură cu nenorocitul ăla de Hyde. Apăs pe butonul liftului, în timp ce disperarea mea totală se preschimbă în frică. Frică pentru soţia mea.

— Unde e Sawyer?

— La bancă. I-a urmărit maşina.

Sărim în lift şi eu apăs butonul care ne duce în garaj, în timp ce eli- cele lui Charlie Tango pornesc din nou, asurzitor.

— Ai cheile de la maşină? îi strig lui Taylor în timp ce uşile se închid.

— Da, domnule.

— Hai să mergem la bancă. Ştim unde este Hyde?

— Nu. îi voi scrie lui Welch.

— A lăsat un mesaj. La naiba... trebuie să fi fost vestea despre Hyde. Ascensorul face o veşnicie până în garaj. Ce joc face Ana? De ce

nu-mi poate spune dacă are probleme? Frica îmi cuprinde inima şi

măruntaiele, sugrumându-mă din interior. Ce ar putea fi mai rău decât să mă părăsească Ana? Imaginea tulburătoare din visul meu de mai devreme îmi revine în minte, scoţând la

iveală amintiri mai vechi — mult mai vechi — de-a dreptul neliniştitoare: o femeie fără viaţă pe podea, închid ochii.

Nu, te rog. Nu.

— O vom găsi, spune Taylor cu hotărâre sumbră.

— Trebuie s-o găsim.

— îi voi pune mobilul sub urmărire, zice el.

în sfârşit, uşile se deschid şi Taylor îmi aruncă cheile de la Q7. Vrea să conduc eu?

Revino-ţi în fire, Grey. Trebuie să-ţi ajuţi soţia să iasă din mizeria asta.

Poate că nenorocitul ăla o şantajează.

Ne urcăm în maşină şi pornesc motorul. Cauciucurile scrâşnesc în timp ce ies cu spatele din locul de parcare şi accelerez până la intrarea în garaj, aşteptând câteva secunde chinuitoare ca bariera să se ridice.

— Haide. Haide. Haide. Haide!

Trec aproape de barieră şi ieşim în trombă pe stradă, îndreptându-ne spre bancă.

Taylor îşi pune telefonul pe bord, aşteptând semnalul şi înjurând nerăbdător în barbă.

— E încă la bancă, spune el, în cele din urmă.

— Bine.

Traficul este mai intens decât mă aşteptam. Este de-a dreptul enervant.

Haide, haide, *haide!*

De ce face Ana asta? De ce păstrează porcăria asta doar pentru ea? Nu are încredere în mine?

Mă gândesc la purtarea mea din ultimele două zile.

OK, nu a fost exemplară, în niciun caz, dar ea îşi ia toate prostiile astea pe umerii ei. De ce nu poate să ceară ajutor?

— Ana Grey, am strigat spre sistemul Bluetooth al telefonului.

După câteva clipe, telefonul ei începe să sune, să sune, să sune, să
sune... apoi îmi intră căsuţa vocală. Inima mi se îneacă.

— Bună, aţi sunat la Ana. Nu pot să vă răspund acum, dar vă rog să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor şi vă voi suna eu.

Doamne!

— Ana! Ce naiba se întâmplă? strig.

Şi-mi prinde bine să strig.

— Vin să te iau. Sună-mă. Vorbeşte cu mine. închid telefonul.

— E încă la bancă, spune Taylor.

— Sawyer e tot acolo?

— Da, domnule.

— Sună-l pe Sawyer! strig în hands-free, iar câteva clipe mai târziu telefonul acestuia sună.

— Domnule Grey?

— Unde e Ana?

— Tocmai s-a întors şi a intrat într-unui dintre birouri.

— Du-te după ea.

— Domnule, sunt înarmat. Nu pot trece prin detectoare. Stau la intrare şi o urmăresc pe Anast... pe doamna Grey şi par extrem de suspect. Dacă mă întorc la maşină să-mi las arma, s-ar putea s-o pierd.

Armele astea de foc nenorocite.

— Cum naiba te-a păcălit?

— E o femeie foarte ingenioasă, domnule Grey.

Pare că vorbeşte printre dinţi, iar eu îi recunosc frustrarea. îl înţeleg; şi pe mine mă scoate din minţi.

— Vreau un raport amănunţit când o vom recupera. Jack Hyde a fost eliberat pe cauţiune, iar eu şi Taylor bănuim că acţiunile Anei au legătură cu el.

— La naiba! spune Luke.

— Exact. Suntem la vreo cinci minute distanţă. N-o lăsa să plece din nou, Sawyer.

— Da, domnule.

închid telefonul. Taylor şi cu mine tăcem cât eu mă strecor prin trafic.

Ce pui la cale, Anastasia Grey?

Ce mă fac eu cu tine când te voi aduce înapoi?

îmi trec prin minte diverse scenarii. Mă foiesc pe scaun.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Nu e momentul potrivit.

Taylor mă sperie.

— E în mişcare.

— Poftim?

Inima îmi bate cu putere şi adrenalina îmi străbate tot corpul.

— Se îndreaptă spre sud, pe Second.

Sună-l pe Sawyer! strig.Câteva clipe mai târziu, telefonul lui sună din nou.

— Domnule Grey, răspunde el imediat.

— E în mişcare!

— Cum? Nu a ieşit pe uşa principală.

Pare derutat.

— Se îndreaptă spre sud pe Second, intervine Taylor.

— Mă ocup eu de ea. O să sun din maşină.

în mod evident, Sawyer fuge.

— Nu este în maşină. Maşina e încă aici.

— La naiba! urlu.

— Se îndreaptă în continuare spre sud, pe Second, spune Taylor. Staţi. A virat la stânga pe Yesler.

Trecem pe lângă banca mea. Nu mai are niciun rost să ne oprim.

— Asta înseamnă cât, trei străzi? îl întreb.

— Da, domnule.

Pentru a miliarda oară îi mulţumesc lui Dumnezeu că Taylor e cu mine. Cunoaşte oraşul ăsta ca-n palmă — ceea ce e ciudat, având în vedere că e dintr-un orăşel din mijlocul pustietăţii din Texas. Trei minute mai târziu, ne îndreptăm spre est pe Yesler.

— E încă pe Yesler, mârâie Taylor, cu ochii lipiţi de telefon. A virat spre sud. Pe douăzeci şi trei. E la opt străzi distanţă de-aici.

— Sunt chiar în spatele vostru, a spus Sawyer prin hands-free.

— Rămâi aproape. O să încerc să fentez traficul ăsta.

îi arunc o privire lui Taylor.

— Aş fi voit să conduci tu.

— Vă descurcaţi bine, domnule.

Unde naiba se duce? Şi cu cine?

Rămânem tăcuţi câteva minute. Eu mă concentrez asupra drumului, în timp ce Taylor dă din când în când indicaţii cu glas tare. Ne îndreptăm spre sud, apoi, din nou spre est, pe străzi mai degrabă rezidenţiale.

— A virat spre sud pe Thirties.

O urmărim preţ de câteva străzi, apoi virăm spre est.

— S-a oprit. Strada South Day. încă două străzi.

Groaza mă apasă grea şi caustică în stomac, în timp ce gonesc pe străduţe.

Trei minute mai târziu, intru pe South Day Street.

— Mai încet, îmi ordonă Taylor, luându-mă prin surprindere, dar fac cum îmi spune. E pe aici pe undeva.

Se înclină în faţă şi amândoi cercetăm fiecare parte a drumului. Pe partea mea se află un rând de clădiri abandonate.

— Futu-i!

E o parcare plină de gropi unde o femeie stă cu mâinile ridicate lângă un Dodge negru. *Dodge-ul!* Strâng volanul şi intru rapid în parcare, şi iat-o...

La pământ. Nemişcată. Cu ochii închişi.

Ana. Ana mea... Nu/Totul se mişcă cu încetinitorul în timp ce elimin aerul din plămâni. Cea mai mare frică a mea s-a împlinit. Aici. Acum.

Taylor a ieşit din maşină înainte să opresc. îl urmez, lăsând motorul pornit.

— Ana! strig.

Te rog, Doamne. Te rog, Doamne. Te rog, Doamne.

Stă întinsă pe beton, lipsită de viaţă. în faţa ei, nenorocitul ăla de Hyde se rostogoleşte pe jos, ţipând în agonie în timp ce-şi strânge partea superioară a piciorului. Sângele i se prelinge printre degete. Femeia face un pas înapoi, ţinându-şi mâinile ridicate, în timp ce Taylor scoate pistolul.

Dar eu sunt atent numai la Ana. Zace nemişcată pe pământul rece şi tare.

Nu!

De asta m-am temut de când am cunoscut-o. De acest moment. Am îngenuncheat lângă ea, atingând-o îngrozit. Taylor ridică pistolul care zace lângă ea şi-i ordonă femeii să se întindă cu faţa în jos pe pământ.

— Nu mă împuşca, nu mă împuşca, bolboroseşte ea.

La naiba! E Elizabeth Morgan, de la SIP.

Cum mama dracu'a ajuns să fie implicată în această încurcătură?

Sawyer a ajuns în acelaşi timp cu noi. îşi scoate arma spre Elizabeth şi stă de pază deasupra ei.

Hyde ţipă în agonie.

— Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Târfa m-a împuşcat!

îl ignorăm. Taylor se apleacă şi verifică pulsul la gâtul Anei.

— Este în viaţă. Are puls puternic, spune el.

Slavă Domnului. Apoi se răsteşte la Sawyer:

— Sună la 911 imediat. Cheamă ambulanţa şi poliţia.

Sawyer scoate telefonul, în timp ce Taylor îşi trece repede şi cu blândeţe mâinile peste Ana, verificând dacă are răni.

— Nu cred că sângerează.

— Pot s-o ating?

— S-ar putea să-şi fi rupt ceva. Cel mai bine ar fi să o lăsăm în grija paramedicilor.

Oh, nu. Soţia mea. Fata mea. Fata mea frumoasă.

îi mângâi părul şi îi dau uşor o şuviţă după ureche. Pare că doarme, deşi are un semn roşu pe faţă. *Te-a lovit? El ţi-a făcut asta?*

Acum atenţia mea se îndreaptă spre Hyde, care încă ţipă. O nouă doză de furie alimentată de adrenalină îmi trece prin sânge.

Nenorocitul. A pus mâna pe soţia mea, iar ea l-a împuşcat.

Doamne, Ana l-a împuşcat.

Mă ridic în picioare şi mă postez deasupra lui în timp ce se zvârcoleşte pe jos.

Şi, înainte de a-mi da seama ce fac, mă sprijin de Dodge, îmi trag piciorul înapoi şi-l lovesc cu toată puterea în stomac. De două ori. De trei ori, cu toată greutatea mea în fiecare lovitură. El ţipă.

— Tu i-ai făcut asta soţiei mele, nenorocitule?

îmi urlu furia şi-l lovesc din nou.

îşi duce mâinile în sus ca să-şi protejeze stomacul, iar eu calc cu toată greutatea pe rana de pe coapsa lui. Ţipă din nou — un strigăt de agonie diferit, mai tare, mai sălbatic. Mă las în jos, îl prind de rever şi-i ridic capul de la pământ. O dată. De două ori. Ochii lui sunt mari şi disperaţi de frică, apucându-mă de mâini, mânjindu-mă cu sângele lui.

— Am să te omor, nenorocitule, ticălos bolnav şi pervers!

Din capătul îndepărtat al tunelului, aud voci.

— Domnule Grey! Domnule Grey! Christian! Christian, opreşte-te!

E Taylor. El şi Sawyer mă dezlipesc de parazitul pe nume Hyde.

Taylor mă prinde de ambii umeri şi mă scutură.

— Christian! Opreşte-te! Acum!

Mă mai scutură o dată. Clipesc spre el şi îl îndepărtez.

Nu mă atinge!

Taylor se postează între Hyde şi mine, privindu-mă ca şi cum aş fi dement, periculos şi gata să lovesc. îmi trag sufletul în timp ce furia mi se risipeşte.

— Sunt bine, şoptesc.

— Aveţi grijă de soţia dumneavoastră, domnule.

— Taylor mi-o zice pe un ton apăsat. încuviinţez. Şi mă uit încă o dată la nenorocitul de pe jos. Se leagănă uşor, plângând ca un ticălos laş ce este şi strângându-şi coapsa. S-a pişat pe el, scârbos nenorocit.Lasă-l să sângereze până moare, îi murmur lui Taylor şi mă întorc.

îngenunchez lângă Ana şi mă aplec ca să-i ascult respiraţia, dar nu
aud nimic. Panica mă cuprinde din nou.

— Mai respiră? întreb, ridicând privirea spre Taylor.

— Uitaţi-vă la pieptul ei, care se ridică şi coboară.

Taylor se înclină din nou şi-i verifică pulsul.

— încă are puls puternic.

O, Ana. Ce-aveai în minte? Cu copilul cum rămâne?

îmi dauiacrimile. Detest acest sentiment de neputinţă. Vreau s-o iau în braţe şi să plâng în părul ei, dar n-o pot atinge. Asta înseamnă agonia. Unde naiba e ambulanţa?

— Fata. Fata, intervine brusc Elizabeth.

Care fată? Ne întoarcem cu toţii ca să ne uităm la ea.

— înăuntru, spune ea. Acolo. Clădirea aceea, zice ea, aratând cu bărbia.

Să fie un truc?

Aud comanda calmă a lui Taylor:

— Sawyer, verifică înăuntru.

în depărtare, se aud sirenele. Slavă Domnului!

— Taylor!

Când mă întorc, Sawyer stă în uşă.

— Au adus-o pe domnişoara Grey aici.

— Rămâi aici, Christian!

Taylor ridică un deget în semn de avertisment.

Mia? Sora mea mai mică? Frica îmi explodează în stomac. Ce i-a făcut nenorocitul ăla surorii mele? Privesc, paralizat, cum Taylor dispare în clădire, Sawyer privindu-l din uşă.

— *Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta...*

Şi tot ceea ce a spus Ana devine dintr-odată dar. Mă uit la ea şi ştiu în acest moment c-ar fi putut fi ucisă de nenorocitul ăla dement. Iar mi se ridică fierea în gât, iar timpul se suspendă, până când Taylor iese din clădire.

— E bine, cred. Au drogat-o. Doarme. Fără semne evidente de rănire sau agresiune. Este complet îmbrăcată. Nu vreau s-o mut. Vom lăsa paramedicii să facă asta.

— Mia? întreb, nevenindu-mi să cred cât de îngrozitoare este toată situaţia.

Dă din cap. Gura i s-a transformat într-o linie sumbră. 692

Descătuşat

Sirenele sunt din ce în ce mai puternice.

Ce naiba avea de gând Hyde să-i facă surorii mele? Hyde încă mai scânceşte ca un câine rănit, mai încet acum, şi bănuiesc că a pierdut mult sânge. Nu-mi pasă. Vreau să-l omor, încet, dureros — dar două ambulanţe, două maşini ale poliţiei şi una de pompieri apar într-o explozie de lumini intermitente şi de sirene, spulberând liniştea cartierului şi salvându-i pielea lui Hyde.

DEŞI TREAZ, SUNT ÎNTR-UN COŞMAR, stând între Mia şi Ana în ambulanţă, în timp ce traversăm oraşul Seattle în viteză. Am capul în mâini şi inima în gât, în timp ce mă rog pentru amândouă. Nu sunt un om religios, dar în acest moment aş face orice, chiar l-aş implora pe Dumnezeu, ca să ştiu că soţia mea, copilul nostru şi sora mea sunt bine.

— Semnele vitale sunt bune, domnule Grey, atât pentru soţia, cât şi pentru sora dumneavoastră, spune paramedicul, privindu-mă plin de compasiune.

— Soţia mea este însărcinată.

Paramedicul se uită spre ea.

— Domnule, nu există semne evidente de hemoragie.

Pălesc, ştiind că încearcă să mă liniştească, dar nu reuşeşte.

— De ce este încă inconştientă?

Vocea mea este o şoaptă.

— Doctorii vor stabili asta când ajungem.

Mia se agită, mormăind incoerent. îşi revine. Este evident că a fost drogată. Dar cel puţin e calmă. O apuc de mână şi o strâng.

— E în regulă, Mia. Suntem aici.

Ea bolboroseşte ceva, dar încă nu a deschis ochii. îmi strânge mâna, în schimb, şi se relaxează, adormind din nou.

Sora mea, soţia mea, copilul meu nenăscut. Trebuia să-l fi ucis pe Hyde când am avut ocazia. O furie neputincioasă mi se coagulează din nou în stomac şi-mi dau ochii peste cap, încercând s-o alung. Vreau să plâng. Vreau să urlu ca să mă eliberez de această durere, dar nu pot.

La naiba. Sunt sleit de putere. Ultimele cuvinte pe care le-am schimbat cu Ana...

— Mă părăseşti?

— Nu!

— Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta.

I-am spus c-o voi iubi mereu. Cel puţin am făcut asta.

Te rog, trezeşte-te, Ana.

în adâncul sufletului meu, mă chinuie grija pentru copil. Anei chiar îi era rău sau a inventat asta? Acest... stres, futu-i. Nu poate fi bun pentru el.

Junior. Oare e bine?

în sfârşit, ajungem la Urgenţe, şi sunt imediat dat la o parte când pa- ramedicii intră în acţiune.

Mama şi tata sunt acolo, aşteptându-ne. Se grăbesc spre targa care o poartă pe sora mea adormită sau inconştientă. Grace aruncă o privire la Mia şi lacrimile îi ţâşnesc din ochi. O ia de mână.

— Te iubesc, draga mea se tânguie ea, în timp ce paramedicii o duc pe Mia spre uşile duble, unde tata nu o poate urma.

Se dă la o parte şi o priveşte pe mama, care îi urmează în triajul de la Urgenţe.

O asistentă şi un doctor iau targa Anei.

— Aveţi grijă cu soţia mea. Este însărcinată.

Vocea mea este răguşită şi înăbuşită de îngrijorare.

— Vom avea grijă de ea, spune medicul curant.

Eliberez mâna Anei, iar ei o iau cu patul cu rotile după Mia. Carrick vine lângă mine, cenuşiu la faţă, trădându-i vârsta. Ne uităm unul la celălalt.

— Tată, îi şoptesc, şi vocea mi se frânge.

— Ah, fiule.

Carrick îşi deschide braţele şi, pentru prima dată în viaţa mea, mă duc spre el ca să mă strângă în braţe. îmi înăbuş emoţia care izvorăşte în mine şi mă prind de haina lui, mai mult decât recunoscător pentru forţa lui tăcută, pentru prezenţa lui liniştitoare, pentru mirosul lui familiar, dar, mai presus de toate, pentru dragostea lui.

— O să fie bine, fiule. Amândouă vor fi bine.

— O să fie bine, repet replica lui ca pe o mantră, şi gâtul mă ustură de lacrimi neplânse. Vor fi bine.

Dar el nu are cum să fie sigur de asta.

Mă rog să fie adevărat.

Mă retrag, conştient brusc că suntem doi bărbaţi maturi care se îmbrăţişează la intrarea în Urgenţe. Carrick zâmbeşte şi mă strânge de umăr.

— Hai să mergem în sala de aşteptare. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat şi te poţi spăla puţin.

— Sigur.

Dau din cap şi mă uit în jos, la mâinile mele. La naiba! Sunt încă pătate de sângele nenorocitului ăluia.

ANA E PALIDĂ, ÎN AFARA vânătăii de pe obraz, acolo unde nenorocitul trebuie s-o fi lovit. Stă cu ochii închişi, ca şi cum ar fi doar adormită, dar e încă inconştientă. Ţi se frânge inima de cât de tânără şi micuţă este. Numeroase tuburi îi intră şi-i ies din corp. Inima mi se strânge de frică, dar dr. Bartley este calmă când îmi priveşte soţia rănită.

— Are contuzii la nivelul coastelor, domnule Grey, şi o fractură la nivelul craniului, dar semnele vitale sunt stabile şi puternice.

— De ce este încă inconştientă?

— Doamna Grey a suferit o contuzie gravă la cap. Dar activitatea ei cerebrală este normală şi nu are nicio inflamaţie la nivelul creierului. Se va trezi când va fi pregătită. Daţi-i puţin timp.

— Şi copilul? şoptesc.

— Copilul e bine, domnule Grey.

— Slavă Domnului.

Uşurarea mă izbeşte ca un ciclon.

Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Domnule Grey, mai aveţi alte întrebări?

— Mă poate auzi?

Dr. Bartley zâmbeşte binevoitoare.

— Cine ştie? Dacă da, sunt sigur că i-ar plăcea să vă audă vocea.

Eu nu sunt atât de sigur. O să fie supărată. Am crezut că mă părăseşte.

— Colegul meu, dr. Singh, o va examina pe soţia dumneavoastră mai târziu.

— Mulţumesc, mormăi eii, iar ea pleacă.

îmi trag un scaun şi mă aşez lângă Ana. Cu blândeţe îi iau mâna, bucuros să constat că e caldă. O strâng uşor, sperând s-o trezesc.

— Trezeşte-te, iubito, te rog, îi şoptesc. Fii supărată pe mine, dar trezeşte-te, te rog.

Mă aplec şi-mi lipesc buzele de încheieturile ei.

— îmi pare rău. îmi pare rău pentru tot. Te rog, trezeşte-te.

Te rog. Te iubesc.

îi cuprind mâna în palmele mele, îmi lipesc fruntea de degete şi mă
rog.

Te rog, Doamne. Te rog. Adu-mi soţia înapoi la mine.

ANA DOARME. CAMERA EI e învăluită în întuneric, cu excepţia petei de lumină care provine de la veioza de lângă pat şi a luminii slabe de sub uşă. Cu sacoul pe post de pătură, moţăi pe scaun, luptându-mă cu somnul. Vreau să fiu treaz când va reveni la mine.

Uşa se deschide, trezindu-mă de tot, şi intră Grace.

— Bună, dragule, şopteşte ea, cu faţa palidă, nemachiată. Arată la fel de obosită şi secătuită cum mă simt şi eu.

— Mamă.

Sunt prea obosit ca să mă ridic în picioare.

— Am venit doar să văd ce faci, plec să mă culc. Carrick e aici să aibă grijă de Mia.

— Cum se simte?

— OK. E furioasă. încă suferă de pe urma drogurilor. încearcă să doarmă. Ana?

— Nicio schimbare.

Grace ia fişa medicală a Anei de la capătul patului şi cercetează notiţele. Ochii i se măresc şi scoate un geamăt de uimire.

— E însărcinată!

Dau din cap, prea zdruncinat şi prea agitat să fac altceva.

— O, Christian, asta e o veste minunată. Felicitări. Face un pas înainte şi mă prinde de umăr.

— Mulţumesc, mamă. E încă devreme. *Aşa cred.*

— înţeleg. Cuplurile anunţă de obicei la douăsprezece săptămâni. Dragul meu, eşti epuizat. Du-te acasă şi dormi.

Clatin din cap.

— Voi dormi când se va trezi Ana.

Strânge din buze, dar nu comentează şi, aplecându-se, mă sărută pe
cap.

— Se va trezi, Christian. Dă-i doar puţin timp. încearcă să dormi.

— La revedere, mamă. îmi ciufuleşte părul.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

Pleacă la fel de discret cum a venit, lăsându-mă mai deznădăjduit ca niciodată.

Doar ca să mă torturez şi, de asemenea, ca să rămân treaz, îmi repet prostiile pe care le-am făcut în ultimele două zile. Am fost un nemernic.

în privinţa copilului.

Pentru că m-am văzut cu Elena.

Pentru că nu mi-am cerut scuze.

Şi, colac peste pupăză, pentru că am crezut-o pe Ana... am crezut-o când a spus că mă părăseşte.

Ochii mi se închid, iar capul îmi cade în faţă, trezindu-mă brusc. *Futu-i.*

Mă uit la soţia mea, dorindu-mi să deschidă ochii. *Ana. Ana, te rog. Vino înapoi la mine.*

— Şi apoi îmi pot cere scuze. Aşa cum se cuvine. Te rog, iubito.

îi iau mâna, i-o mai duc o dată la buze şi-i sărut fiecare articulaţie.

— Mi-e dor de tine.

Mă las pe spate şi închid ochii, pentru numai o secundă.Vineri, 16 septembrie 2011

Mă trezesc o clipă mai târziu. *La naiba.* Cât timp am dormit? Mă uit la ceas — aproape trei ore. Arunc o privire spre soţia mea şi văd că încă doarme liniştită.

Doar că nu doarme. E inconştientă.

— întoarce-te la mine, iubito, îi şoptesc.

— Christian.

— Tată! M-ai speriat.

— îmi pare rău. Carrick iese din umbră.

— De cât timp stai acolo?

— Nu de mult. Nu voiam să te trezesc. Asistenta tocmai a trecut pe-aici să verifice semnele vitale ale Anei. Totul este în regulă.

Se uită fix la soţia mea.

— Grace mi-a spus că-mi poartă nepotul în pântece. Ochii îi lucesc de admiraţie privind-o pe Ana.

— Da, aşa este.

— Felicitări, fiule, îi zâmbesc trist.

— A pus copilul şi pe ea însăşi în pericol.

Tremur şi nu ştiu dacă e din cauză că aerul nopţii e mai rece sau pentru că Ana ar putea muri atât de uşor.

Carrick îşi ţuguie buzele, cu o expresie gravă, apoi îşi îndreaptă atenţia spre mine.

■— Eşti epuizat. Ar trebui să te duci acasă şi să te odihneşti.

— Nu o voi părăsi.

— Christian, ar trebui să dormi.

— Nu, tată. Vreau să fiu aici când se va trezi.

— Stau eu cu ea. Măcar atât pot să fac după ce mi-a salvat fiica.

— Ce mai face Mia?

— A adormit. Era ameţită, speriată şi furioasă. Vor trece câteva ore până când Rohypnol-ul va ieşi complet din organismul ei.

— Doamne.

Hyde e un nenorocit dement şi ticălos.

— Ştiu. Mă simt atât de rău pentru că am renunţat la măsurile de securitate pentru ea. M-ai avertizat, dar Mia e atât de încăpăţânată. Dacă n-ar fi fost Ana...

— Cu toţii am crezut că Hyde a ieşit din peisaj. Iar soţia mea nebună şi fraieră... de ce nu mi-a spus?

Simt pe gât lacrimile pe care nu le-am vărsat.

— Christian, calmează-te, spune el, apropiindu-se uşor de mine. Ana este o tânără remarcabilă. A fost incredibil de curajoasă.

— Curajoasă şi încăpăţânată, nebună şi proastă.

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt, în timp ce mă lupt să-mi stăpânesc emoţiile.

Dar ce s-ar fi întâmplat cu Mia dacă nu arfi fost Ana?

Totul este atât de confuz. îmi pun capul în mâini, neştiind ce să mai cred.

— Hei.

Tata îşi aşază mâna pe umărul meu. îi apreciez atingerea încurajatoare.

— Nu fi atât de dur cu ea sau cu tine însuţi, fiule. Mai bine m-aş întoarce la mama ta. Este trecut de trei dimineaţa, Christian. Chiar ar trebui să încerci să dormi.

— Credeam că mama a plecat acasă.

Carrick expiră frustrat.

— N-o poate părăsi pe Mia. E încăpăţânată, ca tine. Felicitări din nou pentru copil. Asta e o veste bună, în tot acest dezastru.

Simt cum mi se scurge sângele din cap. Nu voi fi niciodată un tată la fel de bun cum este Carrick.

— Hei, spune el cu blândeţe, te descurci grozav.

Şi pentru că sunt obosit şi descurajat, mă enervează faptul că mi-a diagnosticat neliniştea cu atâta precizie.

Ce atent eşti, tată.

— Vei fi un tată grozav, Christian. Nu-ţi mai face griji. Ai câteva luni la dispoziţie ca să te obişnuieşti cu ideea.

Mă bate din nou pe umăr.

— Mă întorc mai târziu, de dimineaţă.

— Noapte bună, tată.

îl privesc cum închide uşa în linişte. *Un tată grozav, nu-i aşa?* îmi las capul în mâini.

în acest moment, îmi vreau doar soţia înapoi. Nu vreau să mă gândesc la copil.

Mă ridic în picioare şi mă întind. E târziu. Sunt înţepenit, mă dor toate oasele şi am inima bolnavă de griji.

De ce nu se trezeşte? Mă aplec şi o sărut pe obraz. Pielea ei e moale şi liniştitoare, şi caldă pe buzele mele.

— Trezeşte-te, iubito, îi şoptesc. Am nevoie de tine.

— BUNĂ DIMINEAŢA, DOMNULE GREY.

Cum? Din nou sunt trezit brusc din somnul meu când asistenta trage perdelele, lăsând lumina aurie a toamnei să invadeze camera. E asistenta mai în vârstă — nu-mi amintesc numele ei.

— O să verific perfuzia soţiei dumneavoastră.

— Sigur, mormăi eu. Trebuie să plec?

— Cum vreţi dumneavoastră.

— Mă duc să-mi dezmorţesc puţin picioarele.

Deşi mă simt ca dracu, mă ridic şi, cu o ultimă privire spre soţia mea, ies pe coridor, dătinându-mă. Poate găsesc nişte cafea.

TAYLOR SOSEŞTE PE LA 8:30 cu încărcătorul telefonului meu şi cu micul dejun (prin amabilitatea doamnei Jones). Mă întreb dacă e o ofertă de pace din partea ei. Arunc o privire în punga de hârtie maronie şi-mi dau seama că da, este un armistiţiu: doi croasanţi cu şuncă şi brânză. Mirosul lor este divin. Şi un termos cu cafea ca lumea.

— Te rog, mulţumeşte-i lui Gail din partea mea.

— Sigur. Ce face doamna Grey?

Se uită spre Ana, cu maxilarul încleştat, semn că-i foarte îngrijorat.

— Toate semnele sunt bune. Aşteptăm doar să se trezească. Nu-mi vine să cred că am petrecut weekendul trecut la OHSU, iar în acest week- end suntem la Northwest.

Taylor dă empatic din cap.

— Poţi să rămâi şi să mă pui la curent aici. Nu vreau să plec de lângă ea. îi ofer scaunul de lângă mine. în timp ce iau micul dejun, el povesteşte

tot ce s-a întâmplat după ce ambulanţele au plecat de la locul faptei. —... iar poliţia a recuperat telefonul mobil al doamnei Grey.

— A.

— L-a pus într-una dintre genţile cu bani.

— Serios?

Mă uit la soţia mea care doarme. E genial.

— Adică urmăream banii?

— Exact, răspunde Taylor, evident impresionat de ingeniozitatea Anei. Banii sunt la poliţie.

Este prima dată când mă gândesc la cele cinci milioane de dolari.

— îi vom primi înapoi?

— în cele din urmă, domnule.

îmi dau ochii peste cap. Este cea mai mică dintre problemele mele.

— îl voi pune pe Welch în legătură cu poliţia şi va lua legătura cu ei pentru returnarea banilor.

— Hyde este aici, bandajat tot. Este sub paza poliţiei, spune Taylor.

— Mi-aş fi dorit să fi terminat cu el.

Taylor îşi păstrează părerea pentru el, iar eu îmi amintesc că se străduia să mă dea la o parte de pe Hyde în timp ce-l

umpleam pe nenorocitul ăla de sânge. Nu mă pot decide dacă acţiunile lui Taylor au fost un lucru bun sau nu.

La naiba. Dacă nu ar fi facut-o, acum m-aş fi aflat într-o celulă la poliţie.

— Detectivul Clark ar vrea să discute cu dumneavoastră la un moment dat.

Taylor schimbă înţelept subiectul în timp ce eu iau o muşcătură din al doilea croasant.

— Acum nu este momentul potrivit.

— Ryan a luat maşina doamnei Grey. în afară de o amendă de parcare, totul este în regulă.

Zâmbeşte ironic.

— Sawyer e supărat că a lăsat-o să scape.

— Sunt sigur.

— Sunt fotografi care s-au postat în faţa spitalului.

La naiba.

îmi sună telefonul. E Ray. Rahat.

— Ray. Bună dimineaţa.

— Trebuie s-o văd pe Annie.

Ray a auzit despre faptele de eroism ale Anei, prin amabilitatea presei, şi acum insistă s-o vadă. Cum e singurul bărbat din lume care mă intimidează, nu pot să-l refuz.

îl expediez pe Taylor, iar treizeci de minute mai târziu Ray stă la capătul patului ei în scaunul cu rotile.

— Annie, şopteşte el, în timp ce-l duc mai aproape de patul ei. Ce-a fost în capul ei? spune el, cu vocea răguşită.

S-a bărbierit şi poartă pantaloni scurţi largi şi o cămaşă, aşa că, în ciuda piciorului rupt şi a vânătăilor, arată mai bine.

— Nu ştiu, Ray. Va trebui să aşteptăm să se trezească înainte de a o întreba.

— Dacă 11 u o iei tu pe genunchi ca s-o baţi la fund, cu siguranţă o voi face eu. La ce naiba se gândea?

De data asta e ceva mai categoric.

— Crede-mă, Ray, fix asta s-ar putea să fac.

Dacă mă va lăsa. O strâng de mână în timp ce Ray dă din cap.

— L-a împuşcat, să ştii.

Rămâne cu gura deschisă.

— Pe răpitor?

— Da.

— Ei bine, să fiu al naibii.

— Mulţumesc că ai învăţat-o cum să folosească o armă. Poate mă vei învăţa şi pe mine să trag într-o zi.

— Christian, aş fi onorat.

Ne uităm amândoi la soţia mea încăpăţânată, nesăbuită şi curajoasă. Fiecare dintre noi îşi trăieşte propriile gânduri înfricoşătoare în timp ce Ana rămâne inconştientă.

— Anunţă-mă când se trezeşte.

— Sigur, Ray.

— O voi suna pe Caria, murmură el.

— Ţi-aş fi recunoscător. Mulţumesc.

Sărută mâna Anei, ochii îi strălucesc de lacrimi, iar eu trebuie să-mi mut privirea în altă parte.

După ce pleacă, sun la birou, apoi îl sun pe Welch, care este în Detroit, urmărind o pistă despre Hyde. Nu-i vine să creadă că Hyde a găsit pe cineva care să plătească cauţiunea. Trebuie să afle cine şi de ce a făcut-o. îl va suna pe omul său de legătură de la Poliţia din Seattle pentru a afla ce ştiu ei.

Fac potecă prin faţa ferestrei pentru a-mi alunga oboseala în timp ce vorbesc la telefon şi-mi privesc soţia. Doarme cât vorbesc eu la telefon, doarme în timp ce sosesc buchete de flori de la familia şi prietenii noştri — astfel încât la jumătatea după-amiezii camera ei seamănă cu o florărie — şi doarme când ei sună ca să se intereseze de starea ei de sănătate.

Toată lumea o iubeşte pe Ana.

Cum să n-o iubească? îi mângâi obrazul moale şi străveziu, împotri- vindu-mă nevoii de a plânge.

— Iubito, trezeşte-te. Te rog. Trezeşte-te şi fii din nou supărată pe mine. Orice. Urăşte-mă... orice. Doar trezeşte-te. Te rog.

Mă aşez lângă ea şi aştept. Kate dă buzna în cameră fără să bată la uşă.

— Kate. Bună.

Dă din cap în semn de salut şi se îndreptă direct spre patul Anei, lu- ând-o de mână.

— Cum se simte?

Sunt prea obosit pentru asta.

— Inconştientă.

— Ana! Ana! Trezeşte-te, se răsteşte Kate.

Pentru numele lui Dumnezeu. Ambiţioasa domnişoară Kavanagh este aici.

— Am încercat, Kate. M-au asigurat că se va trezi când va simţi nevoia.

Kate strânge din buze.

— Nu are simţul cu care s-a născut.

Nu pot s-o contrazic. Se întoarce spre mine.

— Tu cum rezişti?

întrebarea ei despre cum mă simt eu este o surpriză.

— Sunt bine. Neliniştit. Obosit.

Dă din cap.

— Aşa şi arăţi. Voi doi v-aţi împăcat?

Oftez.

— Nu chiar. Când se va trezi...

Nu-mi termin ideea. în mod ciudat, Kate pare să accepte acest lucru şi nu face situaţia şi mai grea.

— Deci, ce s-a întâmplat? Cum a ajuns aici?

îşi încrucişează braţele şi, pentru că se pare că nu voi scăpa de ea altfel, îi fac un rezumat al răpirii surorii mele de către Hyde şi al salvării eroice, dar complet nesăbuite, venită din partea Anei.

— Rahat! spune Kate când termin. Ce naiba a avut în cap? Ea ar trebui să fie cea deşteaptă.

— Da.

— Ştii, Christian, ea te iubeşte foarte mult.

— Ştiu. Nu ar fi fost aici aşa dacă nu m-ar fi iubit.

Scrâşnesc din dinţi pentru că mă urăsc foarte mult, pentru că m-am îndoit de ea.

— Spune-i că am trecut pe-aici.

— îi voi spune.

— Sper să dormi puţin.

îi aruncă. Anei o ultimă privire şi o strânge de mână, apoi dispare.

Slavă Domnului.

MÂ TREZEŞTE O BĂTAIE ÎN UŞĂ şi detectivul Clark îşi face apariţia. Este ultima persoană pe care aş vrea s-o văd. Nu vreau să-mi vadă nimeni soţia, mai ales când e în starea asta.

— îmi cer scuze că vă deranjez. Speram să am ocazia să vorbesc cu doamna Grey.

— Domnule detectiv, după cum vedeţi, soţia mea nu este în stare să vă răspundă la nicio întrebare.

Mă ridic să-l salut, dar mă simt ca dracu'. Vreau doar ca omul ăsta să plece.

Din fericire, vizita lui este scurtă, dar informativă. îmi spune că Elizabeth Morgan cooperează pe deplin cu poliţia. Se pare că Hyde avea înregistrări video compromiţătoare cu ea, aşa că a reuşit s-o forţeze să-l ajute. Morgan a fost cea care a ademenit-o pe Mia afară din sala de sport.

— Hyde e un ticălos pervers, murmură Clark. Vă urăşte foarte tare pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră.

— Ştiţi oare de ce?

— Nu încă. Mă întorc când se trezeşte doamna Grey. E în siguranţă aici. îl avem pe Hyde legat de pat, sub paza poliţiei non-stop. Nu pleacă nicăieri.

— Asta mă mai linişteşte. Ne vom primi banii înapoi?

Clark se încruntă.

— Răscumpărarea.

Zâmbeşte, pentru scurt timp.

— în cele din urmă, domnule Grey.

— O veste bună.

— Vă las să vă odihniţi, spune el.

— Mulţumesc.

Mă strâmb în spatele detectivului Clark când închide uşa.

Hyde este aici, undeva în acest spital, pentru că soţia mea l-a împuşcat.

Furia mă cuprinde din nou.

Aş putea să-l găsesc şi să termin treaba.

E sub pază, Grey. Sper din tot sufletul să stea la închisoare pentru o perioadă foarte lungă de timp.

Dr. Bartley se întoarce.

— Ce mai faceţi, domnule Grey?

— Sunt bine. Soţia mea mă îngrijorează.

— Ei bine, am venit să o verific.

Mă dau la o parte şi o las să-şi facă treaba.

— De ce nu s-a trezit? o întreb.

— E o întrebare bună. M-aş fi aşteptat să se trezească până acum. A trecut printr-o traumă totuşi, aşa că poate are nevoie de mai mult timp de repaus ca să-şi revină. A mai fost supusă vreunui alt stres?

Dr. Bartley îmi aruncă o privire directă, iar eu roşesc, vinovat.

— Păi, ăăă... sarcina? spun eu vag.

— Am o idee care ar putea s-o trezească, dar ar dura ceva timp până să vedem dacă funcţionează. în plus, nu vreau să pun cateter unei femei însărcinate pentru o perioadă prea lungă de timp. Există riscul de infecţie urinară.

— Bine, sigur. Trebuie să plec?

— Cum vreţi.

— Mă duc să-mi iau nişte cafea.

Pe coridor, îmi sună telefonul. E John Flynn.

— Christian, am auzit despre Ana. Cum se simte?

Oftez şi îi fac un rezumat.

— Ar trebui să se trezească în orice moment. Doar că...

— Ştiu. Trebuie să-ţi fie tare greu. Sunt sigur că este pe mâini bune. Am avut un apel pierdut de la tine zilele trecute. Eram la şedinţa cu părinţii la şcoala fiului meu.

Ah. Noaptea fărădelegilor mele. Ar fi fost grozav dacă ar fi răspuns la telefon.

— Vorbim săptămâna viitoare? întreabă Flynn.

— Da.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

— Mulţumesc, John.

— BUNĂ, DRAGUL MEU.

E seară când a ajuns Grace, purtând cu ea o mică geantă frigorifică.

— Mamă.

Mă îmbrăţişează scurt, apoi îmi cercetează faţa, cu ochii plini de îngrijorare.

— Când ai mâncat ultima dată?

Privesc în gol, încercând să-mi amintesc.

— La micul dejun?

— Ah, Christian, e trecut de opt. Trebuie să fii flămând.

Mă mângâie pe obraz.

— Ţi-am adus macaroane cu brânză. Le-am făcut pentru tine.

Sunt atât de obosit, încât usturimea din gât mi se mută în ochi.

— Mulţumesc, şoptesc şi, în ciuda faptului că soţia mea încă nu şi-a revenit, simt că mi-e foame.

Ba nu, la naiba, mor de foame.

— Mă duc să le încălzesc. Bucătăria asistentelor are un cuptor cu microunde. Vin în câteva minute.

Mama mea face cele mai bune macaroane cu brânză din America, mai bune chiar şi decât cele ale lui Gail. Când se întoarce, camera se umple de aroma lor apetisantă şi ne aşezăm imul lângă celălalt. Ea sporovăieşte în timp ce o privim pe frumoasa mea soţie, care refuză cu încăpăţânare să se trezească.

— Am dus-o pe Mia acasă în această dimineaţă. Carrick e cu ea.

— Cum se simte? o întreb.

— Christian, nu vorbi cu gura plină.

— Scuze, mormăi eu, tot cu gura plină — şi ea râde.

Pentru prima dată după o veşnicie, buzele mele formează un zâmbet şovăielnic.

— Aşa e mai bine.

Ochii lui Grace strălucesc de dragoste maternă şi trebuie să mărturisesc că mă simt mai optimist cu ea aici.

Termin ultima înghiţitură de mâncare şi îmi pun farfuria pe podea, prea obosit ca să mă mişc mai departe de atât.

— A fost delicios. Mulţumesc, mamă.

— Plăcerea mea, dragule. E foarte curajoasă soţia ta.

— Tâmpită, murmur eu.

— Christian!

— Păi e.

Grace mijeşte ochii şi mă priveşte pieziş.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Se întâmplă ceva. Vreau să spun, altceva în afară de faptul că Ana zace aici inconştientă şi tu eşti epuizat.

De unde ştie?

Grace nu spune nimic, privirea ei pătrunzătoare fiind de-ajuns. Liniştea umple camera, întreruptă doar de zumzetul aparatului care monitorizează tensiunea arterială a Anei.

Futu-i.

Femeie băgăcioasă.

Nu are niciun rost — cedez sub privirea ei, ca întotdeauna.

— Ne-am certat.

— V-aţi certat?

— Da. înainte să se întâmple toate astea. Nu vorbeam.

— Cum adică nu vorbeaţi? Ce ai făcut?

— Mamă...

De ce presupune automat că a fost vina mea?

— Christian! Ce-ai făcut?

înghit în sec şi gâtul îmi arde de lacrimi nevărsate, de epuizare şi de anxietate.

— Eram atât de furios.

— Hei.

Grace mă ia de mână.

— Furios pe Ana? De ce, ce a făcut?

— Ea nu a făcut nimic.

— Nu înţeleg.

— Copilul. A fost un şoc. Am plecat ca o furtună.

Mama mă prinde de mână şi, deodată, sunt copleşit de dorinţa de a mărturisi totul.

— M-am întâlnit cu Elena, şoptesc şi mă simt cuprins de un val de ruşine.

Mama face ochii mari şi-mi dă drumul la mână.

— Cum adică „te-ai întâlnit cu ea”? şuieră ea, accentuând cuvântul „întâlnit” cu atâta dispreţ, încât mă zguduie.

Te-ai culcat cu ea? îmi amintesc întrebarea Anei de... când, de ieri? Cu o zi înainte?

Mai întâi Ana, acum mama!

— Nimic de genul ăsta! Ce pizda mă-sii, mamă!

— Nu mai înjura, Christian. La ce puteam să mă gândesc?

— Doar am vorbit. Şi m-am îmbătat.

— Te-ai îmbătat? Ce pizda mă-sii!

— Mamă! *Nu* înjura! Nu-ţi stă bine.

Strânge din buze.

— Eşti singurul dintre copiii mei care mă face să folosesc un limbaj atât de vulgar. Mi-ai spus că vei tăia toate legăturile cu ea.

Mă priveşte cu severitate.

— Ştiu.TDar faptul că m-am întâlnit cu ea mi-a arătat, în sfârşit, totul într-o altă perspectivă. Ştii, cu copilul. Pentru prima dată m-am simţit... incomod. Mai mult decât atât. Ceea ce am făcut noi... A fost greşit.

— Nu... ceea ce *ea* a făcut, dragul meu. Tu erai un copil!

Strânge din nou din buze şi apoi oftează.

— Christian, asta fac copiii. Te fac să priveşti lumea într-o altă lumină.

— în cele din urmă a înţeles mesajul. Aşa cred. Şi eu la fel. Am terminat cu ea. Am rănit-o pe Ana.

Ruşinea mă copleşeşte încă o dată.

— întotdeauna îi rănim pe cei pe care-i iubim, dragul meu. Va trebui să-i spui că-ţi pare rău. Şi chiar să crezi ce spui, şi să-i dai timp.

— A spus că mă părăseşte.

— Şi ai crezut-o?

— La început, da.

— Dragul mea, întotdeauna crezi tot ce e mai rău despre toată lumea, inclusiv despre tine. întotdeauna ai facut-o. Ana te iubeşte foarte mult şi este evident că şi tu o iubeşti.

— Era supărată pe mine.

— Nici nu mă îndoiesc. Şi eu sunt destul de supărată pe tine acum. Cred că poţi fi supărat doar pe cineva pe care îl iubeşti cu adevărat.

— M-am gândit la asta, iar ea mi-a arătat de nenumărate ori cât de mult mă iubeşte, până la punctul de a-şi pune propria viaţă în pericol.

— Da, aşa este, scumpule.

— Ah, mamă, de ce nu se trezeşte?

Brusc, totul e prea mult.

Ghemul din piept se măreşte, sufocându-mă, şi sunt copleşit — lupta, plecarea Anei, faptul că aproape şi-a pierdut viaţa, Hyde, Mia — *futu-i...* şi deşi am încercat să-mi reţin lacrimile, nu mai pot.

— Aproape am pierdut-o.

Cuvintele sunt sugrumate şi abia se aud, pentru că îmi exprim cea mai mare teamă. Lacrimile curg nestăvilite.

— Ah, Christian, oftează mama.

îşi înfăşoară braţele în jurul meu în timp ce eu mă eliberez şi, pentru prima dată în viaţa mea, plâng în braţele mamei mele: pentru soţia mea, soţia mea rănită, pentru mine însumi şi pentru nemernicul care am fost.

La naiba. La naiba. La naiba.

Grace mă leagănă, îmi sărută părul şoptindu-mi în timp ce plâng:

— O să fie bine, Christian. O să fie bine.

Mă ţine în braţe. Strâns. Şi nu vreau să-mi mai dea drumul.

Mama.

Prima femeie care m-a salvat.

MÂ RIDIC ÎN CAPUL OASELOR şi mă şterg pe faţă, descoperind că şi ea plânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nu mai plânge.

Lacrimile ei se transformă în zâmbete. îmi întinde un şerveţel din
geantă şi ia unul pentru ea. Mă mângâie pe obraz.

— Ţi-a luat douăzeci şi patru de ani ca să mă laşi să te ţin în braţe în felul acesta, spune ea cu tristeţe.

— Ştiu, mamă.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

Mă mângâie din nou, iar eu îi ofer un zâmbet înlăcrimat.

— Mă bucur că am vorbit.

— Şi eu, dragul meu. Sunt mereu aici.

Se uită la mine doar cu dragoste şi zâmbeşte cu o urmă de bucurie.

— Nu-mi vine să cred că voi fi bunică!

E MAI ÎNTUNERIC. MAI TÂRZIU. Nu ştiu cât e ceasul şi sunt prea obosit ca să mă uit. Ana zace în propria ei lume.

— Ah, iubito, te rog să te întorci la mine. îmi pare rău. îmi pare rău pentru tot. Dar trezeşte-te. Mi-e dor de tine. Te iubesc.

îi sărut articulaţiile degetelor şi îmi sprijin capul pe braţele mele, pe patul ei.

E O ATINGERE MOALE. Degetele îmi trec prin păr şi, în acest vis, îi savurez atingerea. *La naiba.* Mă trezesc brusc şi mă ridic în capul oaselor.
Ana se uită la mine cu nişte ochi albaştri mari şi frumoşi. Bucuria mi se răspândeşte în inimă. Niciodată n-am fost mai fericit să văd acei ochi.

— Bună, rosteşte ea, cu voce răguşită.

— Ah, Ana.

Oh, slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului. îi prind mâna şi-i ţin palma pe faţa mea, ca să mă mângâie.

— Trebuie să merg la baie, şopteşte.

— Bine.

încearcă să se ridice.

— Ana, nu te mişca. Voi chema o asistentă.

Mă ridic în picioare, întinzându-mă spre soneria de la marginea patului ei.

— Te rog, murmură ea. Trebuie să mă ridic.

— Vrei să faci măcar o dată ceea ce ţi se spune? mă răstesc.

— Chiar trebuie să fac pipi, se răsteşte şi ea.

Soseşte asistenta, care se bucură să vadă că Ana este, în sfârşit, conştientă.

— Doamnă Grey, bine aţi revenit printre noi. O voi anunţa pe dr. Bardey că v-aţi trezit.

Se îndreaptă spre patul Anei.

— Numele meu este Nora. Ştiţi unde vă aflaţi? Ochii ei albaştri sclipesc de bunătate.

— Da. La spital. Trebuie să fac pipi.

— Mă duc să aduc o ploscă, spune asistenta Nora. Ana se strâmbă cu repulsie.

— Vă rog. Vreau să mă ridic.

— Doamnă Grey... Nora nu este convinsă.

— Vă rog.

— Ana, o avertizez în timp ce ea se chinuie să se ridice.

— Domnule Grey, sunt sigură că doamna Grey ar dori puţină intimitate.

Nora ridică dintr-o sprânceană şi, după tonul ei, ştiu că mă trimite la plimbare.

în visele tale, drăguţo.

— Nu plec nicăieri.

— Christian, te rog...

Ana mă prinde de mână, iar eu o strâng uşor, mai mult decât bucuros că s-a întors.

— Te rog, spune Ana încă o dată. *La naiba.*

— Bine!

îmi trec mâna prin păr, supărat că vrea să scape deja de mine.

— Aveţi două minute, îi spun răspicat asistentei Nora.

Mă aplec şi o sărut pe soţia mea pe frunte şi ies repede din cameră.

Mă plimb pe coridor.

Ana nu mă vrea în preajma ei.

Poate că nu suportă să mă vadă.

N-aş putea s-o condamn.

Futu-i. Nu mai îndur asta.

Mă întorc în cameră în timp ce Nora o ajută pe Ana să se dea jos din pat.

— Lăsaţi-mă pe mine, o iau eu, spun.

— Domnule Grey, mă descurc, mă mustră asistenta Nora, arun- cându-mi o privire glacială.

— La naiba, e soţia mea. O iau eu.

îi mut suportul de perfuzie din calea mea.

— Domnule Grey! mă dojeneşte Nora, dar o ignor şi-mi pun cu grijă braţele în jurul şi sub soţia mea şi o ridic.

Ana îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu, iar eu o duc în baia de alături. Asistenta mă urmează, împingând suportul pentru perfuzii.

— Doamnă Grey, eşti prea uşoară.

O aşez pe Ana în picioare, ţinând o mână pe ea ca să nu cadă. Pare puţin nesigură. Aprind lumina şi Ana se clatină. *La naiba!*

— Stai jos, înainte să cazi.

Nu-i dau drumul. Cu greu, face cum i se spune şi, odată ce s-a aşezat, îi dau drumul.

— Du-te.

îmi face semn să plec.

— Nu. Fă pipi şi gata, Ana.

— Nu pot, cu tine aici.

Ridică privirea, implorându-mă cu ochii mari a căror culoare s-a accentuat.

— Ai putea cădea.

— Domnule Grey!

Norei nu-i convine, dar o ignorăm amândoi.

— Te rog, spune Ana. *Futu-i. Revino-ţi în fire, Grey.*

— Voi sta afară, cu uşa deschisă.

Ies afară cu Nora, în timp ce ea se uită fix la mine.

— întoarce-te, te rog, spune Ana, iar mie îmi vine să zâmbesc. Ne-am făcut tot felul de lucruri unul altuia, dar asta e o limită dură
pentru ea? îmi dau ochii peste cap, dar fac cum îmi cere.

Nora murmură ceva în sinea ei şi cred că prind cuvântul „băgăcios", dar sunt prea bucuros că Ana s-a trezit ca să mă las iritat de asta.

După un minut sau două, Ana spune că a terminat. O iau în braţe încă o dată şi mă bucur când îşi încolăceşte braţele în jurul meu. îmi îngrop nasul în părul ei, dar sunt alarmat să constat că nu miroase a Ana — miroase a chimicale şi a spitale şi a traumă. Dar nu-mi pasă. Şi-a revenit.

— Ah, mi-a fost dor de tine, doamnă Grey, şoptesc şi o întind la loc pe patul ei.

Asistenta Nora mă urmăreşte cu perfuzia, foarte încruntată.

— Dacă aţi terminat, domnule Grey, aş vrea s-o verific acum pe doamna Grey.

Asistenta Nora are o faţă de criminală când e supărată. Mă dau la o parte şi ridic mâinile în semn de capitulare.

— Ea dumneavoastră.

Nora pufneşte, neimpresionată, dar îi zâmbeşte Anei.

— Cum vă simţiţi?

— Mă doare tot corpul şi mi-e sete. Foarte sete.

— Vă voi aduce nişte apă după ce vă voi verifica semnele vitale şi după ce vă va examina doctorul Bartley.

Caută un aparat pentru măsurarea tensiunii arteriale şi o înfăşoară în jurul braţului Anei în timp ce eu privesc. Ochii Anei rămân pe mine. Se încruntă. *Ce s-a întâmplat? Vrea să plec?*

Grey, cred că arăţi ca o stafie.

Mă aşez pe marginea patului, departe de Nora.

— Cum te simţi? o întreb pe Ana.

— Confuză. Mă doare tot corpul. Mor de foame.

— Mori de foame? încuviinţează.

— Ce vrei să mănânci?

— Orice. Supă.

— Domnule Grey, doamna Grey nu poate mânca până nu are acceptul medicului.

Nora şi cu mine nu prea suntem pe aceeaşi lungime de undă. îmi scot telefonul din buzunar şi-l sun pe Taylor.

— Domnule Grey.

— Ana vrea supă de pui.

— Ce mă bucur să aud asta, domnule. Ştiu că zâmbeşte.

— Gail a plecat la sora ei, dar voi suna la hotelul Olympic — încă mai au room service la ora asta.

— Bine.

— Vin imediat.

— Mulţumesc.

închid. Nora pare mai îmbufnată ca niciodată. Dar nu-mi pasă.

— Taylor? întreabă Ana. Dau din cap.

— Tensiunea este normală, doamnă Grey. Mă duc s-o aduc pe doamna doctor.

Nora îndepărtează tensiometrul şi, fără să mai scoată măcar un cuvânt, iese din cameră, dezaprobând comportamentul meu.

— Cred că ai enervat-o pe asistenta Nora.

— Am acest efect asupra femeilor.

îi zâmbesc Anei, iar ea râde, dar se opreşte brusc, strâmbându-se şi ţinându-se de o parte.

— Da, aşa e, spune ea uşor.

— O, Ana, îmi place mult să te aud râzând. *Dar nu şi dacă te doare.*

Nora se întoarce cu o carafa cu apă, iar Ana şi cu mine tăcem, pri- vindu-ne reciproc în timp ce asistenta toarnă într-un pahar.

— înghiţituri mici acum, ne avertizează Nora.

— Da, doamnă.

Ana ia o gură şi închide ochii pentru o clipă. Când îi deschide, se uită direct la mine.

— Mia?

— Este teafără. Mulţumită ţie.

— Pe individa aceea au prins-o?

— Da.

— Cum au pus mâna pe ea?

— Era Elizabeth Morgan.

— Nu! Dau din cap.

— A luat-o pe Mia de la sala de sport.

Ana se încruntă, ca şi cum nu înţelege amploarea trădării lui Morgan şi Hyde.

— O să te pun la curent cu toate detaliile mai târziu. Mia este bine, având în vedere prin ce a trecut. A fost drogată. Acum e ameţită şi zdruncinată, dai; printr-un miracol, nu a fost rănită.

Furia mi se aprinde din nou; Ana s-a pus pe ea şi pe Junior în pericol.

— Ceea ce ai făcut tu — îmi trec degetele prin păr, alegându-mi cu grijă cuvintele şi încercând să nu mă pierd cu firea — a fost incredibil de curajos şi incredibil de prostesc. Putea să te omoare.

— Nu ştiam ce altceva să fac, şopteşte ea, privindu-şi degetele.

— Ai fi putut să-mi spui!

— A spus că o va ucide dacă spun cuiva. Nu-mi puteam asuma acest risc. închid ochii în timp ce-mi imaginez cel mai îngrozitor rezultat. *Fără Mia. Fără Ana.*

— Am murit de o mie de ori de joi încoace. Vocea mea este răguşită.

— Ce zi e?

— E aproape sâmbătă. Mă uit la ceas.

— Eşti inconştientă de mai bine de douăzeci şi patru de ore. —Jack şi Elizabeth?

— în custodia poliţiei. Deşi Hyde este aici, sub pază. Au fost nevoiţi să scoată glonţul pe care l-ai lăsat în el.

încă o dată, mi-aş dori să-l fi omorât.

— Nu ştiu în ce aripă a spitalului este, din fericire, altfel probabil că l-aş fi ucis chiar eu.

Ana face ochii mari şi tresare, iar frica ei este evidentă. Umerii i se încordează şi lacrimile i se adună în colţul ochilor.

— Hei.

înaintez, îi iau paharul din mână, îl pun pe noptieră şi o cuprind uşor în braţele mele.

— Eşti în siguranţă acum.

Christian, îmi pare atât de rău

.începe să plângă.

Nu. Ana. Eşti în siguranţă.

— Şşş.

îi mângâi părul şi o las să plângă.

— Ce am spus... Nu aveam de gând să te părăsesc niciodată.

— Taci, iubito, ştiu.

— Ştii?

Se îndepărtează şi mă studiază printre lacrimi.

— Mi-am dat seama. în cele din urmă. Sincer, Ana, la ce te-ai gândit? îşi pune capul pe umărul meu.

— M-ai luat prin surprindere. Când am vorbit, la bancă. Crezând că te părăsesc. Am crezut că mă cunoşti mai bine de-atât. Ţi-am spus de nenumărate ori că nu te voi părăsi niciodată.

Expir încet.

— Dar după modul îngrozitor în care m-am comportat... îmi strâng braţele în jurul ei.

— Am crezut pentru scurt timp că te-am pierdut.

— Nu, Christian. Niciodată. Nu voiam să intervii şi să pui viaţa Miei în pericol.

Să intervin!

— Cum i-aţi prins? întreabă ea. îi dau părul după ureche.

— Tocmai aterizasem în Seattle, când m-au sunat de la bancă. Ultima oară când am avut veşti despre tine, te simţeai rău şi te întorceai acasă.

— Deci, erai în Portland când te-a sunat Sawyer din maşină?

— Tocmai ne pregăteam să decolăm. Eram îngrijorat pentru tine.

— Erai?

— Bineînţeles.

O mângâi cu degetul pe buza inferioară.

— îmi petrec toată viaţa făcându-mi griji pentru tine. Ştii asta. Asta mă face să zâmbesc timid. Tot e ceva.

— Jack m-a sunat la birou, spune ea, cu ochii căscaţi din nou. Mi-a dat două ore să fac rost de bani.

Ridică din umeri.

— Trebuia să plec şi mi s-a părut cea mai bună scuză. *Al naibii Hyde.*

— Şi ai dispărut de sub paza lui Sawyer. Şi el e supărat pe tine, mormăi eu.

-Şi el?

— Şi eu.

Ridică mâna şi mă mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor. închid ochii şi mă aplec spre atingerea ei, savurând senzaţia degetelor sale peste barba mea.

— Nu te supăra pe mine. Te rog, îmi şopteşte ea.

— Sunt atât de supărat pe tine. Ceea ce ai făcut a fost o prostie monumentală. La limita nebuniei.

— Ţi-am spus, nu ştiam ce altceva să fac.

— Nu pari să ţii deloc la siguranţa ta personală. Şi nu e vorba doar de tine acum.

Dar înainte ca oricare dintre noi să mai poată spune ceva, uşa se deschide şi intră dr. Bartley.

— Bună seara, doamnă Grey. Eu sunt dr. Bartley.

îi fac un semn din cap şi mă îndepărtez ca să aibă loc să-mi examineze soţia. în acest timp, îl sun pe tata pentru a-l anunţa că Ana s-a trezit.

— Ah, asta e o veste grozavă, fiule.

Se opreşte şi ştiu că o ascultă pe Grace.

— Mama ta spune să-ţi ceri scuze.

— Aşa voi face, tată.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Carrick pare confuz.

— E o poveste lungă.

— Bine. Transmite-i Anei toată dragostea noastră. Vom veni mâine s-o vedem.

O sun pe Caria ca să-i dau vestea cea bună.

— Mulţumesc, Christian! suspină ea printre lacrimi.

Următoarea — Kavanagh.

— Slavă Domnului, spune Kate. Şi sper că voi doi v-aţi împăcat.

— Da, mormăi eu, deşi nu e treaba ei. Trebuie să-l sun pe Ray.

— Bine, spune Kate. Şi spune-i Anei să nu mai urmărească răpitori.

— O să-i spun.

Ray este atât de uşurat, încât tace câteva secunde, în timp ce se adună, în cele din urmă, spune:

— Mulţumesc că m-ai sunat, Christian. Spune-i lui Annie că o iubesc.

— O să-i spun, Ray.

Când termin de vorbit cu socrul meu, dr. Bartley îmi împunge soţia în zona coastelor. Ana tresare.

— Sunt doar contuzii, nu sunt fisurate sau rupte. Aţi fost foarte norocoasă, doamnă Grey.

Ana se uită la mine.

— Nesăbuită, spun eu încet.

Încă sunt al naibii de supărat pe tine. Ana.

— Vă voi prescrie nişte calmante. Veţi avea nevoie de ele pentru contuziile astea şi pentru durerea de cap pe care probabil o aveţi. Dar totul arată aşa cum trebuie, doamnă Grey. Vă sugerez să dormiţi puţin. În funcţie de cum vă veţi simţi dimineaţă, s-ar putea să vă lăsăm să plecaţi acasă. Colegul meu, dr. Singh, vă va examina atunci.

— Mulţumesc.

Se aude o bătaie puternică în uşă şi Taylor intră cu o cutie grea de la Fairmont Olympic.

— Mâncare? spune dr. Bartley, surprinsă.

— Doamnei Grey îi este foame, o informez eu. Este supă de pui.

— Supa e bună, doar zeama. Nimic greu.

Se uită cu băgare de seamă la amândoi, apoi iese din cameră împreună cu asistenta Nora. În colţul încăperii se află o tavă cu rotile. O împing până la Ana, iar Taylor aşază cutia pe ea.

— Bine aţi revenit, doamnă Grey, spune el cu un zâmbet afectuos.

— Bună, Taylor. Mulţumesc.

— Cu plăcere, doamnă...

Se opreşte, iar eu mă uit la el în timp ce despachetez cutia. Cred că vrea să spună mai multe. Poate s-o certe pe Ana? Nu l-aş învinovăţi, dar el doar îi zâmbeşte. Pe lângă termosul cu supă, mai sunt un coşuleţ cu chifle, un şerveţel de pânză, un castron de porţelan şi o lingură de argint.

— E grozav, Taylor, spune Ana.

— Asta e tot? întreabă Taylor.

— Da, mulţumesc, spun eu.

Poate să se ducă la culcare.

— Taylor, mulţumesc.

— Vă mai pot aduce ceva, doamnă Grey?

Ea se uită la mine şi-şi arcuieşte o sprânceană.

— Doar nişte haine curate pentru Christian.

Taylor mă priveşte şi zâmbeşte.

— Da, doamnă.

Poftim? îmi verific cămaşa. N-am vărsat nimic pe ea. Dar nici nu m-am spălat şi nu m-am bărbierit de câteva zile. *Cred că arăt ca naiba.*

— De cât timp porţi cămaşa asta? mă întreabă Ana.

— De joi dimineaţă.

Ridic din umeri în semn de scuze şi Taylor pleacă.

— Şi Taylor e foarte supărat pe tine, adaug şi deşurubez capacul termosului pentru a turna supa în castron.

Ana se aruncă asupra ei cu o poftă cum nu am mai văzut-o niciodată. La prima îmbucătură, închide ochii, în extaz.

— E bună?

Mă cocoţ pe pat încă o dată. Dă din cap cu entuziasm şi mai ia o lingură, apoi se opreşte pentru a-şi şterge gura cu şerveţelul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat după ce ţi-ai dat seama ce se petrece.

— Oh, Ana, mă bucur să te văd că mănânci.

— Mi-e foame. Spune-mi.

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc ordinea în care s-a întâmplat totul.

— Ei bine, după ce a sunat banca şi am crezut că lumea mea s-a prăbuşit complet...

Ana se opreşte şi se uită la mine, pierdută.

— Nu te opri din mâncat, altfel mă opresc din vorbit.

A sunat mult mai aspru decât intenţionam. Ea îşi ţuguie buzele, dar continuă să mănânce.

— în orice caz, la scurt timp după ce noi doi ne-am terminat conversaţia, Taylor m-a informat că Hyde a fost eliberat pe cauţiune. Cum, nu ştiu; am crezut că reuşiserăm să-i zădărnicim orice încercare de eliberare pe cauţiune. Dar asta mi-a oferit un scurt răgaz să mă gândesc la ceea ce ai spus şi am ştiut că ceva nu era în regulă.

— Niciodată nu a fost vorba de bani, izbucneşte ea, ridicând brusc tonul. Cum ai putut să crezi asta? Niciodată nu a fost vorba de banii tăi, la dracu!

Uau!

— Nu mai înjura! exclam eu. Calmează-te şi mănâncă. Se uită la mine cu ochii scânteind de furie.

— Ana.

— Asta m-a durut mai mult decât orice, Christian, şopteşte ea. Aproape la fel de mult ca faptul că te-ai văzut cu femeia aceea.

— *La naiba.* închid ochii, în timp ce remuşcările mă copleşesc.Ştiu, spun suspinând. Şi îmi pare rău. Mai mult decât îţi dai tu seama. Te rog, mănâncă. Cât mai e supa fierbinte.

Tonul meu este blând, plin de regrete. îi datorez asta.

îşi ridică lingura, iar eu răsuflu uşurat.

— Continuă, mă încurajează Ana, între două muşcături din chifla moale.

— Nu am ştiut că o are pe Mia. Am crezut că te şantaja sau ceva de genul ăsta. Te-am sunat înapoi, dar nu ai răspuns.

Mă încrunt, amintindu-mi cât de neputincios mă simţeam.

— Ţi-am lăsat un mesaj şi apoi l-am sunat pe Sawyer. Taylor a început să-ţi urmărească telefonul. Ştiam că eşti la bancă, aşa că ne-am dus direct acolo.

— Nu ştiu cum m-a găsit Sawyer. Mi-a urmărit şi el mobilul?

— Saab-ul este dotat cu un dispozitiv de urmărire. Toate maşinile noastre sunt. în momentul în care am ajuns lângă bancă, eraţi deja în mişcare, iar noi v-am urmărit. De ce zâmbeşti?

— într-un fel, ştiam că mă urmăreşti.

— Şi asta e amuzant pentru că...?

— Jack îmi spusese să scap de mobil. Aşa că am împrumutat mobilul lui Whelan şi pe acela l-am aruncat. L-am pus pe al meu într-unui dintre saci ca să-ţi poţi urmări banii.

Oftez.

— Banii noştri, Ana. Mănâncă.

Rămân din nou uimit de mintea ei calculată şi de gândirea ei rapidă, dar o urmăresc cum şterge cu ultima bucată de pâine marginea castronului şi o bagă în gură.

— Am terminat.

— Ce fată cuminte.

Se aude o bătaie în uşă şi asistenta Nora intră din nou, aducând un mic pahar de hârtie.

— Analgezice, anunţă Nora, în timp ce eu împachetez resturile de la masa Anei în cutia de la Olympic.

— E în regulă să iau medicamentul? Ştiţi, cu copilul?

— Da, doamnă Grey.

îi dă Anei pastilele şi un pahar cu apă proaspătă.

— Este Tylenol — este în regulă; nu va afecta fătul.

Ana înghite tableta, cască şi clipeşte somnoroasă.

— Ar trebui să vă odihniţi, doamnă Grey.

Asistenta Nora mă săgetează din priviri.

Eu încuviinţez. *Da. Aşa ar trebui.*

— Pleci? spune Ana cu o privire alarmată.

Pufnesc scurt.

— Dacă crezi pentru o clipă că am de gând să te scap din ochi, doamnă Grey, te înşeli amarnic.

Nora îmi aruncă o privire pătrunzătoare în timp ce aranjează pernele Anei, astfel încât aceasta să se poată întinde.

— Noapte bună, doamnă Grey, spune ea şi, cu o ultimă privire urâtă spre mine, iese.

— Nu cred că Nora mă place.

Cobor privirea spre soţia mea. Trează. Conştientă. Hrănită. Uşurarea mea e copleşitoare, dar sunt complet epuizat. Nu cred că m-am simţit atât de obosit vreodată în viaţa mea.

— Şi tu ai nevoie de odihnă, Christian. Du-te acasă. Arăţi extenuat.

— Nu te părăsesc. O să aţipesc în fotoliul ăsta.

Pot s-o las mai moale cu veghea pentru o vreme.

Se încruntă, apoi zâmbeşte ca şi cum i-ar fi venit o idee năzdrăvană şi se foieşte.

— Dormi cu mine.

Poftim? Nu se poate!

— Nu. Nu pot.

— De ce nu?

— Nu vreau să-ţi fac vreun rău.

— Nu-mi faci niciun rău. Te rog, Christian.

— Ai o perfuzie.

— Christian, te rog.

Este atât de tentant. N-ar trebui... dar pot s-o ţin în braţe, iar nevoia de a o ţine în braţe îmi depăşeşte raţiunea.

— Te rog.

Ridică păturile, invitându-mă în patul ei.

— La naiba.

îmi scot pantofii şi şosetele şi mă urc în patul soţiei mele, cu faţa spre ea. Uşor, îmi pun un braţ în jurul ei, iar ea îşi aşază capul pe pieptul meu.

Ah. Atingerea. Ei.

Ana.

îi sărut părul.

Nu cred că sora Nora va fi foarte încântată când o să ne vadă aşa. 720 DescătuşatAna chicoteşte şi se opreşte brusc.

— Nu mă face să râd. Mă doare.

— Ah, dar îmi place sunetul ăsta.

Şi te iubesc, Ana. Din toată inima mea.

— îmi pare rău, iubito. Atât, atât de rău.

O sărut încă o dată şi-i inspir aroma. Ghicesc o urmă din Ana mea. E acolo, sub toate substanţele chimice.

Soţia mea. Frumoasa mea soţie.

îşi aşază mâna pe pieptul meu în dreptul inimii, iar eu îmi pun mâna pe a ei şi închid ochii.

— De ce te-ai dus la femeia aia?

— Ah, Ana, gem eu. Vrei să discutăm despre asta acum? Nu putem s-o lăsăm baltă? Regret că am facut-o, bine?

— Trebuie să ştiu.

— O să-ţi spun mâine, murmur, prea obosit ca să mă enervez din cauza întrebării ei. Ah, şi detectivul Clark vrea să discute cu tine. Chestiuni de rutină. Acum dormi.

îi sărut din nou părul.

— Ştim de ce făcea Jack toate astea?

— Hmm… murmur în timp ce somnul mă cheamă spre el.

Şi, după ore întregi de griji, regrete şi epuizare, mă abandonez şi cad într-un somn adânc, fără vise.Sâmbătă, 17 septembrie 2011

Ana este~inconştientă. Nu pot s-o trezesc. *Trezeşte-te, Ana. Trezeşte-te.* Elena vine şi se aşază lângă mine. E goală, în afară de mănuşile lungi şi strâmte din piele care se opresc chiar deasupra coatelor. Şi în afara pantofilor ei negri cu talpă roşie. Mă ia de mână. *Nu.* Degetele ei îmi cuprind coapsa. *Nu. Nu mă atinge. Nu mă mai atinge. Doar Ana.* Ochii ei ard de furie, dar focul din ei… se stinge. înfrântă, se ridică în picioare. îmbrăcată acum în negru. *La revedere, Christian.* îşi dă părul într-o parte şi se îndreaptă spre uşă fără să se uite înapoi. Mă întorc. Ana este trează şi-mi zâmbeşte. *Vino lângă mine. Dormi cu mine. Rămâi cu mine.* Inima îmi creşte de bucurie. Cuvintele ei îmi aduc fericirea. îmi mângâie obrazul. *Rămâi cu mine. Te rog.* Mă imploră. Cum pot rezista? Ea mă iubeşte. Chiar mă iubeşte. Şi eu o iubesc.

Când mă trezesc, îmi ia o clipă să-mi amintesc că sunt în patul de spital al Anei. Ea doarme alături, cu faţa la mine şi cu

capul pe pernă. Are ochii închişi, buzele întredeschise, obrazul palid, cu excepţia unei pete purpurii discrete de la lovitura nemiloasă a lui Hyde. Priveliştea asta îmi răscoleşte stomacul de furie. *Nu te mai gândi la asta, Grey. E aici. E în siguranţă.*

Alung somnul. Mă simt odihnit, dar murdar. Am mare nevoie de un duş, de un bărbierit şi de haine curate. Ceasul meu arată 6:20 dimineaţa. Am timp. Acum, că Ana s-a întors în lumea celor vii, nu mă deranjează s-o părăsesc pentru o vreme. Cu puţin noroc, va dormi până mă întorc. Mă dau jos din pat şi mă încalţ cu grijă să n-o trezesc. îmi apropii buzele de fruntea ei, aproape sărutând-o, apoi îmi iau telefonul, încărcătorul şi sacoul şi ies în vârful picioarelor din cameră, ca şi cum aş fugi de la locul unei crime.

Ies cât de încet pot.

Gândul acesta mă amuză.

Suntem căsătoriţi, pentru numele lui Dumnezeu.

Din fericire, Nora şi colegele ei nu se află în camera asistentelor, aşa că evadarea mea trece neobservată.

E ziua mea norocoasă — e un taxi care aşteaptă la intrarea în spital şi niciun fotograf. Şi pentru că e devreme, ajung în timp util la Escala, în momentul în care uşile liftului se deschid în apartament, mă simt extrem de energic.

Taylor se află în hol, în drum spre ieşire. Face un pas înapoi, cu gura deschisă, surprins să mă vadă, dar îşi revine repede.

— Domnule Grey, bine aţi revenit.

— Bună dimineaţa, Taylor.

— Vă luam eu — vă aduceam un schimb de haine, conform instrucţiunilor doamnei Grey şi The Seattle Times.

Flutură o geantă de piele.

— E în regulă. Am nevoie de un duş. O să ne întoarcem când termin.

— Da, domnule. îl voi ruga pe Sawyer să vină cu noi.

— O să luăm ceva de mâncare pentru Ana pe drum, spun eu, iar el încuviinţează.

APA FIERBINTE CURGE PESTE MINE.

îmi spală păcatele.

La naiba. După tot ce am făcut, aş vrea să fie atât de simplu. Şi, colac peste pupăză, Ana vrea să ştie totul despre discuţia mea cu Elena. Ce naiba o să-i spun?

Adevărul, Grey.

Nu-i va plăcea. Dar îi datorez asta, mai ales având în vedere comportamentul meu îngrozitor din ultima vreme. Dispoziţia mea efervescentă se stinge şi moare. în timp ce mă bărbieresc, îl contemplu pe nemernicul care mă priveşte în oglindă.

li datorezi mai mult decât atât.

După tot ce a făcut Ana pentru tine.

A salvat-o pe sora ta.

Te-a salvat pe TINE.

închid ochii.

E adevărat. Femeia asta m-a dezarmat la fiecare pas. Mi-a spart toate barierele, mi-a deschis mintea şi a început să strălucească în mine. Nu acceptă nicio mizerie din partea mea. Mi-a alungat întunericul ca o adevărată războinică ce este şi mi-a oferit speranţă pentru că mă iubeşte. Ştiu asta. *Şi îmi poartă copilul.* La naiba. *Un copil.*

Ticălosul cu ochii cenuşii mă priveşte nedumerit. A făcut toate astea din simplul motiv că mă iubeşte şi pentru că e un om minunat.

Şi eu cum o tratez?

Nici nu.există cuvinte pentru asta, Grey.

Cuvintele ei mă bântuie. *Aleg acest copil lipsit de apărare în locul tău. Asta face orice părinte iubitor. Asta ar fi trebuit să facă mama ta pentru tine. Şi-mi pare rău că nu a făcut-o — pentru că dacă arfifăcut-o, nu am fi avut această conversaţie acum. Dar acum eşti adult. Trebuie să te maturizezi şi să te trezeşti la realitate şi să nu te mai comporţi ca un adolescent enervant.*

Şi eu care credeam că mă părăseşte. Mă şterg pe faţă.

îndreaptă lucrurile, Grey.

ÎN DRUM SPRE SPITAL, ne oprim şi Taylor intră repede într-o cafenea să ia mâncarea pe care a comandat-o telefonic. Se întoarce cu un mic dejun copios pentru Ana; sper că-i este foame. Sawyer opreşte la intrarea în spital, dar când cobor din maşină, sunt prins în ambuscada reporterilor care încep să facă fotografii.

— Cum e soţia dumneavoastră, domnule Grey?

— Domnule Grey, veţi depune plângere?

îi ignor pe nemernicii ăştia şi mă duc în hol. Taylor mă urmează, cărând micul dejun al Anei.

Ne îndreptăm spre bucătăria asistentelor din salonul Anei, unde îi aşezăm micul dejun pe o tavă. La naiba, de ce nu am adus o vază mică? Aş fi putut fura o floare dintr-unul din numeroasele buchete pe care le-a primit. Ar fi fost o modalitate bună de a-mi cere scuze.

— Domnule, spune Taylor, în timp ce ridic tava încărcată, înainte de a pleca, Gail a gătit tocăniţa de pui preferată a doamnei Grey, dacă trebuie s-o aduc mai târziu pentru prânz.

— E bine de ştiut. Sper s-o aduc acasă în această dimineaţă. Taylor dă din cap şi împinge uşa de la camera Anei ca să mă lase să
intru, iar eu mă aştept la o primire călduroasă.

Dar ea nu e acolo.

La naiba.

— Ana! strig, în timp ce inima mea mai are puţin şi se catapultează.

— Sunt în baie!

Ah, slavă Domnului.

Taylor dă buzna pe uşă, la fel de alarmat ca mine.

— Suntem bine, îl asigur, iar el iese din nou, probabil pentru a se posta pe coridor.

Aşez mâncarea pe tava rulantă şi o aştept, din nou, pe doamna Grey... răbdător, de data aceasta. O clipă mai târziu apare şi mă răsplăteşte cu un zâmbet larg — sunt uşurat s-o văd pe propriile picioare.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey. Ţi-am adus micul dejun.

Se urcă în pat, iar eu trag tava spre ea şi ridic capacul. Ochii mari şi recunoscători ai Anei sunt confirmarea de care am nevoie. Soarbe sucul de portocale şi mănâncă din fulgii de ovăz. Mă aşez pe marginea patului, urmărind-o cu plăcere cum savurează mâncarea. Nu numai că este înfometată, dar a prins şi ceva culoare în obraji. E pe calea cea bună spre vindecare.

— Ce e? întreabă ea, cu gura plină.

— îmi place să te privesc cum mănânci. Cum te simţi?

— Mai bine.

— Nu te-am văzut niciodată mâncând aşa.

îşi ridică privirea, cu o expresie serioasă.

— E din cauză că sunt însărcinată, Christian.

Oftez.

— Dacă aş fi ştiut că asta te-ar fi făcut să mănânci, poate că te-aş fi lăsat însărcinată mai devreme.

Fac pe deşteptul încercând să-i distrag atenţia de la o conversaţie serioasă pe care nu simt pregătit s-o port.

încă nu ştiu ce simt în legătură cu asta.

— Christian Grey!

îşi scapă lingura în fulgii de ovăz.

— Nu te opri din mâncat.

— Christian, trebuie să vorbim despre asta.

— Ce mai e de spus? Vom fi părinţi.

Ridic din umeri, sperând că va schimba subiectul.

Ana nu este impresionată. împinge tava la o parte, se trage pe pat şi-mi ia mâinile în ale ei. Stau şi mă uit la ea, încremenit.

— Eşti speriat. înţeleg, spune ea cu blândeţe, fixându-mă cu ochii ei de un albastru profund. Şi eu sunt. E normal.

Sunt conştient că-mi ţin respiraţia.

Cum pot să iubesc un copil?

Abia am învăţat să te iubesc pe tine.

— Ce fel de tată aş fi? şoptesc, forţându-mă să scot cuvintele fără mă sufoc.

— Ah, Christian.

Aproape plânge când îmi rosteşte numele şi asta îmi rupe inima.

— Unul care face tot ce poate. Asta e tot ce poate face oricare dintre noi.

— Ana... nu ştiu dacă pot.

— Bineînţeles că poţi. Eşti iubitor, eşti amuzant, eşti puternic, ştii să impui limite. Copilului nostru nu-i va lipsi nimic.

Cască ochii, implorându-mă.

Ana. E atât de curând...

Este loc în inima mea pentru altcineva?

Este loc în inima ta pentru amândoi?

Ea continuă:

— Da, ar fi fost ideal să mai fi aşteptat. Să avem mai mult timp la dispoziţie, doar pentru noi doi. Dar vom fi trei şi vom creşte cu toţii împreună. Vom fi o familie. Familia noastră. Iar copilul tău te va iubi necondiţionat, aşa cum te iubesc şi eu.

Lacrimile i se adună în ochi şi i se preling încet pe obraji.

— Ah, Ana.

Răsuflu uşurat, în timp ce-mi stăpânesc cu greu propriile lacrimi.

— Am crezut că te-am pierdut. Apoi am crezut că te-am pierdut din nou. Văzându-te zăcând pe jos, palidă, rece şi inconştientă — erau toate temerile mele cele mai rele aduse la realitate. Şi acum eşti aici — curajoasă şi puternică, dându-mi speranţă. Mă iubeşti… după tot ce am făcut.

— Da, te iubesc, Christian, cu disperare. întotdeauna te voi iubi.

Mă întind, îi cuprind capul în mâini şi-i şterg uşor lacrimile cu
degetele.

— Şi eu te iubesc.

O trag spre mine şi o sărut, mai mult decât recunoscător că este încă aici şi că este teafără. Recunoscător că e a mea.

— Voi încerca să fiu un tată bun.

— Vei încerca şi vei reuşi. Şi să recunoaştem: nu prea ai de ales în această privinţă, pentru că eu şi Blip nu plecăm nicăieri.

— Blip?

— Blip. *Blip.*

— Mă gândeam la numele de Junior.

— Junior să fie, atunci.

— Dar îmi place Blip.

O sărut din nou, atingându-i uşor buzele — şi e ca şi cum aş aţâţa un foc. Reacţia mea este imediată. Necondiţionată. *Nu.* Mă retrag.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te sărut toată ziua, se răceşte micul dejun.

Ochii Anei strălucesc şi au culoarea unui cer de vară. E amuzată, cred.

— Mănâncă, insist.

Se trage înapoi în pat, iar eu îi împing tava în faţă. O barieră între noi. Ana începe să mănânce cu poftă din clătite.

— Ştii, spune ea între două îmbucături, Blip s-ar putea să fie fată. *Doamne.* îmi trec mâna prin păr.

— Două femei?

— Ai vreo preferinţă?

— Preferinţă?

— Băiat sau fată.

— Un copil sănătos va fi bine. *Iisuse. O fată? Care să semene cu Ana?*

— Mănâncă, mă răstesc.

— Mănânc, mănânc. Doamne, unde te grăbeşti aşa, Grey?

Mă dau jos din pat şi iau loc în fotoliul de lângă ea, bucuros că am abordat în sfârşit subiectul... Blip. *Blip.*

Da, îmi place numele.

Mă întind după ziar.

La naiba! Ana e pe prima pagină.

— Ai apărut din nou în ziare, doamnă Grey.

Fierb pe dinăuntru. De ce nu ne pot lăsa în pace? *Ziarişti nenorociţi.*

— Din nou?

— Nemernicii nu fac decât să reia povestea de ieri, dar pare corectă din punct de vedere al derulării faptelor. Vrei să citeşti?

Clatină din cap.

— Citeşte-mi tu. Eu mănânc.

Orice numai să mănânci, nevastă.

Citesc articolul cu voce tare în timp ce Ana îşi ia micul dejun. Nu comentează ce scrie acolo, dar mă roagă să mai citesc.

— îmi place să te ascult.

Cuvintele ei îmi încălzesc sufletul.

îşi termină micul dejun, se lasă pe spate şi mă ascultă în timp ce citesc, însă ne întrerupe o bătaie în uşă. Moralul meu se prăbuşeşte când detectivul Clark dă buzna în încăpere.

— Domnule Grey, doamnă Grey, vă întrerup?

— Da, zic eu iute.

Este ultima persoană pe care vreau s-o văd.

Clark mă ignoră, ceea ce mă face să scrâşnesc din dinţi. Ticălos arogant.

— Mă bucur să văd că v-aţi trezit, doamnă Grey, spune el. Trebuie să vă pun câteva întrebări despre joi după-amiază. întrebări de rutină. E un moment potrivit?

— Sigur, murmură Ana, precaută.

— Soţia mea ar trebui să se odihnească, intervin.

— Voi fi scurt, domnule Grey. Asta înseamnă că veţi scăpa de mine repede.

Are dreptate. Oferindu-i Anei o privire prin care îi cer iertare, mă ridic cu reticenţă şi-i ofer scaunul meu, apoi mă

aşez de cealaltă parte a patului Anei şi o iau de mână. Clark o lasă pe soţia mea să-şi spună versiunea despre povestea de groază în care Hyde a răpit-o şi a încercat s-o ex- torcheze; cuvintele sunt în dezacord cu vocea ei moale şi dulce. Din când în când, îi strâng mâna, stăpânindu-mi furia. Mă bucur când se termină. Ana a făcut bine că şi-a amintit atâtea detalii.

— Perfect, doamnă Grey.

Clark pare mulţumit.

— Mi-ar fi plăcut să ţinteşti mai sus, murmur eu.

— Ar fi făcut un serviciu tuturor femeilor, mă aprobă el.

Privirea nedumerită a Anei se plimbă de la Clark la mine. Nu ştie
despre ce vorbim, dar nu am de gând să-i explic asta acum.

Vă mulţumesc, doamnă Grey. Asta e tot, pentru moment

.Clark se ridică în scaun, gata să plece.

— Nu-l veţi mai lăsa să scape din nou, nu-i aşa?

Ana tresare vizibil la acest gând.

— Nu cred că de data asta va mai ieşi pe cauţiune, doamnă.

— Ştim cine i-a plătit cauţiunea? întreb.

— Nu, domnule. A fost confidenţial.

O să-l sun pe Welch ca să aflu dacă l-a găsit pe binefăcătorul lui Hyde. Clark se ridică să plece exact în momentul în care dr. Singh şi doi stagiari intră în cameră. îl urmez pe detectiv afară, luând cu mine tava Anei.

— La revedere, domnule Grey, spune Clark, apoi se îndepărtează pe coridor.

Taylor se ridică de pe scaunul din faţa rezervei Anei şi mă urmează în bucătăria asistentelor, unde las tava.

— Domnule, mă ocup eu de asta.

— Mulţumesc.

îl las să spele şi mă întorc în camera Anei, unde stau deoparte în timp ce dr. Singh o examinează.

— Sunteţi în regulă. Cred că puteţi pleca acasă, spune ea, zâmbind plăcut către Ana.

Slavă Cerului.

— Doamnă Grey, va trebui să fiţi atentă dacă vi se înrăutăţesc durerile de cap şi dacă vi se înceţoşează vederea. Dacă se întâmplă asta, trebuie să vă întoarceţi imediat la spital.

Ana încuviinţează, surâzând, la fel de bucuroasă ca mine că va fi externată.

— Dr. Singh, putem vorbi puţin?

— Bineînţeles.

Ieşim pe coridor şi mă bucur că Taylor nu s-a întors.

— Soţia mea... Ăăă...

— Da, domnule Grey?

— Rănile ei... Ne vor opri...

Dr. Singh se încruntă.

— Actul sexual...

Mă întrerupe, înţelegând în sfârşit ce vreau să spun.

— Da, domnule Grey, e în regulă.

Zâmbeşte şi adaugă pe un ton mai liniştit:

— Cu condiţia ca soţia dumneavoastră să fie... ştiţi dumneavoastră... Dornică.

îi zâmbesc larg.

— Despre ce aţi vorbit? întreabă Ana în timp ce închid uşa.

— Despre sex! îi surâd ghiduş.

Ana se îmbujorează.

-Şi?

— Ai primit undă verde.

Ana nu-şi poate ascunde amuzamentul.

— Mă doare capul.

Zâmbetul ei misterios mă face să mă îndoiesc că este în întregime sinceră.

— Ştiu. Nici nu se pune problema, o vreme. M-am interesat doar.

Se încruntă şi, dacă îi interpretez corect privirea, aş spune că e dezamăgită. Asistenta Nora intră grăbită în cameră şi, după o privire arogantă către mine, îi scoate perfuzia Anei.

Ana îi mulţumeşte şi Nora iese. Zâmbesc când iese. Nu-i port deloc pică; a avut grijă de soţia mea. Sunt hotărât să fac o donaţie substanţială în semn de apreciere faţă de personalul spitalului.

— Vrei să te duc acasă? întreb, întorcându-mă spre Ana.

— Aş vrea să-l văd mai întâi pe Ray.

Grey, bineînţeles, vrea să-şi vadă tatăl!

— Sigur.

— Ştie despre copil?

— M-am gândit că vrei să fii tu cea care-i spune. Nici mamei tale nu i-am spus.

— Mulţumesc.

— Mama mea ştie. Ţi-a văzut fişa. I-am spus şi tatei, dar nimănui altcuiva. Mama a spus că, de obicei, cuplurile aşteaptă vreo douăsprezece săptămâni pentru a fi siguri.

Ridic din umeri. Este decizia ei.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită să-i spun lui Ray.

Probabil că e o idee bună.

— Ar trebui să te avertizez, e supărat rău. A spus că ar trebui să te bat la fiind.

Ana rămâne cu gura căscată. Mă mulţumeşte atât de mult reacţia ei, încât izbucnesc în râs.

— I-am spus că aş fi foarte dispus să fac asta.

— Nu i-ai spus asta!

Ana se holbează la mine, dar ochii ei strălucesc amuzaţi.

Oare chestia asta se va pierde în negura vremii?

Să-mi şochez soţia?

Mă bucur că încă pot.

îi fac cu ochiul.

— Uite, Taylor ţi-a adus nişte haine curate. Te ajut să te îmbraci

RAY SE BUCURĂ SĂ-ŞI vadă fiica. Se citeşte asta în ochii lui, când îi fixează preţ de o clipă asupra Anei — frică, uşurare, iubire şi furie, toate se reflectă în adâncurile lor întunecate. Mă retrag, ştiind că o va mustra pe Ana aşa cum merită să fie mustrată. Taylor aşteaptă afară, lângă uşă.

— Domnule, încă sunt fotografi în faţa intrării principale.

— Găseşte o ieşire prin spate şi spune-i lui Sawyer să vină acolo cu maşina.

— Sigur.

Pleacă iute, iar eu îl sun pe Welch.

— Domnule Grey, răspunde el.

— Welch. Ceva noutăţi?

— Da. Aştept să mă urc în avion. Staţi să găsesc un loc liniştit.

Se aude un foşnet, apoi, anunţul înăbuşit al unei decolări, dar nu spre Seatde.

— Bun, mormăie el. Am nişte informaţii despre Hyde. O să vi le aduc. Aş prefera să le vedeţi personal, nu să le menţionez la telefon.

— Nu poţi să-mi spui acum?

— Aş prefera să nu. Este puţin cam multă lume aici, iar aceasta nu este o convorbire securizată.

Ce naiba ar putea fi?

— De asemenea, poliţia a descoperit mai multe stick-uri USB în apartamentul lui Hyde, în timpul percheziţiei. înregistrări de natură sexuală. Toate. Cu fostele lui asistente. Şi cu Morgan. Sunt nişte chestii destul de grele.

La naiba. Mi se ridică tot părul de pe corp.

— Cred că a folosit imaginile pentru a le cumpăra tăcerea şi pentru a o şantaja pe Morgan.

Welch, cu vocea lui răguşită, pune punctul pe i.

Ştiam despre Morgan, dar şi fostele lui asistente?

Slavă Domnului că am împiedicat-o pe Arta să meargă la New York cu el.

— Probabil că-l vor acuza şi de asta, continuă Welch. Dar încă lucrează la caz.înţeleg. S-a aflat cine a plătit cauţiunea?

— Nimic sigur. Dar mă voi ocupa de asta când mă întorc.

— La ce oră te pot aştepta?

— Voi fi acolo în jurul orei 17:00.

— Ne vedem atunci.

închid şi mă întreb ce anume a găsit care să mă lege de Hyde.

ANA E TĂCUTĂ CÂND ne îndreptăm spre ieşirea din spate a spitalului. Cred că tatăl ei a dojenit-o şi, chiar dacă îi dau dreptate în totalitate în această privinţă, într-un fel îmi pare rău pentru ea. Nu mi-ar plăcea să se reverse asupra mea mânia lui Raymond Steele.

După ce ajunge în maşină, Ana îşi sună mama.

— Bună, mamă…

Vocea ei este răguşită de emoţii de-abia stăpânite; pe Caria, în schimb, o aud cum plânge şi suspină.

— Mamă!

Ana nu mai are cum să se abţină. Ochii i se umplu de lacrimi, iar eu îi iau mâna şi o strâng cu putere, trecându-mi degetul mare peste încheieturile degetelor ei. Dar le ignor conversaţia, căci gândurile mele se îndreaptă spre Welch şi ce a descoperit el. Mă enervează că nu mi-a dat niciun indiciu la telefon.

Chiar vreau să ştiu?

Mă uit pe fereastră şi mă frământ.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ana şi-mi dau seama că a încheiat convorbirea cu mama ei.

— Welch vrea să ne întâlnim.

— Welch? De ce?

— A aflat ceva despre nenorocitul ăla de Hyde.

îi rostesc numele mârâind. îl dispreţuiesc pe acest om cu fiecare fibră a fiinţei mele. *Dispreţ* nu e un cuvânt destul de puternic. *Ură* nu e un cuvânt destul de puternic. îl urăsc pe el şi tot ce a făcut. Ana se uită în continuare la mine aşteptând să continui.

— Nu a dorit să-mi spună la telefon.

— O.

— Vine aici în după-amiaza asta din Detroit.

— Crezi că a găsit vreun indiciu?

Dau din cap.

— Despre ce crezi că e vorba? 732 Descătuşat

— Habar n-am.

Este frustrant, dar las acest gând la o parte, pentru că acum trebuie să mă concentrez asupra soţiei mele.

— TE BUCURI CÂ TE-AI ÎNTORS ACASĂ? o întreb pe Ana când intrăm în liftul de la Escala.

— Da.

Răspunsul Anei este liniştit, iar eu privesc cum păleşte uşor la faţă. Ridică ochii sticloşi spre mine şi începe să tremure.

La naiba. în sfârşit o loveşte.

Este traumatizată.

— Hei...

O strâng în braţe.

— Eşti acasă. Eşti în siguranţă.

îi sărut părul, mulţumit că miroase mai mult a Ana, fără mirosul sintetic de medicamente şi dezinfectant.

— Ah, Christian.

Un suspin îi răsare pe buze şi începe să plângă.

— Şşş, linişteşte-te.

îi legăn capul lipit de pieptul meu, voind să-i alung durerea şi frica. Probabil că a ţinut în ea toate aceste emoţii.

De dragul meu?

Sper că nu.

Urăsc s-o văd plângând — dar înţeleg că are nevoie să se descarce.

Lasă totul să iasă, iubito. Eu sunt aici.

Când uşile liftului se deschid, o ridic în braţe, iar ea se agaţă de mine, plângând în continuare. Fiecare sunet este o rană pe inima mea. O port prin hol şi intrăm în apartament, unde o las pe scaunul alb, ca şi cum ar fi făcută din sticlă.

— Baie?

Ana clatină din cap, apoi se strâmbă.

La naiba. O doare capul.

— Duş?

încuviinţează şi lacrimile încă îi curg pe faţă. Priveliştea aceasta îmi distruge sufletul. Trag aer în piept pentru a-mi stăpâni emoţiile războinice — furie împotriva lui Hyde şi furie împotriva mea pentru că am permis să se întâmple una ca asta. Pornesc duşul şi, când mă întorc, Ana se leagănă încet, plângând în palme.

— Hei.

îngenunchez la picioarele ei şi-i acopăr palmele cu mâinile mele, în- depărtându-le de obrajii ei plini de lacrimi. îi cuprind faţa în palme, iar ea clipeşte în timp ce ne privim ochi în ochi.

— Eşti în siguranţă. Amândoi sunteţi, murmur.

Durerea îi izvorăşte din nou în ochi şi mă face să mă simt neputincios.

— Opreşte-te, acum. Nu suport să te vând plângând.

Am vocea răguşită; cuvintele mele sunt sincere, dar lamentabil de nepotrivite înJaţa valului său de anxietate. îi şterg încă o dată obrajii, dar e o bătălie pierdută. Lacrimile ei continuă să curgă.

— îmi pare rău, Christian. îmi pare rău pentru tot. Pentru că te-am făcut să te îngrijorezi, pentru că am riscat totul — pentru lucrurile pe care le-am spus.

— Taci, iubito, te rog.

O sărut pe frunte.

— îmi pare rău. Tangoul se dansează în doi, Ana.

Zâmbesc strâmbându-mă pentru a o înveseli.

— Mă rog, aşa spune mereu mama. Am spus şi am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

Cuvintele mele mă bântuie.

De aceea îmi place să controlez lucrurile.

Ca să nu apară rahaturi de genul ăsta şi să strice totul!

Ruşinea îmi arde în piept ca un rug. *Grey, asta nu ajută cu nimic.*

— Lasă-mă să te dezbrac.

Ana îşi şterge nasul cu dosul mâinii, iar gestul acesta o face şi mai simpatică în ochii mei. O sărut pe frunte, pentru că vreau să ştie că o iubesc, indiferent de ceea ce face. O iau de mână, o susţin când se clatină şi o dezbrac rapid, cu o grijă deosebită când îi trag tricoul peste cap. O îndrum spre duş şi deschid uşa, apoi ne oprim ca să mă dezbrac şi eu. Apoi o iau din nou de mână şi intrăm amândoi în duş.

Sub cascada de apă fierbinte, o ţin tare şi strâns, lipită de mine.

Nu vreau să-i dau drumul niciodată.

Continuă să plângă, lacrimile ei fiind spălate de apa care curge peste noi. O legăn uşor dintr-o parte în alta, ritmul mă linişteşte şi, sper, şi pe Ana.

îmi legăn şi copilul... dinlăuntrul ei.

Uau. Asta e un gând ciudat.

O sărut pe păr, atât de recunoscător că s-a întors acasă cu mine, când mă temeam...

La naiba. Nu te gândi la asta, Grey.

O aud brusc cum pufneşte puternic, iar Ana se desprinde din braţele mele. Se pare că nu mai plânge.

— Te simţi mai bine?

încuviinţează, cu ochii limpezi.

— Bine. Lasă-mă să mă uit la tine.

Se încruntă şi sper să nu mă oprească, pentru că trebuie să văd cu ochii mei ce i-a făcut nenorocitul ăla soţiei mele. O prind de mână şi o întorc uşor. îmi plimb privirea de la zgârietura de pe încheietura mâinii la julitura de la cot şi la vânătaia mare cât un pumn de pe umăr. Aceste semne mă cutremură, aprinzând cărbunele furiei mele anterioare faţă de Hyde. Mă aplec pentru a săruta fiecare zgârietură şi vânătaie, sărutându-le pe toate. Iau buretele şi gelul de duş de pe suport şi o săpunesc, inspirând parfumul dulce de iasomie.

— întoarce-te.

Ana face cum i se spune şi, ştiind că este fragilă şi rănită, îi spăl braţele, gâtul, umerii şi spatele cu toată tandreţea de care sunt în stare. Absorbit de ceea ce fac, o ating cât pot de uşor. Nu se plânge, iar tensiunea din umerii ei se atenuează puţin câte puţin pe măsură ce o spăl. O întorc ca să văd mai bine vânătaia pe care o are pe şold; degetele mele alunecă peste semnul mov pal. Tresare.

Nenorocitul.

— Nu mă doare, spune Ana încet, iar eu ridic capul pentru a-i întâlni privirea strălucitoare.

Nu o cred.

— Vreau să-l omor. Aproape am facut-o.

Furia pe care am simţit-o când Hyde era la pământ mă arde adânc în suflet.

Ar fi trebuit să-l strivesc în picioare.

— Ca s-o protejez pe Ana de gândurile mele criminale, mă concentrez asupra buretelui, săpunindu-l din nou cu gel de duş. îi spăl încă o dată trupul — coastele şi spatele, apoi îngenunchez la picioarele ei şi i le spăl. Mă opresc în dreptul vânătăii de pe genunchi, mă aplec şi-mi lipesc buzele de ea înainte de a ajunge la tălpi. Degetele ei mi se încurcă în păr, dis- trăgându-mă de la misiunea mea. Când îmi ridic privirea, expresia ei este sinceră şi tandră, iar asta îmi răscoleşte inima. Mă ridic şi-i ating vânătaia de pe coaste cu vârful degetelor. Vederea ei îmi stârneşte din nou furia, dar o înăbuş. Nu ne ajută cu nimic pe niciunul dintre noi.Ah, iubito, spun, făcând abstracţie de nodul din gât.

— Sunt bine.

Degetele ei mi se împletesc din nou în păr. îmi trage capul în jos şi mă sărută. Uşor. Dulce. Mă abţin. E rănită. Dar limba ei mă aţâţă, iar focul se aprinde din nou, străbătându-mi corpul într-un mod diferit.

— Nu, îi şoptesc pe buze şi mă retrag. Hai să te spăl.

Ana mă priveşte printre gene, aşa cum face ea de obicei, şi ochii ei coboară spre erecţia mea crescândă. Apoi se întorc la ochii mei. Se îmbujorează atât de drăguţ, iar atmosfera dintre noi se însenineză imediat. Zâmbind ca un clovn ce sunt, o sărut rapid.

— Curată. Nu murdară.

— îmi place să fiu murdară.

— Şi mie, doamnă Grey. Dar nu acum, nu aici.

Iau şamponul şi-mi torn puţin în mâini. îi spăl părul folosindu-mă doar de vârful degetelor. îmi amintesc cât de blândă a fost când m-a spălat ultima oară pe păr şi cât de iubit m-am simţit atunci.

După ce clătesc spuma, opresc duşul şi ies împreună cu ea. O acopăr cu un prosop cald, îmi înfăşor şi eu unul în jurul taliei şi-i întind un altul pentru păr.

— Poftim.

Şi-l va prinde singură, cu câtă presiune poate — ea are craniul fracturat. Starea mea de spirit se înrăutăţeşte.

Ticălosul ăla.

— Tot nu înţeleg de ce Elizabeth era încurcată cu Jack.

Ana intră în gândurile mele întunecate.

— Eu înţeleg, îi spun.

Se uită la mine, iar eu mă aştept la o întrebare, dar ea pare să-şi piardă şirul gândurilor în timp ce mă studiază... din cap până-n picioare.

Doamnă Grey! Zâmbesc.

— Te bucuri de privelişte?

— De unde ştii?

— Că te bucuri de privelişte?

— Nu, spune părând exasperată. în legătură cu Elizabeth.

Oftez.

— Detectivul Clark mi-a aruncat un mic indiciu.

Ana ridică din sprâncene şi privirea ei mă scrutează, cerând mai multe informaţii.

— Hyde avea înregistrări video. Filmări cu toate femeile. Pe mai multe USB-uri. Filmări în care şi-o trăgea cu ea şi cu toate asistentele lui.

Rămâne cu gura căscată.

— Exact. Material de şantaj. îi plac chestiile dure.

La fel şi mie. La naiba.

Doamne.

Dezgustul de sine mă cuprinde ca un înger răzbunător.

— Nu, mă întrerupe Ana, şuierând ca o pocnitură de bici.

— Ce nu?

— Nu semeni deloc cu el.

Cum de a ghicit?

— Nu semeni.

Tonul Anei este insistent.

O, ba da, Ana, semăn.

— Suntem făcuţi din aceeaşi stofa.

— Ba nu, nu sunteţi!

Hotărârea Anei mă reduce la tăcere.

— Tatăl lui a murit în timpul unei încăierări într-un bar, continuă. Mama lui a băut până când n-a mai ştiut de ea. A tot intrat şi a ieşit din centre de plasament când era copil, a intrat în tot felul de belele — în special furturi de maşini. A stat o perioadă la şcoala de corecţie.

Doamne, şi-a amintit tot ce i-am spus în avion spre Aspen şi nu se mai opreşte — insistă.

— Amândoi aveţi un trecut zbuciumat şi amândoi v-aţi născut în Detroit. Asta e tot, Christian.

îşi strânge pumnii, apoi pune mâinile în şolduri.

încearcă să mă intimideze, îmbrăcată doar într-un prosop.

Nu va funcţiona.

Pentru că eu ştiu cine sunt.

Dar nu vreau s-o enervez. Nu e momentul potrivit să ne certăm. Nu e bine nici pentru ea, nici pentru copil.

— Ana, încrederea ta în mine mă emoţionează, mai ales în lumina întâmplărilor din ultimele zile. Vom şti mai multe când Welch va ajunge aici.

— Christian...

Mă aplec şi o sărut rapid pe buze pentru a pune capăt discuţiei.

— Gata.

Are o mutră încruntată.

— Şi nu te bosumfla, adaug eu. Vino. Lasă-mă să-ţi usuc părul.

Strânge din buze, dar, spre uşurarea mea, renunţă la subiect. O conduc în dormitor, apoi mă îndrept spre dulap, unde mă îmbrac rapid cu blugi şi un tricou. Pentru ea, scot o pereche de pantaloni de trening şi unul dintre tricourile mele.

în timp ce se îmbracă, eu bag în priză uscătorul de păr, mă aşez pe pat şi-i fac semn să vină şi ea. Ana se aşază între picioarele mele, iar eu încep să-i perii părul ud.

îmi place să-i pieptăn părul.

Mă calmează.

Pentru o vreme, singurul zgomot din dormitor este cel al uscătorului de păr. Umerii Anei se relaxează treptat, lipită de mine, şi tace prelung.

— Aşadar, Clark ţi-a mai spus ceva în timp ce eram inconştientă?

Cuvintele ei mă smulg brusc din îndeletnicirea mea plăcută.

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Am auzit câteva dintre conversaţii.

— Ai auzit?

Mă opresc din periat.

— Da. Tatăl meu, tatăl tău, detectivul Clark, mama ta.

— Şi Kate?

— Kate a fost acolo?

— Pentru scurt timp, da. Şi ea e supărată pe tine.

Se foieşte.

— încetează cu porcăria asta cu „toată lumea e supărată pe Ana”, bine?

Tonul ei este la fel de ridicat ca vuietul uscătorului de păr.

— îţi spuneam doar adevărul, zic, ridicând din umeri.

Şi eu sunt încă puţin supărat pe tine, Ana.

— Da, a fost o nesăbuinţă, dar sora ta era în pericol.

— Da. Era, murmur eu, în timp ce o imagine morbidă şi sumbră cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla mi se derulează din nou în minte.

Opresc uscătorul de păr şi o prind de bărbie, privindu-i ochii limpezi şi plini de viaţă, în care m-aş putea îneca.

Nu, nu sunt supărat.

Sunt uluit de soţia mea curajoasă, extraordinar de curajoasă.

A avut curajul s-o salveze pe Mia.

— îţi mulţumesc.

Cuvintele sună nepotrivit.

— Dar fără alte imprudenţe. Pentru că data viitoare te voi bate măr. Trage aer în piept.

— N-ai face asta!

Ah, ba da, draga mea. Mă mănâncă palma chiar acum.

— Ba da.

Nu-mi pot şterge de pe faţă un zâmbet plin de aroganţă.

— Am permisiunea tatălui tău vitreg. Pupilele Anei se dilată, şi-şi întredeschide buzele.

Şi e acolo între noi, acea electricitate care scânteiază invizibil — o simt peste tot şi ştiu că şi ea o simte. *Ana. Nu.* Dintr-odată, se aruncă pe mine. *Futu-i! Ana!*

O prind şi mă răsucesc astfel încât să cădem împreună pe pat, cu ea în braţele mele. Dar chipul i se strâmbă de durere şi gâfâie.

— Fii cuminte! mârâi, cu un ton mai dur decât aş fi intenţionat.

— îmi pare rău.

îmi mângâie obrazul, iar eu îi iau mâna şi-i sărut palma.

— Sincer, Ana, chiar nu-ţi pasă de siguranţa ta.

îi ridic tivul tricoului şi-mi odihnesc degetele pe abdomenul ei.

Un fior necunoscut îmi copleşeşte toate simţurile.

Acolo este viaţă. Aici. în interiorul ei.

Cum a spus? *Carne din carnea mea.*

Copilul nostru.

— Nu mai eşti doar tu, îi şoptesc şi îmi plimb degetele pe pielea ei netedă şi caldă.

Ana se încordează sub mine, trăgând aer în plămâni. Cunosc acel sunet. îi prind privirea şi mă pierd în adâncurile ei albastre şi neasemuite. *Este dorinţa Anei. O simt şi eu. Alchimia noastră specială.*

Dar e imposibil. E rănită. îmi ridic cu reţinere vârful degetelor de pe pielea ei, îi trag tricoul în jos, apoi îi dau o şuviţă rebelă de păr după ureche, pentru că tot simt nevoia de a o atinge. Dar nu-i pot oferi ceea ce ne dorim amândoi.

— Nu, răsuflu eu.

Ana se încruntă, deznădăjduită.

— Nu te uita aşa la mine. Am văzut vânătăile. Şi răspunsul este nu.

O sărut pe frunte, iar ea se foieşte lângă mine.

— Christian, geme ea, ispitindu-mă.

— Nu. Treci în pat.

Mă ridic în picioare pentru a mă îndepărta de tentaţie.

— în pat?

Pare descurajată.

— Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de tine.

Smiorcăiala a dispărut, lăsându-i în glas doar o chemare răguşită, închid ochii şi clatin din cap în faţa îndrăznelii ei şi a dorinţei mele. E rănită. Deschid ochii şi mă uit fix la ea.

— Fă cum ţi se spune, Ana.

— Bine, murmură ea, bosumflându-se atât de mult, încât îmi ridică imediat moralul şi mă face să râd.

— O să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Ai de gând să găteşti? clipeşte ea, neîncrezătoare.

— Am de gând să-ţi încălzesc ceva. Doamna Jones a fost ocupată.

— Christian, fac eu asta. Sunt bine. Doamne, vreau să fac sex — cu siguranţă pot să şi gătesc.

Se străduieşte să se ridice în picioare, dar se schimonoseşte de durere. *La naiba! Ana!*

— în pat!

îi fac semn spre pernă, alungând toate gândurile lascive.

— Vino cu mine.

Face o ultimă încercare. Parcă-i posedată. *Cu siguranţă, nu de tine, Grey.*

— Ana, treci în pat. Acum.

Mă uit urât la ea. îmi răspunde încruntându-se, se ridică şi-şi aruncă pantalonii de trening pe podea cu un gest dramatic. în pofida mutrei încruntate, arată minunat. îmi ascund zâmbetul şi, într-un fel, sunt foarte încântat că încă mă vrea, după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile. *Mă iubeşte.* Trag pilota peste ea.

— Ai auzit ce a zis dr. Singh. A spus să te odihneşti.

Tot bosumflată, Ana se conformează, strecurându-se în pat şi încrucişându-şi braţele, evident supărată. îmi vine să râd, dar nu cred că veselia mea ar fi bine primită.

— Stai acolo, îi ordon şi, cu amintirea chipului ei frumos şi necăjit, mă duc în grabă în bucătărie pentru a găsi legendara tocană de pui despre care Taylor a pomenit azi de dimineaţă.

MĂ BUCUR S-O VĂD pe Ana devorând mâncarea gătită de doamna Jones. Mă aşez cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, urmărind-o în timp ce-mi mănânc şi eu prânzul. Este delicios şi hrănitor — perfect pentru Ana.

— Ai încălzit foarte bine mâncarea.

Plescăie din buze, sătulă şi puţin somnoroasă. Mă uit la ea, mulţumit. Am reuşit să nu mă ard de data asta — deci, da, am reuşit!

— Pari obosită.

îmi pun castronul pe tava ei, apoi i-o iau din faţă.

— Sunt, recunoaşte ea.

— Bine. Dormi.

O sărut rapid.

— Am ceva de lucru. O voi face aici, dacă nu te deranjează.

încuviinţează şi închide ochii, iar câteva secunde mai târziu doarme
dusă.

ROS MI-A TRIMIS un raport preliminar al vizitei sale în Taiwan. Mă asigură că, deşi a fost decizia corectă să meargă ea, tot va trebui să merg şi eu acolo, cât mai curând. Este ciudat să citesc rezumatul ei. Au trecut zile întregi de când nu m-am mai gândit la afaceri, la compania mea, la şantierul naval sau la lume în general — am pierdut noţiunea timpului. Mi-am concentrat atenţia doar asupra soţiei mele. Arunc o privire spre ea. încă doarme adânc.

îmi citesc celelalte e-mailuri şi găsesc o previziune detaliată a profiturilor pentru Geolumara şi un e-mail remarcabil de optimist din partea lui Hassan de la GEH Fiber-Optics — moralul angajaţilor a crescut după vizita mea, iar afacerile merg bine. Drumul până la ei a meritat.

Taylor bate discret în uşă în timp ce citesc.

— A venit Welch, domnule.

Abia îl aud, vorbeşte atât de încet. încuviinţez şi, după ce mai arunc o privire rapidă frumoasei mele adormite, îl urmez în sufragerie.

Welch stă în picioare şi admiră priveliştea de la fereastră. Ţine în mână un plic cafeniu mare.

începe spectacolul, Grey.

— Welch.

El se întoarce cu faţa la mine.

— Domnule Grey.

— Să mergem în biroul meu!

ASCULT RESPIRAŢIA ANEI privind-o, sincronizându-mi fiecare răsuflare cu a ei. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Concentrându-mă asupra ei, nu mai trebuie să mă concentrez asupra fotografiilor pe care mi le-a lăsat Welch.

De ce nu mi-au spus Carrick şi Grace?

Am trăit în acelaşi loc cu Jackson Hyde!

Cum de nu am ştiut asta?

Gândurile mele au luat-o razna, căutând prin toate cotloanele minţii mele tulburi, încercând să găsesc o lumină în umbră, dar nu am descoperit nimic. Viaţa mea de pe vremea când trăiam în plasament familial este ascunsă în adâncurile întunecate ale trecutului.

Nu-mi pot aminti nimic de-atunci. O bucată din viaţa mea. A dispărut. Nu. Nu a dispărut. *A fost ştearsă.*

în locul ei a rămas o gaură întunecată, un pustiu, cu nimic altceva decât incertitudine. E foarte tulburător. Cu siguranţă ar trebui să-mi amintesc... *ceva?*

Ana se agită. Deschide ochii şi îi întâlneşte pe ai mei.

Slavă Domnului.

— Ce s-a întâmplat?

Păleşte şi se ridică în capul oaselor, cu faţa încordată de îngrijorare.

— Welch tocmai a plecat.

-Şi?

— Am trăit în acelaşi loc cu nenorocitul.

Cuvintele abia mi se aud.

— Ai trăit? Cu Jack?

îmi înăbuş emoţia şi dau din cap.

— Sunteţi rude?

Şocul Anei este vizibil.

— Nu. Dumnezeule, nu.

Se încruntă, se mişcă şi dă pilota la o parte; mă invită să vin lângă ea. Nu ezit. Am nevoie de ea — pentru a mă ancora în prezent şi pentru a mă ajuta să înţeleg aceste veşti alarmante şi acest gol imens din memoria mea.

în acest moment, mă simt eliberat.

De tot.

îmi dau jos pantofii cu piciorul şi culeg fotografiile, mă strecor lângă ea şi îmi petrec un braţ peste coapsele ei. Apoi îmi aşez capul la ea în poală. Ana îşi trece încet degetele prin părul meu; gestul este reconfortant şi-mi linişteşte sufletul tulburat.

— Nu înţeleg, spune ea.

închid ochii, mi-l imaginez pe Welch şi îmi amintesc tonul gutural al vocii sale în timp ce mi-a dat veştile. îi repet cuvintele lui Anei, impri- mându-le totuşi şi o notă personală.

— După ce am fost găsit cu târfa drogată, înainte de a locui cu Carrick şi Grace, am fost dat în grija statului Michigan. Am locuit într-un centru de plasament.

Fac o pauză şi iau o gură de aer.

— Dar nu-mi amintesc nimic despre acea perioadă.

Mâna Anei se opreşte şi se sprijină pe capul meu.

— Pentru cât timp?

— Două luni sau cam aşa ceva. Nu-mi amintesc nimic.

— Ai vorbit cu mama şi cu tatăl tău despre asta?

— Nu.

— Poate că ar trebui. Poate că ei pot completa golurile.

Mă agăţ de Ana, colacul meu de salvare.

— Poftim.

îi dau fotografiile.

M-am uitat peste ele în speranţa că mi-ar putea trezi o amintire adormită, îngropată adânc. Prima înfăţişează o căsuţă cu o uşă galbenă şi veselă. Cea de-a doua arată un cuplu obişnuit din clasa muncitoare şi pe cei trei copii ai lor sfrijiţi şi care nu sar cu nimic în evidenţă — plus Jackson

Hyde, în vârstă de opt ani, şi,., eu. Am patru ani, un omuleţ cu ochi sălbatici şi bântuiţi şi haine ponosite, strângând în braţe o pătură murdară. Este evident că băiatul de patru ani este grav subnutrit — nu e de mirare că o bat la cap mereu pe Ana să mănânce.

— Ăsta eşti tu, oftează Ana şi îşi înăbuşă un plâns.

— Ăsta sunt eu.

Vocea mea e sumbră; în acest moment, nu mai am niciun cuvânt de alinare pentru ea.

Nu mai am nimic. Sunt amorţit.

Mă uit în amurg. Cerul este brăzdat de dâre roz pal şi portocaliu care anunţă venirea întunericului. Un întuneric care mă revendică ca pe una dintre umbrele sale.

O carcasă de om, încă o dată. Gol, pustiit.

îmi lipseşte o bucată de timp. îmi lipseşte o parte din mine despre care nici măcar nu ştiam că există.

Şi nu înţeleg de ce.

Mi-e frică să aflu de ce.

Ce s-a întâmplat cu mine atunci? Cum am putut să uit totul?

Mă agăţ de furia care fierbe mai în profunzime, îndreptată spre Carrick şi Grace.

De ce naiba nu mi-au spus?

închid ochii. Nu vreau întunericul. Am trăit în el prea mult timp.

Vreau lumina pe care o aduce Ana.

— Welch ţi-a adus pozele astea? mă întreabă.

— Da. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— De ce ţi-ai aminti că ai fost în plasament? Christian, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Asta te îngrijorează?

— îmi amintesc alte lucruri, de dinainte şi de după. Când i-am cunoscut pe mama şi pe tata. Dar asta... E ca şi cum ar exista o prăpastie uriaşă.

— Jack e în poza asta?

— Da, el este copilul mai mare.

Ana tace pentru o clipă, iar eu o strâng şi mai tare în braţe.

— Când Jack m-a sunat să-mi spună că a răpit-o pe Mia, şopteşte ea, mi-a spus că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut fi el.

Mă cutremură un val de repulsie.

— Ce nenorocit!

— Crezi că a făcut toate astea pentru că soţii Grey te-au adoptat pe tine în locul lui?

— Cine ştie? Nu mă interesează căcatul ăla.

— Poate că ştia că ne vedeam când m-am dus la interviul acela de angajare. Poate că plănuia să mă seducă de la bun început.

îi simt spaima din voce.

Eu nu cred asta. A început să-mi cerceteze trecutul şi familia abia la o săptămână sau cam aşa ceva după ce ai început să lucrezi tu la SIP. Barney ştie datele cu exactitate. Şi, Ana, şi-a futut toate asistentele, pe care le-a înregistrat.Ana tace, iar eu mă întreb la ce oare se gândeşte. *La Hyde? La mine?*
Aş fi putut ajunge ca Hyde dacă nu aş fi fost adoptat. Oare mă compară cu el?
La naiba. Sunt ca Hyde. Un monstru. Aşa mă vede ea? Mă vede la fel? Ce gând respingător!
— Christian, cred că ar trebui să vorbeşti cu părinţii tăi.
Se zbate, iar eu îi eliberez picioarele. Se aşază pe pat în faţa mea.
— Lasă-mă pe mine să-i sun, murmură ea cu tandreţe.
Clatin din cap.
— Te rog, mă imploră ea.

Expresia ei e la fel de compătimitoare şi sinceră ca întotdeauna. Ochii îi sunt plini de dragoste.
Poate că nu mă compară cu Hyde.

Ar trebui oare să-mi sun părinţii? Poate că ei îmi vor oferi piesele lipsă din trecutul meu. Cu siguranţă îşi vor aminti.
— îi sun eu, murmur.

— Bine. Putem merge să-i vedem împreună sau poţi merge doar tu. Cum preferi.
— Nu. Să vină ei aici.
— De ce?
— Nu vreau să mergi nicăieri.
— Christian, am chef de un drum cu maşina.
— Nu.
îi zâmbesc.
— Oricum, e sâmbătă seara; probabil că sunt la vreo petrecere.

— Sună-i. Vestea asta te-a tulburat, în mod evident. Ar fi bine să facă puţină lumină.

Cuvintele Anei mă agită. Când mă uit în ochii ei, nu văd deloc că m-ar judeca. Doar dragostea ei străluceşte prin fisurile întunericului din mine.
— Bine.

O să fac cum vrea ea. Ridic telefonul de lângă pat şi sun acasă la părinţii mei. Ana se ghemuieşte lângă mine în timp ce aştept să mi se răspundă.
— Christian.

Nicicând nu mi s-a părut vocea lui Carrick mai plăcută. *Sunt acasă!*

— Tată!

Nu-mi pot ascunde surpriza.

— Mă bucur să te aud, fiule. Cum se mai simte Ana?

— Ana e bine. Am ajuns acasă. Welch tocmai a plecat. A aflat legătura.

— Legătura? Cu ce anume? Cu cine? Cu Hyde?

— Casa de copii din Detroit.

Carrick tace mâlc la celălalt capăt al firului.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, continui.

Vocea mea şovăie în timp ce ruşinea şi furia dau pe dinafară, ca un cocktail otrăvitor. Ana mă strânge şi mai tare în braţe.

— Christian, de ce ţi-ai aminti? A fost cu mult timp în urmă. Dar mama ta şi cu mine putem umple golurile, sunt sigur.

— Da?

Urăsc speranţa din vocea mea.

— Putem veni la tine. Chiar şi acum, dacă vrei.

— Vreţi să veniţi?

Nu-mi vine să cred.

— Bineînţeles. Voi aduce cu mine nişte documente de atunci. Vom ajunge la voi în curând. Aşa vedem şi ce face Ana.

Documente?

— Minunat.

închid şi mă uit la expresia curioasă a Anei.

— Sunt pe drum.

Tot nu-mi pot ascunde mirarea.

Le cer ajutorul părinţilor mei... şi ei vin în fugă.

— Bine. Ar trebui să mă îmbrac, spune Ana.

O strâng şi mai tare în braţe.

— Nu pleca.

— Bine.

Mă copleşeşte cu un zâmbet drăgăstos şi se cuibăreşte din nou lângă mine.

ÎI ÎNTÂMPINĂM PE PĂRINŢII MEI ţinându-ne de mână în uşa li- vingului. Mama se luminează când o vede pe Ana, evident bucuroasă şi recunoscătoare. Cu reţinere, îi dau drumul soţiei mele, lăsând-o pe mama s-o îmbrăţişeze.

Ana, Ana, draga mea Ana, spune ea, aproape imperceptibil. Mi-ai salvat doi dintre copii. Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată?Da. Mama are dreptate. M-a salvat şi pe mine.

Tata o îmbrăţişează pe Ana şi ochii îi strălucesc de afecţiune paternă. O sărută pe frunte. Din spatele lor apare Mia, la care nu mă aşteptam, şi o trage pe Ana cu forţă la piept.

— îţi mulţumesc că m-ai salvat de nemernicii ăia!

Ana tresare.

— Mia! Ai grijă! Are dureri, strig, speriindu-i pe toţi.

Bineînţeles. Au adus-o şi pe Mia pentru că mama nu vrea s-o scape
din ochi. A fost drogată şi răpită cu doar câteva zile în urmă. Iritarea mea faţă de surioara mea se evaporă brusc.

— Of! îmi pare rău, spune ea cu năduf.

— Nu-i nimic, spune Ana, zâmbindu-i Miei forţat.

Mia se năpusteşte spre mine şi mă cuprinde cu braţele.

— Nu fi aşa de morocănos! mă mustră ea încet.

Mă încrunt şi ea se bosumflă în joacă la mine.

La naiba. O îmbrăţişez strâns.

Slavă Domnului că e OK.

Mama vine lângă noi, iar eu îi arăt fotografiile de la Welch. Grace examinează poza de familie. Trage aer în piept şi-şi acoperă gura. Vine şi tata şi-şi pune braţul în jurul umerilor ei, în timp ce cercetează şi el fotografia.

— O, dragule.

Grace se întinde şi-şi pune palma pe obrazul meu, cu ochii răvăşiţi de şoc şi consternare.

De ce? Oare nu voia ca eu să ştiu despre asta?

Taylor ne întrerupe.

— Domnule Grey, domnişoara Kavanagh, fratele ei şi fratele dumneavoastră urcă acum.

Ce naiba?

— Mulţumesc, Taylor.

— L-am sunat pe Elliot şi i-am spus că venim, intervine Mia. E o petrecere de bun venit acasă.

Mama şi tata se uită exasperaţi unul la altul. Ana îi priveşte înţelegătoare.

— Ar fi bine să pregătim ceva de mâncare. Mia, vrei să mă ajuţi?

— O, mi-ar face plăcere.

O ia de mână pe Ana şi se îndreaptă spre bucătărie.

Mama şi tata mă urmează în biroul meu. Le fac semn să se aşeze pe scaunele din faţa mesei de lucru. Mă sprijin de birou, brusc conştient că aşa stătea tata când îmi ţinea predici despre prostiile pe care le făceam. Acum roata s-a învârtit, iar ironia situaţiei nu-mi scapă. Am nevoie de răspunsuri şi ei sunt aici -probabil că sunt dispuşi să facă lumină în acest capitol întunecat din viaţa mea. îmi ascund furia şi-i privesc pe amândoi, aşteptând cu nerăbdare.

Grace este prima care vorbeşte, cu vocea ei clară şi autoritară, de doctor.

— în această poză este familia Collier. La ei ai stat în plasament. A trebuit să mergi la ei după ce mama ta biologică a murit, pentru că, potrivit legii, trebuia să aşteptăm să vedem dacă aveai rude care să te revendice.

Ah.

Vocea i se stinge.

— A trebuit să te aşteptăm. A fost chinuitor. Două luni întregi, închide ochii, ca şi cum ar retrăi durerea. E şocant. Furia mi se
topeşte în timp ce mă sufoc cu propria respiraţie. Tuşesc pentru a-mi ascunde emoţia.

— în fotografie.

Fac un gest spre fotografia pe care Grace o ţine în mână.

— Băiatul cu părul roşcat. Acela este Jack Hyde. Carrick se apleacă şi examinează fotografia împreună.

— Nu mi-l amintesc, se gândeşte tatăl meu. Mama clatină din cap, cu o expresie deznădăjduită.

— Nu, nici eu. Aveam ochi doar pentru tine, Christian.

— S-au... s-au purtat frumos? întreb şovăitor, cu glas slab.

— Familia Collier?

Ochii lui Grace se umplu de lacrimi.

— Ah, dragule. Au fost minunaţi. Doamna Collier te adora. Răsuflu uşurat, în tăcere.

— M-am tot întrebat. Nu-mi mai aminteam.

Grace mă priveşte cu înţelegere. Se întinde şi mă ia de mână, implo- rându-mă cu ochii ei de culoarea alunei.

— Christian, ai fost un copil traumatizat. Nu voiai sau nu puteai să vorbeşti. Erai numai piele şi os. Nici măcar nu-mi

pot imagina ororile pe care le-ai îndurat în primii ani de viaţă. Dar asta s-a terminat odată cu familia Collier.

Mă strânge de mână, dorindu-şi s-o cred.

— Erau oameni buni.

— Aş vrea să mi-i pot aminti, şoptesc.

Ea se ridică şi mă prinde de mână.

— N-ai de ce. Nouă ni s-a părut o veşnicie, pentru că te-am dorit atât de mult, dar au fost doar două luni. Deja primiserăm aprobarea de adopţie, slavă Domnului. Altfel, procesul ar fi durat mai mult.

— Uite, spune Carrick, trebuie să fie chinuitor să nu-ţi aduci aminte nimic, dar am câteva lucruri din acea perioadă pentru tine. Poate că te vor ajuta să-ţi aminteşti.

Din buzunarul interior al sacoului scoate un plic mare. Mă aşez la birou, îmi iau inima în dinţi şi-l deschid. înăuntru găsesc un CV al domnului şi doamnei Collier şi detalii despre familia lor, o fiică şi doi fii. Câteva scrisori şi două desene... desenele mele?

Mă uit la ele şi mă străbate un fior.

Ambele sunt desenate cu creionul. O casă cu uşă galbenă, desenată de un copil. Şi personaje făcute din beţe: doi adulţi, cinci fraţi şi surori.

Soarele străluceşte peste ei toţi. Imens. Strălucitor.

A doua imagine este similară, dar toţi copiii ţin în mână ceea ce par a fi nişte conuri cu îngheţată.

Pare un desen vesel.

— în fiecare săptămână, primeam rapoarte despre tine din partea lor. Şi te vizitam. în fiecare weekend.

— De ce nu mi-aţi spus?

Grace şi Carrick schimbă o privire.

— Nu a venit niciodată vorba, fiule.

Carrick strânge din dinţi şi remuşcarea i se strecoară în glas. Ridică din umeri.

— Voiam să uiţi despre toate...

E copleşit.

Dau din cap. *înţeleg.*

Să uit de viaţa mea alături de târfa aia drogată.

Să uit de proxenetul ei.

Să uit de existenţa mea de dinainte să devin fiul lor.

Nu-i învinovăţesc. Mi-ar plăcea să uit totul.

De ce ar vrea cineva să-şi amintească aşa ceva?

— Sper că ţi-am răspuns la unele dintre întrebările tale, spune el.

— Da. Mă bucur că v-am sunat. A fost ideea Anei.

Carrick zâmbeşte.

— E o femeie curajoasă, Christian.

Se uită iarăşi la Grace. Ea dă din cap, acordându-i parcă permisiunea.

Tata îmi întinde un alt plic.

îl deschid nedumerit. înăuntru este un certificat de naştere.

STATUL MICHIGAN CERTIFICAT DE NAŞTERE

Număr de înregistrare		Data înregistrării
121-83-757899		29 iunie 1983

„NUMELE COPILULUI (DE BOTEZ, DE FAMILIE) Kristian Pusztai

DATA NAŞTERII	SEX	LOCUL NAŞTERII
18 iunie 1983	Masculin	Detroit, Wayne County

NUMELE MAMEI (DINAINTEA CĂSĂTORIEI)	VÂRSTA MAMEI	LOCUL DE NAŞTERE AL MAMEI
Eletke Pusztai	19 ani	Budapesta, Ungaria

NUMELE TATĂLUI	VÂRSTA TATĂLUI	LOCUL DE NAŞTERE
Necunoscut	Necunoscută	AL TATĂLUI
Necunoscut		

Prin prezenta certificăm că toate cele scrise mai sus sunt reprezentarea adevărată şi corectă a faptelor legate de naşterea acestui copil. Starea Civilă, Departamentul de Sănătate Publică, Michigan

Kristian! Un tremur îmi străbate şira spinării. *Numele meu!* Şi târfa drogată! *Are un nume.*

De nicăieri îl aud pe nenorocitul de proxenet strigând:

— Ella!

Ella... prescurtarea de la Eletke. în mod normal, îi spunea „târfa”. Alung gândul ăsta.

— De ce îmi arătaţi asta acum? întreb răguşit, privindu-mi părinţii.

— L-am găsit alături de scrisori şi de desene. în scrisori, doamna Collier îţi spune Christian cu K. Aşa că, dacă te întrebai...

— Mama face o pauză.De ce aţi schimbat ortografia?

— Pentru că eşti un dar. Pentru noi. De la Dumnezeu.

Mă uit fix la ea. Stupefiat. *Un dar? Eu*? Cu toate bătăile de cap pe care le-am dat celor doi oameni care stau în faţa mea, ei asta cred despre mine?

— Am simţit că îi suntem datori lui Dumnezeu. întotdeauna ai fost un dar, Christian, murmură Carrick.

Lacrimile mi se adună în ochi şi respir adânc.

Un dar.

— Copiii sunt un dar. întotdeauna.

în ochii scânteietori ai lui Grace se citeşte dar adoraţia maternă şi ştiu ce a lăsat nespus — că voi afla asta de unul singur, peste câteva luni. Se întinde spre mine şi-mi mângâie părul de pe frunte. îi zâmbesc şi, ri- dicându-mă, o trag în braţele mele.

— Mulţumesc, mamă.

— Cu plăcere, fiule.

Carrick ne îmbrăţişează pe amândoi.

închid ochii şi, luptându-mă cu lacrimile, o accept.

Iubirea necondiţionată.

A părinţilor mei.

Aşa cum ar trebui să fie.

Ajunge. Mă retrag.

— O să citesc scrisorile mai târziu.

Am glasul răguşit de emoţie.

— Bine.

— Ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi, mormăi.

— Ţi-ai amintit ceva? întreabă Carrick.

Clatin din cap.

— Poate îţi vei aminti, poate nu, dar nu-ţi face griji, fiule. Ne ai pe noi. Ai familia ta. Şi, aşa cum spune mama ta, cei din familia Collier erau oameni buni.

Mă strânge de braţ uşor. Căldura şi afecţiunea mi se răspândesc prin tot corpul.

Ne întoarcem în living, dar eu mă mişc cu încetinitorul, deconectat de la realitate, cu capul gata să-mi explodeze de la toate aceste revelaţii. Cercetez din priviri camera în căutarea Anei; e cu Elliot şi Kate lângă bla- tul din bucătărie, mâncând nişte tartine.

De undeva, din adâncul creierului meu, din partea care îmi păstrează cele mai vechi amintiri, îmi revine un fragment

— o imagine cu o familie adunată în jurul unei mese de lemn. Râzând. Glumind. Mâncând... macaroane cu brânză.

Familia Collier.

Mă trezesc din amintirile mele când o văd pe Ana cu un pahar de şampanie roz în mână.

Junior!

Mă duc să-i iau alcoolul din mână, dar Kate îmi iese în cale.

— Kate, o salut.

— Christian, îmi răspunde ea, la fel de tăios ca de obicei.

— Medicamentele tale, doamnă Grey?

Am un ton ameninţător în timp ce îi fac semn spre paharul pe care Ana îl ţine în mână, încercând să nu dau nimic de gol. Dar Ana mijeşte ochii şi ridică bărbia, în semn de sfidare. Grace ia un pahar plin de la Elliot, se apropie de Ana şi-i şopteşte ceva la ureche.

Schimbă un zâmbet subtil şi ciocnesc paharele.

Mamă! Mă strâmb la amândouă, dar ele mă ignoră.

— Şmechere!

Elliot mă bate pe spate şi-mi oferă un pahar.

— Frate.

Mă aşez cu Elliot pe canapea, fără s-o slăbesc pe Ana din priviri.

— Doamne, cred că ţi-ai făcut o mie de griji.

-Mda.

— Mă bucur că nemernicul ăla a fost prins, în sfârşit. E în drum spre închisoare.

— Da.

Elliot se încruntă.

— Ai pierdut un meci de milioane.

— Meci?

Vrea să vorbim despre baseball? încearcă să-mi abată atenţia? E supărat că Mariners a pierdut azi în faţa celor de la Rangers, dar mi-e greu să mă concentrez la ceea ce spune pentru că nu o slăbesc pe Ana din priviri. Carrick se aşază lângă ea, iar Grace îl sărută pe obraz, apoi se mută alături cu Mia şi Ethan — care stau comod pe canapea — lăsând-o pe Ana să vorbească cu tata.

Tatăl meu şi soţia mea poartă o conversaţie în şoaptă.

Despre ce vorbesc? Despre mine?

— Nu asculţi nimic din ce spun, boule.

Elliot mă readuce la realitate.

— Sigur. Rangers.

Mă loveşte peste braţ.

— Ia o pauză, spune el. Ai avut câteva zile grele. Ar trebui să veniţi să vă vedeţi casa.

— Da, mi-ar plăcea. Aveam de gând să facem asta şi apoi s-a dezlănţuit iadul.

— Ana şi Mia. La naiba.

Expresia lui Elliot este una sumbră.

— Mă bucur că soţia ta l-a doborât pe nemernicul ăla, spune el, iar eu încuviinţez.

— Bună, Christian.

Ethan ni se alătură şi îi sunt recunoscător.

— Te-ai uitat la meci? întreabă Elliot şi amândoi discută despre homerun-ul lui Beltre împotriva celor de la Mariners.

Nu le mai dau atenţie atunci când Ana se îndreaptă spre noi.

— Mă bucur să vă văd pe toţi, îi spune ea lui Carrick, aşezându-se lângă mine.

— O singură înghiţitură, îi şoptesc, încruntat.

Pe care deja ai băut-o. Îi iau paharul din mână.

— Da, domnule.

Flutură din gene, ochii i se umbresc şi devin brusc plini de promisiuni. Corpul meu se trezeşte la viaţă, iar eu îl ignor.

Iisuse. Avem musafiri.

O cuprind cu braţul peste umeri şi-i arunc o privire rapidă.

Fii cuminte, Ana.

ANA STĂ ÎNTINSĂ ÎN PAT, privindu-mă cum mă dezbrac.

— Părinţii mei cred că faci minuni.

îmi arunc tricoul pe scaun.

— Ce bine că tu ştii că nu e adevărat.

— A, habar n-am.

— Ai reuşit să mai umpli din goluri?

— Cât de cât. Am locuit cu familia Collier timp de două luni, cât timp mama şi tata au aşteptat actele. Aveau deja aprobarea pentru adopţie datorită lui Elliot, dar legea îi obliga să aştepte, pentru a verifica dacă aveam rude în viaţă care să mă revendice.

— Ce părere ai despre asta?

— Despre faptul că nu am rude în viaţă?

Mă simt uşurat!

— Să le ia naiba. Dacă erau la fel ca târfa aia drogată...

Clatin din cap.

Mulţumesc Domnului pentru mama şi tata.

Ei au fost — şi *sunt* — un dar pentru mine.

îmi pun pantalonii de pijama şi mă urc în pat, ghemuindu-mă lângă soţia mea, mai mult decât recunoscător că este aici, cu mine. îşi înclină capul, cu o expresie caldă, dar ştiu că vrea să spun mai multe.

— îmi aduc aminte, meditez eu.

Macaroane cu brânză... da.

— îmi amintesc mâncarea. Doamna Collier ştia să gătească. Şi cel puţin acum ştim de ce nenorocitul ăla e atât de obsedat de familia mea.

O amintire neclară îşi face loc la suprafaţă.

Stai... nu obişnuia doamna Collier să stea pe marginea patului meu?

Mă înveleşte într-un pătuţ şi ţine în mână o carte.

— Futu-i!

— Cee?

— Acum are logică!

— Ce anume?

— Păsărel. Doamna Collier îmi spunea Păsărel.

Ana mă priveşte nedumerită.

— Are logică?

— Biletul. Biletul de răscumpărare pe care l-a lăsat nenorocitul ăla. Scria ceva de genul: „Ştii cine sunt eu? Pentru că eu ştiu cine eşti tu, Păsărel".

Ana pare confuză.

— E dintr-o carte pentru copii. O aveau soţii Collier. Se numea „1\i eşti mama mea?" La naiba.

Văd coperta cu ochii minţii: pasărea şi câinele bătrân şi trist.

— îmi plăcea cartea aia. Doamna Collier obişnuia să mi-o citească. Iisuse. El ştia. Nenorocitul ăla ştia.

Deşi nu-mi amintesc de el... Slavă Domnului.

— Vei spune asta poliţiei?

— Da. Voi spune. Dumnezeu ştie ce va face Clark cu această informaţie.

Expir. Amintirile lipsă sunt aici, în creierul meu. E o adevărată uşurare. Şi încă o dată mă bucur că părinţii mei au venit la mine în această seară. Au ridicat obstacolele din calea acestor amintiri.Ana zâmbeşte, bucurându-se pentru mine, cred. Dar ajunge cu istoria mea amestecată. îi datorez Anei o explicaţie. Dar de unde să încep? Poate e prea obosită; a muncit din greu ca să-mi întâmpine cu atâta drag familia.

— Mulţumesc pentru această seară.

— Pentru ce anume?

— Pentru că ai pregătit mâncare pentru familia mea într-un timp atât de scurt.

— Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte-i Miei. Şi doamnei Jones. Ea păstrează cămara aprovizionată.

Ana! Acceptă şi tu un compliment. Mă scoate din minţi uneori, dar renunţ.

— Cum te simţi, doamnă Grey?

— Bine. Tu cum te simţi?

— Bine.

Ochii Anei se luminează, iar degetele ei îmi dansează pe burtă. Râd şi o prind de mână.

— O, nu. Să nu-ţi vină vreo idee.

Strânge dezamăgită din buze şi se uită din nou la mine printre gene.

— Ana, Ana, Ana, Ana, ce-o să mă fac eu cu tine?

îi sărut părul.

— Am eu nişte idei.

Se foieşte lângă mine şi se opreşte brusc, cu faţa schimonosită de durere.

Ana! Eşti rănită.

Zâmbeşte repede, ca să mă liniştească.

— Iubito, ai trecut prin multe. în plus, am o poveste de noapte bună.

Ridică privirea, aşteptând.

— Voiai să ştii...

închid ochii şi înghit în sec, în timp ce mintea îmi zboară înapoi în timp, în adolescenţa mea.

Am din nou cincisprezece ani.

— Imaginează-ţi: un adolescent care caută să câştige nişte bani în plus ca să poată bea pe ascuns.

Deschid ochii, dar încă mă văd aşa cum eram pe atunci: un adolescent înalt, dar slab, în pantaloni scurţi, cu părul arămiu şi cu o atitudine belicoasă.

Aşa eram eu.

La naiba.

Mă mut într-o parte, astfel încât Ana şi cu mine să stăm faţă în faţă. Ochii ei sunt mari şi plini de întrebări. Respir adânc.

— Aşadar, eram în curtea din spate a familiei Lincoln, curăţând nişte moloz şi gunoaie de la anexa pe care domnul Lincoln tocmai o construise la casa lor.

închid din nou ochii şi sunt acolo. Parfumul florilor de vară pluteşte greu în aer. Insectele bâzâie, iar eu le îndepărtez. Căldura soarelui de la amiază nu-mi dă pace, aşa că mă dezbrac de tricou. Şi o văd pe Elena. Poartă cea~mai decoltată rochie pe care am văzut-o vreodată — abia dacă îi acoperă corpul.

Când mă uit la Ana, ea încă mă priveşte, agăţată de fiecare cuvânt al meu.

— Era o zi fierbinte de vară. Muncisem din greu.

Chicotesc, amintindu-mi că aceasta a fost probabil una dintre puţinele zile din viaţa mea în care am făcut muncă fizică.

— Eram istovit după ce am mutat molozul acela. Eram singur, iar Ele... doamna Lincoln a apărut de nicăieri şi mi-a adus nişte limonadă. Am schimbat câteva cuvinte, iar eu am făcut o remarcă obraznică şi ea m-a pălmuit. M-a pălmuit foarte tare.

Mâna mi se duce automat la obraz când îmi amintesc de acea înţepătură nefamiliară. Nimeni nu mă mai plesnise aşa.

Ochii mei sunt aici, băiete. Doamna Lincoln îşi îndreaptă două degete spre faţă.

M-a prins că mă holbam la sânii ei.

Mă rog. N-aveai cum să-i ratezi.

Futu-i.

Mi s-a sculat. Instantaneu. Aproape explodam.

Privirea doamnei Lincoln se îndreaptă spre pantalonii mei.

Futu-i. Erecţia mea! E umilitor.

Îţi place asta, nu-i aşa? spune pe un ton tărăgănat şi zâmbeşte sexy, cu buzele ei roşii.

Cred că o să-mi dau drumul în pantaloni.

— Dar apoi m-a sărutat. Şi, când a terminat, m-a pălmuit din nou.

Gura îi este fierbinte. Udă. Puternică. Tot ce am visat vreodată.

— Nu mai fusesem niciodată sărutat sau lovit în felul acela.

Ana scoate un geamăt.

Futu-i.

— Chiar vrei să auzi asta?

Ana face ochii mari şi şopteşte, într-o suflare.

— Doar dacă vrei tu să-mi spui.

— încerc să-ţi ofer un context.

Dă din cap, dar arată de parcă ar fi văzut o nenorocită de fantomă, iar eu şovăi. Ar trebui să continui? Mă uit adânc în ochii ei speriaţi şi nu văd decât alte întrebări. E flămândă după informaţii; întotdeauna e flămândă după mai mult.

Mă rostogolesc pe spate, mă uit în tavan şi-mi continui povestea tristă.

— Mă rog, fireşte, eram confuz şi furios... şi excitat ca naiba. Adică, o femeie mai în vârstă şi sexy se dă la tine în felul ăsta.

A fost prima dată când m-a sărutat cineva.

Prima dată. A fost raiul. Şi iadul.

— S-a întors în casă, lăsându-mă în curtea din spate. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eram complet pierdut.

Voiam să mă masturbez chiar acolo. Dar, bineînţeles, nu puteam.

— Aşa că m-am întors la muncă, încărcând molozul în tomberon. Când am plecat în seara aceea, m-a rugat să mă întorc a doua zi. Nu a pomenit nimic despre ce se întâmplase. A doua zi m-am întors. Abia aşteptam s-o revăd.

Şoptesc, ca şi cum aş fi în confesional.

— Nu m-a atins când m-a sărutat.

Doar pe faţă, acolo de unde m-a prins. A fost o revelaţie.

Mă întorc spre Ana.

— Trebuie să înţelegi — viaţa mea a fost iadul pe pământ. Eram o erecţie ambulantă, aveam cincisprezece ani, eram înalt pentru vârsta mea, cu hormonii razna. Fetele de la şcoală...

Erau interesate.

Şi eu eram... dar nu suportam să fiu atins.

Mă împotriveam tuturor.

Şi i-am îndepărtat pe toţi cu furia mea.

— Eram furios, furios pe toată lumea, pe mine însumi, pe ai mei. Nu aveam prieteni. Terapeutul meu de atunci era un dobitoc total. Ai mei mă ţineau în lesă, nu înţelegeau.

Mă uit în tavan, gândindu-mă la cât de atenţi fuseseră Carrick şi Grace în seara asta.

— Pur şi simplu, nu suportam să mă atingă cineva. Nu puteam. Nu suportam pe nimeni lângă mine. Obişnuiam să mă bat. Mă băteam mereu. M-am băgat în nişte încăierări groaznice. Am fost exmatriculat din câteva şcoli. Dar era un mod de a mă descărca. De a tolera un fel de contact fizic.

Strâng pumnii, amintindu-mi de o încăierare anume.

Wilde. Nenorocitul ăla. Se lua de copiii mai mici.

— Mă rog, ai prins ideea. Şi când m-a sărutat, m-a prins doar de faţă. Nu m-a atins.

A fost o mare uşurare.

Să experimentez, în sfârşit, acel tip de contact.

Şi a fost atât de excitant.

Viaţa mea s-a schimbat în acel moment.

Totul s-a schimbat.

— în fine, a doua zi m-am întors la ea acasă, fără să ştiu la ce să mă aştept. Şi o să te scutesc de detaliile scabroase, dar a fost la fel.

Aş putea biciui un sălbatic ca tine. în mintea mea răsună vorbele Elenei.

Sălbatic? *Ştie!*

Mă vede.

Soiul rău.

— Şi aşa a început relaţia noastră.

Alung această amintire şi mă întorc din nou cu faţa la Ana.

— Şi ştii ceva, Ana? Lumea mea s-a limpezit. A devenit clară. Totul a devenit clar. Era exact ceea ce aveam nevoie. A fost o gură de aer proaspăt. Lua deciziile, mă elibera, mă lăsa să respir. Şi chiar şi când s-a terminat, lumea mea a rămas limpede datorită ei. Şi aşa a fost... până când te-am întâlnit pe tine.

Dintr-odată, un potop de emoţii mă copleşeşte, aproape înghiţindu-mă.

Ana.

Iubirea mea.

Întind mâna, îi dau o şuviţă de păr după ureche, pentru că vreau — nu, pentru că trebuie s-o ating.

— Mi-ai întors lumea pe dos.

Brusc, îi văd chipul palid şi trist, părăsindu-mă în timp ce uşile liftului se închid.

— Lumea mea era ordonată, calmă şi controlată, apoi ai intrat tu în viaţa mea cu gura ta mare, cu inocenţa, cu frumuseţea şi cu îndrăzneala ta tăcută şi tot ce fusese înainte de tine devenise pur şi simplu plictisitor, gol, mediocru. Nu era nimic.

Ana trage aer în piept.

— M-am îndrăgostit, îi şoptesc şi-mi trec degetele peste obrazul ei.

— Şi eu, răspunde ea, iar eu îi simt răsuflarea pe faţa mea.

— Ştiu.

— Ştii?

— Da.

Eşti încă aici cu mine, ascultând această poveste tristă şi tulburătoare. Tu m-ai salvat.

Zâmbeşte timid.

— în sfârşit, murmură ea.

— Şi asta a pus totul în perspectivă pentru mine. Când eram adolescent, Elena era centrul lumii mele. Aş fi făcut orice pentru ea. Şi ea a făcut multe pentru mine. M-a convins să nu mai beau. M-a făcut să învăţ la şcoală. Ştii, mi-a oferit un mecanism de adaptare pe care nu-l aveam înainte, mi-a permis să experimentez lucruri pe care nu credeam că le pot trăi.

— Atingerea, spune Ana.

— într-o oarecare măsură.

Ana ridică din sprâncene, iar ochii i se umplu de noi întrebări. Nu am de ales decât să-i răspund.

— Când creşti cu o imagine de sine negativă, crezând că eşti un fel de paria, un sălbatic ce nu poate fi iubit, îţi închipui că meriţi să fii bătut.

Fac o pauză, analizându-i reacţia.

— Ana, este mult mai uşor să-ţi porţi durerea pe dinafară.

E mult mai greu în interior.

Nu mă gândesc prea mult la asta.

— Ea mi-a canalizat furia. în mare parte, spre interior — îmi dau seama acum. Dr. Flynn mi-a tot vorbit despre asta, o vreme. Abia de curând am văzut relaţia noastră aşa cum era cu adevărat. Ştii, de ziua mea.

Ana se strâmbă.

— Pentru ea, acea latură a relaţiei noastre era despre sex şi control, despre o femeie singură care găseşte un fel de alinare în băiatul cu care se joacă.

— Dar ţie îţi place să deţii controlul, spune ea.

— Da, îmi place. întotdeauna îmi va plăcea, Ana. Aşa sunt eu. Am renunţat la el pentru o scurtă perioadă de timp. Am lăsat pe altcineva să ia toate deciziile în locul meu. Nu puteam s-o fac singur — nu eram în stare. Dar, prin supunerea mea faţă de ea, m-am regăsit pe mine însumi şi am găsit puterea de a mă concentra asupra vieţii mele. De a prelua controlul şi de a lua propriile mele decizii.

— De a deveni dominator?

— Da.

— Decizia ta?

— Da.

— De a renunţa la Harvard?

— Decizia mea, cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Până când te-am întâlnit pe tine.

— Pe mine?

— Da. Cea mai bună decizie pe care am luat-o a fost să mă căsătoresc cu tine.

îi zâmbesc.

— Nu de a-ţi înfiinţa compania? şopteşte ea.

Clatin din cap.

— Nu de a învăţa să zbori?

Nu, draga mea.

— Tu.

îi mai mângâi încă o dată obrazul, minunându-mă cât este de catifelat.

— Ea ştia.

— Ce ştia?

— Că eram îndrăgostit până peste cap de tine. M-a încurajat să vin în Georgia să te văd şi mă bucur că a facut-o. A crezut că te vei speria şi vei pleca. Ceea ce ai şi făcut.

Ana clipeşte, iar culoarea i se scurge din obraji.

— A crezut că am nevoie de toate capcanele stilului de viaţă de care mă bucuram.

— Să fii dominator?

Da.

— Asta îmi permitea să-i ţin pe toţi la distanţă, îmi oferea control şi-mi păstra detaşarea, sau cel puţin aşa credeam eu. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de ce.

— Mama ta biologică?

— Nu voiam să fiu iarăşi rănit. Şi apoi m-ai părăsit.

Văd uşile liftului închizându-se din nou în faţa Anei şi-mi amintesc că mi s-a părut că am rămas pe jos, în holul de la intrare timp de ore întregi.

— Şi am fost distrus. Inspir adânc.

— Am evitat intimitatea atât de mult timp — nu ştiu cum să fac asta.

— Te descurci de minune.

îmi atinge buzele cu degetul, iar eu i-l sărut. Ne privim unul pe celălalt. Şi, ca întotdeauna, mă înec în ochii ei albaştri.

— Ţi-e dor? mă întreabă.

— Dacă mi-e dor?

— De acel stil de viaţă.

— Da, îmi lipseşte.

După privirea ei, nu sunt sigur că mă crede.

— Dar numai în măsura în care îmi lipseşte controlul pe care îl aduce. Şi, sincer, cascadoria ta stupidă...

Mă opresc brusc.

— ... care mi-a salvat sora...

Tu, femeie nebună. Rea. Şi frumoasă.

— Aşa ştiu.

— Ce ştii? se încruntă ea.

— Ştiu cu adevărat că mă iubeşti.

— Chiar aşa?

— Da. Pentru că ai riscat atât de mult. Pentru mine. Pentru familia mea.

încruntarea i se adânceşte, iar eu nu mai pot rezista. întind mâna şi îi mângâi fruntea cu vârful degetului.

— Faci un v aici când te încrunţi. îmi place să-l sărut. Expresia i se luminează.

— Pot să mă comport atât de urât şi totuşi eşti încă aici, suspin.

— De ce te miri că sunt încă aici? Ţi-am spus că nu aveam de gând să te părăsesc.

— Din cauza modului în care m-am comportat când mi-ai spus că eşti însărcinată.

Degetul meu îi urmăreşte linia frunţii şi-i coboară pe obraz.

— Ai avut dreptate. Sunt un adolescent. Strânge din buze. Spăsită.

— Christian, am spus nişte lucruri îngrozitoare, îmi duc degetul la gură.

— Taci. Am meritat să mi le spui. în plus, asta e povestea mea de noapte bună.

Mă rostogolesc din nou pe spate.

— Când mi-ai spus că eşti însărcinată…

Mă opresc, luptându-mă cu ruşinea şi încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Credeam că vom fi doar noi doi pentru o vreme. Mă gândisem la copii, dar numai la modul abstract. Aveam o idee vagă că vom avea un copil, cândva, în viitor. Eşti încă atât de tânără şi ştiu că eşti ambiţioasă. Ei bine, mi-ai tras preşul de sub picioare. Doamne, ce neaşteptat a fost. Niciodată, nici într-un milion de ani, când te-am întrebat ce se întâmplase, nu mă aşteptam să-mi spui că eşti însărcinată.

Oftez, dezgustat de mine însumi.

— Eram atât de supărat. Supărat pe tine. Supărat pe mine. Supărat pe toată lumea. Şi m-a dus înapoi în timp, la acel sentiment că nimic nu este sub controlul meu. Trebuia să ies. M-am dus să-l văd pe Flynn, dar el era la şedinţa cu părinţii de la şcoală.

Mă uit la ea în timp ce ridic dintr-o sprânceană, sperând că vede partea amuzantă a poveştii. Şi, bineînţeles, o vede.

— Ironic, spune ea şi zâmbim amândoi.

— Aşa că m-am plimbat şi m-am tot plimbat şi m-am trezit la salon. Elena tocmai pleca. A fost surprinsă să mă vadă. Şi, ca să fiu sincer, şi eu am fost surprins să mă trezesc acolo. Şi-a dat seama că eram supărat şi m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. Ne-am dus la un bar mai retras pe care îl cunosc şi am băut o sticlă de vin. Şi-a cerut scuze pentru modul în care s-a comportat ultima dată când ne-am întâlnit. Este supărată că mama nu mai vrea să aibă de-a face cu ea — asta i-a restrâns cercul social —, dar înţelege. Am vorbit despre

afacere, care merge bine, în ciuda recesiunii... Am pomenit că-ţi doreşti copii.

— Credeam că ai anunţat-o că sunt însărcinată.

— Nu, nu i-am spus.

— De ce nu mi-ai spus asta?

Ridic din umeri.

— Nu am avut ocazia.

Erai prea furioasă.

— Ba da, ai avut-o.

— Nu te-am găsit în dimineaţa următoare, Ana. Şi când te-am găsit, erai atât de supărată pe mine.

— Eram.

— Oricum, la un moment dat, în seara aceea — cam pe la jumătatea celei de-a doua sticle — a vrut să mă atingă. Şi am încremenit.

îmi acopăr ochii cu braţul. Sunt îngrozit.

Spune tot, Grey.

— A văzut că m-am ferit. Asta ne-a şocat pe amândoi.

Ana îmi dă braţul la o parte, aşa că mă întorc şi o privesc.

îmi pare rău, iubito.

— Ce e? întreabă Ana.

înghit în sec, încercând să-mi înving stânjeneala.

— S-a dat la mine.

Ana se schimbă la faţă. E îngrozită. Şi furioasă. Din nou.

La naiba.

— A fost o clipă, suspendată în timp, continui în grabă. Mi-a văzut expresia şi şi-a dat seama cât de mult a depăşit limita. I-am spus că nu, că nu m-am mai gândit la ea în felul acesta de ani întregi şi, în plus — înghit din nou în sec, cu vocea moale — te iubesc. I-am spus că-mi iubesc soţia.

Ana mă priveşte tăcută.

Ah, iubirea mea, la ce te gândeşti? Continui cu greu:

— A dat înapoi imediat. Şi-a cerut scuze din nou, a făcut ca totul să pară o glumă. A spus că e fericită cu Isaac şi cu afacerea, şi că nu ne poartă pică niciunuia dintre noi. A spus că îi lipseşte prietenia mea, dar ştie că viaţa mea este acum alături de tine. Şi cât de ciudat a fost totul, având în vedere ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am aflat în aceeaşi încăpere. Am fost de acord cu ea. Ne-am spus adio. I-am spus că n-o voi mai vedea niciodată, iar ea a plecat.

— V-aţi sărutat?

— Nu!

Doamne, nu.

— N-aveam cum să suport să stau atât de aproape de ea. Eram nefericit. Voiam să mă întorc acasă, la tine. Dar ştiam că m-am purtat urât Am rămas şi am terminat sticla, apoi am început să beau whisky. în timp ce beam, mi-am amintit că mi-ai spus la un moment dat: *„Dacă ar fi fost fiul meu..."* Şi am început să mă gândesc la Junior şi la cum a început relaţia mea cu Elena. Şi asta m-a făcut să mă simt... stingher. Nu mă mai gândisem niciodată la povestea aceasta aşa.

— Asta e tot?

Ana respiră uşurată.

— Cam aşa ceva.

-Ah.

— Ah?

— S-a terminat?

— Da. S-a terminat de când mi-ai ieşit în cale. Mi-am dat seama de asta în acea seară, la fel şi ea.

— îmi pare rău, spune ea.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost atât de furioasă a doua zi.

— Iubito, ţi-am înţeles furia.

Furia mă caracterizează.

Oftez.

— Vezi tu, Ana, eu te vreau numai pentru mine. Nu vreau să te împart cu nimeni. Ceea ce este între noi doi, eu nu am mai avut niciodată. Vreau să fiu centrul universului tău, cel puţin pentru o vreme.

— Eşti, obiectează ea. Asta nu se va schimba.

— Ana, îi şoptesc blând, cu un zâmbet resemnat, pur şi simplu nu este adevărat. Cum ar putea fi?

Lacrimile i se adună în ochi.

— La naiba — nu plânge, Ana. Te rog, nu plânge.

îmi pun mâna pe obrazul ei.

— îmi pare rău.

îi tremură buza. îmi trec degetul mare peste buzele ei în timp ce simt că mă înţeapă inima.

— Nu, Ana, nu. Să nu-ţi pară rău. Vei mai iubi pe cineva. Şi ai dreptate. Aşa trebuie să stea lucrurile.

— Blip te va iubi şi pe tine. Tu vei fi centrul lumii lui Blip... Junior. Copiii îşi iubesc părinţii necondiţionat, Christian.

Simt cum pălesc la faţă.

— Aşa vin ei pe lume, continuă Ana, cu pasiune în glas. Programaţi să iubească. Toţi copiii, chiar şi tu. Gândeşte-te la acea carte pentru copii care-ţi plăcea când erai mic. încă o voiai pe mama ta. O iubeai.

Ella.

Hei, Viermişor. Hai să găsim maşinuţele.

Sunt pe marginea unui vârtej întunecat.

Mă clatin, încercând să-l depăşesc.

— îmi pun mâna sub bărbie şi-mi privesc frumoasa soţie, încercând să găsesc cuvintele potrivite în timp ce mă lupt cu vârtejul, mă lupt să înot departe de orice durere.Nu, şoptesc.

Lacrimile Anei se revarsă pe obraji.

— Ba da, o iubeai. Bineînţeles că o iubeai. Nu era o opţiune. De aceea eşti atât de rănit.

Tot aerul a părăsit camera şi corpul meu. Mă simt tras în jos, într-o prăpastie.

— De aceea eşti capabil să mă iubeşti, spune ea. Iart-o. A avut propria ei lume de durere cu care a fost nevoită să se confrunte. A fost o mamă oribilă, iar tu ai iubit-o.

Mă pierd în vârtej. Mă sufoc. *Hei, Viermişor. Facem un tort? Mami zâmbeşte şi îmi ciufuleşte părul. Poftim. Mami îmi dă o perie, îmi zâmbeşte. Mami e drăguţă. Are părul lung. Cântă. E fericită.* Vezi, Grey?

Au fost nişte momente fericite...

— Obişnuiam să-i perii părul. Era drăguţă.

— E suficient să mă uit la tine şi să-mi dau seama că aşa era.

— A fost o mamă oribilă.

Ana încuviinţează. Ochii ei înlăcrimaţi sclipesc de compasiune, închid ochii şi mărturisesc:

— Mi-e teamă că voi fi un tată oribil. Ana mă mângâie peste faţă, liniştindu-mă.

— Christian, crezi măcar o clipă că te-aş lăsa să fii un tată oribil? Deschid ochii şi mă uit fix la ea.

Şi iat-o... sclipirea Anastasiei Steele. O alăturare atât de potrivită.

Războinica mea, luptând pentru mine, cu mine, împotriva mea... pentru copilul nostru.

Simt cum mi se taie respiraţia. Zâmbesc. înmărmurit de admiraţie.

— Nu, nu cred că ai face-o. O mângâi pe obraz.

— Doamne, cât de puternică eşti, doamnă Grey. Te iubesc atât de mult. îi sărut fruntea.

— Nu ştiam că pot să te iubesc atât de mult.

— Ah, Christian, şopteşte ea.

— Acesta a fost sfârşitul poveştii de noapte bună.

— Asta da, poveste.

— Ce-ţi mai face capul?

— Capul meu?

— Te doare?

— Nu.

— Bine. Acum cred că ar trebui să dormi.

Ana nu e convinsă.

— Dormi! exclam. Ai nevoie de somn.

— Am o întrebare, spune Ana.

— A? Care?

— De ce ai devenit dintr-odată... mai deschis, în lipsa unui cuvânt mai bun? îmi spui toate astea, deşi să aflu ceva de la tine este, în mod normal, o experienţă destul de chinuitoare şi dificilă.

— Este?

— Ştii bine că da.

— De ce sunt mai deschis? Habar n-am. Poate pentru că te-am văzut practic moartă pe betonul ăla rece.

Mă crispez, amintindu-mi de Ana întinsă pe jos, în faţa acelui depozit abandonat unde Hyde o ţinea pe sora mea. E traumatizant, aşa că-mi îndrept gândurile spre ceva mai fericit, spre Junior.

— Faptul că o să fiu tată. Nu ştiu ce să zic. Ai spus că vrei să ştii, iar eu nu vreau ca Elena să intervină între noi. Nu are cum. Ea este trecutul, şi ţi-am spus asta de multe ori.

— Dacă nu s-ar fi dat la tine, aţi fi rămas prieteni? întreabă Ana.

— Asta e mai mult decât o întrebare.

— îmi pare rău. Nu trebuie să-mi spui.

Roşeşte şi mă bucur să vad că prinde puţină culoare în obraji.

— Deja mi-ai spus mai multe decât am crezut vreodată că vei face.

— Nu, nu cred, dar ea a simţit că a fost o poveste neterminată de la ziua mea de naştere. A întrecut măsura şi am pus punct. Te rog să mă crezi. Nu am de gând s-o mai văd. Ai spus că e o limită dură pentru tine. E un termen pe care-l înţeleg prea bine.

Ana zâmbeşte.

— Noapte bună, Christian. Mulţumesc pentru povestea ta de noapte bună care m-a lămurit.

— Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Limba ei mă aţâţă. Corpul mi se aprinde. Mă dezlipesc de ea.Nu. Sunt disperat să fac dragoste cu tine, şoptesc excitat.

— Atunci fa-o.

— Nu, trebuie să te odihneşti şi este târziu. Bagă-te la somn. Sting lumina de pe noptieră şi întunericul ne înconjoară.

— Te iubesc necondiţionat, Christian, şopteşte Ana, în timp ce cuibăreşte lângă mine.

— Ştiu, murmur, scăldându-mă în lumina ei. *Tu... şi părinţii mei.*

Necondiţionat

.Duminică, 18 septembrie 2011

Este aproape miezul nopţii. în afară de câteva exerciţii fizice, m-am bucurat de o zi liniştită alături de soţia mea; singurul nostru drum a fost să-l vedem pe Ray, care se reface acum. în afară de asta, am insistat ca Ana să stea în pat şi să se odihnească. A fost de acord, dar tot a răsfoit câteva manuscrise şi nu am reuşit s-o păcălesc să se răzgândească.

Doamna Jones s-a întors de la sora ei şi a pregătit o masă consistentă, cu trei feluri de mâncare pentru noi doi. Pare la fel de îngrijorată ca mine de starea de sănătate a Anei.

Ana a adormit imediat după ora zece.

M-am pus la curent cu ce se întâmplă la birou, iar acum răsfoiesc notiţele pe care doamna Collier le-a scris pentru părinţii mei cât timp eram în grija ei. Are un scris îngrijit şi ordonat, iar cuvintele ei stârnesc mici reminiscenţe ce aruncă lumină în colţurile întunecate ale memoriei mele.

d& două Ifâ peri/kw a,-Lcu/t^ si a,1he^

IOustim,a,ami[tiy^mailmnă,a£bi^i. încă, teţufiă, să, vorbească,.

Nu, spmda/Apoate-sau, nu. Totmie^oă/itenekms'. Ceilatţb copii

suritde&- „Ud de speriaţi de el.

TaceOdfye *când punem, mâna,*

pe el.

Cui IOiistîm,îi este ¡¡mme.

rfteun,af2eti£wuas>peritktoun,a>pUattâde slak.

Pke^etoMeljuuswritpa&t^sLu^^

TkulnoasthĂ,, Pkoehe, S'^ătăs^delOiistmi. iLadotâ,

iaA,***elîitble-*** *leafâ atenţia,.*

St&udesenea^împteun&auel. ***Nu***,CtedcA,***a***,*desenat*

iacunv

.l'Jndemettgephoebe, meftgea lOustuw/.
Da/iamu/tda/tÃ. L-ânilă^tâdMiisr^p/tumscA
Ut. S&^uVtecA acesta, a^^un^WLuLlucka

Amintirile se aprind şi ies la suprafaţă în reprize, dar cel mai mult mă simt copleşit. Eram într-un loc străin, cu o familie străină — trebuie să fi fost îngrozitor de derutant. Nu e de mirare că am preferat să uit acea perioadă. Dar, după ce am citit notiţele, ştiu că nu am păţit nimic rău acolo şi-mi amintesc de Phoebe. îmi cânta. Cântece caraghioase. Era bună şi deosebit de dulce cu mine.

Mă bucur că părinţii mei au păstrat aceste scrisori. îmi amintesc cât de departe sunt acum de acel băieţel înspăimântat. Nu mai sunt aşa. El nu mai există.

Mă gândesc să i le arăt Anei, apoi îmi amintesc reacţia ei când a văzut fotografiile. Tristeţea din ochii ei când se uita la acel copil înfometat şi neglijat. Şi şi-ar aduce aminte de acel nemernic de Hyde... şi de numeroasele lucruri pe care le avem în comun eu şi el.

La naiba cu asta.

A avut destule de înfruntat în ultimele zile.

Bag scrisorile, desenele şi fotografiile într-un dosar cafeniu pe care scrie KRISTIAN şi le aşez la loc sigur, la mine în fişet, pentru o altă zi. Poate pentru atunci când îşi va reveni complet. în plus, trebuie să vorbesc despre aceste lucruri cu Flynn şi ar fi bine să fac asta înainte de a le împărtăşi Anei. Ea e soţia mea, nu terapeutul meu.

închid fişetul şi mă uit la ceas.

Este târziu, iar Ana moţăie când mă strecor în pat şi o trag în braţele mele. Mormăie ceva neinteligibil în timp ce eu îi inspir parfumul liniştitor şi închid ochii.

Talismanul meu de vise.

Luni, îg septembrie 2011

Ana este cuibărită lângă mine, încă adormită. Este ora 7:16 dimineaţa, în mod normal, mă trezesc mai devreme, dar ultimele zile m-au afectat şi pe mine. Ar putea fi şi din cauza antrenamentului pe care l-am făcut ieri. Nu numai că am alergat, dar am făcut şi două circuite în sala de sport şi o oră de antrenament intens la aparatul de vâslit. Zâmbesc spre tavan, cu gândul să ies la alergat din nou în această dimineaţă. Simt că am un exces de energie.

Poate că ar trebui s-o las pe Ana să facă ce vrea cu mine.

Gândul este ispititor.

Futu-i.

Prea ispititor.

Inspir adânc, îmi potolesc poftele trupeşti, îmi iau telefonul şi mă ridic uşor din pat. Poate mă voi întoarce când se va trezi. Acum, mi-e foame.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

Gail e în bucătărie; dacă este surprinsă că sunt încă în pijama, nu lasă să se vadă.

Se duce direct spre aparatul de cafea.

— Bună dimineaţa, doamnă Jones.

— Cum se simte doamna Grey în această dimineaţă?

— încă doarme.

Dă din cap, cu un zâmbet satisfăcut.

— Cu ce vă pot servi?

— O omletă, te rog.

— Cu şuncă, ciuperci şi brânză?

— Sună grozav.

îmi toarnă o ceaşcă de cafea proaspăt preparată.

încep să răsfoiesc *The Seattle Times,* bucuros că soţia mea nu este pe prima pagină, şi mă întreb ce vom face eu şi Ana astăzi. Chiar atunci zăresc secţiunea de imobiliare.

Bineînţeles!

— Gail, o strig. în funcţie de cum se simte Ana, mă gândeam că am putea merge mai târziu la noua casă. Ai putea să ne pregăteşti un picnic?

— Cu plăcere, domnule. îl voi ruga pe Taylor să ducă mâncarea la maşină când va fi gata.

— Mulţumesc.

O sun pe Andrea s-o anunţ că nu voi veni la birou şi o rog să repro- grameze orice întâlnire de astăzi. E impasibilă.

— Da, domnule Grey. Ce mai face doamna Grey? întreabă ea, timid.

— Mult mai bine. Mulţumesc.

— Mă bucur să aud asta.

— Mă găseşti pe mobil astăzi, dacă ai nevoie de mine.

OMLETA MEA E SENZAŢIONALĂ. Mănânc cu plăcere, când ceva îmi atrage atenţia. Ana e în pragul uşii. Pare odihnită; vânătaia de pe obraz s-a estompat, dar este îmbrăcată complet, ca şi cum ar vrea să iasă undeva. Poartă o

fustă la limita indecenţei — e numai picioare şi tocuri înalte, foarte sexy. îmi pierd firul gândurilor.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey. Pleci undeva? întreb răguşit.

— La muncă.

îmi aruncă un zâmbet care luminează camera. Râd de îndrăzneala ei.

— Nu prea cred. Dr. Singh a spus o săptămână de pauză.

— Christian, n-o să-mi petrec ziua lenevind în pat de una singură.

îmi aruncă o privire rapidă şi aprinsă, pe care o simt în toate locurile potrivite.

— Deci aş putea să mă duc la muncă. Bună dimineaţa, Gail.

— Doamnă Grey.

Doamna Jones strânge din buze, încercând să-şi ascundă amuzamentul.

— Doriţi micul dejun?

— Te rog.

— Fulgi de ovăz?

— Aş prefera o omletă cu pâine prăjită integrală.

— Prea bine, doamnă Grey, răspunde Gail, cu un zâmbet larg.

— Ana, nu te duci la serviciu.

Mă amuză faptul că îşi imaginează că asta o să facă.

— Dar...

— Nu, e simplu. Nu te mai certa cu mine.

Eu sunt şeful şefului tău, iar răspunsul este nu.

Mijeşte ochii şi se încruntă când îmi observă ţinuta.

— Te duci la muncă?

Clatin din cap şi mă uit ostentativ spre pantalonii de pijama.

— Nu.

— E luni, nu-i aşa?

Zâmbesc.

— Din câte ştiu, da.

— Tragi chiulul?

După tonul ei, e intrigată şi nu-i prea vine să creadă.

— Nu te las aici de una singură, ca să intri iar în belele. Iar dr. Singh a spus că de-abia peste o săptămână te vei putea întoarce la muncă. îţi aminteşti?

Se aşază pe scaunul de bar de lângă mine, cu fusta mai sus, expunându-şi partea superioară a coapselor, iar eu îmi pierd şirul gândurilor... din nou.

— Arăţi bine, murmur eu, iar ea îşi încrucişează picioarele. Foarte bine. Mai ales aici.

Nu mă pot abţine şi-mi trec degetul peste pielea expusă între partea de sus a ciorapilor ei şi tivul fustei.

— Chestia asta este foarte scurtă, murmur.

Nu-mi pot lua ochii de la picioarele tale, doamnă Grey.

Nu sunt sigur că sunt de acord cu ţinuta asta.

— Chiar aşa? Nu am observat.

Ana face un gest relaxat cu mâna. îmi iau privirea de la picioarele ei şi o privesc. Se înroşeşte în obraji; e o mincinoasă fără speranţă.

— Serios, doamnă Grey?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Nu sunt sigur că hainele acestea sunt potrivite pentru serviciu.

— Ei bine, din moment ce nu mă duc la serviciu, e ceva discutabil, spune ea înţepată.

— Discutabil?

— Irelevant, spune cu gura plină, iar eu îmi ascund zâmbetul.

Iată din nou *acel* cuvânt. Mai iau o gură din omletă.

— Am o idee mai bună.

Ai o idee mai bună?O privesc în ochi şi, dintr-odată, apare acea privire pe care o cunosc atât de bine — dorinţa ei răspunzând dorinţei mele. în spaţiul dintre noi există scântei, e propria noastră electricitate specială. Ea inspiră, iar eu şoptesc, potolind-o:

— Putem merge să vedem cum se descurcă Elliot cu casa.

Este dezamăgită pentru o clipă, dar apoi zâmbeşte la tachinările mele.

— Mi-ar plăcea.

— Bine.

— T\i nu trebuie să lucrezi?

— Nu. Ros s-a întors din Taiwan. Totul a mers bine. Astăzi, totul e în regulă.

Ai anumite avantaje când eşti propriul tău şef.

— Credeam că te duci în Taiwan.

— Ana, erai în spital.

Nu aveam cum să te părăsesc.

-Ah.

— Da... Aşa că astăzi petrec ceva timp de calitate cu soţia mea.

Iau o înghiţitură din cafeaua minunată a doamnei Jones.

— Timp de calitate?

Pofta Anei se strecoară în fiecare silabă.

Ah, draga mea.

Gail pune farfuria cu omletă în faţa Anei.

— Timp de calitate, murmur.

Ochii Anei trec de la buzele mele la micul ei dejun. Şi micul dejun are câştig de cauză.

La naiba. Blocat de omletă.

— Mă bucur să te văd mâncând, zic şi, dând farfuria la o parte, cobor de pe scaunul de bar şi-i sărut părul Anei. Mă duc să fac un duş.

— Ăăă... pot să vin să te frec pe spate? întreabă ea, între două îmbucături.

— Nu. Mănâncă.

Mă îndrept cu paşi mari spre baie, simţindu-i privirea asupra mea. îmi scot tricoul în timp ce mă îndepărtez şi nu ştiu dacă fac asta ca s-o ispitesc să mi se alăture la duş sau nu. Devine din ce în ce mai greu să-mi ţin mâinile departe de ea, în mai multe feluri.

Grey, maturizează-te.

ANA A INSISTAT SĂ MERGEM mai întâi să-l vizităm pe Ray, dar nu stăm prea mult. Domnul Rodriguez este cu el şi urmăresc împreună un meci de fotbal britanic de ieri — Manchester United vs. Chelsea.

Manchester United are două goluri avantaj, ceea ce pare să-l mulţumească enorm pe domnul Rodriguez, judecând după strigătele sale de încurajare.

Oftez. Oricât aş încerca, nu mă interesează fotbalul.

Anei i se face milă de mine şi-l anunţă pe Ray că plecăm.

Slavă Domnului.

MĂ LAS PE SPATE ŞI MĂ RELAXEZ în timp ce mergem cu R8-ul meu spre noua casă. De-abia aştept să văd ce a distrus Elliot şi, sper, bazele viitoarei noastre case.

Ana şf-a schimbat tocurile foarte înalte cu nişte balerini mai potriviţi; bate din picior pe un cântec de la Crosby, Stills & Nash care se aude în boxele Audi-ului, părând fericită că a ieşit din casă. Două zile de repaus la pat i-au prins bine. Are culoare în obraji şi un zâmbet sensibil şi dulce când mă uit la ea. Pare să fi uitat de îngrozitoarea întâlnire cu maleficul Hyde.

îl alung din mintea mea.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Vreau să-mi păstrez buna dispoziţie.

Din seara în care mi-am descărcat sufletul mă simt mai fericit. Habar nu aveam că destăinuirile în faţa soţiei mele vor avea un efect atât de benefic. Nu ştiu dacă este datorită faptului că am alungat în sfârşit fantoma Elenei Lincoln sau pentru că părinţii mei mi-au oferit unele dintre piesele lipsă din puzzle-ul incomplet al copilăriei mele, dar inima mea este cumva mai uşoară — mai liberă, chiar —, dar legată, la fel de constant ca întotdeauna, de frumoasa femeie de lângă mine.

Ana mă cunoaşte.

Ea îmi răsfrânge întunericul şi-l transformă în lumină strălucitoare.

Clatin din cap în faţa gândurilor mele fanteziste.

Floricele, Grey.

Este încă aici, în ciuda tuturor faptelor mele.

Căldura iubirii ei mi se răspândeşte în vene.

întind mâna spre ea, o strâng de picior, apoi îmi plimb degetele peste pielea goală de deasupra coapsei, bucurându-mă de ea.

— Mă bucur că nu te-ai schimbat.

Ana îşi pune mâna peste a mea.

— Ai de gând să continui să mă aţâţi?

Nu ştiam că asta fac. Dar, hei, o să mă joc mai departe.

— Poate.

— De ce?

— Pentru că pot, spun, uitându-mă la ea.

— E un joc pentru două persoane, şopteşte ea.

îmi mut degetele pe interiorul coapsei ei.

— Te aştept, doamnă Grey.

îmi ia mâna şi mi-o pune pe genunchi.

— Ei bine, poţi să-ţi ţii mâinile acasă, spune ea cu eleganţă.

— Cum doreşti, doamnă Grey

Nu-mi pot ascunde zâmbetul. O iubesc pe Ana cea jucăuşă.

Ha. O iubesc pe Ana. Punct.

OPRESC LA POARTA CASEI noastre şi tastez codul de acces. Porţile automate se deschid încet, scârţâind în semn de protest că au fost deranjate. Trebuie înlocuite şi o să ne ocupăm şi de asta. înaintez cu viteză pe alee şi-mi doresc să fi lăsat decapotată maşina. Iarba înaltă de pe pajişte capătă nuanţe aurii sub soarele de septembrie, iar copacii care străjuiesc aleea sunt toţi împodobiţi în culorile toamnei care se apropie. Apa canalului din depărtare este de un albastru scânteietor. E un peisaj idilic.

Şi e al nostru.

Aleea şerpuieşte şi în faţa noastră apare casa, înconjurată de câteva camioane ale firmei de construcţii a lui Elliot. Este ascunsă în spatele unei schele, iar câţiva dintre membrii echipei lui Elliot lucrează la acoperiş. Parchez în faţa arcadei, opresc motorul şi mă întorc spre Ana.

— Hai să-l găsim pe Elliot.

De-abia aştept să văd ce a făcut până acum.

— Este aici?

— Sper că da. îl plătesc destul.

Râde şi ieşim amândoi din maşină.

— Hei, frăţioare!

îl aud pe Elliot strigând, dar nu-l văd.

— Aici, sus!

Cercetez linia acoperişului, bucuros că am ochelari de soare. E acolo, făcându-ne cu mâna. Rânjetul lui rivalizează cu cel al pisicii din Cheshire.

— Era şi timpul să treceţi pe-aici. Rămâneţi acolo. Cobor imediat.

Mă întind spre Ana, iar ea mă ia de mână şi, în timp ce-l aşteptăm
pe Elliot, studiem exteriorul viitoarei noastre case. Este mai mare decât îmi aminteam.

O mulţime de spaţiu pentru copilul nostru.

Gândul meu rătăcitor mă surprinde.

în cele din urmă, Elliot apare la uşa de la intrare, plin de murdărie, dar cu zâmbetul lui larg pe faţă. E clar că se bucură că suntem aici.

— Hei, frate.

îmi strânge mâna de parcă ar incerca să scoată apă din cea mai adâncă fântână.

— Şi tu ce mai faci, domniţă?

O apucă pe Ana şi o învârte în jurul lui.

— Mai bine, mulţumesc, spune ea râzând, puţin jenată, cred.

FrateLNu-mi mai brusca soţia! Are coastele învineţite!

O lasă jos şi mă încrunt la el.

Boule.

Dar el mă ignoră — nimeni nu-i poate strica bună dispoziţia.

— Să mergem la biroul de pe şantier. O să aveţi nevoie de una din astea.

îşi bate uşor casca de protecţie de pe cap.

ELLIOT NE FACE TURUL amănunţit **al** casei, cât a mai rămas din ea — este aproape o cochilie. Ne explică cu meticulozitate lucrările în curs şi cât va dura fiecare etapă. Când este în elementul său, cum e acum, este atât de entuziasmat. Atât eu, cât şi Ana ascultăm, extaziaţi.

Peretele din spate a dispărut. Aici va fi peretele de sticlă al Giei Matteo, iar priveliştea este spectaculoasă. Sunt câteva vase cu pânze pe Sound, şi simt tentat să mă duc la *The Grace* după vizita noastră aici. Dar nu este o idee prea bună, având în vedere leziunile recente ale Anei. încă se recuperează şi trebuie s-o ia uşurel.

— Să sperăm că vom termina până la Crăciun, zice Elliot.

— Anul viitor, intervin eu.

în niciun caz nu va fi gata până la Crăciun.

— O să vedem. Cu puţin efort, se poate.

Turul nostru se încheie în bucătărie.

— Vă las să vă plimbaţi. Aveţi grijă. Acesta este un şantier.

— Sigur. Mulţumesc, Elliot.

Fratele meu ne face vesel cu mâna şi se îndreaptă spre scara acoperită pentru a se alătura echipei sale de constructori, pe acoperiş. O iau de mână pe Ana.

— Eşti fericită?

Ana îmi zâmbeşte orbitor

— .Foarte. îmi place la nebunie. Ţie?
— Şi mie îmi place.
— Bine. Mă gândeam la pozele cu ardei gras aici. Ana arată spre unul dintre pereţi. încuviinţez.
— Vreau să pun în această casă portretele făcute de José. Să te hotărăşti unde ar trebui să fie agăţate.
Obrajii i se colorează în acea nuanţă delicioasă de roz.
— Undeva unde să nu le văd prea des.
— Nu fi aşa.
îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.
— Sunt pozele mele preferate. O ador pe cea din biroul meu.
— Habar n-am de ce.
Se strâmbă şi îmi sărută degetul mare.
— Sunt lucruri mai rele decât să mă uit toată ziua la faţa ta frumoasă şi zâmbitoare. Ţi-e foame?
— Foame de ce?
îmi aruncă privirea seducătoare pe care o cunosc atât de bine. *Ah, draga mea.* Nu mai pot suporta mult chestia asta.
— De mâncare, doamnă Grey.
O sărut repede. Ea se bosumflă şi oftează.
— Da. Zilele astea mi-e mereu foame.
— Noi trei putem face un picnic.
— Noi trei? Mai vine cineva? îmi las capul într-o parte. *Ai uitat pe cineva, Ana?*
— Peste vreo şapte sau opt luni, murmur, îmi zâmbeşte caraghios... *Da, el.*
— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mănânci în aer liber, sugerez dezinvolt.
— Pe pajişte? încuviinţez.
— Sigur.
Ana se luminează. Iar eu mă simt extraordinar pentru că m-am gândit să organizez un picnic. Avem mult spaţiu şi intimitate aici.
— Va fi un loc minunat pentru a ne întemeia o familie, îmi cobor privirea spre soţia mea.
Junior va fi fericit aici. Pajiştea va fi locul lui dejoacă.
Mă întind şi-mi pun mâna pe burta ei. Ana gâfâie şi-şi pune şi ea mâna peste mâna mea.
— E greu de crezut, îi şoptesc.

— Ştiu. Ah — uite, am dovezi. O fotografie.

— Da? Primul zâmbet al bebeluşului?

Din portofel scoate o imagine alb-negru, pe hârtie lucioasă, şi mi-o întinde.

— Vezi? spune ea.

Fotografia granulată este în mare parte cenuşie. Dar în mijloc e un mic gol întunecat, iar în interiorul acestuia, există o mică pată gri, vizibilă pe fondul negru.

— A, Blip, zic mirat. Da, văd.

Blip-ul nostru. Uau. Omuleţul nostru. Bebeluşul Grey.

Mă simt surprins, pentru o clipă, de un sentiment de regret, pentru că am ratat acest moment cu Ana.

— Copilul tău, îmi şopteşte.

— Copilul nostru, o corectez.

— Primul din mai mulţi copii.

— Mai mulţi?

Cum?

— Cel puţin doi, zice Ana, optimistă.

— Doi?

La naiba!

— Putem s-o luăm pe rând?

îmi zâmbeşte cu drag.

— Sigur.

O iau de mână şi, împreună, ne întoarcem prin casă şi ieşim pe uşa din faţă.

E o după-amiază foarte frumoasă. Parfumurile ierbii de pe pajişte şi ale florilor plutesc în aer. Frumoasa mea soţie este lângă mine. E un adevărat paradis. Şi în curând vom fi trei.

— Când ai de gând să le spui părinţilor tăi? o întreb.

— în curând. M-am gândit să-i spun lui Ray în dimineaţa asta, dar era domnul Rodriguez acolo.

Ana ridică din umeri. Eu dau din cap. *înţeleg, Ana.*

Deschid portbagajul R8-ului, de unde scot coşul de picnic din răchită şi pătura ecosez pe care Ana a cumpărat-o de la Harrods din Londra.

— Vino.

Ne plimbăm pe pajişte, ţinându-ne de mână. Când ajungem departe de casă, îi eliberez mâna şi, împreună, întindem pătura pe jos. Mă aşez lângă ea şi-mi scot sacoul, pantofii şi şosetele. îmi iau un răgaz ca să inspir o gură de aer

proaspăt. Suntem apăraţi de iarba lungă, departe de lume, în propriul nostru univers. în timp ce Ana deschide coşul de picnic, inspectând toate bunătăţile pe care doamna Jones ni le-a pus la pachet, îmi vibrează telefonul.

La naiba.

ERos.

— ÎŢI MULŢUMESC CĂ mi-ai răspuns la întrebare şi mă bucur să aflu că Ana este bine, spune Ros la telefon.

— Cu plăcere.

Este a doua oară când sună şi al treilea telefon pe care l-am primit de când suntem la picnic.

— N-ar trebui să fii atât de indispensabil.

Râd.

— Mă flatezi.

Ana stă întinsă lângă mine, ascultându-mă. Se încruntă la ultima mea remarcă.

— Ar trebui să-ţi iei câteva zile libere, îi spun lui Ros. La urma urmei, ţi-ai petrecut cea mai mare parte a weekendului pe drum, întor- cându-te din Taiwan.

— E o idee grozavă. Aş putea să-mi iau liber joi şi vineri, dacă nu te deranjează.

— Sigur, Ros, e OK.

— Aşa voi face. Mulţumesc, Christian. La revedere.

Arunc telefonul pe pătură şi, sprijinindu-mi mâinile pe genunchi, îmi privesc soţia. Stă întinsă lângă mine, pe pătură, uitându-se în sus cu o expresie visătoare. întind mâna şi mai iau o căpşună din ceea ce a mai rămas din excelentul picnic al doamnei Jones şi i-o trec Anei peste buze. îşi desparte buzele şi vârful limbii ei se joacă cu căpşuna, în gura ei fierbinte şi umedă.

Simt asta în penis.

— Gustos? îi şoptesc.

— Foarte.

— Te**-ai** săturat?

De căpşuni, da, spune pe un ton scăzut.Ana, nu ne vede nimeni aici.

Grey, fii cuminte.

Zâmbesc. *Gata.* Schimb subiectul.

— Doamna Jones a pregătit o mâncare foarte bună pentru picnic.

— Aşa e.

Doamne, mi-e dor de soţia mea... toată. Mă întind, sprijinindu-mi uşor capul pe abdomenul ei, şi închid ochii, încercând să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care aş vrea să i le fac chiar acum. Degetele ei îmi mângâie părul.

Ah, cefericire.

BlackBerry-ul meu începe să bâzâie din nou.

La naiba. E Welch. Ce vrea?

Răspund, puţin nervos că ne-a întrerupt.

— Welch.

— Domnule Grey. Am veşti. Eric Lincoln de la Lincoln Timber a fost cel care a plătit cauţiunea lui Hyde.

La naiba.

Ticălosul ăla nenorocit.

Mă ridic în capul oaselor. Simţurile mele sunt în alertă maximă şi furia pune stăpânire pe mine.

— Aş vrea să-l pun sub supraveghere, dacă nu aveţi vreo obiecţie.

— Non-stop, mă răstesc, aprobator.

Cum îndrăzneşte Lincoln să se amestece cu Hyde?

Asta e o declaraţie de război.

— Sigur. Nu ştiu ce altceva ar mai fi putut plănui sau ce legătură există între cei doi. Dar voi afla.

— Mulţumesc.

închide, iar eu abia îmi pot stăpâni furia.

Strâng cu putere telefonul, dându-mi seama că *acum* este momentul să mă răzbun. Mi-am făcut cu mult timp în urmă planurile şi, după cum spune proverbul, răzbunarea este un fel de mâncare cel mai bine servit rece. îi zâmbesc Anei şi o sun pe Ros.

— Christian. Credeam că te bucuri de ziua ta liberă.

Mă ridic în genunchi — *n-am sunat-o ca să stăm la taclale.*

— Ros, câte acţiuni deţinem la Lincoln Timber?

— Stai să verific.

E la curent cu tot.

— Deţinem şaizeci şi şase la sută din toate companiile fantomă. 780 Descătuşat

Excelent.

— Deci, consolidează acţiunile la GEH, apoi concediază consiliul de conducere.

— Pe tot? S-a întâmplat ceva?

— Pe toţi, cu excepţia directorului general.

— Christian, nu are niciun sens.

— Nu-mi pasă. Oftează.

— Nu va mai exista nicio companie. Ce poate face directorul general? Dacă vrei să lichidezi această companie, nu asta e calea.

— înţeleg ce spui, fă-o şi gata, mârâi eu, stăpânindu-mi cu greu furia. Oftează resemnată.

— Sunt acţiunile tale.

Nu are de gând să se mai certe cu mine.

— Mulţumesc, răspund, deja puţin mai calm.

— îl voi pune pe Marco să se ocupe de asta.

— Ţine-mă la curent.

Când închid, Ana face ochii mari.

— Ce s-a întâmplat? şopteşte ea.

— Line.

— Line? Fostul soţ al Elenei?

— Acelaşi. El este cel care i-a plătit cauţiunea lui Hyde. Şocată, Ana rămâne cu gura căscată.

— Ei bine, o să pară un idiot, spune ea, consternată. Hyde a comis o altă infracţiune în timp ce era eliberat pe cauţiune.

Ca întotdeauna, Ana are un răspuns inteligent la orice.

— Bine spus, doamnă Grey.

— Ce-ai făcut? întreabă, îngenunchind în faţa mea.

— L-am terminat. Se cutremură.

— Hm, pare ceva cam impulsiv.

— Sunt genul de om impulsiv.

— Sunt conştientă de asta.

— Mă gândesc la acest plan de ceva vreme, îi explic. *O preluare ostilă.*

— Da?

Ana îşi înclină capul, cerând răspunsuri din priviri. Mă gândesc dacă să-i spun sau nu.

La naiba, oricum ştie totul despre Elena. Inspir adânc şi-i arunc o privire precaută. *E o fază dură, Ana.*

— Cu nişte ani în urmă, când aveam 21 de ani, Line şi-a bătut soţia până a facut-o praf. I-a rupt maxilarul, braţul stâng şi patru coaste pentru că şi-o trăgea cu mine. Iar acum aflu că a plătit cauţiunea unui bărbat care a încercat să mă ucidă, să-mi răpească sora şi să-i spargă capul soţiei mele. M-am săturat. Cred că e timpul să mă răzbun.

Gândul îmi fuge la acel moment îngrozitor când m-a bătut şi pe mine — am crezut că mi-a dislocat maxilarul. îmi duc mâna la bărbie, retrăind tulburătorul moment. Mi-am pierdut cunoştinţa timp de câteva minute şi a avut suficient timp să-i facă tot ce-i mai rău Elenei.

Iar eu nu am făcut nimic. Eram prea şocat... prea ameţit.

La naiba. *Grey, opreşte-te. Acum.*

Ana este palidă la faţă.

— Bine spus, domnule Grey, spune ea.

— Ana, asta fac eu. De obicei nu sunt motivat de răzbunare, dar nu-l pot lăsa să scape. Ceea ce i-a făcut Elenei — ei bine, ea ar fi trebuit să depună plângere, dar nu a facut-o. Asta a fost alegerea ei.

îmi încordez maxilarul.

— Dar cu Hyde a întrecut serios măsura. Atacându-mi familia, Line a transformat asta în ceva personal. Am de gând să-l zdrobesc, să-i desfiinţez compania chiar sub nasul lui şi să vând bucăţile celui mai bun ofertant. îl voi falimenta.

Ana oftează.

— în plus, adaug eu, încercând să mă relaxez, vom face bani buni din această afacere.

Ea clipeşte de câteva ori şi ma întreb dacă nu cumva mă vede într-o lumină cu totul nouă. în niciun caz una bună.

La naiba.

— Nu voiam să te sperii.

— Nu m-ai speriat, şopteşte.

Ridic dintr-o sprânceană. Vorbeşte serios? Sau încearcă să mă facă să mă simt mai bine?

— Pur şi simplu m-ai luat prin surprindere, recunoaşte Ana.

îi cuprind faţa în mâini şi-mi lipesc buzele de ale ei.

Nu-mi pare rău, Ana.

— Voi face orice să te apăr. Să-mi ţin familia în siguranţă. Să-l ţin pe acest micuţ în siguranţă.

îmi pun mâna pe burta ei, iar Ana trage aer în piept.

Ochii ni se întâlnesc, iar în adâncurile lor albastre, dorinţa ei arde, chemându-mă.

La naiba.

O vreau.

E atât de seducătoare. îmi strecor degetele puţin mai jos şi-i ating sexul prin haine cu vârful degetelor, excitând-o.

Ana se repede, cuprinzându-mi capul între mâini, împletindu-şi degetele în părul meu şi sărutându-mă. Oftez uimit, iar limba i se strecoară repede în gura mea.

Dorinţa, fierbinte şi grea, călătoreşte cu viteza luminii până în vârful penisului meu.

La naiba, mi s-a sculat.

Gem şi-i întorc sărutul, iar limba mea se împleteşte cu a ei.

A trecut atât de mult timp.

Gustul ei, senzaţia ei. Ea este totul.

— Ana, spun eu, răsuflând cu dor pe buzele ei.

Sunt vrăjit, mâinile mele se mişcă nestingherite peste spatele ei frumos până la tivul fustei şi la carnea moale a coapselor.

Mulţumesc Cerului pentru această fustă scurtă!

Degetele ei încep să-mi descheie cămaşa, cu îndemânare.

Şi, pentru o clipă, degetele ei nerăbdătoare îmi distrag atenţia.

— Stai, Ana — opreşte-te.

Cu o reţinere enormă, mă retrag şi îi prind mâinile.

— Nu, strigă ea, tulburată, iar dinţii ei se agaţă de buza mea inferioară. Nu.

Este insistentă, iar ochii ei albastru intens mă privesc cu dorinţă. Mă eliberează.

— Te vreau.

Ana! Eşti rănită!

Corpul meu e de acord cu Ana.

— Te rog, am nevoie de tine.

E o rugăminte cât se poate de sinceră.

Ah, futu-i.

Nu mai am răbdare. Cedez, copleşit de ardoarea ei şi de dorinţa mea. Geme, iar gura mea o găseşte pe a ei, sărutând-o şi gustând-o din nou. îi cuprind capul în palme, îmi cobor mâna pe trupul ei până la talie, o las uşor pe spate şi mă întind lângă ea.

Ne sărutăm.

Ne sărutăm încontinuu.

Buzele şi limbile ni se împreunează.

Ne reîntâlnim unul cu celălalt.

Când trag aer în piept, mă uit în ochii ei, ameţiţi de pasiune.

— Eşti atât de frumoasă, doamnă Grey.

Mă mângâie pe obraz.

— La fel şi tu, domnule Grey. Pe dinăuntru şi pe dinafară.

Oh, nu sunt sigur că e adevărat.

îmi atinge cu tandreţe fruntea.

— Nu te încrunta, îmi şopteşte. Pentru mine eşti frumos, chiar şi atunci când eşti supărat.

Spune cele mai dulci lucruri din lume. Geme şi o sărut încă o dată şi mă bucur de răspunsul ei. Corpul ei se arcuieşte pentru a-l întâmpina pe al meu.

— Mi-a fost dor de tine.

Cuvintele mele sunt prea puţin, nu se potrivesc cu sentimentele din spatele lor.

Ea este lumea întreagă pentru mine.

îmi trec buzele peste obrazul ei.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Ah, Christian.

Pasiunea ei mă aprinde. îmi trec buzele peste gâtul ei, lăsând în urmă sărutări moi şi umede, şi îi desfac cămaşa, sărutându-i rotunjimea moale a sânilor.

Iisuse, sunt mai mari!

Deja.

Mm.

— Corpul tău se schimbă, murmur în semn de apreciere şi-mi trec degetul mare peste sutienul ei, convingându-i sfârcul să se trezească şi să-mi implore buzele. îmi place...

Am spus asta cu voce tare?

Nu ştiu. Nu-mi pasă. Sunt atât de îndrăgostit de soţia mea. îi dezmierd sânul cu nasul şi cu limba prin ţesătura albă

a sutienului. în timp ce sfârcul ei se chinuie să se elibereze, îmi folosesc dinţii pentru a trage în jos cupa şi pentru a-i elibera sânul. Sfârcul i se întăreşte în briza uşoară, iar eu îl trag încet în gură şi-l sug cu putere.

— Ah! geme Ana, apoi tresare sub mine.

La naiba! Coastele ei! Mă opresc, imediat.

— Ana!

La naiba.

— Despre asta vorbeam. Lipsa ta de autoconservare. Nu vreau să te rănesc.

Ochii ei disperaţi şi arzători îi întâlnesc pe ai mei.

— Nu! Nu te opri, se tânguieşte ea. Te rog.

La naiba. Tot corpul meu strigă „nu te opri”.

Dar...

La naiba!

— Aici.

Cu grijă, o ridic şi o aşez peste mine, iar mâinile mele călătoresc lin peste picioarele ei, până în partea de sus a coapselor. E o privelişte dată naibii. Părul i se revarsă spre mine. Mă priveşte cu ochi blânzi şi plini de dorinţă, iar sânii ei sunt liberi.

— Aşa. Aşa e mai bine şi mă pot bucura de peisaj.

îmi prind degetul în cealaltă cupă a sutienului şi trag în jos, astfel încât să mă bucur de ambii ei sâni. Când îi cuprind în mâini, Ana geme şi îşi lasă capul pe spate, împingându-i şi mai mult în palmele mele.

Ah, iubito.

îi dezmierd sfârcurile, iar acestea se întăresc şi mai mult sub atingerea mea, până când Ana începe să ţipe. îi vreau gura; îmi lipesc nasul de al ei şi o sărut, în timp ce limba şi degetele mele o tachinează şi o ispitesc.

Ana mă apucă din nou de cămaşă, chinuindu-se să desfacă nasturii rămaşi. Mă sărută înapoi atât de înfocat, încât sunt sigur că unul dintre noi sau poate amândoi vom lua foc. I se citeşte disperarea în sărut.

— Hei...

O strâng uşor de păr şi mă dau înapoi.

— Nu e nicio grabă. Ia-o încet. Vreau să te savurez.

— Christian, a trecut atât de mult timp.

Gâfâie.

Ştiu. Dar eşti rănită. Să nu ne grăbim.

— încet.

Şi asta nu e o rugăminte. îmi lipesc buzele de un colţ al gurii ei.

— încet.

Apoi, de celălalt colţ.

— încet, iubito.

îi prind buza de jos între dinţi.

— Hai s-o luăm încet.

Continui să o sărut, limba mea subjugând-o pe a ei, a ei ispitind-o pe a mea. îşi plimbă degetele pe faţa mea, pe bărbie, pe gât, şi începe din nou cu nasturii de la cămaşă. îmi desface cămaşa şi mă mângâie pe piept, apoi mă împinge în jos, astfel încât să stau mai bine sub ea.

Se uită la mine şi se răsuceşte peste vintrele mele.

îmi împing şoldurile în sus pentru a mă bucura de frecarea cu scula mea nerăbdătoare.

Ana mă priveşte, cu buzele întredeschise, în timp ce îmi trasează gura cu vârful degetelor. Merge mai departe, degetele ei trecându-mi peste obraz, pe gât în jos. Se apleacă, şi sărutările ei tandre urmează drumul degetelor sale, atingându-mi maxilarul şi gâtul. Mă predau senzaţiei, închid ochii şi înclin capul cu un geamăt. Limba ei îşi continuă călătoria, coborând pe stern, pe piept, unde se opreşte pentru a-mi săruta câteva dintre cicatrici.

Ana.

Vreau să mă îngrop adânc în ea. O prind de şolduri şi o privesc misterios în ochii de un albastru întunecat.

— Vrei asta? Aici?

Vocea mea este răguşită de dorinţă.

— Da, murmură ea şi se lasă din nou în jos.

Buzele şi limba ei se joacă cu sfârcul meu, trăgând uşor de el.

— Ah, Ana, respir uimit, în timp ce plăcerea îmi străbate tot corpul.

îi cuprind talia, o ridic şi-mi desfac rapid blugii, îmi deschid fermoarul şi-mi împing în jos lenjeria intimă, eliberându-mi penisul. O aşez din nou deasupra mea, iar ea se freacă de mine.

Ah. Trebuie s-o penetrez. Urc degetele pe coapsele ei şi mă opresc în partea lor de sus. îmi plimb degetele mari pe carnea ei caldă şi îmi mut mâinile mai sus, astfel încât să-i simt umezeala prin chiloţii ei de dantelă.

Ana geme.

— Sper că nu ţii prea mult la lenjeria ta intimă, şoptesc şi-mi strecor degetele în chiloţii ei, atingând-o.

La naiba. E udă.

Pregătită pentru mine.

împing degetul mare prin ţesătură şi materialul se rupe.

Da!

îmi duc mâinile în partea de sus a coapselor ei şi-mi las degetele să-i atingă clitorisul în timp ce strâng din fund, căutând să-mi frec penisul de ea. Ana alunecă peste mine.

— Simt cât de umedă eşti.

Eşti o zeiţă, Ana.

Mă ridic în capul oaselor, astfel încât să ne privim din nou ochi în ochi, îmi înfăşor braţul în jurul taliei ei şi-mi frec nasul de al ei.

— O s-o luăm încet, doamnă Grey. Vreau să te simt toată.

Şi înainte ca ea să se opună, o ridic din nou, o cobor uşor peste mine şi o pătrund lasciv. închid ochii şi savurez fiecare felie delicioasă din trupul ei.

Aceasta este fericirea.

— Ah! geme ea şi se prinde de braţele mele.

încearcă să se ridice, nerăbdătoare să înceapă, dar eu o ţin şi deschid din nou ochii.

— Toată, murmur şi-mi mişc bazinul în sus, punând stăpânire pe tot corpul ei.

Ana scoate un geamăt înăbuşit şi-şi aruncă capul pe spate.

— Vreau să te aud, îi şoptesc.

încearcă să se ridice din nou.

— Nu... nu te mişca, doar simte.

Ochii i se deschid deodată, şi oftează de plăcere. Se uită la mine, de-abia respirând. O pătrund încă o dată, dar o ţin blocată. Geme, iar eu îmi înclin capul ca s-o sărut pe gât.

— Acesta este locul meu preferat. îngropat în tine, îi şoptesc la ureche, acolo unde i se simte pulsul.

— Te rog, mişcă-te, mă imploră ea.

Dar eu vreau s-o torturez.

S-o iau încet.

Ca să nu pățească ceva.

— Uşurel, doamnă Grey.

îmi încordez fundul încă o dată, împingându-mă în ea. Ana îmi mângâie faţa şi mă sărută. Limba ei mă mistuie.

— Iubeşte-mă. Te rog, Christian.

Determinarea mea se destramă. îmi trec dinţii peste obrazul ei.

— Haide.

Sunt numai al tău, Ana.

Mă împinge pe spate şi începe să se mişte, în sus şi în jos. Rapid, puţin frenetic. Ia tot ce am de oferit.

Ah, Doamne.

O prind de mâini şi intru în ritmul ei sălbatic. Mă împing în sus, din nou şi din nou. Mă bucur de ce simte, de privelişte, de soţia mea, de cerul albastru din spatele ei, în aer liber.

— Ah, Ana.

Gem, abandonându-mă complet ritmului ei. închid ochii şi-mi duc mâinile din nou pe coapsele ei, spre acel punct preţios care le uneşte. Acolo, apăs cu ambele degete mari pe clitorisul ei, iar ea strigă, explodând într-un climax nimicitor, care mă înnebuneşte.

— Ana! strig în timp ce mă las pradă propriului orgasm ameţitor.

CÂND DESCHID OCHII, Ana stă întinsă peste mine. O cuprind în braţe şi ne întindem amândoi. încă împreunaţi. *Mi-a fost dor de asta.*

Mâna ei este deasupra inimii mele, care îşi revine la ritmul ei normal. E ciudat. Cu ceva timp în urmă, n-aş fi putut suporta mâinile ei pe mine.

Acum, tânjesc după atingerea ei. îmi sărută pieptul. Iar eu îi sărut părul.

— Eşti mai bine? o întreb.

înalţă capul, iar zâmbetul ei îl reflectă pe al meu.

— Mult mai bine. 1\i?

Sunt doar recunoscător că este aici, întreagă, încă alături de mine, după tot ce s-a întâmplat.

— Mi-a fost dor de tine, doamnă Grey.

— Şi mie.

— Gata cu actele de eroism, da?

— Da, răsuflă ea.

— Ar trebui să vorbeşti mereu cu mine, insist, cu blândeţe.

— E valabil şi pentru tine, Grey.

— O observaţie corectă. O să încerc.

O sărut din nou, zâmbind. Nu-mi acceptă mizeriile, ca de obicei.

— Cred că vom fi fericiţi aici, spune Ana.

— Da, tu, eu şi Blip. Cum te simţi, apropo?

— Bine. Relaxată. Fericită.

— Bravo. -Tu?

Da, toate aceste lucruri.Delirant de fericit, Ana. Se uită la mine.

— Ce e? o întreb.

— Ştii, eşti foarte autoritar când facem sex. *Ah.*

— Te plângi?

— Nu, spune ea cu emfază. Mă întrebam doar. Ai spus că ţi-a lipsit. Şi mă întreb, pentru o clipă, la ce se referă.

Controlul? Am nevoie de asta. Camera de joacă? *Ceea ce facem acolo?* îmi vine în minte o viziune cu ea legată de patul cu baldachin, cu muzica lui Tallis răsunând în cameră. Sau poate crucea şi o cravaşă... cea din piele maronie. Amintirile mele continuă la nesfârşit, ispitindu-mă.

— Uneori, şoptesc.

Da. Uneori îmi este dor de toate astea. Zâmbeşte.

— Ei bine, va trebui să vedem ce putem face în legătură cu asta. Mă sărută pe buze.

Ah. Asta sună interesant..

— Şi mie îmi place să mă joc, spune ea şi se uită timid la mine. *Măi, măi, măi... Această zi bună a devenit perfectă.*

— Ştii, chiar aş vrea să-ţi testez limitele, îi şoptesc.

— în ce privinţă?

— în ceea ce priveşte plăcerea.

— Ah, cred că mi-ar plăcea asta.

— Ei bine, poate când ajungem acasă.

O îmbrăţişez tandru, minunându-mă de cât de mult înseamnă ea pentru mine.

Cât de mult o iubesc.

Cine arfi crezut că mă pot îndrăgosti atât de profund, atât de complet?

Miercuri, 21 septembrie 2011

Flynn a rămas fără cuvinte. Ar putea fi o premieră.

I-am făcut un rezumat cu tot ce s-a întâmplat de la ultima noastră şedinţă.

— Deci de asta ai venit să mă cauţi, murmură el.

— Da.

Clatină neîncrezător din cap.

— Ei bine, să începem cu începutul. Ce face Ana?

— E bine. Pe cale de vindecare. Disperată să se întoarcă la muncă.

— Nu suferă de stres post-traumatic?

— Nu cred. Dar s-ar putea să fie prea devreme să ne dăm seama.

— Îi pot recomanda pe cineva, dacă are nevoie de un terapeut. Se opreşte şi-şi atinge buza cu degetul arătător.

— Ce-ar fi s-o luăm uşor? Să începem cu sarcina şi cu reacţia ta.

— Nu este un moment cu care să mă laud.

Mă uit pe lângă el, în gol, jenat să-l privesc în ochi.

— Nu e, spune el iute. Cum te simţi acum?

Oftez, mă aplec în faţă şi-mi sprijin coatele pe genunchi.

— Resemnat. Entuziasmat. Speriat. Cam toate în aceeaşi măsură. Aş fi preferat să mai aşteptăm. Dar acum, că Junior e pe drum... ei bine...

Ridic din umeri. Flynn mă priveşte înţelegător, cred.

— Nu înveţi cu adevărat ce este dragostea necondiţionată până nu ai un copil.

— Aşa spune şi Ana. Dar eu abia am învăţat s-o iubesc pe ea... Mă retrag, nedorind să dau glas gândului meu până la sfârşit.

— Cum ai putea să iubeşti şi pe altcineva?

Flynn termină fraza în locul meu, iar eu zâmbesc sumbru.

— Christian, cu nevoia ta extraordinară de a-i proteja şi de a le oferi totul celor apropiaţi, celor pe care-i iubeşti, nu am nicio îndoială că ai o capacitate înnăscută de a-ţi iubi propriul copil.

— Sper să ai dreptate.

John îşi permite un mic zâmbet.

— Vom vedea. Vei afla peste câteva luni. Ce simţi faţă de doamna Lincoln?

— Că acel capitol s-a închis.

Flynn dă din cap.

— Cred că mă ajută faptul că i-am spus totul Anei. Cum a început totul şi cum s-a terminat. E un cerc complet.

— Aşa se pare. Ai vreun regret?

Inspir scurt.

— Că i-am spus Anei? Nu, niciunul. Că am rupt relaţia cu Elena... Da. Nu...

John strânge din buze, iar eu adaug rapid:

— Ştiu că nu eşti de acord. Ştiu că tot ceea ce am Scut eu şi Elena a fost greşit... ceea ce a făcut ea a fost greşit.

Comportamentul ei a fost unul de prădător — înţeleg asta acum, dar nu-l regret în totalitate. Cum aş putea? întotdeauna am crezut că de ea aveam nevoie în acel moment. M-a învăţat foarte multe lucruri.

Oftează.

— A profitat de un adolescent vulnerabil, Christian. Nu te poţi descotorosi de acest adevăr.

Mă holbez la el.

Nu se înşală.

Dar nu sunt pregătit să recunosc asta... încă.

— Mai lasă-mă puţin, spun liniştit.

încuviinţează.

— Fără îndoială că vom reveni asupra acestui aspect, aşa că hai să-ţi dăm un răgaz şi să reluăm când vei fi pregătit.

Expiră tăios.

— Aş vrea să te întreb despre conversaţia cu părinţii tăi în legătură cu perioada pe care ai petrecut-o în plasamentul familial. Cum ţi s-a părut?

— Ciudată, din mai multe motive.

— Te rog, detaliază.

— în primul rând, m-am mirat că au reacţionat atât de repede când le-am cerut ajutorul.

— Nu au mai făcut asta până acum?

— Ei bine, ba da, au făcut-o. Mama mea a fost de mare ajutor cu Ray când a avut un accident.

— Dar asta e altceva. Ea este doctor.

— Da. Nu sunt sigur că i-am mai întrebat vreodată ceva atât de personal. Cred că am renunţat să mai încerc, cu mult timp în urmă. După cum ştii, în adolescenţă, am avut o relaţie dificilă cu amândoi. Şi au fost atât de dezamăgiţi când am renunţat la Harvard, nu mi-au aprobat deloc decizia.

Flynn dă din cap.

— Dar, ca părinte, crezi întotdeauna că ştii ce este mai bine pentru copilul tău. Este o lecţie de care merită să ne amintim. Faptul că ai renunţat, evident, nu ţi-a dăunat.

— Dar în seara aia când au venit la mine, mi-au fost de mare ajutor. Au adus toate lucrurile acelea cu ei.

Arăt spre dosarul cafeniu pe care Flynn l-a răsfoit deja. întinde mâna după fotografia soţilor Collier şi a celor doi copii adoptivi ai lor.

— Şi ăsta e Hyde? întreabă el, arătând spre băiatul roşcat şi trufaş.

Dau din cap.

— Şi tu. Cel mai mic dintre copii.

— Da.

— Trebuie să fi fost foarte tulburător pentru tine, dacă nu-ţi aminteşti acest moment.

— Chiar a fost.

— îţi aminteşti mai multe acum?

— Da. Cred că cel mai mult m-a liniştit faptul că mama mi-a spus că nu am păţit nimic rău cât m-am aflat în grija familiei adoptive. Asta m-a ajutat să-mi reamintesc. înainte de asta, imaginaţia mea o luase razna. Mi-era frică să-mi amintesc. înţelegi tu... când nu ştii nimic.

— Da. înţeleg. O crezi?

— Da. Amintirile pe care le am sunt toate plăcute.

— Şi Kristian Pusztai?

Oftez.

— Nu mai există.

Flynn ridică din sprâncene.

— Eşti sigur?

Mă strâmb.

— Nu. Dar cred că e timpul să mă maturizez şi să-l las în urmă. Soţia mea mi-a spus fără menajamente că trebuie să mă maturizez şi să mă trezesc mai repede la realitate.

Flynn pufneşte.

— Ţi-a spus, nu-i aşa? Tu i-ai spus? Despre asta? îmi arată certificatul de naştere.

— Nu.

— De ce? Ridic din umeri.

— Ea mă cunoaşte drept Christian Grey. John analizează răspunsul meu.

— Copilul acela este o parte din tine.

— Ştiu. Dar vreau să îl ţin pentru mine încă o vreme. Să mă obişnuiesc cu el.

— îi vei spune?

— într-o bună zi. Sigur.

— Ştii despre el de numai câteva zile. Cred că ai dreptul să-l ţii pentru tine cât timp vrei, Christian. învaţă să-l iubeşti. Să-l ierţi. îţi stă în putere să faci asta.

Tresar când toată greutatea cuvintelor lui Flynn mă paralizează. *Să-l iert.*

— Ce a făcut de trebuie iertat? şoptesc. John îmi zâmbeşte, cu bunătate.

— A supravieţuit.

Rămân încremenit. Mă holbez la el.

— Iar biata lui mamă nu a supravieţuit. Poate că ai vrea să-ţi îndrepţi o parte din iertare şi către ea.

îl studiez prelung, apoi mă uit la ceas.

— Bine.

Răsuflu, uşurat că am terminat.

— Ca întotdeauna, mi-ai dat foarte multe lucruri la care să mă gândesc.

— Super. Asta e treaba mea. Mai sunt multe de discutat, dar îmi pare rău, nu mai avem timp.

— Suntem pe drumul cel bun, nu-i aşa? întreb. Flynn surâde prietenos.

— Încet-încet. Acum, că am ajuns în acest punct, numai problemele tale legate de ataşament ne-ar lua vreun an.

— Ştiu, spun râzând.

— Dar începi să te deschizi faţă de soţia ta. Să devii vulnerabil. Aceştia sunt nişte paşi uriaşi.

încuviinţez, simţindu-mă de parcă aş fi luat nota 10 la terapie.

— Aşa cred şi eu.

— Ne vedem data viitoare. Şi felicitări, Christian.

Mă încrunt. *Pentru ce?*

— Copilul, zâmbeşte Flynn.

— Ah, da. Junior. Mulţumesc.

E AMURG, O LUMINĂ roz-aurie umple camera. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, admir panorama oraşului Seattle spre Sound şi zâmbesc — din turnul meu de fildeş, cum ar spune Ana. Iar eu aş co- recta-o şi î*-aş spune că acum este turnul *nostru* de fildeş.

Era energică şi vorbăreaţă la cină, fericită că putea să lucreze. După masă, s-a întors în bârlogul ei — mă rog, în bibliotecă — pentru a sorta propunerile de publicare pe care le primise la SIP. Poate că mâine ar trebui să se ducă la birou. Cred că se simte destul de bine.

Mă gândesc la conversaţia mea cu Flynn.

Să-l iert.

S-o iert.

Poate că e timpul. Am petrecut atât de mult timp urând-o pe târfa drogată, încât nu sunt sigur că pot trece peste aceste sentimente, dar Ana a apărat-o cu atâta pasiune... *Iart-o. A avut propria ei lume de durere cu care a fost nevoită să se confrunte. A fost o mamă oribilă, iar tu ai iubit-o.*

Psihiatrul meu şi soţia mea sunt de acord. Poate că ar trebui să-i ascult.

Mă îndrept spre pian, mă aşez şi încep să cânt „ Arabescque No. 1" a lui Debussy. O piesă pe care n-am mai cântat-o de o veşnicie. în timp ce melodia răsună în cameră, mă las purtat pe aripile muzicii.

Telefonul meu bâzâie, întrerupând cel de-al doilea „Arabesque".

Am un e-mail de la soţia mea.

De la: Anastasia Grey Despre: Plăcerea soţului meu Data: zi septembrie 2011,20:45 Către: Christian Grey

Domnule

Aştept instrucţiunile tale. A ta întotdeauna Doamna Gxîl citesc cu nerăbdare, în timp ce dorinţa îmi trezeşte corpul. *Ana vrea să se joace.*

Cel mai bine e să nu faci o doamnă să aştepte. Scriu un răspuns.

De la: Christian Grey

Despre: Plăcerea soţului meu <- îmi place la nebunie titlul ăsta, draga mea

Data: zi septembrie 2011,20:48

Către: Anastasia Grey

Doamnă G

Sunt de-a dreptul intrigat. O să vin după tine.

Fii pregătită.

Christian Grey

CEO nerăbdător, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu poate fi în camera de joacă — aş fi observat-o urcând la etajul superior. Deschid uşa dormitorului şi iat-o, îngenuncheată la intrare — cu ochii plecaţi, purtând o cămăşuţă albastru pal şi lenjerie, nimic altceva. Pe pat mi-a aşezat blugii de Dominator.

Inima îmi tresaltă în timp ce o privesc, sorbind fiecare detaliu: buzele ei întredeschise, genele lungi, părul ei ondulat în valuri ce i se revarsă peste sâni. Respiraţia i se accelerează; e excitată. Frumoasa mea iubită mi se oferă, toată. Din nou.

Ultima dată când am fost în camera de joacă, a rostit cuvântul de siguranţă.

Şi totuşi are suficientă încredere în mine să încerce din nou.

Ce am făcut ca s-o merit?

E în convalescenţă, Grey.

Futu-i.

Dar a aruncat destule aluzii în ultimele câteva zile.

Să vedem ce putem face în această privinţă.

Şi deodată o avalanşă de imagini cu Ana în camera de joacă se îmbulzesc în mintea mea.

Prima dată.

Emoţiile ei.

Nerăbdarea mea.

La naiba. Ea vrea asta... şi eu la fel. îmi iau blugii şi, întorcându-mă, mă îndrept spre garderobă să mă schimb. în

timp ce mă dezbrac, mă gândesc la ce am putea face. O s-o luăm uşor... *uşurel şi dulce.*

Dar o s-o înnebunesc.

Un fior de excitare pură îmi străbate coloana vertebrală, în jos, până în mădular.

Să vedem ce poţi, doamnă Grey.

Mă întorc în dormitor, iar ea e tot îngenuncheată, în faţa uşii.

— Deci, vrei să ne jucăm?

— Da."

Ah, Ana. Poţi mai mult de atât.

Pentru că nu zic nimic, se uită la mine şi îmi observă expresia încruntată şi posomorâtă.

— Da, ce? îi şoptesc.

— Da, domnule, spune ea repede.

— Ce fată ascultătoare, zic, mângâindu-i părul. Cred că acum ar fi bine să te ducem sus.

îi întind mâna, o ajut să se ridice şi împreună mergem în camera de joacă.

în faţa uşii, mă aplec şi o sărut, apoi o apuc de păr şi-i înclin capul pe spate, ca să mă pot îneca în adâncul ochilor ei.

— Să ştii că tu mă întregeşti, îi murmur, respirând peste buzele ei.

Dar asta face de când am cunoscut-o.

A pus stăpânire pe mine, trup şi suflet.

— Ce? răsuflă ea.

— Nu-ţi face griji. Pot trăi cu gândul acesta.

Până când moartea ne va despărţi, Anastasia Grey.

Pentru că te iubesc.

Mai mult decât viaţa însăşi.

Şi ştiu că şi tu mă iubeşti pe mine.

îmi trec nasul peste obrazul ei, umplându-mi simţurile cu mirosul ei dulce. O muşc uşor de ureche.

— După ce intri, îngenunchează, aşa cum ţi-am arătat.

— Da, domnule.

Ana se uită la mine printre gene, iar mie nu-mi scapă zâmbetul ei care spune: „Te iubesc atât de mult".

Mă face şi pe mine să zâmbesc.

Pentru că e adevărat.Ea este totul pentru mine.

Iar eu sunt al ei... pentru totdeauna.

Acum, hai să ne distrăm puţin..

.Epilog

Luni, 30 iulie 2012

Stau neclintit, savurându-mi din priviri superba soţie, care e întinsă lângă mine. Lumina dimineţii timpurii se strecoară prin perdele, pole- ind părul Anei şi dezvăluind strălucirea adorabilă de pe chipul ei. Nu ştie deocamdată că m-am trezit, fiindcă este ocupată să-l alăpteze pe fiul nostru — zâmbind spre el, murmurându-i cuvinte domoale de dragoste şi mângâindu-i obrazul moale şi dolofan.

Este o scenă emoţionantă.

Ana are multă iubire de dăruit. Pentru el. Pentru mine.

îmi arată cum ar trebui să fie lucrurile şi că e OK să simt acest fior, această pasiune pentru cineva atât de mic. Această bucată de carne din carnea mea.

Ted.

Băiatul meu.

Sunt înnebunit după amândoi.

Ridică privirea ca să vadă ce fac şi mă surprinde privind-o.

Zâmbeşte larg.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. Te bucuri de privelişte?

Ridică amuzată dintr-o sprânceană.

— Din plin, doamnă Grey.

Mă sprijin într-un cot, îi las un sărut tandru pe buzele nerăbdătoare şi încă unul pe puful arămiu din creştetul lui Ted. închid ochii şi-i inspir mirosul; după cel al Anei, este cel mai dulce parfum din lume.

— Miroase atât de bine.

— Asta pentru că i-am schimbat scutecul acum zece minute.

Mă strâmb, apoi zâmbesc

.Mai bine tu decât eu!

Ana surâde, dar îşi dă ochii peste cap, ştiind foarte bine la ce mă gândesc. Teddy ne ignoră, cu ochii închişi şi cu mâna întinsă pe sânul umflat al Anei. E prea ocupat savurându-şi micul dejun.

Norocos băiat.

E un băiat foarte norocos. Doarme cu noi.

Aceasta a fost o bătălie pe care nu aveam cum s-o câştig vreodată. Şi, deşi a redus oarecum activitatea noastră din dormitor pe timp de noapte, e o senzaţie de linişte să-l ştim atât de aproape când dormim. Este ironic când mă gândesc că, până s-o cunosc pe Ana, nu am dormit niciodată cu nimeni, iar acum sunt două persoane în patul meu.

— S-a trezit noaptea trecută?

— După ce l-am hrănit la miezul nopţii, nu.

îi mai mângâie încă o dată obrazul şi îngână:

— Ai dormit toată noaptea, micuţule.

El îi atinge sânul în semn de răspuns, fixând-o cu ochii de aceeaşi nuanţă cu ai ei şi cu o privire pe care o cunosc prea bine.

Adoraţie totală.

Da, Teddy şi cu mine suferim de aceeaşi obsesie.

închide ochii, iar suptul încetineşte şi se opreşte.

Ea îi mângâie obrazul, apoi îşi strecoară delicat degetul în gura lui, ca să-şi elibereze sfârcul.

— Gata cu micul dejun, şopteşte ea. îl voi pune în pătuţ.

— îl pun eu.

Azi este o zi specială. Mă ridic şi-l iau uşor în braţe, bucurându-mă de căldura şi greutatea lui pe pieptul meu. îl mai sărut încă o dată pe cap şi, ţinându-l strâns, îl duc alături, în camera lui, unde ar trebui să doarmă. în mod miraculos, rămâne adormit în timp ce-l aşez în pătuţ şi îl acopăr cu pătura lui de bumbac. îl privesc şi mă pierd într-un val copleşitor de emoţii. Mă loveşte din când în când un imens val de iubire care mă copleşeşte. Acest omuleţ mi-a invadat inima, a asaltat-o şi mi-a distrus toate mecanismele de apărare. Flynn avea dreptate: îl iubesc necondiţionat.

Mă cutremur, pentru că acest sentiment încă mă sperie, şi îi cercetez din priviri camera. Este zugrăvită ca o livadă de meri şi, într-o zi, sper să-l învăţ cum să obţină mere roşii şi dulci dintr-un măr verde şi amar, cu ajutorul tizului său, bunicul Theodore.

Pornesc monitorul pentru copii, iau receptorul şi-l duc înapoi, în dormitorul nostru.

Ana doarme adânc.

La naiba. Nu am apucat să-i urez aniversare fericită.

Pentru o clipă mă gândesc s-o trezesc, dar în adâncul sufletului ştiu că nu ar fi corect. Ana e obosită în cea mai mare parte a timpului; somnul este mai preţios decât orice altceva. Să sperăm că se va odihni mai mult, acum, că Ted are aproape trei luni.

Mi-e dor de ea.

Simt un fior de regret complet egoist şi mă îndrept cu paşi mari spre garderobă, ca să mă schimb în echipamentul de alergare.

Caut prin melodiile de pe telefon şi găsesc una pe care trebuie s-o fi încărcat Ana. îmi aduce un zâmbet pe buze.

Cu piesa „We Found Love" a Rihannei răsunându-mi în căşti, pornesc la alergare pe Fourth Avenue. Este devreme, iar străzile sunt relativ goale, cu excepţia câtorva oameni care au ieşit la plimbare cu câinii, a camioanelor frigorifice care livrează marfa restaurantelor şi a personalului din tura de dimineaţă care se îndreaptă spre serviciu. Mintea mi se goleşte în timp ce încerc să-mi găsesc ritmul pentru o alergare lungă. Mă îndrept spre nord-vest, soarele străluceşte, copacii sunt verzi şi simt că aş putea alerga la nesfârşit. Totul este bine în lumea mea.

îmi vine o idee.

Mă hotărăsc să fac un tur nostalgic pe la vechiul apartament al Anei, unde locuiesc Kate şi Ethan.

De dragul vremurilor trecute.

Nu vor mai sta împreună; Kate şi Elliot se căsătoresc în weekendul următor. De îndată ce Kate a aflat că Ana este însărcinată şi data la care trebuia să nască, a schimbat toate planurile lor, astfel încât Ana să poată fi domnişoara ei de onoare. Femeia asta este mai hotărâtă ca niciodată — sper că Elliot ştie ce face.

Petrecerea lui de burlaci a fost epică, cu mai mulţi invitaţi decât a mea. Dar ăsta e Elliot. Şi ce s-a întâmplat în Cabo San Lucas a rămas acolo. Şi chiar dacă, în calitate de cavaler de onoare, a fost responsabilitatea mea să organizez toată tărăşenia, mi-am petrecut acele câteva zile fiindu-mi dor de soţia

şi fiul meu. Dar eu nu sunt vreun petrecăreţ — Elliot este — şi el s-a distrat. Asta era şi ideea.

în timp ce cotesc pe Vine Street, îmi amintesc de alergările mele pline de disperare din zilele întunecate în care Ana m-a părăsit.

La naiba. Eram nebun atunci.

Nebun de dragoste, Grey.

Şi nici măcar nu ştiam asta.

Apropiindu-mă de ascunzătoarea hărţuitorului meu, mă gândesc să mă opresc acolo, dar apoi resping ideea. Acele zile întunecate sunt departe, în urma mea. Şi nu vreau să stau departe de Ana prea mult timp.

Fac stânga la colţ, pe Western Avenue, gândindu-mă la tot ceea ce s-a întâmplat de când Ana şi cu mine ne-am căsătorit — fix acum un an. Bineînţeles, cea mai mare schimbare a fost sosirea dramatică a lui Theodore Raymond Grey, pe 2 mai, care acum ne-a cucerit inimile şi teritoriul.

Doamne, cât de mult îmi iubesc băiatul.

Chiar dacă acum trebuie să concurez cu el pentru atenţia soţiei mele.

îl aleg pe acest copil lipsit de apărare în locul tău. Asta e ceea ce face orice părinte iubitor.

Ai dreptate, Ana.

Cuvintele ei încă mă dor, dar acum înţeleg. E greu s-o las altcuiva. N-aş face-o pentru nimeni altcineva în afară de el.

Şi când o văd cum are grijă de el!

îl iubeşte atât de mult. Ar face orice pentru el.

Ştiu că mama mea biologică, într-o oarecare măsură, trebuie să fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Altfel nu aş fi supravieţuit până la vârsta de patru ani. Asta mă face să mă simt puţin mai binevoitor faţă de Ella.

într-un fel, îl invidiez pe Ted; are un apărător înflăcărat în mama lui. Ea va lupta pentru el. întotdeauna. De aceea micuţul e la noi în pat.

în timp ce îl alăptez, e aici cu noi. împacă-te cu ideea, Christian.

Iubita mea nu se lasă.

Şi, bineînţeles, Ted mă are *pe mine.*

Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-i ofer siguranţă.

Nenorocitul ăla de Hyde e închis. Procesul a fost un rău dureros, dar necesar — a fost condamnat la treizeci de ani de închisoare pentru răpire, incendiere, şantaj şi sabotaj. Nu e o pedeapsă suficient de mare, după părerea mea, dar cel puţin a ieşit din vieţile noastre şi a ajuns acolo unde merită să fie — după gratii.

Lincoln a intrat în faliment şi, în prezent, se află în arest preventiv, fiind acuzat de fraudă. Sper ca şi el să putrezească în închisoare. Răzbunarea este, într-adevăr, o mâncare foarte gustoasă.

Ajunge, Grey.

Mă gândesc din nou la familia mea în timp ce alerg prin Pike Place Market. Ador acest moment al dimineţii aici: florarii care-şi dichisesc aranjamentele colorate, pescarii care-şi etalează capturile proaspete şi băcanii care-şi pun la vedere fructele şi legumele — este o parte atât de vibrantă şi plină de viaţă a oraşului şi este mult mai uşor să alergi atât de devreme, fără turişti în cale.

Nunta de weekendul viitor va avea loc la reşedinţa Medina a lui Eamon Kavanagh. încă mai am de scris discursul şi, spre iritarea lui Kate, am refuzat să i-l dau înainte să-l citească.

E extrem de obsedată de control.

Nu ştiu cum de o suportă Elliot.

Ana şi Mia sunt amândouă doamna şi domnişoara de onoare. Sper că lucrurile nu vor fi prea jenante cu Ethan.

Clatin din cap. *Pur şi simplu nu-i place atât de mult de tine, Mia.*

îmi continui drumul şi îmi accelerez ritmul pe Stewart Street, alergând spre Escala.

Alerg spre casă.

Mă rog, spre una dintre casele noastre.

Ne împărţim timpul între cele două reşedinţe ale noastre — Escala în timpul săptămânii şi Casa Mare, aşa cum îi spune Ana, în weekenduri. Până acum, funcţionează bine.

Când ajung la intrarea principală, îmi verific timpul de alergare. Nu e rău deloc.

în lift, îmi trag sufletul şi, pentru că sunt singur, fac nişte mişcări de întindere.

Doamna Jones e prinsă cu treabă în bucătărie când trec pe lângă ea, în drum spre dormitor. îl verific pe Ted şi constat că încă doarme adânc, cu pieptul ridicându-se şi coborând domol.

La naiba, îmi place la nebunie când doarme.

Hope, bona lui, ar trebui să se trezească şi să vină la el în scurt timp.

Şi Ana doarme încă.

Mă dezbrac în garderobă, aruncându-mi hainele transpirate în coşul de rufe, apoi mă îndrept spre duş.

Apa fierbinte îmi spală toată transpiraţia de la alergare. Mă pierd în gândurile mele în timp ce-mi săpunesc părul, dar aud uşa duşului des- chizându-se. Ana îşi strecoară braţele în jurul meu şi mă sărută pe spate, lipindu-şi trupul de al meu.

Ziua mea tocmai s-a îmbunătăţit substanţial.

Dau să mă mişc, dar Ana mă strânge cu palmele pe pieptul meu.

— Nu, spune ea, între sărutări. Vreau să te ţin aici. Aşa cum trebuie.Stăm în linişte, împreună, până când nu mai rezist. Mă întorc şi o trag în braţele mele, bucurându-mă de moliciunea şi căldura trupului ei lipit de al meu. îşi ţuguie buzele spre mine, culoarea din ochi întunecându-i-se.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey. La mulţi ani!

— La mulţi ani, Christian, spune ea, şi vocea îi este răguşită, plină de dorinţă.

îmi ating buzele de ale ei şi corpul mi se trezeşte la viaţă. La fel şi al Anei. Geme în timp ce îmi răspunde la sărut. Limba ei o întâmpină pe a mea cu fervoare. Ne sărutăm, limbile ni se împreunează, eliberând astfel frustrarea strânsă de o săptămână încoace. Ana îşi trece mâinile peste spatele meu, peste umeri, peste păr, lipindu-mă de gresia rece.

. Cu răsuflarea întretăiată, mă muşcă uşor de obraz, înaintând până la ureche.

— Mi-a fost dor de tine, murmură ea peste zgomotul grăbit al duşului.

Futu-i.

Cuvintele ei pun gaz pe foc. Erecţia mea este mai tare decât piatra şi se împinge în ea. O doresc. îmi înfig degetele în părul ei ud şi o sărut din ce în ce mai pasional.

Mă aşteptam poate la o partidă de amor domoală, aşa cum am fa- cut-o în ultima vreme.

Dar nu la asta.

Ana este lacomă. Mă muşcă uşor de obrazul ţepos. Mă trage de păr, în timp ce mâinile mele se mută pe spatele ei, trăgând-o spre mine. Se zbate lipită de mine, frecându-se de corpul meu, cu intenţii clare.

— Ana? Aici? spun gâfâind.

— Da. Nu sunt făcută din sticlă, Christian.

îmi sărută linia claviculei şi mâinile ei coboară acum pe spatele meu, până la fiind. Mă strânge tare, apoi îşi mută mâna pe erecţia mea.

— La naiba, şoptesc printre dinţii încleştaţi.

— Mi-a lipsit asta.

îşi înfăşoară degetele în jurul penisului meu şi începe să-l frece, cu gura ei din nou pe buzele mele. Mă retrag s-o privesc; ochii ei simt tulburi de pasiune. îmi cuprinde penisul în mână, iar

eu privesc şi strâng din fese cu fiecare mişcare, împingându-mă în mâna ei.

îşi linge buzele.

O, nu. La naiba cu asta.

Vreau să intru în ea.

A spus că nu e făcută din sticlă.

O ridic.

— înfaşoară-ţi picioarele în jurul meu, iubito.

Se conformează, cu o agilitate surprinzătoare.

Cred că asta e datorită şedinţelor cu Bastille.

Şi datorită dorinţei sale nestăpânite.

Mă întorc, sprijinind-o cu spatele de gresie.

— Eşti atât de frumoasă, îi şoptesc şi o pătrund încetişor.

îşi sprijină capul de perete şi ţipă de plăcere.

Sunetul ajunge până în vârful penisului meu.

Şi încep să mă mişc.

Tare. Repede.

Tălpile ei mă apasă în fese. Mă stimulează. Mă cuprinde cu braţele în jurul gâtului, în timp ce o penetrez din nou. Iar şi iar. Respiraţia i se accelerează, devenind din ce în ce mai tăioasă în urechea mea.

— Da. Da, şopteşte ea, iar eu nu ştiu dacă aceasta este o rugăminte sau o promisiune.

Ana.

Iubirea mea.

Brusc, scoate un strigăt şi orgasmul o mistuie, iar eu îmi dau drumul, urmând-o întru eliberare, ejaculând înăuntrul soţiei mele şi stri- gându-i numele.

Când îmi revin, o susţin şi rămânem amândoi în picioare. Ana îşi desface picioarele şi le lasă să alunece pe lângă corpul meu, şi rămânem împreună în duş.

îmi lipesc fruntea de a ei.

Şi ne tragem sufletul.

Sprijinindu-ne unul pe celălalt sub jetul de apă fierbinte.

Ana îşi înclină capul, îmi cuprinde ceafa şi-şi apropie buzele de ale mele. Cu blândeţe. Cu dulceaţă.

— Aveam nevoie de asta, spune ea, iar eu râd.

— Şi eu, iubito!

Buzele noastre s-au unit din nou, dar de data aceasta, în semn de mulţumire.

— Putem să continuăm în pat?

Ochii ei simt încă arzători.

— Dar... serviciul?

Ana clatină din cap.

— Mi-am luat o zi liberă. Vreau să mi-o petrec în pat cu tine. Nu vom mai sărbători niciodată primul an împreună. Vreau să celebrăm făcând ceea ce facem noi cel mai bine.

îi surâd, copleşit de toată dragostea din lume.

— Doamnă Grey, dorinţa ta este poruncă pentru mine.

O iau în braţe, o duc înapoi în pat şi o întind acolo, uzi leoarcă amândoi.

ANA DOARME, PE BURTĂ, goală, în patul nostru. O sărut pe umăr şi mă ridic. Trag pe mine nişte pantaloni de trening şi un tricou şi plec să văd ce e de mâncare. îl verific pe Teddy şi o găsesc pe Hope cu el, schim- bându-i scutecul.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

Are o vorbă dulce, trădându-şi rădăcinile sudiste.

— Bună dimineaţa, Hope.

Ea are grijă de Teddy când Ana este la serviciu şi locuieşte la etaj, cu restul personalului.

Are în jur de 40 de ani. Nu a fost căsătorită niciodată. Nu a avut niciodată copii. Sunt sigură că există o poveste acolo pe care Ana o va scoate la iveală într-o zi. Ana are un talent aparte în a face oamenii să vorbească.

Cu mine a reuşit.

Hope e cu noi de trei luni şi până acum lucrurile merg bine. Ana a insistat să fie cineva mai cu experienţă — o bonă de carieră, pentru că Ana este atât de tânără. *Vreau pe cineva de la care să pot învăţa. Mama mea locuieşte prea departe, iar mama ta este foarte ocupată.*

Hope nu este de acord ca Ted să doarmă cu noi în pat.

Oricât de mult l-aş iubi, sunt de acord cu Hope, dar Ana nu se va răzgândi.

Hope îl pupă pe Teddy pe burtică, iar acesta chicoteşte de bucurie.

E un sunet minunat.

— Nu te mai reţin, îi spun lui Hope.

Doamna Jones trebăluieşte în dreptul aragazului.

— Bună dimineaţa, Gail.

— Ah! Domnule Grey. Bună dimineaţa. La mulţi ani!

— Mulţumesc. Aş vrea să-i duc Anei micul dejun la pat.

— O idee minunată. Ce aţi dori?

— Clătite, şuncă. Afine. Cafea.

— Desigur. Va dura cam douăzeci de minute.

— Minunat.

Mă duc în birou după primul dintre cadourile de aniversare pentru Ana. Pe cel de-al doilea, un inel al eternităţii — un simbol al iubirii mele infinite — i-l voi da la cină, diseară. Deschid sertarul biroului să văd dacă cutia roşie cu inelul este încă acolo, dar ochii mi se îndreaptă spre fotografia Ellei Pusztai, pusă într-o ramă de argint şi ascunsă în sertarul meu. Ana a luat poza din dormitorul copilăriei mele, a mărit-o şi a pus-o în ramă drept cadou pentru cea mai recentă aniversare a mea, dar, oricât de des aş deschide sertarul, imaginea mamei mele biologice nu încetează să mă surprindă.

— încă o voiai pe mama ta. Ai iubit-o.

Soţia mea este nespus de insistentă. A găsit şi locul de veci al Ellei şi vom merge acolo într-o bună zi... cred. Poate că atunci voi afla mai multe despre ea şi poate că, după aceea, poza îşi va câştiga un loc pe raft, la suprafaţă.

Poate că ai vrea să-ţi îndrepţi o parte din iertare către ea.

încerc, John. încerc.

Ajunge, Grey.

închid sertarul şi iau primul cadou pe care am de gând să i-l dau Anei în această dimineaţă. Sper să-i placă. Aşez cadoul pe birou şi mă uit la ceas. Este 8:30. Andrea ar trebui să fie la birou. Soţia mea a decis să rămână acasă, la fel şi eu. Sun la serviciu.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— Bună dimineaţa, Andrea. Anulează-mi toate întâlnirile de astăzi, îmi iau o zi liberă.

Face o mică pauză şi oftează înainte să răspundă:

— Da, domnule.

— Şi nu mă sunaţi. Deloc.

— Ăăă... sigur. Adică, da.

Izbucnesc în râs.

— Mulţumesc. Transmite-i şi lui Ros. Orice ar fi, poate aştepta până mâine.

Râde şi ea.

— Sigur, domnule Grey. O zi plăcută.

Cel puţin suntem doi într-o dispoziţie bună.ANA MOŢĂIE CÂND îi aduc tava — cu cearceaful înfăşurat lejer în jurul corpului, aşa că am parte de o privelişte spectaculoasă oferită de soţia mea. Părul îi este răvăşit de la partidele noastre de amor de mai devreme şi se întinde lasciv pe perne. Are un braţ ridicat deasupra capului, un sân şi un picior bine conturat, parţial expuse. Lumina dimineţii îi mângâie trupul, ca şi cum ar fi fost pictate de un maestru. De Tiţian sau poate de Velázquez.

Afrodita.

Zeiţa mea.

A slăbit de la naşterea lui Ted şi ştiu că vrea să mai slăbească, dar pentru mine este la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Zornăitul ceştilor de cafea o trezeşte şi mă răsplăteşte cu un zâmbet uluitor.

— Micul dejun în pat? Chiar mă răsfeţi.

Aşez tava pe pat şi mă aşez lângă ea.

— Un ospăţ! bate ea din palme. Mor de foame!

Se înfruptă din clătite şi şuncă.

— Va trebui să-i mulţumeşti doamnei Jones pentru asta. Nu pot să-mi asum niciun merit.

— Aşa voi face, bolboroseşte ea, cu gura plină.

Mâncăm într-o tăcere caldă, bucurându-ne de apropierea dintre noi.

Este o senzaţie curioasă.

Această fericire totală.

Am simţit-o doar alături de Ana.

Şi-mi permit o clipă să reflectez la norocul meu extraordinar.

Am o soţie iubitoare, deşteaptă şi superbă.

Un fiu frumos, care în prezent este în grija lui Hope.

Afacerea mea este pe mâini bune. Toate companiile pe care le-am cumpărat în ultimii ani sunt foarte profitabile. Tableta solară este un succes uriaş, iar noi creăm o nouă tehnologie în jurul ei, în special pentru ţările în curs de dezvoltare.

Este minunat să stau aici, alături de soţia mea, mâncând clătite.

După ce termin, îmi pun farfuria jos.

— Am ceva pentru tine, pentru care îmi pot asuma meritele.

îi ofer cadoul frumos împachetat.

-Ah!

Ana ia un şerveţel şi se şterge pe mâini, iar eu îi pun farfuria goală pe tavă şi o dau la o parte.

îmi aruncă o privire întrebătoare, iar eu îi înmânez pachetul lat, lung şi greu.

— Este aniversarea noastră de hârtie. Ăsta e singurul indiciu pe care
îl ai.

Zâmbeşte şi începe să despacheteze cu grijă hârtia, încercând să n-o rupă. înăuntru se află un dosar mare, de piele. Ana îşi muşcă buza în timp ce desface cureluşa care-l ţine închis şi ridică coperta. Tresare, ducându-şi mâna la gură. Sub copertă se află o fotografie alb-negru cu ea şi Ted: ea îi zâmbeşte, iar el o priveşte cu adoraţie. Lumina este perfectă, dându-le amândurora-o strălucire caldă, plină de dragoste. Am facut-o acum câteva săptămâni, special pentru această serie de printuri de mari dimensiuni, şi-mi aminteşte de Fecioara din micul altar din interiorul catedralei St. James din Seattle.

— Este minunat, spune Ana, cu vocea întretăiată de admiraţie.

Sunt mândru de aceste fotografii. Intenţia mea este să le atârn în locul unora dintre Madonele din foaier. în următoarea poză, ea îl ţine pe Ted în braţe şi se uită la mine, cu ochii ei strălucitori şi amuzaţi, plini de ceva puţin mai întunecat... ceva pentru mine. Iubesc această fotografie.

Sunt patru poze cu Ana şi Teddy — şi încă una.

Geme din nou. Suntem eu şi Ted, într-un selfie. E în braţele mele, cu gropiţe în obraji, cu pufoşenia lui de bebeluş, cuibărit la pieptul meu gol, dormind adânc în timp ce eu privesc spre aparat.

— Oh, Christian, e fabulos. îmi place la nebunie.

Ana se întoarce spre mine, cu lacrimi în ochi.

— Cei doi bărbaţi preferaţi ai mei, într-o singură şi minunată fotografie.

— Amândoi te iubim foarte mult.

— Şi eu vă iubesc pe voi!

închide albumul, îl pune deoparte cu grijă şi sare pe mine, făcând ceştile şi farfuriile să zornăie.

— *Eşti* cele trei dorinţe din lampa lui Aladin, câştigul cel mare la loterie şi leacul împotriva cancerului, toate la un loc!

Râd şi-mi trec degetele peste obrazul ei.

— Nu, Ana. Tu eşti.

Mulţumiri

Mulţumiri pentru:

Dominique Raccah şi întreaga echipă de la Sourcebooks, pentru că m-au primit în noua mea casă cu multă căldură şi entuziasm şi pentru că au făcut o treabă fabuloasă cu această carte.

Editorul meu, Anne Messitte, pentru că m-a călăuzit încă o dată cu atâta graţie prin haosul care este Christian Grey.

Kathleen Blandino, pentru lectura iniţială şi pentru că s-a ocupat de site-ul meu. Ruth Clampett, pentru lectura iniţială şi pentru încurajările tale graţioase şi constante. Debra Anastasia, pentru sprinturile de scris şi cuvintele de încurajare — până la urmă am ajuns unde voiam! Crissy Maier, pentru sfaturile privind procedurile poliţieneşti. Şi Amy Brosey, pentru toată munca depusă la manuscris.

Becca, Bee, Belinda, Belinda, Britt, Jada, Jill, Kellie, Kelly, Leis, Liz, Nora, Rachel, QT şi Taylor — doamnelor, sunteţi toate uimitoare şi de încredere. Vă mulţumesc şi pentru „americanisme”. îmi amintiţi în mod constant că aparţinem de patru mari naţiuni divizate de o limbă comună.

Vanessa, Emma, Zoya, Crissy — pentru că sunteţi nişte prietene minunate şi apărătoare ale cărţii pe social media.

Toţi bloggerii literari care ne sprijină în mod fabulos, prea mulţi pentru a fi menţionaţi! Vă văd şi vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi pentru mine şi pentru întreaga comunitate de autori.

Philippa şi toţi cei apropiaţi din social media care amplifică şi susţin fenomenul. Vă mulţumesc foarte mult.

Doamnelor de la Bunker 3.0, sunteţi tari.

Şi pentru prietenii mei din lumea cărţilor, pentru că sunteţi o sursă constantă de inspiraţie şi sprijin. Ştiţi voi cine sunteţi; sper doar să ne putem vedea cândva, în curând.

Julie McQueen, pentru tot ajutorul şi pentru tot ceea ce faci pentru mine şi pentru ai mei.

Val Hoskins. Agenta mea. Prietena mea. Eşti o femeie minunată şi mă bucur că mă susţii. îţi mulţumesc pentru tot.

Niall Leonard, îţi mulţumesc pentru editarea iniţială, pentru ceştile de ceai, pentru mâncare, pentru sprijinul constant şi, mai presus de toate, pentru dragostea ta.

Şi pentru cei doi băieţi frumoşi ai mei — dragostea mea pentru voi mă copleşeşte uneori. Voi sunteţi bucuria mea. Vă mulţumesc pentru că sunteţi nişte tineri atât de minunaţi şi atât de solidari. (Şi, Minor, mulţumesc pentru tot ajutorul de la jocul de poker!)

Cititorilor mei, vă mulţumesc că m-aţi aşteptat.

Această carte a durat mult mai mult decât mi-am propus, dar sper că v-a plăcut.

A fost pentru voi.

Vă mulţumesc pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine.

SUNTE.ŢI INVITAŢf să luaţi parte la nunta deceniului, momentul mult «ştepW în care Christi*n Grey ţi Anii«*** Steeleîşi vur uni destinele. Dar este el Oare menit să fie un soţ bun? Tatăl sau pare să se îndoiască de asta, fratele său vrea să organizeze o petrecere de pomină a burlacilor, iar logodnica lui nu vrea să-i j ure su punere...

În plus, căsnicia v« veni cg nenumărate provocări. Sunt mai atraţi unul de flitul <a niciodată. în$i atitudinea sfidătoare a Anastasiei continuă să scoată la iveală temerile cele mai întunecate ale lui Christian. punându»i la încercare nevoia de control. În vreme ce vedii rivalităti şi resentimente ii pândesc ♦ pe fiewe. v neînţelegere ameninţi jă provoace o rupturi adânci între ei.

Are Christian puterea să învingă coşmarurile din copilărie

si suFerintele trăite în adolescentă si să se salveze? Si odată • . . .

ce a descoperit adevărul despre cine este cu adevărat, va găsi el iert*r<* de care are nevoie. *«ept$nd totodată dragoste* necondiţionată a AnaJtasiei?

VA REUŞI CHRISTIAN SÂ RUPÂ CĂTUŞELE Şl 5ÂSE ELIBEREZE?

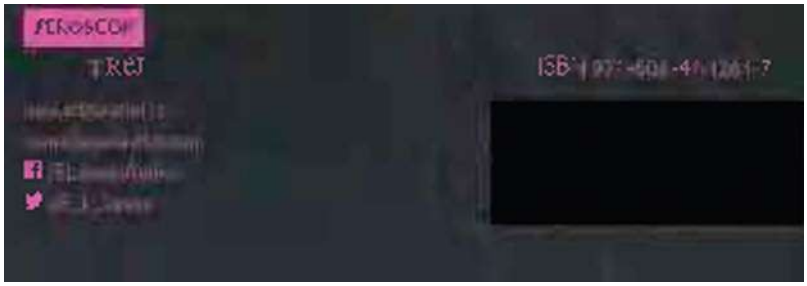

8 „Reckless Endangerment: How Outsized Ambition, Greed, and Corruption Led to Economic Armageddon", autori Gretchen Morgenson $i Joshua Rosner. (Mr.)
9 Nota (din lb. franceză) (N.r.)